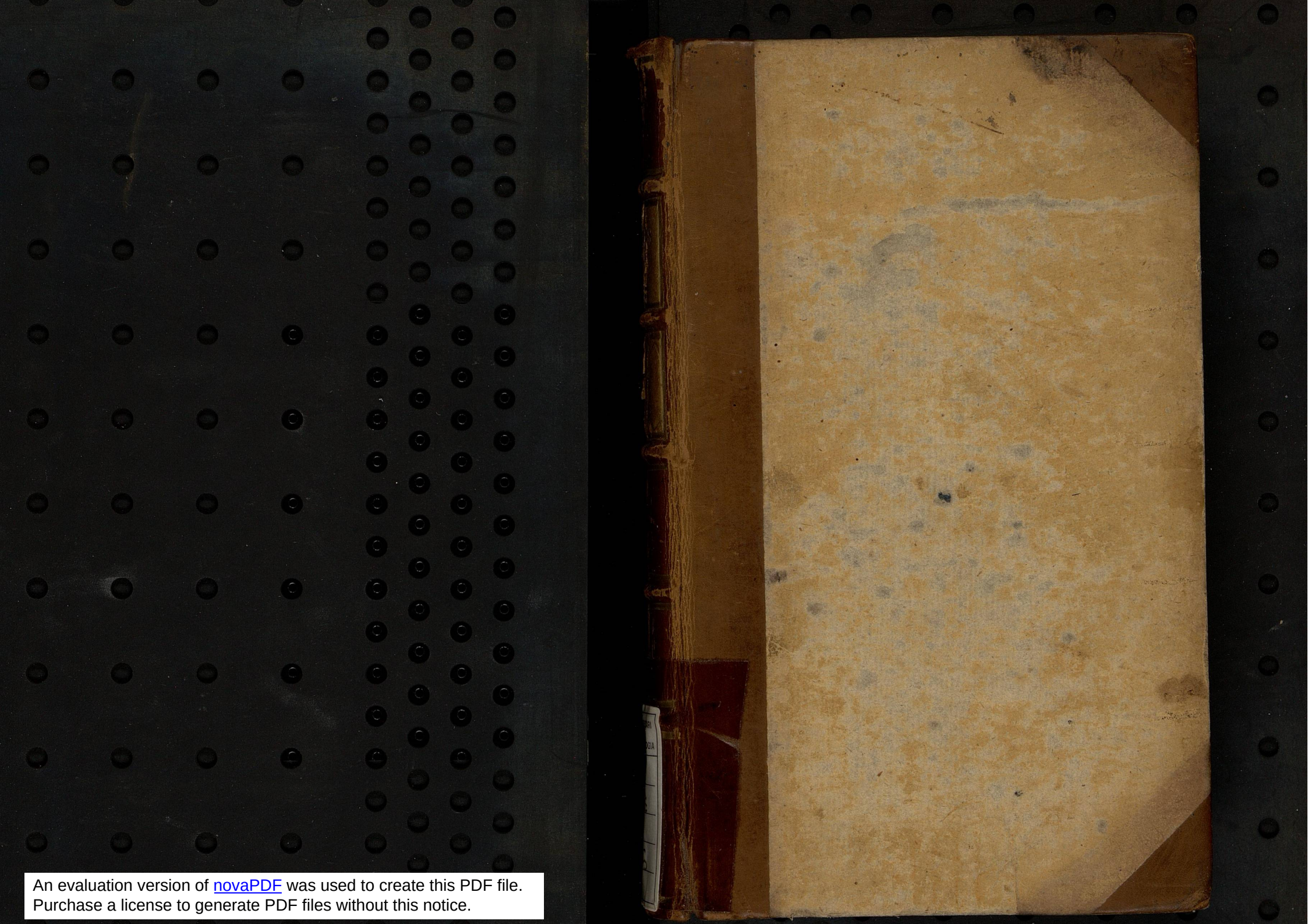

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

UNIVERSITA' CA' FOSCARI
VENEZIA
BIBLIOTECA DI ARCHEOLOGIA

ARKÈ
A
24.5

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

166

Fonti scritte
ARCHEOLOGIA

Kreislehrer-
SCHWERIN
Bücherei

Università di Venezia
BIBLIOTECA DI ARCHEOLOGIA
Inv. N. DIP-5015
Collocazione

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

DIONYSII
HALICARNASSENSIS
OPERVM

Fonti scritte
ARCHEOLOGIA

VOLVMEN QVINTVM,

EX SCRIPTIS RHETORICIS ET CRITICIS LIBRVM DE COMPOSITIONE VERBORVM, ARTEM RHETORICAM, VETERVM SCRIPTORVM CENSVRAM ET COMMENTARIOS DE ANTIQVIS ORATORIBVS TENENS.

CVRAVIT

IO. IAC. REISKE.

GYMNASIUM
FRIDERICIANUM
IN SCHWERIN

LIPSIAE,

IMPENSIS GOTTH. THEOPH. GEORGI.

CIↃIↃCCLXXV.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ [a] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
[b] ΠΕΡΙ
[c] ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ARCHEOLOGIA

DIONYSII ALEXANDRI F. HALICARNASSENSIS DE * COMPOSITIONE VERBORVM LIBER.

[d] Δῶρόν τοι ἐγὼ [e], τέκνον [f] φίλε, τοῦτο δίδωμι· καθάπερ ἡ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζουσα τὸν

Largior hocce tibi munus, dulcissime fili: (vt apud Homerum Helena Telemachum affatur hospitem) hoc tuo natali

Quibus vsui erit hic libellus.

a Alii omittunt ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ, atque ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ cum simplici σ efferunt, quo modo et apud *Herodotum* scriptum reperitur.

b Infra in Fragmento *de Atticorum oratorum characteribus* meminit huius libri. *Sylb.*

c ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ] *Dionysium Longinum* idem argumentum duobus libris (vt ex Sect. XXXVIII. libelli Περὶ Ὕψους constare videtur) tractasse existimo. Sed, cum hi libri iniuria temporis perierint, iacturam aliquatenus resarcire licet ex *Longini* Sect. XXXVIII. et XXXIX. et *Cicerone* de Orat. c. XLIV.

* *Al.* de Collocatione verborum, de Constructione verborum, de Structura orationis.

d Plenius et fortasse rectius legemus: Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι: vt apud *Homerum* est *Odyss.* ό. v. 125. *Sylb.* Integrum locum, ad sequentia etiam illustranda, tibi ob oculos ponere non grauabor: — „Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρηος, „Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν· Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, „Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην „Σῇ ἀλόχῳ φορέειν.

e ΔΩΡΟΝ τοι ἐγὼ] Versum hunc affert et explicat Scriptor ille *de Vita Homeri*, quem inter *Opuscula Mythologica* edidit *Cl. Galeus*, et *Dionysio Halicarnasseo* adscribendum esse censet, in *Praefationis* p. VII. *Ed. Amstel.*

f Ῥοῦφε Μελίτιε post φίλε adiicit *Cod. Reg.* 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Τηλέμαχον· πρώτην ἡμέραν ἄγοντι ταυτηνὶ [g] γενέθλιον
ἀφ' ἧς παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν, [h] ἡδίστην κα
τιμιωτάτην ἑορτῶν ἐμοί. πλὴν ἅτε χειρῶν δημιούργημα
πέμπω σοι τῶν ἐμῶν, ὡς ἐκείνη ἔφη διδοῦσα τῷ μειρα
κίῳ τὸν πέπλον· ἅτ' εἰς γάμου μόνον ὥραν, καὶ γαμε
τῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παι
δείας καὶ ψυχῆς τῆς ἐμῆς, [i] κτῆμα δέ σοι τὸ αὐτὸ κα
χρῆμα [k] πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὁπόσα
γίνονται διὰ [l] λόγων, ὠφέλιμον, ἀναγκαιότατον ἁπάν
των χρημάτων, εἴ τι δὴ κἀγὼ τυγχάνω τῶν δεόντω
φρονῶν, ἅπασι μὲν ὁμοίως τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς [m] πολιτι
κοὺς λόγους, ἐν ᾗ ποτ' ἂν ἡλικίᾳ τε καὶ ἕξει τυγχάνωσι

tali die, quem primum iam, ex quo virilem ad aetatem perue
nisti, agis, ex omnibus festis tam iucundissimum mihi, quam
honoratissimum. Veruntamen hoc, quod ad te mitto munus
neque manuum mearum opus est, vti illa dicebat iuueni peplum
tradens, neque tempori solum nuptiarum vxorisque gratia
conciliandae accommodatum; sed ingenii mei eruditionisque
et foetus est et fructus: quod in vsum tibi commodumque ce
dat, ad quaeuis vitae munia peragenda, quae possint oration
confici, vtilissimum; maxime omnium (si quid sane ego, quod
oporteat, cogitando assequor) cum vniuersis, ciuilem exercen
tibus eloquentiam, necessarium, quacunque fuerint aetate e

profectu

g Natalitii titulo *Lucianus* suum περὶ Μακροβίων libellum *Quintillo* nuncupauit, vt *Censorinus* itidem suum *de Die natali* dedit *Q. Cerellio. Lindenbrog.* ad *Censorinum* p. 5. *Ed. Cantab.* quem morem antiquissimum esse pluribus demonstrat.

h Non agnoscit *Reg.* 2.

i Locum *Isocratis* ad *Demonicum*, vti censet *Wolfius*, in animo noster habuit. Πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν· ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις· κτήματα δὲ, τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. Ci
cero Ep. ad famil. *Si vales, bi
ne est. Sum enim* χρήσει *μὲν tu
us,* κτήσει *δὲ Attici nostri. erg
fructus est tuus, mancipium il
lius.* atque etiam *Lucretius* lib
3. *Vitaque mancipio nulli da
tur, omnibus vsu. Vptonus.*

k Πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν *Reg.* 1. 2
et *Colb.* vulgatis deest articulus.

l Λόγων ὠφελίμων *Reg.* 2.

m Πολιτικοὺς λόγους opponitur
Rhetorum et Sophistarum μελε
ταῖς. *T. Faber.* Vide Notas ad
Longinum, p. 4. *Ed. Tollii.*

n Haec

ὄντες· μάλιστα δὲ τοῖς μειρακίοις τε καὶ νεωστὶ τῶν μαθή
ματος ἁπτομένοις [n] ὑμῖν, ὦ [o] Ῥοῦφε Μελίτιε, πατρὸς
ἀγαθοῦ, καὶ μοὶ τιμιωτάτου φίλων.

Διττῆς γὰρ οὔσης ἀσκήσεως περὶ πάντας, ὡς εἰπεῖν,
τοὺς λόγους, τῆς περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνό-
ματα· ὧν ἡ μὲν τοῦ πραγματικοῦ [p] τόπου μᾶλλον ἐφά-

profectu; tum in primis tibi adolescenti, et ad studia dicendi nuperrime accedenti, o Rufe Meliti, optimi patris *fili*, mihique amicorum honoratissimi.

Cum itaque duplex sit exercitatio in omnibus, vt ita dicam, orationibus, altera in sensis animi, altera in vocabulis versata; quarum illa quidem ad locum rerum, haec

ad

n Haec verba per *communicationem*, vt loquuntur, sunt accipienda, ac si dixerat: καὶ σοὶ αὐτῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις μειρακίοις ἅπασι, τοῖς, etc. Sic *Longinus* §. 12. vbi *Terentianum* suum alloquitur, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Id est, *Tu et Romani tui. Vpt.*

o Quia Rufus Latinum est cognomen, haud scio, an pro Μελίτιε legendum sit Μενύκιε, seu Μινύκιε. Rufum autem Minuciae familiae cognomen fuisse, testantur in M. Minucii consulatu *Sallustius*, *Eutropius*, *Fasti Siculi*. Et hunc librum Romano adolescenti fuisse inscriptum, non absimilis vero est coniectura: quemadmodum sequentium etiam vnum Cn. Pompeio, et alium Q. Aelio Tuberoni dedicauit. *Sylb.* Ῥοῦφε Μετίλιε *Reg.* 1. et *Colb.*

p Τόπου vocabulum in hac ipsa significatione reperitur paulo post: ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς. et §. 2. τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων, necnon infra multis in locis. Sed *Hen. Stephanus* Schediasm. l. 2. c. 14. considerandum relinquit, an non τύπου nomen in his locis reponendum sit. Infra certe in Γαμηλίων με
θόδῳ legimus χρηστέον τῷ τύπῳ τού
τῳ etc. itidemque in *Isocrate*: τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν. Et rursum in *Xenophonte*: ὁ πραγματικὸς τύπος, καὶ ὁ λεκτικός. In eodem *Isocrate*, pro eodem τύπου nomine, vsurpat etiam τρόπου vocabulum; cum ait: τὰ ἐν τῷ πρα
κτικῷ τρόπῳ θεωρήματα: itidemque: εἰς τὸν λεκτικὸν τρόπον. Et mox: κατὰ τὸν πραγματικὸν τρό
πον. In *Xenophontis* et *Philisti* comparatione, non modo τύπου, sed etiam χαρακτῆρα dicit. Quin et εἶδος in hac significatione vtitur, necnon etiam ἰδέα: vnde quidem perspicuum est, non absurdam esse *Stephani* coniecturam. Sed ne quid dissimulem; vt quibusdam in lo-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πεσθαι δόξειεν ἂν, ἡ δὲ τῦ [q] λεκτικῦ· καὶ πάντων, ὅσοι τῦ λέγειν εὖ σχολάζονται, περὶ ἀμφοτέρας τὰς θεωρίας τῦ λόγυ ταύτας σπουδαζόντων ἐξ ἴσυ· ἡ μὲν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐν τύτοις φρόνησιν ἄγυσα ἡμᾶς ἐπιστήμη βραδεῖά ἐστι καὶ χαλεπὴ νέοις, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος εἰς ἀγενείων καὶ μειρακίων πεσεῖν ἡλικίαν, ἀκμαζόσης γὰρ ἤδη [r] συνέσεώς ἐστι, καὶ πολιαῖς [s] κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τύτων γνῶσίς ἐστιν οἰκειοτέρα· πολλῇ μὲν ἱστορίᾳ λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοτρίων συναυξανομένη. τὸ δὲ περὶ τὰς λέξεις [t] φιλότιμον καὶ φιλόκαλον καὶ ταῖς νεαραῖς πέφυκε συνανθεῖν ἧχ ἧττον ἡλικίαις, [u] ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέα ψυχὴ [x] περὶ τὸν τῆς

ad verborum videtur pertinere: cumque omnes, qui dicendo ſtudent excellere, in vtramque orationis diſciplinam pariter incumbere ſoleant; illa, quae nos ad res ipſas earumque gerendarum ſolertiam deducit, ſcientia, grauior eſt et adoleſcentibus difficilior, adeoque fieri non poteſt, vt in teneram et iuuenilem cadat aetatem. Nam rationi iam adultae * aetatique prouectae magis conuenit harum rerum cognitio; vtpote quae ex multa dictorum factorumque notitia, plurimo item vſu rerum, quae nobis aliiſque bene, vel male, euenerunt, cum annis ſimul incrementa ſumat. Sed verborum elegantiae et nitoris ſtudium etiam puerili non minus aetate ſolitum eſt efflorescere. Mens enim fere omnis adoleſcentum mirifice dele-

cis τύπυ vocabulum videtur magis conſentaneum, ita in quibuſdam magis aptum eſt nomen τόπυ. *Sylb.*

q Πολιτικῦ perperam in *Ed. Ald.* vt ex aliis *Dionyſii* locis conſtat. *Steph.* et *Sylb.*

r Συνέσεως ἐστιν ἡ τύτων κατάληψις *Reg.* 2. Illud ἐστὶ redundare videtur. *Vpt.*

s Κεκοσμημένης ἡλικίας ἡ τύτων γνῶσίς ἐστιν ἡ καρτερὰ *Colb.*

* Ad verbum, *aetatis canis capillis inſtructae.*

t Deſunt *Reg.* 2. et *Colb.* et

mox ἧχ ἧττον non agnoſcit *Colb.*

u De vi vocis ἐπτόηται vide *Stephani* Schediaſm. l. 2. *Sched.* II. et 12.

x Ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέα ψυχὴ] Placet interpretari: *Mens enim fere omnis adoleſcentum inſana quadam elocutionis pulchritudinis admiratione afficitur,* (vel *inſano* eius rei *ſtudio rapitur*) *et ad eam tacito entheoque impetu defertur.* Vide *Annott.* ad *Marcum Antoninum* p. 2. *Ed. Oxon.* et *Var. Lect.* ad *Dionyſium,* p. 24. v. 24. [edit. Hudſ.]

y Eo-

ῦ ἑρμηνείας ὡραϊσμὸν, [z] ἀλόγως τινὰς καὶ ὥσπερ ἐνθυσιώδεις [a] ἐπὶ τῦτον λαμβάνυσα ὁρμάς· οἷς πολλῆς πάνυ καὶ ἔμφρονος δεῖ τῆς πρώτης ἐπισασίας τε καὶ ἀγωγῆς, εἰ μέλλυσι μὴ πᾶν, ὅ τι κεν [b] ἐπ' ἀκαιρίμαν [c] γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν, μηδ' εἰκῇ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλ' [d] ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα κοσμήσειν μεμιγμένον ἐχέσῃ τῷ σεμνῷ τὸ ἡδύ. εἰς δὴ τῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι

delectatur elocutionis pulchritudine, incredibili quodam ac veluti entheo impetu ad eam delata: cui ſane moderando multa admodum prudentique opus eſt inſtitutione et cura: ſi ſibi cautum eſſe velint, ne, quicquid in buccam venerit, ſermone effutiant intempeſtiuo, nec quaeuis temere oblata coagmententvocabula; ſed vt verborum, quae pura ſint et propria, delectu vtantur, eaque tali illuſtrent compoſitione, quae grauitati coniunctam habeat ſuauitatem. Ad hanc itaque partem, quae prima iuuentuti eſt exercenda, aliquid tibi *mei etiam laboris* confero;

y Eodem ſenſu vſus eſt *Demetrius Phalereus;* alio *Ariſtoteles.* Vide *Annott.*

z Ἑρμηνείας ὡραϊσμὸν] Hoc ſenſu etiam voce ἑρμηνείας vſus eſt *Demetrius Phalereus,* quem videſis cum *P. Victorii* Commentariis, p. 1. et 2. alio autem *Ariſtoteles,* vt nos docet *Ammonius* initio *Commentar.* in *Ariſtotelis* lib. Περὶ Ἑρμηνείας. Οὐ γὰρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ ἕτερος αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν etc. *Neque enim Demetrius, qui librum de forma orationis conſcripſit, ita hic* (Ariſtoteles) *cum librum inſcripſit* περὶ ἑρμηνείας, *per* ἑρμηνείαν *intelligi voluit formam orationis conſcribendae* etc.

a Deeſt *Reg.* I. Ἐπὶ τῦτο *Reg.* 2.

b Vide *Pet. Victorium,* Var. Lect. l. II. c. 16.

c ὅ, τ κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν] Simile adagium habemus apud *Platonem* l. VIII. de Rep. ex *Aeſchylo,* et *Iſocratem* in Panathen. Verum huic plane geminum eſt, quod vſurpant *Athenaeus* Deipnoſoph. l. V. et *Lucianus* in lib. de Conſcribenda Hiſt. ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶτταν ἔλθῃ.

d Ἐκλογῇ κεχρῆσθαι *Reg.* I. Ἐκλογῇ τε χρήσασθαι *Reg.* 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[e]μέρος εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, [f]πραγματείαν ἐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νῶν ἐλθοῦσαν, ὅσοι τῶν ἀρχαίων ῥητορικὰς, ἢ καὶ διαλεκτικὰς συνέγραψαν τέχνας, ὀδενὶ δ' ἀκριβῶς, ὀδ' [g]ἀποχρώντως μέχρι τῆ παρόντος ἐξειργασμένην, ὡς ἐγὼ πείθομαι. ἐὰν δ' ἐγγένηταί μοι σχολὴ, καὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων ἑτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα, πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς, προσδέχε, θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους, εἰ δή ποτε ἡμῖν ἄρα τότε πέπρωται βεβαίως τυχεῖν. νυνὶ δ' ἣν τὸ δαιμόνιον ἐπὶ νῶν ἡγαγέ μοι πραγματείαν προσδέχε.

Κεφάλαια δ' αὐτῆς ἐστιν, ἃ πρόκειταί μοι δεῖξαι, ταῦτα· „Τίς τ' ἐστὶν ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσχὺν ἔχει, καὶ τίνων ἐφάπτεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγ-

fero; vt amor inde tuus ad haec ſtudia pulchre orationis componendae excitetur: opus, quod non paucis quidem ex veteribus dicendi magiſtris in mentem venit, qui Rhetoricas artes, vel Dialecticas conſcripſerunt; ſed a nemine, vti ipſe arbitror, ea, qua decuit, cura ac diligentia, ne quidem mediocri, ad hanc vſque diem pertractatum. Quod ſi mihi otium contigerit, alium inſuper tibi adferam *de Verborum delectu* libellum, vt locum de elocutione plene habeas perfecteque conſcriptum. Illud vtique opus anno proximo, natalibus iterum tuis exſpectes, diis ab omni me periculo incolumem morbiſque immunem conſeruantibus; ſi modo nobis, id certo vt aſſequamur, fata permiſerint. Nunc vero, quam deus componendam mihi in mentem attulit, hanc inſtitutam ſcriptionem accipe.

Huius libelli capita. Huius vero *libelli* capita, quae mihi ſuſcepi demonſtranda, ſunt haec: „Quaenam ſit compoſitionis natura, quam vim habeat, quem finem ſibi propoſitum, et quibus eum modis conſequa-

e Μέρος delendum cenſet *Vpt.* vtpote vitioſe e p. 5. verſu pen. repetitum. Retinendum eſſe ſuadent *Codd. Mſſ.*

f Abeſt τὴν, quod vulgatae ante πραγματ. habent, *Reg.* 1. et *Colb.*

g Ἐγκεώντως *Reg.* 1.

h Val-

χάνει, καὶ τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κρατίστην αὐτῶν πείθομαι· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο, καὶ εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συνθέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν, [h]ποιητικῆς τε κατασκευῆς τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει κατορθώσης αὐτῷ τὸ κράτος· καὶ διὰ ποίας ἂν ἐπιτηδεύσεως γένοιτο ἑκάτερον αὐτῶν.„ τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

β'. [i]Ἡ σύνθεσίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὄνομα, ποιά τις θέσις [k]παρ' ἄλληλα τῶν τῆ λό-

sequatur: quae deinde generaliſſimae ipſius ſint differentiae, quis etiam vniuſcuiuſque character, earumque qualem ego iudicem praeſtantiſſimam: praeterea quid illud tandem ſit poëticum, illa ſuauitas auriumque oblectatio, quae comitari ſoleat ſolutae orationis compoſitionem; quantum etiam robur poëtici ſit apparatus, nudum ſimplicemque imitantis ſermonem, ſi modo felici ſucceſſu facta ſit imitatio: quibus denique ſtudiis eorum ſit vtrumque aſſequendum. Haec itaque ſunt, vt ea ſummatim complectar, de quibus dicturus ſum.

Compoſitionis definitio et partes. II. Compoſitio, ſicuti nomen ipſum indicat, eſt quaedam orationis partium inter ſe mutua poſitio;

b Valde mihi placet coniectura *Clariſſ. Vptoni*, qui (dum τί ποτε ex ſuperioribus repetit, et αὐτῇ pro αὐτῷ reponit, atque κατορθώσης abſolute accipit) verba hoc modo conſtruit: καὶ τί ποτ' ἐστὶ τὸ κράτος ποιητικῆς κατασκευῆς, τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ κατορθώσης. Vide ſectiones 25. et 26.

i Nota hic ellipſin coniunctionis δὲ, vel conſimilis, vt infra §. 12. οὐχ ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη etc. et §. 19. Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν: necnon alibi. *Sylb.*

k Παράλληλα edidit *Ald.* Verum *Stephanus* Schediaſm. l. 2. Sched. 14. mauult παράλληλος: quanquam paullo poſt itidem ſequitur: οἰκείως θεῖναι τὰ ὀνόματα πρὸς ἄλληλα: et infra §. 23. ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα. *Stephano* tamen patrocinatur, quod alicubi in *Iſocrate* eſt: τῶν φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις. *Sylb.* Παράλληλα *Colb.* Παράλληλος *Reg.* 2.

l Hunc

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γε μορίων· ἃ δὴ καὶ στοιχεῖά τινες τῆς λέξεως καλοῦσι. [l] ταῦτα δὲ Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους φιλοσοφήσαντες τοὺς χρόνους, ἄχρι τριῶν προήγαγον, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς γενόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ τῆς Στωϊκῆς [m] αἱρέσεως ἡγεμόνες, ἕως τετ]άρων προέβίβασαν, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν συνδέσμων τὰ ἄρθρα. εἶθ' οἱ μεταγενέστεροι τὰ προσηγορικὰ διελόντες ἀπὸ τῶν [n] ὀνοματικῶν, πέντε ἀπεφήναντο τὰ πρῶτα μέρη. ἕτεροι δὲ καὶ τὰς [o] ἀντωνυμίας ἀποζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἕκτον στοιχεῖον τοῦτο ἐποίησαν. οἱ δὲ καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημά-

sitio; quas dictionis etiam elementa nonnulli vocant. Haec autem Theodectes et Aristoteles, et qui eorum temporibus philosophiae operam dabant, ad tria produxere; nomina et verba et coniunctiones primas orationis partes esse statuentes. Hos vero qui subsecuti sunt, praecipueque Stoicae sectae principes, ad quatuor vsque promouerunt, articulos a coniunctionibus separando. Qui vero deinceps eos exceperunt, seiungendo appellatiua a * nominibus ipsis, quinque primas esse partes ostendebant. Alii autem, et pronomina disiungendo a nominibus, sextum et hoc orationis fecerunt elementum. Alii item et aduerbia a verbis,

l Hunc locum ad verbum paene descripsit *Quinctilianus* Instit. Orat. l. 1. c. 4. *Vpt.*

m οἱ τῆς Στωϊκῆς] *Aristotelis* ac *Theodectis* in *Grammatica* inuentis plurima addidisse philosophos sequentes, praesertim Stoicos, cognoscere est ex *Cicerone* de Offic. l. I. *Fabio* l. I. c. 6. *Diogene Laërtio* in vita Zenonis, necnon *Apollonio Alexandrino*, et nostro etiam *Dionysio* cap. IV. Vide *Menagii* notas ad *Diog. Laert.* p. 288.

* *Al.* deriuatis.

n Malet forsan aliquis ὀνοματικῶν. sed ὀνοματικῶν vocabulum in hac ipsa significatione vsurpatum est infra §. 12. et alibi. Ὀνοματικὰ vero hic vocat nomina substantiua, seu quae a nominibus sunt declinata; vt infra, §. 22. imperatiuum πέμπετε, a verbo πέμπω deflexum, vocat ῥηματικόν. Infra §. 5. ὀνοματικὰ vocat nomina substantiua, et quae illorum vice funguntur. nec multum absimiliter, §. 12. *Sylb.*

o Ἀντωνομασίας *Reg.* 1.

p Πα-

των, καὶ τὰς προθέσεις ἀπὸ τῶν συνδέσμων, καὶ τὰς μετοχὰς ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν. οἱ δὲ καὶ ἄλλας τινὰς εἰσάγοντες τομὰς, πολλὰ τὰ πρῶτα μόρια τῆς λέξεως ἐποίησαν· ὑπὲρ ὧν ὀ μικρὸς ἂν εἴη λόγος. πλὴν ἥ γε τῶν πρώτων, εἴτε τῶν τριῶν, ἢ τετ]άρων, εἴθ' ὅσων δή ποτε ὄντων μερῶν πλοκὴ καὶ παράθεσις, τὰ λεγόμενα ποιεῖ κῶλα. ἔπειθ' ἡ τούτων ἁρμονία τὰς καλουμένας συμπληροῖ περιόδους· αὗται δὲ τὸν σύμπαντα τελειοῦσι λόγον.

Ἔστι δὴ τῆς συνθέσεως ἔργα, οἰκείως θεῖναι τά τ' ὀνόματα [p] παρ' ἄλληλα, καὶ τοῖς κώλοις ἀποδοῦναι τὴν προσήκουσαν ἁρμονίαν, καὶ ταῖς περιόδοις διαλαβεῖν αὐτὸν ὅλον τὸν λόγον. δευτέρα δ' ὅσα μοῖρα, τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν [q] τόπον θεωρημάτων κατὰ γῆν τὴν τάξιν· ἡγεῖται γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ, καὶ προϋφίσταται ταύτης κατὰ φύσιν· ἡδονὴν καὶ πειθὼ καὶ κράτος ἐν λόγοις ὀκ ὀλίγῳ κρείττω ἐκείνης ἔχει. καὶ μηδεὶς ἡγήσηται παράδοξον, εἰ, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων

verbis, et praepositiones a coniunctionibus, et participia ab appellatiuis diuisere. Aliqui, et alias praeterea inducendo sectiones, multas inde fecerunt vocum partes; de quibus longum esset dicere. Hae vero primae partes, seu tres, seu quatuor, siue quo alio fuerint numero, sibi ipsis connexae ac compositae, efficiunt illa, quae in oratione dicuntur membra. Dein horum iunctura illos orbes, quae periodi vocantur, constituit: ex quibus absoluta omnis perficitur oratio.

Est autem compositionis, aptissime inter se verba componere, propriam membris tribuere harmoniam, suisque adeo periodis totam orationem distinguere. Et quanquam haec sit pars posterior, si praeceptionum, quae ad locum elocutionis pertinent, ordinem consideres: (praeit enim verborum delectus, ac illius est natura fundamentum) voluptatem tamen, et suadam, et vim in dicendo, delectu longe praestantiorem obtinet. Nec vero id cuiquam mirum videbitur, si, cum de vocabulis seligendis multa fuerint

Compositionis opus et officium.

p Παράλληλα *Reg.* 2. *Colb.* ad p. 3. v. vlt.

q De voce τόπου vide *Annott.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

θεωρημάτων περὶ τὴν ἐκλογήν, ὑπὲρ ὧν πολὺς ἐγένετο φιλοσόφοις τε καὶ ῥητορικοῖς ἀνδράσι λόγος, ἡ σύνθεσις δευτέραν ἔχουσα χώραν τῇ τάξει, καὶ λόγων ὁδὲ πολλῶ δεῖ τῶν ἴσων ἐκείνῃ τυχοῦσα, τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει καὶ δύναμιν, ὥστε [r] περιεῖναι πάντων τῶν ἐκείνης ἔργων καὶ κρατεῖν· ἐνθυμώμενος, ὅτι καὶ αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι διαφόρως ὕλας λαμβάνουσαι, συμφορητὸν ἐκ τούτων ποιοῦσι τὸ τέλος, ὡς οἰκοδομικὴ τε καὶ τεκτονικὴ, καὶ ποικιλτικὴ, καὶ ὅσαι ταῖς τοιαύταις εἰσὶν ὁμογενεῖς, αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δευτέραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι. ὥς', εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, οὐκ ἄτοπον ἡγητέον. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πίστεις παρασχεῖν τοῦ προκειμένου, μή τι δόξωμεν ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν τῶν ἀμφισβήτησιν ἐχόντων λόγων.

γ'. Ἔστι τοίνυν πᾶσα λέξις, ἣν σημαίνομεν τοῖς

fuerint tradita et grauia praecepta, qua de re tam philoſophi, quam rhetores, ſcripſerunt plurima, compoſitio, locum ordine poſteriorem ſortita, nec pares illi (multum enim abeſt) conſecuta ſermones, tantam vim tamen poteſtatemque habeat, * vt omnia illius opera immane quantum ſuperet et vincat: ſecum modo conſideret, quod et in aliis artibus, quae diuerſam multiplicemque materiem recipiunt, et collatum inde finem conſtituunt, (veluti architectura, et ars fabrilis, et illa acu pingendi, ac ſi quae aliae ſunt eiuſmodi) facultates componendi ordine poſteriores ſint iis, quae in delectu conſiſtunt, virtute vero priores. id quod orationi ſi contigerit, minime abſurdum eſt putandum. Nihil vero impedit, quo minus fidem propoſitae rei adſtruamus: ne temere quicquam, quod ambiguum ſit, pro manifeſto ſumere videamur.

Dictionis genera, et quae compoſitionis poteſtas.

III. Eſt igitur omnis dictio, qua ſenſa animi ſignificamus,

* Vt omnem vim, quae in delectu verborum eſt, ſuperat. *Schottus.*

r Περιεῖναι eodem ſenſu occurrit *Antiqq.* l. 7. p. 421. v. 18. [edit. Hudſ.] et ſaepiuſcule apud *Homerum*, vt *Iliad.* α. v. 258.

s Ἀνε-

νοήσεις, ἡ μὲν ἔμμετρος, ἡ δ' ἄμετρος· ὧν ἑκατέρα, καλῆς μὲν ἁρμονίας τυχοῦσα, καλὸν οἵα τ' ἐστὶ ποιεῖν τὸ μέτρον καὶ τὸν λόγον· [s] ἀνεπισάτως δὲ καὶ ὡς ἔτυχε ῥιπτουμένη, προσαπόλλυσι καὶ τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ χρήσιμον. [t] πολλοὶ γὰρ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, φιλόσοφοί τε καὶ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς καὶ πρεπούσας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἁρμονίαν δ' αὐταῖς [u] περιθέντες εἰκαίαν τινὰ καὶ ἄμουσον, οὐδὲν χρηστὸν ἀπέλαυσαν ἐκείνῃ τῷ πόνῳ. ἕτεροι δὲ, εὐκαταφρόνητα καὶ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες δ' αὐτὰ ἡδέως καὶ περιττῶς, πολλὴν τὴν [x] ἀφροδίτην τῷ λόγῳ περιέθηκαν. καὶ σχεδὸν ἀνάλογόν τι πεπουθέναι δόξειεν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πάσχει τὰ ὀνόμα-

mus, aut numeris ligata, aut ſoluta et proſaïca; quarum vtraque, ſi pulchram fuerit conſecuta iunctura, fieri nequit, quin pulchrum etiam efficiat et carmen et orationem: quod ſi nullo adhibito ſtudio temere proiiciatur, etiam animi praeclara cogitata corrumpit. Multi ſane poëtae et hiſtorici, philoſophi item et rhetores, cum verba ſummo ſtudio et pulchra et argumento accommoda ſelegiſſent, temerariam vero et inſulſam iis compoſitionem adiungerent, nullam prorſus ex tanto labore frugem percepere. Alii autem, cum vocabula vſurparent abiecta et humilia, collocatione tamen ea adornarent iucunda et eleganti, multam Venerem ſuae impoſuerunt orationi. Et quidem eandem fere rationem videtur habere compoſitio cum delectu, quam habent verba ipſa

s Ἀνεπισάτως, ἄνευ ἐπισασίας, *ſine conſideratione. Suid.*

t Hunc locum ad verbum fere deſcribit *Longinus* §. 39. vt notauit *Tollius.*

u Ἀποδόντες *Reg.* 2.

x Ἀφροδίτη (vt et Latine *Venus*) non ineleganti translatione, *venuſtas, lepos, gratia, decor.* Sic *Lucianus*, ſub finem *Scythae*: τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ δ νεανίσκος ἔχει: et *Aelianus*: διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ ὅ μάλα περιττῇ. qua vſus eſt figura *Dionyſius* in lib. περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, vbi *Demoſthenis* oratio, ob ſecretam numerorum ſuauitatem, Sirenibus ab *Aeſchine* comparatur: ὥστε καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς Σειρῆνας τὰς ἐπὶ τῆς ἁρμονίας. *Steph.* et *Vpt.*

y In

τα πρὸς τὰ νοήματα. ὥσπερ γὰρ ἁδὲν ὄφελος διανοίας ἐστὶ χρηστῆς, εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον [y] ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας, ἅτω καὶ ταῦθα ἁδέν ἐστι πρᾶγμα λέξιν εὑρεῖν καθαρὰν καὶ καλλιῤῥήμονα, εἰ μὴ καὶ κόσμον αὐτῇ [z] τις ἁρμονίας τὸν προσήκοντα περιθήσει.

Ἵνα δὲ μὴ δόξω, [a] φασὶν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ἐξ ὧν ἐπείσθην κρεῖττον εἶναι καὶ τελειότερον ἄσκημα τῆς ἐκλογῆς [b] τὴν σύνθεσιν, ἔργῳ πειράσομαι δεικνύναι, ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισάμενος· λαμβανέσθω δὲ ποιητῶν μὲν Ὅμηρος, συγγραφέων δὲ Ἡρόδοτος· ἀπόχρη γὰρ ἐκ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰκάσαι. ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ παρὰ τῷ συβώτῃ καταγόμενος Ὀδυσσεὺς περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἀκρατίζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος ἐκ τῆς εἰς

ipsa cum rebus cogitatis. Nulla enim ficuti est vtilitas praeclarae cogitationis, nisi locutionis etiam pulchrae addideris ornamentum; ita hac in re parum interest, pura excogitare et venusta vocabula, nisi aptus iis compositionis ornatus imponatur.

Ne autem, quod aiunt, videar sine teste dicere, quibus rationibus inductus sim affirmare, praestantius esse et perfectius compositionis studium, quam delectus, re ipsa conabor ostendere; cum pauca prius, tam exligata, quam soluta oratione excerpta, delibauero. Ex poëtis Homerus, ex historicis assumatur Herodotus; nam ex his licebit de caeteris etiam coniecturam facere. Apud Homerum à subulco Vlysses matutino tempore deducitur ientaturus, vt mos erat priscis: quibus deinde inopinato superuenit Telemachus, ex peregrinatione reuer-

y In vulgatis exemplaribus legitur ἀποδώσῃ: itidemque paulo post περιθήσῃ: duplici errore, etymologico et syntactico. Tu si indicatiui modi verba nolis, optatiue legere poteris, ἀποδῴη et περιθείη. Sequenti etiam versu perperam in iisdem exemplaribus nominandi casu scriptum πρᾶγμα. *Sylb.* Ἀποδώσει et mox πρᾶγμα *Reg.* 2. et *Colb.*

z τις *Reg.* 2. vulgatae dant τῆς.

a *Wolfius* legit ὥς φασιν. *Sylb.*

b Τὴν θέσιν *Colb.*

c Deest *Colb.*

d τὼ

Πελοπόννησον ἀποδημίας. πραγμάτια λιτὰ καὶ βιωτικὰ ἡρμηνευμένα ὑπέρευ. πῦ δέ ἐστιν ἡ τῆς ἑρμηνείας ἀρετὴ, τὰ ποιήματα δηλώσει παρατεθέντα αὐτά·

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς [d], Ὀδυσεὺς καὶ [e] δῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον, ἅμ' ἠοῖ [f] κιαμένω πῦρ,
Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, [g] ὑπὸ δὲ κ]ύπτος ἦλθε ποδοῖϊν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον [h] προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.

reuersus, quam in Peloponnesum susceperat. res perquam tenues, et quae ad vitam communem pertinent; sed egregie admodum enarratae. In quo autem sit haec virtus elocutionis sita, versus propositi indicabunt:

Iam vero in stabulis ad lumina prima subulcus
Et Laërtiades coenam accenso igne parabant,
Compulsasque sues tecto eduxere magistri.
Telemachum ecce canes agnoscunt murmure laeto,
Nec dominum allatrant venientem. Aduertit Vlysses
Laetitiam; creberque pedum sonus attigit aures.
Protinus adstantique Eumaeo talia fatur:

Eumaee,

Et simul his dictis faciem ostentabat, et vdo
Turpia membra fimo. risit pater optimus olli. Bircou.

d Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς.] Virgilius etiam res humiles pari elegantia conscripsit, *Georg.* 2. v. 385.

Nec non Ausonii, Troia gens missa, coloni
Versibus incomtis ludunt, risuque soluto;
Oraque corticibus sumunt horrenda cauatis.
Et te, Bacche, vocant per carmina laeta, tibique
Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.

Aeneid. quoque. lib. V. v. 328.

— — Leui cum sanguine Nisus
Labitur infelix: caesis vt forte iuuencis
Fusus humum, viridesque super madefecerat herbas.

et infra, v. 357.

e In vulgatis *Homeri* editionibus pro δῖος legitur θεῖος. Ex eisdem seq. v. pro vulgato ἐντυνόντες reposui ἐντύνοντο. Exstat vero hic locus *Odyss.* π. v. 1. etc. *Sylb.* Ἐντύνοντο *Reg.* 2.

f Κιαμένω *Reg.* 2.

g In vulgatis *Homeri* editionibus pro ὑπὸ δὲ legitur περί τε. sed *Dionysiana* lectio melius congruit cum his, quae mox sequuntur p. 14. v. 3. ποδῶν δ' ὑπὸ δῦπον ἀκὺν. *Sylb.*

h Hemistichium istud, προσεφώνεεν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν [i] εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. ὁ δ' [k] ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων ἀδενὸς ἥττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν. πῶς δὴ αὐτῶν ἐστιν ἡ πειθὼ, καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; ἀδεὶς ἂν εἴποι διὰ τὴν ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πείθομαι. διὰ γὰρ τῶν εὐ-

Eumaee, huc aliquis nobis aduentat amicus,
Aut tibi quis notus, latratibus abſtinet acer
Alluditque canis; plantarumque audio motus.
Nondum finierat; cum iam ſibi filius adſtat
Veſtibulo. Surgit paſtor ſtupefactus, et amens;
Et patera excuſſa eſt manibus, qua munera Bacchi
Miſcuerat. regi properans ipſe obuius ibat:
Et capiti atque oculis crebra oſcula figit, vtriſque
Et manibus; lacrymaeque genis cecidere profuſae.

Haec vero aures delinire carmina et permulcere; haec verſibus etiam ſuauiſſimis nihil cedere, omnes, ſat ſcio, confitebuntur. In quo autem ſita eſt horum tam iucunda ſuauitas et perſuadendi vis? aut quam tandem ob rem huiuſmodi ſunt facta? ob verborum delectum, an eorundem potius ob ſtructuram? Propter delectum nemo, vt arbitror, dicturus eſt. tota ſiqui-

φώνεεν ἐγγὺς ἐόντα, in vulg. *Homeri* editionibus ſic legitur: ἔπεα πλεόεντα προσηύδα: verbis tantum mutatis, non ſententia. *Sylb.*

i Εἴρητο *Colb.*

k In *Homeri* editionibus exigua mutatione legitur, ἀντίον ἦλυθ' ἄνακτος. *Sylb.* Ἀντίος ἔδραμ' ἄνακτος *Reg.* 2.

l Rectius

τελεστάτων τε καὶ ταπεινοτάτων ὀνομάτων πέπλεκται πᾶσα ἡ λέξις, οἷς ἂν καὶ γεωργὸς, καὶ θαλαττουργὸς, καὶ χειροτέχνης, καὶ πᾶς ὁ μηδεμίαν [l] ὥραν τῷ λέγειν εὖ ποιούμενος, ἐξ ἑτοίμου λαβὼν ἐχρήσατο. λυθέντος γὰρ τοῦ μέτρου, φαῦλα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἄζηλα. ὅτε γὰρ μεταφοραί τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἔνεισιν, ὅτε ὑπαλλαγαὶ, ὅτε καταχρήσεις, ὅτ' ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος ἁδεμία, ὅτε δὴ γλῶτται πολλαί τινες, ὅτε ξένα, ἢ πεποιημένα ὀνόματα. [m] τί οὖν λείπεται μὴ οὐχὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κάλλους τῆς ἑρμηνείας αἰτιᾶσθαι; τοιαῦτ' ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μυρία, ὡς εὖ οἶδ' ὅτι πάντες ἴσασιν· ἐμοὶ δ' ὑπομνήσεως ἕνεκα λέγοντι ἀρκεῖ ταῦτα μόνα εἰρῆσθαι.

siquidem oratio ex minutiſſimis compoſita, humillimiſque conſtat vocabulis: quibus vtique vel agricola, vel nauta, vel opifex, vel alius quilibet, qui nullam omnino bene ornateque dicendi curam habet, ex promtu aſſumtis vteretur. Nam ſoluta carminis menſura, humiles iidem ipſi videbuntur, nec verſus imitatione digni. nullae enim generoſae in his occurrunt translationes, nulla hypallage, aut catachreſis, nec figurata denique locutio vlla; linguae etiam pauciſſimae, nec aliqua peregrina et conficta vocabula. Quid igitur reſtat, quo minus ipſi verborum compoſitioni hanc elocutionis pulchritudinem acceptam referamus? Talia ſunt apud poëtam innumera, quod omnibus, probe ſcio, notum; mihi vero, memoriae cauſa ſcilicet, haec dicta ſufficiant.

Age

l Ὥραν] Rectius exili ſpiritu ὥραν hic ſcribemus, vt *Ammonius* docet his verbis: ὥρα διαφέρει τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φρονίς. *Sylb.*

m Οὐδὲ δὲ γλῶτται πολλαί τινες, ὅτε ξένα, ἢ πεποιημένα ὀνόματα] *Ariſtoteles* (in Poëtic. c. 21.) γλώττας cum ξένοις confundit, cum dicit: ἅπαν δὲ ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον, ἢ γλῶττα: dein ſubiungit: λέγω δὲ κύριον μὲν, ᾧ χρῶνται ἕκαστοι, γλῶτταν δὲ, ᾧ ἕτεροι. *Dionyſius* vero hîc loci à peregrinis manifeſto diſtinguit; ac per γλώττας idem intelligere videtur cum *Galeno* (in τῇ τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει) hiſce verbis: ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις συνήθη ἦν, νῦν δὲ οὐκ ἔτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσι. Vide *Robortellum* in *Ariſtot.* Poëtic. p. 214.

n Verba

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν, εἰ κἀκείνῃ τὸ αὐτὸ συμβέβηκε πάθος, ὥστε περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματά τε καὶ ὀνόματα συνταχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας. ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεύς τις Λυδῶν, ὃν ἐκεῖνος Κανδαύλην [ⁿ καλεῖ, Μυρσίλον δὲ καλεῖσθαι] φησὶν ὑφ' Ἑλλήνων, τῆς ἑαυτῷ γυναικὸς ἐρῶν, ἔπειτα ἀξιῶν τινα τῶν ἑταίρων αὐτῷ γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν. ὁ δὲ, ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι· ὡς ° δὲ οὐκ ἔπειθεν, ὑπομένων τε καὶ θεώμενος αὐτὴν Γύγης ἦν. τὸ δὲ πρᾶγμα οὐχ ὅτι σεμνὸν, ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ τῷ αἰσχρῷ μᾶλλον, ἢ τῷ καλῷ, ἐγγυτέρω· ἀλλ' εἴρηται σφόδρα δεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκοῦσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι

Age itaque, ad ſolutam iam orationem tranſeamus, an ſimiles ei quoque affectus contigerint, quaeſituri: ita vt tam ex rebus, quam vocabulis, quae tenuia ſunt et abiecta, pulchram vero conſecuta orationis ſtructuram, egregiae venuſtates oriantur. Eſt igitur apud Herodotum rex quidam Lydiae, (quem ille Candaulem vocat, Myrſilum vero à Graecis appellatum ſcribit) qui ſuam *perdite* amabat vxorem; ac quendam deinde ex amicis voluit nudam mulierem conſpicere. ille autem primo ne cogeretur, obſiſtebat: ſed, regi cum perſuadere non potuit, ſuſtinuit, eamque conſpexit. Argumentum ſane, non modo non grande, aut ſermonis elegantiae idoneum; verum etiam et humile et periculoſum, quodque turpi propius videtur, quam honeſto: ſed felici explicatur elocutione, ita vt fando iucundius multo ſit auribus noſtris, quam id ſi oculis ſubiiceretur. Sed

n Verba ſignis his [ ] incluſa ad explendam loci ſententiam inſerta ſunt *ex Herodoto*: cuius (ſub initium lib. I.) haec verba ſunt: ἦν Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννος Σαρδίων. Tu ſi variandae locutionis gratia pro καλεῖ malis ὀνομάζει, non refragabor. *Sylb.*

o Redundare hîc videtur particula δέ. Sed ſi nominatiua haec omnia referantur ad initiale periodi verbum ἔστι, nullus eſt pleonaſmus. *Sylb.*

γινόμενον. ἵνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ, τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει, μεταθεὶς αὐτῆς τὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἀττίδα γλῶτταν, καὶ ἀδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, ἔτως ἐξοίσω τὸν διάλογον· ᵖ „Γύγη, ἀ

Sed ne quis forte ſuſpicetur, orationis ſuauitatem eſſe à dialecto; Ionico charactere in linguam Atticam permutato, nullaque inſuper re addita, ipſam, vt eſt, colloquii narrationem proferam. „Gy-

p Si locum hunc cum vulgatis *Herodoti* editionibus conferas, praeter Ioniſmos à *Dionyſio* data opera ſublatos, inuenies alias quoque diuerſitates. Primum enim articulus τὰ ab editionibus illis abeſt, et viciſſim nomen μέγα abeſt à vulgatis editt. *Dionyſii*. Deinde pro ὁρᾷν τινα quaedam *Herodoti* exemplaria habent τινὰ σκοπεύειν, quaedam σκοπέειν τινά. Tum pro πασῶν γυναικῶν εἶναι mutato verborum ordine illic legitur: εἶναι πασέων γυναικῶν. Et mox pro χρήζειν ibidem ſcriptum eſt δέεσθαι. Sic pro ταῦτα ibidem eſt τοιαῦτα. Et mox ibidem poſt ἀπεμάχετο leguntur haec, quae à *Dionyſii* vulgatis exemplaribus abſunt: ὀρρωδέων, μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Ad haec pro ſequentibus hiſce, ἠμείβετο τοῖσδε, ibidem eſt ἀμείβετο τοιάδε. Praeterea ibid. eſt: ὡς σέο πειρώμενος λέγω λόγον τόνδε; et in quibuſdam exempl. ὡς σέο πειρώμενος λέγω λόγον τονδε. Inſuper ibidem pro ἀγαγὼν legitur ἐγώ: et mox θήσω pro ϛήσω. Ibidem eadem exemplaria pro κοίτην et ἐγγὺς habent κοιτῶνα et ἀγχοῦ. Et rurſum pro ἐκδῦσα et παρέσῃ eadem habent ἐκδύνουσα et παρέξει. Rurſum pro ὅταν et πορεύηται in iiſdem legitur ἐπεὰν et ϛείχῃ. Et deinde pro compoſito ἀπιόντα eadem habent ſimplex ἰόντα: et mox cum articulo διὰ τῶν θυρέων. Denique loci clauſula in iiſdem haec eſt: ἦν ἕτοιμος: facta ſcilicet transpoſitione, et omiſſis vltimis hiſce ποιεῖν ταῦτα. Hae ſunt huius loci in *Herodoti* et *Dionyſii* vulgatis exemplaribus diuerſitates, de quibus hoc monendum videtur; quaedam vocabula ſtudio à *Dionyſio* fuiſſe mutata; quippe quae Ionicae dialecti magis ſint propria. Sic enim pro σκοπεύειν, ſeu σκοπέειν, maluit ὁρᾷν: et ἐκδῦσα pro ἐκδύνουσα, itidemque ὅταν et πορεύηται, pro ἐπεὰν et ϛείχῃ. forſan etiam κοιτῶνα et ἀγχοῦ, velut Ἰωνικώτερα, ſummouit: quanquam ipſe in *Rom. Antiquitatum* libris aduerbio ἀγχοῦ non infrequenter vtitur. Similiter pro Ionico pronomine μὶν poſuit commune αὐτὴν, ὥϛε μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γάρ σε δοκῶ [q] πείθεσθαί μοι λέγοντι τὰ περὶ τῶν εἴδως τῆς γυναικός· ὥτα γὰρ τυχχάνει ἀνθρώποις ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν· παίει, ὅπως ἐκείνην θεάσῃ γυμνήν. Ὁ δὲ, μέγα ἀναβοήσας εἶπεν· δέσποτα, τίνα λέγεις λόγον ἐχ ὑγιᾶ, κελεύων με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεάσασθαι γυμνήν; ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται

„Gyges, neque enim videris mihi fidem habere referenti de forma coniugis, (quod magis incredulae sunt hominibus aures, quam oculi) fac illam conspicias nudam. Hic autem vehementer exclamans: Quemnam, inquit, here, sermonem profers haudquaquam sanum, qui me iubes inspicere heram meam nudam? Mulier, exuta tunica, et verecundiam pariter exuit.

[q] Τύγη, ὃ γάρ σε δοκῶ] Pari verborum suauitate, et elegantia Collocationis, ea, quae in operto fuerunt, T. Liuius lib. XXXIX. c. 9. descripsit. *Scortum*, inquit, *nobile libertina Hispala Fecenia, non digna quaestu, cui ancillula assueuerat, etiam postquam manumissa erat, eodem se genere tuebatur. Huic consuetudo iuxta ciuitatem cum Aebutio fuit; minime adolescentis aut rei, aut famae, damnosa: vltro enim amatus appetitusque erat. et maligne omnia praebentibus suis, meretriculae munificentia sustinebatur. Quin eo processerat consuetudine capta, vt post patroni mortem, quia in nullius manu erat, tutore à tribunis et praetore petito, quum testamentum faceret, vnum Aebutium instituereret haeredem. Huc amoris pignora quum essent, nec quicquam secretum alter ab altero haberent, per iocum adolescens vetat eam mirari, si per aliquot noctes secubuisset. Religionis se causa, vt voto pro valetudine sua facto liberetur, Bacchis initiari velle. Id vbi mulier audiuit, perturbata: Dii meliora! inquit: mori et sibi et illi satius esse, quam id faceret, et in caput eorum detestari minas periculaque, qui id strasissent. Admiratus quum verba, tum perturbationem tantam adolescens, parcere exsecrationibus iubet: matrem id sibi, assentiente vitrico, imperasse* etc. Cic. in Orat. pro Milone: *Milo autem cum in Senatu fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est; domum venit: calceos, et vestimenta mutauit: paulisper, dum se vxor (vt fit) comparat, commoratus est: deinde profectus est id temporis, cum iam Clodius, si quidem eo die Romam venturus erat, redire potuisset.* Bircou.

r Pro

καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀνθρώποις ἐξεύρηται, ἐξ ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἓν τόδ' ἐστὶν, ὁρᾶν τινα τὰ ἑαυτῆ. ἐγὼ δὲ πείθομαι, ἐκείνην πασῶν γυναικῶν εἶναι καλλίστην, καὶ σῆ δέομαι μὴ χρῆζειν ἀνόμων. ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα ἀπεμάχετο, ὁ δ' ἠμείβετο τοῖσδε· Θάρσει, Γύγη, καὶ μὴ φοβῆ μήτ' ἐμὲ, ὡς πειρώμενός σε λόγον λέγω τόνδε· μήτε γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή τι σοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι ἥτως, ὥστε μηδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν ὑπό σε. ἀγαγὼν γάρ σε εἰς τὸ οἴκημα, ἐν ᾧ κοιμώμεθα, ὄπισθεν τῆς ἀνοιγομένης θύρας στήσω· μετὰ δ' ἐμὲ εἰσελθόντα παρέξαι καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοίτην. κεῖται δὲ ἐγγὺς τῆς εἰσόδου θρόνος· ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων καθ' ἓν ἕκαστον ἐκδῦσα θήσει. καὶ καθ' ἡσυχίαν πολλὴν παρέξαι σοι θεάσασθαι. ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου πορεύηται ἐπὶ τὴν εὐνὴν, κατὰ νῶτα τ' αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐντεῦθεν, ὅπως μή σε ὄψεται ἀπιόντα διὰ θυρῶν. ὁ μὲν δὴ, ὡς οὐκ ἠδύνατο διαφυγεῖν, ἕτοιμος ἦν ποιεῖν ταῦτα. Οὐκ ἄν ἔχοι τις ἀδ' ἐνταῦθα

exuit. Iam olim hominibus sunt honesta excogitata, vnde discere oportet; ex quibus hoc vnum est, Quae sua sint, quemque inspicere debere. Ego vero tibi fidem habeo, illam esse foeminarum omnium formosissimam; teque oro, ne illicita à me exigas. Atque haec dicendo Gyges repugnabat; cui vicissim ille his verbis: Fidens, inquit, esto Gyges, caue timeas aut me, tanquam hoc te sermone tentantem; aut vxorem meam, ne quid tibi ex ea detrimentum fiat. Principio etenim, sic ego machinabor, vt illa ne deprehendere quidem possit, se fuisse a te inspectam. Te namque in quo cubamus cubiculo deductum, post fores, quum apertae fuerint, collocabo. Vbi ergo fuero ingressus, aderit et vxor mea, vt lectum conscendat: iuxta cuius introitum sella posita est, super quam vestes illa, vt quamque exuet, reponet, sese per multum otium tibi spectandam praebens: quae quum a sella cubitum pergat, et ei fueris a tergo, curae tibi sit deinceps, ne te per fores abeuntem conspiciat. Gyges igitur, vbi effugere non potuit, ad ea facienda se paratum dedit. Nemo sane, vel hoc etiam loco, potest

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ σεμνότης τῶν ὀνομάτων εὔμορφον πεποίηκε τὴν φράσιν. ἀνεπιτήδευτα γάρ ἐστι καὶ [r]ἀνέκλεκ[τα], οἷα φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν· ἁδὲ γὰρ ἥρμοτ[ται] ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. ἀνάγκη δή πῃ, ὅταν τοῖς κυριωτάτοις τε καὶ προσεχεστάτοις ὀνόμασιν ἐκφέρηται τὰ νοήματα, μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἐστιν. ὅτι δ' ἁδὲν ἐν αὐτοῖς ἐστι σεμνὸν, ἁδὲ περιττὸν, ὁ βουλόμενος εἴσεται, μεταθεὶς ἁδὲν, ὅτι μὴ τὴν ἁρμονίαν. πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τοῦτο τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι ἐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ [s]ἦν. καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ ταῦτα.

δ'. Ἵνα δὲ πολὺ μᾶλλον αἴσθηται, ὅσην ἔχει ῥώμην ἡ συνθετικὴ δύναμις ἔν τε ποιήμασι καὶ λόγοις, λήψομαί τινας εὖ ἔχειν δοκούσας λέξεις, ὧν τὰς ἁρμονίας με-

dicere, verborum dignitatem grauitatemque formosam effecisse locutionem. Sunt enim nullo studio, nullo delectu habito, sumta; qualia natura imposuit, vt rebus essent signa: nec decuit fortasse aliis vti praestantioribus. Nam cum sensa animorum propriis cognatisque exprimuntur vocabulis, vt nihil his augustius accedat quodammodo necesse est. Atqui nihil grauitatis, nihil excellentiae ipsis inesse qui voluerit, mutata paululum sola verborum constructione, cognoscet. Et quidem multa alia apud hunc auctorem huiusmodi sunt, ex quibus cuiuis coniicere licet, non in verborum pulchritudine, sed structura, sitam esse elocutionis suauitatem. Sed de his satis dictum est.

Soluta compositione, solui orationis vim et pulchritudinem.

IV. Sed vt omnibus innotescat magis, quantam potestatem habeat componendi facultas, tam pedibus adstricta, quam soluta oratione, quasdam locutiones assumam, quae pulchre videntur

r Pro corrupto ἀννήλεκτα, incertum est, sitne reponendum ἀνέκλεκτα, ἀνέλεγκτα, vel aliud quidpiam magis consentaneum. *Sylb.* Ἀνέλεγκ[τα] *Colb.* Ἀνέκλεκτα *Reg.* 2.

s Deest *Reg.* 1. et *Colb.* atque redundare visum est *Vpton.*

t Ἀλ-

ταθεὶς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα καὶ τὰς λόγους. λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ταυτί·

Ἀλλ' ἔχον ὥστε [t]τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥ τε σαθμὸν ἔχησα, καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκει,
Ἰσάζησ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν [u]ἄρηται.

τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπους, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. ἐγὼ δὴ τῶν αὐτῶν ὀνομά-

dentur construi; quarum mutata compositione, efficiam, vt diuersa penitus appareant tum carmina, tum prosaicae orationes. Primo itaque haec sint ex Homero decerpta:

Ac veluti aequatas mulier paupercula lances
Erigit, et lanam et pondus tenet aequa seorsim;
Exiguum vt possit pueris adferre lucellum.

Hoc carminis genus heroicum est, sex constans pedibus, perfectum, pede dactylico incedens: quorum ipse iam mutata verbo-

t Ἀλλ' ἔχον ὥστε] Exemplis his vtitur etiam Hermogenes de Ideis. Sed et Dionysius Homeri versus alio genere carminis immutat, vt vim Collocationis ostendat: ita nobis facere liceat in Virgilio, cuius carmina ex Aeneid. lib. VIII. Ithyphallica faciamus. Sunt autem haec: *Inde, vbi prima quies medio iam noctis abactae*
Curriculo expulerat somnum, cum foemina primum, Cui tolerare colo vitam tenuique Minerua Impositum cinerem et sopitos suscitat ignes, Noctem addens operi; famulasque ad lumina longo Exercet penso; castum vt seruare cubile Coniugis, et possit paruos educere natos. Ithyphallica autem erunt hoc modo: *Curriculo veluti noctis medio iam abactae Foemina, cui tolerare colo et tenui Minerua Vitam, impositum cinerem suscitat, et sopitos Ignes, noctem addens operi, famulasque longo ad Lumina penso exercet, coniugis vt cubile Castum seruare, atque educere possit natos. Bircov.*

u Ἄρηται, pro vulgato ἄροιτο, ex *Homeri* editionibus repositum, magis est consentaneum: quanquam paullo post idem verbi modus optatiuus reperitur. Est autem desumtus locus ex *Iliad.* μ'. v. 433. *Sylb.* Idem verbum necesse est in vtroque loco ponatur: itaque infra p. 22. v. 6. ἄρηται etiam reponendum censemus. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

των τέτων μετακινήσας τὴν σύνθεσιν, τὰς αὐτὰς στίχας ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικὰς, τὸν τρόπον τέτον·

Ἀλλ' ἔχον ὥστε γυνὴ χερνῆτις τάλαντα ἀληθὴς,
Ἥ τ' εἰρίον ἀμφὶς καὶ ϛαθμὸν ἔχσ' ἀνέλκει
Ἰσάζσ', ἵν' ἀεικέα παισὶν ἄροιτο μισθόν.

τοιαῦτά ἐϛι τὰ [x] περιάπεια, [y] ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια [z] λεγόμενα, ταυτί·

Οὐ βέβηλος, ὡς [a] λέγεται, τῷ νέῳ Διονύσῳ,

verborum collocatione, eosdem versus pro hexametris tetrametros faciam, pro heroicis prosodicos, hoc modo:

Ac veluti aequatas lances opifex Mineruae
Erigit, et lanam tenet et pondus seorsim;
Exiguum pueris vt adferat lucellum.

Cuiusmodi sunt et Priapeia, quae ab aliis et Ithyphallica vocantur, qualia sunt:

Non profanus, vt fertur, Bacchi iuuenilis,

Sacro

x Περιάπεια, διφίλια λεγόμ. *Reg.* 1. et *Colb.* De *Priapeis*, *Ithyphallicis*, et *Sotadeis* vide *Annott.* sequentes.

y Τοιαῦτά ἐϛι τὰ Περιάπεια] Priapeiorum (quae carmina erant ludicra, fracta, et lasciua, in honorem Priapi) varia sunt genera. Vsitatissimus tamen *numerus Priapeius* (vt inquit auctor *Fragmenti incerti*, quod *Censorino* tribui solebat) *tertium pedem pro dactylo creticum habet, alioqui hexametros esset; Hunc lucum tibi dedico consecroque, Priape.* Vide *Vossium* ad *Catullum* p. 344. 345.

z Ἰθυφάλλια] Phallica et Ithyphallica mimorum genera instituta erant in honorem Bacchi, nomenque ex eo habuerunt, quod ii, qui carmina haec canerent, (fuligine faciem obducti et ebriorum personas induti etc.) φαλλὸν, siue ἰθύφαλλον, perticae impositum manibus gestarent. De metris Ithyphallicis vide *Vossii* Instit. Poëtic. l. III. c. 18. et *Casauboni* notas ad *Athenaeum*, l. VI. c. 15. p. 444.

a Pro λέγεται *Aldinus codex* habet τελετοῖ. In *Hephaestionis* enchiridio quidam codices habent ᾧ τελεται: quidam ᾧ τελεστοῖ: non absurde. Sequenti etiam versu eadem *Aldina editio*, idemque *Hephaestionis* Enchiridion, pro ἐργασίης habent εὐεργεσίης. veriusne sit Ἐλευσινίης, an aliud consimile, viderint doctiores. In eodem *Hephaestionis*

Κἀγὼ δ' ἐξ ἐργασίης ὠργιασμένος ἦκω.

ἄλλας πάλιν λαβὼν στίχας Ὁμηρικὰς, ἅτε προσθεὶς ἢ δὲν αὐτοῖς, ἢ ἀφελὼν, τὴν δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόνον, ἕτεραν ἀποδώσω μέλος τετράμετρον, τὸ καλέμενον Ἰωνικόν·

[b] Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρε κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρε κεῖτο τανυσθείς,
Αἱματοέσσης κόνιος δεδραγμένος, βεβρυχώς.

τοιαῦτά ἐϛι τὰ [c] Σωτάδια [d] ταυτί·

Sacro ipse ex munere adsum orgiis celebratis.

Alios praeterea accipiam Homeri versus, quibus nihil addam, aut adimam; ipsa solummodo mutata collocatione, aliud carmen, vt tetrametrum sit, quod Ionicum vocatur, efficiam:

Sic ille inter equos fusus iacet, inter et arma;
Ore frementes, tetram foedatam sanguine mordet.
Sic ille inter equos fusus iacet, inter et arma:
Tellurem sanguine foedatam mordet, ore frendens.

Qualia sunt et Sotadea haec:

Tum

nis Enchiridio additur tertius hic versus: Ὀδεῦσιν Πηλασιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα. Tribuuntur autem istic versus hi *Euphorioni Cherrhonesitae*, itidemque Priapei nominabantur. *Sylb.* Pro λέγεται et ἐργασίης in *Reg.* 1. et *Colb.* τελεταὶ et εὐεργεσίης.

b Locus desumtus ex *Il.* ν. v. 392. *Sylb.*

c *Stephanus* mauult Σωτάδεια, diphthongως: vt apud *Hephaestionem* [et *Suidam*] quoque legitur. sic certe mox p. 25. v. 1. sequitur Εὐριπίδειαι: et infra §. 9. Σοφόκλεια. tamen prioris quoque scripturae reperiuntur exempla. *Sylb.*

d Σωτάδια] *Sotades* (quem omisit *Vossius* in recensione *Poëtarum Gr.*) erat (teste *Suida*) Cretensis Maronites, et primus Cinaedici sermonis auctor, vt narrat *Strabo* l. XIV. p. 548. Sotadeorum (quos à pueris amoueri suadet *Quinctil.* l. II.) variae sunt species: at vulgatissimae τῶν παλινδρομεόντων, seu *recurrentium*; de quibus *Martialis* l. II. Ep. 66. *Nec retro lego Sotadem Cinaedum.* Horum exempla habemus apud *Quinctil.* l. IX. c. 4. et *Hephaestionem.* Compositio eorum erat Anapaestica, et (vt dicit *Demetrius* de Elocut. Sect.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἐνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραις πυρσῖς νέκυες ἔκειντο
Γῆς ἐπὶ ξένης, ὀρφανὰ τείχεα προλιπόντες
Ἑλλάδος [e]ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἑστίης πατρῴης,
[v]Ἥβην τ' ἐρατεινὴν, καὶ καλὸν ἡλίκα πρόσωπον.

Δυναίμην δ' ἂν ἔτι πολλὰς ἰδέας μέτρων καὶ διαφόρους εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐμπιπτούσας στίχον ἐπιδεικνύναι, τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλλοις ὀλίγα δεῖν πᾶσι συμβεβηκὸς μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης, τῆς δὲ συνθέσεως μόνης [e]μάλιστα πεσούσης, τά τε μέτρα μεταῤῥυθμίζεσθαι, καὶ συμμεταπίπτειν αὐτοῖς τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ ἤθη, [e]τὰ πάθη", τὴν ὅλην τῶν ποιημάτων ἀξίωσιν· ἀλλ' ἀναγκασθήσομαι πλειόνων ἅψασθαι θεωρημάτων, ὧν ἔνια ὀλίγοις πάνυ ἐστὶ γνώριμα. ἐπὶ πολλῶν δ' ἴσως, καὶ

Tum vero ſummis in rogis mortui iacebant,
Longe à patria, vidua moenia relinquentes
Graeciae ſacrae, et penetrale Veſtae patroae,
Floremque iuuentutis, et ſolis dulce lumen.

Poſſem et alia etiam carminum multa genera, eaque diuerſa, quae in heroicos facile incidunt verſus, oſtendere; et hoc idem accidere fere omnibus tam menſuris, quam rhythmis, demonſtrare: permanente ſcilicet verborum delectu, ipſa ſolummodo mutata compoſitione, tranſmutari carmina, et corruere vna orationis figuras, colores, mores, affectus, totamque adeo poëmatis dignitatem. Sed neceſſe habeo plura praecepta attingere, quorum nonnulla quam pauciſſimis ſunt cognita. Iſta autem ex Euripide,

193.) μάλιστα ἐοικυῖα τοῖς κεκλασμένοις καὶ ἀσέμνοις μέτροις, vt Σείων μελίην πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον pro illo Σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Hîc verſus (pergit *Demetrius*) videtur in aliam formam mutatus, vt illi, qui feruntur è maribus in foeminas conuerſi.

e Σεμνῆς *Colb.* in marg. ἴσ. ἱερῆς.

f Pro μάλιστα πεσούσης legendum videtur μεταπεσούσης: ſicut mox ſequitur συμμεταπίπτειν. *Sylb.* Forſan ἥκιστα pro μάλιστα reponendum. *Vpt.*

g Deſunt *Reg.* 1. et *Colb.* vt et καὶ ante οὐχ ἥκιστα v. vlt.

οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν τοιούτων, καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

[h]Μή μοι
Λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή·
Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. ὅτι δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις [i]τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέτρῳ,

ripide, cum multis de rebus fortaſſe, tum de his etiam praecipue, licebit proferre:

Ne ſubtiles
Tange loquelas animi. vt quid enim
Vana labores, niſi forte inter
Vis te iactare ſodales.

Haec itaque mihi in praeſenti eſſe omittenda arbitror. Solutam vero orationem idem pati poſſe cum ligata, manentibus

h Sequutus ſum *Grotium*, qui verſus in anapaeſtos digerit. Vulgo legitur: „Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, „Ψυχή. τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ „Μέλλεις σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

i Ὅτι δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις] Solutam quoque orationem, quod et ligata, pati poſſe, vt alia atque alia, mutata collocatione, eſſe videatur, *Cicero* in Oratore prope finem docet his verbis: *Quantum autem ſit apte dicere, experiri licet, ſi aut compoſiti oratoris bene ſtructam collocationem diſſoluas permutatione verborum. corrumpetur enim tota res, vt et haec noſtra in Cornelia, et deinceps omnia*: Neque me diuitiae mouent, quibus omnes Africanos et Laelios multi venalicii mercatoreſque ſuperarunt. *Immuta paullum, vt ſit*: multi ſuperarunt mercatores venaliciique; *perierit tota res. Et quae ſequuntur*: Neque veſtis, aut caelatum aurum, et argentum, quo noſtros veteres Marcellos, Maximoſque, multi eunuchi e Syria Aegyptoque vicerunt. *Verba permuta ſic, vt ſit:* Vicerunt eunuchi e Syria Aegyptoque, *Adde tertium:* Neque vero ornamenta iſta villarum, quibus L. Paullum, et L. Mummium, qui rebus his vrbem Italiamque omnem referſerunt, ab aliquo video perfacile Deliaco, aut Syro, potuiſſe ſuperari: *Fac ita*, potuiſſe ſuperari ab aliquo Syro, aut Deliaco. *Videſne, vt, ordine verborum paullum commutato, iiſdem verbis, ſtante ſenten-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[k]μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων, ἀλλασσομένης δὲ τῆς συνθέσεως, πάρεσι τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν. λήψομαι δ' ἐκ τῆς Ἡροδότου λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἐπεὶ καὶ γνώριμός ἐστι τοῖς πολλοῖς, μεταθεὶς τὸν χαρακτῆρα τῆς διαλέκτου [l]μόνον. „[m]Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττου, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ· ὃς, ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μεταξὺ Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων, ἐξίησι πρὸς βορέαν ἄνεμον εἰς τὸν Εὔξεινον καλούμενον πόντον.„ Μετατίθημι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι ἀκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα,

tibus *scilicet* iisdem verbis, mutata vero compositione, licet cuilibet volenti considerare. Assumam ex Herodoti dictione historiae initium, locum plurimis notissimum; charactere tantum dialecti immutato. „Croesus genere quidem fuit Lydus, patre autem Alyatte; earum vero nationum rex, quae intra Halym amnem sunt: qui, a meridie Syros ac Paphlagones interfluens, contra ventum Aquilonem in mare, quod vocant Euxinum, euoluitur.„ Transponam dictionis huius iuncturam; et nec ad animos demulcendos accommodata mihi amplius erit compositio, nec

sententia, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? aut si alicuius inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine verborum paullum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffluens ac solutum. Age, sume de Graccho apud censores illud: Abesse non potest, quin eiusdem hominis sit, probos improbare, qui improbos probet. *Quanto aptius, si ita dixisset:* quin eiusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modo dicere nemo vnquam noluit: nemoque potuit, quin dixerit. Bircou.*

k Forsan legendum μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων, vel μενόντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων, vt paullo ante: ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης. *Wolfius* legit: ὄντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων. *Sylb.* Μενόντων γὰρ τῶν ὀνομάτων, ἀλλαττομένης δὲ τῆς συνθέσεως etc. *Reg.* 2. vulg. ὄντων μὲν ὀνομάτων.

l Varietates insuper alias (quas Ionica forsan dialectus postulabat) facile quis deprehendat, modo *Dionysium* cum *Herodoto* conferre non grauabitur.

m Simile exemplum ex *Thucydide* habet *Demetrius*, quem videsis §. 45. *Vpt.*

n Mal-

ἐδ' ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον· „Κροῖσος ἦν υἱὸς μὲν Ἀλυάττου, γένος δὲ Λυδὸς, τύραννος δὲ τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ ἐθνῶν· ὃς, ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, εἰς τὸν Εὔξεινον καλούμενον πόντον ἐκδίδωσι πρὸς βορέαν ἄνεμον.„ Οὗτος ὁ χαρακτὴρ ἐ πολὺ ἀπέχειν ἂν δόξειεν τῶν Θουκυδίδου τάττων· „Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ [n]εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν [o]Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος.„ [p]πάλιν διαλλάξας τὴν αὐτὴν λέξιν, ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω, τὸν τρόπον τοῦτον· „Ἀλυάττου μὲν υἱὸς ἦν Κροῖσος, γένος δὲ Λυδὸς, τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ τύραννος ἐθνῶν· ὃς, ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων μεταξὺ, πρὸς βορέαν ἔξεισιν ἄνεμον εἰς τὸν καλούμενον πόντον Εὔξεινον.„ Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα [q]τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόν

nec historica, sed simplex potius et forensis: „Croesus erat filius quidem Alyattis, genere vero Lydus, tyrannusque earum, quae intra sunt Halym amnem nationes; qui, a meridie interfluens Syros ac Paphlagones, in mare, quod vocant Euxinum, euoluitur contra ventum Aquilonem.„ Quae sane forma non multum ab hisce Thucydidis videtur differre: „Epidamnus est vrbs ad dextram sita nauigantibus Ionium sinum versus, cui finitimi sunt Taulantii barbari, gens Illyrica.„ Hac iterum transmutata dictione, aliam ei formam dabo, hoc modo: „Alyattis quidem filius erat Croesus, genere vero Lydus, earum, quae intra sunt Halym amnem, tyrannus nationum; qui, a meridie fluens Syros inter ac Paphlagones, contra Boream erumpit ventum in mare, quod vocant Euxinum.„ Hegesiaca est haec struendae orationis forma; parum comta, vilis,

n Mallem ἐσπλέοντι, vt apud *Thucydidem* l. 1. sub initium narrationis.

o Ταλάντιοι minus recte in *Ed. Steph.*

p Vide *Quinctilianum* hac de re differentem, lib. 5. c. 4.

q Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα] Fuere *Hegesiae* plures: at hic, de quo sermo, Sophista ex Magnesia: cuius stylum, vt fractum et concisum, minutum et puerilem, damnat *Cicero* de Oratore c. 67. et in Bruto c. 83. vt et *Theon*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κομψον, ἀγενὲς, μαλθακόν. τέτων γὰρ τῶν λήρων [r]ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, τοιαῦτα γράφων· „Ἐξ ἀγαθῆς ἑορτῆς ἀγαθὴν ἄγομεν ἄλλην. — Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς. — Οὐ γὰρ [s]μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἐπ]υσεν ὁ Διόνυσος· [t]ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι.“

Ἄλις ἔστω τῶν παραδειγμάτων. ἱκανῶς γὰρ οἶμαι πεποιηκέναι φανερὸν, ὃ πρόκειτό μοι, ὅτι μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς ἐκλογῆς ἡ σύνθεσις. καί μοι δοκεῖ τις ἂν ἁμαρτάνειν εἰκάσας αὐτὴν τῇ Ὁμηρικῇ Ἀθηνᾷ. ἐκείνη τε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα τὸν αὐτὸν ὄντα ἄλλοτε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι, τοτὲ μὲν ῥυσὸν, καὶ μικρὸν, καὶ αἰσχρὸν,

vilis, robore deſtituta. Eſt enim iſtiuſmodi nugarum ſacerdos vir ille, haec qui ſcribat: „Ex bona ſolennitate bonam ducimus aliam. — Ex Magneſia ſum magna, Sipylenſis. — Neque enim guttulam in Thebanorum vndam euomuit Bacchus: eſt quidem potu dulcis, parit vero inſaniam.„

Compoſitio verborum habet vim maiorem delectu.

Abunde ſatis exemplorum. id enim, quod propoſueram, me affatim demonſtraſſe arbitror; vim ſcilicet compoſitionem habere delectu maiorem. Ac mihi quidem non multum ille videtur aberrare, quicunque eam Homericae Mineruae aſſimulauerit. Nam Minerua Vlyſſem, vnum eundemque hominem, alias alium videri efficit; modo rugoſum, et humilem, et ſordidum,

Men-

Theon in Progymn. c. 2. et *Longinus* Sect. 3. Vide *Dionyſium* infra Sect. 18.

r Ita et *Cicero* in *orat.* pro *P. Sextio*, eadem et voce et figura vſus: *erat mihi res cum ſcurrarum locuplerium ſcorto, cum ſororis adultero, cum ſtuprorum ſacerdote. Vpt.*

s Ellipſis eſt vocis λιβάδα, χύσιν, aut alius conſimilis. Forſan etiam in tribus his, ex *Hegeſia* deſumtis, periodis triplex eſt exemplum e tribus diuerſis locis petitum. *Sylb.* Μικρὰν malit *Caſaub.*

t Ad ποταμὸς ſubintellectum referri debere cenſet *Vpt.*

u γέ-

Πλωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ [u]γέροντι.
τοτὲ δὲ τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη,
[x]Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
— — καδδὲ κάρητος
Οὖλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
[y]αὐτή τε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόματα, τοτὲ μὲν ἄμορφα καὶ πλωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήματα, τοτὲ δὲ ὑψηλὰ καὶ πλάσια καὶ ἁδρὰ καὶ καλά. καὶ τέτῳ μάλιστα διαλλάτ]ει ποιητής τε ποιητῆ, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος, τῷ συντιθέναι δεξιῶς τὰ ὀνόματα. τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις ὀλίγα δεῖν πᾶσι πολλὴ [z]ἐπίδοσις ἦν αὐτῆ. παρ' ὃ καὶ καλά ἐστιν αὐτῶν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενεστέροις [a]ἀκέτι, πλὴν ὀλί-

Mendico ſimilem, curas annoſque ferenti:
modo, eadem vbi virga iterum contigerit,
Maiorem exhibuit, praeſtanti corpore firmum:
— — et multo contortos orbe capillos,
Purpureo ſimiles flori, de vertice miſit.
Sic et ſtructura, verbis iiſdem ſumtis, modo informes et abiectae ac humiles vt videantur ſententiae, facit; modo ſublimes reddit et plenas et copioſas atque elegantes. Atque hoc illud praecipue eſt, quo poëtae poëta praeſtat, orator oratori; felici nempe verborum compoſitione. Antiquis propemodum omnibus magnae illa res curae fuit; quo factum eſt, vt pulchra ſint eorum carmina, verſus lyrici, et ſolutae orationes; recentioribus vero, paucis exceptis, non

u γέροντα *Colb.*

x *Homer.* Odyſſ. ζ. v. 229. „Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα „Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος „Οὖλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Vide etiam Odyſſ. ψ. v. 157.

y In vulgatis editionibus eſt αὐτή. noſtrum αὖτη melius congruit cum ἐκείνη, quod praecedit. *Sylb.*

z Malim ἐπιτήδευσις, vt infra §. 22. τίνι δὲ κατασκευασθέντα ἐπιτηδεύσει τοιαῦτα γέγονεν. Maior mutatio foret, ſi legeremus ἐπισροφή. ſed idem ſenſus, qui paullo poſt, ὃ μικρὰν φροντίδα τῆ λεκτικῆ τότε πεποιημένης. pro quo §. 5. dicit πρόνοια. πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν. *Sylb.*

a οὐκ ἔτι *Reg.* 1.

b Σάν-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γων· χρόνῳ δ' ὕστερον παντάπασιν ἠμελήθη· καὶ ἐδεῖς ᾤετο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, ἐδὲ συμβάλλεσθαί τι τῷ κάλλει τῶν λόγων. τοιγάρτοι τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἵας ἐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν· Φύλαρχον λέγω, καὶ Δῶριν, καὶ Πολύβιον, καὶ Ψάωνα[b], καὶ τὸν Καλαντιανὸν Δημήτριον, Ἱερώνυμόν τε καὶ Ἀντίλοχον[c], καὶ Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγησίαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυρίους· ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βούλοιμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. καὶ τί δεῖ τούτους θαυμάζειν, ὅπου γε καὶ οἱ τὴν Φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐκφέροντες τέχνας, οὕτως εἰσὶν ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὡς

non adeo; ac poſtea ſequentibus temporibus omnino negligebatur; nemoque aut eam eſſe neceſſariam, aut orationis venuſtati quicquam conferre exiſtimabat. Quo fit, vt ea poſt ſe conſcripta reliquerint volumina, quae nemo ſuſtinuerit ad coronidem vſque euoluere: Phylarchum dico, et Durim, et Polybium, et Saona, et Demetrium Calantianum, et Hieronymum, et Antilogum, et Heraclidem, et Hegeſiam Magneſſum, et ſexcentos alios; quorum omnium nomina ſi velim recenſere, me prius diei ſpatium deficeret. Sed hos quid ego mirer, cum et illi, qui philoſophiam profitentur, et artes Dialecticas conſcribunt, adeo infelices ſunt in collocandis verbis, vt etiam

b Σάωνα] Saon hic loci eſt Pſaon ille Plataeenſis Hiſtoricus, qui hiſtoriam triginta libris contexuit, iuxta *Diodorum Siculum* l. XXI. inter Fragmenta Sect. 5. Eſtque *Pſaon* ille, mea quidem ſententia, diuerſus a *Saeo*, cuius meminit *Athenaeus* lib. IV. *Saeus* autem (qui illic truncus eſt) eſt *Perſaeus Citticnſis*, quem citat *Athenaeus* XIII. 8. quemque Antigoni regis praeceptorem facit *Aelianus* in Var. Hiſt. l. III. c. 17. *Ionſius* de Script. Hiſt. Phil. l. 1. c. 2.

c Ἀντίλογον] Viri docti (vt ait *Voſſius* de Hiſt. Gr. l. III.) legere iubent Ἀντίοχον. quod ſi rectum eſt, plane veriſimile fit, ſignari *Antiochum Syracuſanum*. Sed ego Ἀντίλοχον malim propter locum hunc *Clementis* l. I. Στρωμάτ. p. 309. Ἀντίλοχος δὲ αὖ ὁ τὰς ἱστορίας πραγματευσάμενος etc. et alterum *Theodoreti* Therapeut. l. VIII.

d De-

αἰδεῖσθαι καὶ λέγειν; ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρήσασθαι τῷ λόγῳ Χρυσίππου τοῦ Στωϊκοῦ· περαιτέρω γὰρ ἂν οὐ προβαίην. τοῦτο γὰρ ἔστ' ἄμεινον ἐδεὶς τὰς διαλεκτικὰς τέχνας ἠκρίβωσεν, ἔστε χείρονι ἁρμονίᾳ συνταχθέντας ἐξήνεγκε λόγους τῶν ὀνόματος καὶ δόξης ἀξιωθέντων. καίτοι σπουδάζειν γέ τινες προσεποιήθησαν αὐτῶν καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὡς ἀναγκαῖον ὂν τῷ λόγῳ, καὶ τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. ἀλλὰ πολλοὶ, ἢ [d]μᾶλλον[f] πάντες, ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν, καὶ οὐδ' ὅναρ εἶδον, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν σύνθεσιν.

Ἔγωγ' οὖν, ὅτε διέγνων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτουν, εἴ τι τοῖς πρότερον εἰρηται περὶ αὐτῆς, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς Φιλοσόφοις, εἰδὼς τοὺς ἄνδρας ἐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους· δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. ἐδαμῇ δ' ἐδὲν ὑπ' ἐδενὸς [e]εὑρὼν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων ἔστε μεῖ-

etiam me pudeat dicere? Sed, ne longius abeam, dictione Chryſippi Stoici, ad hanc rem confirmandam, vti mihi ſufficit. Nam eo nemo vnquam accuratius Dialecticorum diſciplinas proſecutus eſt; neque deteriori compoſitos harmonia ſermones in lucem protulit; ex iis ſcilicet, qui alicuius nominis et famae ſunt. Et tamen eorum nonnulli hanc etiam partem, vtpote quae ad elocutionem plurimum conferat, ſe curare videri voluerunt; et quaedam praecepta de partium orationis ſtructura ſcriptis ediderunt. Sed omnes quam longiſſime a rei veritate aberrarunt; ne ſomnio quidem, quod aiunt, videntes, quid tandem ſit, quod iucundam ſimul et pulchram efficiat compoſitionem.

Cum itaque ipſe decreuiſſem tractatum hunc componere, quaerebam, an aliquid ab antiquis etiam eadem de re eſſet dictum, et praecipue a Stoicis philoſophis: noui etenim, multam eos homines curam ac ſtudium in verbis explicandis inſumſiſſe. nam aequum eſt vera de iis teſtari. Sed nihil vſpiam ab vllo eorum, quos honore aliquo dignamur, conſcriptum inueni, ſiue id magnum eſſet,

d Deeſt *Colb.* *e* Ὀρῶν *Reg.* 1. Εὗρον *Colb.*

f For-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ζον, ὅτ' ἔλαττον [f] συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγματείαν· ἃς δὲ Χρύσιππος καταλέλοιπε [g] συντάξεις διττὰς, ἐπιγραφὴν ἐχούσας· Περὶ τῆς συντάξεως τῶν τῆ λόγῳ μερῶν· ἡ ῥητορικὴν θεωρίαν [h] ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες, ὑπὲρ ἀξιωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν, καὶ δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων, ἐνδεχομένων [i] τε καὶ μεταπιπτόντων, καὶ ἀμφιβόλων, καὶ ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων, ἀδημίαν ὅτε χρείαν, ὅτ' ὠφέλειαν, τοῖς πολιτικοῖς λόγοις συμβαλλομένων, εἰς γῆν ἡδονὴν, ἢ κάλλος ἑρμηνείας, ὧν δεῖ σχολάζεσθαι τὴν σύνθεσιν· ταύτης μὲν τῆς πραγματείας ἀπέστην. ἐσκόπουν δ' αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτῷ γενόμενος, εἴ τινα δυναίμην εὑρεῖν φυσικὴν ἀφορμὴν, ἐπειδὴ παντὸς πράγματος καὶ πάσης ζητήσεως αὖτη δοκεῖ κρατίστη εἶναι [k] καὶ ἀρχή. ἁψάμενος δέ τε-

esset, siue paruum, quod nostrae huic institutae scriptioni accommodum iudicaretur. qui vero a Chrysippo relicti sunt libelli duo, qui *de constructione partium orationis* inscribuntur, nihil artis Rhetoricae habent, sed Dialecticae tantum, (vt sciunt omnes, qui istos perlegerint) de compositione enunciationum, verarum et falsarum, possibilium et impossibilium, licitarum et illicitarum ac dubiarum, aliarumque huiusmodi, quae nullum commodum, nullam vtilitatem ciuili adferunt eloquentiae; quo voluptas pariter et dicendi pulchritudo concilietur, ad quae praecipue collimare debet compositio. ab hoc propterea me opere abstinui. Consideraui autem mecum in animo, * si quod naturale initium possem deprehendere; siquidem id in omni re et quaestione videtur plurimum valere et fundamentum esse. Cum quae-

f Forsan συνταχθὲν scribendum. *Vpt.*

g Scil. περὶ τῆς συντάξεως τῶν λεγομένων δ'. itemque περὶ τῆς συντάξεως καὶ τοιχείων τῶν λεγομένων πρὸς Φίλιππον γ'. quorum meminit *Laërtius. Vpt.*

h Ἔχουσι legit *Idem.*

i Si quis pro τε malit δὲ, suo fruatur iudicio. *Sylb.*

* Si quod ab ingenio subsidium nanciscí possem. *Schottus.*

k Pro καὶ ἀρχὴ forsan rectius legerimus ἡ ἀρχὴ: eo scilicet loquendi genere, quo infra §. 16. μεγάλη τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ φύσις. *Sylb.*

l Deest *Reg.* I. et *Colb.*

m *Odyss.* α. v. 1.

n Ἄνδρα μοι ἔννεπε] Similiter *Virgilius* Aeneid. lib. I. a nomine inchoat: *Arma virumque cano.* et Aeneid. XI. *Oceanum interea surgens Aurora reliquit. Bircou.*

o *Iliad.* α. v. 1.

p *Odyss.* γ. v. 1.

νων θεωρημάτων, καὶ δόξας ὁδῷ τινι τὸ πρᾶγμα χωρεῖν, ὡς ἔμαθον ἑτέρωσέ ποι ταύτην ἄγουσαν ἐμὲ τὴν ὁδὸν, ἐχ ὅποι προὐθέμην καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστην. κωλύει δ' ἴσως ἐκείνης ἅψασθαι τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι' ἃς ἐξέλιπον αὐτὴν, ἵνα μή με δόξῃ τις ἀγνοίᾳ παρελθεῖν αὐτὴν, ἀλλὰ [l] μὴ" προαιρέσει.

ε'. Ἐδόκει δή μοι τῇ φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἑπομένους ἄτω δεῖν ἁρμόττειν τὰ μόρια τῆ λόγου, ὡς ἐκείνη βάλεται. αὐτίκα τὰ ὀνόματα ἡγούμην τάττειν πρὸ τῶν ῥημάτων· τὰ μὲν γὰρ τὴν οὐσίαν δηλοῦν, τὰ δὲ τὸ συμβεβηκός· προτέραν δ' εἶναι τῇ φύσει τὴν οὐσίαν τῶν συμβεβηκότων· ὡς τὰ Ὁμηρικὰ ἔχει· „[m]"Ανδρα μοι ἔννεπε, [n]Μοῦσα, πολύτροπον." —καὶ· „[o]Μῆνιν ἄειδε, θεά. —καὶ· [p] Ἥλιος δ' ὑπόρουσε λιπών." —καὶ τὰ

quaedam itaque praecepta attigisse, putaremque, via quadam ac ratione mihi iam res procedere; posteaquam animadverti, me alio penitus esse deductum, non eo autem, quo mihi proposueram, et quo erat veniendum, incepto absistebam. Nihil vero impedit, quo minus illam etiam attingamus disciplinam, et rationes, eam quare omisimus, proferamus; ne forte quispiam nos haec ignorantia potius, quam consilio, defugisse arbitretur.

V. Visum est itaque mihi, ducem naturam nobis esse sequendam, et ex illius prorsus arbitrio partes orationis coaptandas. Ac primo quidem nomina verbis praeponenda censebam, (illa rei quippe substantiam, haec accidens tantum connotent) et natura priorem esse essentiam accidente: quemadmodum illa sunt Homeri: *Versutum mihi, Musa, virum cane.* —et: *Iram, diua, cane.* —et: *Solvndam exsiliit linquens.* — aliaque

Quo modo construendae sint partes orationis.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

παραπλήσια τούτοις. ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἔπεται δὲ τὰ ῥήματα. πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἀληθὴς ἔδοξεν εἶναί μοι. ἕτερα γὰν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα ἐναντίως συντεταγμένα, ἢ ταῦτα συντέτακται, καλά τε ἔχ ἦτον καὶ πιθανά. τίνα οὖν ἐστι ταῦτα;

[q] Κλῦθί μευ[r], ἀγλαόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη. καὶ

[s] Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. καὶ

[t] Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἐν γὰρ τούτοις ἡγεῖται μὲν ῥήματα, ὑποτέτακται δὲ τὰ ὀνόματα· καὶ οὐδεὶς ἂν αἰτιάσαιτο τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὡς ἀηδῆ. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἄμεινον ἐδόκουν εἶναι τὰ ῥήματα πρότερα τάττειν τῶν ἐπιῤῥημάτων· ἐπειδὴ πρό-

que his similia. hic etenim praeeunt nomina, sequuntur verba. Ratio haec probabilis, at non vera, mihi visa est. alia siquidem exempla, apud eundem poëtam sparsa, cuiusuis est ostendere, quae prorsus e contrario, atque haec sint ordinata, componuntur; nec ideo tamen aut minus pulchra, aut probabilia. Quaenam ergo sunt haec?

Audi inuicta Iouis magni me filia Pallas. et:
Dicite iam, Musae, coelestia tecta tenentes. et:
Par superis, memor esto tui genitoris, Achille.

His etenim locis praeponuntur verba, nominibus subsequentibus: nec quisquam tamen eorum structuram, tanquam iniucundam, potest incusare. Praeterea melius etiam mihi videbatur, vt verba aduerbiis praeponerentur: siquidem ita a natura

q In vulgatis *Homeri* editionibus legitur κλῦθί μοι: minus belle. Locus est *Odyss.* δ. v. 762. sequens versus exordium est *Catalogi nauium.* tertius vero desumtus est ex *Iliad.* ω. v. 486. *Sylb.* Primus versus κλῦθί μευ occurrit etiam *Iliad.* ε. v. 115. vt et aliis locis, vbi μοι legitur: at *Iliad.* α. v. 37. κλῦθί μευ. *Vpt.*

r κλῦθί μευ.] Eodem modo *Virgilius* a verbo incipit Aeneid. lib. VII. *Pandite nunc Helicona, deae, cantusque mouete.* et lib. I. v. 319. — *dederatque comas diffundere ventis. Bircou.*

s Il. ω. v. 486.

t Il. λ. v. 218.

u Re

τερόν ἐστι τῇ Φύσει τὸ ποιοῦν, ἢ πάσχον, τῶν συνεξευόντων αὐτοῖς, τρόπῳ λέγω, καὶ τόπῳ, καὶ χρόνῳ, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ δὴ καὶ καλοῦμεν ἐπιῤῥήματα· παραδείγμασι χρώμενος τούτοις·

[u] Τύπτε δ' ἐπισροφάδην· [x] τῶν δὲ κόνος ὄρνυτ' ἀεικής.

[y] Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

[z] Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιῤῥήματα. καὶ τοῦτο πιθανὸν μὲν ὡς τὸ πρῶτον, οὐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς ὁδ' ἐκεῖνο. καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναντίως, ἢ ἐκεῖνα, εἴρηται·

[a] Βοτρυδὸν δὲ πέτονται [b] ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

natura comparatum est, vt id, quod agit, aut patitur, prius sit assidentibus; modum dico, locum, tempus, et quae his similia, quae nos aduerbia appellamus: atque huiusmodi vtebar exemplis:

Ense ferit valide: vox horum indigna cietur.
Lapsa cadit retro, vitamque exhalat in auras.
Procidit oblique; manibusque excussa feruntur
Pocula.

In hisce omnibus posterius ordinantur verbis aduerbia. Et hoc etiam verisimile videbatur, vt et illud superius, non tamen verum, vti neque id erat. etenim a poëta haec eadem modo contrario dicta sunt:

Vere racematim volitant per florea rura.

Matu-

u Reperitur *Il.* φ. v. 20. et cum exigua varietate *Il.* κ. v. 483. *Odyss.* χ. v. 308. et *Odyss.* ω. v. 183. sed vbique scriptum est ὄρνυτ' ἀεικής.

x Τύπτε δ' ἐπισροφάδην] Virgilius etiam id obseruauit: nam primum verba post aduerbia posuit: vt Aeneid. lib. I. v. 389. *Perge modo, atque hinc te reginae ad limina perfer.* et v. 401. *Perge modo, et, qua te ducit via, dirige gressum.* et ibidem: *Corripuere viam interea, qua semita monstrat. Birc.*

y Iliad. χ. v. 467.

z Odyss. χ. v. 17.

a Iliad. β. v. 89.

b Βοτρυδὸν δὲ πέτονται] Etiam Virgilius non obseruauit verba praeponere aduerbiis. vt Aeneid. lib. VII. *Nunc age, qui Reges Erato.* et lib. VIII. *Ocyus ire equites Tyrrheni ad litora regis. Bircou.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[c]Σήμερον ἄνδρα φάοσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ. —

ἆρ' οὖν χείρω τι γέγονε τὰ ποιήματα, ὑποταχθέντων ἐνταῦθα τοῖς ἐπιῤῥήμασι τῶν ῥημάτων; ἔτι καὶ [d]τάδε ὠάμην δεῖν μὴ παρέργως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται· οἷά ἐστι ταυτί.

[e]Αὖ ἔρυσαν μὲν [f]πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. καὶ [g]Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἰστός. καὶ Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' [h]ἀμφίπολον βασιλεία, Ἀμφιπόλῃ μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἔμβαλε δίνη. νὴ Δία, φαίη τις ἄν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐχ

Maturos hodie partus quae curat, in auras
Educet Lucina virum.

Ecquid igitur deteriores sunt hi versus, in quibus verba sunt aduerbiis subiecta? Quinetiam diligenter haec esse obseruanda existimabam; vt, quae tempore priora sint, priora etiam ordine et loco sumantur: qualia sunt haec:

Flexa retro est ceruix, iugulata, et tergora rapta. et:
Dat stridorem arcus, neruus sonat, acta sagitta est. et:
Deinde pilam misit celerem regina puellae,
Nec tetigit tamen; aequoream proiecit in undam.

Certissime, per deos, dicet aliquis. Sunt tamen versus quam plurimi, nec eodem constructi ordine, qui dicendi venustate his nihil cedunt:

Percussit, manibus sublatis, stipite querno,
Quem capiti impacto proiecit vulnere porcae.

nam prius eleuanda est manus, quam possit ictus infligi. Necnon illud:

Percutit ipse adstans propius, neruosque securis
Ceruici abscindit.

primum scilicet illi, qui securim in tauri tendones immissurus est, vt propius adstet, necesse est. Volui praeterea, vt substantiua praeponerentur adiectiuis, appellatiua substantiuis, appellatiuis pronomina: in verbis etiam putaui obseruandum, vt tempora praesentia deriuatis praeirent, modi indicatiui infinitiuis, et caetera huiusmodi.

[c] *Iliad.* τ. v. 103.

[d] Forsan rectius singulare τόδε, *hoc*. Sequenti certe versu conuenientius legitur τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται. *Sylb.* Πρότερα *Reg.* 1. et *Colb.* nam vulgati dant προτέρᾳ.

[e] *Iliad.* α. v. 459. et *Il.* β. v. 422.

[f] Αὖ ἔρυσαν μὲν] Sic Terentius in Andria sequitur rerum ordinem, dum dicit: *Effertur, imus, ad sepulcrum venimus: In ignem posita est, fletur.* et Virg. Aeneid. XI. v. 858. *Dixit: et aurata volucrem Threissa sagittam Depromsit pharetra, cornuque infensa tetendit, Et duxit longe; donec curuata coirent Inter se capita, et manibus iam tangeret aequis, Laeua aciem ferri, dextra neruoque papillam. Bircou.*

[g] *Il.* δ. v. 125.

[h] Ita in vulgatis *Homeri* editionibus, *Odyss.* ζ. v. 115. —— μετ' Ἀμφίπολα βασιλείᾳ ediderunt *Steph.* et *Sylb.*

[i] *Odyss.* ξ. v. 425. κόψε δ' ἀνασχόμενος. Alibi (*sc. Antiquitatum* l. 7. p. 379. iuxta *Ed. Sylb.*) legit κόψε δ' ἀπαρχόμενος.

[k] Πλῆξεν ἀνασχόμενος] Etiam Virgilius hac ὑστερολογίᾳ vsus est: vt Aeneid. I. v. 178. **Et torrere parant flammis, et frangere saxo.* et v. 175. *Suscepitque ignem foliis, atque arida circum Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam. Bircou.* *Nulla est in his, vt falso autumat Bircouius, ὑστερολογία. adi *Seruium. Vpt.*

[l] Κάλλιπε κείων *Reg.* 1. et *Colb.*

[m] *Odyss.* γ. v. 449.

[n] Ἀντωνομασίας *Colb.*

[o] Ἀπαρεμφατικὰ τῶν παρεμφατικῶν *Reg.* 1. et *Colb.*

ὕτω συντεταγμένα ποιήματα, ἀδὲν ἧττον, ἢ ταῦτα, καλά·

[i]Πλῆξεν ἀναστχόμενος [k]σχίζῃ δρυὸς, [l]ἦν λίπε κείων. πρότερον γὰρ δήπε τὸ ἐπανατείνασθαί ἐστι τῦ πλῆξαι. καὶ ἔτι·

[m]Ἦλασεν ἄγχι σὰς, πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους.

πρῶτον γὰρ δή πε προσήκει τῷ μέλλοντι τὸν πέλεκυν ἐμβάλλειν εἰς τὺς τένοντας τῦ ταύρε, τὸ σῆναι αὐτῦ πλησίον. ἔτι πρὸς τάτοις καὶ ἠξίων τὰ μὲν ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιῤῥέτων· τὰ δὲ προσηγορικὰ, τῶν ὀνοματικῶν· τὰς δὲ [n]ἀντωνυμίας, τῶν προσηγορικῶν· ἔν τε τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται, καὶ τὰ [o]παρεμφατικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. πάντα δὲ ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα, καὶ τὸ μηδενὸς ἄξια ἀπέφηνε. τοτὲ μὲν γὰρ ἐκ τούτων ἐγίνετο καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἡδεῖα ἡ σύνθεσις καὶ καλή, τοτὲ δ' ἐκ τῶν μὴ τοιούτων, ἀλλ' ἐναντίων. διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας τῆς θεωρίας ἀπέσχην. ἐμνήσθην δ' αὐτῶν καὶ νῦν, οὐχ ὡς σπουδῆς ἀξίων· καὶ τὰς διαλεκτικὰς παρεθέμην τέχνας, οὐχ ὡς ἀναγκαίας, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς δοκῶν ἔχειν τι αὐτὰς χρήσιμον εἰς τὴν παροῦσαν θεωρίαν, περὶ πολλοῦ ποιῆται εἰδέναι, θηρευθεὶς [p] ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν πραγματειῶν ὁμοιότητά τινα ἐχούσαις, καὶ τῇ δόξῃ τῶν συνταξαμένων αὐτάς.

[q] Ἐπάνειμι δ' ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν, ἀφ' ἧς εἰς ταῦτα ἐξέβην· ὅτι πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν, καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι, τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ ἅτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, ἅτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, ἅτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκῇ συνάπτειν ᾠοντο δεῖν· τέχνη δέ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ. τίνα δ' ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα, πειράσομαι διδάσκειν, ὡς ἂν οἷός τ' ὦ, ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο [r] συνεξευρεῖν· οὐχ ἅπαντα λέγω, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα.

huiuſmodi quam plurima. Haec vero omnia ipſa labefecit experientia, ac nullius eſſe momenti declarauit. Nam modo ex hac ſimilique verborum conſtructione iucunda proficiſcitur et pulchra compoſitio; modo ex diuerſa penitus et contraria. Propterea ob has cauſas ſtudio hoc et contemplatione abſiſtebam. Quorum ipſe mentionem feci, non eo quidem, tanquam alicuius eſſent ponderis; arteſque adhibui dialecticas, non tanquam neceſſarias: ſed ne quis, exiſtimans, vtile aliquid eſſe in iis ad praeſentem contemplationem, multum ad eas intelligendas laboret, titulis librorum deceptus, ſimilitudinem quandam prae ſe ferentium, aut eorum adeo auctoritate, qui iſtos compoſuerint.

Antiqui magnam ſtructurae orationis curam habuerunt.

Ad eam iam reuertor quaeſtionem, a qua ad haec dicenda digreſſus ſum: antiquos ſcilicet, tam poëtas, quam hiſtoricos, tam philoſophos, quam oratores, multum in hac eloquentiae parte curae adhibuiſſe. Illi etenim nec verba verbis, nec membris membra, nec perio-

[p] Cuiuſmodi multas apud *Laërtium* in vita *Chryſippi* reperies. *Vpt.*

[q] Locum, vnde digreſſus eſt, vide p. 29. v. 10.

[r] Ἐξευ-

[s] Δοκεῖ μοι τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι· ἓν μέν, ἰδεῖν, τί μετὰ τίνος ἁρμοττόμενον πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν [t] λήψεσθαι συζυγίαν· ἕτερον δὲ, γνῶναι τῶν ἁρμόττεσθαι μελλόντων πρὸς ἄλληλα, πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρεῖττον φαίνεσθαι ποιήσειε τὴν ἁρμονίαν· τρίτον δ', εἴ τι δεῖται [u] μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ [x] προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως, γνῶναί τέ πως καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν χρείαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι. τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται,

periodos temere inter ſe committendas eſſe cenſuerunt. Erat autem iis quaedam ars et praecepta, quorum ope ac beneficio pulchra vtebantur compoſitione. Quae autem haec fuerint praecepta, quantum potero pro facultate ſolertiae meae in his rebus inquirendis, edocere conabor: nec tamen dicam omnia, ſed quae maxime ſint neceſſaria.

Tria eſſe, quae ad facultatem ſtruendae orationis potiſſimum ſpectant. Vocum qualis connexio.

VI. Tria ſunt, vt mihi quidem videtur, quae ſpectant ad facultatem ſtruendae orationis: vnum quidem, quid cum quo connexum pulchram ſoleat accipere et iucundam compoſitionem: alterum vero, quo pacto eorum ſingula, quae componenda ſunt, noua conformatione efficiant, vt praeſtantior iunctura orationis videatur: tertium autem, paratis vocabulis, eorum quaenam aliqua indigeant mutatione, ſiue ea ablatio ſit, ſiue appoſitio, ſiue denique in aliam quamlibet formam traductio; necnon ad rem praeſentem quibus modis aptiſſime ſingula elaborentur. Quam vero poteſtatem eorum vnumquodque

[r] Ἐξευρεῖν *Reg.* 1. et *Colb.*
[s] Δοκεῖ δή μοι legit *Wolfius.*
[t] Ἀναλήψεσθαι] Λήψεσθαι συζυγίαν *Reg.* 2. et *Colb.* quo modo ſcriptum reperitur paullo infra p. 41. v. 7.
[u] Κατασκευῆς *Reg.* 1. et *Colb.*
[x] Προσθέσεως *Reg.* 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σαφέστερον ἐρῶ, χρησάμενος εἰκόσι τῶν [y] δημιουργικῶν τε τεχνῶν τισιν, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· οἰκοδομικῇ λέγω καὶ [z] ναυπηγικῇ, καὶ ταῖς παραπλησίαις. ὅ τε γὰρ οἰκοδόμος ὅταν πορίσηται τὴν ὕλην, ἐξ ἧς μέλλει κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν, λίθους, καὶ ξύλα, καὶ κέραμον, καὶ τἆλλα πάντα, συντίθησιν ἐκ τούτων ἤδη τὸ ἔργον, τρία ταῦτα πραγματευόμενος, ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον, ἢ ξύλον, ἢ πλίνθον· ἔπειτα, πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ [a] ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδρᾶσαι· καὶ τρίτον, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκρῆσαι καὶ περικόψαι, καὶ αὐτὸ τοῦτο [b] εὔεδρον ποιῆσαι. ὅ τε ναυπηγὸς τὰ αὐτὰ ταῦτα πραγματεύεται δή. παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ συνθήσειν τὰ τῆ λόγῳ μόρια. πρῶτον μὲν σκοπεῖν, ποῖον ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων τι μορίων, ποίῳ συν-

que habeat, a me apertius dicetur, adductis ad haec illustranda exemplis quarundam artium vulgarium, quae satis omnibus sunt notae: architecturae nauiumque fabricandarum scientiam dico, et quae sunt istiusmodi. Nam cum aedificatori praesto est materia, ex qua domum oporteat struere, lapides, ligna, tegulae, ac id genus alia; opus demum ex his constituit, haec tria sedulo animaduertens: quali nempe cum lapide et ligno et latere qualem deceat lapidem, vel lignum, aut laterem, componere: eorum deinde vnumquodque, quae ita aptantur, quo modo oporteat et quo in latere collocare: tertio, locari si quid non est adeo habile, frangendo recidendoque id effingere, dum loco suo aptum euadat. Quae etiam a naupego studiose obseruantur. His etiam similia ab iis esse praestanda dico, quibus curae est orationis partes bene componere. Primum itaque eorum est videre, quale nomen, aut verbum, aut caeterorum pars alia, quali con-

y Δημιουργικῶν malit *Sylb.* pro vulgari δημιουργῶν.

z Vereor, ne auctor scripserit ναυπηγικῇ, vt coniicere licet ex sequentibus, ὅ τε ναυπηγὸς etc. *Sylb.* nam vulgatae dant ναυτικῇ.

a Rectius forsan singulariter ἐπὶ ποίας πλευρᾶς. *Sylb.* nam vulgatae dant πλευρὰς, in accus. plur.

b Ἕδραιον *Reg.* 1. et *Colb.*

c Καὶ

ταχθὲν ἐπιτηδείως ἔσαι κείμενον, καὶ πῶς ἐκ ἄμεινον· (ἐ γὰρ δὴ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα ὁμοίως πέφυκεν διατιθέναι τὰς ἀκοάς·) ἔπειτα διακρίνειν, πῶς σχηματισθὲν τὄνομα, ἢ τὸ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων ὁτιοῦν ποτε, χαριέστερον ἱδρυνθήσεται· [c] καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδέστερον. λέγω δ' ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς, ἢ πληθυντικῶς, λαμβανόμενα κρείττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐκφερόμενα πτώσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγίων τινά· καὶ εἴ τινα πέφυκεν ἐξ [d] ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκὰ, ἢ ἐκ θηλυκῶν ἀρσενικὰ, ἢ ἀδέτερα, ἐκ τούτων πῶς ἂν ἄμεινον σχηματισθείη, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων, πότερα κρείττονα ἔσαι λαμβανόμενα, τὰ ὀρθὰ, ἢ τὰ ὕπτια· καὶ κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρατίστην ἕδραν λήψεται· καὶ ποίας παρεμφαίνοντα διαφορὰς χρόνων, καὶ εἴ τινα τοῖς ῥήμασιν ἄλλα παρακολουθεῖν πέφυκε. τὰ δ'

coniuncta scite ponatur, ita vt nihil supra: (neque enim est, vt omnia temere omnibus apposita nostras aeque adficiant aures) deinde diiudicare, quo modo nomen aliquod conformatum, aut verbum, aut alia pars quaepiam orationis, venustius collocetur; numero vtrum singulari accepta, an plurali, meliorem obtineant structuram; rectone, an obliquo casu prolata; si qua etiam ex masculinis soleant in foeminina transire, aut ex foemininis in masculina, vel neutra, atque inde praestantiori conformatione effingantur; et caetera his similia. In verbis etiam, rectane, an supina, vsui sint commodiora; tum quibus modis prolata, (quos nonnulli verborum casus appellant) optimam sedem habeant; quas tandem temporum differentias indicantia; ac si quod aliud vlterius sit, quod verbis soleat accidere. Haec vero in

c Καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδέστερον. λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς *Reg.* 1. et *Colb.* Καὶ πότερα ἑνικῶς *Reg.* 2. vulgatae, omissis reliquis, dant ἱδρυνθήσεται, καὶ πότερον ἑνικῶς —

d Ἀρρενικῶν, et mox ἀρρενικὰ *Reg.* 1. et *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

αὐτὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῆ λόγῳ μερῶν φυλακτέον, ἵνα μὴ καθ' ἓν ἕκαστον λέγω. ἐπὶ δὲ τούτοις τὰ ληφθέντα διακρίνειν, εἴ τι δεῖ [e]μετασκευῆς ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν [f]ἐναρμονιώτερον τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο. τοῦτο τὸ στοιχεῖον [g]ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστιν, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεταί τε, καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὁπόσον ἂν ἐγχωρῇ. ὅ τε γὰρ λέγων· „[h]Εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα· προστέθεικέ τι τῇ ἀντωνυμίᾳ γράμμα, τῆς συνθέσεως στοχαζόμενος. ἄρτιον γὰρ ἦν· „Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα· εἰπεῖν. καὶ πάλιν ὁ λέγων· „Κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτήν· τῇ προθέσει παρηύξηκε τοὔνομα· τὸ γὰρ Ἰδὼν [i]ἀπέχρη. ὅ τε γράφων· „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς [k]ἕνεχ' ἥκειν· ταῖς συναλοιφαῖς ἠλάττωκε [l]μόρια τῆ λόγῳ, καὶ παρακέκρουκέ τινα τῶν γραμμάτων. [m]καὶ τὸ Ἐποίησεν ἀντὶ τῆ Ἐποίησε λέγων χωρὶς τοῦ ν· καὶ Ἔγραψε ἀντὶ τῆ Ἔγραψεν λέγων· καὶ Ἀφαιρήσομαι ἀντὶ τῆ Ἀφαιρεθήσομαι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὅ τε Χωροφιλῆσαι λέγων τὸ Φιλοχωρῆσαι, καὶ Λελύσεται λέγων τὸ Λυθήσεται, καὶ τὰ τοιαῦτα τροπα, μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵν' αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθεῖσαι καλλίους καὶ ἐπιτηδειότεραι.

in caeteris quoque orationis partibus sunt obseruanda, ne mihi de singulis necesse sit dicere. Praeterea quae sumuntur vocabula, discernant ea oportet, si quod ex iis aut nomen, aut verbum, mutatione indigeat, quo iucundius in oratione et aequabilius collocetur. Cuius quidem principii in poëtica frequentior occurrit vsus, in soluta vero oratione rarior; quatenus scilicet licuerit. Nam qui εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα dixit, vnam dedita opera pronomini apposuit literam, structurae ratione habita: integrum enim esset, εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα dixisse. Rursum quum scribit: κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτήν: verbum appositione auxit; etenim ἰδὼν sufficeret. Et qui illud scripsit: μήτ' ἰδίας ἔχθρας

e Κατασκευῆς *Reg.* 1. et *Colb.*

f Malet fortasse quispiam εὐαρμονιώτερον, vt mox sequitur εὐεδρότερον. *Sylb.*

g Τοῦτο τὸ στοιχεῖον] Sic etiam Latini Poëtae: *Gnatus* pro *natus*. Virg. Aeneid. IX. v. 55. *Euandre* pro *Euander*: — *At non Euandre, pudendis Vulneribus pulsum adspicis. Temnere* pro *contemnere*. Sic etiam Cicero synaloepha vsus esse videtur: *Cred' ego vos mirari, etc.* cum hîc nulla esse videatur. *Ego omni officio*. Sic *conficere*, pro *facere*: *amarunt*, pro *amauerunt*. Huius generis sunt Comicorum etiam verba: *Dic sodes*: et, *apage sis*: et, *Aedipol*, et *Aecastor*. Etiam historicorum, *Mehercule*, *medius fidius*. Sic etiam cum dicitur *agier*, pro *agi*: *dicier*, pro *dici*. De transformatione vocabulorum vide Ciceronem in Oratore. *Bircou.*

h Locus desumtus est ex initio orationis *Demosthenis*, περὶ Στεφάνου. Vide *Quinctilianum* l. 9. c. 4. *Vpt.*

i Ἀπέχρηκεν *Colb.*

ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν, duplici vocalium elisione contraxit orationis partes, et quasdam propria de sede literas depulit. Et qui ἐποίησεν pro ἐποίησε sine ν dicit, et ἔγραψε pro ἔγραψεν, et ἀφαιρήσομαι pro ἀφαιρεθήσομαι, et quae his similia. Sic qui χωροφιλῆσαι eodem vsurpat sensu, quo φιλοχωρῆσαι, et λελύσεται, quo λυθήσεται, ac alia huiusmodi: eo fine dictiones ille conformat, vt suo quaeque loco positae ornatiores inde sibi atque habiliores euadant.

VII. Haec itaque prima est commentatio, quae ad facultatem componendi pertinet; quae quidem primas circa partes atque elementa versatur orationis. Altera vero, vt initio dixi, in membris (ita enim vocantur) occupata, fusiorem multo, plenioremque tractationem requirit; de qua quid sentiam, mox

Membrorum quae sit structura.

k Ἕνεχ' εἵκειν] Reponendum ἥκειν ex *Demosthene*, sub initium orationis aduersus *Aristocratem*. *Vpt.*

l Articulum τὰ ante μόρια excidisse suspicatur *Id.*

m Locus hic triplici metaplasmo (mutatione, additione, et transpositione) sic videtur interpolandus: καὶ ὁ Ἐποίησεν ἀντὶ τῆ Ἐποίησε λέγων, μετὰ τοῦ ν. καὶ Ἔγραψε ἀντὶ τοῦ ἐγραψεν, χωρὶς τοῦ ν. καὶ Ἀφαιρ. vt scilicet omnia haec nominatiua referantur ad vnum verbum μετασκευάζει, quod sequitur. *Sylb.* Καὶ ὅ τε Ἐποίησε ἀντὶ τῆ Ἐποίησεν λέγων etc. *Colb.*

n Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

o Ἰμεῖς

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὡς ἔχω γνώμης. καὶ γὰρ ταῦτα ἁρμόσαι πρὸς ἄλληλα δεῖ, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα· καὶ σχηματίσαι ὡς ἂν ἐνδέχεται κράτιστα, προσκατασκευάσαι τ', εἴ πού τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ, καὶ εἰ δή τιν' ἄλλην κατασκευὴν δέχεται τὰ κῶλα. τούτων δὲ ἕκαστον ἡ πεῖρα αὐτὴ διδάσκει. πολλάκις γὰρ τοτὲ μὲν τὸ κῶλον τόδε προτεθὲν, ἢ ἐπὶ τόδε τεθὲν, εὐσχημίαν τινὰ ἐμφαίνει καὶ σεμνότητα· ἑτέραν δέ τινα συζυγίαν λαβὸν, ἄχαρι φαίνεται καὶ ἄσεμνον· ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται, εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι. ἔστι δή τις παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ λέξις ἐν τῇ Πλαταιέων δημηγορίᾳ πάνυ χαριέντως συγκειμένη καὶ μετὰ πάθους, ἥδε· „Ὑμεῖς τ', ὦ Λακεδαιμόνιοι °, ἡ μόνη ἐλπὶς, ᵖ δέδι-

mox conabor dicere. Haec etenim inter se ita sunt connectenda, vt cognata videantur et amica: deinde, quantum fieri potest, modo sunt praestantissimo conformanda, adornandaque, sicubi opus fuerit, auctione et diminutione, aut alio quopiam apparatu, si quem membra admittant: quae singula, ipsa nos docet experientia. Fit enim saepe, vt hoc illi membrum praepositum, aut subiectum, quiddam sonet rotundius, ac prae se ferat grauitatem: sin aliam accipiat iuncturam, ingratum prorsus videatur atque ignobile. Id quod dico, dilucidius apparebit, si quis in exemplo idem hoc intuitus fuerit. Est quaedam apud Thucydidem in concione Plataeensium oratio, eleganter admodum constructa et plena affectus, nempe haec: „Quinetiam, Lacedaemonii, veremur, ne vos, vnica spes nostra, parum

o Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι] Sic *Cicero* in *Oratore* cap. 66. L. Crassi dictionem transformat, et ex bona malam efficiens ostendit, quae vis sit Collocationis, his verbis: *Ex hoc genere illud est Crassi*: Missos faciant patronos: ipsi prodeant. *Nisi interuallo dixisses*: — ipsi prodeant; — *sensisset profecto effugisse senarium: omnino melius caderet*: prodeant ipsi. Iam vero, cap. 63. de industria ex bono facit deterius: Patris dictum sapiens temeritas filii comprobauit. *Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, vt admirabile esset. Quaero, nonne id numerus effecerit?* verborum ordinem *immuta; fac sic*: comprobauit filii temeritas: *iam nihil erit. Bircou.*

p In vulgatis exemplaribus est

μεν, μὴ ἀ βέβαιοι ἦτε.» φέρε δή τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύτην, μεθαρμοσάτω τὰ κῶλα ἕτως· „Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δέδιμεν, μὴ ἀ βέβαιοι ἦτε, ἡ μόνη ἐλπίς.» ἆρ' ἔτι μένει, τὅτον τὸν τρόπον ἡρμοσμένων τῶν κώλων, ἡ αὐτὴ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; ἀδεὶς ἂν εἴποι. τί δαὶ εἰ τὴν Δημοσθένες λέξιν ταύτην; „ᵠ Τὸ λαβεῖν ἂν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ τούτων χάριν ἀποδῶναι, ʳ παρανόμων γράφῃ;» εἰ λύσας τις, καὶ μεταθεὶς τὰ κῶλα, τὅτον τὸν τρόπον ἐξενέγκαι· „Ὁμολογῶν ἂν ἔννομον εἶναι τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα, παρανόμων γράφῃ τὸ τούτων χάριν ἀποδῶναι.» ˢ ἆρ' ὁμοίως ἔσται δικανικὴ καὶ τροχύλη; ἐγὼ μὲν ἂν οἶμαι.

ή. Ἡ μὲν δὴ περὶ τὴν ἁρμογὴν τῶν κώλων θεωρία τοιαύτη· ἡ δὲ περὶ τὸν σχηματισμὸν ποταπή; ᵗ ἆρ' ἔστιν

parum constantes sitis.„ Age vero, hanc si quis constructionem soluat, et membra sic componat: „Quinetiam, Lacedaemonii, veremur, ne vos parum constantes sitis, vnica spes nostra:„ adhuc eadem manebit gratia, idem etiam affectus, hoc modo membris dispositis? nemo id dixerit. Quid vero, si haec quoque Demosthenis locutio *sumatur?* „Beneficia igitur accipere legitimum esse confiteris; gratiasque ob accepta rependere, id quasi legibus contrarium reprehendis.„ Si quis immutauerit, et transpositis membris hoc modo protulerit; „Confiteris igitur, legitimum esse accipere beneficia; et quasi legibus id esset contrarium, reprehendis gratias ob accepta rependere. num rebus erit forensibus aeque apta atque contorta? equidem non arbitror.

VIII. Ac huiusmodi ea quidem est disciplina, quae membris aptandis occupatur: qualis vero ista, quae in eorundem conforma- *Membrorum ac dictionis conformatio.*
tione

est δεδίαμεν. Ego cum *Stephano* δέδιμεν reposui ex *Thucydide*, lib. 3. *Sylb.*

q Sumta sunt haec ex oratione *Demosthenis* περὶ Στεφάνου §. λϛ', atque interrogatiue proferenda sunt, vt apud *Demosthenem* exstant. *Vpt.*

r Παρὰ νόμον, passim *Reg.* 1.

s Οὐχ ὁμοίως ἔσται δικανικὴ καὶ τροχύλη ἡ περίοδος *Reg.* 2.

t Vide *Quinctilian.* l. 6. c. 3. *Vpt.*

u De-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἷς τρόπος [u]τῆς ἐκφορᾶς τῶν [x]νοημάτων, ἀλλὰ τὰ μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαπορῆντες, τὰ δὲ ὡς πυνθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέμενοι, τὰ δ' ἄλλως πως σχηματίζοντες· οἷς ἀκολούθως καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν. πολλοὶ δὲ δή πα σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας· ἃς ἐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν πολὺς ὁ λόγος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. ἐ δὴ τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν τὸ αὐτὸ κῶλον ἅτω σχηματισθὲν, ἢ ἅτως. ἐρῶ δ' ἐπὶ παραδείγματος. εἰ τᾶτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον [y]ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην· „Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ' ἐπρέσβευσα, πρεσβεύσας δ' ἔπεισα Θηβαίους.“ ἆρ' ἅτως ἂν συνέκειτο χαριέντως, ὡς νῦν σύγκειται; [z]„Καὶ ἐκ εἶπον μὲν ταῦτα, ἐκ ἔγραψα δέ· ἐδ' ἔγραψα μέν, ἐκ ἐπρέσβευσα δέ· ἐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, ἐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους.“ πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βελοίμην λέγειν τῶν σχηματισμῶν, ὅσους τὰ κῶλα ἐπιδέχεται. ἀπόχρη δ' εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρῆσθαι.

θ'. Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων ἔνια, τοτὲ μὲν προσθήκας λαμβάνοντα ἐκ ἀναγκαίας ὡς πρὸς τὸν νᾶν, τοτὲ δ' ἀφαιρέσεις ἀτελῆ ποιούσας τὴν διάνοιαν· ἃς ἐκ ἄλλα τινὸς ἕνεκα ποιῶσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς [a], ἢ τῆς ἁρμονίας, ἵν' ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο· πάνυ ὀλίγα δεῖν οἶομαι λόγα. τίς γὰρ ἐκ ἂν ὁμολογήσαι [b], τήνδε τὴν λέξιν, ἣν ὁ Δημοσθένης εἴρη-

tione verſatur? Non vnus eſt dictionum proferendarum modus: nam quaedam declarantes eloquimur, quaedam dubitantes; alia interrogantes, alia precantes; haec praecipientes, illa pro conceſſo ſumentes dicimus; alia porro aliis exprimentes figuris: quibus, vt aptam habeat oratio conformationem, operam damus. Multae autem figurae dictionis ſunt, quemadmodum et mentis, ita vt ſummatim comprehendi nequeant, ne dicam eſſe infinitas: quas adeo fuſius tractare, ſermonis eſſet copioſi ac ſcientiae profundioris. Iam vero eandem non habet poteſtatem idem membrum, alio atque alio modo conformatum: id quod exemplo oſtendam. Si ſententiam hanc Demoſthenes hoc modo protuliſſet: „His

u Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

x Ὀνομάτων] Νοημάτων *Reg.* 2.

y Εἰ τᾶτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον.] Simili gradatione per negationem *Cicero* 12. *Philip.* cap. 3. vſus eſt. *Quid enim, per deos immortales! poteſt Reipublicae prodeſſe noſtra legatio? prodeſſe dico? quid ſi etiam obfutura eſt? obfutura? quid ſi etiam nocuit?* Si autem protuliſſet: *Noſtra legatio non poterit prodeſſe Reip. immo obfutura eſt, et iam nocuit:* vniuerſa elegantia corrueret. Similiter 1. *Offic.* cap. 1. eſt gradatio: *Quamobrem diſces tu quidem a principe huius aetatis Philoſophorum, et diſces, quamdiu voles: tamdiu autem velle debebis, quoad te, quantum proficias, non poenitebit.* Quod quidem hac ſimplici forma potuiſſet proferre: *Quamobrem tu quidem diſces a principe Philoſophorum huius aetatis, quamdiu voles, et quoad te, quantum proficias, non poenitebit. Birc.*

z Ex

„His dictis, legem ſcripſi; ſcripta, legationem obii; obita legatione, perſuaſi Thebanis.„ adeone eſſet venuſte conſtructa oratio, vti iam conſtruitur? „Nec haec dixi quidem, ſed non ſcripſi; nec ſcripſi quidem, ſed non obii legationem; nec obii quidem, ſed non perſuaſi Thebanis.„ Longa ſane mihi eſſet oratio, ſi vellem omnia figurarum genera, quas membra admittunt, recenſere. Sufficit introductionis gratia iſta dixiſſe.

IX. Verum enimuero quod varios ornatus quaedam recipiunt membra, affumtis modo adiectionibus ad mentem ſcriptoris aperiendam non ita neceſſariis, modo ablationibus, quae ſenſum loci reddant imperfectum; (quae ambo non aliam ob cauſam faciunt tam ligatae, quam ſolutae orationis ſcriptores, niſi vt iucundior inde euadat harmonia atque elegantior) breuiſſimo mihi opus eſſe ſermone arbitror. Quis enim non fateatur, locutionem hanc Demoſthe- *Membrorum ornatus.*

z Ex oratione pro *Cteſiphonte.*

a Ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς] Συγγραφεὺς vulgari ſignificatione *Hiſtoricus* eſt: hic vero, vt et alibi, pro quolibet Proſaico ſcriptore ſumitur, necnon apud *Longinum* §. 9. atque hoc egregie firmatur ex *Sexto Empirico* l. 1. adu. Mathem. c. 3.

b Τίς γὰρ ἐκ ἂν ὁμολογήσαι,] Sic pleno orbe vtitur *Salluſtius* in *bello Iugurthino*, cap. 4. *Quod ſi reputauerint, et quibus ego tem-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κε, προσθήκη πλεονάζειν ἐκ ἀναγκαίᾳ τῆς ἁρμονίας ἕνεκα; [c]„Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, [d]ἔτος ἐμοὶ πολεμεῖ, [e]κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ.„ βραχύτερον τῆ δέοντος ὂν καὶ ἧχ ἡδὺ ἀκουσθῆναι, τῇ προσθήκῃ ταύτῃ γεγένηται χαριέστερον. καὶ ἔτι τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὁ ἀνὴρ γράφει, τίς ἐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως ἐκ ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι;

mosthenis adiectione haud neceſſaria abundare, idque ſtructurae ſolummodo gratia? „Qui etenim, quibus ego capiar, ea agit et inſtruit, is bellum mecum gerit; etſi me nondum vel iaculis, vel ſagittis inceſſerit.„ Quod cum eſſet breuius, quam oportuerit, nec auditu iucundum, adiectione hac multo factum eſt venuſtius. Praeterea et Platonis illam periodum, qua vſus eſt in *Laudatione funebri* vir ille *admirabilis*, expletione dictionis quis non dicat haud neceſſaria eſſe cumulatam? „Rebus

temporibus magiſtratum adeptus ſim; et quales viri idem aſſequi nequiuerint; et poſtea, quae genera hominum in Senatum peruenerint: profecto exiſtimabunt, me magis merito, quam ignauia, indicium animi mei mutauiſſe. Plenus eſt orbis huius ſententiae: verumtamen addidit adhuc duo membra: *maiuſque commodum ex otio meo, quam ex aliorum negotiis, Reipublicae venturum.* Etiam verbi fit adiectio: vt apud eundem ibidem: *Verum ego liberius, altiuſque proceſſi, dum me ciuitatis morum piget, taedetque.* poſtremum additum non ſolum ſententiam pleniorem facit, ſed etiam clauſulam reddit numeroſiorem. Et *Cicero* lib. III. Accuſ. in C. Verrem: *Nam ſi poteſt iſta pecunia ſine aratorum iniuria detrahi, Populus Romanus habeat: praeſertim in tantis aerarii anguſtiis.* hîc vltima verba adiecta ſunt, κατ' ἐπισύναψιν. Idem lib. IV. Accuſ. in C. Verrem: *Itaque hoc nefario ſcelere concepto, nihil poſtea tota in Sicilia neque ſacri, neque religioſi, eſſe duxit.* verbum non neceſſarium (*neque religioſi*) adiectum eſt. *Bircou.*

c Ex *Philippica* III.

d Malet fortaſſe quiſpiam aduerbium ἔτως, *ſic, hac ratione. Sylb.* Sed non opus eſt emendatione: nam in pronomine maior emphaſis, vulgatamque ſcripturam agnoſcunt *Demoſthenis* exemplaria. *Vpt.*

e Laudat haec verba *Quinctil.* l. 9. c. 4. *Idem.*

f τί

„Ἔργων γὰρ εὖ πραχθέντων λόγῳ καλῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος γίνεται τοῖς πράξασι παρὰ τῶν ἀκουσάντων.„ πρὸς ἀδὲν ἀναγκαῖον λέγεται, ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον τὸ· Τοῖς πράξασι· πάρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πρὸ αὐτὸ γένηται. τί δὲ δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ [f]λεγόμενον τοτί; „[g]Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς.„ τρίκωλον ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινέμενον, ἐχὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἔχεται; ὃ γὰρ οἷόν τ' ἦν ἑνὶ κώλῳ περιληφθῆναι τόνδε τὸν τρόπον· „Ἐπὶ σεαυτὸν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς.„ τοῦτο εἰς τρία διήρηται, τῆς αὐτῆς λέξεως, ἐ τῶ ἀναγκαίᾳ ἕνεκα, τῶ δὲ ἡδίω ποιῆσαι τὴν ἁρμονίαν, πολλάκις τεθείσης, καὶ πρόσεστι πάθος τῷ λόγῳ. τῆς μὲν δὴ προσθέσεως, ἣ γίνεται τοῖς κώ-

„Rebus ſiquidem bene geſtis, ex ipſo verborum ornatu, ad eos, qui geſſerunt, apud auditores memoria perennis ſplendorque prouenit. Nihil eſt neceſſe, cur id dicatur, niſi vt vltimum hoc membrum (τοῖς πράξασι,) aequale ſit, et reſpondeat illis, quae ſuperius ſunt dicta. Quod autem ad id dicam, quod ab Aeſchine prolatum eſt? „Contra teipſum vocas, contra leges vocas, contra democratiam vocas.„ Trimembris oratio in primis celebrata, eiuſdem nonne formae affinis eſt? Quod enim vnico poſſet concludi membro, hoc modo: „Contra teipſum et leges et democratiam vocas:„ id in tria diducitur, eadem dictione, non alicuius neceſſitatis gratia, ſed vt iucundior euadat orationis ſtructura, ſaepius repetita: quo factum eſt, vt ei affectus etiam concilietur. Atque haec quidem adiectionis eſt ratio,

f τί δὲ δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ] Cicero eiuſmodi etiam conuerſione vtitur, rarius tamen propter nimiam illius elegantiam; vt pro Milone: *Quis eos ſeruos poſtulauit? Appius. Quis produxit? Appius. Vnde? Ab Appio.* Si autem dixiſſet: *Appius eos ſeruos poſtulauit, et produxit*: nulla gratia eſſet. Et pro domo ſua: *Dico igitur, et quam poſſum maxima voce dico.* Non haberet autem hanc gratiam, ſi dixiſſet: *Dico igitur maxima voce. Bircou.*

g Λέξεως σχῆμα ἐκ τῆς ἀναφορᾶς inquit *Demetrius*, (§. 281. 282.) haec ipſa *Aeſchinis* verba ex oratione contra *Cteſiphontem* proferens. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λοις, ἔτος ὁ τρόπος· τῆς δ' ἀφαιρέσεως τίς; [h] ὅταν τῶν ἀναγκαίων τι λέγεσθαι λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, ἀφαιρεθὲν δὲ χαριέστεραν [i] ποιεῖν τὴν ἑρμηνείαν· οἷάπερ ἐστὶν ἐν τοῖς μέτροις τὰ Σοφόκλεια ταυτί·

Μύω τε καὶ δέδορκα, [k] κἀξανίσταμαι,
Πλεῖον Φυλάσσων αὐτὸς, ἢ Φυλάσσομαι.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος στίχος ἐκ δυοῖν σύγκειται κώλων. τελεία γὰρ ἂν ἡ λέξις ἦν ἔτως ἐξενεχθεῖσα· „Πλέον Φυλάσσων αὐτὸς ἑτέρας, ἢ Φυλασσόμενος ὑφ' ἑτέρων·„ τὸ δὲ μέτρον ἠδίκητο, καὶ ἂν ἔσχεν ἣν νυνὶ χάριν ἔχει. ἐν δὲ [l] τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τοιαῦτα· [m] „Ἐγὼ δ' ὅτι μέν τινων [n] κατηγορῶντα, πάντας ἀφαι-

ratio, quae membris accidit: quaenam vero est ablationis? Cum quiddam scilicet ex iis, quae necessario sunt dicenda, molestia posset afficere et perturbare audientiam: idem ablatum venustiorem multo elocutionem reddit. qualia sunt e versibus haec Sophoclea:

Connitueo, conspicio, consurgo quoque;
Nec seruor aliis ipse, quam seruo magis.

Hic enim versus secundus ex duobus constat membris: nam perfecta esset locutio, si hoc modo efferretur: „Magis et ipse alios seruo, quam ab aliis seruor:„ atqui metrum inde violaretur, nec eam haberet gratiam, quam nunc habet. Ex soluta vero oratione haec: „Enimuero ne dicam, quantum cum aequitate pugnet, vt, dum vnum

h τῆς δ' Ἀφαιρέσεως τίς;] Cicero in Diuinatione, cap. 18. vsus est periodo nimis concisa: *Hic tu, si laesum te a Verre esse dices; patiar, et concedam: si iniuriam tibi factam quereris; defendam, et negabo.* dicere siquidem Cicero potuit: *defendam Verrem, et negabo, tibi esse iniuriam factam.* Et pro Cornelio Balbo: *Quid est, Iudices, non solum in legibus positum, sed etiam in priuatorum voluntate?* si adiecisset *positum*, nulla esset orationis suauitas. Periodos eiusmodi Graeci μειώσεις appellant. *Bircou.*

i In ποιεῖ mutatus est verbi modus. regula postulat subiunctiuum ποιῇ. *Sylb.*

k Κἀξεπίσταμαι legit *Grotius* in *Excerptis*, p. 144. Καὶ ξυνίσταμαι *Reg.* 1. et *Colb.*

l Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

m Ex initio orationis contra *Leptinen.*

n In quibusdam *Demosthenis* exemplaribus: κατηγορῶντας, πάντα

ρεῖσθαι τὴν ἀτέλειαν, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω.„ μεμείωται γὰρ κἀνταῦθα τῶν δυοῖν κώλων ἑκάτερον· αὐτοτελὴς δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα ἔτως ἐξήνεγκεν· „Ἐγὼ δ' ὅτι μέν τινων κατηγορῶντα, ὡς ἂν ἐπιτηδείων ἔχειν τὴν ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τὰς δικαίως αὐτῆς τυχόντας, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω.„ ἀλλ' ἂν ἐδόκει τῷ Δημοσθένει πλείονα ποιεῖσθαι λόγον τῆς ἀκριβείας τῶν κώλων, ἢ τῆς εὐρυθμίας.

Ταῦτα δ' εἰρήσθω μοι περὶ τῶν καλουμένων περιόδων· καὶ γὰρ [o] ταύταις χρὴ ταῖς τε προηγουμέναις καὶ ταῖς ταύταις ἑπομέναις οἰκείως συναρμόττειν, ὅταν ἐν ταῖς περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν. ἡ γὰρ πανταχῆ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ θεώρημα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἴδιον, πότε δεῖ χρῆσθαι περιόδοις, καὶ μέχρι πόσου, καὶ πότε μή.

ι. Διωρισμένων δή μοι τούτων, ἀκόλουθον ἂν εἴη τὸ

vnum accusas, omnes immunitate spoliatos velis.„ Imminutum enim est hic duorum membrorum vtrumque: essent autem absoluta, si sic protulisset: „Enimuero ne dicam, quantum cum aequitate pugnet, vt, dum vnum accusas, vt indignos, qui immunitate fruantur, omnes, etiam eos, qui iuste consecuti sunt, spoliatos velis.„ Atqui non visum est Demostheni, maiorem rationem habere membrorum, ea vt exacte essent plena, quam vt numerose procederent.

Haec de periodis, vt vocantur, dicta sunto: nam et eas, quae praecedunt, et quae consequuntur, sibi ipsis accommodatas aptare oportet, quandocunque per periodos oratio erit efferenda. Neque enim in omni loco vtilis est dictio periodica. Ista vero pertinet disquisitio ad facultatem orationis componendae: vbi scilicet, quatenus, vbi non, vtendae sint periodi.

X. Quibus adeo sic definitis, consequi videtur, vt ea iam

In compositione quae praecipue spectanda.

πάντα ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεὰν, τῶν ἀδικούντων etc. In aliis vero: κατηγορῶντα, πάντας ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεὰν, τῶν ἀδικούντων etc.

o Legendum puto: καὶ γὰρ ταύτας χρὴ τάς τε προηγουμένας καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν. *Vpt.*

p For-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λέγειν, τίνα ἐστὶν, ὧν δεῖ τοχάζεσθαι τὸν βελόμενον συντιθέναι τὴν λέξιν εὖ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγχάνοι τις ἄν, ὧν βέλεται. δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τὰς συντιθέντας εὖ μέτρα τε καὶ λόγους, ἥ τε ἡδονὴ καὶ τὸ καλόν. ἀμφότερα γὰρ ἐπιζητεῖ ταῦτα ἡ ἀκοὴ, ὅμοιόν τι πάσχουσα τῇ ὁράσει· καὶ γὰρ ἐκείνη πλάσματα, καὶ γραφὰς, καὶ γλυφὰς, καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρωπίνων ὁρῶσα, ὅταν εὑρίσκῃ τὸ ϑ' ἡδὺ ἐνὸν αὐτοῖς καὶ τὸ καλὸν, ἀρκεῖται, καὶ οὐδὲν ἔτι ποθεῖ. καὶ μὴ παράδοξον ἡγήσηταί τις, εἰ δύο ποιῶ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίσῃ, εἴ τινα ἡγοῦμαι λέξιν ἡδέως μὲν συγκεῖσθαι, μὴ καλῶς δέ· ἢ καλῶς μὲν, [p]οὐ μὴν καὶ ἡδέως· φέρει γὰρ ἡ ἀλήϑεια τὸ τοιοῦτο, καὶ οὐδὲν ἀξιῶ καινόν. [q]ἡ δέ τοι Ϙκυδίδου λέξις, καὶ ἡ Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου, καλῶς μὲν σύγκειται νὴ Δία, εἴπερ

iam dicamus, quae ſibi proponere neceſſe habeat, qui pulchra compoſitione ornare ſtudet orationem; ac quibus praeceptis inſtitutiſque eadem, quae animo deſignat, aſſequatur. Videntur autem mihi duo praecipua eſſe iis expetenda, quibus curae eſt orationem bene ornateque componere, ſeu ligatam, ſeu ſolutam, *voluptatem* ſcilicet et *pulchritudinem*. Noſtrae etenim aures, ſimile quiddam cum oculis paſſae, haec vtraque efflagitant: nam dum imagines, picturam vllam, aut ſtatuam, aut ſi qua alia artificum opera, oculi intuentur, iucunditate ſimul et pulchritudine in iis reperta acquieſcunt illico, nec quicquam amplius requirunt. Nemo autem hoc praeter omnium opinionem eſſe arbitretur, ſi duos faciam fines, et a voluptate ſeiungam pulchritudinem: neque adeo abſurdum putet, ſi quaſdam orationes iucunde conſtructas eſſe ſtatuam, non autem pulchre; pulchre quaſdam, ſed iniucunde. Ipſa etenim hoc probat veritas; nec quicquam noui molior. Thucydidis ſiquidem oratio, et Antiphontis Rhamnuſii, pulchre per deos, ſi quae

p Forſan aliquis malet ἡ μὴν ἡδέως γε, vt mox p. 53. v. 1. ſed ſimilis locutio eſt etiam apud *Ariſtot.* Polit. 40. 18. *Sylb.*

q Ἡ γέ τοι *Reg.* 1. Ἡ γάρ τοι *Reg.* 2.

r Com-

τινὲς καὶ ἄλλαι, ἃ μὴν ἡδέως γε πάνυ· ἡ δέ γε τοῦ Κνιδίου συγγραφέως Κτησίου, καὶ ἡ τοῦ Σωκρατικοῦ Ξενοφῶντος, ἡδέως μὲν ὡς ἔνι μάλιστα, ἃ μὴν καλῶς γε, ἐφ' ὅσον ἔδει. λέγω δὲ κοινότερον, ἀλλ' οὐχὶ καθάπαξ· ἐπεὶ καὶ παρ' ἐκείνοις ἥρμοσταί τινα ἡδέως, καὶ παρὰ τούτοις καλῶς. ἡ δὲ Ἡροδότου σύνθεσις ἀμφότερα ταῦτα ἔχει· καὶ γὰρ ἡδεῖά ἐστι καὶ καλή.

ιά. Ἐξ ὧν δὲ οἶομαι γενήσεσθαι λέξιν ἡδεῖαν καὶ καλὴν, τέτ]αρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα, μέλος, καὶ ῥυθμὸς, καὶ μεταβολὴ, καὶ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις πρέπον. τάτ]ω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν ἡδονὴν, τὴν ὥραν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐτομίαν, καὶ τὴν γλυκύτητα, [r]καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὑπὸ δὲ τὸ καλὸν, [s]τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ βάρος, καὶ τὴν σεμνολογίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ταυτὶ γάρ μοι δο-

quae alia, ſed parum iucunde compoſita eſt: Cteſiae autem Cnidii hiſtorici, et Xenophontis Socratici dictio, quam maxima quidem iucunditate, non tamen ea, qua oportuerit, pulchritudine. Haec, quae dico, in communi velim, non vniuerſim, accipiantur: ſiquidem non pauca in iis ſcriptoribus et ſuaui, et in his pulchra compoſitione conſtructa poſſint inueniri. At Herodoti dictio vtraſque has continet virtutes: eſt enim et iucunda et pulchra.

XI. Sunt autem quatuor, vt arbitror, quae plurimum conducunt, et praecipuam poteſtatem habent, ad orationem et iucundam et pulchram conſtituendam; modulatio, numerus, mutatio, et, quod haec tria conſequitur, decorum. Sub voluptate venuſtatem pono, gratiam, ſtylum vberem, ſuauitatem, facultatemque perſuadendi, et caetera iſtiuſmodi: ſub pulchritudine, magnificum illud dicendi genus, graue et ſeuerum, dignitate ac ſuadela plenum, et quae his ſimilia. Haec enim mihi videntur

Quae ſuauem et pulchram orationem conſtituant.

r Comma iſtud, καὶ τὸ πιθανὸν, *Wolfius* in ſuo libro lineis incluſit: forſan quod ei ſuperfluum videretur. *Sylb.*

s τήν τε μεγαλοπρέπειαν *Reg.* 1. et 2.

t Ἡ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κεῖ κυριώτατα εἶναι, καὶ ὥσπερεὶ κεφάλαια τῶν ἄλλων ἐν ἑκατέρῳ. ὧν μὲν οὖν σχάζονται πάντες οἱ σπουδῆ γράφοντες μέτρον, ἢ μέλος, [t] ἢ τὴν λεγομένην πεζὴν λέξιν, ταῦτ' ἐστί· καὶ οὐκ οἶδα, εἴ τι παρὰ ταῦθ' ἕτερον· οἱ δὲ πρωτεύσαντες ἐν ἑκατέρῳ τε καὶ ἐν ἀμφοτέροις [u], πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες. [x] παραδείγματα δ' ἀμφοῖν καθ' ἕκαστον φέρειν ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἐγχωρεῖ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον· καὶ ἅμα εἴ τι λεχθήναι περί τινος αὐτῶν καθήκει, καὶ δεήσει πε μαρτυριῶν, ἕτερος αὐτοῖς ἔσται καιρὸς ἐπιτηδειότερος, ὅταν τὰς χαρακ]ῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. νῦ δὲ ταῦτα εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν ἀπόχρη. ἐπάνειμι δ πάλιν ἐπὶ τὰς διαιρέσεις, ἃς ἐποιησάμην τῆς θ' ἡδείας συνθέσεως καὶ τῆς καλῆς, ἵνα μοι καθ' ὁδὸν, ὥς φασι χωρῇ ὁ λόγος.

dentur esse validissima, atque caeterorum quodammodo capita in vtroque genere. Atque adeo ea sunt, quae sibi omnes habent proposita, quicunque carmina, versus lyricos, vel solutam serio conscribunt orationem: nec scio equidem, an aliud praeterea quidpiam restet. Multi autem sunt ac praestantissimi viri, qui et in singulis et vtroque egregie primas meruerunt. Exempla vero vtrorumque sigillatim in praesentia afferre, non huius est loci, ne his diutius immorantes tempore abuti videamur; tum si quid forte de iis dicendum, allatisque operis testimoniis, aliud erit tempus aptius, cum formas structurae dicendique characteras aggrediar delineare: nunc vero de iis haec sufficiat dixisse. Redeo iam ad diuisionem illam a me ante constitutam de iucunda compositione et pulchra, vt cursus mihi, quod dicitur, rectiori procedat oratio.

Di

t Ἢ τὴν λεγομένην πεζὴν λέξιν *Reg.* 1. et *Colb.* voc. πεζὴν vulgatis deest.

u Ἐν ἑκατέρῳ τε καὶ ἐν ἀμφοτέροις] Praestat vertere: *et in alterutro et in vtroque*: nam de *duobus*, non *pluribus*, hîc agitur.

x Παραδείγματι δὲ αὐτὴν καὶ ἕκαστον φέρειν *Reg.* 1. Παραδείγματι δὲ αὐτοῖ καθ' ἕκαστον φέρειν οὐκ ἐγχωρεῖ *Colb.* vulgo καὶ ἑκάστης.

y De

Ἔφην δὲ, τὴν ἀκοὴν ἥδεσθαι [y] πρώτοις μὲν τοῖς μέλεσιν, ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς, τρίταν ταῖς μεταβολαῖς· ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασι τῷ πρέποντι. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν ἔχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην. τίς γάρ ἐστιν, ὃς οὐχ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελῳδίας ἄγεται καὶ γοητεύεται, ὑφ' ἑτέρας δέ τινος οὐδὲν πάσχει τοιοῦτον; καὶ ὑπὸ μὲν τούτων τῶν ῥυθμῶν οἰκειοῦται, ὑπὸ δὲ τούτων διοχλεῖται; ἤδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν τοῖς πολυανθρωποτάτοις θεάτροις, ἃ συμπληροῖ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ἔδοξα καταμαθεῖν, ὡς φυσική τις ἐστὶν ἁπάντων ἡμῶν οἰκειότης πρὸς εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν, καθαριστήν τ' ἀγαθὸν σφόδρα εὐδοκιμοῦντα ἰδὼν θορυβηθέντα ὑπὸ τῶν πλήθους, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε, καὶ ἔφθειρε τὸ μέλος· καὶ αὐλητήν, [z] μετὰ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, καὶ αὐτὸ τοῦτο παθόντα, ὅτι [a] ἀσύμφωνον ἐμπνεύσας, ἢ μὴ πιέσας

Dixi itaque, oblectari aures nostras, primum modulatione, deinde numeris, tertio permutationibus; ac, praecipue supra haec omnia, decoro. Vera autem me haec dicere, ipsa testis erit experientia; quam arguere potest nemo, vt communibus animorum affectibus temere assentientem. Quis enim est, qui non ab hoc cantu ducitur, et quadam demulcetur fascinatione, ab alio autem nihil tale persentit? qui numeris hisce non lenitur, illis turbatus offenditur? Quin egomet et in frequentissimis theatris, omnigena et illiterata turba plenis, visus sum mihi didicisse, naturalem quandam esse nobis cognationem ad suauem numerosae modulationis concentum: citharoedum etiam admodum clarum vidi explosum a multitudine, quod vnicam chordam male pulsasset, carmenque corrupisset: item tibicinem, quantum ex arte possit, vtentem instrumentis, id ipsum passum, incongruenter quod inspirans, vel os non comprimens,

y Dubito, an πρῶτον legendum, cum ἔπειτα mox sequatur, et deinde τρίτον. *Vpt.*

z Κατὰ τῆς ἄκρας] Nota hic κατὰ in significatione τῦ μετά. *Sylb.*

a Ἀσυμφώνως] Ἀσύμφωνον *Colb.* vt paullo supra v. 14.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὸ σῶμα, θρυλιγμὸν, ἢ τὴν καλυμένην ἐκμέλειαν, ἠὔλησε. καίτοι εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τάτων τι, ὧν ἐνεκάλει τοῖς τεχνίταις ὡς ἡμαρτημένων, αὐτὸν ποιῆσαι λαβόντα τὰ ὄργανα, οὐκ ἂν δύναιτο. τί δή ποτε; ὅτι τᾶτο μὲν ἐπιςήμης ἐςὶν, ἧς οὐ πάντες μετειλήφαμεν· ἐκεῖνο δὲ, πάθος, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ Φύσις.

[b] Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον ἐθεασάμην, ἅμα πάντας ἀγανακτᾶντας καὶ δυσαρεςημένους, ὅτε τις ἢ κρᾶσιν, ἢ κίνησιν, ἢ Φωνὴν, ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις, καὶ τὰς ῥυθμὰς ἀΦανίσειεν. καὶ οὐχὶ τὰ μὲν εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα ἡδονῆς μεςά ἐςι, καὶ πάντες ὑπ' αὐτῶν κηλούμεθα· αἱ μεταβολαὶ δὲ καὶ τὸ πρέπον οὐκ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, οὐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως

primens, * murmur quoddam inconcinnum et modulandi artificio aduersum edidisset. Et sane, si quis iusserit idiotam, sumto instrumento, ea, quae in artificibus culpabat, ipse facere; profecto nequeat. Quapropter? Quoniam hoc quidem est scientiae, cuius omnes participes non sumus; illud vero est cuiusdam affectionis animi, quam omnibus natura concessit.

Quod idem † rhythmis etiam accidit. vidi vna omnes in theatris indignari et aegre ferre, cum quis pulsum, aut motum, aut vocem, suo non distinctam interuallo ediderat, numerosque obscurarat. Quae igitur apta sunt modulatione et numero, non possunt non esse iucundissima, et nosmet plurimum oblectare: sed mutationes et decorum fortasse parem non habent venustatem et gratiam, nec eodem animi affectu ab omnibus exau-

* *Al.* murmur et susurrum ederet, aut eam, quam vocamus, dissonantiam accineret.

b Hic nominatiuus absolute poni videtur, vel post γινόμενον verbum ἐςὶ subaudiendum. cuiusmodi sententia paullo infra occurrit p. 64. v. 5. τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τὰς ῥυθμούς. Nos autem, commate post γινόμενον sublato, punctum reponendum censemus. *Vpt.* [Tenendum nempe, post γινόμενον in ed. Sylburgiana comma positum esse, in Vptoniana et Hudsoniana, quae illam imitata est, punctum. Ego vtrumque sustuli, et comma post ἐθεασάμην posui.]

† *Al.* numeris.

[c] Διακόνται. ἀλλὰ κἀκεῖνα [d] πάνυ κηλεῖ πάντας ἡμᾶς κατορθώμενα, καὶ εἰς πολλὴν ὄχλησιν ἄγει ἁμαρτανόμενα· [e] τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; τεκμαίρομαι δ', ὅτι καὶ τῆς ὀργανικῆς μούσης, καὶ τῆς ἐν ᾠδαῖς γοητείας, καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασι διευσοχούσης, μεταβολὰς δὲ μὴ ποιησαμένης εὐκαίρους, ἢ τῶ πρέποντος ἀποπλανηθείσης, βαρὺς μὲν ὁ κόρος, ἀηδὲς δὲ τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον ἐΦάνη. καὶ οὐκ ἀλλοτρία κέχρημαι τᾶ πράγματος εἰκόνι. μουσικὴ γάρ τις ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιςήμη, [f] τῷ ποσῷ διαλλάττουσα τῆς ἐν ᾠδαῖς καὶ ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῷ. καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλος ἔχουσιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μεταβολὴν, καὶ πρέπον· ὥςε καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκοὴ τέρπεται μὲν τοῖς μέλεσιν, ἄγεται δὲ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δὲ τὰς μεταβολὰς, ποθεῖ δ' ἐπὶ πάντων τὸ οἰκεῖον· [g] ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον,

exaudiuntur. Imo vero haec recte facta magna nos omnes voluptate perfundunt; eademque, cum peccati aliquid acciderit, in perturbationem solent conicere. quod omnes fateantur necesse est. Hoc autem inde colligo, quod tam ex ea, quae neruis intendatur, musa, quam ex melicorum versuum lenocinio, saltationisque gratia, si tempestiuis non vtantur mutationibus, aut a decoro aberrauerint, etsi in aliis feliciter administrata, grauis quidem oritur satietas, nec minor molestia, quod subiectae rei parum videantur congrua. Nec similitudine a re vsus sum aliena. Est enim musica quaedam et ciuilium orationum scientia: differt autem ab ea, quae ad cantum instrumentaque pertinet, quantitate, non qualitate. hac etenim in scientia admittunt dictiones modulationem, numerum, mutationem, et decorum: ita vt ibi etiam concentu delectentur aures nostrae, rapiantur numeris, varietatem amplectantur, atque adeo super omnia desiderent, quod proprium est et naturale. fit autem differentia, ratione quantitatis intensae remissaeue habita.

In

c Διοικοῦνται *Colb.*

d Πάντα *Reg.* 1.

e Illa τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε desiderantur in *Reg.* 1. et *Colb.*

f Vide *Aristoxeni* Harmonica, l. 1. p. 3.

g Verba haec, ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Διαλέκτῳ μὲν οὖν [h] μέλος ἐνὶ μετρεῖται [i] διαστήματι [k] τῷ λεγομένῳ Διὰ πέντε, ὡς ἔγγιστα· καὶ ἅτε ἐπὶ

In communi sermone vocis modulatio vno vt plurimum mensuratur interuallo, dicto *diapente*: ita vt neque plus

κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, in textum *Dionysii* aliunde irrepsisse existimat *Bircouius*.

b Διαλέκτῳ μὲν οὖν] Pronunciationis occulta vis in componendo, μέλος, id est, *modulatio*, dicitur. *Melos* enim est modulatio vocis suauis, quam intentio facit, et remissio, in certis quibusdam et definitis locis. Haec intentio, aut remissio, dicitur Graecis διάστημα, Latine *spatium*. Vox autem triplex est: Cantus, sermo, et clamor. Cantus proprie dicitur vox διαστηματική, hoc est, *spatiis distincta*, quae varie resonando sursum deorsumque subsistit. cernitur non tantum in homine, sed et in instrumentis musicis. Sermo dicitur vox συγχὴς, *confusa*: haec continue et tractim progreditur, ita vt vix signato spatio, mox continuo recurrat. Clamor autem μέλος non recipit, nec tono comprehenditur. Spatia haec διαστήματα dicuntur, tonorum quaedam rationes et modi. Quae licet non appareant adeo in sermone, atque in cantu, sunt tamen: sed aliter in sermone, aliter in cantu obseruantur, vt Dionysius notat. Intentionem autem et remissionem modulationis syllabarum in sermone, intra diapente, ex quo

μέλος nascitur, metiendam esse Rhetores docent. primum ex quantitate: deinde, ex accentu dictionis proprio; tertio, ex natura vocalis argutae; quarto, ex allocutionis forma, seu figura sententiae, quae separatur a dictione. Ex quantitate: nam semper longa eleuatur, breuis deprimitur. Ex accentu: nam et syllabae breues accentu acuto notatae eleuantur. Ex natura vocalis: nam vna vocalis longa longior aliquando fit ex complexu consonantium; similiter breuis breuior: ergo eleuatur longior magis, quam simpliciter longa. Item vocalis breuis eadem fit aliquando breuior propter complexionem consonantium: ideo magis deprimenda, quam simpliciter breuis. Sed de his aget auctor noster, cum μέλος in oratione bona explicabit. Porro allocutiones suas intentiones et depressiones habent. Nam interrogatio finalem acuit; vt: *Quaspe inimica in gente moraris?* vnde eam Varro casum verbi appellat. Obsecratio circumflectit penultimas, etiamsi breues; vt: *Serua me, obsecro.* Sic oratio virilis, commota, religiosa, lamentabilis, varia, flexa, flebilis, suauis, intensa, remissa, furibunda,

τείνεται πέρα τῶν τριῶν [l] τόνων" καὶ ἡμιτονίῳ ἐπὶ τὸ ὀξύ, ἅτε ἀνίεται [m] τῷ χωρίῳ τότε πλεῖον ἐπὶ τὸ βαρύ. ὁ μὴν

plus tribus tonis cum dimidio intendatur ad acutum, neque maiori distantia ad grauem accentum deprimatur. Nec vero omnis

bunda, plana, moderata, grauis, magnifica. — Nunc examinemus exemplum Euripidis, quo Dionysius vtitur:

Σίγα, σίγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε. Ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖσ' ἀπόπροθι κοίτας.

Inprimis dicit, tres dictiones, Σίγα, σίγα, λευκὸν, in vnisono proferri, sine differentia accentuum: ratio est, quia est oratio virilis cohortans, et habet ab initio syllabarum intentionem, vnde nec accentus valent. Haec autem dictio λευκὸν etiam in vnisono profertur: quoniam primae syllabae longae sine accentu, posterior breuis cum accentu aequalis est. similiter et ἴχνος. Haec autem dictio ἀρβύλης duas posteriores acuit: quoniam prima syllaba est sine accentu, media acuitur, etsi sit breuis, propter vltimam longam; vltima etiam acuitur, quia longa. Haec rursus dictio τιθεῖτε, etsi mediam circumflectit, tamen quia est adhortantis vox, duas posteriores acuit: similiter κτυπεῖτε. Porro ἀπὸ πρόβατ' perdit suum accentum in πρό. nam dictionis ἀπὸ vltima syllaba longa est, propter sequentes consonantes: πρόβατε autem breuia sunt; ideo maior ratio in eleuando longae habenda est, quam breuis. Quare, vt ex accentu μέλος apparet, omissis propriis accentibus, in his carminibus, vbi eleuatio, aut depressio, esse debeat, sic annotemus: —Σίγά σίγά, λεύκόν ἰχνός ἀρβύλής τιθείτέ μή κ]υπείτέ. ἀπό προβατ' ἐκείσ' ἀπόπροθι κοίτάς. Haec syllabarum eleuatio, aut depressio, intra spatium *diapente* contineri debet. Sed quae syllabae superius, aut inferius ponantur, (nam potest syllaba longa longior esse) quae syllabae intra *diapente* vno tono eleuentur, aut deprimantur, quae deinde ditono, quae per quartam, quae per semitonium vsque ad summum *diapente*, iam scrupulosioris inuestigationis est. Auctor tamen noster infra, cum de vocalibus sonoris, mediis, et infimis docet, et de consonantium generositate et ignobilitate tractat, annotare videtur locos modulandi sermonis intra *diapente*. Nam quae vocales sonorae, supra, quae minus sonantes, infra ponentur. Hoc idem et de consonantibus intelligendum. —In Latinis etiam eam modulationem consideremus exemplis. *Terentius* in Andria: *Iuno Lucina, fer opem. Serua me, obsecro.* — Ista dialectus intra *diapente* non continetur: quia vox

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἅπασά γε ἡ λέξις ἡ καθ' ἓν μόριον λόγου [k]τατ]ομένη [l] τῆς αὐτῆς λέγεται τάσεως· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τῆς ὀξείας,

omnis dictio, quae vna ſcilicet orationis particula effertur, eiuſdem intenſionis eſſe dicitur: ſed alia grauem, alia acu-

vox clamantis potius mulierculae eſt, quam dicentis: habet tamen tonos ſuos. Inprimis tres priores ſyllabae in vnitono proferuntur: quoniam omnes ſunt longae, nec prima eleuatur, quia eſt oratio erecta. Media in dictione *Lucina* vſque ad quintam eleuatur: quoniam vox implorantis eſt, tum quia natura accentum circumflexum habet. Vltima deprimitur duobus tonis et ſemitonio: quoniam eſt breuis natura, longior tamen, quam tres illae ſyllabae priores: ideo ſuperior erit illis tono. Illa deinde dictio *Fer* tono inferior eſt primis tribus ſyllabis, atque deprimitur tono ſub *diapente*: quia, vt dixi, magis clamor eſt, quam ſermo, mulierque, quam maxime poteſt, intendit et remittit vocem: deprimitur autem adeo grauiter, quod neque conſonantes, neque vocalem generoſam habet. Aſſurgit tono dictionis prima ſyllaba, *Opem*, quam poſterior tono ſuperat: quoniam O vocalis generoſa eſt, ſed ſyllaba *pem* longior. Porro tres ſyllabae ſequentes ſemitono adſcendunt ſupra: inſurgit enim, et molleſcit ſimul oratio. Vltima dictio *Obſecro* deprimit primam ſyllabam ſemitono, alteram ſemitono eodem eleuat, tertiam ſemitono et tono deprimit: quoniam, vt dixi, obſecratio penultimas attollit, etſi breues ſint: vnde catalexis illius conuenit cum principio. — Illud etiam: (*Cic. in Oratore* c. 49.) *Auratos aries Colchorum*: magnificum et venerandum eſt, quod diatonico genere clauſulam complet. *Horatii* illud: *Mecaenas, atauis edite regibus*: nunc tono, nunc ſemiditono, nunc ditono, progreditur. Illud praeterea: *Lydia, dic, per omnes Te deos oro, Sybarin cur properas amando Perdere.* deſcendit ſtatim ditono; frequentiuſque deſcendit, et tonum flectit, cum catalexi ditona. Illud vero: *Scribéris Varió fórtis, et hoſtium Victór Maeónii cárminis álitè, Quám rém cunque fèróx náuibùs aút équis Milès, te dùcè géſſerit.* Hîc hemitonum ſpatium bis repetit, deinde ſemiditonum et tonoeum, attollens vltimam in catalexi. Sic Cicero in Oratione pro Milone: *Etſi vereor, iudices, ne turpe ſit, pro fortiſſimo viro dicere incipientem, timere.* Nam hucuſque progrediens ſyſtema fecit in *diapente*; hinc deſcendit et in eadem chorda haeret; praeterquam

ἡ δ' ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δ' ἐπ' ἀμφοῖν· τῶν δ' ἀμφοτέρας τὰς τάσεις ἐχουσῶν αἱ μὲν κατὰ μίαν συλλαβὴν

acutam, alia vero vtramque recipit. Quae vero vtramque intenſionem admittunt, earum nonnullae in vna ſyllaba commiſtum

quam in penultima huius membri, quam ſemitonio inflexit, et denique clauſula quieuit pentaſyllaba. Ad perfectam autem eorum omnium cognitionem, cognoſcendi ſunt toni, videlicet Dorius, Phrygius, Lydius, Sublydius: qui ſuo more inflectere harmoniam docent. Sed haec ſcrupuloſius perſequi nimis operoſum. *Birc.*

i Μετρεῖται] Sc. *terminatur, coërcetur.* nam (vt notauit etiam *Voſſius* in aureolo libello *de Poëmatum cantu*) tota vocis modulatio in communi loquela intra *diapente* ſubſiſtit. Quandocunque enim, propter *emphaticam*, aut *patheticam* aliquam rationem, vox maiorem in modum intenditur, vix vltra *diapente* id fiet in communi ſermone. In cantu vero Muſico non raro ad *dia paſon*, aut etiam vltra, intenditur. Quippe aliud eſt *Cantus* (ſeu *Accentus*) *Grammaticus*, aliud *Cantus Muſicus*, ſeu *Harmonicus*.

k Τῶν λεγομένων *Colb.*

l Deeſt *Colb.*

m Οὔτε ἀνίεται] Verte *neque remittatur*: quippe *intendi* et *remitti* reſpondent Graecis ἐπιτείνεσθαι et ἀνίεσθαι. Quanquam enim hodie (et per aliquot Secula) nos *Acutum* in *Alto* ponimus et *Graue* in *Imo*: ſciendum autem, (quod tamen pauci aduertunt) Graecorum Muſicorum veterrimos feciſſe contrarium. Adeoque, quum eorum Lyra erat Tetrachordis, *Grauiſſima* dicebatur *Hypate* (ὑπάτη) *Summa*, et *Acutiſſima* quidem Nete, (νήτη, vel νεάτη) *Ima*, vel *Vltima*. Sic vtique cenſebantur, et hoc ordine: *Hypate*, *Parypate*, *Paranete*, *Nete*: i. e. *Summa*, *Prope ſummā*, *Prope-ima*, *Ima*. Quod quum poſteriores aliquot Scriptores (per aliquot retro ſecula) non bene notauerint, multum ſibi fecerunt negotii, ſeque mire torſerunt in exponendis veterum nominibus et loquendi formulis. Vide *Walliſii* τῶ μακαρίτᾳ Append. ad *Ptolemaei* Harmonica ab ipſo edita.

n Καθ' ἓν μόριον λόγου] Malim interpretari *vna ſermonis* (quam *orationis*) *particula*. Non enim hîc agitur de *octo partibus Orationis*, (vt in Grammatica loqui ſolent) ſed de *ſermonis*, ſeu *prolationis*, particulis. Quippe hoc vult; non omnem dictionem, quae vno prolationis membro continetur, (monoſyllabam intellige) ſic poſſe vel graui tenſione (pariter ac acuta) proferri: ſed nec (omnem) vtraque: (quippe monoſyllaba vox breuis,

accen-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

συνεφθαρμένον ἔχσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρύ, ἃς δὴ περισπωμένας καλῶμεν· [p] αἱ δὲ ἐν ἑτέρῳ τε καὶ ἑτέρῳ χωρὶς ἑκάτερον ἐφ' ἑαυτῆ τὴν οἰκείαν [q] φυλάττον φύσιν. καὶ ταῖς μὲν δισυλλάβοις ἐδὲν τὸ διὰ μέσα χωρίον [r] βαρύτητος καὶ ὀξύτητος· ταῖς δὲ πολυσυλλάβοις, [s] οἵᾳ ποτ' ἂν ὦσιν, ἡ τὸν ὀξὺν τόνον ἔχσα μία ἐν πολλαῖς βαρείαις ἔνεσιν. ἡ δ' ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μῶσα διασήμασί [t] τε χρῆται πλείοσιν, ἀ τῷ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶ διὰ πασῶν ἀρξαμένη, καὶ τὸ διὰ πέντε μελῳδεῖ, καὶ τὸ διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διάτονον, καὶ τὸ ἡμιτόνιον, ὡς δέ τι-

mistum habent cum acuto grauem, qui vocantur accentus circumflexi; quaedam alio atque alio loco seorsim vtrumque habent, qui propriam per se potestatem conseruant. Et quidem in disyllabis nullus in medio locus est aut graui, aut acuto accentui; sed in polysyllabis, qualescunque tandem fuerint, vna est, inter multos graues, quae acutum habet accentum. Quae vero fidibus et lyricorum instrumentis aptatur musa, interuallis vtitur pluribus, nec intra *diapente* subsistit: sed sumto a *diapason* initio, per *diapente* concinit, et *diatessaron*, et extentum illud genus, *diatonon* dictum, atque *semitonium*, ac ipsam sensili etiam, vt quidam

accentum si quem habet, acutum natura sua postulat; longa vero, nunc acutum, nunc circumflexum) quae vero dictiones vtrasque admittunt tensiones, earum aliae habent in eadem syllaba cum acuto commistum graue, quas tensiones circumflexas vocamus; aliae in alio atque alio loco (separatim) vtrumque, propriam sui naturam retinens. Si qua vero vox accentum inclinat suum, vel nullum habet, hoc est praeter naturam rei.

o Ita restitui ex auctoritate *Codd. Reg.* 1. et *Colb.* Prius erat ταπομένη ἐπὶ τῆς βαρείας. ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν. quod suppleri voluit *Sylburgius*, inserendo ἡ μὲν ante ἐπὶ τῆς.

p Αἱ δὲ ἑτερῷ τε καὶ ἑτέρῳ χωρὶς *Reg.* 1. et *Colb.*

q φυλάττοντα *Colb.*

r Βαρύτητός τε *Colb.*

s Εἰ καί ποτ' ἂν ὦσιν *Reg.* 1. et *Colb.*

t Διαστήμασι] Discrimen illud, quo alter φθόγγος (sc. vox simplex et vtcunque missa) acutior est, alter grauior, appellatur διάστημα. Vide *Censorinum* c. X. *Macrob.* in *Somn. Scip.* c. 1. l. II. et *Aristoxenum* Harmon. l. I. *Vpt.*

u Σί-

νες οἴονται, καὶ τὴν δίεσιν αἰσθητῶς. τάς τε λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ, καὶ ἃ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, ὡς ἐξ ἄλλων τε πολλῶν δῆλον, καὶ μάλιστα τῶν Εὐριπίδᾳ μελῶν, ἃ πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγσαν ἐν Ὀρέστῃ πρὸς τὸν χορόν·

[u] Σῖγα, σῖγα, [x] λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κ]τυπεῖτε. —
[y] Ἀποπρόβατ' ἐκεῖσ' ἀπόπροθι κοίτας.

ἐν γὰρ δὴ τούτοις τὸ „Σῖγα, σῖγα, λευκὸν„ ἐφ' ἑνὸς φθόγγυ μελῳδεῖται, καίτοι τῶν τριῶν λέξεων ἑκάστη βαρείας τε τάσεις ἔχει καὶ ὀξείας. [z] καὶ τὸ Ἀρβύλης ἐπὶ μέσῃ συλλαβῇ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει, ἀμηχάνυ ὄντος ἓν ὄνομα δύο λαβεῖν ὀξείας. καὶ τᾶ Τιθεῖτε βαρυτέρα μὲν ἡ πρώτη γίνεται, δύο δὲ μετ' αὐτὴν ὀξύτονοί τε καὶ

dam putant, *diesin* discrimine. Dictiones praeterea concentui submittendas postulat, non autem dictionibus concentum; quod cum ex multis aliis apparet, tum praecipue ex hoc Euripidis cantico, quo fecit in *Oreste* vt ad chorum vteretur Electra:

Tacite, tacite, candidum soleae vestigium
Ponite, strepitum ne edite.
Procul abite hinc, procul a lecto.

Nam in his Σῖγα, σῖγα, λευκὸν vno vocis sono proferuntur; tres illae licet dictiones, suas vnaquaeque, tam acutas, quam graues, habeant intensiones. Et vox ἀρβύλης praeterea eundem et in media et tertia syllaba tonum habet: etsi fieri minime potest, vt vna dictio duos habeat acutos. Quin et vocabuli τιθεῖτε prima grauior est syllaba; duae autem, quae sequuntur, acutum habent

accen-

u Σίγα, Σίγα in vulgatis exemplaribus. Perispomenos malui ex *MS. Bodleiano* et optimis *Euripidis* editionibus.

x Λεπτὸν in *Vulgatis* et *MS. Bodl.*

y Vno (vt hîc) versu in *MS. Bodl.* et *Editis* plerisque. *Al.* duobus versiculis: Ἀποπρόβατ' ἐκεῖ — σ', ἀπόπροθι κοίτας. In *Editis* etiam et *MS. Bodl.* et *Reg.* 1. et *Colb.* ἀπὸ (vel ἄπο) πρόβατ' et ἀπὸ (vel ἄπο) πρό μοι.

z Καὶ τὸ ἀρβύλης ἐτι legendum censet *Vpt.*

a Πῆ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὁμόφωνοι. τῷ Κτυπεῖτε ὁ περισπασμὸς ἠφάνισαι· μιᾷ γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται τάσει. καὶ τὸ Ἀποπρόβατ' ὁ λαμβάνει τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προσῳδίαν ὀξεῖαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν καταβέβηκεν ἡ τάσις τῆς τρίτης. τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τὰς ῥυθμούς. ἡ μὲν γὰρ πεζὴ λέξις ἀδενὸς ἅτ' ὀνόματος, ἅτε ῥήματος, βιάζεται τὰς χρόνους, ἀδὲ μετατίθησιν· ἀλλ' οἵας παρείληφε τῇ φύσει τὰς συλλαβὰς, τάς τε μακρὰς καὶ τὰς βραχείας, τοιαύτας φυλάττει. ἡ δὲ ῥυθμικὴ καὶ μουσικὴ μεταβάλλουσιν αὐτὰς μειοῦσαι καὶ αὔξουσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τἀναντία μεταχωρεῖν· ὁ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς διαφορᾶς, ἣ διαφέρει μουσικὴ λογικῆς, λοιπὸν ἂν εἴη κἀκεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δ', ὁ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, κἂν ἡδέως διατιθῇ τὴν ἀκοὴν, εὐμελὲς λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελές· ἡ δ' ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία-

accentum, eundemque ſolum. Huius etiam κτυπεῖτε circumflexus obſcuratur; vna etenim ſyllabae duae extenſione proferuntur. Atque illud denique ἀποπρόβατ' mediae ſyllabae acutum accentum non recipit, ſed in quartam vſque ſyllabam tertiae reiicitur intenſio. Quod idem ſolet etiam numeris accidere. nam oratio ſoluta neque nominis, neque verbi vllius tempora, vi illata, perturbat: ſed et longas et breues ſyllabas, ſicuti a natura acceperit, eaſdem conſeruat. Has vero rhythmicorum et muſicorum ſcientia minuendo augendoque immutat, ita vt ſaepiſſime in contraria deuentum ſit. etenim ſyllabis non exigit tempora, ſed temporibus ſyllabas.

Oſtenſa iam differentia, qua Muſica diſcrepat a ſermone communi, reſtat, vt ea quoque a nobis dicantur; ſc. quod vocis modulatio, (non quae in cantu verſatur, dico, ſed quae in nuda et ſoluta oratione) etiamſi auribus noſtris ſe ſuauiter inſinuat, canora iure vocari poſſit, non autem cantus: quae vero in partium orationis temporibus, habita proportione, ad menſuram verſuum

ζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος. [a] πῇ δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων, ταῦτα κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν ἐρῶ. νυνὶ δὲ τὰ ἀκόλουθα ἀποδοῦναι πειράσομαι, πῶς ἂν γένοιτο λέξις πολιτικὴ [b] παρὰ τὴν σύνθεσιν, ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν, κατά τε τὰ μέλη τῶν φθόγγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κατὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεθέμην τὰ κεφάλαια.

ιβ'. [c] Οὐχ ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως διατιθέναι τὴν ἀκοὴν, ὥσπερ οὐδὲ τὴν ὁρατικὴν αἴσθησιν τὰ ὁρατὰ πάντα, οὐδὲ τὴν γευστικὴν τὰ γευ-

versuum lyricorum ſe exigit, numeroſa itidem, non tamen numeris adſtricta. Quaenam vero ſit earum differentia, ſuo dicetur loco. Sed iam ſequentia mihi curae erit exponere; qualis nempe verborum compoſitio aptari debeat ciuili dictioni, vt ea tum vocum modulatione, tum numerorum aequalitate, tum variis mutationibus, et decoro rei ſubiectae accommodato, auribus iucundam afferat delectationem. Haec enim mihi capita dicenda propoſui.

XII. Non omnes a natura ſolent orationis partes eadem ratione auditum afficere; ſicuti neque viſum ea omnia, quae adſpectu ſentiuntur; neque guſtandi facultatem, quae guſtu percipi poſſunt; *Qua compoſitione oratio ciuilis audientibus grata ſit et iucunda.*

a Πῇ δὲ διαφέρει ταῦτα, κατὰ τὸν etc. *Colb.*

b Παρ' αὐτὴν τὴν *Reg.* et *Colb.*

c Coniunctionis ellipſis ſimilis ſupra quoque notata eſt ad §. 2. Ἡ σύνθεσίς ἐστι. Pro ſequenti autem ὁμοίως in *Aldina Editione* ſpatium eſſe vacuum, propter tachygraphicum compendium a librariis ignoratum, adnotat *Henricus Stephanus* Schediaſmatum libro 2. cap. 14. Idem de aliis tribus locis ibidem adnotat: quorum primus exſtat infra, §. 14. δύνανται δὲ οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα. ſecundus, §. 15. πλὴν οὐχ ὁμοίως. tertius, §. 15. οὐχ ὁμοίως αὐτὰ συντίθεμεν. Rurſum eandem *Editionem Aldinam* eo in loco, qui ſupra exſtat §. 6. (ſc. οὐ γὰρ δὴ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα ὁμοίως πέφυκεν διατιθέναι τὰς ἀκοάς) pro ὁμοίως habere ἓν, per eiuſdem compendii ignorationem, adnotat ibidem idem *Stephanus. Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σὰ, ἀδὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τὰ κινῶντα ἑκάστην. ἀλ-
λὰ καὶ γλυκαίνουσί τινες αὐτὴν ἤχοι καὶ πικραίνουσι, καὶ
τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιοῦσι
περὶ αὐτήν. αἰτία δὲ ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, ἐξ
ὧν ἡ φωνὴ συνέστηκε, πολλὰς καὶ διαφόρους ἔχουσα δυ-
νάμεις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν πλοκὴ παντοδαπῶς σχη-
ματιζομένη. τοιαύτην δὴ δύναμιν ἐχόντων τῶν τῆς λέ-
ξεως μορίων, ἐπειδὴ μεταθεῖναι τὴν ἑκάστου φύσιν οὐκ
οἷόν τε, λείπεται τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ παραθέσει
συγκεράσαι τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν,
τραχέσι λεῖα μίσγοντα, καὶ σκληροῖς μαλακὰ, καὶ
κακοφώνοις εὔφωνα, καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, καὶ
βραχέσι μακρὰ, καὶ τἆλλα τὸν αὐτὸν τρόπον εὐκαίρως
συντιθέντα, καὶ μήτ' ὀλιγοσύλλαβα [d] πολλὰ ἐξῆς
λαμβάνοντα· κόπτεται γὰρ ἡ ἀκρόασις· μήτε πολυ-
σύλλαβα πλείω τῶν ἱκανῶν, μηδὲ δὴ ὁμοιότονα παρ'
ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνοις. χρὴ δὲ
καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνοματικῶν ταχὺ μεταλαμβάνειν

possunt; nec alios sensus, quae singulos eorum mouent: etenim ex sonis alii deliniunt, alii etiam exacerbant aures nostras, suaque asperitate perstringunt, alii molliunt, et varios omnino affectus excitant. Cuius rei causa est, tam literarum natura, e quibus vox constituitur, quae multas variasque potestates habet, quam multiplex syllabarum copulatio diuersis modis conformata. Cum eam itaque vim habeant orationis partes, nec in nostra potestate sit earum naturas immutare, superest, vt mistura et temperata positione ac situ asperitatem, earum nonnullis quae videtur inesse, occultemus; leuia miscentes asperis, duris mollia, sonora male sonantibus, prolatu facilia difficilioribus, longa breuibus, caeteraque omnia pari ratione concinne componentes; vt neque paucarum syllabarum dictiones multas ordine assumamus, (nam inde offenduntur aures) neque plures ex polysyllabis, quam necesse sit, aut quae sunt eiusdem accentus, aut temporum similium. Quin et nominum casus subinde oportet correptos dare: nam plus

d Πλείω τῶν ἱκανῶν *Colb.* Vide *Quinctilian.* l. 9. c. 4.

μηκυνόμεναι γὰρ ἔξω τῶ μετρίω πάνυ [e] προσίσανται
ταῖς ἀκοαῖς· καὶ τὴν ὁμοιότητα διαλύειν συνεχῶς, ὀνο-
μάτων τινῶν ἐξῆς [f] τιθεμένων πολλῶν ῥημάτων, καὶ
τῶν ἄλλων μερῶν, τὸν κόρον [g] φυλατ]όμενον· σχήμα-
σί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς [h] διαμένειν [i], ἀλλὰ θαμινὰ μετα-
βάλλειν· καὶ τρόπους μὴ τοὺς αὐτοὺς ἐπεισφέρειν, ἄλλα
ποικίλλειν· μηδὲ δὴ ἄρχεσθαι πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐ-
τῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὰ αὐτὰ, ὑπερτείνοντα τὸν ἑκα-
τέρου καιρόν.

Καὶ μηθεὶς οἰηθῇ, με καθάπαξ ταῦτα παραγ-
γέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἴτια διὰ παντὸς ἐσόμενα, ἢ τἀν-
αντίον ὀχλήσεως· ἐχ ἅτως ἀνόητός εἰμι· οἶδα γὰρ ἐξ ἀμ-
φοῖν γινομένην πολλάκις ἡδονὴν, τοτὲ μὲν ἐκ τῶν ἀνο-
μοίων, τοτὲ δ' ἐκ τῶν ὁμογενῶν· ἀλλ' ἐπὶ πάντων οἴομαι

plus aequo producti in longitudinem grauissime auribus obstrepunt. similia etiam ne occurrant, cauendum est, multis inter se nominibus ordine, aut verbis, reliquisue orationum partibus temere coniectis, vitandae satietatis gratia. Nec iisdem loquendi formulis immorandum, sed eas subinde mutare debemus; nec iisdem continuo, sed variis figuris vtendum est; neque principia sunt ab iisdem saepius sumenda, nec in similia desinendum, obseruata vtriusque opportunitate.

Nemo autem arbitretur, me haec in vniuersum praecipere, tanquam perpetuo essent delectationem, vel molestiam, allatura: non sum adeo demens. noui enim, ex vtrisque conflatam voluptatem, modo ex dissimilibus, modo similibus. Sed rerum opportunitatem

e Προΐσανται *Colb.*

f Rectius forsan τιθεμένων, πολλῶν τε ῥημάτων etc. seu τιθεμένων πολλῶν, ῥημάτων τε καὶ τῶν etc. *Vpt.* Paullo aliter legisse videtur *Bircouius*, dum vertit: *similitudo etiam est dissoluenda inter aliquot continuata nomina, aut verbis, aut aliis partibus orationis coniectis, vt satietas euitari possit.*

g Φυλατ]ομένης *Reg.* 1. et 2.

h Forsan legendum ἐνδιαμένειν. *Sylb.*

i Διαμένειν] Ita *Lucianus* in lib. *de Conscribenda Historia* habet διατρίβειν, quod nonnulli mutandum censent in ἐνδιατρίβειν. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δεῖν τὸν [k] καιρὸν ὁρᾶν· ἔστος γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κρά-
τιστον μέτρον. καιρὸν δ' ὅτε ῥήτωρ ἀδεὶς, ὅτε Φιλόσο-
φος, [l] εἰς τόδε χρόνε τέχνην ὥρισεν· ἀδ' ὅσπερ [m] πρῶ-
τος ἐπεχείρησε περὶ αὐτῆ γράφειν Γοργίας ὁ Λεοντῖνος,
ἀδέν τι λόγε ἄξιον ἔγραψεν· ἀδ' ἔχει Φύσιν τὸ πρᾶγμα
εἰς καθολικὴν καὶ ἐντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν· ἀδ'
ὅλως ἐπιστήμη θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξη. ταύ-
την δ' οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες,
ἄμεινον τῶν ἄλλων εὑρίσκεσιν· οἱ δὲ ἀνάσκητον ἀφῆ-
κοντες, [n] σπανιώτερον καὶ ὥσπερ ἀπὸ τύχης.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπω, ταῦτ' οἶομαι χρῆ-
ναι Φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει τὸν μέλλοντα διαθήσειν
τὴν ἀκοὴν ἡδέως· τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα
ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ μαλάττεται, καὶ
τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτ' ἀλλήλοις

ratem praecipue aduertendam esse censeo. est enim suauitatis
et asperitatis mensura optima. Nec tamen aut rhetorum quis-
quam, aut philosophorum, huc vsque opportunitatis artem de-
finiuit: neque ipse Gorgias Leontinus, qui primus de ea scri-
bere aggressus est, quicquam alicuius momenti protulit: ne-
que ita sane res est a natura, vt in generalem possit atque arti-
ficiosam comprehensionem cadere; neque omnino scientia per-
cipi potest opportunitas, sed opinione. Qua in re quicunque
diu et frequentissime se exercuerunt, eam aliis multo feliciu
adinueniunt: dum ii e contra, qui inexercitatam omisere, lon-
ge rarius, idque non nisi fortuito, assequuntur.

Vt vero et de caeteris pariter loquar, haec illi in collocatione ob-
seruanda censeo, qui auribus placere studeat; vt verba suaui modu-
latione temperata, numerosa, ac sonora, quibus egregie delinitur
audiendi sensus, et summa voluptate perfunditur, sibi inuicem con-

k Vide *Quinctilian.* lib. II. cap. I.

l Εἰς τὸ λέγειν τέχνην ὥρισεν *Reg.* I. et *Colb.*

m Πρῶτον ἐπεχείρησε *Reg.* I. et *Colb.*

n In *vulgatis Editionibus* scriptum est σπανιωτέραν, *variorem*; noſtrum aduerbium σπανιώτερον melius quadrat ad praecedens ἄμεινον. *Sylb.*

συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα Φύσιν ἐγκατα-
πλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν γοη-
τεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν
τούτων ἀηδίαν· οἷόν τι ποιῶσιν οἱ Φρόνιμοι [o] στρατηλάται
κατὰ τὰς τάξεις τῶν στρατευμάτων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι
συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεται αὐ-
τοῖς ἀδὲν τῆς δυνάμεως μέρος ἄχρηστον. [p] διαναπαύειν
τε καὶ τὴν ταυτότητά Φημι δεῖν, μεταβολὰς εὐκαίρους
εἰσφέροντα· καὶ γὰρ [q] ἡ μεταβολὴ παντὸς ἔργε χρῆμα
ἡδύ. τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐστὶ κράτιστον, οἰ-
κείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἁρμο-
νίαν. δυσωπεῖσθαι δ' ἀδὲν οἶομαι δεῖν ὅτ' ὄνομα, ὅτε
ῥῆμα, ὅ γ' ἐπιτέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι. ἀδὲν
γὰρ ἄτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μιαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ
δυσχέρειαν ἔχον ἔσεσθαί Φημι λόγῳ μόριον, ᾧ σημαίνε-

connectat; aut si quorundam ea non fuerit natura, potentiori-
bus passim immisceat, quae valeant aures nostras variis affecti-
bus exercere, vt horum venustate atque gratia illorum obscu-
retur insuauitas. id quod ordinibus instruendis prudentes im-
peratores factitant. Etenim infirmiora solent illi fortioribus
occultare; quo fit, vt nulla copiarum pars inutilis reddatur.
Aio etiam, ab iterationibus esse abstinendum, et commodas
mutationes inserendas. est enim in omni re varietas gratissi-
ma. Postremo, vt propria rei subiectae atque accommodata
(quod omnium praestantissimum est) structura adhibeatur.
Nullum praeterea nomen, aut verbum, cum dedecore peni-
tus summoueri debere arbitror: nec ideo committendum, vt,
quae pudorem incutiant, eloquamur. Nam ne vllam quidem
adeo humilem, aut sordidam, aut impuram, aut alia quauis
asperitate praeditam fore dico orationis particulam, qua
corpus,

o Fortasse ad illud *Homeri* alludit *Iliad.* δ. v. 276. — „Ἵππας μὲν πρῶτα καὶ ἐσθλὺς, — „Ἔγχος ἔμεν πολέμοιο· κακὸς δ' ἐς μέσσον ἔλασσε. *Vpt.*

p Διαπαύειν τε τὴν ταυτότητα *Reg.* I. 2. et *Colb.* vulgatis deest articulus.

q Hac de re *Dionysius* §. 19. et alicubi in *Epist.* ad *Pompeium.* Vide etiam, quae congessit *Fr. Iunius* de *Pictura veterum*, lib. 3. c. 3. p. 173.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ταί τι σῶμα, ἢ πρᾶγμα, ὃ μηδεμίαν ἕξει χώραν ἐπιτηδείαν ἐν λόγοις.

Παρακελεύομαι δ' ἐν τῇ συνθέσει πιστεύοντας ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαρρηκότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὁμήρῳ τε παραδείγματι [r]χρωμένους, παρ' ᾧ καὶ τὰ εὐτελέστατα κεῖται τῶν ὀνομάτων· καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγον ὕστερον μνησθήσομαι, καθ' ὅ τι ἂν ἁρμόττῃ περὶ ἑκάστου. ταῦτά μοι περὶ τῆς ἡδείας εἰρήσθω συνθέσεως, ὀλίγα μὲν ἀπὸ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ δ', ὡς κεφάλαια [s]εἶναι.

ιγ'. Καλὴ δὲ ἁρμονία πῶς γένοιτ' ἄν, εἴ τις ἔροιτο, ἢ ἐκ ποίων θεωρημάτων, ἐκ ἄλλως πως μὰ Δία Φαίην ἄν, ἀλλ' ἐξ ἄλλων τινῶν, ἢ ἐξ ὧνπερ ἡδεῖα. τὰ γὰρ αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν, [t]μέλος εὐγενὲς, ῥυθμὸς ἀξιωματικὸς, μεταβολὴ μεγαλοπρεπὴς, [u]τὸ πᾶσι τούτοις [x]παρακολουθῶν [y]πρέπον. ὥσπερ γὰρ ἡδεῖά τις γίνεται λέξις, ἕτω καὶ γενναία τις ἑτέρα· καὶ ῥυθμὸς ὥσπερ γλαφυρός τις, ἕτω καὶ σεμνὸς ἕτερος· καὶ τὸ μεταβάλλειν ὥσπερ χάριν ἔχει τινὰ, ἕτω καὶ πιθανόν. τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τῶ καλῶ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλῳ τινός. ἐξ ἁπάντων δὴ φημι τούτων ἐπιτηδεύεσθαι δεῖν τὸ καλὸν ἐν ἁρμονίᾳ λέξεως, ἐξ ὧνπερ καὶ τὸ ἡδύ. αἰτία δὲ κἀνταῦθα, ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν δύναμις, ἐξ ὧν πλέκεται τὰ ὀνόματα. [z]"ταῦτα" ὑπὲρ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὥσπερ ὑπεσχόμην.

ιδ'. Ἀρχαὶ μὲν ἔν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλῶμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα· [a]γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρῶτον, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. τῶν δὲ στοιχείων τε καὶ γραμμάτων ἡ μία πάντων φύσις, διαφορὰ δ' αὐτῶν,

corpus, aut res notatur, quin commodum in ſermone locum habitura ſit.

Moneo porro atque hortor, vt in compoſitione ſecuri plane et nulla cum dubitatione iſta efferant, Homeri exemplum ſecuti, apud quem vocabulorum quaeque etiam viliſſima reperiuntur; necnon Demoſthenis, ac Herodoti, aliorumque, quibus de ſingulis paullo inferius, quantum ad inſtitutum faciat, dicetur. Haec vero de iucunda compoſitione dicta ſint, pauca ſane de multis doctrinis, ſed quae tamen capitum loco ſufficiant.

Quomodo pulchra efficiatur orationis membrorumque ſtructura.

XIII. Pulchra vero ſtructura quo modo efficiatur, interroganti, aut quibus ex praeceptis, non aliunde equidem, aut ex aliis hercule, reſponderem, quam quibus fit iucunda. Nam eadem vtrumque conſtituunt, concentus nobilis, numeri cum dignitate graues, magnifica permutatio, et, haec omnia quod conſequitur, decorum. Quemadmodum enim iucunda quae-

quaedam fit oratio, ita et alia generoſa; et numerus vt alius politus eſt, ita alius grauis: ſua etiam vt permutationi ineſt gratia, ita et ſuadendi facultas. Iam vero ſi maximam pulchritudinis partem decorum non habuerit, nedum alius rei cuiuſpiam particeps futurum eſt. Ex his itaque omnibus conficiendam arbitror diſpoſitionis pulchritudinem, vnde etiam conſtituitur iucunditas. Eſt autem et hoc loco cauſa tam literarum natura, quam poteſtas ſyllabarum, e quibus componuntur vocabula. Sed de his iam tempus eſt, ſicuti pollicitus ſum, dicendi pauca.

Vocis elementa literae.

XIV. Principia humanae articulataeque vocis ſunt, quae diuiſionem vlterius non admittunt; quaeque elementa vocamus et literas. Literae appellantur, quia lineis quibuſdam expri muntur: elementa, quia primam ex his originem vox omnis ſumit, inque ea poſtremo ſe reſoluit. Eſt autem non vna omnium elementorum literarumque natura; ſed variae differentiae.

Literarum natura et differentiae.

Prima

Pictura veterum, l. 3. c. 6. p. 199.

commode ſatis abeſſe poteſt.

a Vide *Voſſium* de *Arte Grammat.* l. 1. c. 8.

r Χρώμενος *Reg.* 1. 2. et *Colb.*

s Εἶεν] Εἶναι malit *Wolfius.*

t Μέλος εὐμελὲς *Colb.*

u Forſan καὶ τὸ πᾶσι *Vpt.*

x Ἀκολουθῶν *Colb.*

y Vide libellum περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, p. 192. iuxta *Ed. Sylb.* et *Fr. Iunium* de *Pi-*

z Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.* et

b Lege

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πρώτη μὲν, ὡς Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνεται, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν, τὰ λεγόμενα φωνήεντα· ψόφους δὲ, τὰ λοιπὰ πάντα. δευτέρα δὲ, καθ' ἣν τῶν [b]φωνηέντων ἃ μὲν καθ' ἑαυτὰ [c]ψόφους οἱοίους δή τινας ἀποτελεῖν πέφυκε, [d]ῥοῖζον, ἢ συριγμὸν, ἢ [e]ποππυσμὸν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικά· ἃ δ' ἐστὶν ἀπάσης ἄμοιρα φωνῆς καὶ ψόφου, καὶ ἐχ οἷά τ' ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτὰ, ταῦτα μὲν ἄφωνά τινες ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται, καὶ μεθ' ἑτέρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ· ἡμίφωνα δὲ, ὅσα μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων κρεῖττον ἐκφέρεται, καθ'

Prima eſt, vt tradit Ariſtoxenus muſicus, qua voces literae aliae, aliae ſonos tantum conficiant: voces ex vocalibus, e reliquis formantur ſoni. Secunda vero, qua conſonantium quaedam per ſe ſonos qualeſcunque ſoleant edere, veluti ſtridorem, aut ſibilum, aut quo noſtra exprimitur auerſatio, et quaecunque iſtiuſmodi ſonos indicant: quaedam autem, omnis vocis et ſoni expertes, ne poſſint quidem omnino per ſe voce pronunciari: has nonnulli mutas appellarunt, illas ſemiuocales. Quidam vero, triplici diuiſione inſtituta primarum vocis poteſtatum, vocales appellarunt, quae tam per ſe, quam cum aliis coniunctae, vocem edunt abſolutam; ſemiuocales vero, quae melius cum vocalibus efferuntur, per ſe tenuioris

b Lege *συμφώνων*, ſenſu poſtulante. *Vpt.*

c Eadem fere habet, et fortaſſe a *Dionyſio* noſtro, *Sextus Empiricus*: *καὶ ἡμίφωνα μὲν, ὅσα δι' αὐτῶν ῥοῖζον, ἢ σιγμὸν, (lege συριγμὸν) ἢ μυγμὸν, ἢ τινα παραπλήσιον ἦχον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἀποτελεῖν πεφυκότα. Vpt.*

d Generio caſu legendum videtur, *ῥοίζῳ, ἢ συριγμῷ, ἢ ἀποπτυσμῷ*: aut pluraliter, *ῥοίζων, ἢ συριγμῶν, ἢ ἀποπτυσμῶν*. Significantur autem his nominibus literae *ϱ, σ, π*, cum cognatis *β, φ*. Nam in his quoque, etiamſi non accedat vocalis vlla, *φωνῆς τινος*, ſeu *ἦχος, σημασία* eſt. *Wolfium* quoque gignendi caſu legiſſe *ῥοίζων*, monuit me *Hoeſchelius* meus. *Sylb.* Inſere *ὡς* ante *ῥοῖζον*, et nulla caſuum mutatione opus erit. Atque haud ſcio, an per ſe etiam ſana ſententia ſit, appoſitione, vt loquuntur *Grammatici*, connexa. *Vpt.*

e Ποππυσμὸν *Reg.* 2. et *Colb.* vulg. *ἀποπτυσμὸν*.

f Μεθ'

ἑαυτὰ δὲ χεῖρόν τε καὶ ἐκ αὐτοτελῶς· ἄφωνα δὲ, ὅσα ἔτε τὰς τελείας, ἔτε τὰς ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ' ἑαυτὰ, [f]μεθ' ἑτέρων δ' ἐκφωνεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δ' αὐτῶν[g] ὅσις ἐστὶν, ἐ ῥᾴδιον εἰπεῖν ἀκριβῶς· ἐπεὶ πολλὴν παρέσχε καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. οἱ μὲν γὰρ ᾠήθησαν εἶναι [h]τριακαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκευάσθαι δὲ τὰ λοιπὰ ἐκ τούτων· οἱ δὲ, καὶ τῶν εἰκοσιτεσσάρων,

ris ſoni, neque iam perfecti: mutas denique, quae nec perfectam per ſe vocem, nec imperfectam habent, ſed cum aliis vna pronunciantur.

Literarum numerum, qui ſit, non adeo facile eſt exacte dicere: ſiquidem haec res magnam dubitationem, etiam iis, qui ante nos fuerunt, attulit. Nonnulli vocis elementa omnia eſſe tredecim numero putauerunt, et ex his conſtitui reliqua; alii autem viginti quatuor, quibus hoc tempore

f Μεθ' ἑτέρων καὶ ἐκφωνεῖται *Reg.* 1. et *Colb.*

g Ὁ ἀριθμὸς δ' αὐτῶν] Cum multae ſint opiniones de numero, et ſufficientia Latinarum literarum, licebit nobis naturam ipſam ſequi, nec plures ſtatuere, quam quot Latini ſtatuerunt. Natura enim diſcimus, ſi principia et originem literarum ſcrutemur, non plures eſſe, quam quas Latini delegere. Quinque vocales, A, e, i, o, u: vnam aſpirationem, h: quatuor mutas molles, b, d, g, q: totidemque tenues, p, c, t, k: quatuor liquidas, l, m, n, r: vnam ſemiuocalem ſ. Aliae autem literae, ſi quae ſunt, partim ab his corruptae, partim compoſitae, partim ſecundum idioma cuiuſcunque linguae immutatae, partim Graecae. Nam f longo tempore Latini caruerunt; nihilque aliud eſt, niſi aſpiratum p. Porro x, y, z, Graecorum ſunt. *Bircov.*

h Pro *τριακαίδεκα* legendum videtur *ἑκκαίδεκα*, *ſexdecim*. Nam vt *Plinius* tradit, lib. 7. cap. 56. Cadmus olim e Phoenice in Graeciam intulit literas ſedecim numero, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. quibus poſt a *Palamede*, *Simonide*, *Epicharmo*, additae ſunt literae compoſitae; duae vocales, *η* et *ω*: tres ſemivocales, *ζ, ξ, ψ*: tres mutae aſpiratae, *θ, χ, φ*. Si quis *τριακαίδεκα* retinendum putet, e ſedecim paullo ante numeratis demendae erunt medii generis mutae, *β, γ, δ*. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. ἡ μὲν ἂν ὑπὲρ τούτων θεωρία γραμματικῆς τε καὶ [i] μετρικῆς, εἰ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας οἰκειοτέρα. ἡμῖν δ' ἀπόχρη μήτ' ἐλάττ]ους τῶν κδ', μήτε πλείους ὑποθεμένοις, δεικνύναι τὰς τῆς φωνῆς ἀρχὰς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λέγειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

[k] Ἔστι δὲ ταῦτα[l] τὸν ἀριθμὸν ζ'· δύο μὲν μακρὰ, τό τ' η καὶ τὸ ω· [m] δύο δὲ βραχέα, τό τ' ε καὶ τὸ ο·] τρία δὲ δίχρονα[n], τό τ' α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, ἃ καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ καλοῦσιν. [o] ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα, καὶ τῷ σόpore nos vtimur, et eo etiam plura. Sed horum consideratio grammaticae metricaeque facultatis, aut etiam, si quis ita voluerit, philosophiae magis propria est. nobis quidem sufficit, neque pauciores viginti quatuor, neque plures admittentibus literas, principia vocis, et quae ei accidunt, enarrare, initio a vocalibus facto.

Vocales. Sunt autem numero septem: duae quidem longae, η et ω; totidem breues, ε et ο; tres vero communes, α, ι, υ, quae et producuntur et corripiuntur, et ab aliis, vt supra dixi, communes, ab aliis mutabiles appellantur. Omnes autem arteria spiritum cohibente, et simplici oris conformatione proferuntur, lingua interim nihil adlaborante, ipsa prorsus quieta. Verum longae, et ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extentum capiunt et continuum spiritus meatum: breues e contra, aut breui tempore prolatae, vocis obtusione facta, itemque vna spiritus percussione, ipsa leniter arteria ad tempus breuissimum mota, pronunciantur. Ex his praestantissimae sunt, vocemque adeo iucundissimam edunt longae, et communium quaecunque inter efferendum producuntur; quippe diu sonant, nec spiritus rescindunt tenorem. Breues autem, et breuiter dictae, deteriores habendae sunt: nam soni sunt exilioris, et quasi castratam vocem emittunt. Inter vocales longas α sonantissima est, quum extenditur:

i Vide *Gellium*, l. 16. c. 18. et *Aristot.* Poëtic. c. 20. *Vpt.*

k Ἔστι δὲ ταῦτά τ' ἀριθμὸν *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ἔστι δὲ ταῦτα] Septem vocales Graecorum Latini habent. α Graecum, a Latinum exprimit: ε. Latinum e breue: η, e longum: ο Graecum, o breue Latinum: υ, u commune Latinum: ω, o longum Latinum: η enim Graecorum duplex e e valet, ω autem duplex o o. *Bircou.*

m Illa vncis inclusa contextui inseruit *Vptonus*, ex auctoritate *Smithi* nostratis, in aureolo libello *de Recta et emendata linguae Graecae pronunc.* p. 33. b. et 34. a.

n Δίχρονα, *communes*] Vertendum potius *ancipites*: cum dubii sint temporis, quandoque breues, quandoque longae. Vide *Sext. Empiricum* adu. Mathemat. c. V.

o Ἐμφωνεῖται legit *Smithus* eodem libello p. 34.

p Οὐ-

ματος ἁπλῶς σχηματισθέντος, τῆς τε γλώσσης οὐδὲν πραγματευομένης [p], ἀλλ' ἠρεμούσης. πλὴν τὰ μὲν μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τεταμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τῷ πνεύματος· τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾶ [q] πληγῇ πνεύματος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ἐπὶ βραχὺ κινηθείσης, ἐκφέρεται. τούτων δὴ κράτιστα μέν [r] ἐστι" καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τά τε μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μηκύνεται κατὰ τὴν ἐκφοράν, ὅτι πολὺν ἠχεῖται χρόνον, καὶ τῷ πνεύματος ὀ κατακόπτει τὸν τόνον· χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ [s] τὰ" βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τ' ἐστὶ καὶ σπαδονίζει τὸν ἦχον. αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν [t] εὐφωνότα]ον τὸ α [u], ὅταν

matione proferuntur, lingua interim nihil adlaborante, ipsa prorsus quieta. Verum longae, et ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extentum capiunt et continuum spiritus meatum: breues e contra, aut breui tempore prolatae, vocis obtusione facta, itemque vna spiritus percussione, ipsa leniter arteria ad tempus breuissimum mota, pronunciantur. Ex his praestantissimae sunt, vocemque adeo iucundissimam edunt longae, et communium quaecunque inter efferendum producuntur; quippe diu sonant, nec spiritus rescindunt tenorem. Breues autem, et breuiter dictae, deteriores habendae sunt: nam soni sunt exilioris, et quasi castratam vocem emittunt. Inter vocales longas α sonantissima est, quum extenditur:

p Οὐδὲν πραγματευομένης] Excipe literas λ et ρ. nam in his proferendis mouentur motu tremulo linguae latera, dum profertur λ, et extremum linguae, dum profertur ρ. in aliis literis proferendis requiritur non tam linguae motus, quam debita positio, vt et reliquarum oris partium.

q Πληγῇ τῷ πνεύματος *Sm.*

r Deest *Reg.* 1. et *Colb.* nec agnoscit *Sm.*

s Deest *Reg.* 1. et omittit *Sm.*

t Ἐκφωνότατον *Sm.* p. 31. b. De *vocalium* sono et pronunciatione vide *Smithum* in lib. de *Ling. Graec. pronunc. Checum* in Epist. ad *Stephanum Winton.* *Vossium* in libello de *Poëmatum cantu*, et *Westenium* in orationibus *de Ling. Graec. pronunc.*

u Εὐφωνότατον τὸ α] A longum non tantum apud Graecos, sed apud Latinos etiam sonantis-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[x] ἐκτείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένῳ τῷ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τῷ πνεύματος ἄνω φερομένῳ πρὸς τὸν [y] οὐρανόν. δεύτερον δὲ τὸ η [z]· ὅτι κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης [a] ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον, ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως [b] ἀνοιγομένῳ. [c] τρίτον δὲ τὸ ω· [d] στρογγύλ-

ditur: ore enim plurimum dilatato profertur, ſurſumque ſpiritu palatum verſus ſublato. Huic proxima eſt η; quod infra ad radicem linguae ſonum ſequentem ſiſtat, non ſurſum verſum, atque os etiam mediocriter aperit. Tertia eſt ω: nam in ea

tiſſimum eſt, vt *fatum amabant. Cicero* Accuſ. 6. *Propter eſt ſpelunca quaedam, conuerſa ad Aquilonem, infinita altitudine.* Apud eundem (in Tuſc. Quaeſt. c. 9. l. II.) exſtant e Trachiniis Sophoclis conuerſa carmina, mira ſuauitate repetita: *Haec dextra Lernam tetram, mactata excetra, Placauit: haec bicorporem afflixit manum: Erymanthiam haec vaſtificam abiecit belluam: Haec a Tartarea tenebrica extractum plaga Tricipitem eduxit Hydra generatum canem.* Virgil. Aeneid. IX. v. 50. *Maculis quem Thracius albis Portat equus, criſtaque tegit galea aurea rubra.* et lib. VII. v. 785. —*Crinita iuba galea alta Chimaeram. Bircou.* Vide etiam *Voſſium* de Poëmatum cantu.

x Ἐκτείνεται *Sm.*

y Vt Perſae (teſte *Heſychio*) τὰς βασιλείας σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, ἑρανὸς appellabant, ita *Dionyſio* forſan placuit figurate *palatum* exprimere. Abſque figura tamen intelligere licet, ſimpliciterque interpretari, *ſurſumque ſpiritu coelum verſus ſublato.*

z Δεύτερον δὲ τὸ η.] Secundum locum obtinet apud Latinos E longum. Ouid. *Vt flerent, oculos erudiere ſuos.* Virg. Aeneid. II. *Conticuere omnes, intentique ora tenebant.* et: *Quae tantae tenuere morae?* —et: *Incubuere mari.* —et: *O terque quaterque beati. Birc.*

a Ἐρείδῃ *Sm.*

b Poſt ἀνοιγομένῳ deeſſe videtur τῷ στόματος. *Vpt.*

c Τρίτον δὲ τὸ ω.] Tertium locum obtinet O longum: *Cicero*: *Ego omni officio caeteris ſatisfacio omnibus.* Et pro *Roſcio* cap. I. *Credo ego, vos, iudices, mirari.* Et: *Video, P. C. in me omnium ora atque oculos eſſe conuerſos: video, vos non ſolum de veſtro ac Reipublicae, verum etiam, ſi id depulſum ſit, de meo periculo eſſe ſollicitos.* Virg. Aeneid. V. v. penult. *O nimium coelo et pelago confiſe ſereno. Bircou.*

d Στρογγύλλεται (vt ποικίλλεται, et conſimilia) malit *Sylb.* atque ita legit *Sm.* vulgo στρογγύλεται.

e Ἔστι

λεταί τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, καὶ περιστέλλει τὰ χείλη, τήν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται. ἔστι δὲ ἥττον τούτῳ τὸ υ [e]· περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς [f] γενομένης ἀξιολόγου πίνεται, καὶ στενὸς [g] ἐκπίπτει ὁ ἦχος. ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι· [h] περὶ τὰς ὀδόντας [i] τε γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικρὸν ἀνοιγομένου τοῦ στόματος, καὶ [k] οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. τῶν δὲ βραχέων [l] ὀδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο· διίστησι γὰρ τὸ στόμα κρεῖττον [m] θατέρου, τὴν δὲ πληγὴν λαμβάνει περὶ τὴν ἀρτηρίαν μᾶλλον.

ea exprimenda os rotundatur, contrahuntur labra, et ſummos oris margines ſpiritus ferit. Hac deterior eſt υ: nam labiorum notabili contractione facta praefocatur, et anguſtus exiliſque ſonus excidit. Extrema eſt omnium ι: circa enim dentes ſpiritus alliditur, ore paululum diducto, nec labra quicquam ſonum illuminant. Breuium vero neutra ſonora eſt; ο tamen eſt minus abſona. nam latius, quam altera, diducit os, circa arteriam maxime repercuſſione facta.

Haec

e Ἔστι δὲ ἥττον τούτῳ τὸ υ.] Non inferiorem vim habet u Latinorum; ſed tum ſonantius, cum eſt longum: vt *Virg. Nos patriam fugimus: tu, Tityre, lentus in vmbra. Birc.*

f Γινομένης *Sm.*

g Ἐκπίπτει ὁ ἦχος legit *Sm.* vertitque *anguſtus incidit ſonus.*

h Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι.] I Latinum, quemadmodum duplex eſt, longum et breue: ita etiam ſuaue, vel inſuaue eſt. I breue minus ſuaue eſt, vt *imitari.* cum longum eſt, ſemper eſt ſonans, et tum praeſertim, cum inſignis eſt collocatio: vt *Virg.* Ecl. VIII. v. 41. *Vt vidi, vt perii, vt me malus abſtulit error!* In *perii* tantam vim habet litera I, vt ab inſequente u non ſit abſorpta. *Bircou.*

i Non agnoſcit *Sm.*

k Οὐκ ἔτι λαμπρυνόντων *Sm.* et *Colb.*

l Τῶν δὲ βραχέων] E Latinum breue minus aures ferit: O autem breue laudatur magis, propter ſonum pleniorem et rotundiorem. Exemplum e breuis apud *Ciceronem* in Tuſc. *Neque te mei miſeret, ſurge et ſepeli natum:* et Virg. Aeneid. I. *Contigit oppetere. Bircou.*

m Poſito poſt θατέρου punctо, ὃ τὴν πληγὴν legit *Sm.*

n Αὐ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων [n] αὕτη ἡ φύσις· ἡμιφώνων δὲ τοιάδε. ὀκτὼ γὰρ τὸν ἀριθμὸν ὄντων αὐτῶν, πέντε μέν ἐσιν ἁπλᾶ, τό τε λ, καὶ τὸ μ, καὶ τὸ ν, καὶ τὸ ῥ, καὶ τὸ σ· τρία δὲ διπλᾶ, τό τε ζ, καὶ τὸ ξ, καὶ τὸ ψ. διπλᾶ δὲ λέγεσιν αὐτὰ, ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα. ἑκάστη δὴ τούτων κρείττω μέν ἐσι τὰ διπλᾶ τῶν ἁπλῶν· ἐπειδὴ μείζονά ἐσι τῶν ἑτέρων, καὶ μᾶλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἥττω δὲ τὰ ἁπλᾶ, διὰ τὸ εἰς βραχυτέρας [o] αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τὸν ἦχον. [p] ἐκφωνεῖται δ' αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δή τινα τρόπον· τὸ μὲν λ, τῆς γλώσσης πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνιστάμενης, καὶ τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ μ, τοῦ μὲν στόματος τοῖς χείλεσι [q] πιεσθέντος διὰ τῶν ῥωθώνων μερι-

Semivocales. Haec itaque vocalium natura est: Semiuocalium vero huiusmodi. Cum enim octo sint numero, earum quinque simplices reperiuntur, λ, μ, ν, ῥ, σ; tres duplices, ζ, ξ, ψ. Vocantur autem duplices, aut quod compositae sint, ζ quidem ex σ et δ, ξ vero ex κ et σ, atque ψ ex π et σ, literis se inuicem mutua coitione corrumpentibus, ita tamen, vt propriam vocem singulae conseruent; aut quod duarum literarum locum in syllabis assumtae habeant. Sunt autem earum singulae simplicibus praestantiores: caeteris quoniam pleniores videntur, et perfectarum ad naturam propius accedere: eo autem deteriores simplices, quod breuiori ab iis intensione vox contrahatur. Harum vnaquaeque tali fere modo profertur: λ, erecta ad palatum lingua, et spiritum arteria constringente: μ, ore labiis compresso, ac per nares vndatim emisso spiritu: ν, lin-

n Αὐτὴ ἡ φύσις *Sm.* vulgatis deest articulus.

o Forsan ὑπ' αὐτῶν legendum. *Vpt.*

p φωνεῖται *Reg.* 1. 2. et *Colb.* vt et infra p. 23. v. 20. [edit. Hudf.]

q Post πιεσθέντος deesse videtur τῷ δὲ ἤχῳ, vel τῷ δὲ πνεύματος,

ζομένης· τὸ δὲ ν, τῆς γλώττης τὴν φορὰν τοῦ πνεύματος ἀποκλειούσης, καὶ μεταφερούσης ἐπὶ τοὺς ῥώθωνας τὸν ἦχον· τὸ δὲ ῥ, τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισταμένης· τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθουμένου τὸ σύριγμα. τρία δὲ τὰ λοιπὰ ἡμίφωνα μικτὸν λαμβάνει τὸν ψόφον, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων, τοῦ σ, τριῶν δὲ ἀφώνων, τοῦ τε κ καὶ τοῦ δ καὶ τοῦ π.

Οὗτοι σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων. δύνανται δ' οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα· ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ [r], καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον·

ν, lingua spiritus impetum intercludente, et sonum ad nares transferente: ῥ, spiritum linguae extremitate vibrante, ad palatum iuxta dentes sublatae: σ, lingua sursum ad palatum adducta, spirituque per medium erumpente, et circa dentes tenuem quendam eiiciente angustumque sibilum. Tres vero reliquae semiuocales mistum accipiunt sonum, ex vna e semiuocalibus, σ, itemque ex tribus mutis, κ, δ, et π.

Hae sunt literarum semiuocalium conformationes. non tamen eandem potestatem habent omnes in auditu mouendo: nam eum λ demulcet, semiuocalium longe iucundissima: ῥ exa-

tos, vt colligitur ex p. 80. v. 2. et §. 22. sic certe et *Marius Victorinus* Artis Grammat. c. 4. *M, impressis inuicem labiis, mugitum quendam intra oris specum attractis naribus dabit.* atque *Iulius Scaliger* de Causis ling. Lat. l. 1. c. 10. *Clauso enim ore et effuso in nares sono M conformatur. Sylb.*

r Ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ.] Litera L suauis est, vt Virg. *Qui legitis flores.* et Aeneid. VIII. v. 140. *At Maiam, auditis si quicquam credimus, Atlas, Idem Atlas generat, coeli qui sidera tollit.* Contrariam autem naturam l et r obtinent. Nam vt r asperum quid, ita l humile denotat. ideo res humiles litera l designat. vt, *Labella, tenella, mollicellum, suauiolum.* Virg. *Mollia luteola pingit vaccinia calatha.* et Catullus: *Turgiduli ocelli.* Virg. *Si quis mihi paruulus aula luderet*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τραχύνει δὲ τὸ ρ, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον· μέσως δέ πως[s] διατίθησι τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχού-
μενα, τό, τε μ καὶ τὸ ν, κερατοειδεῖς ἀποτελοῦντα τὰς
ἤχας. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ[t], καὶ, εἰ [u]πλεονάσειε,
σφόδρα λυπεῖ· θηριώδης γὰρ καὶ ἀλόγῳ μᾶλλον, ἢ λο-
γικῆς, ἐφάπ]εσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμός· τῶν γὲν
παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμέ-
νως. εἰσὶ δὲ, οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν· δηλοῖ
δὲ τοῦτο Πίνδαρος, ἐν οἷς φησι· [x]„Πρὶν μὲν ἤριπε

ρ exacerbat, caeterarum eiusdem generis robustissima: sed media quadam ratione nostras aures afficiunt, quae per nares efferunt μ et ν, *corneum quendam edentes sonum. Ingrata prorsus et insuauis est σ, ac crebro repetita vehementer angit; magis enim agrestium belluarum et ratione carentium, quam eorum, qui rationali sermone vtuntur, videtur esse sibilus: atque veterum sane nonnulli ea rarius vsi sunt et caute. Sunt etiam, qui sine hac litera integras odas composuerunt: quod satis indicat his verbis Pindarus: *Olim sane exsularunt iunceae dithyderet Aeneas.* Auctor ad Heren. lib. IV. *Qui tuo nomine velis ex aliorum laude libare laudem.*

s Μέσως δέ πως] Madhibetur, vbi res magna, vel machina describitur: Virg. I. v. 61. *Molemque et montes insuper altos.* Propter mollitiem autem apud Latinos contrahitur: quanquam suam grauitatem retinet. *Circ.*

* *Sc.* tibiarum quodammodo cantu expresso. *Vpt.*

t Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ.] Ideo propter frequentem repetitionem *S* non satis illa Ciceronis initio Topicorum congruunt: *Maiores nos res scribere ingressos, C. Trebati, et iis libris, quos breui tempore satis multos edidimus, digniores, e cursu ipso reuocauit voluntas tua.* Quanquam animaduertitur, quoties moderate sumitur, neque mollem, neque barbarum sonum efficere: suauis enim versus ille I Georg. v. 389. *Et sola in sicca secum spatiatur arena.* et ille virilis, Aeneid. V. v. 46. *Annuus exactis completur mensibus orbis. Bircou.*

u Πλεονάσει *Colb.*

x *Pindari* locus hic citatur etiam ab *Athenaeo* l. I. p. 455. *Ed. Lugd.* Πρὶν μὲν εἰρπε σχοινοτονία τὰ οἶδα, καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι. [in margine Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοτενὴς τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι, ἀπὸ τομάτων, vel ἀπὸ διθυράμβων.] vt lib. II.

y σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων, καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι.„ τριῶν δὲ τῶν ἄλλων[z] γραμμάτων, ἃ δὴ δι-

dithyramborum vocales, et illud, o homines, impurum Σάν. Ex tribus autem literis, quae vocantur duplices, egre-

II. p. 467. Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον ἀπὸ τομάτων. Locum adhuc corruptiorem exhibet *Strabo*, l. 10. p. 369. *Ed. Paris.* quem videris, vt et *Leopardum* Emend. l. 8. c. 15. et *Brodaeum* Miscell. l. 3. c. 14.

y Σχοινοτενῆ φωνήεντα nominare videtur vocales longas, et quae latiore oris diductione proferuntur, vt prae caeteris α Doricum. quo faciunt, quae *Dionysius* infra (§. 22.) tradit: μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ: et supra: τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται: et εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται, cuius generis apud *Horatium* sunt ampullae et sesquipedalia verba. Σὰν vero (vt idem *Athenaeus* p. 467. et *Herodotus* l. I. p. 59. testantur, τὸ Δωριέες μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα) Dorico nomine *Pindarus* eam literam vocat, quam Iones, Attici, et communis lingua nominat σίγμα: atque inde, eodem *Athenaeo* teste, apud *Aristophanem* comicum σαμφόρας dicitur ἵππος ὁ τὸ Σ ἐγκεχαραγμένον ἔχων, equus litera *S* insignitus: quae a Graecis quadruplici figura pingitur Σ, ϛ, σ, ς. κίβδαλον autem propterea dicit τὸ σὰν, quia (vt idem *Athen.* ibidem ex *Aristoxeno* tradit) οἱ μουσικοὶ πολλάκις τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο, διὰ τὸ σκληρόσομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ. *Sylb.* Eruditi viri existimarunt, vocales σχοινοτενεῖς esse vocales longas, et quae buccas impleant: vt α Doricum, et ω. Plane contrarium vox Graeca significat: σχοινοτενεῖς, vt si dicas *iunceae*, literae sunt exiles, et tenuis soni: puta inter vocales ι et ο, inter consonantes ϛ. sic σχοινοτενὲς mentum. *Nicetas Choniates*: καὶ τὴν σχοινοτενῆ γένυν ἐκέκαρτο. inde oratio σχοινοτενὴς, soluta et inconcinnis longisque periodis constans, parum torosa. *Casaub.*

z Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων] Ψ litera apud Latinos non est, nec ζ: fulciunt tamen haec duo elementa imitatione, quae a similibus literis fieri solet. Nam vna quaepiam vox, in qua ζ fit, adiuncta aliis, vbi *S* repetitur, illam adiuuat. ψ vero, etsi non est apud Latinos, tamen eius sonum imitatur syllaba ex duabus consonantibus *P S.* vt Aeneid. I. v. 114. *Ipsius ante oculos ingens a vertice pontus.* Cum autem est vehemens aliquid exponendum, non *P S.* rectum ponitur, sed etiam inuersum: vt Aeneid. VII. v. 568. *Hic specus hor-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πλᾶ καλεῖται, [a]τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων. τὸ μὲν γὰρ ξ, διὰ τῦ κ, τὸ δὲ ψ, διὰ τῦ π, τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. τῦτο δ' ἠσυχῇ τῷ πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων[b] ἐννέα ὄντων τρία μέν

egregie ζ prae caeteris iucundam auribus affert delectationem. Nam ξ propter κ, et ψ propter π, sibilum quendam efficiunt, cum vtraeque sint tenues. Haec vero sensim spiritu asperior profertur, inter affines literas generosissima. Atque hactenus quidem de semiuocalibus.

Ex mutis, ita enim vocantur, quae nouem sunt numero, tres

vendum, saeui spiracula Ditis. Z autem Virg. vsurpat: vt: *Troïa gaza per vndas.* et: *nemorosa Zacynthos.* et: *Liquitur, et Zephyro putris se gleba resoluit.* Xetiam non insuaue. vt *Ovid. Xanthe, retro propera.* et: *Pabula gustassent Troiae, Xanthumque bibissent.* Virg. Aeneid. I. v. 473. *Birc.*

a Vide *Vossium* ad *Catullum*, p. 321.

b τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων] Mutae, quia per se sonare non possunt, hoc nomen sortitae sunt. Harum omnium est, vt linguam inter pronunciandum remorentur, et quasi cum fastidio sine labore quodam vocum pronunciationem efficiant. Latini autem carent mutis, quae referunt χ et ϑ: quanquam loco χ vtantur c cum aspiratione: vt: *Achaïca castra.* Et ϑ fit apud Latinos ex T et aspiratione; vt: *thorus, thalamus.* Additur vocalis *V* consonans facta, quae etiam mutae naturam referre videtur. Habent autem et apud Latinos similitudinem inter se mutae. Nam βπφ sunt inter se similia, tenuitateque et densitate differunt. Latini autem *b p f* habent: aliquando *p* cum aspiratione ponunt, et referunt Graecorum φ. Deinde γκχ Latinis efferuntur per g c et ch. Tantam autem similitudinem inter se *G* et *C* habent, vt altera in alteram transeat: vt *Gurgulio, Curculio.* Immo et pronunciationis similitudo fallit aliquando aures; vt: *Longa canoros.* et: —— *Pelago confica.* et: — *Grates persoluere.* et: — *Vmbonum crates.* — Quod apparet itaque in illo lib. IV. Georg. v. 35. *Num frigore mella Cogit hyems.* Eandem autem vim concedere poterimus ipsi *C*, quae est *G*. discrimen tamen est inter haec duo elementa, quod cum *G* pronunciamus, lingua versus interiorem partem retrocedit, et sonum ipsius *C* quodammodo asperat. *C* vero etiam si palato proferatur, non tamen lingua intus coit: ex qua retrocessione fieri remorationem putandum est. Quoniam autem *G* et *C* similia sunt, *Q* autem pariter simile est ipsi *C*: sequetur, inter *Q* et *C* esse etiam conuenientiam. Solum interest, quod *Q* vocalem *V* semper quaerit, et hoc facit sonum etiam paullo differentem. Verum vbi post *G* etiam *V* ponitur: vix agnosci potest pronunciationis discrimen, vt: *linguam, et linquam.* Verum, quod *Q* similis sit ipsi *C*, ex eo colligere licet, quia nonnulla

ἐστι ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. ψιλὰ μὲν τό τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ· δασέα δε τό τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ ϑ· κοινὰ δὲ ἀμφοῖν τό τε γ, καὶ το β, καὶ τὸ δ. ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε· τρία μὲν, ἀπὸ τῶν χειλέων ἄκρων, τὸ π καὶ τὸ φ καὶ το β, ὅταν, τῦ στόματος πιεσθέντος, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύσῃ τὸν δεσμὸν αὐτῦ. καὶ ψιλὸν μέν ἐστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β· τῦ μὲν γὰρ ψιλώτερόν ἐστι, τῦ δὲ δασύτερον. [c]μία

tres sunt tenues, aspiratae tres, tres intermediae. tenues sunt κ, π et τ: aspiratae χ, φ et ϑ: vtrisque communes γ, β et δ: quae singulae hoc modo proferuntur. tres quidem supremis labiis, π, φ et β, ore scilicet compresso, vbi ex arteria spiritus prorumpens ipsius vinculum resoluerit. Ex his π tenuis est, φ densa, media vero inter vtramque β: earum enim altera tenuior est, altera densior. Haec quidem

sunt nomina, quae in inflexione partim per *Q*, partim per *C*, variantur: vt: *Quis, quem, cui, cuius.* Et verba: vt: *Sequor, secutus: alloquor, allocutus.* Hinc aliqui *Quotidie* scribunt; alii malunt *Cotidie.* quidam *Quum*, alii *Cum.* Praeterea δ τ ϑ Graecorum referunt Latinorum d, t, th. Quae autem hîc ab auctore obseruantur de qualitate harum consonantium, etiam apud Latinos obseruari possunt. *Bircou.*

c Μία μεν αὐτη videtur hoc loco idem valere, ac πρώτη. quod notatu dignum: quia haec locutio vulgo dicitur esse *Hebraeorum* propria; et *Iosephus* (*Antiq. Iudaic.* l. I. c. 2. v. 16. *Ed. Geneu.*) suis adeo peculia-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων ὁμοίῳ σχή-
ματι λεγομένων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων.
τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι
προσερειδομένης κατὰ τὰς μετεωροτέρας ὀδόντας, ἔπειθ'
ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορραπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐ-
τῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, τό τ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ.
[d] διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι· ψι-
λὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ
καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. αὕτη δευτέρα συζυγία γραμμάτων
ἀφώνων. τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μὲν
τῆς γλώττης ἀνισαμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τοῦ
φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι·
τό κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ, οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχή-
ματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ

dem coniugatio prima est trium mutarum; quae eadem figura
ac habitu vocis proferuntur, tenui solummodo asperoque spi-
ritu differentes. tres vero aliae, τ scilicet et θ et δ, lingua sum-
mo oris margini ad dentes superiores affixa, deinde spiritu le-
niter vibrata, meatumque ipsi circa dentes praebente, nascun-
tur. Hae quoque densitate inter se differunt et tenuitate: nam
ex iis tenuis est τ, densa θ, media vero δ et vtriusque communis.
Hic alter ordo est mutarum. Reliquae tres, κ, χ et γ, proferuntur
lingua ad palatum, nec procul a gutture sublata, adiutante et
iam arteriae flatu sonumque submini strante: nec vllo modo ha-
bituue sibi inuicem differunt, nisi quod tenuiter κ pronunciatur,
χ den-

rem arbitratur, vt eius rei se
olim proprio volumine ratio-
nes daturum scribat. *Vpt.*

d Quod de mutarum distin-
ctione attulit, id paucis acci-
pe; π, β, φ, labiis efferri: τ, δ,
θ, dentibus: κ, γ, χ, intimo pa-
lato et gutture, arteriae quo-
que flatu vocem simul adiuuan-
te. Ex his, quae vocis eodem
instrumento vtuntur, magnam
affinitatem habent, et sola spi-
ritus intensione, vel remissio-
ne, differunt. id quod in iis
ostendam, quae labiorum ad-
miniculo proferuntur. Nam
vt exprimatur φ, maxima spiri-
tus copia, vt π, minima, vt β
mediocris requiritur. *Vpt.*

e Ferri

χ δασέως, τὸ δὲ γ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. κράτιστα
μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα τῷ πνεύματι πολλῷ λέγεται· δεύτερα
δὲ, ὅσα μέσῳ· κακίω δὲ, ὅσα ψιλῷ. ταῦτα μὲν γὰρ
τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει μόνην· τὰ δὲ δασέα, καὶ τὴν τοῦ
πνεύματος προσθήκην, ὥστε ἐγγὺς τοῦ [e] τελειότατα εἶναι
ἐκεῖνα.

ιέ. Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων τοσούτων τε ὄντων καὶ
δυνάμεις τοιαύτας ἐχόντων, αἱ καλούμεναι γίνονται συλ-
λαβαί. τούτων δέ [f] ἐσι καὶ μακραὶ μὲν, ὅσαι συνεσήκα-
σιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν
μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν, ἢ μα-
κρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων, ἢ ἀφώ-
νων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεσήκασιν ἐκ βραχέος φωνή-
εντος, ἢ βραχέως λαμβανομένης, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς
ταῦτα. μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν ἡ μία φύ-
σις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ

χ dense, γ mediocriter ac media inter eas ratione. Sunt au-
tem praestantissimae, quae spiritu copioso proferuntur; quibus
proximae sunt, quae medio; quae vero tenuissimo, eae omni-
um deterrimae. Nam hae suam ipsarum solummodo potesta-
tem obtinent, cum densae et spiritus habent adiectionem, ita
vt parum absit, quin perfectissimae iudicentur.

XV. Ex literis itaque tot numero, talique natura prae-
ditis et potestate, oriuntur syllabae. quarum longae sunt, quae
vocalibus constant longis, aut communibus, vbi longo effe-
runtur tempore, aut quae desinunt in longam, aut longo tem-
pore prolatam literam, seu semiuocalem, seu mutam: breues
vero, quae breui vocali constant, aut breuiter sumta, quae-
que desinunt in breues. Longitudinis vero et breuitatis syl-
labarum non vna est eademque natura; sed longiores quaedam
sunt

e Ferri potest lectio, si ver-
ba sic construas: ὥστε ἐγγὺς ἐκεῖ-
να τῷ τελειότατα εἶναι. alioqui
legendum foret: ὥστε ἐγγὺς τῆς
τελειότητος εἶναι ἐκεῖνα. *Sylb.*
Τελειότερον εἶναι ἐκείνων *Reg.* 1.
et *Colb.*

f Conuenientius legemus
εἰσι. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν [g] ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων.

[h] Ὁμολογεῖται δή, βραχεῖαν εἶναι συλλαβὴν, ἣ

sunt longis, et breuibus breuiores. id quod exemplis magi patebit.

Eam esse breuem syllabam confitendum est, quam o voca li

g Ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν.] Hoc idem apud Latinos obseruatur, apud quos breuibus syllabis sunt breuiores, et longis longiores. Nam *E* in dictione *Ego* breuis est: si addideris *r*, et dicas *rego*, est quidem breuis, non tamen similiter. tum si adhuc addas vnam consonantem, et dicas *tremo*; iam plus est additum: quod si dicas *Strepo*, prima syllaba est longior, quam illa, quae breuissima est. Similiter longa est prima τῶ *Ora*. longior est *Os*, longior hac *dos*: porro longissima *Glos*: quod si dicas *Scrobs*, omnes illas superabit. Eiusdem itaque legis non eandem quantitatem syllaba retinet, sed longior breuiorque fit additione detractioneque consonantis, quae vocalem praecedit. Nec immerito Graeci non a sequente in plerisque quantitatem, sed a feriente vocalem litera metiuntur: considerantque, non quanta sit vocalis, sed quae maioris ponderis et soni. Inde A. Gellius (lib. IX. c. 6.) minus intellexit, quid Grammatici doctissimi de duobus hisce verbis, *Dictito et Actito*, pronunciarunt: qui non originis, aut coniugationis procul dubio rationem haberi voluerunt, sed literarum. Nam in *Actito* latioris literae hiatus primam syllabam diutius retinet ac remoratur: in *Dictito* autem, (quandoquidem linguae plectrum, eodem modo actum, eodem recutit, cumque eiusdem literae sono in eodem situ reperitur) sine mora, et celeri, seu frequenti motu syllabam confecit. Quare longam dixerunt primam in *Actito*, breuem in *Dictito*: non quod breuis haec sit, et vnius temporis syllaba, quae positione producitur duarum consonantium: sed non ita longa atque alia est. Quare non tantum literarum coitione augescunt syllabae, aut decrescunt: sed etiam ipsa vocalium natura, vti ostendimus. *Birt.*

* Parum recte. quia litera o in voce *scrobs* breuis est: vt videmus ex obliquis casibus. *Vpt.*

h *Quinctilianus* l. 9. c. 4. huc videtur respexisse: *Sit in hac quoque aliquid fortasse momenti* etc. *Vpt.*

i De

ποιεῖ φωνῆεν [i] βραχὺ" γράμμα τὸ ο, [k] ὡς" λέγεται Ὁδός. ταύτῃ προσεθήτω ἓν γράμμα τῶν ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γενέσθω Ῥόδος· μένει μὲν ἔτι βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἔξει τινὰ παραλλαγὴν [l] ἀκαρεῖ παρὰ τὴν προτέραν. ἔτι προσεθήτω ταύτῃ τῶν ἀφώνων γραμμάτων τὸ τ, καὶ γενέσθω Τρόπος· μείζων αὕτη τῶν προτέρων ἔσται συλλαβῶν, καὶ ἔτι βραχεῖα μένει. τρίτον [m] γέ τι γράμμα τῇ αὐτῇ συλλαβῇ προσεθήτω τὸ σ, καὶ γενέσθω Στρόφος· τρισὶν αὕτη προσθήκαις ἀκμαῖς μακροτέρα γενήσεται τῆς βραχυτάτης, μένουσα ἔτι βραχεῖα. [n] οἷς τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς

lis litera breuis constituit, verbi gratia ὁδός. huic addatur ρ, vna ex semiuocalibus, et fiat ῥόδος: manet quidem syllaba breuis, non tamen eodem modo; nam habebit quoddam, etsi non ita magnum, temporis discrimen priori additum. Praeterea vna ex mutis, τ scilicet, adiiciatur, et fiat τρόπος: syllabis erit prioribus longior, et tamen adhuc breuis. Tertia insuper litera huic syllabae apponatur σ, vt sit τρόφος: hac triplici literarum accessione sensili erit longior, quam breuissima, cum tamen ipsa breuis permaneat. * Quamobrem hae quatuor syllabae breuis diffe-

i Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

k Ὡς λέγεται *Reg.* 1. et *Colb.*

l *Wolfius* legit ἀκαρῆ, *exiguam.* atque ita *Reg.* 1.

m Pro γέ τι rectius fortasse γ' ἔτι, vel simplicius ἔτι. *Sylb.* Ἔτι *Reg.* 2. non agnoscunt *Reg.* 1. et *Colb.*

n De hoc loco vide *Petr. Victor.* Var. lectionum lib. 13. c. 6. vbi posteriorem eius partem sic legit: τὴν ἄλογον αἴσθησιν ἔχουσαι τῆς παραλλαγῆς μέτρον: et ἄλογον αἴσθησιν e *Cicerone* reddi posse arbitratur *tacitum sensum.* Sic certe infra §. 23. τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. et rursum in *Lysia*, (p. 84. iuxta *Ed. Sylb.*) ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν: et mox p. 85. οὐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν: quae scilicet nulla ratione, vel oratione, potest exprimi. p. 84. ὥστε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτέ ἐστιν, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον. Mentio fit infra etiam συλλαβῆς ἀλόγου, §. 17. καλεῖσιν αὐτὴν ἄλογον. *Sylb.* Quod annotauit *Sylburgius* ex *Victorio*, non satis locum videtur explicare. Posita itaque interrogationis

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

διαφοραὶ τὴν ἀνάλογον [o] ἔχουσαι αἴσθησιν, τῆς παραλλαγῆς μέτρον. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς· ἡ γὰρ ἐκ τοῦ η γινομένη συλλαβὴ, μακρὰ τὴν φύσιν οὖσα, τετ]άρων γραμμάτων προσθήκαις παραυξηθεῖσα, τριῶν προτατ]ομένων, ἑνὸς δὲ ὑποτατ]ομένου, [p] καθ' ἣν λέγεται Σπλὴν, μείζων ἂν δήπου λέγοιτο εἶναι τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτου. [q] μειωμένη δ' αὖ πάλιν, καθ' ἓν ἕκαστον τῶν προτεθέντων γραμμάτων, [r] τὰς ἐπὶ τὸ λατ]ον παραλλαγὰς αἰσθητὰς ἂν ἔχοι. αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τοῦ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν ἑαυτῶν φύσιν μέχρι γραμμάτων [s] ἑπ]ὰ μηκυνομένας, μήτε τὰς βραχείας, εἰς ἓν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συστελλομένας,

differentiae, habita menſurae variationis ratione, ſenſibile diſcrimen temporis ſortiuntur. Eadem quoque ratio eſt et longae. Nam ſyllaba, quae ex η vocali conſtituitur, cum ſit natura longa, adiectione quatuor literarum aucta, tribus praepoſitis, vna ſubiecta, vnde (ex. gr.) σπλὴν conflatum habes, longior quodammodo dicatur, quam illa prior, quae vnica conſtabat litera. Quae rurſus diminuta, demtis ſigillatim, quae adiectae fuerant, literis, permutationes, priori quamque breuiorem, ſenſiles habebit. Quid vero cauſae ſit, cur neque longae naturam ſuam excedant, etiamſi ad ſeptem vſque literas extendantur, nec breues, in vnam licet a pluribus literis contrahantur, ſua

tionis nota, legendum arbitror: Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ; ſeu, ἔχουσαι αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ φανερὰν εἰσι; nam neceſſe eſt, aliquid eiuſmodi addatur. *Vpt.* Malim τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν πρὸς τὸ τῆς παραλλαγῆς μέτρον.

* Itaque hae quatuor breuis ſyllabae differentiae, quamuis habent ſimilem conceptum in ſenſu, non eundem permutandi modum ſeruant. *Bircou.*

o Ἀνάλογον] Vox ἀνάλογον hîc loci ſonat *congruum, conſimile, proportionale.*

p Forſan legendum καθάπερ ἣν λέγηται, *veluti ſi dicatur. Sylb.*

q Μειωμένης γὲν αὖθις καθ' ἓν *Reg.* 1. et *Colb.*

r Τὰς ἐπὶ τὸ λοιπὸν παραλλαγὰς *Reg.* 1. et *Colb.*

s An πέντε legendum? qui numerus eſt literarum, ex quibus σπλὴν vocabulum conſtat. *Vpt.*

t Περὶ

ἐκπίπτειν τῆς βραχύτητος, ἀλλὰ κἀκείνας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. ἀρκεῖ γὰρ, ὅσον εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν ἥρμοττεν, εἰρῆσθαι, ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ βραχείας, καὶ μακρὰ μακρᾶς, καὶ ἅτε τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, ἅτ' ἐν λόγοις ψιλοῖς, ἅτ' ἐν ποιήμασιν, ἢ μέλεσι, διὰ ῥυθμῶν, ἢ μέτρων, κατασκευαζομένοις, πᾶσα βραχεῖα καὶ πᾶσα μακρά.

Πρῶτον μὲν δὴ θεώρημα τοῦτο τῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς παθῶν, ἕτερον δὲ τοιόνδε. τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς οὐ μόνον [t] παρὰ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς ἤχους, ὑπὲρ ὧν ὀλίγῳ πρότερον εἴρηκα, πᾶσα ἀνάγκη τὰς ἐκ τούτων συνισαμένας συλλαβὰς, ἢ διὰ τούτων πλεκομένας, ἅμα τήν τε ἰδίαν ἑκάστῳ σώζειν δύναμιν, καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων, ἢ γίνηται διὰ τῆς κράσεώς τε καὶ τῆς παραθέσεως αὐτῶν· ἐξ ὧν μαλακαί τε φωναὶ γίνονται καὶ σκληραὶ,

ſua excidant breuitate, verum illae duplici ratione breuium conſiderentur, hae dimidia longarum, non neceſſe eſt in praeſenti examen inſtituere. Nam ſufficit, quod huius eſt inſtituti, dixiſſe, et breuem ſyllabam a breui, et a longa differre longam, neque omnem breuem, aut omnem longam, nec in oratione ſoluta, nec ligata, ſeu heroicum fuerit carmen, ſeu melicum, ſiue numeris, ſiue metro, eandem plane habere poteſtatem.

Haec itaque prima eſt eorum, quae ſyllabis accidunt, diſquiſitio, altera vero huiuſmodi. Cum varias habeant literae differentias, non ſolum propter longitudinem et breuitatem, ſed etiam ſonos, de quibus paullo ſuperius diximus, fieri non poteſt, quin iſtae, quae ex iis conſtant et implicantur, ſyllabae, tam propriam ſingularum, quam omnium communem, poteſtatem conſeruent; quae earum varia ex admiſtione et ſitu naſcitur: ex quibus molles et durae voces oriuntur, leues atque

s Περὶ τὰ[ς] ἴκη, et mox περὶ τὰς ἤχους *Colb.*

u Ἐπὶ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ λεῖαι καὶ τραχεῖαι, γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι, καὶ σύρουσαι καὶ διαχέουσαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην κατασκευάζουσαι διάθεσιν φυσικήν· αὗται δ' εἰσὶ μυρίαι τὸ πλῆθος ὅσαι.

Ταῦτα δὴ καταμαθόντες οἱ χαριέστατοι ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοί τε κατασκευάζουσιν ὀνόματα, συμπλέκοντες ἐπιτηδείως ἀλλήλοις τὰ γράμματα, καὶ τὰς συλλαβὰς δὲ οἰκείως, οἷς ἂν βάλωνται παραστῆσαι πάθεσι, ποικίλως φιλοτεχνοῦσιν, ὡς ποιεῖ πολλάκις [t]Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν προσηνέμων [u] αἰγιαλῶν τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βαλόμενος ἦχον·

[x]Ἠιόνες [y]βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

atque aſperae, quae voluptate aures perfundant, iiſdem etiam, quae ſint peracerbae, quae conſtringant ac diffundant, et nullos non affectus naturales, qui quidem infinitae ſunt multitudinis, eliciant.

His itaque cognitis, politiſſimi quique, tam poëtae, quam * hiſtorici, ipſi ſibi nomina confingunt, opportuna literarum connexione; ſyllabas etiam appoſite, ad quoſuis pro lubitu excitandos affectus, vario accommodant artificio: id quod familiare Homero. In deſcribendis litoribus excelſis, continuum illum ſine intermiſſione fremitum exprimere conatus, ſyllabarum extenſione vtebatur:

Litora mugitus eliſis fluctibus edunt.

Verum

* *Al.* proſaïcae orationis ſcriptores.

u Ἐπὶ μὲν προσηνέμων] Sic Virg. extendit ſyllabas, frequenti O, rerum extenſionem imitatus: vt Aeneid. l. IV. *Et foemineo vlulatu.* et Aeneid. III. v. 672. *Clamorem immenſum tollit: quo pontus, et omnes Intremuere vndae.* et Aeneid. V. v. 245. *Victorem magna praeconis voce Cloanthum.* Iam vero illud in Graeco ἐρευγομένης vehementiam et impetum vndarum ſignificat. ϱ enim celeritatem notat. Sic Virg. *Intremuere vndae.* et lib. I. Aeneid. v. 117. — *Rapidus vorat aequore vortex. Bircou.*

x Iliad. ϱ. v. 265.

y Quanta ſit, vocis βοόωσιν hic loci efficacia, quanta vis, clare

ἐπὶ δὲ τῷ τυφλωμένῳ [z]Κύκλωπος, τό τε τῆς ἀλγηδόνος μέγεθος, [a]καὶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδεῖαν ἔρευναν τῆς τῶ σπηλαίῳ θύρας·

[b]Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων.

καὶ ἄλλοθί πῃ δέησιν ἐνδείξασθαι βαλόμενος πολλὴν καὶ κατεσπουδασμένην·

Verum in Cyclope excoecato, doloris magnitudinem, tardamque illam in veſtigandis ſpeluncae foribus manuum palpationem:

Crebra gemens Cyclops, curiſque ingentibus aeger,
Veſtigat manibus.

Alio etiam loco, vehementem precandi ardorem, re ſerio ſuſcepta, cum vellet indicare:

Non,

clare indicat *Ariſtot.* Poët. c. 22. dum aliam ſubſtituit hoc modo: Ἠιόνες κράζουσιν. quae quidem propria eſt, at humilis et parum ſonora. Haec autem eiuſmodi eſt ὀνοματοποιΐα, vt, veterum nonnullis ſi fidem habeas, admiratione perculſus *Plato*, ſua combuſſerit poëmata, ne nimium *Homero* videretur inferior. Nec potuit *Maro*, eandem rem aggreſſus, eadem felicitate explicare: „— *quem ſuper ingens „Porta tonat coeli, et ſcopulis illiſa reclamant „Aequora — Vpt.*

z Ἐπὶ δὲ τῷ τυφλωμένῳ] Doloris magnitudo et ponderis grauitas oſtenditur ab Homero dictione στενάχων. Nam gemitum ſignificat et dolorem; vt Aeneid. II. v. 69. *Heu! quae nunc tellus, inquit, quae me aequora poſſunt Accipere?* Grauitas ponderis exprimitur verbis illis: χερσὶ ψηλαφόων. ϱ enim et σ coire non poſſunt; vnde mora quaedam in alleuando pondere. Sic Virg. Aeneid. III. v. 566. grauitatem percuſſionis expreſſit his verſibus: *Ter ſcopuli clamorem inter caua ſaxa dedere: Ter ſpumam eliſam, et rorantia vidimus aſtra.* P vero ſignificat perſeuerantiam, ſiue ſtudii, ſiue mandati; nam non violento motu fertur, vt Aeneid. IV. v. 238. — *Ille patris magni parere parabat Imperio.* Vbi vero ipſi σ admiſcetur, quaedam aſſiduitatis compreſſio, atque agitatio denotatur. vt Aeneid. I. v. 114. *Ipſius ante oculos, ingens a vertice pontus, In puppim ferit. Bircou.*

a Καὶ δὴ τὴν τῶν Colb.

b Odyſſ. ι. v. 415.

c Il.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[c]Οὐδ' εἴ κεν μάλα [d] πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παρ' αὐτῷ τοιαῦτα, χρόνου μῆκος[e], ἢ σώματος μέγεθος[f], ἢ πάθους ὑπερβολὴν[g], ἢ στάσεως ἠρεμίαν, ἢ τῶν παραπλησίων τι δηλοῦντα, παρ' ὃδὲν ἄλλως ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν κατασκευάς· καὶ ἄλλα τούτοις ἐναντίως εἰργασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ τάχος, καὶ σπουδήν, καὶ τὰ τούτοις ὁμογενῆ· ὡς ἔχει ταυτί·

Ἀμβλύδην γοόωσα [h]μετὰ [i]δμωῆσιν ἔειπεν. καὶ·

Non, si multa ferat ſtudioſo pectore, ſummi
Et Iouis ante pedes ſeſe prouoluat Apollo.

Innumera huiuſmodi apud illum reperiuntur, quae temporis diuturnitatem, magnitudinem corporis, affectus exſuperantiam, ſtationis tranquillitatem, et quae ſunt eiuſdem generis, egregie exprimunt, idque nulla prorſus alia re magis, quam varia ſyllabarum conſtructione: necnon et alia his plane contraria, ad breuitatem expreſſa, celeritatem, feſtinationem, et quae his ſimilia: quemadmodum haec ſe habent:

Haec famulis, largo fundens ſuſpiria fletu. et:

Atto-

c Il. χ. v. 220.

d οὐδ' εἴ κεν μάλα] Celeritatem dactylis expreſſit Homerus. Virg. Aeneid. IV. de eodem Mercurio: — *Turbida tranat Nubila: iamque volans apicem, et latera ardua cernit Atlantis duri. Bircou.*

e χρόνου μῆκος] Temporis longitudo. vt Virgilius, Aeneid. I. v. 272. *Hic iam tercentum totos dominabitur annos.* vocali O diduxit temporis ſpatium. Et Aeneid. III. v. 284. *Interea magnum ſol circumuoluitur annum. Bircou.*

f σώματος μέγεθος] Corporis magnitudo. vt Virg. Aeneid. VII. v. 783. *Ipſe inter primos praeſtanti corpore Turnus.* Nam ipſo *P* quaſi plauſum quendam facit, et *I* eleuationem. *Birc.*

g πάθους ὑπερβολήν.] vt Aeneid. IX. v. 176. *Excuſſi manibus radii, reuolutaque penſa.* Et gaudii magnitudo celeritate carminis lib. VII. v. 122. Aeneid. exprimitur: *Hic domus, haec patria eſt. genitor mihi talia, namque. Birc.*

h Ἀμβλύδην γοόωσα] Dolor per ſyllabam βλυ, et vocales ο ο ω, exprimitur. Sic Virg. IX. Aeneid. v. 477. litera *L* dolorem notat, et gemitum per vocales, e, o, u: vt: *Euolat infelix, et foemineo vlulatu, Sciſſa comam. Bircou.*

i In vulgatis *Homeri* editionibus,

[k]Ἡνίοχοι [l]δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ.

ἐφ' ὧν μὲν γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος δηλοῦται συγκοπὴ, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄτακτον· ἐφ' ὧν δ' ἡ τῆς [m]διανοίας ἔκτασις, καὶ τὸ τοῦ δείγματος ἀπροσδόκητον. ποιεῖ δὲ τάττων ἑκάτερον ἡ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

ιϛ'. Καὶ αὐτοί τε δὴ κατασκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, [n]πρὸς χρῆμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δηλωτικὰ τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόματα, ὥσπερ ἔφην· πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἔμπροσθεν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκεῖνοι κατεσκεύασαν, ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων ἐστὶν· ὡς ἔχει ταυτί·

[o]Ῥοχθεῖ γὰρ, μέγα [p]κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Attoniti aurigae ſtabant, viſo igne furenti.

Illis etenim oſtenditur ſpiritus praeciſio, vociſque perturbatus tenor; his vero mentis emotae exceſſus, et terriculum inopinato oculis oblatum: quorum vtrumque ipſa ſyllabarum efficit literarumque imminutio.

XVI. Ipſi etiam poëtae, et *hiſtorici, rem ipſam oculis ſubiicientes, propria confingunt et apta argumento vocabula, vt iam ante diximus: multa quoque ex veteribus ſumunt, iam conformata, quae rerum naturam optime videantur depingere: cuiuſmodi ſunt haec:

Rei ſubiectae conuenientia eligenda eſſe vocabula.

Cum gemitu illiſi voluunt ad litora fluctus.

Ipſa

nibus, *Il. χ.* v. 476. μετὰ τρωῆσιν ἔειπεν.

k Ita ex *Il. σ.* v. 225. Prius erat Ἡνίοχον δ' ἔκπληγον. *Vpt.*

l Ἡνίοχοι] Exemplum de equis Achillis. Sic Virg. Aeneid. XII. v. 469. *Aurigam Turni media inter loca Metiſcum Excutit, et longe lapſum temone relinquit. Bircou.*

m Vptonum ſequutus lego διανοίας ἔκτασις, vt apud *Ariſtot.* ἔκτασις μανικὴ, et apud *Chryſoſt.* ἔκτασις φρενῶν, et apud *Plut.* ἔκτασις τῶν λογισμῶν. Forſan et ἔντασις reponi poſſit.

* *Al.* ſolutae orationis ſcriptores.

n Hoc ſumſiſſe videtur ex *Ariſtot.* Poët. ſub initium c. 17.

o Odyſſ. ε. v. 402.

p Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα] Sic Virgil. Aeneid. I. v. 108. fluctum frementem exprimens, vtitur litera

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[q] Αὐτὸς δὲ [r] κλάγξας πέτεται πνοιῇσ' ἀνέμοιο.
[s] Αἰγιαλῷ [t] μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
[u] Σκέπτετ' [x] οἰσῶν τε ῥοῖζον καὶ δῆπον ἀκόντων.

μεγάλη τάτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ Φύσις, ἡ ποιᾶσα [y] μιμητικὰς ἡμᾶς [z] καὶ θετικὰς [a] τῶν ὀνομάτων, οἷς δηλῶται τὰ πράγματα, κατά τινας εὐλόγους καὶ κινητικὰς [a] διανοίας ὁμοιότητας· [b] ὑφ' ὧν ἐδιδάχθημεν [c] ταύ-

Ipſa volat ſtridens, ventis adiuta, per auras.
Litora pulſa fremunt, vaſtumque immurmurat aequor.
Stridorem iaculumque ſagittarumque notabat.

Magnum horum principium magiſtraque natura eſt; quae nos, imaginibus quibuſdam decoris, mens vnde noſtra excitatur, efficit, vt imitari poſſimus et vocabula ſtruere res ipſas exprimentia: quibus edocti ſumus taurorum mugitus,

tera r: *Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet. Birc.*

q Il. μ. v. 207.

r Αὐτὸς δὲ.] Similiter Virg. de columba, Aen. V. v. 512. *Illa notos atque atra volans in nubila fugit. Bircou.*

s Il. β. v. 210.

t Αἰγιαλῷ] Sic Virg. lib. I. v. 107. tempeſtatem furentem exprimit: — *His vnda dehiſcens Terram interfluctus aperit. furit aeſtus arenis. Birc.*

u Il. π. v. 361.

x Σκέπτετ'.] Virg. lib. V. v. 438. *Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit. Birc.*

y Imitationem natura nobis eſſe inſitam, docet *Philoſophus* Poëtic. c. 4. *Vpt.*

z Non agnoſcunt *Reg.* 1. et *Colb.*

a Wolfius cum articulo legit τῆς διανοίας.

b Vide, ſi lubet, *Schotti* Obſeru. Poëtic. lib. 2. c. 51. p. 100. Haec autem (vt *Taubmanni* verbis vtar) deſcribendi ratio *Quinctiliano* dicitur *credibilis rerum imago*, aliis quidem *euidentia et informatio* [y] Εμφασις eſt *Aphthonio*, χαρακτηρισμὸς *Rutilio Lupo*, διατύπωσις *Aquil. Rom.* vulgoque ὑποτύπωσις appellatur. *Vpt.*

c 'τφ' ὧν ἐδιδάχθημεν] Animalibus voces ita attributae ſunt, vt naturam eorum exprimere videantur. Vnde ceruorum eſt, *barire et rugire.* Gloſſ. * ἔλαφος κράζει, *bardit et rugit.* Varro Aboriginibus: *Mugiri bos, ouis balat, equi hinniunt, gallina pipat, grunnit ſus: tepido lacte ſatur molâ mactatus porcus.* Aelius Spartianus in Getae vita: *Familiare illi fuit, has quaeſtiones Grammaticis pro-*

ρῶν τε μυκήματα λέγειν, καὶ χρεμετισμὰς ἵππων, καὶ φρυαγμὰς τράγων, [d] πρός τε βρόμον καὶ πάταγον ἀνέμων, καὶ συριγμὸν [e] κάλων, καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια παμπληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς [f] μιμητικά, τὰ δὲ μορφῆς, τὰ δ' ἔργα, τὰ δὲ πάθας, τὰ δὲ κινήσεως, τὰ δ' ἠρεμίας, τὰ δ' ἄλλα χρήματος ὁτουδήποτε, περὶ ὧν εἴρηται πολλὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. τὰ κράτιστα δὲ νέμω, ὡς πρώτῳ τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας [g] εἰσάγοντι λόγον, [h] Πλά-

gitus, equorum hinnitus, fremituſque hircorum verbis repraeſentare, praeterea fragorem et ſtrepitum ventorum, rudentum ſtridorem, atque horum ſimilia quamplurima, quorum alia vocem, alia formam, alia rem geſtam, alia affectiones, aut motum, aut quietem, aut quoduis denique aliud imitantur; de quibus multa ab iis ſcripta, qui nos praeceſſerunt. Laudem vero praecipuam Platoni Socratico, vt primo nominum ad origines ſuas reductori, equi-

proponere, vt dicerent, ſingula animalia quomodo vocem emitterent: velut, agni balant, porcelli grunniunt, palumbes minurriunt, vrſi ſaeuiunt, leones rugiunt, leopardi rictant, elephanti barriunt, ranae coaxant, equi hinniunt, aſini rudunt, tauri mugiunt. Sic etiam dices, *hirundines fritinnire, coruos crocitare, turtures gemere, lupos vlulare*: vt et caninum genus, cui etiam attribuitur *rictare, latrare, gannire, hirrire, ringere*: aſini *rudunt*, hirci *hirquitalliunt*, *ganniunt* vulpes, cygni *drenſant*, anſeres *gingriunt*, cameli *blaterant*, gallinae *glociunt et glocitant*, miluj *iugerunt*, grues *gruunt*, minutae aues *minuriunt*: vt Feſtus docet. *Bircou.*

* *Andreas Schottus* Obſeru. Poët. lib. II. cap. 51. ἐλέφας legit. quamobrem, non video. *Gloſſarium* conſule. *Vpt.*

d Πρός τε idem, quod προσέτι. Sed dubium, an ὑδάτων reponendum pro ἀνέμων ex p. 27. v. 18. [edit. Hudſon.] *Vpt.*

e Si mendo caret, confirmari poterit *Virgiliano* iſto *Aeneid.* I. v. 87. *Inſequitur clamorque virum ſtridorque rudentum. Vpt.*

f Μιμήματα *Colb.*

g Εἰσαγαγόντι *Reg.* 1. et *Colb.*

h Phauorinus in *Var. Hiſt.* l. VIII. apud *Diog. Laërt.* refert, *Platonem* primum Grammaticae vim inſpexiſſe, θεωρῆσαι πρῶτον τῆς γραμματικῆς δύναμιν, vel (vt ipſe *Diog. Laërtius* per *Gloſſam* interpretari videtur) διαλεχθῆναι περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. *Cratylum* adi *Platonis*, et ſtatim noſces, non teme-

re

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ. τί δὴ τὸ κεφάλαιόν ἐστί μοι τῶν λόγων; ὅτι παρὰ μὲν τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκὰς ἡ τῶν συλλαβῶν γίνεται σύνθεσις ποικίλη, παρὰ δὲ [i] τῶν συλλαβῶν συνθέσεις ἡ τῶν ὀνομάτων φύσις παντοδαπὴ, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεται· ὥστε πολλὴ ἀνάγκη, καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλά ἐστιν ὀνόματα, καλῶν δ' ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι, ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι· καὶ τὸ παραπλήσιον, ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων τάς τε κατὰ μέρος ἐν τούτοις διαφορὰς, καθ' ἃς δηλῶται τά τε ἤθη, καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις, ἀπὸ τῆς πρώτης κατασκευῆς τῶν γραμμάτων γίνεσθαι τοιαῦτα.

equidem assigno; qui hac de re cum saepe alias, tum potissimum *in Cratylo*, disputat. Summa autem nostri sermonis huc redit: e varia literarum connexione variam nasci syllabarum compositionem, e syllabis compositis omnimodam vocabulorum naturam, ex vocabulorum denique structura orationem prodire multiformem: quo necessario factum est, vt ea pulchra sit elocutio, cuius pulchra fuerint vocabula, necnon ex literis et syllabis pulchris vt pulchrarum dictionum sit origo deducenda, adeoque ex iis sermo iucundissimus oriatur, quae suauitate aures perfundunt; ac proinde fieri non potest, quin vocabulorum, syllabarum, literarumque particulares, quae his insunt, differentiae, quibus exprimuntur mores, affectus, dispositiones, opera personarum, et quae his adiuncta, e prima literarum constructione proficiscantur.

Quibus modis pulchra constituatur dictio.

Vtar

re a *Dionysio* dictum, *Platonem* deducendarum Etymologiarum et rectae nominum compositionis primum auctorem fuisse etc. *Mauss.* in *Dissert. Critic.* ad *Harpocrat.* p. 383. *Ed. Lugd.*

i Articulus τὰς desideratur vel ante, vel post τῶν συλλαβῶν, vt in sequenti membro. *Sylb.*

k Alibi

Χρήσομαι δ' ὀλίγοις δείγμασι τῇ λόγῳ τῇδε, τῆς [k] σαφηνίας ἕνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα, πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτῷ [l] συμβαλλόμενος εὑρήσεις. ὁ δὴ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν [m] Ὅμηρος, ὅταν μὲν ὥραν ὄψεως εὐμόρφῳ καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βάλητα, τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρήσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ ὀ [n] κατα-πυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς, ὀδὲ συγκόψει τὰς ἤχας, παρατιθεὶς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πρᾳεῖαν δέ τινα ποιήσει ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων καὶ ῥέουσαν ἁλύπως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ταυτί.

[o] Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ·

Vtar vero, orationis illustrandae gratia, vt clara sint omnia, paucis exemplis; alia, quae supersunt multa, tibi, *mi Rufe*, subducta ratione inuenienda relicturus. Homerus, omnium poëtarum dicendi sublimitate praestantissimus, si quando vultus pulcherrimi venustatem, aut formam voluptati inducendae accommodam exhibere statuit, vocalium optimis vtitur, et semiuocalium mollissimis: non ille mutis densat syllabas, non sonos praescindit, non secum prolatu asperrima coniungit; sed lenem quandam profert literarum structuram, nostras aures sine molestia suauiter permeantem. quo in genere sunt haec:

Penelope thalamum, prudens regina, relinquit,
Formosae Veneri similis, pulchraeue Dianae. et:

Talem

k Alibi σαφηνείας diphthongus. *Sylb.* atque ita *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ex *Herodoto* in *Polymnia*: συμβαλλεόμενος εὑρίσκω. *Vpt.*

m Καταπυκνοῖ, et mox συγκόπλει, *Reg.* 1. et *Colb.* Sed si vera sit lectio, caetera etiam *fut. temp.* mutanda sunt.

n *Odyss.* ϱ. v. 36. et *Odyss.* τ. v. 53.

o Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο.] Sic

Virg. Aen. I. v. 496. *Regina ad templum forma pulcherrima Dido Incessit, magna iuuenum stipante caterua. Qualis in Eurotae ripis, aut per iuga Cynthi Exercet Diana choros.* et Aeneid XII. v. 67. *Indum sanguineo veluti violauerit ostro Si quis ebur, aut mista rubent vbi lilia multa Alba rosa: tales virgo dabat ore colores. Turnus.*

p *Odyss.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[p] Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ,
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. καὶ
[q] Καὶ Χλῶριν εἶγον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν [r] διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
ὅταν δὲ οἰκτρὰν, ἢ φοβερὰν, ἢ ἀγέρωχον ὄψιν εἰσάγῃ
τῶν [s] τε" φωνηέντων ἐ τὰ κράτιστα θήσει, ἀλλὰ τὰ
ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται, κα
καταπυκνώσει τέτοις τὰς συλλαβάς· οἷά ἐστι ταυτί.
[t] Σμερδαλέος δ' [u] αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἄλμ
[x] Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐτεφάνωτο,
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε.

Talem equidem Delo, ſacratam ad Apollinis aram,
Frondentem palmae ramum proſerpere vidi. et:
Et Chlorin vidi formoſam, quam ſibi Neleus
Duxerat, egregio vultu, ſine dote, puellam.

Quum vero miſerabilem, aut horrendam, aut arrogantem ſp
ciem inducit, non optimas iam inſerit vocalium, ſed quae
nantiſſimae ſunt, aut mutarum ſibi eligit prolatu aſperrima
iiſque ſyllabas condenſat. cuiuſmodi haec ſunt:

Horridus apparet cultu, confectus ab vndis.
Triſtia fulſerunt Phorcynidos ora Meduſae,
Horrendo adſpectu: circum terrorque metuſque.

El

p Odyſſ. ζ. v. 162.

q Odyſſ. λ. v. 280.

r Μετὰ κάλλος *Colb.* quo modo occurrit in vulgatis *Homeri* editionibus.

s Sublato τε, facilior erit ſtructura. *Vpt.*

t Odyſſ. ζ. v. 137. Poſt hunc verſum καὶ deſiderari, exiſtimat *Vpt.*

u Σμερδαλέος δ'] Sic Virg. Aeneid. XII. v. 332. *Sanguineus Mauors clypeo increpat, atque furentes Bella mouens immittit equos.* et: *Iraeque Inſidiaeque, dei comitatus, agu tur.* et X. v. 591. *Que pius Aeneas dictis affatur am ris.* et Aeneid. VIII. v. 43 *Parte alia Marti currumque r taſque volucres Inſtabant; qu bus ille viros, quibus excit urbes: Aegidaque horrifera turbatae Palladis arma, Ce tatim ſquammis ſerpentum, a roque polibant, Connexoſq angues, ipſamque in pectore d uae Gorgona, deſecto verte tem lumina collo. Bircou.*

x Il. λ. v. 36.

y Μ

ποταμῶν δέ γε σύῤῥυσιν εἰς χωρίον ἓν, καὶ πάταγον ὑδάτων [y] ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι τῇ λέξει βαλόμενος, ἐκ ἔτι λείας συλλαβὰς, ἀλλ' ἰσχυρὰς καὶ ἀντιτύπους θήσει·

[z] Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι [a] ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, 5
Ἐς [b] μισγάγγειαν συμβάλλετον [c] ὄμβριμον ὕδωρ.

βιαζόμενον δέ τινα πρὸς ἐναντίον ῥεῦμα ποταμῷ μετὰ τῶν ὅπλων, καὶ τὰ μὲν ἀντέχοντα, τὰ δὲ ὑποφερόμενον εἰσάγων, ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστιγμὰς [d] γραμμάτων· 10

[e] Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα [f] κυκώμενον ἵστατο κῦμα,

Fluuiorum praeterea concurſum in eundem locum, et aquarum ſonitum ſe commiſcentium, dictione imitari atque exprimere laborans, non iam laeues ſyllabas, ſed robuſtas et ſono duriori concurſantes adhibet:

Non ſecus hyberni ſummis de montibus amnes
Permiſtas voluunt plenis conuallibus vndas.

Quin et ſub armis quendam vi fluminis aduerſi impulſum, modo ſe ſuſtentantem, modo impetu delatum, vbi inducit, ſyllabarum eliſiones habet, temporum interualla, et literarum crebra fulcimenta:

Peliden fremitu immani circumſtetit vnda,

Et

y Μισγομένων *Reg.* 1. et *Colb.*

z Il. δ. v. 452.

a Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι] Virg. Aeneid. X. v. 603. — *Torrentis aquae, vel turbinis atri More furens.* et Aeneid. II. v. 496. *Non ſic, aggeribus ruptis cum ſpumeus amnis Exiit, oppoſitaſque euicit gurgite moles, Fertur in arua furens cumulo, campoſque per omnes Cum ſtabulis armenta trahit. Bircou.*

b Scribitur etiam μισγέγκειαν: vt ſignificetur locus, in quo μίσγεται τὰ ὄγκεα, i. e. in quo miſcentur, ſeu coniunguntur valles, conuallis. *Sylb.*

c "Ομβριμον in vulg. *Homeri* editionibus.

d Ἀντισηγιγμὰς] Vide *Longinum* §. 39. et *Dionyſium* ipſum p. 38. v. 9. [edit. Hudſ.]

e Il. φ. v. 240.

f Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα] Sic Virg. Aeneid. X. v. 305. de naue Tarchontis: *Soluitur, atque viros mediis exponit in vndis: Fragmina remorum quos et fluitantia tranſtra Impediunt, retrahitque pedem ſimul vnda relabens. Bircou.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ὣθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, ἀδὲ πόδεσσιν
Εἶχε [g] στηρίζεσθαι. —

ἀρατομένων δὲ περὶ πέτρας ἀνθρώπων, ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος, ἐπὶ τῶν ἀηδεστάτων τε καὶ κακοφωνοτάτων χρονιεῖ γραμμάτων, ἀδαμῇ λειαίνων τὴν κατασκευήν, ἀδὲ ἡδύνων·

[h] Σὺν δὲ δύω μάρψας [i], ὥς τε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν, εἰ πάντων παραδείγματα βυλοίμην φέρειν καὶ κατὰ τὸν τόπον τόνδε, ὧν ἄν τις ἐπαιτήσειεν· ὡς' ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις, ἐπὶ τὰ ἑξῆς μεταβήσομαι. Φημὶ δὲ, τὸν βυλόμενον [k] ἐργάσασθαι

Et clypeo incumbens vrgebat fluctibus amnis,
Nec poterat ſtabilire pedes.

Quorundam vero hominum, capitibus hinc illinc ad ſaxa allisis, fragorem et interitum miſerabilem oſtenſurus, inſuauiſſimis maleque ſonantibus literis immoratur; nuſquam ſtructuram laeuigat, nuſquam ſuauitate perfundit:

Prenſa manu, vt catulos, ſcopulis duo corpora fregit:
Fluxit humi cerebrum, et rorabat ſanguine tellus.

Immenſi laboris res eſſet, ſi omnium vellem exempla recenſere, quae huc pertineant, et a nonnullis fortaſſe repoſcantur. his igitur, quae dicta ſunt, contentus, ad reliqua tranſibo. Dico autem, eum, qui vult orationem quam pul-

g στηρίξασθαι in vulg. *Homeri* editt. probante *Vpton*, quod durius quiddam ſonet.

h *Odyſſ.* ι. v. 289. Vide *Virgilium* l. 5. *Aen.* v. 478.

i Σὺν δὲ δύω μάρψας] Virgil. Aeneid. III. v. 623. *Vidi ego-met, duo de numero cum corpora noſtro Prenſa manu magna, medio reſupinus in antro Frangeret ad ſaxum, ſanieque adſperſa natarent Limina: vidi, atro cum membra fluentia tabo Manderet, et tepidi tremerent ſub dentibus artus.* et Aeneid. I. v. 44. *Illum exſpirantem transfixo pectore flammas Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto. Bircou.*

k Aoriſtus pro praeſenti tempore ponitur. Mox pro εἰς τοῦτο legendum forſan εἰς ταὐτὸ συνάγειν. verum haec ſententia luxata eſt, et verbum aliquod,

λέξιν καλὴν ἐν τῷ συντιθέναι τὰς φωνὰς, ὅσα καλλιλογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἢ σεμνότητα, περιείληφεν ὀνόματα, εἰς τοῦτο συνάγειν. εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν [l] τοῖς Περὶ Λέξεως, ἔνθα ὁρίζει, τίνα ὀνόματα φύσει καλά· παραδείγματος ἕνεκα, ὧν συντιθεμένων, καλὴν οἴεται καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν· καὶ αὖθις ἕτερα πικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐξ ὧν ὅτε ποίημα χρηστὸν ἔσεσθαί φησιν, ὅτε λόγον. καὶ μὰ Δία ἐκ ἀπὸ σκοπῆ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἴρηται. εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη, πάντα εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα, εὔφωνά τε καὶ καλλιῤῥήμονα, [m] μανίας ἔργον ζητεῖν τὰ χείρω· εἰ δ' ἀδύνατον εἴη τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραθέσει πειρατέον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν. ὅπερ Ὅμηρος

pulcherrimam elaborare, in ſtruendis vocibus eiuſmodi nomina in vnum colligere debere, quae elegantiam, aut magnificum quiddam ac grande, prae ſe ferant. De quibus a Theophraſto philoſopho communius dictum eſt, in libello *de dictione:* quo ille, natura quae pulchrae ſunt voces, definit, (ex. gr. quibus coniunctis, pulchram euaſuram arbitratur et magnificam locutionem) et quaedam e contra vocabula eſſe omnino humilia atque abiecta, a quibus nec poëma, nec orationem vllius pretii conſtitui poſſe aſſerit. nec mehercule abs re haec literis vir ille prodidit. Nam ſi ita res haberet, vt omnes orationis partes, quibus vitae negotia exprimantur, ſonorae fuerint et venuſtate plenae, amentiae eſſet deteriores quaerere: ſin vero id fieri nequit, vt in multis accidit, implicatione, miſtura, ac ſitu, deterrimarum, quantum poteſt, natura eſt obſcuranda. id quod Homerus

quod, puta δεῖν, a quo pendeat Infinit. συνάγειν, deſideratur. *Vpt.*

l Huius meminit et in *Lyſia*: quin et *Demetrius* §. 175. ex hoc *Theophraſti* (vt videtur) libello ἀποσπασμάτιον quoddam affert.

m Parum comta videtur haec lectio, quam luxatam arbitror. Locus erit facilior multo, ſi quis hoc modo legat: μανίας ἂν εἴη ἔργον ζητεῖν, ſeu μανίας ἂν ἔργον εἴη ζητεῖν τὰ χείρω, εἴη mox poſt ἀδύνατον e contextu ſublato. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἴωθεν ἐπὶ πολλῶν ποιεῖν. εἰ γάρ τις ἔροιτο ὁντινῶν τῶν ποιητῶν, ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητα, ἢ καλλιλογίαν, ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίας κεῖται πόλεσιν, Ὑρία, καὶ Μυκαλησσὸς, καὶ Γραῖα, καὶ Ἐτεωνὸς, καὶ Σκῶλος, καὶ Θίσβη, καὶ Ὀγχηστὸς, καὶ Εὔτρησις, καὶ τἆλλα ἑξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἡντινῶν ἔχοι. ἀλλ' ὅτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος [p] συνύφανεν, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διείληφεν, ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι τῶν ὀνόματα· Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως [o] καὶ Λήϊτος ἦρχον,

rus paſſim ſolet facere. Nam ſi poëtarum, aut rhetorum, quemuis interroges, quam tandem dignitatem, aut pulchritudinem habeant vocabula, Boeotiae ciuitatibus impoſita, Hyria, Mycaleſſus, Graea, Eteonus, Scolus, Thisbe, Onchestus, Eutreſis, et alia deinceps, quorum poëta meminit; ne minimam quidem vel vnus eorum his nominibus ineſſe reſponderet. quae tamen omnia adeo pulchre contexuit, adeo ſonoris verborum complementis diſtincta illuminauit, vt ipſa etiam ampliſſima videantur et magnifica:

Agmina Boeorum, bello fortiſſima, ducunt,
Pene-

n Maior erit temporum ſimilitudo, ſi legas συνύφαγκεν: vt [*Reg.* 1. et *Colb.* et] infra §. 18. ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτὰς καὶ συνυφάγκασι. Ibidem paullo ante nota, minorem Boeoticorum oppidorum a *Dionyſio* poni numerum, quam paullo poſt in *Homerico* catalogo: et contra Θίσβην atque Ὀγχηστὸν a *Dionyſio* memorari, quarum hic nulla fit mentio. Sed hic meminiſſe non integrum in vulgatis *Dionyſii* Editionibus citari locum, atque addi poſſe ſeptem hos ex *Homeri* exemplaribus verſus; hos ſcilicet: „Κώπας, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην, „Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον, Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσσαν τ' ἐνέμοντο. „Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, „Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος. „Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον οἵ τε Μιδείαν, „Νίσσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. *Sylb.*

o Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως] Sic Virg. Georg. 4. v. 334. —*Eam circum Mileſia vellera Nymphae Carpebant, hyali ſaturo fucata colore: Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque, Caeſariem effuſae nitidam per candida*

Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλόνιός τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν.
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
Οἵ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς·
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον.

[p] ἐν εἰδόσι λέγων οὐκ οἴομαι πλειόνων δεῖν παραδειγμάτων. ἅπας ἐστὶν ὁ κατάλογος [q] αὐτῶν τοιῶτος, καὶ πολ-

Peneleuſque duces et Leïtus, ordine primi,
Arceſilauſque, Prothoënorque, Cloniuſque;
Quique Hyrien coluere, ac Aulidis aſpera ſaxa,
Qui Schoenum, qui Scolum, moniioſamque Eteonum,
Theſpiam, Graeamque, et qua ſpatia ampla tenebant
Antiquae Mycaleſſi; qui lero nobile vatis
Argiui Harma, vrbes et Erythras Ileſiumque;
Quique Eleona habuere, atque Hylen, et Peteona,
Ocalean, et qui muris Medeona ſuperbam.

Cum autem ad intelligentes loquar, pluribus exemplis vti non neceſſe exiſtimo. Eſt enim tota enumeratio eiuſmodi, vt et multa

da colla: Neſaee, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque, Cydippeque, et flaua Lycorias; altera virgo, Altera tum primos Lucinae experta labores: Cliomene et Beroë ſoror, Oceanitides ambae, Ambae auro, pictis incinctae pellibus ambae; Atque Ephyre, atque Opis, et Aſia Deïopea; Et tandem poſitis velox Arethuſa ſagittis. et Aeneid. II. v. 261. *Theſſandrus, Sthenelusque, duces, et dirus Vlyſſes, Demiſſum lapſi per funem, Acamaſque, Thoaſque, Pelidesque Neoptolemus, primuſque Machaon, Et Menelaus, et ipſe doli fabricator Epeos.* et lib. VII. v. 710. *Vna ingens Amiterna cohors, priſcique Quirites, Ereti manus omnis, oliuiferaeque Mutuſcae: Qui Nomentum vrbem, qui roſea rura Velini, Qui Tetricae horrentis rupes, montemque Seuerum, Caſperiamque colunt, Foruloſque, et flumen Himellae: Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida miſit Nurſia, et Hortinae claſſes, populique Latini: Quoſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen. Bircou.*

p Vide *Var. Lect.* ad *Tom. priorem* p. 2126. v. 2.

q Locutio infrequentior pro αὐτὸς τοιοῦτων. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκασθεὶς ὀνόματα λαμβάνειν ἃ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τούτων εὐμορφίᾳ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις.

ιζ. Ἐπεὶ δὲ [r] τὰς ἀριθμὰς ἔφην ἃ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τῆς ἀξιωματικῆς καὶ μεγαλοπρεπῆς συνθέσεως, ἵνα μή μέ τις εἰκῇ δόξῃ λέγειν, ῥυθμὰς καὶ μέτρα μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας, εἰς ἃ ῥυθμικὴν, ἀδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον, ἀποδώσω καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον. ἔχει δὲ ὅτως· Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅ τι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν[s].

[t] Δισυλλάβῳ μὲν ἓν λέξεως διαφορὰ τρεῖς. ἢ γὰρ

multa alia; in quibus coactus verba assumere natura minime pulchra, aliis pulchrioribus ea exornat, illorumque asperitatem horum venustate diluit. Sed de his quidem satis.

De numeris orationis.

XVII. Quoniam vero ad grandem orationis compositionem et magnificam dixerim numeros non parum conferre; ne quis forte me temere id dixisse arbitretur, qui numeros et metra, speculationis musicae propria, sermoni *prosaïco*, et numeros et metra respuenti, obtrudam, de his etiam consilii rationem reddam. Sic autem se res habet: Omne nomen et verbum et quaeuis alia pars orationis, modo non sit monosyllaba, numero quodam profertur. idem vero et pedem et rhythmum voco.

Disyllabae quidem vocis tres sunt differentiae. aut enim vtrisque

[r] Τὰς ῥυθμὰς *Reg.* 1. et *Colb.*

[s] Τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν] Dicam falli eos, et in iis *Halicarnassenm*, qui existimant, rhythmum et pedes idem esse, vt constat ex *Longino* §. 38. vbi dicit, rhythmos dactylicos esse ψήφισμα, et τῇ πόλει etc. quum dactyli non sint. Videlicet longe alia res est μέτρον, longe alia ῥυθμὸς, qui plerumque ex pronunciatione nascitur. *Faber.* Vide etiam *Dacerii* notas, et *Vossium* de Poëmatum cantu.

[t] De pedibus, siue numeris orationis agunt (sed aliquanto breuius) *Arist.* Rhet. l. 3. c. 8. *Cicero* de Orat. l. 3. et *Quinctilianus*; obiterque *Dion. Longinus* §. 40. *Vpt.*

ἐξ ἀμφοτέρων ἔσαι βραχειῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν, ἢ τῆς μὲν βραχείας, τῆς δὲ μακρᾶς. τὸ δὲ τρίτον τούτου τῷ ῥυθμῷ διτ]ὸς ὁ τρόπος· ὁ μέν τις [u] ἀπὸ βραχείας, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δ' ἀπὸ μακρᾶς, καὶ λήγων εἰς βραχεῖαν. ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος, [x] Ἡγεμών τε καὶ [y] Πυρρίχιος καλεῖται, καὶ ὅτε μεγαλοπρεπής ἐστιν, ὅτε σεμνός· σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε·

Λέγε δὲ σὺ [z] κατὰ πόδα νεόλυτα μέλεα.

ὁ δ' ἀμφοτέρας τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέκληται μὲν Σπονδεῖος, ἀξίωμα δ' ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν· παράδειγμα δ' αὐτοῦ τόδε·

[a] Ποίαν δήθ' ὁρμάσω[b], ταύταν, ἢ κείναν, κείναν, ἢ ταύταν;

vtrisque constat breuibus, aut vtrisque longis; aut altera longa, altera breui. Huius autem tertii pedis duplex est forma: aut enim a breui incipit, et in longam syllabam desinit; aut incipit a longa, et in breuem desinit. Pes autem, qui e duabus breuibus constat, vocatur Hegemon, siue Pyrrichius: numerus nec magnificus, nec grauis. Haec eius figura:

Tu vero refer e vestigio recens soluta membra.

Qui vero vtramque habet longam, Spondeus appellatur; ac magnificum habet incessum et plenum grauitatis. Exemplum illius hoc sit:

Qua tandem via me propere conferam? hac, an illa: illa, an hac?

At

[u] Ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, *Colb.*

[x] Huius nominis rationem tradit *Dionysius* in libello περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, p. 192. iuxta *Ed. Sylb.*

[y] De Pyrrichio, Spondeo etc. vide *Vossium* de Poëmatum cantu, p. 6. etc.

[z] Λέγε δὲ σύ.] Simile carmen ex pyrrhichiis apud Marium Victorinum lib. III. *Id agite, peragite celeriter. Birc.*

[a] En loci ex *Euripidis* Hecuba consimiles: v. 163. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν „Στείχων; — v. 1060. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω. *Vpt.*

[b] Ποίαν δήθ' ὁρμάσω.] Sic ille versus Ennii ex puris spondeis: *Olli respondit rex Albai longai.* et Lucretii lib. VI. v. 1133. *An coelum nobis naturam intro corruptam. Birc.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὁ δ' ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συγκείμενος, ἐὰν μὲν τὴν ἡγεμένην λάβῃ βραχεῖαν, Ἴαμβος καλεῖται, καὶ [c]ἄκ" ἔστιν ἀκ ἀγενής· ἐὰν δ' ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἄρχηται, τροχαῖος, καὶ ἔστι μαλακώτερος θατέρᾳ καὶ ἀγενέστερος· παράδειγμα δὲ τῶ πρότερα τοιόνδε·

Ἐπεὶ σχολὴ[d] πάρεστι, πᾶ Μενοιτίᾳ.

τῶ δ' ἑτέρᾳ·

[e]Θυμὲ, θύμ' [f]ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε.

δισυλλάβων μὲν δὴ μορίων λέξεως διαφορά τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ σχήματα τοσαῦτα· τρισυλλάβων δ' ἕτερα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικιλωτέραν ἔχοντα θεωρίαν. ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων[g] Χορεῖος", Τρίβραχυς πάς· ἧ παράδειγμα τοιόνδε·

At qui e longa et breui conſtat, ſi breuem praeeuntem acceperit, vocatur Iambus, pes in primis generoſus: ſin a longa inceperit, Trochaeus, priore multo mollior, nec ita generoſus. Prioris exemplum eſt huiuſmodi:

Vacat, Patrocle, mens mihi a negotiis.

hoc vero alterius:

Vita, vita macerata maximis doloribus.

Pedes triſyllabi. Diſſyllabarum itaque dictionum differentiae, pedes, et figurae totidem ſunt: aliae vero triſyllabarum; quae plures praecedentibus et multo fuſiorem admittunt conſiderationem. Nam qui totus e breuibus conſtat, vocatus a quibuſdam Choreus, pes Tribrachys, (cuius hoc exemplo eſt:

Bromie,

c Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

d Ἐπεὶ σχολή.] Horat. Epod. 2. *Beatus ille, qui procul negotiis. Bircou.*

e Exſtat hic *Archilochi* verſus cum paucis aliis apud *Stobaeum* ἐν τῷ περὶ Ὀργῆς. *Vpt.*

f Θυμὲ θύμ'.] Exemplum trochaeorum erit in illo carmine Marii Victorini, lib. I. *Roma, Roma, cerne, quanta ſit deum benignitas.* et lib. II. *Phoebe, tu lyra ſonante, flecte corda, cum ſorore canticiſque.*

g Abeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

h Βρ-

[h]Βρόμιε, [i]δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε· ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι [k]καὶ ἀγενὴς", καὶ ὀδὲν ἂν ἐξ αὐτῶ γένοιτο γενναῖον. ὁ δ' ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, Μολοτ]ὸν δ' αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν, ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ· παράδειγμα δ' αὐτῶ τόδε·

[l]Ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

ὁ δ' ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχειῶν, μέσην μὲν λαβὼν τὴν μακρὰν [m]ἑκατέρας τῶν βραχειῶν, Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται· καὶ ὀ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει· οἷά ἐστι ταυτί·

Bromie, Thyrſiger, Martie, belli ſtrepitu gaudens) abiectus eſt, et nullius aut grauitatis, aut ponderis; ex quo nihil generoſum fieri poſſit. Qui vero ex omnibus longis conſtat, quem Moloſſum rerum metricarum ſcriptores appellant, ſublimis eſt, et dignitatem habet, latis vt plurimum paſſibus incedens. Exemplum illius:

O fratres Ledaei, ſeruatores optimi.

Qui longa et duabus conſtat breuibus, ſi mediam acceperit longam, et vtrinque breues, Amphibrachys dicitur, numeros inter elegantes vix habendus; nam fractus eſt, et multum in ſe muliebre continet, multum ignobile: qualia ſunt haec:

Iacche

h Βρόμιε δορατοφόρε] Apud Marium Victorinum ſunt tribrachi, ſeu proceleuſmatici, in his: *Nemus aue reticuit, ager homine ſonat. Perit, abit cuipedis animula leporis. Birc.*

i Si cum apoſtropho legas δορατοφόρ', erit iuſta metri definentia. Sic paullo infra, vt iuſta fiat deſinentia, legendum videtur διράμβε, expuncta ſyllaba θυ; vt Bacchus dicatur διράμβος ex eo, quod, cum immaturus a Semele per abortum eſſet editus, Διὸς ἐνεῤῥαμμένος μηρῷ, ita demum ad maturitatem eſt perductus. vel quaſi διὶς ἐῤῥαμμένος: primum ſcilicet Semeles vtero, deinde Iouis femori inſutus. *Sylb.*

k Non agnoſcunt *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ὦ Ζηνὸς] Moloſſi in hoc carmine apud Mar. Victor. I. libro: *Ite, o Parcae primores fauſtae, nunc Parcas ducentes. Bircou.*

m Ἐξ ἑκατέρας malit *Vpt.*

n Ἰαμ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἴακχε διθύραμβε[n], σὺ τῶνδε χοραγέ.

ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δ' ἔχει πολλήν· καὶ, ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν, ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι· τάττε τὸ σχῆμα τοιόνδε.

Βαρύ μοι[p] κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχει.

ὁ δ' ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δ' ἐς τὰς βραχείας, [q]Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται, πάνυ δ' ἐστὶ σεμνὸς, καὶ εἰς κάλλος ἁρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ τόγε ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τάττε κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· παράδειγμα δ' αὐτῆ τόδε.

[r]Ἰλιόθεν με[s] φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν.

Iacche dithyrambe, qui hos choro praeis.

At qui duas initio breues ceperit, Anapaeſtus vocatur. Pes in primis grauis; et, ſicubi magnitudo rebus fuerit adhibenda, aut affectus maiores excitandi, nullus eo numerus poteſt accipi accommodatior. Huius figura talis eſt:

Graue eſt mihi, capitis geſtare ornamentum.

Sed pedi, qui a longa exorſus breuibus duabus terminatur, nomen eſt Dactylo. Hic grauitate eximia praeditus, quam plurima ad felicem ſtruendae orationis venuſtatem confert, maximum heroici carminis ornamentum. Eius exemplum eſt:

Ad Ciconas tulit Iliacis celer Eurus ab oris.

Metrici

n Ἴακχε διθύραμβε] Sic illi apud Virgil. Ecl. VIII. ex Amphibrachis conſtabunt: — *Ab vrbe domum, mea carmina, ducite Daphnim. Bircou.*

o Ex *Euripidis* Hippolyto, v. 201.

p Βαρύ μοι] Cicero anapaeſtis vtitur: *Tibi cauſam aliquam reditus darem.* purum anapaeſticum apud Marium Victorinum tale eſt: *Niter aurea purpurea Veneris coma roſcida, lactea cervix.*

q Pro δακτυλικὸς ſequenti Sect. legitur δάκτυλος, ὁ δ' ἑξῆς δάκτυλος: itidemque §. 20. οἱ δ' ἄλλοι πάντες σὶσὶ δάκτυλοι; et alibi. excuſari tamen et haec lectio poteſt, vt infra ſequenti Sect. ἐν ᾗ μήτε πυῤῥίχιός ἐστι πους, μήτ' ἰαμβικός: vbi ἰαμβικὸς legitur, ſubaudito ſubſtantiuo nomine πούς. *Sylb.* Δάκτυλος *Reg.* I.

r Ex *Odyſſ.* ι. v. 40.

s Ἰλιόθεν με] Ex dactylis illud Virg. Aen. IX. v. 503. con-

οἱ [t]μέντοι ῥυθμικοὶ τάττε τῆ ποδὸς τὴν μακρὰν βραχυτέραν εἶναί φασι τῆς τελείας· ἐκ ἔχοντες δ' εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον[u]. ἕτερον δ' ἀντίστροφόν τινα τάττῳ ῥυθμὸν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν ἄλογον τοῦτον [x]τελευτᾷ, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων, κύκλον[y] καλοῦσι· παράδειγμα αὐτῆ φέροντες τοιόνδε.

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

περὶ ὧν ἂν ἕτερος εἴη λόγος. πλὴν ἀμφότεροί γε τῶν πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. ἐν ἔτι λείπεται τρισυλλάβων ῥυθμῶν γένος, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, τρία δ' ἔχει σχήματα· μέσης μὲν γὰρ γενομέ-

Metrici quidem ſcriptores longam huius pedis ſyllabam perfecta breuiorem eſſe dicunt: cum vero, quantum abſit, nequeant dicere, * irrationalem nuncupant. Alium porro pedem, huic altera ex parte quaſi reſpondentem, qui a breuibus exorſus hac terminatur irrationali, quem etiam ab Anapaeſto diuerſum volunt, appellant Circulum, hoc ipſius allato exemplo:

Aequata ſolo eſt vrbs altis portis ornata.

Sed de his alius forte dicendi locus. Veruntamen vtrique inter pedes pulcherrimi ſunt. Vnum adhuc reſtat pedum triſyllaborum genus, quod e duabus conſtat longis et vna breui, cuius tres ſunt formae. Nam cum media breuis eſt et extre-

conſtat: *At tuba terribilem ſonitum procul aere canoro.* et illud Georg. lib. III. v. 284. *Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus. Bircou.*

t Οἱ μὲν ῥυθμικοὶ *Colb.*

u Ἄλογον] *Sc.* improportionatam, ſeu non debita proportione longam, qualis hic in capite verſus dactylici ſperari poſſet.

* *Al.* tacitum.

x Τελευτᾷ videtur hic actiue vſurpatum, pro τελευτᾶν ποιεῖ, *deſinere facit. Sylb.* Hac in re *Sylburgio* non aſſentior, qui τελευτᾷ actiue ſumi putat. nam pro τοῦτον legendum eſt ταύτην potius, ſubaudiendo συλλαβήν. *Vpt.* Ἐπί τινα τὴν ἄλογον τελευτᾷ *Colb.*

y Κύκλον] Forte κῶλον legendum. Quippe quod innuit, hoc eſt, longam Anapaeſti ſyllabam vltimam quaſi claudicare, vtpote longam quidem, ſed minus longam, quam oportuit.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικός τ
λέγεται, καὶ ἔστιν ἐκ ἀγενής· ὑπόδειγμα δ' αὐτῆ τοιόνδε
Οἱ δ' ἐπείγοντο[z] πλωταῖς ἀπήνῃσι χαλκεμβόλοισι
ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν[a] αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσι, τὴν δ
τελευτὴν βραχεῖα· οἷά ἐστι ταυτί·
Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσά τε, συμβῶμεν·
[b]ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τοῦτο σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογία
ἐπιτήδειον. τὸ δ' αὐτὸ συμβήσεται, κἂν ἡ βραχεῖα

extremae longae, appellatur Creticus; eſtque non ignobilis
Exemplum autem iſtiuſmodi eſt:
Hi vero contendebant ratibus nauigationi aptis, aereis roſtris.
Quod ſi principium duae occupauerint longae, finem breuis
(cuiuſmodi ſunt:
Tecum, Phoebe Muſaeque, ineamus gratiam)
virilis admodum erit haec forma, et ad dignitatem oration
conciliandam accommoda. Idem eueniet, ſi breuis initi
duabu

z Οἱ δ' ἐπείγοντο] Sic Cretici apud Terentium in Andria, Act. 4. Sc. 1. v. 8. licet quarto in loco reſoluitur: *Tum coacti neceſſario ſe aperiunt: et timent. Bircou.*

a Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν] Rufinus de metris Comicis: *Ful. Cariſius de numeris Comicis ſic dicit: Bacchium metrum tale eſt: Bacchare, laetare, praeſente Frontone.* Porro exemplum Antibacchii habes apud Marium Victorinum lib. II. in hoc carmine; ſed tantum in primis tribus pedibus: *Ab Euro ſonorum, qui Aetnae per maria. Bircou.*

b Legendum videtur ἀνδρῶδές τε: aut δὲ redditiue accipienda eſt: vel comma vnum et alterum deeſt. In ſequent vulgati libri corrupte haben εἰς σεμνότητος λογίαν: qua de r monuit etiam *Henricus Stephanus* Schediaſmatum libro 2 c. 14. Σεμνολογίας autem voca bulo ſupra quoque vſus eſt *Dionyſius* §. 11. καὶ τὸ βάρος, καὶ τ σεμνολογίαν: et infra aliquoties Sequens locus citatur a *Petro Victorio*, Var. lect. l. 4. c. 1 vbi notat, pedem, quem *Quin Ctilianus* Bacchium appellat, *Dionyſio Halicarnaſſeo* Hypo bacchium vocari. *Sylb.* Sam eſt haec lectio. particula ἀ multo eſt ἐμφατικωτέρα: ac dicas: *enimuero, in primis.* qu ſublata, ſua etiam orationi dee rit elegantia. *Vpt.*

c Poſ

πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν. [c]καὶ γὰρ ἕτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέγεθος· παράδειγμα δ' αὐτῆ τόδε·
Τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;
τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα [d]κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν μετρικῶν, [e]Βακχεῖος μὲν τῷ πρότερῳ, θατέρῳ δὲ Ὑποβάκχειος. ἕτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε καὶ ἄμετρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα. οἱ γὰρ ἄλλοι ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι. ἁπλοῦς δὲ ῥυθμὸς, ἢ πὲς, ἔστ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, ἔστε μείζων τριῶν. καὶ περὶ μὲν τούτων ἐκ οἶδα ὅ τι δεῖ πλείω λέγειν.
ιή. [f]Ὧν δὲ ἕνεκα νῦν ὑπῆχθην ταῦτα προεισπεῖν· ἐ γὰρ δὴ τηνάλλως γέ μοι πρόκειτο [f]ῥυθμῶν τε καὶ με-

duabus longis praeponatur. ſuam etenim dignitatem hic numerus habet atque amplitudinem. En illius exemplum:
Quod tandem ad litus, quam ſyluam curram? quo me conferam?
Horum vtrique ſua nomina impoſuerunt rerum metricarum ſcriptores; illo ſcilicet Bacchio, hoc Hypobacchio appellato. Hi vero, ſeu rhythmi, ſeu pedes, numero duodecim, primi ſunt, qui omnem emetiuntur orationem, tam vinctam, quam ſolutam, ex quibus et verſus et membra proficiſcuntur. nam reliqui omnes numeri et pedes ſunt ex his compoſiti. Rhythmus autem ſimplex, ſiue pes, neque minor eſt duabus ſyllabis, neque tribus maior. Ac de his quidem haud ſcio quid amplius dicendum ſit.
XVIII. At vero qua cauſa inductus ſum ad haec praefanda, (neque enim temere praecepta, ad numeros et res metricas *Numerorum vis et poteſtas.*

c Poſſis etiam legere καὶ γὰρ καὶ ἕτος. *Sylb.*
d Κεῖται τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν *Reg.* 1. et *Colb.*
e Quem *Dionyſius* Βακχεῖον hic vocat, *Hephaeſtionis Scholiaſtes* p. 82. παλιμβάκχειον nominat. tradit enim, τὸν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν appellari βακχεῖον: a quibuſdam etiam ὑποβάκχειον. Βακχεῖον autem ex eo vocatum ſcribunt, quoniam dithyrambici poëtae hymnos in Bacchum plerumque iſto metri genere contexuerint. *Sylb.*
f Poſſis etiam legere ῥυθμικῶν, vt ſequitur καὶ μετρικῶν. *Sylb.*

g Συμ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τρικῶν ἅπτεσθαι θεωρημάτων, ἀλλὰ τῶ ἀναγκαίως ἔνε-
κα· ταῦτά ἐστιν, ὅτι διὰ τῶν γενναίων καὶ ἀξιωματικῶν
καὶ μέγεθος ἐχόντων ῥυθμῶν ἀξιωματικὴ γίνεται σύν-
θεσις καὶ βεβαία καὶ μεγαλοπρεπής, διὰ δὲ τῶν ἀγε-
νῶν καὶ ταπεινῶν ἀμεγέθης καὶ ἄσεμνος, ἐάν τε καθ'
ἑαυτὸς ἕκαστοι τούτων λαμβάνωνται τῶν ῥυθμῶν, ἐάν τε
ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὁμοζυγίας[g] συμπλέκωνται. εἰ μὲν
οὖν [h]ἔσαι δύναμις ἐξ ἁπάντων τῶν κρατίστων ῥυθμῶν
συνθεῖναι τὴν λέξιν, ἔχοι ἂν ἡμῖν κατ' εὐχήν· εἰ δ' ἀναγ-
καῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τὰς χείρονας, ὡς ἐπὶ πολ-
λῶν γίνεται· τὰ γὰρ ὀνόματα ἔγκειται τοῖς πράγμασιν,
ὡς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως, καὶ δια-
κλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, ἄλλως
τε καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν ἔχοντας. ἀδὲ γὰρ [i]ἀπο-
λαύεται ῥυθμὸς ἀδεὶς ἐκ τῆς ἀμέτρου λέξεως, ὥσπερ
ἐκ τῆς ἐμμέτρου.

tricas pertinentia, propoſui mihi tractanda, ſed omnino neceſſitatis gratia) conſilii mei haec ratio fuit: *ſc.* quod generoſos propter numeros, graues et ampliſſimos, prodit ſtructura maieſtatis plena, ſtabilis et magnifica; propter ignobiles et abiectos exilis inde fit et contemnenda, ſeu per ſe numerorum accipiantur ſinguli, ſeu mutua connexione ſibi inuicem implicentur. * Quod ſi in noſtra foret poteſtate, totam ex numeris praeſtantiſſimis orationem componere, pulchre ex voto res ſuccederet: cum vero nobis neceſſe ſit, deteriores praeſtantioribus, vt ſaepe accidit, immiſcere, (rebus enim ſua nomina fortuito imponuntur) ita oportet cum artificio diſponamus, vt compoſitionis venuſtate ipſa obſcuretur neceſſitas, idque etiam magna libertate vſi. Neque enim vllus omnino pes, quemadmodum ex ligata, ita ex oratione ſoluta excluditur.

Eorum

g Συμπλέκοντες *Reg.* 1. et *Colb.*

h Pro ἔσαι legendum fortaſſe εἴη, et mox ἔσαι pro εἴη. ſimili ſenſu ſupra (§. 16.) dixerat: εἰ μὲν ἦν ἐγχωρίη. *Vpt.*

* *Al.* Si igitur facultas erit etc.

i Ἀπελαύνεται *Reg.* 1. et *Colb.* quo modo legendum eſſe monuerunt *Wolfius* et *Sylb.*

k Ma-

Μαρτύρια δὲ, ὧν εἴρηκα, παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα
μοι καὶ πίστιν ὁ λόγος λάβῃ. [k]ἔστι δ' ὀλίγα περὶ πολ-
λῶν. φέρε δὴ, τίς ἂν οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν, ἀξιωματικῶς
τε συγκεῖσθαι καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν Θουκυδίδου λέξιν
τὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ταύτην; „[l]Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐν-
θάδε [m]ἤδη εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ

Eorum, quae dixi, teſtimonia proferre reliquum eſt, quo maiorem auctoritatem habeat oratio. de multis vero pauca. Age igitur, ecquis non fatebitur, ſumma dignitate atque amplitudine eſſe illam Thucydidis orationem in *Laudatione funebri*? „Multi quidem eorum, qui ex hoc loco verba iam fecerunt, eum laudant, qui hanc oratio-

k Malim ἔσαι. *Vpt.*

l Ex initio concionis p. 103. *Ed. Oxon.*

m Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε] Apud Liuium primam periodum elegantiſſimam dicere poſſumus, propter pedes, ex quibus conficitur, elegantes. Nam et quidam non admodum videantur exornare orationem; tamen adeo quorundam bonitate vincuntur, vt non appareant. Eſt igitur principium hiſtoriae eius: *Facturuſne operae pretium ſim, ſi a primordio Vrbis res Populi Romani perſcripſerim; nec ſatis ſcio: nec, ſi ſciam, dicere auſim. Quippe qui quum veterem, tum vulgatam, eſſe rem videam, dum noui ſemper ſcriptores, aut in rebus certius aliquid allaturos ſe, aut ſcribendi arte rudem vetuſtatem ſuperaturos credunt.* Periodus haec elegantiſſimis pedibus conſtat. Primum membrum duodecim pedes continet. Primus eſt ſpondeus, grauis et honorandus: alter (* non colliſis vocalibus) dactylus pulcher et ſplendidus: tertius amphibrachys, qui mollis quidem, ſed a ſequenti hypobacchio, qui grauis et magnificus eſt, excipitur, duobus ſpondeis conſequentibus, cum hypobacchio, deinde et ſpondeo. ſequitur deinde anapaeſtus, quem venerandum, et amplitudini aptiſſimum dixit Dionyſius: hunc duo ſpondei, cum vltimo Cretico, quem generoſum auctor docet, conſequuntur. Alterum membrum: *Nec ſatis ſcio: nec, ſi ſciam, dicere auſim.* Hic quinque pedes contineri videas. Primus eſt Creticus, alter hypobacchius, tertius Creticus, quartus dactylus, quintus ſpondeus. Ad finem periodi viginti quatuor pedes numerantur, omnes elegantes, quarto decimo excepto. Horum primus eſt Creticus, alter dactylus: tum duo

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ [n]τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.„ τί οὖν ἐστιν, ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν σύνθεσιν; τὸ ἐκ τοιούτων συγκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα. τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τὰ πρώτα προηγούμενοι κῶλα σπονδεῖοι πόδες εἰσίν. ὁ δὲ τέταρτος ἀνάπαιστος· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον αὖθις σπονδεῖος· ἔπειτα κρητικός· ἅπαντες ἀξιωματικοί. καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον διὰ ταῦτά ἐστι σεμνόν· τὸ δὲ ἑξῆς τοῦτο· „Ἐπαινέσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόν· δε·„ [o]ὅτι δύο μὲν ἔχει τοὺς πρώτους πόδας ὑποβακχείους, κρητικὸν δὲ τὸν τρίτον, εἶτ' αὖθις ὑποβακχείους δύο, καὶ συλλαβήν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον· ὥσ' εἰκότως σε-

orationem funebrem veteri inſtituto addidit; propterea quod eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur, haberi praeclarum eſſet.„ Quid tandem eſt, quod magnificam hanc collocationem effecit? quod numeris *ſcil.* pedibuſque ſublimibus tota conſtituuntur membra. Primi ſiquidem membri tres, qui praecedunt, pedes Spondei ſunt; quartus Anapaeſtus; qui ſequitur, Spondeus; deinde Creticus: omnes dignitatis pleni. Ac primum quidem membrum propterea magnificum eſt et graue. Huic vero proximum: „Eum laudant, qui orationem hanc funebrem veteri inſtituto addidit:„ quia duos priores pedes Hypobacchios habet, tertium Creticum, deinde etiam Hypobacchios duos, et ſyllabam, qua membrum terminatur: iure igitur merito gra-

ſpondei; quintus Bacchius, qui virilis cenſetur, ſextus dactylus, cum ſpondeo ſeptimo; octauus hypobacchius, cum quatuor ſequentibus ſpondeis: tertius decimus eſt Bacchius: quartus decimus tribrachys, ſed a quinque ſpondeis ſequentibus obſcuratur: vigeſimus et vigeſimus primus ſunt hypobacchii, vigeſimus ſecundus eſt dactylus; vigeſimus tertius eſt moloſſus, ſummae dignitatis et amplitudinis: vltimus ſpondeus. *Birc.*

* Male. colliduntur enim vocales; quemadmodum multi annotarunt; vt ſit heroici carminis hemiſtichium: *Facturuſne operae pretium ſim. Vpt.*

n Articulum τῶν addidit *Sylb.* agnoſcunt etiam *Reg.* 1. et *Colb.* et *Thucydidis* exemplaria.

o Illud ὅτι commode ſatis abeſſe poteſt.

p Συγ-

μνόν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐκ τῶν [p]εὐγενεστάτων τε καὶ καλλίστων ῥυθμῶν συγκείμενον. τὸ δὲ δὴ τρίτον κῶλον· „Ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν·„ [q]ἄρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ κρητικοῦ ποδός, δεύτερον δὲ λαμβάνει τὸν ἀνάπαιστον, καὶ τρίτον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον αὖθις ἀνάπαιστον, εἶτα δύο τοὺς ἑξῆς δακτύλους, καὶ σπονδείους δύο τοὺς τελευταίους, εἶτα [r]κατάληξιν. εὐγενὲς δὴ καὶ τοῦτο διὰ τοὺς πόδας γέγονε. τὰ πλεῖστα δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ τοιαῦτα, μᾶλλον δ' ὀλίγα μὴ ὄντως ἔχοντα. ὥσ' εἰκότως ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ [s]καὶ καλλιεπὴς καὶ εὐγενής, ὡς ἐκλέγων τοὺς ῥυθμούς.

Τὴν δὲ δὴ Πλατωνικὴν λέξιν ταύτην, τίνι ποτὲ ἄλλῳ κοσμηθεῖσαν, ὅτως ἀξιωματικὴν εἶναι φαίη τις ἂν καὶ καλήν, εἰ μὴ τῷ συγκεῖσθαι διὰ τῶν καλλίστων τε καὶ ἀξιολογωτάτων ῥυθμῶν; ἔστι γὰρ δὴ τῶν πάνυ φα-

grauitate plena eſt et haec ſententia, cum nobiliſſimis ex numeris pulcherrimiſque conſtituatur. Quin et tertium membrum: „Propterea quod eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur, haberi praeclarum eſſet:„ incipit a Cretico pede, proximumque facit Anapaeſtum, et tertium Spondeum, quartumque rurſus Anapaeſtum; duos deinde dactylos aſſumit, totidemque ad extremum Spondeos, poſtea Clauſulam. generoſum et hoc factum eſt ſuos ob pedes. Sunt autem plurima apud Thucydidem huiuſmodi; aut potius rariſſima ſunt, quae ita ſe non habeant: adeo vt merito ſublimis et elegans et nobilis haberi debeat, ob numerorum ſcilicet delectum.

Haec etiam Platonis ſententia, qua tandem re alia ornata, nobis adeo magnifica videtur et venuſta, niſi quod ex numeris praeſtantiſſimis conſtat et ſublimibus? Eſt enim notiſſima

p Συγγενεστάτων *Reg.* 1. et *Colb.*

q Quam verum ſit hoc, diſpiciant alii. ad rem ſatis eſſe videatur, ſi quo modo pedem iſtum referat, aut ad eum quam proxime accedat: nec ad amuſſim rigide exigenda ſunt verba *Dionyſii.*

r P. 114. v. vlt. συλλαβήν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον.

s Καὶ καλλίσης εὐγενείας *Reg.* 1. et *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νερῶν καὶ περιβοήτων, ἢ κέχρηται ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν τῶ-
ἐπιταφίᾳ ἀρχήν· „Ἔργῳ μὲν ἡμῖν[t] οἷσ' ἔχεσι τὰ προσή-
κοντα σφίσιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρ-
μένην πορείαν.„ ἐν τούτοις δύο μέν ἐσιν, ἃ συμπληροῖ
τὴν περίοδον, κῶλα· ῥυθμοὶ δὲ, οἱ ταῦτα διαλαμβάνον-
τες, οἵδε· βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος· ἃ γὰρ δή γε ὡς ἴαμ-
βον ἀξιώσαιμ' ἂν ἔγωγε τὸ κῶλον τοῦτο ῥυθμίζειν, ἐν-
θυμούμενος, ὅτι οὐκ ἐπιτροχαλὰς καὶ ταχεῖς, ἀλλ' ἀνα-
βεβλημένους καὶ βραδεῖς τοῖς οἰκτιζομένοις προσῆκεν ἀπο-
δίδοσθαι τὰς χράνας· σπονδεῖος δὲ [u]ἕτερος· ὁ δ' ἑξῆς

tissima et celebratissima, qua vsus vir ille ad initium *Laudationis funebris*: „Re quidem a nobis illi, quae sua sunt, habent; eaque iam assecuti, iter a fatis destinatum peragunt.„ In his duo sunt membra, quae totam adeo absoluunt periodum: numeri vero, quibus distinguuntur, sunt hi. Bacchius primus est: (non enim mihi possum persuadere, Iambo esse hoc membrum dimensum, ea ratione inductus, quod volubiles motus et velocia tempora nequaquam rebus miserandis, sed remissa potius et tarda adhibere oporteat) hunc sequitur Spondeus; deinceps, collisione vocalium resoluta, Dactylus; rursus Spondeus: qui vero sequitur, is potius Creticus, quam Anapaestus; postea, vt mea fert opinio, Spondeus: vltimus Hypobacchius, aut etiam, si quis ita voluerit, Anapaestus: postremo Desinentia. Ex his numeris nullus humilis, nullus ignobilis. Sequentis vero membri: „Eaque iam assecuti, iter a fatis destinatum peragunt:„ primi duo pedes sunt Cretici, deinde Spondei duo, quos sequitur Creticus; vltimus vero Hypobacchius est. At vero orationem venustam esse, quae numeris venustis tota constat, necesse est. Infinita huiusmodi apud Platonem sunt. Erat enim, in perspicienda orationis modulatione et numerorum concinnitate, homo ingenii plane admirabilis. qui, vti erat in componendis vocibus eximius, si paullo etiam seligendis fuisset curiosior, ipsum vtique dicendi pulchritudine Demosthenem *aut praeuertisset, aut dubiam sane victoriam fecisset*. Sed in

[t] Ἔργῳ μὲν ἡμῖν.] Sallustius in bello Catilinario: *Omnes homines, qui sese student praestare caeteris animalibus, summa ope niti decet, ne vitam silentio transeant, veluti pecora; quae natura prona, atque ventri obedientia finxit.* Periodo hac viginti tres pedes continentur: Primus spondeus, alter anapaestus, tertius spondeus, quartus Creticus, quintus Bacchius, sextus dactylus, septimus anapaestus, octauus hypobacchius, nonus dactylus, decimus Bacchius: vndecimus cum duodecimo spondei, decimus tertius amphibrachys: hunc sequitur spondeus, quem denuo duo amphibrachii. Hic quoque nullus pes est, qui grauitatem orationis impediat. Rufinus lib. de metris Comicis: *Nunc, si videatur*, inquit, *Sallustianae periodi numeros inspiciamus.* Res popu- *dactylus* | li Romani Marco, *tres spondei* | Lepido, *anapaestus* | Quinto Catulo, *spondeus, et anapaestus* | Consulibus, *Paean primus* | ac deinde, *dichoreus, siue dirrochaeus* | militi- *dactylus* | ae et domi, *Creticus* | gestas, *spondeus* | composui, *choriambus, ex longa et breui, breui et longa.*

[u] Forsan cum articulo legendum ὁ ἕτερος, aut contracte ἄτερος: sicut scilicet paullo supra praecedit βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος. *Sylb.*

[x] Non absurde legeris ὅτως, sic. In sequentibus alludit ad *Homerum* in *Il.* ψ. v. 382. *Sylb.*

[y] Ἢ παρέλασσε] Adhibet carmen Homeri ex Iliad. ψ. quod etiam Virg. V. Aeneid. v. 325. expressit: *Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat. Birc.*

[z] De hac terminatione vide *Demetrium Phalereum* §. 177.

δάκτυλος, διαιρεμένης τῆς συναλοιφῆς· εἶτα μετὰ τοῦ-
τον σπονδεῖος· ὁ δὲ ἑξῆς μᾶλλον κρητικὸς, ἢ ἀνάπαιστος·
ἔπειθ', ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, σπονδεῖος· ὁ δὲ τελευταῖος
ὑποβάκχειος· εἰ δὲ βάλεταί τις, ἀνάπαιστος· εἶτα κα-
τάληξις. τούτων τῶν ῥυθμῶν ἀδεὴς ταπεινὸς, ἀδεὴς ἀγε-
νής. τῶ δὲ ἑξῆς κώλῳ· „[x]Ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν
εἱμαρμένην πορείαν·„ δύο μέν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες κρητι-
κοὶ, σπονδεῖοι δὲ οἱ μετὰ τούτους δύο· μεθ' οὓς αὖθις κρη-
τικὸς, ἔπειτα τελευταῖος ὑποβάκχειος. ἀνάγκη δὴ, τὸν
ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν καλὸν εἶναι λό-
γον. μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. ὁ γὰρ
ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος·
καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν [x]ὅτος ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συν-
θεῖναι περιττὸς, καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσε[y] τὸν [z]Δημοσθέ-
νην κάλλος ἑρμηνείας εἵνεκεν, ἢ ἀμφήρισον ἔθηκε. νῦν

gis. In sequentibus alludit ad *Homerum* in *Il.* ψ. v. 382. *Sylb.*

[y] Ἢ παρέλασσε] Adhibet carmen Homeri ex Iliad. ψ. quod etiam Virg. V. Aeneid. v. 325. expressit: *Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat. Birc.*

[z] De hac terminatione vide *Demetrium Phalereum* §. 177.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν ἐκλογήν ἐστιν ἃ διαμαρτάνει, καὶ μάλιστα ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν καὶ περιτ]ὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκει φράσιν· ὑπὲρ ὧν [a]ἑτέρωθί μοι δηλῶται. σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς νὴ Δία· καὶ ἐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι[b] λέξιν, ᾧ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν

in delectu verborum saepiuscule peccat; idque praecipue, quum sublimem et elegantem et nimis elaboratam locutionem assequi studet: qua de re alibi nobis dictum est. Splendidius autem collocat verba, et mehercule iucunde admodum atque elegan-
ter: nec sane est, cur ab vllo hac parte reprehendi debeat.

Vnius praeterea locutionem proferam, cui primas in admiran-

a Sc. in *Epist. ad Pompeium*, p. 125. et rursum p. 166. et 177. iuxta *Ed. Sylb.*

b Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι.] Demosthenī Ciceronem opponamus, qui orationem post reditum in Senatu a grauissimis pedibus inchoat. Eiusque itaque prima periodus est: *Si, Patres conscripti, pro vestris immortalibus in me, fratremque meum, liberosque nostros meritis, parum vobis cumulate gratias egero.* In hoc primo membro pedes praestantissimi quindecim sunt. Primi tres molossi, quartus spondeus, quintus dactylus, hunc sequitur spondeus cum Bacchio, mox amphibrachii duo, quos excipit spondeus cum anapaesto: rursus † amphibrachys cum hypobacchio, ad extremum duo Cretici. Alterum membrum: *Quaeso, obtestorque, ne meae naturae potius, quam magnitudini vestrorum beneficiorum, id tribuendum putetis.* In hoc membro sunt pedes tredecim: primi duo spondei, tertius Creticus, quartus hypobacchius, quintus Bacchius, hunc sequitur hypobacchius, mox Creticus cum hypobacchio, hunc sequitur Bacchius: decimus est tribrachys, sed bonitate aliorum pedum obscuratur; vnde cimo loco ponitur Creticus, duodecimo anapaestus: hos claudit dichoreus, familiaris Ciceroni. Sic in oratione pro Milone: *Etsi vereor, Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Primus pes spondeus, secundus anapaestus, spondeo par interuallo, non syllabis: tertius amphimacer, vtroque grauior: quartus rursum spondeus: quintum locum tenet iambus, sexto loco spondeus, septimo iterum

λόγοις δεινότητος καταδίδωμι. ὅρος γὰρ δή τις ἐστὶν ἐκλογῆς τ' ὀνομάτων καὶ κάλλους συνθέσεως ὁ Δημοσθένης. ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ τρία μέν ἐστιν, ἃ τὴν πρώτην περίοδον συμπληροῖ, κῶλα· οἱ δὲ [c]κατὰ ταῦτα καταμετρῆντες οἵδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί· „[d]Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.„ ἄρχει δὲ τοῦδε τοῦ κώλου Βακχεῖος ῥυθμὸς, ἔπειθ' ἕπεται Σπονδεῖος, εἶτα ἀνάπαιστος, καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος Σπονδεῖος, εἶθ' ἑξῆς Κρητικοὶ τρεῖς, Σπονδεῖος δὲ ὁ τελευταῖος. τοῦ δὲ δευτέρου κώλου τόδε· „Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν·„ πρῶτος μὲν Ὑποβάκχειός ἐστι πούς, εἶτα Βακχεῖος, εἰ δὲ βάλεταί τις, Δάκτυλος· ἔπειτα Κρητικός· μεθ' ὃς εἰσι δύο σύνθετοι πόδες, οἱ καλούμενοι [e]Παίονες· οἷς ἕπεται Μολοττ]ὸς, ἢ

miranda vi dicendi tribuo. * Est enim regula, ad quam dirigamur, non tantum in verbis deligendis, sed pulcherrima etiam collocatione struendis, Demosthenes. In illa iam *de Corona* oratione tria sunt membra, quae primam periodum absoluunt: ea autem qui emetiuntur, pedes hi sunt: „In primis quidem, o Athenienses, deos deasque omnes obsecro.„ Incipit hoc membrum a pede Bacchio, quem sequitur Spondeus, deinde Anapaestus, postea alius etiam Spondeus: tum tres ordine Cretici, postremo autem Spondeus. Huius vero secundi membri: „Vt quanta ego benevolentia ciuitatem, et vos vniuersos vsque prosequor:„ pes primus Hypobacchius est, deinde Bacchius, aut etiam, si quis voluerit, Dactylus; postea Creticus: hos duo sequuntur pedes compositi, Paeones appellati; deinceps Molossus, aut Bac-

rum amphimacer: octauo iambus secundus: nono amphimacer tertius: decimo tertius anapaestus, omnes pedes nobiles, et generosi. *Bircou.*

† Perperam *vobis* omiserat *Bircouius*: hic ergo amphibrachys conficitur ex *parum* et prima in *cumulate*. *Vpt.*

* *Al.* Est enim quasi meta et terminus, non tantum etc. Familiam ducit non tantum etc.

c Κατὰ ante ταῦτα vel expungenda videtur, vel in καὶ mutanda. *Sylb.*

d Ex initio orationis *de Corona*.

e Vide *Ciceronem*, lib. 3. *de Oratore*.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Βακχεῖος· ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκατέρως [f] αὐτὸν διαιρεῖν· τελευταῖος δὲ ὁ Σπονδεῖος. τῶ δὲ τρίτω κώλω, τῷ· „Τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα χάριν ἄρχουσι μὲν Ὑποβάκχειοι δύο, ἔπειτα Κρητικὸς, ᾧ συνῆπται Σπονδεῖος· εἶτ' αὖθις Βακχεῖος, ἢ Κρητικὸς, καὶ τελευταῖος πάλιν Κρητικὸς, εἶτα κατάληξις. τί ἂν ἐκάλυε, καλὴν ἁρμονίαν εἶναι λέξεως, ἐν ᾗ μήτε Πυρρίχιός ἐστι πούς, μήτ' ἰαμβικὸς, μήτ' Ἀμφίβραχυς, μήτε τῶν Χορείων, ἢ τῶν Τροχαίων, μηδείς; καὶ ἃ λέγω τοῦτο ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος ἃ κέχρηταί ποτε καὶ τοῖς ἀγενεστέροις ῥυθμοῖς· κέχρηται γάρ· ἀλλ' εὖ συγκρύφασιν αὐτὰς καὶ συνυφάγκασι διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τὰς χείρονας.

Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο [g] πρόνοια τούτου μέρους, οἱ μὲν τα-

Bacchius, (licet enim vtrumlibet eorum eligere) vltimus Spondeus est. At tertii huius membri: „Tanto vos studio in hac contentione erga me vtamini: primum locum obtinent Hybobacchii duo, postea Creticus, cui Spondeus annectitur, deinde rursus Bacchius, aut Creticus, vltimus rursum Creticus, tandemque Clausula. Quid itaque prohibet, quo minus pulchra sit orationis structura, in qua nec pes Pyrrichius occurrat, nec Amphibrachys, neque vllus omnino aut ex Choreis, aut etiam Trochaeis? Id vero non dico, eorum scriptorum neminem vsum illioribus numeris vnquam fuisse vsum: nam vtuntur quidem, sed eos arte occultant, et deteriores passim pulchrioribus intertexunt.

Qui vero hac in parte nullam adhibuerunt curam, illi au-
humilia

[f] Forsan rectius αὐτῶν, *ipsorum. Sylb.* Mallem ἑκατέρως αὐτὸν διαιρεῖν, vt sit sensus: *licet enim vtrouis modo distinguere.*

[g] οἷς δὲ μὴ ἐγένετο.] Quod Dionysius in Hegesia ostendit exemplum ineptae collocationis, etiam in Latino historico, Hegesippo, ostendi potest, quamquam in alio affectu. Nam apud hunc equis distrahitur rex vinus: apud illum autem mater deplorat filium, quem putauit interfectum. Hunc ergo affectum ita describit lib. V. de excidio vrbis Hierosolymitanae Cap. 23. *Comperto mater filii sui*

πεινὰς, οἱ δὲ κατακεκλασμένας, οἱ δ' ἄλλην τινὰ αἰσχύνην, ἢ ἀμορφίαν, ἐχούσας ἐξήνεγκαν τὰς γραφάς.

humilia, aut fracta, aut turpitudinem aliam quandam ac deformitatem habentia, in lucem scripta protulerunt. Quorum

sui vulnere, et insultantium latronum consternata vocibus, mortis eius formidinem simul et fidem induit, miserabiliter quoque deplorare occoepit, ad hos fructus foecunditatis se reseruatam, vt nec officio viuentis filii potiretur, nec sepeliret defunctum. Voti quidem sui fuisse, vt ipse potius matri sepulturam daret: inter eius manus supremum halaret spiritum: ille frigidos artus deficientis foueret: ille vltimos ore anhelitus legeret: ille oculos morientis clauderet; ille spirantia adhuc ora componeret. Sed quia voto exciderat, solatium fuisse, si vel ipsa interesse potuisset filii morientis supremis. Miserabili quidem sorte, sed tolerabili tamen, vt, quem superstitem optauerat, eius vel funus teneret. Verumtamen vel de muro, inquit, spectare mihi mea funera liceat: et, si contingere non licet, vtinam quidem nemo arceret. Sed quem metuam tanto destituta filio? Quid pertimescam, cui beneficium est mori? vtinam in me tela sua omnes contorqueant, omnes gladio me transfigant: quod viuens non potui, saltem filii mei caput veste mea protegam. Abundat vnius vestimentum ad sepulturam duorum: et fortasse quisquam hostium misererebitur, vt amictu filii matris oculos tegat, et oculos oculis, manus manibus, ori ora connectat. Proripiens itaque se ad muros, coelum ipsum miserabili questu replebat. Insultabant sui, flebant Romani: apud socios crudelitas, apud hostes misericordia. Figite (*inquit*) me, si qua est pietas; ego genui, quem persequendum putatis. Ego infelicia vbera dedi; me extinguite, si de illo vindictam quaeritis. Eundem affectum Virgilius quanta suauitate protulerit, lib. Aeneid. 9. ver. 473. legenti conspicuum erit. *Interea pauidam volitans pennata per vrbem Nuntia fama ruit, matrisque adlabitur aures Euryali. at subitus miserae calor ossa reliquit. Excussi manibus radii, reuolutaque pensa. Euolat infelix, et foemineo vlulatu, Scissa comam, muros amens atque agmina cursu Prima petit. non illa virum, non illa pericli Telorumque memor: coelum dehinc questibus implet. Hunc ego te, Euryale, adspicio? tunc ille senectae Sera meae requies? potuisti linquere solam, Crudelis? nec te, sub tanta pericula missum, Adfari extremum miserae dare copia matri? Heu,*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὧν ἐστι[h] πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος ὁ Μάγνης σοφιστὴς Ἡγησίας· ὑπὲρ ἅ, μὰ τὸν Δία καὶ τὰς ἄλλας θεὰς ἅπαντας, οὐκ οἶδ', ὅ τι χρὴ λέγειν, πότερον τοσαύτη περὶ αὐτὸν ἦν ἀναισθησία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ συνορᾶν, οἵτινές εἰσιν εὐγενεῖς, ἢ ἀγενεῖς ῥυθμοὶ, ἢ τοσαύτη θεοβλάβεια καὶ διαφθορὰ τῶν φρενῶν, ὡς εἰδότα τὰς κρείττους, ἔπειτα αἱρεῖσθαι τὰς χείρονας; ὃ καὶ μᾶλλον πείθομαι. ἀγνοίας μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ κατορθῶν[i] πολλαχῶ· προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. ἐν γὰρ ταῖς τοσαύταις γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς· ἔοικε δὲ ταῦτα ὑπολαβεῖν

rum primus et vltimus et medius eſt Magneſſus ſophiſta Hegeſias: de quo, per Iouem et caeteros omnes deos, quid ſit dicendum plane neſcio: vtrum ei adeo ſtupidum fuerit et craſſum ingenium, vt perſpicere non potuerit, qui numeri generoſi, aut ignobiles; an tanta diis iratis eum occupauerit ſtoliditas mentiſque deprauatio, vt, melioribus perſpectis, deteriores tamen praeferret? quod quidem ego magis exiſtimo. ignorantiae enim eſt, identidem res feliciter cedere; nunquam vero, conſilii a prudentiae. Nam inter tot ſcripta, quae nobis vir ille reliquit, ne gellam quidem vnicam inueneris felici ſtructura ornatam: hos vti-

que

terra ignota canibus data praeda Latinis Alitibuſque iaces! nec te tua funera, mater, Produxi, preſſiue oculos, aut vulnera lauī, Veſte tegens; tibi quam noctes feſtina dieſque Vrgebam, et tela curas ſolabar aniles. Quo ſequar? aut quae nunc artus, auulſaque membra Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te, Nate, refers? hoc ſum terraque marique ſecuta? Figite me, ſi qua eſt pietas; in me omnia tela Coniicite, o Rutuli. me primam deſumite ferro: Aut tu, magne pater diuum, miſerere, tuoque Inuiſum hoc derrudo caput ſub tartara telo: Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam. Hoc fletu concuſſi animi, moeſtuſque per omnes It gemitus. Birc.

h Loquendi formula vſitatiſſima: ita *Dio Chryſoſtomus* de *Homero*: Ὅμηρος καὶ μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρῶτος, παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι. At de *Aeſchine* pulcherrime *Demoſthenes*: Ἐν οἷς ἁπάντων σὺ φανήσῃ γεγονὼς ὁ πρῶτος, ὁ δεύτερος, ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, οὐκ ἔκτος, οὐκ ὁποστοσοῦν. *Vpt.*

i Πολλαχῇ Reg. 1. et *Colb.*

k Ne

ἐκείνων κρείττω, καὶ μετὰ σπουδῆς αὐτὰ ποιεῖν, εἰς ἃ δι' ἀνάγκην ἄν τις ἐμπέσῃ ἐν λόγῳ σχεδίῳ δι' αἰσχύνης ἔθετο φρόνημα ἔχων ἀνήρ. θήσω δὲ καὶ τάδε λέξιν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἵνα σοὶ γένηται δῆλον ἐξ ἀντιπαραθέσεως, ὅσην μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐν ῥυθμοῖς, ὅσην δ' αἰσχύνην τὸ ἀγενές.

Τί δὲ ὁ λαμβάνει πρᾶγμα ὁ σοφιστής; τοιόνδε. Ἀλέξανδρος, πολιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συρίας πάνυ ἐχυρὸν, τραυματίας τε γίνεται κατὰ τὴν προσβολὴν, καὶ τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ φερόμενος. ὁ δ' ὑπ' ὀργῆς τάς τ' ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάντας, ἐπιτρέψας τοῖς Μακεδόσι τὸν ἐντυχόντα κτείνειν, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβὼν, ἄνδρα ἐν ἀξιώματι καὶ τύχης καὶ εἴδους, ἐξ ἁρματείου δίφρου δῆσαι κελεύσας ζῶντα, καὶ τὼ ἵππω ἐλαύνων ἀνὰ κράτος, ἐν τῇ πάντων ὄψει διαφθείρει τέτον. οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν δεινότερα πάθη, οὐδ' ὄψεις φοβερωτέρας. πῶς δὴ ταῦτα ἡρμήνευκεν ὁ σοφιστὴς, ἄξιον ἰδεῖν, πότερον σεμνῶς

que pedes illis praeſtantiores iudicabat, et de induſtria viſus eſt adhibere; in quos ſi prudens quiſpiam neceſſitate coactus inciderit, idque in oratione facta ex tempore, non poterit a rubore ſibi temperare. Hominis vero ſermonem ex hiſtoria ſumtum ante oculos ponam, vt tibi ex mutua comparatione appareat, quantum dignitatis illud in numeris generoſum habeat, quantumque ſordeat ignobilis ſtructura.

Quam vero ſibi rem *illuſtrandam* ſophiſta aſſumit? Huiuſmodi eſt. Alexander, dum Gazam obſidione cingeret, caſtellum Syriae munitiſſimum, vulnus inter oppugnandum accepit, nec eam, niſi longo poſt tempore, in poteſtatem redegit. Ira itaque accenſus omnes, quos vrbe ſuperſtites inuenit, gladio ſuſtulit; Macedonibus permiſſo, vt quemuis occiderent obuium: ipſum etiam Imperatorem, quem ceperat, ſummae tam fortuna, quam corporis pulchritudine exiſtimationis, viuum curruj biiugo alligari iuſſit, atque equis vehementer incitatis omnium in conſpectu interemit. Enimuero calamitatem crudeliorem enarrare, aut quidquam adſpectu horribilius, nemo poterit. Qui vero haec oratione ſophiſta illuſtrauerit, operae pretium erit videre; an dictione ſublimi

et

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καταγελάστως; „Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καί πως ἐβεβάλευτο τῶν πολεμίων τοῖς ἀρίστοις ἀπαντᾶν εἰσιών. τοῦτο γὰρ ἔγνωστο, κρατήσασιν ἑνὸς, συνεκβάλλειν καὶ τὸ πλῆθος. ἡ μὲν οὖν ἐλπὶς αὕτη συνέδραμεν εἰς τὸ τολμᾶν, ὥς' Ἀλέξανδρον μηδέποτε κινδυνεῦσαι πρότερον ἅτως. ἀνὴρ γὰρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνατα συγκαμφθεὶς, ἔδοξε τοῦτ' Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἱκετείας ἕνεκα πρᾶξαι. [k]προέμενος δ' ἐγγὺς μικρὸν ἐκνεύει τὸ ξίφος ἐνέγκαντος ὑπὸ τὰ πλευρὰ τὸ θώρακος, ὥστε γενέσθαι καὶ τὴν πληγὴν ἀκαιριωτάτην· ἀλλὰ τὸν μὲν αὐτὸς ἀπώλεσε, κατὰ κεφαλῆς τύπτων τῇ μαχαίρᾳ· τὸς δ' ἄλλες ὀργὴ πρόσφατος [l]ἐπίμπρατο. ἅτω γὰρ ἑκάστῳ τὸν ἔλεον

et plena grauitatis, an humili prorsus ac ridenda? „At rex cum instructo agmine praeibat, et primoribus hostium aliquo modo occurrere constituit, proelium ingressus. Hoc enim putabat, vno superato, reliquam vna ruituram multitudinem. Cui rei audendae visa est et ipsa spes concurrere, adeo vt maiori nunquam antea periculo versaretur Alexander. Vir quidam ex hostium numero, in genua procidens, fidem fecit Alexandro, supplicandi animo id egisse. Eum ergo admittens propius, vix declinauit gladium, quem transfuga sub ipsas loricae pinnulas intulerat, vt non acciperet vulnus letale. Sed eum quidem, impacta in caput machaera, ipse Rex interemit; caeteris vero militibus ex integro ira exarsit. nam singulorum vsque adeo misericor-

k Ne quid legenti moram iniiciat, haec verba supple: τὸν δὲ τρατιώτην προέμενος ἐγγὺς ὁ Ἀλέξανδρος: post ἐνέγκαντος subaudito αὐτό. *Vpt.*

l Actiua significatione accipiendum hic videtur pro *accendebat*, vel legendum εἰς δὲ τὸς ἄλλες. *Curtius* de *Alexandro*: *Inter primores*, inquit, *dimicat; ira quoque accensus, quod duo in obsidione vrbis eius acceperat vulnera.* Praecedentis periodi mutilae (vt videtur) sententia ex eodem *Curtio* peti potest: cuius lib. 4. haec sunt verba: *Arabs quidam, Darii miles, maius fortuna sua ausus, clypeo gladium tegens, quasi transfuga genibus regis aduoluitur. Ille assurgere supplicem, recipique inter suos iussit. At gladio*

ἐξέσησεν ἡ τᾶ τολμήσαντος ἀπόνοια, τῶν μὲν [m]ἰδόντων, τῶν δ' ἀκουσάντων· ὥστε [n]ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι. τὸν μέντοι βασιλέα [o]αὐτὸν ἀνήγαγον ζῶντα [p]Λεώνατός καὶ Φιλώτας. ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὡς [q]βδελυρώτατον μέλας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα· μισήσας ἐφ' οἷς ἐβεβάλευτο, καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσε διὰ τῶν ποδῶν χαλκῆν [r]ψαλλίον διείραντας ἕλκειν κύκλῳ γυμνόν. πιλέμενος δὲ κα-

sericordiam immutarat hominis audacia perdita, non solum eorum, qui praesentes viderant, sed qui ab aliis rem acceperant, vt ad illum tubae sonitum sex millia barbarorum interficerentur. Ipsum vero regem Leonatus et Philotas viuum adduxerunt. quem vbi obesum conspexerat Alexander, et vasto corpore, vt nihil foedius, (erat enim nigro colore) odio, non tantum ob ea, quae molitus esset, facinora, sed etiam ob formam, concepto, iussit, vt vnco pedes traiectus aereo nudus in orbem raptaretur. Quibus malis grauatus, nimia doloris

gladio barbarus strenue in dextram translato, ceruicem appetit regis: qui exigua corporis declinatione, in vanum manum barbari lapsam amputat gladio. Sylb. Locum mutilum esse indicant *Reg.* 1. et *Colb.* in quibus vacuum reperitur spatium.

m Ἰδότων in *Ed. Steph.* errore ambiguo. *Sylb.*

n Τετρακισχιλίους *Reg.* 1. et *Colb.*

o Accusatiuo αὐτὸν legitur etiam superius: καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβών. si quis vtrobique αὐτῶν malit, fruatur suo iudicio. Sic certe *Curtius*: *Betim deseruerant sui.* Historiam hanc *Arrianus* leuiter attingit, at *Curtius* multo luculentius: quem hic cum *Hegesia* confer. *Sylb.* In *Ed. Steph.* Βασιλέα αὐτᾶ Βαῖσιν αὐτᾶ *Reg.* 1. Βαίσιον αὐτᾶ *Colb.*

p Λεόνατος *Reg.* 1. et *Colb.*

q Βλοσυρώτατον *Reg.* 1. et *Colb.*

r Rectius ψαλίον, vno λ: sicut etiam praecedentis tomi p. 102. v. 17. [edit. Hudson.] Tarpeiam ἔρως εἰσέρχεται τῶν ψαλίων, ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσιν ἐφόρουν οἱ Σαβῖνοι. itidemque apud *Hesychium*: Ψαλία, κρίκοι, δακτύλιοι. alioqui ψαλία dicuntur etiam frena: vt apud eundem *Hesychium* legimus: ψαλίον, χαλινός, κωλυτήριον. Apud *Suidam* in freni significatione ψαλίον legitur: at pro armilla, siue circulo, ψέλλιον. *Sylb.* At ψάλιον proparoxytonως malit *Stephanus.* Ψαλίον *Reg.* 1. et *Colb.*

s Ἐνε-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κοῖς περὶ πολλὰς τραχύτητας ἔκραζεν. αὐτὸ δ' ἦν, ὃ λέγω, τὸ συνάγον ἀνθρώπους. ἐπέτεινε μὲν γὰρ ὁ πόνος, βάρβαρον δ' ἐβόα δεσπότην, καὶ ἱκετεύων· γελᾶν δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει· τὸ δὲ σέαρ καὶ τὸ κύτος τῆς γαστρὸς [s] ἐνέφαινε Βαβυλώνιον ζῶον ἕτερον ἀδρόν. ὁ μὲν οὖν ὄχλος ἐνέπαιζε, στρατιωτικὴν ὕβριν ὑβρίζων εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαιὸν ἐχθρόν.»

[t] Ἀρά γε ὅμοια ταῦτά ἐστι τοῖς Ὁμηρικοῖς ἐκείνοις, ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκιζόμενος Ἕκτορα μετὰ τὴν τελευτήν; καίτοιγε πάθος ἐκεῖνο ἔλαττον· εἰς ἀναίσθητον γὰρ σῶμα ἡ ὕβρις· ἀλλ' ὅμως ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πόσῳ διενόχλει ὁ ποιητὴς τῷ σοφιστῇ.

doloris acerbitate clamorem ſuſtulit. Hoc autem erat, quod dico, cur vndique confluereret multitudo. Quum vero magis magisque dolores inualeſcebant, barbara voce clamabat *Dominum*, ſupplicatione adhibita; factoque ſoloeciſmo, omnes in riſum egit: ipſo autem abdomine et ventris cauitate ſaginatum aliquod animal Babylonium oculis ſpectantium ſubiecit. Inſultabat itaque multitudo, ac militari affecit contumelia deformem adſpectu et moribus rudem hoſtem.

Haeccine tandem Homericis illis ſimilia, in quibus Achilles mortuum Hectorem contumelioſe tractat? Etſi perpeſſio haec inferior ſit: (corpori enim ſenſu deſtituto iniuria facta eſt) operae tamen pretium erit videre, quantum ſophiſtae poëta antecelluit.

Haec

s Ἐνεφαίνετο *Reg.* 1. et *Colb.* Eiuſdem quidem *Hegeſiae* ineptum ac frigidum dictum in *Alexandro* refert *Plutarchus*, vt et *Zonaras*, et *Cicero* l. 2. de *Nat. Deor.* Vide *Petrum Victorium* l. 13. *Var. Lect.* c. 20. et *Turnebum* in *Aduerſ.* l. 27. c. 4. *Schottus.*

t Vt *Hegeſiae* locum hic cum *Homerico* confert *Dionyſius*, ita *Curtius* loco citato: *Per talos ſpirantis*, inquit, *lora traiecta ſunt, religatumque ad currum traxere circa vrbem equi; gloriante rege, Achillem, a quo genus ipſe deduceret, imitatum ſe eſſe poena in hoſtem capienda. Sylb.*

u Il.

[u] Ἦ ῥα, καὶ [x] Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε [y] τένοντας
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέας δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν.
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας, 5
[z] Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ [a] ἀέκοντε πετέσθην.
Τῷ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίπλαντο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο πάρος χάριεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι

Haec ait: et facinus molitur in Hectora ſaeuum.
Lora pedem per vtrumque, ferus quos ruperat vncis
A calce ad talos, ferro traiecit: et ipſum,
Pelle boum ſecta raptandum, adnexuit axi
Impius: heu! capite in terram vultuque profuſo.
Tum currum adſcendens, ſumtis fulgentibus armis,
Acer equis ſcutica inſtabat properantibus vltro.
Quo tracto nubes adſurgunt pulueris: atro
Tellurem verrunt concreti ſanguine crines:
Et caput, olim illud ſacrum, vultuſque decoros
Iam ſordes foedant. Ipſis ſic Iupiter iram

Hoſti-

u *Il.* χ. v. 395.

x Ἦ ῥὰ καὶ Ἕκτορα.] Eundem affectum Virg. expreſſit lib. II. Aeneid. ver. 268. *Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris Incipit, et dono diuum gratiſſima ſerpit. In ſomnis, ecce, ante oculos moeſtiſſimus Hector Viſus adeſſe mihi, largoſque effundere fletus; Raptatus bigis, vt quondam, aterque cruento Puluere, perque pedes traiectus lora tumentes. Hei mihi, qualis erat! quantum mutatus ab illo Hectore; qui redit exuuias induſtus Achillei, Vel Danaum Phrygios iaculatus puppibus ignes! Squalentem barbam, et concretos ſanguine crines, Vulneraque illa gerens, quae circum plurima muros Accepit patrios. Bircou.*

y In vulgatis *Homeri* editionibus dualiter ſcriptum τένοντε. *Sylb.*

z In eiſdem *Homeri* editt. mutata coniunctione, ſcriptum Μάστιξεν ῥ' ἐλάαν: et ſequenti verſu πίλναντο pro πίπλαντο. tu non minus apte legeris πίτναντο. *Sylb.*

a Contracte ἄκοντε vulgatae habent *Homeri* Editt. et κονίσαλος duplici ος ſcriptum: et mox pro ὥς εἰ coniunctim ὥσεί ἅπασα. *Vpt.*

b Si

Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὡς τῷ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν. ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ Φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

ἔστως εὐγενῶς ἅμα καὶ δεινῶς πάθη λέγεσθαι προσῆκε
ὑπ' ἀνδρῶν φρόνημα καὶ νοῦν ἐχόντων. [b] ὡς δὲ
Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν, ἢ κατεαγότω
ἀνθρώπων, λέγοιτ' ἄν, καὶ ἁδὲ τούτων μετὰ σπου
δῆς, ἀλλ' ἐπὶ χλευασμῷ καὶ καταγέλωτι. τί οὖ
αἴτιον ἐκείνων μὲν τῶν ποιημάτων τῆς εὐγενείας, τ

Hostibus indulget, patriae sub moenibus vrbis.
Hanc sortem, hos habuit casus. At regia mater
Infelix euulsa comas, procul abiicit omnem
Ornatum, et miseris auras vlulatibus implet.
Lamentis gemituque pater crudelia clamat
Sidera: nec fletus cessant effundere ciues.
Non aliter, quam si ruat omne a culmine summo
Ilium, et infestis considant Pergama flammis.

Tanta quidem cum dignitate et grauitate enarrandi sunt affe
ctus, ab hominibus ingenio iudicioque praeditis. Non secu
autem Magnes ille, ac si quid a mulierculis diceretur
aut insanis et male feriatis hominibus; idque cum rem haud
serio agerent, sed per iocum risumque. Quid ergo re
est, cur generosa videantur haec carmina; ista autem nu
gamenta

b Si prius ὡς retineas, proxime sequens expungendum erit, vel in articulum ὁ mutandum: sic: ὡς δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὁ ὑπὸ γυν. aut, priore ὡς sublato, ita legendum: ὁ δὲ Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν. *Sylb.* Posterior *Sylburgii* emendatio videtur praeferenda. Quod si τοιαῦτά ἐστιν, aut aliquid eiusmodi aliud, post verbum εἴρηκε subintelligis, nulla opus erit emendatione. *Vpt.*

c Dee

τῶν δὲ τῶν φλυαρημάτων τῆς ταπεινότητος; ἡ τῶν ῥυθμῶν διαφορὰ μάλιστα, εἰ καὶ μὴ μόνη. [c]ἐν'' ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδὲ εἷς στίχος ἄσεμνος, οὐδ' ἀδόκιμος· ἐνταῦθα δ' ἁδεμία περίοδος, ἥτις οὐ λυπήσει. εἰρηκὼς δὲ καὶ περὶ τῶν ῥυθμῶν, ὅσην δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μεταβήσομαι.

ιθ. [f]Ἡν δέ μοι τρίτον θεώρημα τῶν ποιούντων τὴν καλὴν ἁρμονίαν ἡ μεταβολή. λέγω δὲ οὐ τὴν ἐκ τῶν κρειττόνων ἐπὶ τὰ χείρω· πάνυ γὰρ εὔηθες· οὐδέ γε τὴν ἐκ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω· ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ὁμοιοδέσι ποικιλίαν. [d]κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὰ καλὰ πάντα, ὥσπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι· ποικιλλόμενα δ' ἐν ταῖς μεταβολαῖς [e]ὡς ἀεὶ'' καινὰ μένει. [f]ἐν τοῖς μὲν οὖν τὰ μέτρα καὶ τὰ μέλη γράφουσιν οὐχ ἅπαντα ἔξεστι μεταβάλλειν, ἢ οὐχ ἅπασιν, οὐδ' ἐφ' ὅσον βά-

gamenta quam viliſſima? numerorum ſcilicet pedumque differentia potiſſimum, etſi ea non vnice cauſa ſit. Nam in his ne verſus quidem vnus ſua ſine dignitate, aut qui probari non mereatur: at vero in illis ne vna periodus, quae non offendat. Cum itaque iam expoſuerim, quantam vim habeant et poteſtatem numeri, ad reliqua dicenda me conferam.

XIX. Erat autem mihi commutatio, ex iis, quae pulchram faciunt orationis ſtructuram, tertia propoſita diſputatio. Mutationem autem dico, non ex melioribus in deteriora; (id enim fatui hominis eſſet) nec vero in meliora ex deterioribus: ſed eorum, quae ſunt eiuſdem generis, varietatem. Nam et pulchra omnia, ſicuti et dulcia, ſatietatem habent, quamdiu in eodem ſtatu manent: variegata vero ſemper veluti noua ſunt poſt mutationes. Iam vero carmina et verſus Lyricos ſcribentibus non omnia licet permutare, nec in omnibus, aut etiam quan- *Quibus mutationibus illuſtranda ſit oratio.*

c Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*
d Vide *Franc. Iunium* l. 3. c. 3. *de Pictura Veterum*, p. 173.
e Deſunt *Reg.* 1. et *Colb.*
f Praepoſitio ἐν tollenda eſt. Neque enim ſenſus eſt: *in quibuſdam rebus.* Error fortaſſe ex ſuperiori ἐν ταῖς ortum duxit, quam particulam contextui paullo poſt ante ἅπασιν ſi quis inferat, haud male, vt puto, fecerit: hoc modo: ἢ οὐχ ἐν ἅπασιν. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λονται[g] αὐτίκα.[h] τοῖς μὲν ἐποποιοῖς μέτρον οὐκ ἔξεστι
μεταβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη, πάντας εἶναι τοὺς στίχους ἑξα-
μέτρους· οὐδέ γε ῥυθμὸν, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μακρᾶς ἀρχο-
μένοις συλλαβῆς χρήσονται,[i] καὶ οὐδὲ τούτοις ἅπασι· τοῖς
δὲ τὰ μέλη γράφουσι τὸ μὲν τῶν Στροφῶν τε καὶ [k]Ἀν-
τιστρόφων οὐχ οἷόν τ' ἀλλάξαι μέλος, ἀλλ' ἐάν τ' [l]Ἐναρ-
μονίους, ἐάν τε Χρωματικὰς, ἐάν τε Διατόνους ὑπόθω-
ται μελῳδίας, ἐν πάσαις δεῖ ταῖς Στροφαῖς τε καὶ Ἀν-
τιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν· οὐδέ γε τοὺς πο-
ριέχοντας ὅλας τὰς Στροφὰς ῥυθμοὺς [m]καὶ Ἀντιστροφάς

quantum velint. Nequeunt ſiquidem Epici poëtae menſuram carminis immutare, cum verſus omnes ſex pedibus conſtent neceſſe eſt; nec quidem numeros, cum iis, qui incipiant a longa ſyllaba, vti debeant, nec his tamen omnibus: Lyrici etiam nec Stropharum poſſunt, nec Antiſtropharum, cantus immutare; nam, ſeu melodias Enharmonicas, ſeu Chromaticas, ſeu Diatonicas ſcribant, eoſdem perpetuo ductus in omnibus, tam Strophis, quam Antiſtrophis, ſeruare oportet. neque adeo pedes ſunt immutandi, quibus Strophae et Antiſtrophae continentur ſed

g Αὐτίκα] Ab illo αὐτίκα, quod perperam iungitur cum βάλλοντα, incipere debet ſequens comma, vt conſtat ex p. 53. v. 14. et p. 56. v. 31. [edit. Hudſon.] *Vpt.*

h Forſan, inſerta rationali coniunctione, legendum: τοῖς μὲν γὰρ Ἐποποιοῖς. *Sylb.*

i Senſus eſt: *nec his tamen perpetuo.* nam interdum μέτρῳ ἀκεφάλῳ, vt vocant, vtuntur poëtae: vt: Ἐπειδὴ νηάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Ponitur etiam pro dactylo, ſeu ſpondeo, anapaeſtus; vt: *Fluuiorum rex, Eridanus:* et: *Vehemens et liquidus, puroque ſimillimus amni. Vpt.*

k Malim ἀντιστροφῶν, itidemque paullo poſt ἀντιστροφαῖς, ſicut ſcilicet infra habemus ἀντιστροφάς. *Sylb.*

l Vide *Ariſtoxeni* Harmonica l. 2. p. 44. *Euclidis* Introductio Harm. p. 9. *Ariſtiden Quinctilianum* de Muſica l. 1. p. 18. et l. 2. p. 111. *Macrobii* Comm. l. 2. c. 4. et *Mart. Capellae* de nuptiis Philol. l. 9. Ed. *Amſtel.*

m Καὶ τὰς ἀντιστροφὰς *Reg.* 1. et *Colb.* Poſt ἀντιστροφὰς deſiderari videtur μετ' βάλλειν ἔξεστι vel οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι, vt ſupra: καὶ ἀντιστρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλος. *Sylb.*

n Ἐπω-

ἀλλὰ δεῖ καὶ τούτους τοὺς αὐτοὺς διαμένειν. περὶ δὲ τὰς καλουμένας [n]Ἐπῳδὰς ἀμφότερα κινεῖν ταῦτ' ἔξεστι, τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν· τά τε κῶλα, ἐξ ὧν ἑκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐτοῖς περιτιθέντας, ἕως ἂν ἀπαρτίσωσι τὴν Στροφήν· ἔπειτα πάλιν δεῖ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν.

Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δ' Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφὼ, μικρὰς ἐποιοῦντο Στροφάς· ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις ὑπὸ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, Ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο [o]ὀλίγοις· οἱ δὲ περὶ Στησίχορόν τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτὰς, οὐκ ἄλλου τινὸς, ἢ τῆς μεταβολῆς, ἕνεκα. οἱ δέ γε Διθυραμβοποιοὶ καὶ τὸν τρόπον μετέβαλλον, [p]Δωρίζοντες τε καὶ Φρυγίζοντες καὶ Λυδίζοντες [q]ἐν τῷ ἁρμονίᾳ ποιοῦντες· καὶ τὰς

sed iidem ipſi permaneant oportet. Verum in Epodis appellatis haec vtraque, et cantum et numeros, mouere licet; membra etiam, quibus ſingulae conſtant periodi, multa cum libertate variis modis diſtinguere conceſſum eſt, aliis atque aliis magnitudinibus atque figuris illis appoſitis, vſque dum totam abſoluerint Strophan: deinde eadem metra, eadem iterum membra ſunt conficienda.

Et quidem veteres Lyrici, Alcaeum dico et Sappho, paruas fecerunt Strophas; ita vt in paucis membris non crebras mutationes induxerint, atque Epodis vſi fuerint breuiſſimis. Steſichorus vero et Pindarus, cum ampliores periodos facerent, in plures verſus et membra eas diuiſerunt, non alius cuiuſdam, quam permutationis, amore et ſtudio. Quin et Dithyrambici modos immutarunt, Dorios et Phrygios et Lydios cantico adhibentes: alias etiam aliaſque

n Ἐπῳδὰς *Reg.* 1. et *Colb.* vt mox ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγοις, atque ita legendum eſſe monuit *Sylb.*

o Rectius ὀλίγαις. *Sylb.*

p Vide *Ariſtidem Quinctilianum* de Muſica l. 2. p. 25. etc. et *Lucianum* ſub initium *Harmodiae*, et *Schottum* ad *Procli* Chreſtom. p. 44.

q Ἐν αὐτῷ ἁρματι *Reg.* 1. et 2. Ἐν τῷ αὐτῶν ἁρματι *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μελῳδίας ἐξήλλαττον, τοτὲ μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τοτὲ δὲ Χρωματικὰς, τοτὲ δὲ Διατόνους· καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν· οἵ γε δὴ κατὰ Φιλόξενον καὶ Τιμόθεον[r] καὶ Τελεστὴν· ἐπεὶ παρά γε τοῖς ἀρχαίοις τεταγμένος ἦν ὁ Διθύραμβος. ἡ δὲ πεζὴ λέξις[s] ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν, ὅπως βάλεται.

aliaſque fecerunt melodias, modo Enharmonicas, modo Chromaticas, modo Diatonicas; necnon multa vſi libertate, ſeu legibus ſoluti potius, pedes efformarunt, (Philoxenum dico atque Timotheum et Teleſtem) cum iam a veteribus conſtitutus eſſet Dithyrambus. Oratio vero ſoluta nullam non habet libertatem, omni ſepoſito metu, ſuam, vt voluerit, variis mutationibus ornandi compoſitionem.

Illa

r Τιμόθεον] Intellige *Cytherium:* de quo videndus eſt *Voſſius* in *Inſtitut. Poët.* l. III. c. 16.

s Ἡ δὲ πεζὴ λέξις] Numerum atque concentum ad amuſſim examinari, veteres in ſolo carmine et poëmate voluerunt, non item in ſermone. Cauſa fuit, quoniam in illis totum hoc quaerebant, quod Graece dicunt ἐμμελὲς et ἐῤῥυθμον. In oratione itaque ſoluta non cernitur haec harmoniae perfectio: ſed tamen obſcure adhibetur. Haec diligentia cum commendetur a Dionyſio in Graecis, in Cicerone etiam obſeruari poteſt. Proponamus igitur loco exempli verba haec, ex oratione pro Milone: *Eſt enim, iudices, haec non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex natura ipſa arripuimus, hauſimus, expreſſimus: ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus.* In hoc exemplo quatuor *metaboles* concinnitatis partes obſeruare poteris, ſi paullum ordinem mutaueris: erit enim ſtrophe: *Hanc non didicimus, accepimus, legimus:* ſequitur antiſtrophe, principio ſimilis: *Verum ex natura ipſa arripuimus, hauſimus, expreſſimus,* poſtea ſequitur extenſio: *Ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus.* claudit epiphonemate, tanquam epodo: *Haec enim lex, iudices, non ſcripta, ſed nata eſt.* Huius ergo loci in hunc modum diſpoſita concinnitas quatuor *metaboles* partes habebit manifeſtas. *Bircou.*

t Ἀλ-

Καὶ ἔστι λέξις κρατίστη πασῶν, ἥτις ἂν ἔχοι πλείσας ἀναπαύλας τε καὶ μεταβολὰς ἁρμονίας, ὅταν τοτὲ μὲν ἐν περιόδῳ λέγηται, τοτὲ δ' ἔξω περιόδου· καὶ ἥδε μὲν ἡ περίοδος ἐκ πλειόνων πλέκηται κώλων, ἥδε δ' ἐξ ἐλαττόνων· αὐτῶν δὲ τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ἦ, τὸ δὲ μακρότερον· καὶ τὸ μὲν αὐτῶν γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον, τὸ δ' ἀκριβέστερον· ῥυθμοί τ' [t]ἄλλοι καὶ σχήματα παντοῖα, καὶ τάσεις φωνῆς αἱ καλούμεναι προσῳδίαι διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον. ἔχει δέ τινα χάριν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ ὕστω [u]συγκείμενον, ὥστε μὴ συγκεῖσθαι δοκεῖν. ὑπολλῶν δ' οἶμαι δεῖν λόγων εἰς τοῦτο τὸ μέρος· ὅτι γὰρ ἥδιόν τε καὶ κάλλιον ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι. παράδειγμα δ' αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους· ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις [x]εὐροωτέραις, καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις

Illa autem omnium praeſtantiſſima habenda eſt dictio, quae plurimis gaudeat intermiſſionibus et ſtructurae permutationibus; cum quaedam periodo incluſa, quaedam extra periodum efferantur; cumque altera ex pluribus membris periodus, altera ex paucioribus componatur: tum vero ex membris, cum hoc breuius, illud longius; aliud velocius, aliud remiſſius, aliud denique accuratius ſit: numeri praeterea quum diuerſi, diuerſae figurae, vociſque variae intenſiones, qui accentus vocantur, ſua varietate faſtidium ſatietatemque ſurrepturae. Nec ſua interim gratia caret, quod ita conſtituitur, vt *arte* minime conſtitutum videatur. Neque longo, vt arbitror, ſermone opus eſt, ad hanc partem *confirmandam:* nam in oratione nihil varietate ſuauius eſſe, omnes intelligere perſuaſum habeo. Cuius mihi exemplo eſt tota Herodoti, tota Platonis, tota denique Demoſthenis locutio: (neque enim poſſumus alios reperire, qui epiſodiis frequentioribus, qui varietate affluentiori, qui figuris multi-

Quae dictio praeſtantiſſima haberi debeat.

t Ἄλλοτε ἄλλοι *Reg.* 1. et 2. et *Colb.*

u *Wolfius* pro συγκείμενον legit συγκεῖσθαι. *Sylb.*

x Ferri poteſt. poteſt tamen

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χρησαμένης· λέγω δὲ τὸν μὲν, [y] ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῷ· τὸν δὲ, ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τὸν δὲ, ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ. ἀλλ' ἐχ ἥγ' Ἰσοκράτης καὶ τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων αἵρεσις ὁμοία [z] ταύταις ἦν· ἀλλὰ καίπερ ἡδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς πολλὰ συνθέντες οἱ ἄνδρες ἔτοι, περὶ τὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ποικιλίαν ἐ πάνυ εὐτυχῆσιν· ἀλλ' ἔστι παρ' αὐτοῖς εἷς περιόδε κύκλος, ὁμοειδὴς σχημάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνήεντων ἡ αὐτή· [a] ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα [b] κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν. ἃ δὴ ἀποδέχομαι [c] τὴν αἵρεσιν ἐκείνην κατὰ τοῦτο τὸ μέρος. καὶ αὐτῷ μὲν ἴσως τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριτες ἐπήνθων ταύτην ἐπικρύπτουσαν τὴν ἀμορφίαν· παρὰ δὲ τοῖς μετ' ἐκεῖνον ἀπ' ἐλαττόνων τῶν ἄλλων κατορθωμάτων περιφανέστερον γίνεται τοῦτο τὸ ἁμάρτημα.

multiformioribus vſi ſint) illum dico hiſtoriae conformatione, alterum ſuauitate dialogorum, tertium orationum forenſium vſu. Atqui Iſocratis eiuſque familiarium ſecta neutiquam videtur illis comparanda; nam multa quamuis hi ſcriptores iucundiſſima componant, et ſatis cum maieſtate; haud tamen in commutanda orationis ſtructura et varietate admodum ſunt felices; eſt enim iis vnus idemque periodi circulus, vniformis figurarum ſtructura, eadem vocalium implicatio, aliaque eiuſdem generis multa, quae aures offendunt. qua in parte ſectam hanc probare equidem non poſſum. Fortaſſe ſane multae apud Iſocratem efloreſcant gratiae, quae naeuos huiuſmodi occultent: apud eos vero, qui ſecuti ſunt illum, cum multo rarius felici *in ſcribendo* vtantur ſucceſſu, id vitium apparet manifeſtius.

XX. Ad-

admitti εὐχροωτέραις. illud *pulchrius fluentes*, hoc *elegantius coloratas* ſignificat. *Sylb.*

y Ὡς ἐν ἱστορίαις σχηματισμῷ, τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγοις χάριτι *Reg.* 1. et *Colb.*

z Τούτοις legendum arbitror, vt referatur ad *Demoſthenem* et *Platonem* et *Herodotum*. *Vpt.*

a Copulatiua particula deſideratur, vt ſit καὶ ἄλλα πολλὰ, vel ἄλλα τε πολλὰ τοιαῦτα. *Vpt.*

b Huius rei exempla complura ex *Iſocrate* collegit *Ariſtot.* Rhet. l. 3. c. 9. *Vpt.*

c Τὴν διαίρεσιν *Reg.* 1. et *Colb.*

d Mu-

κ'. Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος ὁ περὶ τῦ πρέποντος. [d] ὡς γὰρ τοῖς ἄλλοις σχήμασιν ἅπασι παρεῖναι δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἴ τι ἄλλο ἔργον ἀτυχεῖ τύτυ τῦ μέρους, εἰ καὶ μὴ τῦ παντὸς, τῦ κρατίστυ γ' ἀτυχεῖ. περὶ μὲν ἂν ὅλης τῆς ἰδέας ταύτης ἐχ ἧττος ὁ καιρὸς ἀνασκοπεῖν· βαθεῖα γάρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάνυ δεομένη λόγων ἡ θεωρία. ὅσα δ' εἰς τῦτο συντείνει τὸ μέρος, ὑπὲρ ἃ τυγχάνω ποιούμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ τὰ πλεῖστα, ὅσα γ' οὖν ἐγχωρεῖ, λεγέσθω.

Ὁμολογυμένυ δὴ παρὰ [e] πᾶσιν, ὅτι πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασιν, ὥσπερ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων, ἡ μέν τις ἂν εἴη πρέπυσα τοῖς ὑποκειμένοις, ἡ δ' ἀπρεπὴς, ἔτω δή πυ

XX. Adhuc vna mihi reſtat quaeſtio explicanda, de Decoro. reliquis enim omnibus dicendi formis adſit decorum neceſſe eſt: quam partem ſi quod opus non fuerit affecutum, etſi haud de toto, re tamen praeſtantiſſima, decidet. Sed de genere quidem vniuerſo ſermonem inſtituere, non huius eſt temporis. nam profunda eſt, et quae copioſa admodum oratione egeat, contemplatio. Quae vero ad hanc partem, de qua mihi nunc ſermo eſt, pertineant, etſi non omnia, neque adeo plurima, quae tamen locus ſibi poſtulat, dicentur. *Quibus modis decora fiat orationis ſtructura.*

Cum apud omnes in confeſſo ſit, id decorum eſſe, quod perſonis rebuſque ſubiectis conuenit; idcirco ſicuti delectui verborum, alter vt argumento ſit accommodus, alter vero non ita, ita etiam collo-

d Mutila mihi videtur haec ſententia, et verba iſtiuſmodi (ὑπ' ἐμῦ πρότερον εἰρημένα) e contextu poſt τὸ πρέπον excidiſſe ſuſpicor. *Vpt.* Vide §. 11. et 13.

e Ὁμολογυμένυ δὴ παρὰ] Decorum poſitum eſt, vel in ſermone moribus perſonae idoneo, ſcilicet vt temere loquatur puer, ſollicite mater, perturbatus exclamet: vt Aeneid. II. v. 66. *Namque, vt conſpectu in medio turbatus inermis Conſtitit, atque oculis Phrygia agmina circumſpexit: Heu! quae nunc tellus, inquit, quae me aequora poſſunt Accipere?* vel in apta compoſitione verborum, quaſi res ipſa ante oculos habeatur: non ſolum enim perſonae moribus neceſſe eſt conuenire dictionem, ſed etiam rebus. *Bircou.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ ἡ σύνθεσις. παράδειγμα δὲ τούτου χρὴ παραλαμβάνειν τὴν ἀλήθειαν. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀφ' ὁμοίας συνθέσει χρώμεθα [f] ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες, ἀδ' ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβούμενοι, ἀδ' ἐν ἄλλῳ τινὶ πάθει, ἢ κακῷ [g] ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα, καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ, μηδὲ παραλυπῇ. δείγματος, ἢ παραδείγματος ἕνεκα ταῦτα εἴρηκα ὀλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἴτια εἰπεῖν ἔχοι, τὰς ἰδέας ἁπάσας ἐκλογίζεσθαι βουλόμενος τοῦ πρέποντος. ἓν δὲ, ὃ προχειρότατον ἔχω καὶ κοινότατον εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦτο ἐρῶ. οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τῆς ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παραγενόμενοι τύχωσιν, ἀφ' ὁμοίας χρῶνται συνθέσει περὶ πάντων, ἀλλὰ μιμητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων, καὶ ἐν τῷ συντιθέναι τὰ ὀνόματα ἁδὲν ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τοῦτο ἀγόμενοι. ταῦτα δὲ παρατηροῦντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν τε καὶ

collocationi accidit. Cui rei illustrandae ipsa veritas adducenda est. quod autem dico, ita velim accipias. Non eadem nos vtimur compositione, cum irascimur et cum laetamur, cum lugemus et cum timemus, neque cum in alio quopiam affectu, aut malo versamur, vt solemus, cum nobiscum taciti res reputamus, nihilque nos omnino perturbat, molestiamue affert. Vel monendi, vel illustrandi gratia, haec a me dicta sunt, pro multis pauca: siquidem causae paene sunt infinitae, si quis singulas decori species percensere velit. Vnum autem, quod promtissimum hac de re habeo, et communissimum est, id proferam. Iidem homines, quum animorum eadem est constitutio, res gestas, quibus interesse contigit, aliis enarrantes, non simili in omnibus compositione vtuntur; sed quae referunt, figuratis gestibus imitari conantur, nullam interim curam verborum structurae habentes, eos vltro ipsa ad id ducente natura. Haec optimo cuique poëtae atque oratori

f Vide *Horatium* de Arte Poëtic. v. 92. etc.

g Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

ῥήτορα μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τοὺς λόγους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. ὃ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος [h] Ὅμηρος, καίτοι μέτρον ἔχων ἓν, καὶ

tori obseruanda sunt, vt res, de quibus sermonem instituit, non solum verborum delectu, sed orationis etiam structura imitetur. Quod in primis Homerus, ingenii vir diuinissimi, facere con-

h ὅ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος.] Hoc idem *πρέπον* in Virgilio videre possumus. Examinemus enim eadem forma aliquot exempla, et primo ex lib. II. Aen. v. 237. —*Scandit fatalis machina muros Foeta armis.* hic quasi oculis tarditas illa primum spondei, deinde molossi, et literarum ἀντιτυπία trahentium conatum, ipsiusque machinae pondus et resistentiam ostendit. *Scandit fatalis*, hic videtur vix posse subduci: deinde quasi in declue aliquod protracta, paullulum decurrit dactylo et spondeo, *Machina muros.* Rursum resistens, vt fieri solet, succumbentibus molliter viribus hominum, subsistit etiam, *Foeta armis.* nec tantum subsistit ratione pedum, sed etiam lassitudinem trahentium, interceptionem spiritus, collisione vocalium expressit. Item illud, quod sequitur: *Illa subit, mediaequae minans illabitur vrbi.* Hic syllaba *Nans*, veluti pendentem, et tanquam suspensam anteriorem partem equi ostendit. Nam literae *N* natura sursum spiritum trahit, et linguam palato suspendit: tum quies inter hanc et secundam dictionem motum dirimit, vt paullulum ex eo loco prospectasse vrbem totam vndique arbitreris. Iam post paruam quietem statim illa machina prona ruit: *Illabitur vrbi.* Hic ergo pedes exprimunt rei naturam. Quomodo vero literae exprimant naturas rerum, apud eundem multis locis notari potest. et primum in illo Aeneid. X. v. 336. *Et iacit: illa volans clypei transuerberat aera.* Nam tres sunt in hoc versu varietates, a totidem rebus. Primo enim iactus est, qui per *T* repraesentatur, quia conatum ostendit: deinde volatum exprimit, qui per *L* literam saepius inculcatam notatur: postremo est armorum transuerberatio, qui motus, quia est in re dura ferrea, ideo per literam *R* exprimitur. Item lib. II. Aeneid. v. 304. multam vocum asperitatem, multumque horrorem in iis quaesiuit, quae natura sic erant: *In segetem veluti cum flamma furentibus Austris*

ῥυθμὸς ὀλίγος, ἀλλ' ὅμως ἀεί τι καινοεργῶν ἐν τούτοις καὶ φιλοτεχνῶν· ὥστε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν γινόμενα τὰ

consueuit; vno quanquam carminis genere vteretur, et pedibus paucissimis: nouitatis tamen vbique adeo studiosus est, adeo arti curiosae deditus, vt parum interfit, remne oculis gestam in- tuea-

Avstris Incidit, aut rapidus montano flumine vorrens Sternit agros, sternit sata laeta, boumque labores; Praecipitesque trahit syluas: stupet inscius alto Accipiens sonitum saxi de vertice pastor. Hic plures sunt renitentiae asperitates, quam dictiones. *Flamma furentibus Avstris*: *Torrens rapidus*: omnia haec aspera sunt, et furorem imitantia: *Montano* vastum: in *Flumine* prima syllaba insuauis est. *Sternit* asperum est, cum natura caninae literae, tum *antitypia* eiusdem cum *N*. *Agros sternit* asperum. *Sternit sata laeta* disyllabae dictiones tres, duae vastae, vna aspera. *Boumque* mugitum refert, et sonitum, quem inter montes referunt *cataclysmi*. *Praecipitesque*, hic est rictus caninae literae, nulla vero consonans suauis, aut liquida mixta: quin etiam ipsae vocales stridulae, minimumque iucundae sunt. *Trahit syluas, antitypia T* et *S*, *L* et *V* consonantis, et plusquam agrestis expressa natura semiuocali *S*. quae sequuntur, non tam horrida videntur, quam affecta. *Stupet* enim breuitate syllabarum et tenuitate consonantium, ac vocalium ingratitudine, spiritum tanquam defecisse docet pastoris illius, quem solitudo etiam deterrebat. *Inscius alto*, suauius est, et dignum miseri cordia. Sic et moestum, quod sequitur, ob vocalium tristitiam: *Accipiens sonitum saxi de vertice pastor*. Aliud exemplum ex eodem lib. II. Aeneid. v. 172. *Vix positum castris simulacrum; arsere coruscae Luminibus flammae arrectis, salsusque per artus Sudor iit. terraque ipsa solo (mirabile dictu) Emicuit, parmamque ferens hastamque trementem.* Haec non tam a Sinone dicta, quam timore et horrore signata, esse videntur. Sic Cicero in Miloniana cap. 10. exiguas voces accumulans, muliebrem cerre moram expressit: *Paulisper dum se vxor, (vt fit) comparat, commoratus est.* Dionysii exemplum (ex Homero allatum) refert illud Virg. lib. VI. *Saxum ingens voluunt alii.* Nam densitatem consonantium insuauium habet: canina siquidem litera in principio ponitur *S*: *A* vero amplitudinem habet: elisio vero hiatum et defatigationem designat: *antitypiam* vero, *S* et *V* consonantes. *Bircov.*

i Ex

πράγματα, ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. ἐρῶ δ' ὀλίγα, οἷς ἄν τις δύναιτο παραδείγμασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

Ἀπαγγέλλων ἂν πρὸς τὰς Φαίακας Ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτῶ πλάνην, καὶ τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν εἰπών, τὰς ὄψεις τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. ἐν δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ τὸν Σίσυφον διηγεῖται πάθη, ᾧ φασι τὰς καταχθονίους θεὰς ὅρον πεποιῆσθαι τῆς τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν ὑπὲρ ὄχθου τινὸς ἀνακυλίσῃ πέτρον τινά· τοῦτο δ' ἀμήχανον εἶναι, καταπίπτοντος, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν τῶ πέτρω. πῶς ἂν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν.

[i] Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατερὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
[k] Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. —

ἐνταῦθα ἡ σύνθεσίς ἐστιν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τῶ πέτρω, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν

tueamur, an ab eo enarratam. Pauca proferam, quibus exemplorum loco ad multa vti liceat.

Vlysses suos dum Phaeacibus errores narrat, descensu ad inferos explicato, malorum istius loci expressam oculis imaginem repraesentat. Inter alia et Sisyphi miserias recensет: cui metam hanc calamitatis finiendae deos inferos ferunt constituisse, vbi supra montem quendam saxum ingens protruserit: quod tamen fieri neutiquam potest, saxo rursus, vbi ad summum peruenerit, relabente. Haec autem qua imitatione expresserit per ipsam verborum structuram, operae pretium est videre.

Sisyphon adspexi duros perferre dolores,
Saxum vtraque manu gestantem pondere vasto.
Ille quidem manibusque humerisque volubile saxum
Ad iuga connixus trudit. —

Hic structura est eiusmodi, vt oculis res singulas subiiciat; saxi pondus, laboriosum eius e terra motum, Sisyphum modo totis

i Ex Odyss. λ. v. 492.
k Vide *Demetrium Phalè-*reum §. 72. et *Gellium* l. 2. c. 30. et l. 7. c. 20.

* Nemo

διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. ἀδεὶς ἂν [l]ἄλλως εἴποι, παρά τί γέγονε τούτων ἕκαστον· ἀ γὰρ εἰκῇ, ἀδ' ἀπὸ ταὐτομάτου. [m]πρῶτον μὲν τοῖς δυσὶ στίχοις, ἐν οἷς ἀνακινεῖ τὴν πέτραν, ἔξω δυοῖν ῥημάτων τὰ λοιπὰ τῆς λέξεως μόρια πάντα ἐστὶν ἤτοι δισύλλαβα, ἢ μονοσύλλαβα· ἔπειτα ἡμίσει πλείοις εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ τῶν βραχειῶν [n]ἐν ἑκατέρῳ τῶν στίχων· ἔπειθ' ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διεξήκασι πάνυ αἰσθητῶς, ἢ τῶν φωνηέντων συγκρουομένων, ἢ τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων συναπτομένων· ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίστοις, καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν, ἅπαντα σύγκειται. τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται; αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλὰς μεταξὺ

totis membris connitentem, modo cliuum adscendentem, saxumque magno vix demum labore protrusum. * Nemo sane aliud praeterea dicat, a quo haec singula proficiscantur: neque enim temere, aut casu facta sunt. Principio quidem duobus versibus, in quibus saxum protrudit, duabus exceptis vocibus, reliquae omnes orationis partes sunt aut disyllabae, aut monosyllabae: deinde longae breuibus fere dimidio plures sunt in vtroque versu: omnes praeterea vocabulorum harmoniae latis progrediuntur passibus, et sensili admodum discrimine dirimuntur, aut collisu inter se vocalibus, aut semiuocalibus mutisque coniunctis: ex numeris etiam dactylicis spondaicisque, qui longissimi sunt latoque incedunt gressu, tota componuntur. † Quid igitur valent haec singula? monosyllabae quidem et dissyllabae dictiones, longo a se inuicem

* Nemo sane efferret singula, supra quam facta sunt. *Birc.*

l Arbitror legendum ἄλλως. Fortasse etiam hoc modo: ἀδεὶς ἂν εἴποι, παρὰ τί ἄλλο γέγονε τούτων ἕκαστον.

m Πρῶτον τοῖς β'. στίχοις, οἷς etc. *Reg.* 1. et *Colb.*

n Ἐν ἑκατέρῳ τῷ στίχῳ *Colb.* Quod quidem, de hisce duobus vltimis versibus intelligendum, haud adeo verum esse notauit *Vpt.*

* Sed quo haec pertineant? *Schott.*

o Vide

χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαί, [o]σηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βαρύ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων [p]ψύγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τοῦ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δ' ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζούσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τούτοις ἑξῆς λεγόμενα δηλοῖ. τὸν γὰρ [q]ἀπὸ κορυφῆς ἐπισείοντα πάλιν καὶ κατακυλιόμενον πέτρον ἀ τὸν αὐτὸν ἡρμήνευκε τρόπον, ἀλλ' ἐπιταχύνας τε καὶ συσπάσας τὴν σύνθεσιν. προειπὼν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι·

— ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν —·

inuicem temporum interuallo distantes, referunt moram ac diuturnitatem rei: syllabae autem longae, stabilitate quadam atque tarditate gaudentes, renixum, grauitatem, difficultatemque: facta vero inter vocabula respiratio, et densa literarum asperrimarum positio, operis intermissionem, impedimenta, et laboris magnitudinem: numeri denique quoad longitudinem spectati, membrorum extensionem, proueluentis molitionem, saxique resistentiam obfirmatam repraesentant. Haec autem non esse naturae, sua se sponte offerentis, opera, sed artis omnino, quae res gestas imitari conetur, ex his, quae postea dicentur, patet. Lapidem etenim e vertice montis relabentem deuolutumque non eodem modo expressit; sed numeris structurae vsus incitatioribus et contortis. nam cum eadem dicendi forma haec esset elocutus:

— *Sed culmina iamiam*
Tacturum —:

huic

o Vide *Longinum* §. 39.

p Forsan ψῆγμα legendum. *Colb. Vpt.*

q Ἀπὸ τῆς κορυφῆς *Reg.* 1. et

r Ἐπι-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐπιτίθησι τάτῳ·

— τότ' [r] ἀποστρέψασκε κραταιΐς.

[s] Αὖθις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

ἀχὶ συγκατακεκύλισαι τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνο-
μάτων σύνθεσις, μᾶλλον δ' ἔφθακε τὴν τῶ λίθω φοράν·
τὸ τῆς [t] ἀπαγγελίας τάχος; ἔμοιγε δοκεῖ. καὶ τίς ἐν-
ταῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτην ἄξιον ἰδεῖν· ὁ τὴν
καταφορὰν δηλῶν τῶ πέτρω στίχος μονοσύλλαβον μὲν
ἑδεμίαν, δισυλλάβως δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις. τῶτ'
ἐκ ἐᾶ πρῶτον διεξηκέναι τὰς χρόνους, ἀλλ' ἐπιταχύνει
ἔπειθ' ἑπταικαίδεκα συλλαβῶν ἐσῶν ἐν τῷ στίχῳ, δέκα
μέν εἰσι βραχεῖαι συλλαβαί, ἑπτὰ δὲ μόναι μακραί, καὶ
ἑδ' αὐταὶ τέλειοι. ἀνάγκη ἦν [u] κατεσπᾶσθαι καὶ συ-

huic membro adiungit:

— retro fati vis aspera vertit:
Fertur ad ima ruens lapis improbus aequora campi.

An non vna cum saxi grauitate prouoluitur ipsa verborum col-
locatio, seu potius lapidis cursum praeuertit dictionis volubili-
tas? mihi quidem videtur. Quae tandem hoc etiam loco causa
est? (nam eam inuestigari par est) versus *nempe*, qui saxi re-
uolutionem exprimit; cum dictionem ne vnam quidem mono-
syllabam, nec plures duabus habeat dissyllabas. Id vero
inprimis tempora in longum trahi non sinit, sed quam
citissime accelerat: deinde, cum huic versui syllabae sint septen-
decim, earum decem sunt breues, longae solummodo septem,
nec eae ipsae perfectae. necesse itaque est contrahi et
coar-

r Ἐπιτρέψασκε *Reg.* 1. et *Colb.*

s Ita hunc locum exhibent et *Homeri* vulgatae Editiones, nisi quod Αὖτις legant. At in tertio *Rhetor.* aliter *Aristoteles* citat: Αὖτις ἐπὶ δάπεδόν τε κυλίνδετο. Nostra confirmat examen, quod sequitur: μονοσύλλαβον μὲν ἑδεμίαν, δισυλλάβως δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις. *Vpt.*

t Ἀπαγγελία idem, ac ἑρμηνεία, *elocutio*, vt constat ex p. 39, 41, et 70. iuxta *Ed. Sylb.* atque etiam (vt nos monuimus *Vpronus*) ex *Chrysost.* in 4to περὶ ἱερωσύνης, hisce verbis: καὶ ἑδέν μοι φράσεως, ἑδὲ ἀπαγγελίας μέλει.

u Nota hic dissimilitudinem temporum in κατεσπᾶσθαι et συ-

γέλλεσθαι τὴν φράσιν τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν
ἐφελκομένην. ἔτι πρὸς τάτοις ἑδ' ὄνομα ἀπ' ὀνόματος
ἀξιόλογον εἴληφε διάστασιν· ἅτε γὰρ φωνήεντι φωνῆεν,
ἅτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον, ἢ ἄφωνον [x] γίνεται, ἃ τραχύνειν
πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, ἑδέν ἐστι παρακείμε-
νον. ἡ δὴ διάστασις αἰσθητή, μὴ διηρημένων τῶν λέξεων,
ἀλλὰ συνολισθαινόντων ἀλλήλαις καὶ συγκαταφερόντων,
καὶ τρόπον τινὰ μία ἐξ ἁπασῶν γίνεται διὰ τὴν τῶν ἁρ-
μονιῶν ἀκρίβειαν. ὃ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων θαυμάζειν
ἄξιον, ῥυθμὸς ἑδεὶς τῶν μακρῶν, οἳ φύσιν ἔχουσι πίπτειν
εἰς μέτρον ἡρῷον, ἅτε σπονδεῖος, ἅτε βακχεῖος, ἐγκαταμέμι-
κται τῷ στίχῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς τελευτῆς· οἱ δ' ἄλλοι πάντες
εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ ἅτοί γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες [y] τὰς

coarctari locutionem, ab ipsa syllabarum breuitate coactam. Nomen praeterea nullum a nomine interuallo longiusculo distat: neque enim vocali vocalis, neque semiuocali aut semiuocalis, aut muta addita est, quae structuram orationis asperare soleant et distrahere; nihil, *inquam*, horum omnium adiunctum est. Nulla etiam sensilis est distantia, diuulsis vocibus; sed eodem omnes lapsu secum videntur praecipitari, et deorsum ferri: vt vnam quodammodo ex omnibus, ea est structurae perfectio, conflatam putes. Quod vero prae aliis egregie admirationem habeat, nullus omnino e longis pes, quorum natura est in carmen heroicum incidere, neque Spondeus, neque Bacchius, praeterquam in fine, versui admiscetur: nam reliqui omnes sunt Dactyli, iique ad naturam *irrationalium* syllabas quam proxime accedentes

γέλλεσθαι. *Sylb.* Erit quidem eadem temporum dissimilitudo, sed verior fortasse lectio, si quis admittendum censeat κατεσπεῦσθαι. eo sane vtitur *Longinus* §. 39. τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, *eo quod numerus non praecipitetur. Vpt.*

x Forsan, verbo γίνεται in sequentem periodum translato, sic legendus locus: ἅτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον, ἢ ἄφωνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, ἑδέν ἐστι παρακείμενον. ἡ δὴ διάστασις αἰσθητὴ γίνεται, μὴ διηρτημένων τῶν λέξεων. *Sylb.* Rectius (vt in *Reg.* 1. et *Colb.*) abesset verbum γίνεται.

y *Sc.* συλλαβὰς in πέδονδε et κυλίνδετο. Vide p. 109. v. 3.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀλόγως, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνίως τῶν τροχαίων. ἁδὲν δὴ τὸ ἀντιπράττον ἐστὶν, εὔτροχον καὶ περιφερῆ καὶ καταῤῥέουσαν εἶναι τὴν φράσιν ἐκ τοιούτων συγκεκροτημένην ῥυθμῶν.

Πολλά τις ἂν ἔχοι τοιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενα· ἐμοὶ δ' ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. ὧν μὲν ἔν δεῖ σχολάζεσθαι τοὺς μέλλοντας καλὴν καὶ ἡδεῖαν ποιήσειν σύνθεσιν ἔν τε ποιητικῇ καὶ λόγοις ἀμέτροις, ταῦτα κατ' ἐμὴν δόξαν ἐστὶ, τά γ' ἂν κυριώτατα καὶ κράτιστα. ὅσα δ' [z] ἐχ οἷά τ' ἦν, ἐλάττω τ' ὄντα τούτων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διαπλῆθος [a] δυσπερίληπτα γραφῇ, ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρήσομαι. νῦν δὲ τὰ καταλειπόμενα, ὧν ὑπεσχόμην, καὶ ἁδενὸς ἧττον ἀναγκαῖα εἰρῆσθαι, ταῦτ' ἔτι προσθεὶς τῷ λόγῳ, παύσομαι· „Τίνες εἰσὶ διαφοραὶ τῆς συνθέσεως, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν τε πρωτευσάντων ἐν αὐταῖς [b] μνησθῆναι, καὶ δείγματα ἑκάστῃ παρασχεῖν. ὅταν δὲ ταῦτα λάβῃ μοι τέλος, τότε κἀκεῖνα [c] διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀποῤῥέμενα, τί ποτ' ἐστὶν, ὃ ποιεῖ τὴν πεζὴν λέξιν ὁμοίαν ποιήμασι φαίνεσθαι, μένουσαν ἐν τῷ τῆ λόγου σχήματι, [d] τὴν δὲ ποιητικὴν φράσιν ἐμφερῆ τῷ πεζῷ λόγῳ, φυλάττουσαν τὴν ποιητικὴν σεμνότητα.“ σχεδὸν γὰρ οἱ κράτιστα διαλεχθέντες, ἢ ποιήσαντες, ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. πειρατέον δὴ καὶ περὶ τούτων, ἃ φρονῶ, λέγειν. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆ πρώτου.

κά. Ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ ἅτ' εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν δυναμένας, ἅτ' εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ. οἶομαί τ' ἴδιον ἡμῶν ἑκάστῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψεως, ἅτω καὶ συν-

cedentes habent, vt plerique a Trochaeis non multum abſint. Nihil itaque obſtat, quo minus volubilis ſit oratio, et contorta, ac venuſtate fluat, quae huiuſmodi numeris temperatur.

Multa eiuſdem generis ab Homero tractata cuiuſuis eſt proferre: mihi vero ſufficere videntur haec, vt caetera etiam explicandi locum habeam. Quae igitur illis curae eſſe debent, qui pulchram cupiunt et iucundam, tam in ligata, quam ſoluta oratione, compoſitionem efficere, haec iuxta meam opinionem longe praecipua ſunt et praeſtantiſſima. Quae vero his ſcriptis facile includi nequeunt, eo quod minutiora ſint et obſcura, aut aegre propter multitudinem aſſequenda, haec tibi exercitationibus quotidianis proponam, optimorum tam poëtarum, quam et hiſtoricorum ac oratorum, teſtimoniis vſurus. Nunc vbi ea, quae reſtant, quaeque eram pollicitus, haud dictu minus neceſſaria, huic ſermoni addam, finem dicendi faciam: „Quae ſc. compoſitionis ſint differentiae; quis vniuſcuiuſque maxima ex parte character et nota; ſcriptorum adeo in ſingulis, qui primas meruerint, mentionem facturus, ſuis cuique exemplis additis. Ea vbi finem acceperint, tunc illa etiam inquiram, de quibus plerique dubitarunt: Quid tandem ſit, quod efficit, vt ſoluta oratio, quamuis permaneat in ſermonis forma, ſimillima tamen carmini videatur; atque vt locutio poëtica pedeſtrem prae ſe ferat ſermonem, cum dignitatem tamen poëticam ipſa tueatur.„ Haec etenim orationis ſunt ornamenta, quae praeſtantiſſimi quique ſcriptores proſaici et poëtae comprehendunt. Nobis igitur conandum eſt, quae de his ſentiamus, ea explicare; initio a primis ducto.

XXI. Equidem compoſitionis ſpeciales differentias oppido multas eſſe concedo; neque eas in compendium, aut in enumerationem accuratam, venire poſſe exiſtimo. Puto autem, vnumquemque noſtrum, quemadmodum in viſu, ſic et in verbo- *Quae ſint compoſitionis differentiae.*

z Vix dubium eſt, quin λεχθῆναι, aut περιλαβέσθαι, aut ſimile quid, e contextu exciderit, niſi ſubintelligi malueris. *Vpt.*

a Illud δυσπερίληπτα γραφῇ eſt carminis hemiſtichium, ſimile illi *Empedoclis* δυσπερίληπτα νόῳ. *Vpt.*

b Nihil eſt, a quo regantur Infinitiui μνησθῆναι et παρασχεῖν: itaque poſt μνησθῆναι, βαλόμενος inſertum velim.

c Διευκρινῆσαι *Reg.* 1.

d Τί δὲ ποιητικὴν *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

θέσεως ὀνομάτων παρακολουθεῖν, ἃ φαύλως παραδεί-
ματι χρώμενος [e]ζωγραφίᾳ. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τα
αὐτὰ φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γρά
φοντες, ἀδὲν ἐοικότα ποιῆσιν ἀλλήλοις τὰ μίγματα,
τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν ποιητικῇ τε διαλέκτῳ καὶ τῇ ἄλλ
ἁπάσῃ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι πάντες, [f]οὐχ ὁμοίω
αὐτὰ συντίθεμεν. τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰ
ταύτας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς, αἷς ὁ βουλόμενος ὀνό
ματα θήσεται τὰ οἰκεῖα, ἐπειδὰν τὰς τε χαρακτῆρα
αὐτῶν, καὶ τὰς διαφορὰς ἀκούσῃ. ἐγὼ μέντοι κυρίω
ὀνόμασιν οὐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεῦσαι, ὡς ἀκατονομά
στας, μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν αὐστηράν, τ
δὲ γλαφυράν, [g]ἢ ἀνθηράν, τὴν δὲ τρίτην κοινήν.
ὅπως ποτὲ γίνεσθαι φαίην ἂν ἔγωγε, ἀπορῶ, καὶ δίχ
μοι νόος [h]ἀτρέκειαν εἰπεῖν, εἴτε κατὰ τὴν σύνεσιν τῶ

verborum compositione, proprium characterа sequi; haud m
le exemplo e pictura tracto vsus. Nam veluti in ea ar
omnes pingendi artifices, sumtis iisdem coloribus, diuers
penitus colorum mixturas faciunt: eodem modo, seu liga
fuerit, seu alia quaeuis oratio, omnes etsi verbis iisdem v
mur, non tamen eadem ratione illa collocamus. Generale
itaque illius differentias tres esse arbitror, quibus sua vocabu
pro lubitu quiuis imponat, earum vbi a me characteras diffe
rentiasque audiuerit. Quoniam autem propria nomina, qu
bus eas appellem, ipse non habeo, tanquam suis careant no
minibus, translatis vsus, hanc *Austeram* voco, illam *Politam*
seu *Floridam*, tertiam *Communem*. Atqui haec tertia qu
tandem modo fiat, dubito; atque anceps mihi animus est
quo pacto certi quid pronunciem; siue extremorum vtriu
qu

e In corrupta voce ζωγραφίᾳ duplicis lectionis est vestigium: ζωγραφικῷ et ζωγραφίᾳ: quorum illud antecedenti, hoc sequenti respondet. *Sylb.* ζωγραφιαίῳ *Colb.*

f In libello περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος rationes quatuor affert, cur plura apud scriptores dicendi genera reperiantur, ita vt suo sibi omnes stylo peculiari gaudeant et characterе Videsis p. 185. iuxta *Ed. Sylb. Vpt.*

g Ἢ ἀνθηράν non agnoscun *Reg.* 1. et *Colb.*

h De hoc loco consule *Petr Victo*

ἄκρων ἑκατέρας, εἴτε κατὰ μίξιν· ἃ γὰρ ῥᾴδιον εἰκάσαι
τὸ σαφές. [i]μή ποτ' ἂν κρεῖττον ᾖ λέγειν, ὅτι κατὰ τὴν
ἄνεσίν τε καὶ τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐσχάτων ὅρων, οἱ διὰ μέ-
σου γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες; ἃ γὰρ ὥσπερ ἐν μουσικῇ
τὸ ἴσον ἀπέχει τῆς νεάτης καὶ ὑπάτης ἡ μέση, τὸν αὐ-
τὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος ἑκατέρου τῶν ἄκρων ἴσον
ἀφέστηκεν· ἀλλ' ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων, ὡς ἀγέ-
λη τε καὶ σωρὸς καὶ ἄλλα πολλά. ἀλλὰ γὰρ οὐχ ἧττος
ὁ καιρὸς ἁρμόττων τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ· λεκτέον δ', ὡς
ὑπεθέμην, περὶ τῶν χαρακτήρων οὐχ ἅπανθ', ὅσα εἰ-
πεῖν ἔχοιμι· μακρῶν γὰρ ἂν οἶμαι πάνυ [k]δέησειν λό-
γων· ἀλλ' αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

κβ'. Τῆς μὲν ἂν αὐστηρᾶς ἁρμονίας τοιόσδε καὶ ὁ

que priuatione, siue eorundem mistura. neque enim facile est, rei veritatem explorare. Num igitur satius esset affirmare, ex remissione et intensione extremorum terminorum medios constitui, qui multi admodum sunt? non enim, sicuti in Musica media ab ima supremaque chorda aequali interuallo distat, perinde et in orationibus accidit, vt media vtrinque ab extremis pari distantia dirimatur. est enim ex iis, quae laxius tractanda veniunt, veluti grex et cumulus, aliaque id genus multa. Huic vero quaestioni fusius explicandae tempus haud commodum est: nam de variis dicendi characteribus, quemadmodum proposui, aliquid vt proferam, a me locus exigit; non tamen, quae possim, omnia, (id enim copiosam, arbitror, orationem postularet) sed quae sint notiora et manifesta.

XXII. Austerae itaque compositionis character huiusmodi est. *Qui sit austerae compositionis character.*

Victorii Var. lect. lib. 22. cap. 9. vbi clausulam *Pindaricam*, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, significare arbitratur: *vt verum fatear, et, quemadmodum res ipsa se habet, aperiam. Sylb.* Vide *Ciceronis* Epist. 38. ad Attic. lib. 13. Exstant etiam haec poëtae verba in secundo *Platonis* de Repub. et apud *Maximum Tyrium* Ser-

mone 2. *Vpt.*

i Ellipsis est vocis λογιτέον, aut σκεπτέον. itidemque mox post ὅρων verbum γίνεται, aut simile quid, subintelligas necesse est. *Vpt.* Vide *Dionysium* fusius hac de re differentem in libello περὶ Δημοσθένους δεινότητος p. 185. iuxta *Ed. Sylb.*

k Δεήσει *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ὁμοί-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χαρακτήρ. ἐρείδεσθαι βέλεται τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς, καὶ τάσεις λαμβάνειν ἰσχυράς, ὥς ἐκ περιφανείας ἕκαστον ὄνομα ὁρᾶσθαι, ἀπέχειν τ' ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους αἰσθητοῖς χρόνοις διειργόμενα τραχείαις τε χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις ταῖς συμβολαῖς, ἁδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷον γίνονται τῶν λογάδην συντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτ' εὐγώνιοι, μήτε συνεξεσμέναι βάσεις, ἀργαὶ δέ τινες καὶ αὐτοσχέδιοι μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. τὸ γὰρ ἐκ βραχείας συλλαβῆς συνάγεσθαι, πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴ ποτε ἀνάγκη βιάζοιτο.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειρᾶται διώκειν, καὶ τάττων γλίχεται· ἐν δὲ τοῖς κώλοις ταῦτά τ' [l]ἀχ ἧττον ἐπιτηδεύει, καὶ τὰς ῥυθμὰς τὰς ἀξιωματικὰς καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκλέγεται, καὶ ἅτε [m]πάρισα βέλε-

est. Sua vt firme collocentur verba, graduſque ſtabiles affirmant, operam dat; ita vt ſingula veluti ex proſpectu appareant, et partes quaeque a ſe inuicem ſatis iuſto interuallo ſeparentur, tempore etiam ſenſili diſiunctae. Aſperis eadem facilliſſime et reſiſtentibus literarum colliſionibus vti ne minimum grauatur; perinde atque in aedibus ſtruendis, quum lapidei cura ſelecti componuntur, ipſa fundamina neque angulis rectis conſtant, neque ad amuſſim poliuntur, verum rudia ſunt et temere coniecta. Atque magnis vt plurimum dictionibus, paſſuque grandi incedentibus produci amat. nihil enim huic inimicum adeo, ac breuibus coarctari ſyllabis; niſi id forte neceſſitas poſtulet.

Atque haec quidem in *ſtruendis* vocabulis conatur aſſequi, horumque eſt amantiſſima: nec minori ſtudio membris incumbit, vt numeros dignitatis maieſtatiſque pleniſſimos eligat; ne ſolicita quidem, vt membra ſibi ipſis aequa-

l Ὁμοίως, ἢ ἀχ ἧττον *Colb.*

m *Ariſt.* Rhet. l. 3. c. 9. Παρίσωσις, ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα· Παρομοίωσις δὲ, ἐὰν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἑκατέρου τῶν κώλων. ἀνάγκη δὲ ἢ ἀρχῇ, ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν. *Vpt.*

ται τὰ κῶλα ἀλλήλοις [n]εἶναι", ἅτε παρόμοια, ἅτ' ἀναγκαία δηλεύοντα ἀκολουθία, ἀλλ' εὐγενῆ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἐλεύθερα. φύσει τ' ἐοικέναι μᾶλλον αὐτὰ βέλεται, ἢ τέχνῃ, καὶ κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον, ἢ [o]κατ' ἦθος. περιόδους δὲ συντιθέναι [p]συναρτιζούσας τὸν νοῦν τὰ πολλὰ μὲν ἅτε βέλεται· εἰ δέ ποτε αὐτομάτως ἐπὶ τοῦτο [q]κατενεχθείη, τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές· ἅτε προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελούσαις τὸν νοῦν χρωμένη, ἁθ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιντο θεατρικαί τινες, ἢ γλαφυραὶ, σπουδὴν [r]ἔχουσα· ἁδ' ἵνα τῷ πνεύματι τῷ λέγοντος ὦσιν αὐτάρκεις συμμετρούμεναι μὰ Δία. ἁδ' ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἐπιτηδεύει, [s]ἁδ' ἐπὶ

aequalia ſint, aut ſimilia, aut conſecutioni neceſſariae ſeruiant, ſed vt generoſa, vt ſimplicia ſint, et libera. Naturae magis, quam arti, ea accommodari vult, atque affectibus concitandis aptiora dici, quam moratae orationi. Periodos, quae ſenſa animi abſoluant, plerumque non requirit: (quod ſi forte in eas aliquando inciderit, negligentiam oſtentare quaerit, ornatumque ſimplicem) nec vlla nominum additamenta, ad cogitata illuſtranda parum facientia, tantum vt orbes orationis impleantur, expetit: neque curam adhibet, vt clauſulae ſententiarum tragico ornatu compoſitae ſint, aut arte expolitae; neque adeo mehercule, dicentis vt ſpiritui commenſuratae videantur. Caetera huiuſmodi artificia prorſus negligit; neque, eodem

n Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

o Ἤθη dicuntur affectus leniores et ſuauiores: contra πάθη, vehementiores. Cicero: *O poëma tenerum, et moratum, atque molle*: ἠθικὸν ποίημα. *Wolfius.*

p Rectius forſan ἀπαρτιζούσας, qua voce et alibi (vti p. 131. v. 6.) vtitur *Dionyſius*: necnon *Demetrius Phalereus* περὶ ἑρμηνείας §. 2. quem conſulas velim.

q Κατενεχθῇ *Reg.* 1. et *Colb.*

r In vulgatis *Editionibus* perperam ἔχουσα. *Sylb.*

s Paulo rectius fortaſſe legemus: ἁδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας κατὰ ταῦτα αἱ πτώσεις. *Sylb.* Diſplicet *Vpton*, qui verba hoc modo refingi vult: ἁδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας τὰς αὐτὰς

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῆς τοιαύτης ἁρμονίας, κατὰ ταῦτα δὲ πλώσεις, πο-
κίλη περὶ τὰς σχηματισμὸς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἀναρθρος,
ἐν πολλοῖς ὑπεροπλικὴ τῆς ἀκολουθίας, ἤκιστα ἀνθηρὰ,
μεγαλόφρων, αὐθέκαστος, ἀκόμψευτος, τὸν ἀρχαϊσμὸν
καὶ [s]τὸ πῖνον ἔχουσα κάλλος.

Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζη-
λωταὶ κατά τε ποίησιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πο-
λιτικοὺς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν [t]ἐπικῇ
ποιήσει ὅ τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ
Φυσικὸς· [u]ἐν δὲ μελοποιΐᾳ Πίνδαρος· ἐν δὲ τραγῳδίᾳ
Αἰσχύλος· ἐν δ' ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· ἐν δὲ πολιτικοῖς λό-

eodem ſtructurae genere obſeruato, eoſdem caſus ambitioſ
conſectatur: varia in figuris orationis eſt, conuinctionibus r
riſſimis, ſine articulis; conſecutionis vt plurimum negligen
minime florida, ſublimitatis animoſae, praefracta, incomt
vetuſtatem atque horridum illum et informem ſitum honori ſib
ducens et ornamento.

Hanc orationis ſtructuram ſumma diligentia multi perſecu
ſunt, tam in poëſi, quam in hiſtoria et ciuili eloquentia: qui ver
caeteris videntur praeſtitiſſe, ſunt, in Epica poëſi, Antimachus Co
lophonius et Empedocles phyſicus: in Lyrica Pindarus: i
Tragoedia Aeſchylus: in hiſtoria Thucydides: in oration
ciuil

αὐτὰς πτώσεις. Locum difficilem ſane et perplexum (vtpote cui vocabula quaedam excidiſſe ſuſpicor) nonnihil adiuuat lectio *Cod. Colb.* ὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδες ἡδεμίαν. ἐπεὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια· ἀγχίσροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις etc. *neque aliud aliquod id genus artificium de induſtria adhibet. Et quoniam huiuſmodi orationis ſtructurae haec propria ſunt: ſubinde mutat caſus* etc. Nec multum diſcrepat *Reg.* 1. ὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδ' ἡδεμίαν ἐπὶ τῆς τ
αὐτῆς ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια ἀ
χίσροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις et

s Forſan rectius τὸν πῖν
ſubſtantiue, vt infra §. 2
Sylb. Hanc coniecturam fi
mant et alia *Dionyſii* loca: *
p. 127. 166. 187. iuxta E
Sylb.

t Ἐπικεῖ perperam in vu
gatis *Dionyſii* Editionibus;
conſtat ex iis, quae ſequunt
infra §. 23. et 26.

u Ἐν μελοποιΐᾳ δὲ Πίνδαρος,
τραγῳδίᾳ δ' Αἰσχύλος *Reg.* 1.
Colb.

x Πο

γοις Ἀντιφῶν. ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπήτει πολλὰ
παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἑκάστου παραδείγματα, καὶ
ἴσως ἂν ἂν ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο, [x]πολλοῖς ὥσπερ
ἄνθεσι ποικιλλόμενος ἑαυτοῦ· ἀλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε
φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον, ἢ [y]παραγγελτικόν. ἃ μὲν δὴ [z]ἀνέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ
ῥηθέντα ἥρμοττεν, ὡς δὴ φανερὰ καὶ δεόμενα μαρτυ-
ρίας. ἔδει [a]δέ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μή-
τε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ, μήτ' ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως. τοῦ-
το δὴ πειράσομαι ποιῆσαι, δείγματα λαβὼν ὀλίγα παρὰ
τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. ποιητῶν μὲν ἓν Πίνδαρος [b]ἀρ-

ciuili Antipho. Hoc autem loco propoſiti mei ratio poſtulare videatur, vt eorum, quae a me ſunt dicta, compluria proferam exempla; nec iniucunda fortaſſe oratio foret, vernis veluti floribus depicta: ſed in nimiam inde molem excreſceret haec inſtituta ſcriptio, atque vmbraculis otioque magis conuenire, quam praeceptis tradendis, videretur. Ea vero, quae diximus, nullo examine praeterire, tanquam ſatis per ſe eſſent manifeſta, nec teſtimoniis indigerent, mihi religio erat. modus ſcilicet vtriſque habeatur oportet; vt neque prolixior ſim, quam temporis ratio patiatur, nec rei probandae deſim. Hoc itaque praeſtare conabor, e nobiliſſimis ſcriptoribus pauca excerpens exempla. e poëtis Pindarus in

x Πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι ποικιλλόμενος τοῖς ἀριθμοῖς *Colb.*

y Παραγγελματικὸν *Reg.* 1. et *Colb.*

z οὐδ' ἀνεξέλεγκτα *Reg.* 1. et *Colb.*

a Δήπως *Colb.*

b Ποιητῶν μὲν ἓν Πίνδαρος.] Quae in Pindari ode obſeruauit Dionyſius, eadem obſeruari poſſunt in illa Horatii Ode 12. Carm. lib. I. *Quem virum, aut heroa, lyra, vel acri Tibia, ſumes celebrare, Clio? Quem deum? cuius recinet ioſa Nomen imago.* Hic ſunt duo membra, duobus verbis clauſa. Primum membrum habet nomina appellatiua quinque, vnum adiectiuum, praepoſitiones duas, infinitum vnum. omnia appellatiua aſpera. Nam *virum, heroa, lyra, acri,* propter frequens *R*, caninum quendam et aſperum ſonitum faciunt. *Tibia*, propter repetitum *I*, motum ſignificat. Iam *ſumes* ingratum propter ſibilum, et *V* vocalem, et *M*, quod os claudit. *Celebrare* vero, propter mutam et liquidam *B R*, aſperum. *Clio*, propter

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κέσει [c] παρακληθεὶς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης· κράτιστοι γὰρ ἔτοι ποιηταὶ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας. ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τότε διθύραμβός τις, ἧς ἐστιν ἀρχή· »[d] Δεῦτ' [e] ἐν χορὸν, [f] Ὀλύμπιοι, ἐπί

in partes vocatus, ex historicis sufficiet Thucydides: optimi enim illi austeri dicendi generis auctores. Ordiatur Pindarus cum suo dithyrambo, cuius initium est: *Adeste iam ad chorum, Coeli-*

vocalium concursum, ingens. Alterum membrum duo nomina substantiua habet, vnum epitheton cum relatiuo, et vnum verbum: quae etsi ita grandia non sunt, tamen ἀντιτυπίαν habent. Haec de singulis verbis. Iam coniunctio verborum habet *antitypiam*. Nam *Quem virum*, propter M et *V* consonantes, quae in vnam syllabam coire non possunt, *antitypiam* faciunt. Coniunctio *aut* hiat propter elisionem: *Heroa* amplum, propter vocalium διαίρεσιν, et amplitudinem: *Lyra, vel acri*, propter *I* et *A* repetitum, amplum est: et *sumes celebrare*, propter *S* et *C*, *antitypiam* habent, et silentium inferunt: *Clio*, hiatum refert. *Quem deum? cuius recinet iocosa Nomen imago.* Habent ἀντιτυπίαν *M D*: deinde *M* et *C*, postea *S R*, post *T* et *I* consonans. *Nomen imago*, propter *O* repetitum, et *A* penultimum, magnificam rationem habet. *Bircou.*

c Παρακληθεὶς *Reg.* 1. et *Colb.*

d Totum hunc locum vertit *H. Stephanus* in *Lyricorum* fragmentis. In *Codd. Mss.* lectiones quaedam variantes occurrunt; quas (licet minutiores sint) notare non grauabimur: vt Ἴδετ' pro Δεῦτ' et mox p. 153. v. 3. ἰοδέτην λάχετε. v. vlt. ἐαριδρέπων. p. 154. v. 1. τὸν κισσοδόταν Θεὸν τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε. v. 3. ὑπάτων μὲν πατέρων μέλπε γυν. Καδμ. ἔμολον. ἐν Ἀργεανεμέῳ. v. 7. ἀμβρόταν χθόν' ἐρωτὰν, ἴον φοβερά τε κόμαισι μίγνυτομ. οἰχνεῖτ' ἀμφαῖς.... οἰχνεῖτε Σεμέλην.

e *Camerarius* in suo libro pro ἐν reposuerat ἔν. Sed vulgatae scripturae patrocinatur, quod *Corinthus* in Doricae linguae idiomatibus tradit, Dorienses pro communibus istis εἰς χορὸν, εἰς τὴν ἀγορὰν, dicere ἐν χορὸν, et ἐν τὰν ἀγορὰν: sicut scilicet iidem in verborum genere pro εἰσὶ dicunt ἐντί. *Ioannes Grammaticus* Cretensibus adscribit hunc metaplasmum. Contra iidem Dorienses pro μὲν dicunt μές: itidemque in verborum genere τύπτομες, ποιῦμες, ὁρῶμες, *Sylburg.*

f Δεῦτ' ἐν χορὸν] Hos *Pindari* versus suis numeris restituit, Latine interpretatus est, et pro ea,

τε κλυτὰν πέμπε]ε χάριν, θεοί· πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε, παν-δαίδαλόν τ' [g] εὐκλεᾶ ἀγοράν. ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπ]ων λοιβάν. Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ

Coelicolae, et inclytam gratiam immittite, dii: qui per celebrem vrbis vmbilicum thure perfusum sacris Athenis oberratis, variisque insigne ornamentis et illustre forum: violis reuinctarum coronarum, quae vere decerptae sunt, libationem accipite. Me, Iouis aedibus relictis,

ea, qua pollet, humanitate mecum communicauit Vir egregius, quo nemo fere mortalium de Graecis literis praeclarius meritus est, *I. Barnesius*, amicorum optimus et integerrimus. Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί· Πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις Οἰχνεῖτε, παν-δαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν. Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων Τῶν ἐαριδρέπων λοιβάν. Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ Ἴδετε Πορεύσαντες ἀοιδαῖς Δεύτερον Ἐπὶ κισσοδέταν Θεὸν, Ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν· Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπομεν Γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν θ' λαυθάνει Φοίνικος ἔρνος, ὀπόθ', Οἰχθέντος Ὥρᾳν θαλάμων, Εὔοδμον ἐπαίσσειν ἔαρ Φυτὰ νεκλάρεα· Τότε βάλλετον, Τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον, Ἐρατά τ' ἴων φόβαι, Ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται. Τιμνεῖτ' ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς, Τιμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπτυκα, χοροί. *Nostris adeste, Numina sancta, Choris; Et celebrem, dii, affundite Gratiam: Qui frequentem populis, vrbis vmbilicum, suffitibus odorum Castis in Athenis, Aduentatis, varium nobilemque Coetum. Cinctae violis vere decerptis Dona accipite blanda Corollae. Meque de Coelo respicite benigne Carmine nunc iterum canentem Hedera coronatum deum, Quem Bromium, quem Grauistrepum vocant mortales. Prolem canamus superum Parentum, Cadmaeamque decus Semelen Puellis. Argiua in Nemea Vatem haud latebunt Virgulta Palmae, quando, Horarum thalamo recluso, Neclareae olfaciant plantae Veris odores. Tum diffunditur, Tum Tellure virenti Formosa Violarum Iuba, Miscenturque comis Rosae. Tibiis mixta Carminum voce Celebrate, Chori, Semelen celebrate decentem.*

g Sc. κυδιάνειραν: ita enim *Homerus*: ἀγορὰν ἐς κυδιάνειραν. *H. Stephanus*, dum vertit *loco aprico situm*, εὐάλιον Dorico more, aut simile quid, legisse videtur. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἴδετε, πορευθέντες ἀοιδαῖς [h]δεύτερον ἐπὶ κισσοδέτᾳ Θεὸν, ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν· γόνον ὑπάτων τε πατέρων [i]μέλπομεν, γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. ἐν Ἀργέᾳ Νεμέᾳ μάντιν ἀλανθάνει φοίνικος ἔρνος, ὁπότ', οἰχθέντος ὥρᾳν θαλάμᾳ, εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα. τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἄμβροτον χέρσον ἐρατὰ ἴων φόβα, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται. ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς· ὑμνεῖτε Σεμέλαν [k]ἐλικάμπυκα, χοροί." Ταῦθ' ὅτι μέν ἐστιν ἰσχυρὰ καὶ σιβαρὰ καὶ ἀξιωματικὰ, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει, [l]τραχύνει τ' ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως, ἀνακέκληταί τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ ἄτε θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ

rectis, vna cum Aglaia inuiſite, accedentes non ſine carminibus iam ſecundo ad deum hedera redimitum: quem Bromium, quem Eriboan, nos mortales vocamus. prolem e ſummis ortam parentibus cantu proſequimur, et ex mulieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Argiuam germen palmae non latet vatem, quum, recluſo Horarum thalamo, adoratum ver perſenſerint plantae nectareae. Tum ſe ſubiicit, tum ſuper immortalem terram amabilis violarum crinis, roſaeque miſcentur comis. Celebrate voce carminum cum tibiis; celebrate, o chori, Semelen nigros renodantem crines. Haec vero neruoſa eſſe et robuſta atque maieſtatis plena, multamque prae ſe ferre ſeueritatem; haec aures, ſine dolore tamen, exaſperare, lenique horrore perfundere; ſuis adeo temporibus retardata, ampliſſimis vt plurimum harmoniis incedere; nihilque illius oſtentari theatrici ornatus, nihil laboratae pulchritudinis, ſed vetuſti

b Ex ſecundo itaque *Pindari* dithyrambo haec videntur deſumta. *Vpt.*

i Forſan rectius μέλπωμεν, imperatiuo, ſeu hortatiuo verbi modo. *Sylb.* Nihil mutandum cenſet *Vpt.*

k χρυσάμπυκα (vt *Pyth.* γ'. χρυσαμπύκων Μωσᾶν) legiſſe videtur *Stephanus*, dum vertit: *crines auro nodantem. Vpt.*

l Forſan conuenientius τραχύνει, *exaſperat, aſperam reddit*: vt paullo poſt: ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν, *et* τραχύνεται τῇ θέσει. *Sylb.*

m Ita

τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκεῖνο καὶ τὸ αὐστηρὸν, ἅπαντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν οἱ μετρίαν αἴσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. τίνι δὲ κατασκευασθέντα ἐπιτηδεύσει τοιαῦτα γέγονεν· ἢ γὰρ ἄνευ γε τέχνης καὶ λόγου τινὸς, αὐτοματισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα τοῦτον εἴληφε τὸν χαρακτῆρα· ἐγὼ πειράσομαι δεικνύειν.

Τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ [m]συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικῶν. τὸ μὲν ἓν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος, συναλοιφῇ κερασθέντα, ἓν ἀηδὲς πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν· τὸ δὲ προσηγορικὸν, τῷ συνδέσμῳ συντιθέμενον, [n]ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν. τὸ γὰρ „Ἐν χορὸν" ἀντίτυπόν τε καὶ ἐκ εὐπετὲς, τοῦ μὲν συνδέσμου λήγοντος εἰς ἡμίφωνον στοιχεῖον, τὸ ν, τοῦ δὲ προσηγορικοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀφ' ἑνὸς τῶν ἀφώνων, τοῦ χ· ἀσύμ-

vetuſti ſermonis cultum, multa aſperitate ſqualentem; omnes, ſat ſcio, confitebuntur, qui vel mediocrem in dicendo peritiam conſecuti ſunt. Quo autem ſtudio ac diſciplina perfecta huiuſmodi euaſerint, (neque enim nullius artis rationiſue miniſterio vſa, ſponte et fortuito caſu, hunc dicendi characterа acceperunt) iam pro virili explicabo.

Primum membrum e quatuor orationis partibus conſtat, verbo, coniunctione, et duobus appellatiuis. Verbum autem et coniunctio, literis coëuntibus ſibi inuicem commiſta, haud iniucundam effecere ſtructuram: quin etiam appellatiuum, coniunctioni adiectum, quam plurimum aſperitatis compoſitioni attulit. Eſt enim illud ἐν χορὸν ſoni durioris, ac minime volubile; coniunctione in ν, literam ſemiuocalem, deſinente, appellatiuo initium a muta χ ſumente: quas literas

m Ita etiam p. 157. v. 7. ἐπὶ vocat σύνδεσμον: addit tamen dubitandi formulam: εἴτε ἄρα προθέσιν αὐτὸ δεῖ καλεῖν. *Vpt.*

n Nota ἀποτετράχυκεν ſine characteriſtica γ, ſeu ν: quia fortaſſe illius additio cacophonian hic parit. regularis formationis exemplum ſupra eſt in συνυφάγκασι, §. 18. ἀλλ' εὖ συγκεκρύφασιν αὐτὰς καὶ συνυφάγκασι. *Sylb.*

o Etſi

μικτα δὲ τῇ [o]φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα. ὁ γὰρ πέφυκε κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ χ [p]προτετάχθαι τὸ ν· ὥστ' οὐδὲ συλλαβῶν δύο τὰ μόρια γινόμενα συνάπτει τὸν ἦχον, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν τὴν διορίζουσαν ἑκατέρᾳ τῶν γραμμάτων τὰς δυνάμεις. τὸ μὲν δὴ πρῶτον κῶλον ὅτω τραχύνεται [q]τῇ θέσει. κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν, ἃ οἷς Ἀριστοφάνης, ἢ τῶν ἄλλων τις μετρικῶν, διεκόσμησε τὰς ᾠδάς· ἀλλ' οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον, καὶ ῥητόρων παῖδες τὰς περιόδους διαιροῦσι.

Τὸ δὲ τάτῳ παρακείμενον κῶλον, τὸ „Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν,“ βέβηκέ τε ἀπὸ τῆς προτέρας διάβασιν ἀξιόλογον, καὶ περιείληφεν ἐν αὑτῷ πολλὰς ἁρμονίας ἀντιτύπους. ἄρχει μὲν γὰρ αὐτῆς στοιχεῖον ἓν τῶν

ras miſceri inter ſe et compingi natura non patitur. repugnat enim, vt in vna ſyllaba ν ante χ ponatur: quo factum eſt, vt, ſyllabarum duae cum ſint partes, ſonum mutuo non commiſceant; ſed quoddam in medio inter vtramque ſilentium fieri neceſſe ſit, quod vtriuſque literae poteſtatem diſterminet. Ac primum quidem membrum ipſa poſitione aſperitatem ſibi adſciuit. Nolim autem me ita accipias, quaſi ea dicam membra, quibus Ariſtophanes, aut alius e metricis ſcriptoribus, odas illuminarunt; ſed quibus ipſa natura ſolet orationem diuidere, et rhetores ſuas diſtinguunt periodos.

Huic autem membro quod adiungitur, ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, greſſu haud mediocri a priore membro ſeparatum incedit, et ſtructurae genus crebra aſperitate refertum continet. Etenim ab ε, vna voca-

o Etſi ξύσεως vocabulum infra quoque legitur, §. 23. vbi auctor dicit: ἐν φορᾷ ὄντα καὶ ξύσει συνεχεῖ: vereor tamen, ne hic ξύσει mendoſe ſcriptum ſit pro φύσει. *Sylb.* φύσει *Reg.* 1.

p Negat, literam ν in eadem dictione χ vnquam praeponi poſſe. quod vt facilius intelligatur, pauca adiiciam. Tres tantum mutas haec litera praecedit, τ, ἀντὶ, δ, ἄνδιχα, θ, ἄνθος, et σ, ἀνταῖς. alias conſonantes praeire nunquam reperitur. Sequente autem χ, mutatur in γ, vt ἄγχι. *Vpt.*

q τῇ συνθέσει *Reg.* 1. et *Colb.*

r For-

φωνηέντων, τὸ ε, καὶ παράκειται ἑτέρῳ φωνήεντι, τῷ ι· εἰς τοῦτο γὰρ ἔληξε τὸ πρὸ αὐτοῦ. ὁ συναλείφεται δ' οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοις, οὐδὲ προτάττεται κατὰ μίαν συλλαβὴν τὸ ι τῷ ε· [r]σιωπὴ δή τις ἡ μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται διερείδουσα τῶν μορίων ἑκάτερον, καὶ τὴν βάσιν ἀποδοῦσα αὐτοῖς ἀσφαλῆ. ἐν δὲ τῇ κατὰ μέρος συνθέσει τῶν κώλων, τοῖς μὲν [s]Ἐπί τε συνδέσμοις, ἀφ' ὧν ἄρχεται τὸ κῶλον· εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγούμενον καλεῖν· τὸ προσηγορικὸν ἐπικείμενον μόριον, [t]Κλυτὰν, ἀντίτυπον πεποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν σύνθεσιν. κατά τι δήπο[u]θε βάλεται μὲν εἶναι βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβὴ τῷ Κλυτάν· [u]μακροτέρα δέ ἐστι τῆς βραχείας, ἐξ ἀφώνου τε καὶ ἡμιφώνου καὶ φωνήεντος συνεσῶσα. τὸ δὲ μηδιλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ, καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. εἰ γὰρ τὸ κ τὶς ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ

vocalium, inchoat ſententia, atque alteri vocali ι adnexa eſt, in quam praecedens membrum deſinebat. Neque mutua colliſione iſta diluuntur: nam, in eadem ſyllaba, ι nunquam literae ε praeponitur. ſilentium vero et pauſa quaedam inter vtramque literam facta eſt, partem vtramque obfirmans, ſtabilemque greſſum illis attribuens. Quod ſi membra ſigillatim et particulari ſtructura conſiderantur, hiſce ἐπί τε coniunctionibus, (niſi potius praepoſitio earum prima ſit appellanda) a quibus incipit ſententia, adiuncta κλυτὰν, particula appellatiua, duram et aſperam *collidentibus literis* compoſitionem effecit. Ac propterea prima in κλυτὰν ſyllaba corripitur, quanquam breui ſit longior, quod ex mura et ſemiuocali et vocali conſtet. Cuius cum non ſit perſpicua correptio, nec poſſit, niſi difficulter, propter ipſam literarum commiſtionem proferri, moram offenſionemque ſtructurae iniicit. Quod ſi quis κ a prima ſyllaba ademerit, fece-

r Forſan, mutata coniunctione δή, et tranſpoſito articulo ἡ, legendum: σιωπὴ δέ τις μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται, ἡ διερείδ. vt paulo ante: ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν, τὴν διορίζουσαν. *Sylb.*

s Ἔπειτα *Reg.* 1. et *Colb.*

t Τὸ κλυτὰν *Reg.* 1.

u Vide §. 15.

x Quo-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ποιήσειεν Ἐπί τε λυτὰν, λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας. πάλιν τῷ Κλυταὶν προσηγορικῷ τὸ Πέμπτε ῥηματικὸν ἐπικείμενον [x] ἀκ ἔχει συνῳδὸν, ἀδ' εὐκέρατον τὸν ἦχον· ἀλλ' ἀνάγκη ἐνηχηθῆναι τὸ ν, καὶ, πιεσθέντος ἱκανῶς τότε, ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ π· ἡ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. τότε δ' αἴτιος [y] ὁ τῆς σχήματος σχηματισμὸς, ὅτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ἀδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἑκάτερον, τὸ π καὶ τὸ ν. [z] τῆ μὲν γὰρ περὶ τὸν ἐρανόν τε γίνεται ἦχος, καὶ τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης, καὶ τῆ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένης· τῆ δὲ π, μύσαντός τε τῆ στόματος, καὶ ἀδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργούσης, τῆ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἄνοιξιν τῶν χειλῶν τὸν ψόφον λαμβάνοντος ἀθρῆν, ὡς δὴ καὶ πρό-

feceritque ἐπί τε λυτὰν, dilui illico ſentiet et moram orationis atque aſperitatem. Rurſus verbum πέμπετε, dictioni appellatiuae κλυτὰν adnexum, neque concordem habet, neque attemperatum ſonum: ſed neceſſe eſt, *inter proferendum*, literae ν vox inhaereat; quae cum labiis ſat diu fuerit compreſſa, tum denique π exauditur. ipſi enim ν non poteſt vna dictione ſubiungi π. Cuius rei cauſa videtur oris conformatio, quae neque eodem loco, nec eadem ratione, vtramque literarum, π et ν, exprimit. Alterius enim circa palatum fit ſonus, lingua ad extremos dentes erecta, ſpirituque per nares leniter emiſſo: π vero, ore clauſo, lingua nihil adlaborante, ſpiritu illico apertis labiis ſe in confertum ſonum prorumpente; ſicuti ſuperius a me

x Quoniam litera ν nunquam praecedit π, in eadem dictione: nam in μ, ſequente π, mutatur: vt συμπόσιον. Paulo poſt fortaſſe particulam πρὶν ante ἀκουστὸν deſiderabis: vel τότε δή. Haec poſterior coniectura confirmari poteſt ex his, quae inferius, ad examen vocato *Thucydide*, ſequuntur: δεῖ δὲ τῆ σιωπῆ καταληφθέντος, τότε ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ ξ. *Vpt.*

y Ὁ τῆ στόματος σχηματισμὸς *Reg.* 1. et *Colb.* quo modo legendum eſſe coniecerat *Vptonus*, ex ſequentibus mox p. 159. v. 1. et p. 161. v. 4.

z Litera ν fortaſſe inſerenda poſt γὰρ, vt mox τῆ δὲ π. *Vpt.*

a Vide

τερον [a] εἴρηταί μοι. ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρας, μήτε συγγενῆ, μήτε παρόμοιον, ἐμπεριλαμβάνεταί τις χρόνος, [b] δι' ὃ συνίσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπετὲς τῆς ἁρμονίας, καὶ ἅμα ἀδὲ ἡ προηγουμένη τῆ Πέμπτε συλλαβὴ [c] μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοὴν, ἀρχάσα τ' ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον. τῷ τε Χάριν τὸ Θεοὶ παρακείμενον ἀνακόπτει τὸν ἦχον, καὶ ποιεῖ τὸν [d] διορισμὸν ἀξιόλογον τῶν μορίων· τῆ μὲν εἰς ἡμίφωνον λήγοντος, [e] τῆ ν· τῆ δὲ ἄφωνον ἔχοντος ἡγούμενον, τὸ θ. ἀδενὸς δὲ πέφυκε προτάττεσθαι τῶν ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

Τούτοις ἐπιφέρεται τρίτον κῶλον τοιόνδε· „Πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰκνεῖτε.“ ἐνταῦθα τῷ τ' Ὀμφαλὸν, εἰς τὸ ν λήγοντι, τὸ Θυόεντα παρακείμενον, [f] ἀπὸ τῆ θ ἀρχόμενον, ὁμοίαν

a me dictum eſt. Dum vero aliam atque aliam conformationem, nec eiuſdem generis, nec ſimilem, os ſubinde accipiat, temporis nonnihil interceptum eſt, vnde laeue illud ſtructurae ac volubile retardatum ſubſiſtit; ſimul adeo ne prima quidem ſyllaba dictionis πέμπετε mollem habet ſonum, ſed leni horrore aures perfundit, quippe quae a muta incipiat et in liquidam deſinat. Quinetiam vocabulo χάριν adiunctum θεοὶ ſonum interrumpit, facto inter voces inſigni interuallo; cum altera in ſemiuocalem ν deſinat, altera etiam a muta principium ſumat, nempe θ. nulli autem mutarum ſemiuocales praeponi ſolent.

His tertium membrum adnectitur: πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰκνεῖτε. Hoc loco dictioni ὀμφαλὸν, quae in ν deſinit, coniuncta vox θυόεντα, quae a θ incipit, aſperitatem

a Vide p. 78. v. pen. et p. 83. v. 5.

b Ἐν ᾧ διίσταται τὸ λεῖον *Reg.* 1. et *Colb.*

c Μακρὸν *Reg.* 1. et *Colb.*

d Ἐρισμὸν *Reg.* 1. Μερισμὸν *Colb.*

e Omnino accuſandi caſu legendum τὸ ν, vt in ſequenti membro τὸ θ. *Sylb.*

f Illa ἀπὸ τῆ θ ἀρχόμενον non agnoſcunt *Reg.* 1. et *Colb.*

g Le-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀποδίδωσιν ἀντιτυπίαν τῇ πρότερον· καὶ τῷ Θυόεντα, εἰς φωνῆεν, τὸ α, λήγοντι, ἐπεζευγμένον τὸ Ἐν ταῖς ἱεραῖς, ἀπὸ φωνήεντος, τῷ ε, λαμβάνον τὴν ἀρχήν, διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸν ἦχον ἐκ ὄντι ὀλίγῳ. τύτοις ἐκεῖνα ἔπεται· „Πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν" τραχεῖα καὶ ἀντίτυπος ἡ συζυγία. ἡμιφώνῳ γὰρ ἄφωνον συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ· καὶ διαβέβηκεν ἀξιόλογον διάσασιν [g] ἡ μεταξὺ τῷ τε προσηγορικῷ, τῷ Πανδαίδαλον, καὶ τῆς συναλοιφῆς τῆς ἐπισυναπτομένης αὐτῷ. μακραὶ γάρ [h] εἰσιν" ἀμφότερα, μείζων δ' ἐκ ὀλίγῳ τῆς συμμετρίας ἡ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβάς, ἐξ ἀφώνε τε καὶ δυοῖν συνεζῶσα φωνηέντων. εἰ γᾶν τις ἀφέλοιτο αὐτῆς τὸ τ, καὶ [i] ποιήσει Πανδαίδαλον εὐκλεᾶ' ἀγοράν, εἰς τὸ δίκαιον [k] ἐλθᾶσα μέτρον, εὐπετεστέραν ποιήσει τὴν ἁρμονίαν.

tem priori non absimilem attribuit. Huic etiam θυόεντα, quae in a vocalem desinit, adnexum ἐν ταῖς ἱεραῖς, quod ab ε vocali initium sumit, sonum, non paruo tempore interiecto, in longum produxit. Deinde haec sequuntur: πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν: quae compositio est asperrima, sonoque duriori praedita, secum concursantibus literis. Etenim ν semiuocali τ muta connectitur; vnde sat longo diremta interuallo incedit, quod vocem inter appellatiuam πανδαίδαλον et synaloepham, quae illi committitur, factum est. Sunt enim vtraeque longae; haec autem proportione habita non paruo longior, quae duas, facta elisione, syllabas in vnum coniunxerit, ex muta et duabus vocalibus constituta. Quod si quis, τ ademta, fecerit πανδαίδαλον εὐκλεᾶ' ἀγοράν: iusta quamuis mensura carminis constet, structuram tamen longe volubiliorem reddiderit.

Nec

g Legend. τὴν μεταξύ: aut ἢ μ. dicendumque, γίνεται, vel simile quid, desiderari. *Vpt.*

h Deest *Colb.*

i Maior temporum similitudo foret, si legeretur ποιήσειε. Eadem verba paulo supra: εἰ γᾶν τὸ κ τὶς ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν. hinc liquet esse errorem. Sed an vox ἀφέλοι mutanda sit in ἀφέλοιτο, necne, iudicent alii. *Vpt.*

k Quae haec constructio? aut ἐλθόντα accusandi casu et plurali

Ὅμοια τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα· Ἰοδέτων [l] λάβετε στεφάνων. παράκειται δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν καὶ τὸ λ, φυσικὴν ἐκ ἔχοντα συζυγίαν, τῷ μὴ κατὰ τὰς ὁμοίας σχηματισμὰς τῶ στόματος ἐκφέρεσθαι. καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις λεγόμενα μηκύνεταί τε ταῖς συλλαβαῖς, καὶ διέσηκε ταῖς ἁρμονίαις ἐπὶ πολύ, Στεφάνων τῶν ἐαριδρεπτῶν. μακραὶ γὰρ καὶ δεῦρο συγκρέονται συλλαβαὶ τὸ δίκαιον ὑπεραίρουσαι μέτρον· ἥ τε λήγουσα τῶ Στεφάνων μορίς, δυσὶ περιλαμβάνουσα ἡμιφώνοις φωνῆεν γράμμα φύσει μακρόν, καὶ ἡ συναπτομένη ταύτῃ τρισὶ μηκυνθεῖσα γράμμασιν, ἀφώνῳ καὶ φωνήεντι μακρῶς λεγομένῳ καὶ ἡμιφώνῳ. [m] διορισμός τ' ἂν γέγονε τοῖς μήκεσι τῶν συλλαβῶν, καὶ ἀντιτυπία τῇ παραθέσει τῶν γραμμάτων, ἐκ ἔχοντος τῶ τ συνῳδὸν τῷ ν τὸν ἦχον, ὡς καὶ [n] πρότερον εἴρηκα. παράκειται δὲ καὶ τῷ Λοιβὰν, εἰς τὸ ν λήγοντι, ἀπὸ τῶ δ' ἀρχόμενον ἄφωνον, τὸ Διό-

Nec his sunt dissimilia: ἰοδέτων λάβετε στεφάνων. Duae simul connectuntur semiuocales, ν et λ, quae naturalem coniunctionem non habent, cum eadem oris conformatione non efferantur. Quae adeo proxime dicuntur, et syllabis in longum sunt protracta, et compositione *literarum* a se inuicem quam plurimum distant, στεφάνων τῶν ἐαριδρεπτῶν. Longae etenim hoc etiam loco syllabae sibi ipsis colliduntur, iustam supergressae mensuram; tam vltima scilicet dictionis στεφάνων, duabus semiuocalibus vtrinque vocalem natura longam amplexa, quam quae huic adiuncta est tribus literis producta, muta et vocali longa et semiuocali. Est autem longitudine syllabarum separatio facta, et asperitate plena offensio ipso literarum situ; siquidem τ cum ν sono non conuenit, vt et superius dixi. Praeterea nomini λοιβὰν in ν desinenti adiuncta vox est, quae a δ incipit, Διόθεν τέ

plurali numero, aut ἐλθᾶσαν legendum est, vt ad ἁρμονίαν referatur. *Vpt.* Iam non dubitat *Cl. Vptonus*, quin participium ἐλθᾶσα ad ἡ συλλαβὴ subintellectum referatur.

l Λάχετε, et mox (v. 7.) ἐαριδρέπων in *Codd. MSS.* quomodo et ante habuimus.

m Διερισμὸς *Reg.* 1. et *Colb.* Vide *Var. Lect.* ad p. 159. v. 8.

n Vide p. 160. v. 6. etc.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

θεν τέ με· καὶ τῷ Σὺν Ἀγλαΐᾳ, ° εἰς τὸ ι λήγοντι, τὸ Ἴδετε ποτευθέντες ἀοιδαῖς, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ι. πολλά τις ἂν εὕροι τοιαῦτα, ὅλην τὴν ᾠδὴν σκοπῶν.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἴπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος, Πινδάρῳ μὲν ἄλις ἔστω. Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω P λέξις ἡ ἐκ τοῦ προοιμίου ἥδε· „Θουκυδίδης Ἀθηναῖος

τέ με: huic etiam σὺν Ἀγλαΐᾳ, quod ι vocali terminatur, adnexum Ἴδετε ποτευθέντες ἀοιδαῖς, quod ab ι incipit. Multa his similia, si quis totam odam examinauerit, facile reperire possit.

Vt vero et de caeteris mihi dicendi tempus sit, de Pindaro quidem hactenus. Thucydidis autem ex Praefatione haec dictio nobis assumatur: „Thucydides Athenienſis conſcripſit

o Haec ergo litera, quam nos praecedenti subscribimus, nec sonum habet inter proferendum, ab antiquis pronunciata est. Habent et Latini hanc diaeresin, (neque enim diphthongum esse arbitror) imitati Graecos; et ad illorum morem vtrasque producunt vocales: vt *auraï*, *pictaï*. Ex lapidibus vetustis, quibus *Coloniaï Beneuentanaï* sunt inscripta, hanc diphthongi dissolutionem non modo in vsu carminis fuisse, sed etiam solutae orationis, putat *Erythraeus. Sylb.*

p Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω] Apud Sallustium, in principio belli Iugurthini, summum dicendi genus et collocationis neglectum obseruare licebit. Verba illius sunt: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Iugurtha, rege Numidarum, gessit: primum, quia magnum et atrox, variaque victoria fuit: dein, quia tum primum superbiae nobilitatis obuiam itum est. quae contentio diuina et humana cuncta permiscuit, eoque vaecordiae processit, vt studiis ciuilibus bellum atque vastitas Italiae finem facerent.* In eo exemplo eadem quae in Thucydidis Dionysius annotauit, obseruari poterunt. In primis membrum hoc: *Bellum scripturus sum*: propter *MS* manifestam διάστασιν habet, et geminatum *S* sibilum facit. alterum membrum: *Quod populus Romanus cum Iugurtha, rege Numidarum, gessit*: propter vocalium amplitudinem, et propter manifestam dictionum distantiam, amplum est. Nam et *D P* coire in vnam syllabam non possunt, et *S* cum *R*, et cum *C*, et *M* cum consonante pugnant, asperumque sonitum faciunt, vt et *M* cum *G* ἀντιτυπίαν. praeterea *R* quater repetitum, mutae etiam

ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, καὶ ἐλπίσας, μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, τεκμαιρόμενός q τε, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ

scripsit bellum, quod inter se gesserunt Peloponnesii et Athenienses, orsus a primis eius initiis, speransque, magnum id et superioribus memorabilius futurum: quandoquidem eos vtrinque omni genere apparatus instructos, et

PDCG, orationis splendorem obtundunt: et V vocalis gratiam aufert. Tertium membrum: *Primum, quia magnum et atrox, variaque victoria fuit*: nullam gratiam habet; primo, quia ter repetit *ia*, nimis ingrate: deinde, quia ἀντιτυπίαν *M* et *Q*, *X* et *V* consonantes habent. Quartum membrum: *Dein, quia tum primum superbiae nobilitatis obuiam itum est.* Haec oratio magnifica est propter res amplas: verba quoque *nobilitatis obuiam itum* magnifica; ἀντιτυπία autem literarum *N* et *Q*, *M* et *P*, *M* et *S*. Vltimum membrum: *Eoque vaecordiae processit, vt studiis ciuilibus bellum atque vastitas Italiae finem facerent*: verba habet satis ampla, et quae suis basibus innituntur, quanquam non adeo frequens ἀντιτυπία, nisi *S* et *B*, et *M* cum F. Iam membrorum harmonia neglecta esse videtur: nam continuis spondeis primum membrum absoluit. Alterum membrum huic in quantitate minime respondet: nam multis dictionibus protenditur varios pedes habentibus, licet duobus spondeis claudatur. Tertium membrum, quod dactylo clauditur, studiose effectum esse videtur. Quartum membrum dichoreo terminatum est, sed hiat propter elisionem. Quintum membrum aliud quiddam, et diuersum a tota periodo, infert. Vnde in periodo hac nullus circulus, nulla certa basis, sed omnia diuisa, omnia dissipata. *Bircouius.*

* Obserues, carmen esse heroicum, quinto pede spondeo: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus. Vpt.*

q Copulatiuam, huic verbo annexam, vncis includit *Sylburgius*, nec vulgatae *Thucydidis* Editiones agnoscunt: suam tamen sibi vim obtinet; τεκμαιρόμενός τε, — καὶ ὁρῶν. Quae cum *Stephano* non esset perspecta, grauiter nimis in *Animaduersionibus* in *Thucydidem* ipsum perstrinxit, eo quod orationis structuram mutarat. Obseruandum tamen est, hanc austeram compositionem esse τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπτικήν. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρας, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν καὶ ἐπὶ [r] πλείστων ἀνθρώπων. τὰ γὰρ πρὸ [s] αὐτῆ, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν [t] εὑρεῖν διὰ χρόνα πλῆθος ἀδύνατον ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν [u] ἐπιμανρότατον σκοπῶντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, ἃ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, ἅτε κατὰ τὰς πολέμους, ἅτε ἐς τὰ ἄλλα. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, ἃ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε ἔσαι τὰ πρότερα, καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες· ἄδηλον

et caeteros Graeciae populos coniungi cum alterutris, alios protinus, alios re prius deliberata, videbat. Maximus enim hic motus fuit, qui non Graeciam solum ipsam, sed etiam ex parte barbaros, adeoque, vt sic dicam, maiorem partem mortalium concussit. Quae haec antecesserunt, quaeque his antiquiora sunt, sat cerni ob temporis interuallum nequibant. caeterum signis quibusdam, quae mihi longissime superiora repetenti fidem faciunt, adducor, vt credam, non valde magna, siue bella spectes, siue alia, exstitisse. Haec enim regio, quam nunc Helladem nominamus, non ab iisdem semper hominibus antiquitus habitata; sed migrationibus crebris prioribus tempestatibus obnoxia fuisse videtur: cum facile quilibet suum, pulsi semper a multitudine maiore, desererent agrum. Quippe cum nullas negotiationes, nullum commercium inter se terra mariue tutum haberent; quisque, quantum ad rudem victum satis esset, possiderent; nec pecuniarum copiis abundarent; nec terram colerent; (incerti, quando

r Πλείσων *Thucyd.*

s Αὐτῶν *Colb.* atque ita in vulgatis *Thucydidis* editt.

t Ἐρεῖν *Reg.* 1. et *Colb.*

u Ἐπὶ μακρότατον *Thucyd.* et p. seq. v. 3. ἀπανίσταντο apud eundem.

λον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται· τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίας τροφῆς πανταχῇ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, ἃ χαλεπῶς ἀνίσαντο.„

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις, ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας, οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς, καὶ λεληθότως [x] ὀλισθαίνουσα τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ τρυφνὸν [y] ἐμφαίνει, καὶ ὅτι πανηγυρικῆς μὲν, ἢ θεατρικῆς, οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος, ἀρχαϊκὸν δέ τι καὶ αὐθάδες ἐπιδείκνυται κάλλος, ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως [z] τὰς ἀπαιδεύτους ἅπαντας, οὐδὲν δέομαι λέγειν, ἄλλως τε καὶ αὐτῆ τοῦτό γε τῇ συγγραφέως ὁμολογήσαντος, ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἦττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι· „[a] κτῆμα δ' εἰσαεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραυτίκα, ἀκούειν σύγκει-

quando quis alius, cum maxime muris etiam carerent, superueniens eriperet) necessariumque indies victum vbique se inuenturos sperarent: haud grauatim cedebant.„

Hanc itidem orationem nullas habere, aut laeues verborum structuras, aut accurate perpolitas, nec suauiter adeo temperatam esse, vt sensim auribus illabatur; sed, literis secum offensantibus, multa asperitate laborare, multa acerbitate, nec minimum attingere aut panegyricae, aut scenicae venustatis; antiquam vero, * sibique soli placentem, pulchritudinem ostentare, cum tam peritis, quam imperitis omnibus, perspicuum sit, non necesse habeo plura dicere: praesertim cum ipse historicus fateatur, suam scribendi rationem auribus captandis minus inseruire: „cum possessionem potius perpetuam, quam ludicrum auribus in praesentia accommodatum opus, confecerit.

x Ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς *Reg.* 1. et *Colb.* quae lectio vlterius firmatur ex p. 305. v. 26. [edit. Hudson.] vbi habet: Διαφεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς. et hoc modo legendum esse monuit *Vptonus.* Frustra ideo *Sylburgius*, cui placet τῆς ἀκοῆς referre ad praecedens aduerbium λεληθότως, aut legere ὀλισθαίνουσα ταῖς ἀκοαῖς.

y Ἐμφαίνειν edidit *Steph.*

* *Al.* seueram.

z Καὶ ante τὰς ἀπαιδεύτους excidisse suspicatur *Vpt.*

a Ex *Thucyd.* p. 13. iuxta *Edit. Oxon.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ται. τίνα δέ ἐστι τὰ θεωρήματα, οἷς χρησάμενος [b] ἀνὴρ ἅπτως [c] εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν, δι' ὀλίγων σημανῶ. ῥᾴδιον γάρ ἐστι μικρὰ μεγάλων εἶναι δείγματα τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τὴν τῶν ὁμοίων τε καὶ ἀκολούθων μεταβαίνουσι θεωρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναῖος προσηγορικῷ τὸ Ξυνέγραψε ῥῆμα ἐφαρμοττόμενον δύσησιν ἀξιολόγως τὴν ἁρμονίαν. ἀ γὰρ προτάττεται τὸ σ τῷ ξ κατὰ συνεκφορὰν τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. δεῖ δὲ, τῷ σ σιωπῇ καταληφθέντος, τότ' ἀκριβὲς γενέσθαι τὸ ξ. τῶτο δὲ τραχύτητα ἐργάζεται καὶ ἀντιτυπίαν τὸ πάθος. ἔπειθ' αἱ μετὰ τῶτο γινόμεναι συγκοπαὶ τῶν ἤχων, τῷ τι ν [d] καὶ τῷ τ καὶ τῷ π καὶ τῷ κ, τετράκις [e] ἐξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι, χαράττουσιν εὖ μάλα [f] τὴν ἀκοὴν, καὶ

cerit.„ Quibus autem praeceptis vsus et institutis obsoletam adeo et horridam, adeoque austeram reddiderit compositionem, pauciſſimis ostendam. Nam facile est, paruis maiora indicare, iis scilicet, qui haud difficulter ad similium et sibimet consequentium speculationem descendunt.

Statim ab initio verbum ξυνέγραψε, appellatiuo Ἀθηναῖος adnexum, sensili interuallo structuram disparauit. Non enim potest σ praeponi literae ξ, ita vt eadem vna efferantur syllaba. etenim necesse est, vt silentio σ prius sit inuolutum, quam ξ exaudiatur. Hoc vero non solum asperitatem, sed etiam offensionem structurae adsciuit. Quae his proxime sequuntur sonorum fractae concursiones, literae scilicet ν et τ et π et κ, quater sibi ipsis ordine obiectae, sonum auribus validissimum impingunt, atque ipsam

b Rectius cum articulo ὁ ἀνὴρ, vt mox p. 167. v. pen. μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνήρ. *Sylb.*

c De significatione vocum πῖνος et εὐπινὴς vide *Salmasium* ad *Tertullianum* de Pallio p. 276. et contra illum *Perauium* in *Exercit. Miscell.* c. 6. p. 372. vt et *Kerkoëtium* (i. e. *Perauium*) in *Animaduers.* ad *Tertull.* de Pallio p. 65. etc.

d Legendum καὶ τῷ π καὶ τῷ τ. *sc.* τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ etc. *Vpt.*

e Ἐξ ἀλλήλαις *Reg.* 1. et *Colb.*

f Καὶ τὴν ἀκοὴν *Reg.* 1. et *Colb.*

g Vtrum

διασαλεύσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. τῶτων γὰρ τῶν μορίων τῆς λέξεως ἀδὲν, ὅ τι μὴ καταληφθῆναι δεῖ καὶ πιεσθῆναι πρότερον ὑπὸ τῶ στόματος, περὶ τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τραχὺν καὶ καθαρὰν τὴν ἑαυτῶ λάβῃ δύναμιν. ἔτι πρὸς τῶτοις ἡ τῶν φωνηέντων παράθεσις, ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν τῶ κώλε τῶδε γενομένη ἐν τῷ Καὶ Ἀθηναίων, διακέκρικε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας καὶ [g] διέσακε, πάνυ αἰσθητὸν τὸν μεταξὺ λαβοῦσα χρόνον· ἀνέραστοί τε γὰρ αἱ φωναὶ τῶ τε ι καὶ τῶ α, [h] καὶ ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον.

Αὖθις ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ προηγέμενον κῶλον τῶτο· Ἀρξάμενος εὐθὺς καθισαμένε· μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνὴρ, ὡς ἂν εὔφωνόν τε [i] καὶ μάλιστα φαίνοιτο καὶ μαλακόν· τὸ μετὰ τῶτο πάλιν ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ

ipsam compositionem satis inquietam reddunt, cum haec proferat: τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Est enim nulla in his orationis partibus, quae tota comprehendi non debeat, et ab ore ad vltimam literam constringi, vt huic adnexa suam sibi puram integramque assumat potestatem. Positio praeterea atque ipsa vocalium structura, quae ad finem membri καὶ Ἀθηναίων facta est, continuum compositionis tenorem interrupit atque disiunxit, sensile admodum temporis interuallum in medio complexa. permiscri enim nequeunt voces per ι et α expressae, penitusque sonum praescindunt.

In sequenti rursus periodo, cum membrum, quod praecedit: ἀρξάμενος εὐθὺς καθισαμένε: structura mediocri adornarat, vt rotundum in primis et molle appareret; quod sequitur: καὶ ἐλπίσας, μέγαν τε

g Vtrum διέσακε, an διέσπακε legendum, dubitant viri eruditi: atque ad suam sententiam stabiliendam afferunt v. vlt. et p. 166. v. 7.

h Post ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον *Aldinus Codex* habet τὸ δὲ εὐπρεπὲς οἱ συνεχεῖς τε καὶ οἱ συλλειαινόμενοι ποιοῦσιν ἤχοι. quae *Stephano* minus congruere visa sunt. *Sylb.* Eadem occurrunt in *Cod. Colb.*

i Καὶ ante μάλιστα vel tollenda, vel in ὅτι vertenda est, vt sit *quam maxime*. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν· καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. τρία γὰρ ἀλλήλοις [k]ἐξῆς ἃ διὰ μακρᾶ παράκειται τὰ φωνήεντα συγκρίσεις ἐργαζόμενα καὶ ἀνακοπάς, καὶ ἃκ ἐῶντα τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς κώλου συνεχῆς φαντασίαν λαμβάνειν· ἥ τε περίοδος [l]αὐτῷ λήγουσα εἰς τὸ Τῶν προγεγενημένων, ἃκ ἔχει τὴν [m]βάσιν εὔγραμμον καὶ περιφερῆ, ἀλλ' ἀκόρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος, ὥσπερ μέρος ὂν τῆς δευτέρας, ἀλλ' ἀχὶ τῆς πρώτης τέλος.

Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος. καὶ γὰρ ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδραστος ἡ βάσις, τελευταῖον ἔχουσα μόριον· Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον· πολλὰς ἅμα περιέχουσα καὶ αὐτὴ φωνήεντων τε πρὸς φωνήεντα ἀντιτυπίας καὶ ἡμιφώνων [n]πρὸς ἡμίφωνα, ἅπερ ἐργάζεται τὰ μὴ συνῳδὰ τῇ φύσει καὶ τραχύτητας. ἵνα δὲ

τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων: denuo exacerbat ac diuellit, ſtructurae compage ſubinde reſoluta. Tres enim vocales ſibi inuicem haud ita longo interuallo adnectuntur, quae moram colliſae faciunt atque impedimenta; nec ſinunt auditum, vt vnius continenter membri conceptum percipiat. ipſa etiam periodus, cum in τῶν προγεγενημένων deſinat, * polito rotundoque fundamento non inſiſtit, tam faſtigio, quam fine, expers viſa; ita vt ſequentis pars ſit potius, non prioris clauſula.

Hoc idem paſſa eſt et tertia periodus. nam ei quoque gradus eſt nullis limitibus circumſcriptus, nec habili ſatis fundamento nixus, cum in fine hanc partem habeat: τὸ δὲ καὶ διανοούμενον: qua crebro vocales offenſae vocalibus et ſemiuocales ſemiuocalibus colliduntur; vnde prodeunt naturaliter diſſona atque aſpera. Sed verbo

k Ἐξῆς ἴσως διὰ μακρᾶ *Reg.* 1. et *Colb.*

l Αὐτὴ malit *Vpt.*

* Non habet gradum elegantem, neque circumductum; ſed videtur eſſe ſine fine et ſine conuerſione etc. *Bircou.*

m Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

n Πρὸς ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα *Reg.* 1. et *Colb.*

o Καὶ

συνελὼν εἶπω, δώδεκά πως περιόδων ἐσῶν, ἃς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς ἃκ ἐλαττόνων, ἢ τριάκοντα, τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις ἃκ ἂν εὕροι τις ἓξ, ἢ ἑπτά, τὰ πάντα κῶλα, φωνήεντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγα δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων [o]ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφόρων [p]παραβολάς· ἐξ ὧν αἵ τ' ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ [q]ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε τοσαῦτα τὸ πλῆθος, ὡς' ὀλίγα δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. πολλὴ δὲ ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ τῶν περιόδων ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης, καὶ τὸ τῆς ἀπολελυθίας ὑπεροπτικὸν, καὶ τἆλλα, ὅσα

verbo vt rem expediam: cum ſint duodecim periodi, quas coram propoſui, ſi quis commode ſuo eas ſpiritu metiatur, membra autem, quae iis includuntur, ad triginta, aut eo plus; ex his omnibus, ſcite quae ſint compoſita et ſtructura eleganti perpolita, ſex forte, aut ſeptem, inuenerit membra, haud amplius; at vocalium colliſiones in his duodecim periodis fere triginta, ſemiuocalium porro mutarumque, quae durae et peracerbae ac prolatu difficillimae ſunt, concurſus (ex quibus crebrae offenſiones orationi enaſcuntur et frequentes interruptiones) tanta multitudine, vt parum abſit, quin aliquid eiuſmodi in ſe quaeque habeat particula. Sunt etiam ſibi ipſis membra admodum diſparia et inconcinna; magna periodorum inaequalitas, multa in ſententiis conformandis nouitas, multus ordinis neglectus; et quaecunque id genus alia et inorna-

o Καὶ ἀντιτύπων *Reg.* 1. et *Colb.*

p Videtur aliquid hoc loco deſiderari, quo numerus ſignificetur: niſi malueris (quod mihi certiſſimum videtur) mox pro τοσαῦτα reponere τοσαύτας, atque illa ἐξ ὧν αἵ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε parentheſi includere. *Vpt.* Eodem modo legiſſe videtur *Bircouius*, vt ex interpretatione licet coniicere.

q Συγκαθίσματα *Colb.* Sed vocem ἐγκαθίσματα ſupra habuimus p. 141. v. 3.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χαρακτηριστικὰ τῆς [r] κομψεύτητ τε καὶ αὐστηρᾶς [s] ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. ἅπαντα γὰρ ἐπεξιέναι πάλιν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, καὶ καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, ἐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι.

κγ΄. Ἡ δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, ἣν δευτέραν ἐθέμην τῇ τάξει, χαρακτῆρα τοιόνδε ἔχει· ἃ ζητεῖ καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, ἀδ' ἐν ἕδρᾳ πάντα βεβηκέναι πλατείᾳ τε καὶ ἀσφαλεῖ, ἀδὲ μακρὰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι χρόνους, ἀδ' ὅλως τὸ βραδὺ καὶ [t] ραθηρὸν τοῦτο φίλον αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βάλεται τὴν ὀνομασίαν, καὶ φέρεσθαι καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων, [u] καὶ ὀχεῖσθαι, [x] τὴν ἀλληλοχίαν λαμβάνοντα βάσιν, ὥσπερ τὰ ῥέοντα νάματα καὶ μηδέποτε ἀτρεμοῦντα· συνειλῆφθαί τ' ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνυ-

ornatae horridaeque compoſitionis ſigna putaui eſſe ſtatuenda. Nam rurſus omnia, adductis exemplis, percenſere, iiſque tempus noſtrum inſumere, id minime neceſſarium duco.

Quinam character ſit politae floridaeque compoſitionis.

XXIII. Polita vero ac florida compoſitio, quam loco ſecundo poſui, huiuſmodi charactere inſignitur. Non poſtulat, vt ſingulis in verbis ex omni parte eluceat, neque vt cuncta lato ſtabilique incedant fundamento, aut vt longa inter voces temporum ſint interualla, orationis tarditati ac morae in primis inimica; ſed locutionem moueri ferrique volubiliter, et verba verbis ſuperuenire deſiderat, mutuae connexioni veluti fundamento inſiſtentia, inſtar fluminum ſemper manantium, nec vnquam quieſcentium. praeterea implicatae ſibi ipſis contextaeque vt ſint orationis partes, expoſcit,

r Ἀκομψεύτῃ perperam ; i Editis quibuſdam. *Sylb.*

s Ἀπελογισάμην *Colb.*

t Σταθερὸν *Reg.* 1. et *Colb.*

u Illud καὶ non agnoſcunt *Codd. Mſſ.* atque otioſum eſſe monuit *Vpt.* qui legit: καὶ φέρεσθαι, καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων ὀχεῖσθαι. Forſan aliquis κατοχεῖσθαι ſcribendum ſuſpicaretur.

x Malim τὴν ἀλληλοχίας λαμβάνοντα βάσιν, aut ſenſus eſt, baſeos loco niti τῇ ἀλληλοχίᾳ. *Sylb.*

φάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως [y] ὅψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν αἱ τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαι, χρόνον αἰσθητὸν ἑδένα τὸν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων λαμβάνουσαι· ἔοικέ τε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εὐητρίοις [z] ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς [a] σκιεροῖς ἐχούσαις. εὔφωνά τε βάλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα, καὶ μαλακὰ, καὶ παρθενωπά. τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί πῃ· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν ἐπιῆδείως συνηρμόσθαι βάλεται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα τοῖς κώλοις συνυφάνθαι, καὶ πάντα [b] εἰς περίοδον τελευτᾶν, κῶλά τε μῆκος, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσαι, μηδὲ μεῖζον, τῷ μετρίᾳ, καὶ περιόδῳ χρόνον, ὃ πνεῦμα τέ-

poſcit, * quae venuſtatis ſpeciem et pulchritudinem quam maximam concilient. Hoc autem ſtructurae rationi accuratiſſimae debetur, quae nullum temporis interuallum ſenſile inter verba admittit: qua parte texturae eam eleganti iure comparaueris, aut tabellis pictis, quae vmbris obſcurioribus interſuſos habent colores lucidos. Eadem requirit inſuper, vt verba ſonora ſint, et laeuia, ac mollia, et virgineo quaſi venuſtoque vultu: ab aſperis autem grauiterque concurſantibus ſyllabis omnino abhorret; quaecunque etiam audacius, et ſatis cum periculo vſurpantur, ea religioſe cauet.

Non ſolum vero nomina nominibus apte committi atque cura poliri expetit, ſed membra etiam membris contexta implicari, atque omnia periodo concludi; eam ſibi membri longitudinem requirit, quae menſura modoque nec breuior, nec maior, haberi poſſit, id periodi tempus, quod ſpiritus viri integer exſu-

y Τὰ μόρια τῆς λέξεως] Locus hic (ex pag. 305. v. 17. edit. Hudſon.) hoc modo ſuppleri poteſt: πάντα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ὅψιν ἀποτελοῦντα etc. *Vpt.*

* Vt ſpecie adſpectuque ipſo robur prae ſe ferant. *Bircou.*

z Τφαῖσιν *Reg.* 1. et *Colb.*

a Σκιεροῖς *Reg.* 1. et *Colb.*

b Εἰς περίοδον τελευτᾶν ὁρίζουσαν *Reg.* 1. et *Colb.*

c Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λειον ἀνδρὸς κρατήσει· ἀπερίοδον δὲ λέξιν, ἢ περίοδον ἀκώλιστον, ἢ κῶλον ἀσύμμετρον, οὐκ ἂν [c]ὑπομένειεν ἐργάσασθαι. [d]χρῆται δὲ καὶ ῥυθμῶν οὐ τοῖς μηκίστοις, ἀλλὰ τοῖς [e]μέσοις τε καὶ βραχυτέροις· καὶ τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι βάλεται [f]καὶ βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ στάθμης· τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τέτων ἁρμογαῖς, ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων. ἐκεῖνα μὲν γὰρ συναλείφει, ταύτας δὲ διίστησι, καὶ ὥσπερ ἐκ περιόπτου βάλεται φανερὰς εἶναι. σχήμασί τ' οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, οὐδ' ὅσοις ἡ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πῖνος πρόσεστιν, ἀλλὰ τοῖς τρυφεροῖς καὶ [g]μαλακοῖς ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ· ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλόν ἐστι καὶ θεατρικόν. ἵνα δὲ κοινότερον εἴπω, τἀναντίον ἔχει σχῆμα τῇ προτέρᾳ κατὰ μέγιστα· ὑπὲρ ὧν οὐδὲν δέομαι πάλιν λέγειν.

Ἀκόλουθον δ' ἂν εἴη καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πρωτεύσαντας

exsuperauerit: at vero orationem periodo non absolutam, aut periodum sine membris, aut membrum sine iusta proportione, effecisse ne quidem sustinet. Pedibus etiam vtitur non longissimis quidem, sed mediis ac breuioribus: periodorum fines vult esse numerosos, graduque ad amussim exaequato incedentes; quarum iuncturis committendis, atque iis verborum, plane diuersum facit. Haec etenim mistura literisque coëuntibus implicat; periodos autem separat, easque veluti ex edito loco conspicuas esse desiderat. Figuris quoque, non quae antiquitatem oleant, nec quibus aut grauitas aliqua, aut pondus adsit, aut sordium squalor: sed delicatis, sed mollibus vt plurimum vti amat; quibus multum lenocinii, multum theatralis insit pompae. Sed vt dicam generalius, formam habet priori quam maxime contrariam: de quibus me denuo loqui, haud necesse arbitror.

Sequitur, eos iam vt enumerem, qui in hoc dicendi genere

c Rectius ὑπομείνειεν, vel ὑπομένοι. *Sylb.*

d χρήσεται *Reg.* 1. et *Colb.*

e Μέσοις δὲ καὶ *Reg.* 1. et *Colb.*

f Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

g Κολακικοῖς *Reg.* 1.

h τετονὶ

καταριθμήσασθαι. ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω [h]τετονὶ τὸν χαρακ]ῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφώ, καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην· τραγῳδοποιῶν δὲ μόνον Εὐριπίδην· συγγραφέων δ' ἀκριβῶς μὲν οὐδένα, μᾶλλον δὲ τῶν πολλῶν Ἔφορόν τε καὶ Θεόπομπον· [i]ῥητόρων τ' Ἰσοκράτην. θήσω δὲ καὶ [k]ταῦτα παραδείγματα τῆς ἁρμονίας, ποιητῶν μὲν προχειρισάμενος Σαπφώ, ῥητόρων δ' Ἰσοκράτην. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆς μελοποιΐας.

[l]Ποικιλόφρον [m]ἀθάνατ' [n]Ἀφροδίτη,

nere excelluerunt. Inter Epicos scriptores mihi quidem videtur Hesiodus in hoc charactere plurimum elaborasse: inter Lyricos Sappho, et post eam Anacreon et Simonides: inter tragicos solus Euripides: historicorum accurate quidem nemo, sed prae aliis Ephorus atque Theopompus; atque inter rhetoras Isocrates. Huius etiam structurae *pauca* proferam exempla, e poëtis Sapphone delecta, e rhetoribus Isocrate. Incipiam a melica poëtria.

Diua versutae Cytherea mentis,

Quae

h Τετονὶ δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα ἐπεργάσασθαι Ἡσίοδος. *Reg.* 1. et *Colb.* et mox Ἀνακρέων καὶ Σιμωνίδης, dein μόνος Εὐριπίδης, postea οὐδείς, atque Ἔφορός τε καὶ Θεόπομπος, ῥητόρων τε Ἰσοκράτης. Quae ferri possunt, si sub initium periodi legamus ὡς ἐγὼ μάλιστα νομίζω.

i Possis etiam, mutata coniunctione, legere ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην. *Sylb.*

k Malim ταύτης, vt feratur ad τῆς ἁρμονίας. *Sylb.*

l Hic (vt vbique per totum odarium) sequutus sum *Vossium*, qui (in notis ad *Catullum* p. 113.) odam hanc pulchre emendatam dedit. In vulgatis *Dionysii* ποικιλόθρον', atque ita ediderunt *Vrsinus*, *Stephanus*, *Portus*, et *T. Faber*. In *MSS.* ποικιλόφρον, vt testantur *Vrsinus* et *Vossius*. Ποικιλόθρον' malit *Vptonus*, quod δολοπλόκε v. seq. idem fere, quod ποικιλόφρον, significet. Verum (vt notauit *Portus*) syllaba θρον' in voce ποικιλόθρον' praeter morem produceretur. Vide *T. Fabri* notas in *Anacreontem*, cap. 6

m Ποικιλόφρον] Huic odae Sapphus etsi ex Horatio commodum exemplum comparari possit,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
°Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι, δάμνα,
Πότνια, ᵖ θῦμον.

Quae dolos nectis, Ioue nata, damnis
Ne domes, regina, precor, grauique
Pectora luctu.

Huc

possit, tamen quoniam huius Poëtriae aliam oden Catullus vertit, eam ob rem illius exemplum examinabo. Incipit autem illius Ode: Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν. Eam sic vertit Catullus: *Ille mi par esse deo videtur, Ille, si fas est, superare diuos, Qui sedens aduersus, identidem te Spectat, et audit Dulce ridentem; misero quod omnis Eripit sensus mihi: nam simul te, Lesbia, adspexi, nihil est super mi, Quod loquar omens. * * * Lingua sed torpet. tenuis sub artus Flamma demanat: sonitu suopte Tintinant aures: gemina teguntur Lumina nocte.* In eo carmine causae huius elegantiae eaedem annotari possent, quas in Poëtriae suae odario Dionysius obseruauit. Inprimis dictiones ita secum coniunguntur, vt naturali complexione coniunctae esse videantur. Nam, exceptis sex locis, in quibus diuersae dictiones ἀντιτυπίαν habent, aliae omnes mollissimae et leniissimae sunt. Iam vocales frequentius subiunguntur mutis, consonantibus, et semiuocalibus, quam praeponuntur. Praeterea semiuocales secum non pugnant: vocalium vero concursus et hiatus haud frequens est. Ad extremum membra membris ita cohaerent, vt nullum manifestum tempus inter ea appareat; sed, vt verbum ex verbo, sic membrum ex membro, fluere videatur. Quare, quod auctor ait, non vltra examinanda ode haec, ne ταυτολογίας vitium incurramus. De natura enim vocalium et consonantium satis iam dixit. *Bircou.* — Quum hanc *Sapphonis* oden primus omnium (quod sciam) ediderit *Aldus*; placet eam, vtut corruptam multisque in locis luxatam, ex *Aldi* Rhetoribus (p. 537.) αὐτολεξεὶ describere: Ποικιλόθρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη, παῖ Διὸς δολοπλόκε λίσσομέ σε, μή μ' ἄσσαισι μή δ' ἀνίαισι δάμνα πότνια θυμόν· ἀλλὰ τύδ' ἔλθε πᾶ κατ' ἔρωτα, τὰς ἐμὰς αἴδως ἀΐοις ἀπόλας, ἔκλυες πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα χρύσειον ἦλθες ἄρμα ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγον, ὠκέες στρυθοὶ πλέριγας μελαίνας, πυκνὰ δινῆντες πλέρ' ἀπ' ὠράνω; θέρος δ' ἄμευς πω, αἶψ' ἄλλ' ἐξίκοντο· τύδ' ὦ μάκαιρα, μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ, ἤρε' ὅττι δ' ἦν, τὸ, πέπονθε κ' ἄτ|ι δι' ἦν τε καλημμι; κ' ὅτ|τ' ἐμῷ μάλιστα θέλ|ω γενέσθαι· καινόλα θυμῷ· τίνα δ' εὖτε πείθωμαι σαγηνεύσαν φιλότατά τις σω ψαπφαδίκη· κοὐ γὰρ εἰ φεύγει ταχέως διώξει. οὐ δὲ δῶρα μὴ δὲ κέτ' ἄλλα δώσει· οὐ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει, κὠὐκ ἐθέλοι, ἐθέλοιμι κοὐ νῦν· χαλεπὰν δὲ λῦσαν ἐκμέριμναν· ὅσα δέ μοι τελέσαι, θυμὸς ἰμέρει, τέλεσσον σὺ δ' αὐτὰ, σύμμαχος. Postea eandem *Venetiis* (anno 1554.) edidit *Iouita Rapicius* in Libello *de Numero Oratorio*, p. 141. hoc plane modo: Ποικιλόφρων ἀθάνατ' Ἀφροδίτα Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομέ σε, Μήμ' ἄτaισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Ἀλλὰ τῇ δ' ἐλθοίς ποτε κατ' ἔρωτα Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ἃς πολλάκ' Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιπῦσα, Χρύσεον ἦλθες. Ἆρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέσ' ἄγον Ὠκέες στρυθοὶ, περὶ γᾶν μέλαιαν Πυκνὰ δινεῦντες πλέρ' ἀπ' ἀρανῶ, αἰθέρος διὰ μέσσω. Αἶψα δ' ἐξίκοντο, τὺ δ' ὦ μάκαιρα Μειδιάσας' ἀθανάτῳ προσώπῳ Ἤρε', ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτι Δεῦρο κάλημι. Κᾧτ' ἐμῷ μάλιστὸ ἐθέλω γενέσθαι Μαιν' λαθυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθω Κοὴ σαγηνεῦσαι φιλότητα. τίς ὦ Σαφὼ δίκα. Κοὴ γὰρ οὐ φεύγει, ταχέως διώξει, Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει Αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει. Κἂν εἰκ' ἐθέ- λοις ἐθὲ- λοις ἐλθὲ κοὴ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον Ἐκ μεῦ μνᾶν, ὅσσα δέμοι τελέσσαι Θυμὸς ἰμείρει τέλεσον. σὺ δ' αὐτὰ Σύμμαχος ἔσσο. Varietates omnes *Vrsinianae* et *Sylburgianae* editionis etc. exhibuimus in *Var. Lect.*

n Ἀφροδίταν *Reg.* 1. et *Colb.* Ἀφροδίτα *Vulg.*

o Μή μ' ἄταισι *Vulg.*

p Θυμὸν *Vulg.*

q In *MSS.* „Ἀλλὰ τύδ' ἔλθ' ὄφ ποκα κατ' ἔρωτα „Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πολύ. vnde fecimus: Ἀλλὰ τυίδ' etc. Citat quoque haec *Priscianus*, qui habet τυίδ' ἔλθ', et recte omnino; nam τυίδε *Aeolicum* pro τῇδε. Nec *Aeoles* solum, sed et *Cretes* quoque sic dicebant, vt ex *Hesychio* constat, cum τυὶ interpretatur ὧδε. Apud eundem quoque legas: τύδαμ, ἐνταῦθα. Αἰολεῖς pro τυίδε. Sic quoque legendum apud illos, qui de *Dialectis* scripsere. Ex κατ' ἔρωτα fecimus κατερῶτα, quod et ipsum est *Aeolicum*, pro κμὴ ἑτέρωΐδε. *Hesychius*: κατερῶτα, κμὴ ἄλλοτε. Sic lege. *Apollonius* in *Grammatica*: παρὰ τὸ ἕτεροι ἑτερῶΐδε, ἀφ' ὃ κμὴ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. Cum vero in libris sit: Τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς ἀΐοισα πολύ· id est, τῆς ἐμῆς αἰδῶς πολὺ ἀΐωσα· τὸ αὐδῶς, vel potius αἰδῶς, vti est in alio libro, accipi possit pro

ᵍ Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς αἴοισα πολλὺ

Huc veni: quondam mihi supplicanti
Si, prece audita, Venus, adfuisti;

Aurea

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιπῦσα
Χρύσεον [r] ἦλθες,

Aurea dignata domo relicta
Viſere Sappho,

Vecta

pro *cultu* et *obſeruantia*, quemadmodum ſaepe alibi: ſed libentius credo, ſi recte ſe habet ſcriptura, αὐδῶς *Aeolice* poſitum pro αὐδᾶς, mutatumque ab imperitis in αἰδῶς. Πολλὺ pro πολὺ repoſuimus more *Aeolum*, qui ſolebant liquidam iſtam geminare, vt ex *Etymologo* et aliis conſtat *Grammaticis*. Itaque et σελλάνα et μέλλος, pro σελάνα et μέλος, dicebant. Hinc eſt, quod prima in μέλος, non tantum a *Graecis*, ſed et a *Perſio*, producatur, vbi tamen vulgo pro μέλος reſcripſere *Nectar*. Hactenus inuocatio. Sequitur dein: Ἔκλυες, et mox ἦλθες, et demum Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. *Audiuiſti, veniſti, ſed cito veniſti. Voſſius.* In *vulgatis*: „—Ἀλλὰ τῇδ' [τύδ' *Reg.* 1. et *Colb.*] ἐλθέ ποτε [ποκα *Reg.* 1. et *Colb.*] κατ' ἔρωτα· „Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς [αὐδῶς *Reg.* 1. αἰδῶς *Colb.*] ἄϊος ἆς πολλάκ' „Ἔκλυες etc. *Stephanus* et *Portus* in *Fragmentis Lyricorum* ediderunt: „Ἀλλὰ τῇ δ' ἐλθ' αἴποτ' κατ' ἔρωτα, „Τὰς ἐμὰς etc. vt in vulgatis *Dionyſii*. Malit tamen *Portus* τὰ πολλ' ἆς pro ἆς πολλάκ', quod quarta ſedes *Trochaeum* poſtulet. „Ἀλλὰ τυίδ' ἐλθ' αἴ ποτε etc. repoſuit *Vrſinus* ex *Farneſiano* exemplari *Hephaeſtionis*: quam ſcripturam confirmat *Priſcianus* l. 1. qui, poſtquam tradidit, literam V quandoque tam vocalis, quam conſonantis, vim amittere, vt cum inter Q et aliam vocalem ponitur, item inter G et aliquam vocalem, necnon inter S et A, vel E; ſubiungit: *Quod apud Aeoles quoque u ſaepe patitur, et amittit vim literae in metro; vt Sappho*: Ἀλλὰ τυίδ' ἐλθ', αἴ ποτε κατ' ἔρωτα. Sed (vt inquit *Sylb.*) cum *Herodianus* in quarta claſſe verborum in μι ſcribat, τὴν υι δίφθογγον ὐχ εὑρίσκεσθαι συμφώνῳ ἐπιφερομένῳ, non abſurde ſuſpicetur aliquis, *Priſcianum* aut τυίδ' ſcripſiſſe, aut τύδ'. cuius vtriuſque apud *Heſychium* quoque ſunt veſtigia. Nam τυὶ a Cretenſibus vſurpatum ait pro ὧδε: et τύδωι (ſic enim habent *Editiones*, non τύδε) ab *Aeolenſibus* pro ἐνταῦθα. *Faber* autem ſic legendam exiſtimat hanc Strophen: „Ἀλλὰ τῇδ' ἔλθ' αἴποτε· καδδ' ἔρωτα „Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἄϊ' ἆς σὺ πολλάκ' „Ἔκλυες. *Sed huc veni, ſi quando alias; et per Amorem audi meam vocem, quam tu ante exaudiebas.* vt καδδ' ἔρωτα ſit pro κατὰ δὲ ἔρωτα, et ἄϊ' pro ἄϊε, *audi*.

r Ἦλυθες perperam in *Vulgatis*.

s Vide

Ἄρμ' ὑποζεύξασα. καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὠκέες [s] στρθοὶ, [t] περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῦ ὠθέ —
Ρος διὰ μέσσω.
[u] Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· Τὺ δ', ὦ μάκαιρα, 5
[x] Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε', ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτι
[y] Δήν τε κάλημμι·

Vecta curru. Te tulerunt venuſti
Paſſeres lapſu celeri per orbem,
Crebra iactantes per inane pennas,
Aethere ab alto.
Ilicet ventum eſt: placidoque vultu
Alma ſubridens, rogitas, quid eſſem
Paſſa; Te coelo quibus inuocarem
Anxia curis:

Quid

s Vide loci huius expoſitionem apud *Athenaeum*, l. 9. c. 10. p. 391. *Ed. Lugd.*

t In *vulgatis*:—πτέρυγας μελαίνας πυκνὰ δινεῦντες ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέρος [δινεῦντες πτέρυγας ἀπ' ὠρανῶ θέρος *Reg.* 1. δινεῦντες πτερ' ἀπ' ὠρανῶ θέρος *Colb.*] διὰ μέσσω. *Vrſinus* edidit:—πτέρυγας μελαίνας „Πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠρανῦ, αἰθέ „Ρος διὰ μέσσω. quem ſequuti ſunt *Steph. Portus* et *Faber*. In *MSS.* (vt inquit *Voſſius*) ſic ſcriptum legimus: περίγας μελαίνας πυκνὰ δινῦντες πτερ' ἀπ' ὠρανῦ ὠθέρος διὰ μέτσω. Priorem vocem correctores abſurde mutarunt in πτέρυγας, ac ſi Veneris currus a nigris traheretur alitibus. Quis non videat, legendum eſſe? —περὶ γᾶς μελαίνας „Πυκνὰ δινεῦντες πτερ' ἀπ' ὠρανῦ ὠθέ — „Ρος διὰ μέσσω. id eſt, περὶ γῆς μελαίνης πυκνὰ δινέοντες πτερὰ ἀπ' ὠρανῦ διὰ μέσου αἰθέρος. Paſſim occurrit γαῖα μέλαινα, eſtque perpetuum epithetum. *Voſſ.*

u Αἶψα δ' ἂρ' ἐξίκοντο *Vulg.* Αἶψα δ' ἐξίκοντο ediderunt *Vrſ. Steph. Aliique.* Hanc lectionem ex *Librorum* fide ſe reſtituiſſe profitetur *Voſſ.*

x Videtur *Horatius* ad hunc locum reſpexiſſe *Carm.* l. 1. *Od.* 2. v. 33. niſi forte *Homericum* epithetum, φιλομειδὴς, exprimere voluit. *Vrſ.*

y Ita in *Reg.* 1. διήντε κάλημμι *Colb.* In *Vulgatis* δεῦρο καλοῖμι. pro quo δήντε κάλημμι ex *Librorum* fide repoſuit *Voſſ.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[z] Κ' ὅτ]ῳ ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
[a] Μαινόλα θύμῳ· [b] τίνα δ' αὖτε πείθημ—
Μι σαγηνέσσαν φιλότητα· Τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῇ;

Quid velim; menti malesana poscam
Quid meae: cuinam teneros amores
Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,
Intulit ecquis?

Si

z Κ' ὅτι hic et paullo supra in *Vulg.* χὅτι, seu κὅττι, malit *Sylb.* Vide *Porti* Annott. in *Lyricos* p. 183. 184.

a Valet *insano et furenti*, quique mentis suae compos non est. quod epithetum tribuitur *Baccho* ab incerto poëta, cuius versus reperiuntur apud *Atilium Fortunatianum*; vbi μαινόλης verbum *Latinis* literis notatum est; „*Huc ades, o Lyaee Bassareu bicornis*, „*Maenola, bimater, crine nitidus apto. Vrs.*

b Ita ex *Codd. Mss.* Πειθημμι (vt supra κάλημμι) σαγηνέσσαν φιλότητα, i. e. πείθω σαγηνεύσαν φιλότητα: nam σαγηνέσσαν φιλότητα est φιλότητα αἰχμαλωτίζουσαν. *Cuius*, inquit, *o Sappho, iterum capta amore teneris?* Sic apud Phaedrum: *formosam et oculis venantem viros. Vossius.* In *Vulgatis* corrupte: τίνα δ' εὖτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι φιλότητός σ', ὦ Σαπφώ, δίκην. nec quidquam fere sanius in *Reg.* 1. et *Colb.* nisi quod σαγηνέοσαν praeferunt. *Vrsinus* et *Steph.* ediderunt: „— τίνα δ' αὖτε πείθω, „Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα. τίς σ', ὦ Σαπφοῖ, ἀδικεῖ; quos secutus est etiam *Portus*, existimans, (p. 184.) post haec verba, τίνα δ' αὖτε πείθω, subaudiendum esse πρὸς σοίσω; vt sensus sit: *quam suadelam tibi afferam? quam machinam admouebo, quam amicitiam* σαγηνεῦσαν? Sed si suspicionem meam (inquit *Faber*) circa locum hunc audiuisset, facile adducor, vt credam, talia non fuisse scripturum, quae tam facile refelli queant. Primum omnium existimo legendum esse, non πείθω, [*persuasionem*] sed πείθω, mutato accentu; [*induco, suasione impello*] dein legendum, non σαγηνεῦσαν φιλότητα, sed σαγήνευσ' ἂν φιλότητα, idque sensu tam eleganti, quam facili. *Rogitabas* (nam ἤρεο, *interrogabas*, quod in superiori strophe legitur, vinculum est horum quatuor versuum) *rogitabas*, inquam, *quid potissimum animo meo furenti fieri vellem; quem adolescentem in amorem suasionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem*; addens hoc quoque: *Quis te iniuria afficit, quis tibi molestus est, mea Sappho?* Illud autem ἂν φιλότητα positum fuit pro ἀνὰ φιλότητα; inde maior totius rei difficultas tollitur.

c Αἰ

Καὶ γὰρ [c] εἰ φεύγῃ, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα [d] μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
[e] Ἢ ἀκὶ ἐθέλοις.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, [f] ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. παρακεῖται γὰρ ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα καὶ συνύφανται κατά τινας οἰκειότητας καὶ συζυγίας φυσικὰς τῶν γραμμάτων. τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται μικρᾷ δεῖν δι' ὅλης τῆς ᾠδῆς, ὅσα προτάσσεσθαι

Si fugit iam te, cito te sequetur:
Si tuum spreuit, dabit ipse munus:
Suauium auertit? tibi vix volenti
Porriget vltro.
Iam veni, iam nunc; miserisque mentem
Libera curis: fieri quod optem,
Id lubens, oro, facias; et armis
Protege sumtis.

Huius orationis venustas et gratia ex contextu verborum et compositionis laeuitate proficiscitur. Nam verba sibi inuicem apponuntur, et necessitudine quadam ac naturali coniunctione literarum contexta implicantur. Mutis siquidem et semiuocalibus vocales per totam fere oden, quae praeponi soleant, aut post-

c Αἰ φεύγει *Vulg.*

d Μὴ δέχεται, τἄλλα δώσει mendose in *Vulgatis.*

e Κ' ὅτι καὶ θέλεις ἐθέλοιμι. καὶ νῦν χάλεπᾶν λῦσον ἐκ μεριμνᾶν in *Vulgatis.* „Κ' ὅτι κελεύῃς, „Ἔλθέ μοι etc. *Vrs. Steph.* et *Portus.* Κ' ὥϊν' ἐθέλοις ἔλθέ μοι καὶ νῦν *Reg.* 1. et *Colb.* Ἢ ἀκὶ ἐθέλοις in *Mss.* quibusdam, teste *Vossio*: vnde ita rescribendum esse putauit, vel ἢ ἀκὶ ἐθέλλοις, more Aeolico.

f Male in *Vulgatis* ὅσα, et τελέσω, et ἐσο.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τε καὶ [g] ὑποτάσσεσθαι· ἡμιφώνων δὲ [h] πρὸς ἡμίφωνα, καὶ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπλώσεις αἱ διασαλεύσαι τὰς ἤχους, ὀλίγαι πάνυ εἰσίν. ἔγωγ' ἂν ὅλην τὴν ᾠδὴν ἀνασκοπούμενος, πέντε, ἢ ἐξ ἴσως εὕρον, [i] ἐν τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις, ἡμιφώνων τε γραμμάτων συμπλοκὰς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, καὶ ἁδὲ ταύτας ἐπὶ πολὺ τραχυνούσας τὴν εὐέπειαν [k] εὑρίσκω". Φωνηέντων δὲ παραθέσεις τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἔτι ἐλάττους, ἢ τοσαύτας· τὰς δὲ συναπτούσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγῳ τινὶ τούτων πλείονας. εἰκότως δὴ γέγονεν [l] ἡ λέξις εὔρους τις καὶ μαλακὴ, τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον. ἔλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθέσεως ταύτης ἰδιώματα, καὶ ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα

postponi, coaptantur. Sunt autem semiuocalium cum semiuocalibus, vocaliumque inter se concursus, qui sonos perturbent, prorsus pauciſſimi. Mihi quidem totam diligenter oden diſpicienti, inter tot nomina et verba, aliasque partes orationis, quinque, aut etiam ſex literarum ſemiuocalium connexiones, quae ſibi inuicem a natura permiſceri nequeant, repertae ſunt; easque non ita multum inuenio dictionis aptam concinnitatem exaſperare: vocalium concurſationes, quae ipſis membris acciderunt, aut totidem, aut etiam pauciores: earum vero, quae mutuo ſibi membra connectunt, paullo plures. Iure itaque facta eſt haec oratio in primis et pulchre fluens et mollis; ſiquidem verborum ſtructura ſonum non reddit inquietum. Caetera quoque, huic compoſitioni quae familiaria ſunt et propria, enarraſſem, et, quae mihi ſunt tradita hac de re, allatis exem-

g Poſt ὑποτάσσεσθαι deſideratur verbum φιλεῖ, vt ſupra: ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ: aut πέφυκε, vt paullo poſt: τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, vel aliud conſimile. *Sylburg.*

h Πρὸς ἡμίφωνα, ἢ ἄφωνα *Reg.* 1.

i Si quantitatis adiectiuum malis, τοσούτοις, per me licet. *Sylb.*

k Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

l Εὔρους τις ἡ λέξις καὶ μαλακὴ *Reg.* 1.

m Le-

ἐγώ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἔμελλεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰ δόξαν παρέχειν· ἐξέσται γάρ σοι [m] παντὶ ἄλλῳ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν ἐξηριθμημένων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὴν προέκθεσιν τοῦ χαρακτῆρος ἐπιλέγεσθαί τε καὶ σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. ἐμοὶ δ' οὐκ ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη δεῖξαι μόνον ἀρκόντως, ἃ βέλομαι τοῖς δυνησομένοις παρακολουθῆσαι.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσω [n] λέξιν ἀνδρὸς εἰς τὸν αὐτὸν

exemplis vera eſſe oſtendiſſem, niſi quod in nimium inde excreuiſſet oratio, et quandam iterationis otioſae ſpeciem praebuiſſet. Tibi etenim, *mi Rufe*, et alteri cuilibet facultas erit, ex occaſione data atque otio, haec ſingula a me in explicando hoc charactere enumerata recenſendi, aliiſque porro adductis exemplis expendendi. Mihi vero id praeſtare non licet: nam ea tantum, quae velim, non ita perfunctorie demonſtraſſe ſufficit, iis ſcilicet, qui paſſibus aequis nos ſequi potuerint.

Vnius inſuper ſcriptoris orationem adiungam, eadem dicendi

m Legendum videtur καὶ παντὶ ἄλλῳ. *Sylb.*

n Ἑνὸς ἔτι παραθήσω] Apud Ciceronem vero, quem Iſocrati opponimus, etſi ſtudioſe omnia inflexa ſunt; (vir enim ſummus, ab humilitate, vulgique ſermone abhorruit) tamen, quoniam ipſe orationem pro Caecina in hoc genere eſſe ſcribit, ideo principium huius orationis exemplo huic Iſocratis opponamus. eſt autem hoc: *Si, quantum in agro lociſque deſertis audacia poteſt, tantum in foro atque in iudiciis impudentia valeret: non minus nunc in cauſa cederet A. Caecina Sex. Aebutii impudentiae, quam tum in vi facienda ceſſit audaciae. Verum et illud conſiderati hominis eſſe putauit, qua de re iure decertari oporteret, armis non contendere: et hoc conſtantis, quicum vi et armis certare noluiſſet, eum iure iudicioque ſuperare.* In hoc exemplo verba ſecum ita cohaerent, vt ἀντιτυπία rara ſit, membra autem ita exaequata et directa, vt, quod in auſtero dicendi genere vitium eſſet, hic cum ſumma elegantia et venuſtate poſitum ſit. Quare et ea omnia, quae Dionyſius ineſſe in exemplo Iſocratis oſtendit, hic nullo negotio reperies. *Birc.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

°κατεσκευασμένην χαρακτῆρα, Ἰσοκράτης τῶ ῥήτορος, ὃν ἐγὼ μάλιστα πάντων οἶμαι, ᵖ τῶν πεζῇ τῇ λέξει χρησαμένων, ταύτην ἀκριβῆ τὴν ἁρμονίαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆ ᵠ Ἀρεοπαγιτικῆ ἥδε· „Πολλὰς ὑμῶν ʳ οἶμαι θαυμάζειν, ἥντινά ποτε γνώμην ἔχων περὶ σωτηρίας τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην, ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις ὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστώτων, ἀλλ' ὑ πλείστης μὲν τριήρεις, ἢ διακοσίας, κεκτημένης, εἰρήνην δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν ἀγούσης, καὶ τῶν κατὰ θάλατταν ἀρχούσης· ἔτι δὲ συμμάχους ἐχούσης πολλὰς μὲν, τὰς ἑτοίμους ἡμῖν, ἤν τι δέῃ, βοηθήσοντας, πολὺ δὲ πλείους τὰς τὰς συντάξεις ὑποτελοῦντας, καὶ τὸ προστατοῦμενον ποιοῦντας. ὧν ὑπαρχόντων, ἡμᾶς μὲν ἄν τις φήσειεν εἰκὸς εἶναι θαρρεῖν, ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας· τοῖς δ' ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις προσήκειν δεδιέναι,

cendi forma et charactere compositam, Isocratis rhetoris: quem ego omnium, quotquot soluta vtuntur oratione, hoc genus dicendi absolutissimum perfecisse arbitror. Est autem ex *Areopagitica:* „Multos vestrum equidem mirari puto, quidnam mihi in mentem venerit, vt de salute reipublicae pro concione verba facturus prodeam, tanquam ciuitas in periculo iam versaretur, aut lubrico rerum statu instabilique consisteret; quum et triremes amplius ducentas possideat, et pacatam habeat regionem, ac imperium maris obtineat; magna tum amicorum societate munita, qui, si res postulet, nobis auxilio sint, tum eorum longe plurium, qui et tributa pendant et imperata exsequantur. Quae cum ita sint, nos quidem dixerit aliquis securo esse animo, vt qui longe a periculis absimus; hostes autem nostros causam habere timoris, ac

° Κατεσκευασμένην scribendum suspicaretur aliquis.

ᵖ Τῶν τῇ πεζῇ λέξει malit *Vps.*

ᵠ Ita in editis *Dionysii* omnibus et *Isocratis* editione *Aldina.* In aliis Ἀρειοπαγιτικῆ.

ʳ οἶμαι contracte in *Isocratis* editt. et mox (v. 7.) in iisdem καθεστηκότων: et paulo post (v. 11.) rectius [vt in editione *Wolfiana*] ἕτοιμως legitur, hac scilicet verborum structura: τὰς ἑτοίμως ἡμῖν βοηθήσαντας, ἤν τι δέῃ. deinde (v. 13.) ὑμᾶς μὲν, et (p. 183. v. 6.) τὰ κάκιστα συμβουλευομένας. *Sylb.*

ˢ Πλείστης *Reg.* 1. et *Isocratis* editt.

ᵗ Quaedam *Isocratis* editiones habent πλησίοις, minus conuenienter. *Sylb.*

ᵘ Δέξαιτο pro ἕλοιτο. Sed quid si εὔξαιτο. *Wolf.*

καὶ βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας. ὑμεῖς μὲν ἴσως οἶδ' ὅτι τούτῳ χρώμενοι τῷ λογισμῷ, καὶ τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, καὶ πᾶσαν ἐλπίζετε τὴν Ἑλλάδα ταύτῃ τῇ δυνάμει κατασχήσειν· ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω δεδιώς. ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν οἰομένας, κάκιστα συμβουλευομένας· καὶ τὰς μάλιστα θαρρούσας, εἰς ᵗ πλείστους κινδύνους καθισαμένας. αἴτιον δὲ τούτων ἐστὶν, ὅτι τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν οὐδὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν ᵘ πλέτοις καὶ ταῖς δυνασείαις ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, ταῖς δὲ ἐνδείαις καὶ ταῖς ταπεινότησι σωφροσύνη καὶ πολλὴ μετριότης. ὥσε χαλεπὸν εἶναι διαγνῶναι, ποτέραν ἄν τις ᵘ δέξαιτο τῶν μερίδων τούτων τοῖς παισὶ τοῖς αὑτῆ καταλιπεῖν. ἴδοιμεν γὰρ ἄν, ἐκ μὲν τῆς φαυλοτέρας εἶναι δοκούσης ἐπὶ τὸ βέλτιον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς πράξεις ἐπιδι-

ac saluti suae consulere oportere. Vos equidem pulchre scio, his fretos rationibus, meum iam vos alloquendi apparatum contemnere, et totius Graeciae imperium hisce copiis paraturos sperare; ego vero hanc praecipue ob causam in metu sum: cum videam, florentissimas, vt sibi ipsis persuasere, ciuitates pessimis vti consiliis; et quae securissimae sunt, plurimis periculis circumueniri. In causa est, quod neque secundae, nec aduersae, res vllae mortalibus solae contingant: sed ita comparatum est, vt opes et potentiam dementia, vnaque intemperantia comitetur; inopiam vero ac humilitatem prudentia et vitae moderatio. Quamobrem difficile iudicatu est, vtra istarum partium sit praeoptanda, quam liberis quispiam suis a se relictam velit. Siquidem ex ea, quae deterior vulgo habetur, res incrementa plerumque videmus ad feliciorem viuendi statum sibi assumere;

ˣ Συγκέ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δάσας· ἐκ δὲ τῆς κρείττονος φαινομένης ἐπὶ τὸ χεῖρον εἰθισμένας μεταπίπτειν.„

Ταῦθ' ὅτι συνείληπταί τε καὶ [x] συγκέχρωσται, καὶ ἐφ' ἓν ἕκαστον ὄνομα ἐν ἕδρᾳ περιφανεῖ καὶ πλατείᾳ βέβηκεν, ἐν δὲ μακροῖς τοῖς μεταξὺ χρόνοις διείργεται καὶ [y] διαβέβηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν κινήσει τ' ὄντα φαίνεται καὶ φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, περαίᾳ τ' αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ [z] προπετεῖς αἱ συνάπτουσαι τὴν λέξιν ἁρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. ὅτι δ' ἐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς [a] ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἰδεῖν. φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντιτυπίαν ἐκ ἂν τις εὕροι, ἐν γοῦν οἷς παρεθέμην ἀριθμοῖς, οἶομαι δ' ἐν

mere; ex altera vero, quae praestantior iudicatur, recidere solere in deterius.„

Haec mutuo complexu cohaerere, iisdemque coloribus elaborata esse; nec singulis in verbis conspicuam latamque sedem sortita incedere, * neque longis temporum interuallis a se inuicem disiungi segregarique, (cum in motu sint, et impetu perpetuo fluxuque videantur delata; atque harmoniae, quibus connectitur oratio, et lenes sint et molles atque volubiles) testimonium perhibebit ipse audiendi sensus, nec arte vlla, nec vsu edoctus. Quod vero nihil aliud sit in causa, nisi quae sunt a me superius in hac dicendi institutione tradita, facillime colligi potest. Nullam etenim reperias vocalium concursationem in his, quos proposui numeros; nec, vt arbitror, in

x Συγκέχρηται *Colb.*

* Neque temporibus longis interpositis etc. *Bircou.*

y Quod βέβηκεν occurrat versu praecedente, διαβεβηκόσιν (vt ad χρόνοις feratur) malit *Vpt.*

z In *MS.* aliam hic adnotatam fuisse lectionem, προσφυεῖς, testatur *Stephanus*, quo vocabulo *Dionysius* vtitur, cum dicit ὀνόματα προσφυῆ τοῖς πράγμασιν, p. 131. meae editionis. *Sylb.* Qui locus nihil ad rem praesentem. sunt enim ὀνόματα προσφυῆ, vt *Horatii* verbis vtar, *vocabula rebus cognata. Vpt.*

a Malim τούτων, τούτων τῶν λόγων, scilicet, τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθηρᾶς. *Id.*

b Re-

ὅλῳ τῷ λόγῳ, πλὴν εἴ τι με διαλέληθεν· ἡμιφώνων δὲ καὶ ἀφώνων ὀλίγας, καὶ ἐ πάνυ ἐκφανεῖς, ἐδὲ συνεχεῖς. ταῦτα δὲ τῆς εὐπεπείας αἰτία τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῶν τε περιόδων ὁ κύκλος ἔχων τι περιφανὲς καὶ εὔγραμμον, καὶ τεταμιευμένον ἄκραις ταῖς συμμετρίαις. ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ οἱ [b] πολλοὶ τὸ νεαρὸν ἔχοντες· εἰσὶ γὰρ ἀντίθετοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πάρισοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις. [c] ἐξ ὧν ἡ πανηγυρικὴ διάλεκτος [d] ἀποτελεῖται, ἐκ ἀναγκαῖον εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν καὶ

in tota oratione, nisi me forte aliquid latuerit: semiuocalium quidem mutarumque paucae deprehenduntur, neque illae aut conspicuae, aut sibimet continuae. Hae itaque, cur iucunda sit oratio, causae exstiterunt; nec minus et iusta membrorum inter se commensuratio, orbesque periodorum, qui illustre quiddam in se habent, et accurate expressum, absolutisque temperatum dimensionibus: sed prae caeteris omnibus dicendi figurae, * quibus multum inest iuuenile; sunt enim opposita, consimilia, et comparia, et quae generis eiusdem, ex quibus dictio Panegyrica constituitur. Sed mihi vlterius sermonem protrahere, et reliqua percensere, non arbitror necesse esse.

b Rectius, opinor, legerimus: οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες, *in quibus multum iuuenilis affectationis est. Sylb.* atque ita *Reg.* 1. et *Colb.*

* Nouitatem prae se ferentes. *Birc.*

c Forsan, inserta coniunctione, legendum: ἐξ ὧν δὲ ἡ Πανηγυρική. quanquam supra quoque similes ellipses annotatae sunt §. 2. v. 1. Forsan etiam p. 186. versu 1. pro participio διεξιών reponendum est Infinit. verbum διεξιέναι. *Sylb.* Nullus equidem dubito, quin haec verba ad superiorem periodum referenda sint; hac scilicet interpunctione: καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις, ἐξ ὧν ἡ πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται. Quin et sequens membrum laborat. quid enim per se μηκύνειν significat? inseras necesse est τὸν λόγον: quod extra omnem dubitationem locus, ex §. 26. petitus, confirmatum dabit: τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον; sententiam itaque ita formes licet: ἐκ ἀναγκαῖον δ' εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν τὸν λόγον, καὶ τὰ λοιπὰ διεξιών. neque enim *Sylburgio* assentior, Infinitiuum reponenti. *Vpt.*

d Συντελεῖται *Reg.* 1. et *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὰ λοιπὰ διεξιών· ἱκανῶς γὰρ εἴρηται καὶ περὶ ταύτης [c]τῆς θέσεως, ὅσα γε ἥρμοττεν.

κδ'. Ἡ δὲ τρίτη τε καὶ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἁρμονιῶν, ἣν κοινὴν καλῶ, [f]σπάνει τε κυρίᾳ καὶ κρείττονος ὀνόματος, σχῆμα μὲν ἴδιον οὐδὲν ἔχει, κεκέρασται δέ πως ἐξ ἐκείνων μετρίως, καὶ ἔστιν ἐκλογή τις τῶν ἐν ἑκατέρᾳ κρατίστων. αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτηδεία εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ [g]μεσότης μέν ἐστι· μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ βίων, καὶ ἔργων, καὶ τεχνῶν, ὡς [h]Ἀριστοτέλει δοκεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἵρεσιν Φιλοσοφοῦσιν. ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ' ἐν πλάτει, καὶ τὰς ἰδίας πολλὰς ἔχει διαφοράς· οἵ τε χρησάμενοι αὐτῇ, οὐ τὰ αὐτὰ πάντες, οὐδ' ὁμοίως ἐπετήδευσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δ' ἐκεῖνα ἐπέτεινάν τε καὶ ἀνῆκαν,

esse. nam satis de hac quaestione dictum est, quod quidem ad institutum pertinere videatur.

Qui communis sit mediaeque compositionis character.

XXIV. Tertia vero mediaque dictarum duarum compositionum, (quam *Communem* appello, proprii melioriſque vocabuli inopia) peculiarem sibi nullam formam habet; sed ex superioribus mediocriter est temperata, delectuque constat eorum, quae in vtrisque videntur praestantissima. Haec quidem est, vt arbitror, quae primas sibi auferat, cum sit mediocritas. mediocritas autem est virtus, et in vita, et in actionibus, et in artibus, sicut Aristoteli videtur et caeteris eiusdem disciplinae philosophis. Sed spectatur, vt superius dixi, non perfectionis absolutae ratione habita, sed in genere; multasque proprias habet differentias. Qui vero hac vsi sunt, non iisdem consequendis omnes, nec eodem modo, operam dederunt: sed haec alii praecipue, alii alia, studio vel maiori, vel remissiori, excoluerunt,

c Rectius, vt opinor, συνθέσεως in *Reg.* 1. et *Colb.* quo modo legendum esse docuit *Vptonus*.

f Vide p. 146. v. 13.

g Vide *Aristot.* Ethic. ad *Nicom.* l. 2. c. 6.

h Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ *Reg.* 1. et *Colb.*

i Vide

ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ, καὶ πάντες ἐγένοντο λόγῳ ἄξιοι κατὰ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων.

Κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων καὶ σκοπὸς, [i]ἐξ οὗ πως πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι, δικαίως ἂν Ὁμήρου λέγοιτο. πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, ὅ τις ἂν ἅψηται, ταῖς τ' αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται. τῶν δ' ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευσαν, [k]ὕστερον μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ' Ὁμήρου ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ' ἄν· καθ' ἑαυτὸς δ' εἰ θεωροίη τις αὐτούς, ἀξιοθέατοι. μελοποιῶν μὲν, Στησίχορός τε καὶ Ἀλκαῖος· τραγῳδοποιῶν δὲ, Σοφοκλῆς· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος· ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης· φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, Δημόκριτός τε καὶ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. τούτων γὰρ ἑτέρους εὑρεῖν ἀμήχανον ἄμεινον κεράσαντας τοὺς λόγους. καὶ

runt, et nonnulli eadem modis diuersis; omnesque in omnibus, quas persecuti sunt, dicendi formis, laude digni euasere.

Caput vero omnium et scopus, *ex quo vtique omnes fluuii et totum mare et omnes fontes* profluunt, iure optimo dicendus est Homerus. Omnis enim, quemcunque in eo locum attigeris, austero politoque structurae genere summa perfectione variatur et distinguitur. Alii autem, in eodem quotquot mediocri genere elaborarunt, si cum Homero omnes collati examinentur, multo inferiores apparebunt; quos tamen per se si quis expendat, dignos, qui sint in admiratione, iudicabit. Inter Lyricos Stesichorus et Alcaeus: inter Tragicos Sophocles: inter historicos Herodotus: inter oratores Demosthenes: inter philosophos, mea quidem sententia, Democritus et Plato et Aristoteles. neque enim alios reperias, qui constructione meliori orationem temperauerint. Ac de variis

i Videtur alludere ad verba *Homeri*, *Il.* φ. v. 196. Hac de re vide *Dionysium Longinum* §. 13. *Vpt.* Ἐξ ἧ περ *Colb.*

k Fortasse rectius ὕστεροι, *Sylb.*

l Τις

περὶ μὲν τῶν χαρακτήρων ταῦτα ἱκανά. παραδείγματα δὲ τούτων οὐκ οἴομαι δεῖν φέρειν, φανερῶν πάνυ ὄντων, καὶ οὐδὲν δεομένων λόγου.

Εἰ δέ [l]τινι [m]δοκεῖ καὶ πόνου πολλοῦ ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης [n]ἄξια εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην· ἀλλ' ἐὰν [o]λογίσηται τοὺς ἑξακολουθοῦντας αὖ τοῖς κατορθωμένοις ἐπαίνους, καὶ τὸν καρπὸν [p]τῶν ἁπάντων, ὡς γλυκύν, εὐπαθείας ἡγήσεται τοὺς πόνους. Ἐπικούρειον δὲ χορὸν, οἷς οὐδὲν μέλει τούτων, παραιτώμεθα· [q]τὸ γὰρ, οὐκ ἐπιπόνου τοῦ γράφειν ὄντος, ὡς αὐτὸς Ἐπίκουρος λέγει, τοῖς μὴ σοχα-

variis quidem dicendi characteribus haec sufficiant: quorum omnium exempla proferre, non ita necessarium existimo; quum per se satis sint manifesta, nec vlteriori disquisitione indigeant.

Quod si nonnullis forte videantur haec laborem sibi plurimum atque studium vehementius postulare; a vero illi non adeo aberrant, iuxta Demosthenem: sin gloriam, quae eos secuta est, qui compositioni feliciter operam dederunt, fructumque omnium, quam dulcis sit, secum reputauerint; * voluptatem esse iudicabunt, haud laborem. Est autem Epicureorum turba nobis contemnenda, qui nihil horum curant. Nam si *scribere laboriosum non est*, vt Epicurus censet; † id sane plurimae ignauiae

l τις *Reg.* 1. et *Colb.* τινι malit *Vpt.*

m Εἰ δέ τινι] In editis aliis εἰ δέ τισι δοκεῖ. Verum alibi *Dionysius* (sc. p. 304. v. 16. edit. Hudſ.) habet εἰ δέ τῳ δοκεῖ. quo modo *Lucianus* (vt notauit *Vptonus*) aliique loquuntur.

n Ἄξια] Ἔργα pro ἄξια reponendum esse suadet *Vpt.*

o Λογίσηται τοὺς ἑξακολουθοῦντας αὐτοῖς *Reg.* 1.

p Αἰώνων valde placet *Vptono.* quam lectionem et ipse amplectendam esse nullus dubitarem, si phrasis haec, καρπὸς αἰώνων, alicubi occurriſſet.

* *Al.* profecto leuiſſimos hoſce labores exiſtimabunt.

q Etiamſi pro τὸ γὰρ legamus κοὐ γὰρ, tamen ne ſic quidem ſatis extricari videtur ſententia. *Sylb.*

† *Bircouius* vertit: *qui id non aſſequuntur, ſaepiuſque iudicio labuntur, ſane proximae ignauiae et ineptitudinis fuerit hoc remedium:* ac ſi legiſſet: τοῖς μὴ σοχαζομένοις κοὐ πυκνὰ μεταπίπτουσι κριτηρίῳ etc.

r Ἱκανὸν ἅπασι

ζομένοις τοῦ πυκνὰ μεταπίπτοντος κριτηρίου, πολλῆς ἀργείας ἦν καὶ σκαιότητος ἀλεξιφάρμακον.

Νῦν. Τούτων δή μοι τέλος ἐχόντων, ἐκεῖνά σε οἴομαι προθεῖν ἔτι ἀκοῦσαι, πῶς γράφεται λέξις ἄμετρος ὁμοία καλῷ ποιήματι, ἢ μέλει, καὶ πῶς ποίημά γε, ἢ μέλος, πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον. ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἵνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, ὃν ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι, βιβλόμενος μὲν καὶ πλείους, οὐκ ἔχων δὲ χρόνον [r]ἱκανὸν ἐφ' ἅπασι. Φέρε δή, τίς οὐκ ἂν [s]τοῖς κρα-

ignauiae ac ineptitudinis, iis, qui parum animaduertunt, quam crebro iudicium sensusque istiusmodi scriptoris labatur, certissimum fuerit remedium.

XXV. His iam ad finem perductis, ea te adhuc, *mi Rufe*, velle arbitror audire, vnde conscribatur oratio soluta poëmati pulchro, aut versibus melicis, simillima: quibus etiam modis poëma, aut carmen lyricum, prosaïcae orationi pulchraeque non diuersum videatur. Initium ab oratione pedestri sumam, eo aliis omnibus praepositio, quem ego in primis egregie poëticen expressisse arbitror: plures equidem velim, sed me tempus ad omnes proferendos deficit. Age igitur, quis non orationes *fiat.* *Quomodo soluta oratio poëmati pulchro, aut odae, similis*

r Ἱκανὸν ἅπασι *Reg.* 1. et *Colb.*

s φέρε δή, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε] Ab ista diligentia Cicero nunquam abhorruit, qui studiose numeris orationem suam exornabat, et de numero multa conscripsit. Illius exempla aliquot adducenda sunt, vt fidem oratio habeat. Ac primum occurrit locus ex oratione pro Plancio, in qua cum dixisset: *Victoriae nostrae graues aduersarios paratos*: ad sensus perfectionem subiunxit: *Interitus nullos vltores esse videbam.* Et in oratione post reditum ad Quirites ita habet: *Sed etiam rerum mearum, Auctores, testes, laudatoresque fuere.* Praeterea in principio Archianae integro hexametro vtitur; cum enim ait: *Aut si qua exercitatio dicendi*: subiungit versum: *In qua me non inficior mediocriter esse Versatum.* Et in reliquo Academicae: *Quae Cum sint dicta in conspectu, consedimus omnes.* et Tusc. 4. *Illud*, inquit, *animorum corporumque dissimile est, quod animi valentes*, addit versum: *Morbo tentari non possunt, corpora pos-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τίσιος ἐοικέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τὰς Δημοσθένους λόγους, καὶ μάλιστα τὰς τε κατὰ Φιλίππου δημηγο-

nes Demoſthenis fatebitur eſſe praeſtantiſſimis poëmatibus, vel odariis, ſimiles; in primis *Philippicas* actiones, et iudi-

poſſunt. et Tuſcul. 5. vbi ita Cicero: *Hoc loco multa ab Epicureis diſputantur: Haeque voluptates ſingillatim extenuantur.* Magis autem eſt artificioſum in orationibus verſus admiſcere, vbi ad impellendos animos non parum iuuat numeri ſuauitas; vt Cicero in Orat. ſcribit: qui gloriatur ſeſe orationem numeroſam adhibuiſſe, in Accuſ. in Verrem ſecundo, vbi de Siciliae laude dixit: et in Senatu, de Conſulatu ſuo. Sic et in quarto Accuſ. de Ennenſi Cerere; de Segeſtana Diana; de Syracuſarum ſitu: ſed et in principio orationis pro Sex. Roſcio Amerino, hoc obſeruari poteſt: eius loca aliquot annotabo. ſunt verba Ciceronis: *Credo ego, vos, iudices, mirari, quid Sit, quod, cum tot ſummi oratores hominesque nobiliſſimi ſedeant:* en ſtatim hexametrum integrum collocauit. deinde proſequitur: *Ego poziſſimum ſurrexerim, qui neque aetate, neque ingenio, neque auctoritate,* ſequitur carmen hendecaſyllabum, vna ſyllaba in medio abundante obſcuratum: *Sim cum iis, qui ſedeant, comparandus. omnes:* etc. Paullo poſt: *At tanto officioſior, quam caeteri?* trimeter choreum habens in ſecundo pede, rurſuſque paullo poſt duos trimetros ponit, nonnullis interiectis, oratione ſoluta: *His de cauſis ego huic cauſae patronus exſtiti:* deinde interponit: *Non electus vnus, qui maximo ingenio, ſed relictus.* alter trimeter: *Ex omnibus, qui minimo periculo Poſſem dicere,* etc. Multi etiam ſunt dimetri: vt: *Tales viros impediat.* ſunt etiam alia carmina artificio occultata, quod facile obſeruari poteſt. in quarta etiam Verrina multa carmina obſeruari poſſunt. Primum quidem, primis remotis verbis, incipit a dimetro hypercatalectico, ſic: *Venio nunc, * Ad iſtius, quemadmodum ipſe,* etc. deinde hemiſtichium hexametri proponit illis: *Neſcio, rem vobis proponam* etc. Tum Alcaicum dactylicum, cum inquit: *Genus * Ipſum prius cognoſcite, iudices;* ſicut et illud Horatianum: *O matre pulchra filia pulchrior.* Deinde ſenarium, et ſimul dimetrum hypercatalecticum: *Nego, in Sicilia tota, * Tam locupleti, tam vetere prouincia, * Tot oppidis, tot familiis.* paullo poſt hendecaſyllabum habet: nam inquit: *Nego, vllam picturam neque in * Tabula, neque textili fuiſſe.* paullo poſt Sapphicum hypercatalecticum: α) *Non enim*

ρίας, τάς τε δικανικὰς ἀγῶνας τὰς δημοσίας; ὧν ἐξ ἑνὸς ἀρκέσει προλαβεῖν τὸ προοίμιον τοῦτο· „Μηδεὶς

iudiciaria ad populum certamina? quarum ex vna orationum hoc accepiſſe exordium ſufficiat: „Nemo veſtrum,

nim verbi, neque criminis cauſa. Poſt hexametrum integrum, latentem tamen ob compoſitionem ſolam: nam cum dixiſſet: *Vnde igitur potius incipiam, quam ab ea ciuitate, quae tibi vna in amore, atque in Deliciis fuit? aut ex quo potius numero, quam ex ipſis laudatoribus.* iam vero in Miloniauae orationis peroratione, c. 35. ſimilia obſeruari poſſunt. primum eſt hexametrum carmen integrum, cum ſic ait: *Eſſe hanc Vnam, quae breuitatem vitae poſteritatis memoria conſolarezur.* et deinde ſubſequuntur verſus hexametri ſpondaici; vt cum dicit: *De me, inquit, ſemper populus Romanus, ſemper * Omnes gentes loquentur.* et poſt ſic: *Quam Fines imperii populi Romani ſunt, ea non ſolum fama iam de illo* etc. et paullo poſt: *Omnibus in terris. et iam verſatur, et ſemper.* ſed in quinto vice dactyli Creticum habet. Rurſus hendecaſyllabum ſequitur, vno tantum tempore longius: *Sed, quo eſt illa magis diuina virtus.* poſt paullo acephalum hexametrum: *Quodnam ego concepi tantum ſcelus? aut quod in me tantum facinus admiſi?* rurſus duo fines hexametri: *Meoſque redundant* β.) et: *Ex iſto fonte dolores.* Non vitauit itaque Cicero carmina, imo ſtudioſe accerſiuit; vt ex multis aliis locis colligi poſſet. Vt et illud ad Varronem: *Latent iſta omnia, Varro, Magnis obſcurata, et circumfuſa tenebris.* et in Verrinis plenum verſum vna ſyllaba inutilem fudit: *Cum loquerer, tanti fletus gemituſque fiebant.* Nec finem vitauit elegi: *Oderat ille bonos.* incurrit etiam in hendecaſyllabum: *Succeſſit tibi Lucius Metellus.* et multis aliis locis probari poſſet, Ciceronem verſus non vitaſſe. Alii quoque Auctores Latini effugere non poterant: Salluſtius ab hexametro incipit bellum Iugurthinum: *Bellum ſcripturus ſum, quod populus Romanus.* et Plinius Panegyricum incipit a fine hexametri, cui ſubiunxit integrum hexametrum: *Bene ac ſapienter, Patres Conſcripti, maiores inſtituerunt.* et Liuius Lib. I. hexametrum habet: *Fugnatum eſt Porta Collina totius viribus vrbis.* et ibid. *Ipſe vbi illuxit, in radicibus montium extendere aciem coepit Sedulo, vt aduerſus montes conſiſteret hoſtis.* Sed de his ſatis eſt. nam ſi quis vellet Hieronymi Peripatetici more (quod Cicero dicit) verſus apud ipſum Ciceronem et alios ſcriptores obſer-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, [x] νομίσῃ, με μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν Ἀριστοκράτης κατηγορήσον-

Athenienſes, exiſtimet, me aut propriarum omnino gratia inimicitiarum ad accuſandum hunc Ariſtocratem deſcendere; aut

obſeruare, fortaſſe nullum eſſet verbum, quod non in aliqua metri lege collocatum eſſet. Illud vero multo artificioſius eſt, quod annotat Hermogenes de formis Orat. lib. II. (pag. 381. ver. 2. Edit. Porti 1569.) cum de Politica oratione agit, Homerum in ſuis carminibus omnia genera poëmatum effinxiſſe. Cum enim poëſis omnium ſit imitatio, optimus in omni genere Homerus eſt dicendus: viuam enim accommodatamque ſubiectis perſonis imitationem, et in his, quae ad dictionem pertinent, et inductionem perſonarum, et varias differentias metrorum praeſtitit; ex quibus varia quoque carmina fieri contingit. Verba Hermogenis haec ſunt de Homero: Ἄριστος ὢν κατὰ πάντα λόγων εἶδη, καὶ ποιητῶν ἁπάντων, καὶ ῥητόρων, καὶ λογογράφων Ὅμηρος. καὶ γὰρ μεγέθη, καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐπιμελείας, καὶ δεινότητας, καὶ τὸ μέγιστον ποιήσεως, μίμησιν ἐναργῆ, καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων, καὶ μύθων διατυπώσεις, καὶ μέτρων διαφόρους τομὰς, ἐξ ὧν καὶ διάφορά πως συμβαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δέοντι, καὶ κατὰ λόγον μεταβαλλόμενα πρὸς τῷ, καὶ τὸ φύσει πάντων ἄριστον μέτρον προῃρῆσθαι, καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ ἐξ ἁπάντων ἓν ὅτι κάλλιστον, ὁ μάλιστα ἐργασάμενος παρὰ πάντας ποιητὰς, οὗτός ἐστιν. Id eſt: *Omnibus igitur dicendi figuris, praeſtantiſſimus omnium poëtarum, et oratorum, et ſcriptorum Homerus. Nam et orationis amplitudines, et ſuauitates, et ſcriptiones accuratas, et grauitates, et quod maximum eſt in poëſi, apertam imitationem et conuenientem rebus perſoniſque ſubiectis, tum verborum genere et ornamentis, tum perſonarum productione, deſcriptione et fabularum conformatione, tum verſuum ſectionibus variis, quibus varia et differentia verſuum genera fieri ſolent; et haec ipſa conuenienter, et ratione certa inter ſe variata, et hoc illudue, quod natura praeſtantiſſimum ſit, carminis genus propoſitum habeat: denique vt varium, et ex omnibus praeſtantiſſimum qui effecerit, prae caeteris poëtis ſit Homerus.* deinde (pag. 385. ver. 5.) multis interiectis, ait: Ἐξίσταται γὰρ καὶ τῇ οἰκείᾳ πολλάκις τὸ μέτρον ῥυθμῷ κατὰ τὰς ποίας τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν κατὰ τὰ κῶλα. τὸ γοῦν —Αὐτὰρ ὃ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν· —ἀναπαιστικόν πως ἐστὶ, γενομένης ἀναπαύσεως ἐν τῷ Ἡρώων. Id eſt: *Saepe enim verſus declinat a ſuo numero*

τα τατὰ, μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως [y] ἔχως" ἐπὶ τάτῳ προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέ-

aut leue aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac propterea hoc apparatu me illius infenſo animo velle obiicere: ſed

numero proprio, et ſectiones varias verſuum habet: et clauſulas ſententiarum in ipſis membris. Nam illud: Αὐτὰρ ὃ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν: *anapaeſticus eſt numerus, cum clauſula facta fuerit in primo verbo* Ἡρώων. Quod etiam nos in Latino poëta obſeruare poſſumus. is enim pro diuerſitate materiarum diuerſis carminibus vti videtur: ita, vt, paucis mutatis, genus aliud carminis manifeſtum ſit. Nam lyrica carmina inter hexametra inſeruit, cum lyricam materiam narrabat: ſimiliter elegiaca, cum elegi cantandi eſſent. Exemplis rem demonſtrabo: lib. V. Aeneid. ver. 245. carmen Sapphicum miro artificio in hexametrum immiſcuit. nam in his: *Victorem magna praeconis voce Cloanthum Declarat, viridique aduelat tempora lauro*: abiice vocem *Cloanthum*, et in verbo *aduelat* praepoſitionem omitte, erit Sapphicum: *Voce declarat, viridique velat Tempora lauro.* Ibidem eſt carmen: *Cuncti adſint, meritaeque exſpectent praemia palmae*: quod videtur Sapphicum prae ſe ferre, ſi pauca mutaueris. Sic in Eclog. 6. v. 30. *Nec tantum Rhodope miratur et Iſmarus Orphea*: fiet ex eo Aſclepiadeum: *Nec tantum Rhodope et Iſmarus Orphea.* tum illud: *Tum durare ſolum, et diſcludere Nerea ponto Coeperit*: refert Aſclepiadeum: *Tum durare ſolum, et cludere Nerea Ponto coeperit.* et Eclog. 9. v. 53. *Nunc oblita mihi tot carmina: vox quoque Moerin Ipſa fugit*: fiet Aſclepiadeum: *Nunc oblita mihi carmina: vox quoque Moerin ipſa fugit.* Et innumera eiuſmodi alia quis inueniet apud Maronem, quae non ſine ſumma induſtria atque incredibili artificio elaborata ſunt. Sed non licet praeterire Eclogam illam, quae Gallus inſcribitur; quae, quia lacrymabiles elegos continet, ipſa quoque carmina elegiaca eſſe videntur. en ſecundum carmen: *Pauca meo Gallo, quae legat ipſa Lyco — ris.* Et: *Naiades, indigno cum Gallus amore periret*: abiice *cum*, et vltimam ſyllabam, erit pentameter: *Naiades, indigno Gallus amore perit.* hoc carmen ſi coniungeretur cum ſuperiori hexametro, quam miram ſuauitatem faceret? Sic et in illo verſu: *Omnes, vnde amor iſte, rogant, tibi? venit Apollo*: abiice primam voculam, et verba tranſpone, erit pen-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χθειαν· [z] ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ἐγὼ ὀρθῶς λογίζομαι καὶ σκεπτῶ, [a] περὶ τοῦ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς. περὶ τούτου τοίνυν ἐστί μοι ἅπασα σπουδή.»

Πειρατέον δὲ καὶ περὶ τούτων λέγειν, ἃ φρονῶ. μυστηρίοις μὲν ἂν ἔοικεν ἥδη ταῦτα, καὶ οὐκ εἰς πολλοὺς οἷά

sed (si rem recte ego consîdero atque perspicio) vt Chersonesum tuto vos habeatis, neque iterum decepti ea priuemini. Hoc est, in quo omnis mea cura studiumque versatur.

Est igitur mihi tentandum, de his quae sentio, enarrare: quanquam mysteriis haec simillima sint, nec in multos diuul-

tameter: *Vnde amor iste, rogant? venit Apollo, tibi.* sic ex eo versu: *Vestra meos olim si fistula dicat amores*: abiice *si*, et vltimam syllabam, erit pentameter. Similiter ex eo: *Hic gelidi fontes: hic mollia prata, Lycori:* abiice alterum *hic* cum vltima syllaba; sensus quidem peruertitur, aut nullus erit; sed nos numerum, non sensum, quaerimus, dum ex hexametro pentametrum elicere volumus. Sunt ergo in hac vltima Ecloga multa, quae duobus dactylis cum caesura finiunt, quae potius imaginem retinent finis pentametri, quam principium hexametri: vt: *Me sine sola vides.* et: *Omnia vincit amor.* quapropter haec mira dulcedine aures complent. Sed de his satis sit. *Birc.*

α) Nugatorie satis: nam haec est Ciceronis sententia: *Non enim verbi, neque criminis augendi causa complector omnia. Vpt.*

β) At vera lectio est: *omnes in me, meosque redundant ex fonte illo dolores. Vpt.*

t Illa προλαβεῖν τὸ προοίμιον τοῦτο omittunt *Codd. MSS.*

u Ex initio orationis contra *Aristocratem.*

x Ita etiam alibi; in *Vulgatis* tamen *Demosth.* νομίσῃ μήτε ἰδίας ἐχθρας ἐμὲ μηδ'.

y Deest in *Editionibus* quibusdam *Demosthenis.*

z In exemplaribus *Demosthenis*, tam *Editis*, quam *MSS.* ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι. nec aliter *Dionysius* ipse p. 203. v. 3. nisi quod ἄρ' pro ἄρα reperitur.

a Ἐπὲρ τοῦ Χερρόνησον, et mox ὑμᾶς ἀσφαλῶς, atque postremo περὶ τούτου μοί ἐστιν ἅπασα ἡ σπουδὴ in *Demosthenis* Codd.

b Re-

τε ἐστὶν ἐκφέρεσθαι. ὥς' ἂν οὖν εἴην φορτικὸς, εἰ παρακαλοίην, [b] οἷς θέμις ἐστὶν, ἥκειν ἐπὶ τὰς τελετὰς τοῦ λόγου, θύρας δ' ἐπιθέσθαι λέγοιμι ταῖς ἀκοαῖς τοὺς βεβήλους. εἰς [c] γελοῖα γὰρ ἔνιοι λαμβάνουσι τὰ σπουδαιότατα δι' ἀπειρίαν, καὶ ἴσως [d] οὐδὲν ἄτοπον πάσχουσιν. ἃ δ' ἂν βούλομαι λέγειν, τοιάδε ἐστί.

Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη, ποιητικὴν μοῦσαν, ἢ μελικὴν χάριν, οὐ δύναται προσλαβεῖν, κατὰ γοῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητικὴ, [e] γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποίησις, εἰς κόρον ἐγκαταμιγέντων [f] τῇ ἀμέ-

diuulganda. Haud itaque importunus fuerim, si eos ipse adhorter, *quibus fas*, adire sacra eloquentiae, *profanis autem* edicam, *vt aurium fores occludant.* Sunt enim, qui propter ignorantiam res maxime serias risu excipiunt: nec fortasse absurdi quicquam patiuntur. Quae autem *hac de re* habeo dicenda, huiusmodi sunt.

Omnis oratio pedibus non constricta, suam scilicet ob compositionem, poëticam musam, aut lyricam venustatem, sibi non potest assumere; quanquam et delectus verborum multum valet, et est quaedam poëtica locutio, cum * inusitata et peregrina et figurata et ficta, quibus emollitur poësis, solutae affatim orationi permista

b Respicit ad celebrem istum *Orphei* versum etiam a *Iustino Martyre* citatum. [*in Admonitione ad Graecos et libro de Monarchia.*] *Sybl. Pythagorae* etiam attribuitur, laudaturque a *Clemente Alexandrino*, *Cyrillo* in *Iulianum*, *Luciano*, ac *Stobaeo.*

c Γέλωτα *Reg.* 1. et *Colb.*

d Οὐδ' ἄτοπον *Colb.*

e *Aristot.* de Poëtica c. 22. ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν, καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. *Vpt.*

* Vide *Quinctilianum*, p. 12. et 53. *Ed. Oxon.*

f Ita legendum volo: τῇ ἐμμέτρῳ λέξει. οἱ δ' αὐτὸ ποιοῦσιν: aut, finita cum voce ἐγκαταμιγέντων periodo, ἐν δὲ τῇ ἐμμέτρῳ λέξει καὶ αὐτὸ ποιοῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ οὐχ ἥκιστα ὁ Πλάτων. *Vpt.* Vulgatam lectionem retinendam censeo, si (cum *Cod. Colb.*) tollamus distinctionem post ποίησις, eandemque collocemus post εἰς κόρον.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τρω λέξει. ὃ ποιῶσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ ἐχ ἥκιστα Πλάτων. ἃ δὴ λέγω περὶ τῆς ἐκλογῆς· ἀλλ' ἀφείσθω κατὰ τὸ παρὸν ἡ περὶ ταῦτα σκέψις· περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔστω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης. ὅπερ ἂν ἔφην, ἃ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας [g] ἐγκαταμεμιγμένους ἀδήλως. ἃ μέντοι προσήκει γ' ἔμμετρον, ἃδ' ἔῤῥυθμον, αὐτὴν εἶναι δοκεῖν· ποίημα γὰρ ἄτως ἔσται καὶ μέλος, ἐκβήσεταί τε ἁπλῶς τὸν αὑτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὔρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὔμετρον φαίνεσθαι μόνον. ἄτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν, ἃ μὴν ποίημά γε· καὶ ἐμμελὴς μὲν, ἃ μέλος δέ.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ τούτων διαφορὰ, πάνυ ῥάδιον ἰδεῖν. ἡ μὲν ὁμοία περιλαμβάνουσα μέτρα, καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς, κατὰ στίχον, ἢ περίοδον, ἢ στροφὴν,

misſa fuerint. quod tum alii complures faciunt, tum in primis Plato. Verum nunc de delectu *verborum* non dicturus ſum: idcirco in praeſentia haec omittatur diſputatio. etenim de compoſitione iam ſermo inſtituitur, quae vocabulis vſa communibus, tritis, minimeque poëticis, venuſtatem tamen poëticam prae ſe fert. * Quod igitur iam dixi, proſaica non poteſt oratio ligatae eſſe ſimilis pedibuſque vinctae, niſi incluſos habeat numeros pedeſque, ita tamen, vt lateant, interperſos. At vero minime putandum eſt, eam numeris inſtrui poëticis, aut pedibus ligari, oportere: nam inde poëma eſſet, aut carmen lyricum, et ſuum plane charactera excederet: ſed ſufficit, vt duntaxat numeroſa et metrica eſſe videatur. quo pacto euadet poëtica, non tamen poëma: modulata, nec ideo carmen melicum.

Quae vero ſit horum differentia, facile eſt perſpicere: nam oratio, quae ſimilia ſibi metra aſſumit, et inſtitutos conſeruat pedes, ſiue per verſus, ſiue periodos, ſiue ſtrophas, iiſdem

* *Al.* Aio itaque etc. *Reg.* 1. et *Colb.*

g Ἐγκατατεταγμένους ἀδήλως *Reg.* 1. et *Colb.*

διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων, ἢ περιόδων, ἢ στροφῶν, χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔῤῥυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος, καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τριαύτῃ λέξει μέτρου καὶ μέλος· ἡ δὲ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτως ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτ' ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτ' ἀντιστροφὴν, εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοῖς· ἐκ ἔῤῥυθμος δὲ, ἐπειδὴ ἐχὶ τοῖς αὐτοῖς, ἀδὲ κατὰ τὸ αὐτό. τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν [h] ἔμμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν· ἣ δὴ καὶ τὸν Δημοσθένη κεχρῆσθαί φημι. καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστι, καὶ ἀδὲν ἐγὼ καινοτομῶ, λάβοι μὲν ἄν τις καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας τὴν πίστιν. εἴρηται γὰρ τῷ φιλοσόφῳ τά τ' ἄλλα περὶ τῆς λέξεως τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ [i] τρίτῃ βίβλῳ τῶν ῥητορικῶν τεχνῶν,

iiſdem figuris terminata, deinde iiſdem ex integro vſa et pedibus et menſuris, ad ſequentia carmina, ſeu periodos, ſeu ſtrophas, idque diu etiam multumque, ligata prorſus futura eſt et pedibus conſtricta; cui adeo ſua nomina imponuntur, aut verſus, aut lyricum carmen. At vero, quae vagabunda metra et pedes nullo ordine compoſitos includit, nec ſerie eorum obſeruata, nec coniugatione, aut conuerſione, numeroſa quidem habenda eſt, ſiquidem ſuis quibuſdam pedibus diſtinguitur, non tamen numeris adſtricta; eo quod nec iiſdem pedibus, nec eodem in loco ornata eſt. Huiuſmodi autem eſſe omnem orationem numeroſam exiſtimo, quae aliquam poëticae lyricaeque venuſtatis ſpeciem prae ſe fert: qua etiam Demoſthenem vſum fuiſſe affirmo. Atque haec vera eſſe, nihilque me innouare, quilibet vel ex Ariſtotelis teſtimonio fidem ſibi faciat. Sunt enim a philoſopho cum multa alia de ciuili dictione in tertio *Rhetoricae* tradita,

h Ἔμμετρον *Reg.* 1. et *Colb.* Πολιτικὸν loco τὸ ἔμμετρον ſubſtitui placuit *Vpton.*

i *Sc.* cap. 9. Vide etiam *Ciceronem* de *Oratore*, l. 3.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

οἵαν αὐτὴν εἶναι προσήκει, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εὐρυθμίας, [k]ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη γένοιτο· ἐν ᾗ τὰς ἐπιτηδειοτάτας ὀνομάζει ῥυθμὰς, καὶ πῇ χρήσιμος ἕκαστος αὐτῶν καταφαίνεται, καὶ λέξεις παρατίθησί τινας, αἷς πειρᾶται βεβαιῶν τὸν λόγον. χωρὶς δὲ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, [l]ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐμπεριλαμβάνεσθαί τινας τῇ πεζῇ λέξει ῥυθμὰς, εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανθήσειν αὐτῇ κάλλος, ἐκ τῆς πείρας [m]αὐτῆς γνώσεται.

Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος[n], ὃν καὶ μικρῷ πρότερον ἐμνήσθην, ἄρχεται μὲν ἀπὸ Κωμικοῦ στίχου τε-

dita, qualem eam esse oporteat; tum vero de numerorum concinnitate, e quibus constituatur; quo etiam libro pedes aptissimos recensет, ac quo loco eorum singuli commode appareant; deinde locutiones quasdam profert, quibus sententiam confirmare nititur. Veruntamen sine testimonio Aristotelis, quod necesse sit, quosdam solutae orationi pedes adhibere, si futurum est, vt in ea poëticae pulchritudinis efflorescat gratia, ipsa nos docebit experientia.

Oratio illa *in Aristocratem*, cuius paullo superius mentionem feci, a Comico versu tetrametro, ex pedibus compositq

k Ἐξ ὧν τις τοιαύτη *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ὅτι ἂν δίκαιον *Reg.* 1. et *Colb.*

m Τῆς αὐτῆς *Reg.* 1. Τις αὐτῆς *Colb.*

n Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος.] Exemplum Demosthenis examinat Dionysius: in quo obseruauit primum metrum esse anapaesticum, vno pede mutilum. huic autem adhaeret pentameter elegiacus exactissimus, si synaloephen auferas: deinde paucis solute interiectis, adest Sapphicum metrum Epithalamium, et Aristophaneum tetrametrum: post haec duplex iambicum dimetrum: rursus anapaesticum pedum octo, ac demum iambicum. quare verba Demosthenis ita digeri possunt: Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' Ἥκειν Ἀριστοκράτους κατηγορήσοντα τυτί. Μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁ- Μάρτημα, ἑτοίμως ὥστε ἐπὶ τούτῳ Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· Ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι, καὶ σκοπῶ, περὶ τοῦ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς. *Bircou.*

o Per-

τραμέτρου δι' ἀναπαίστων τῶν ῥυθμῶν ἐγκειμένου· λείπεται δὲ ποδὶ τῷ τελείῳ, παρ' ὃ καὶ λέλῃθεν· Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με. [o]τοῦτο γὰρ εἰ προσλάβοι τὸ μέτρον πόδα, ἤτοι κατ' ἀρχὰς, ἢ διὰ μέσου, ἢ ἐπὶ τελευτῆς, τέλειον ἔσται τετράμετρον ἀναπαιστικὸν, ὃ καλοῦσί τινες Ἀριστοφάνειον· Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με παρεῖναι· ἴσον δὲ τῷ·

[p]Λέξω τοίνυν [q]ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο.

τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα· ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως τοῦ-

posito Anapaesticis, statim incipit: sed pede integro destituitur, quo etiam artem occultauit: „Nemo vestrum, Athenienses, me existimet.„ Qui numerus, si pedem, vel principio, vel fine, acceperit, perfectum fit tetrametrum carmen Anapaesticum, quod Aristophaneum quidam appellant: „Nemo vestrum, Athenienses, me existimet adesse; „et aequale huic:

Dicam itaque pristinam disciplinam, vt erat instituta.

Sed aliquis fortasse obiiciet, haec non studio et dedita opera facta

o Perperam in vulgatis exemplaribus neutro genere scriptum τοῦτο. Iam τοῦτον πόδα sine articulo hic vsurpatum, vt cum alibi saepe, tum infra non longe a fine: Εἶθ' ἑξῆς τὰ ἄλλα τοῦτον κατασκευάζει τρόπον. *Sylb.* Sine causa, vt nobis quidem videtur, antiquam lectionem τοῦτο suo loco deturbauit *Sylburgius*. etenim constructio vix est *Dionysiana*, cum desit articulus, et tanto interuallo a se inuicem distent voces. praererea satis frigide pes, siue numerus, designatur, τοῦτον τὸν πόδα τέλειον. hisce rationibus τοῦτο, praecipue cum esset antiquior, maluimus. *Vpt.*

p Ex *Aristoph.* Νεφέλ. Act. 3. Scen. 3. v. 1. Dicit autem *Hephaestion*, quare vocantur hi versus *Aristophanei*: Κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί· „Χαίρετε, δαίμονες, οἱ Λεβάδειαν βοιώτιον ὕδωρ ἀρύεσθε· „ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. addit etiam, *Epicharmum* duas scripsisse fabulas ante *Cratinum* hoc carminum genere. Idem fere notat et *Scholiastes Aristophanis*. *Vpt.*

q Λέξω τοίνυν ἀρχαίαν] Ex *Aristophane* articulum τὴν ante ἀρχαίαν colloca, vt melius sibi inuicem respondeant Poëtae atque Oratoris numeri. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

το, [r]ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτης ἐγένετο· πολλὰ γὰρ [s]αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἡ Φύσις. ἔστω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι. ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον, εἰ διαλύσειέ τις αὐτῷ τὴν δευτέραν συναλοιφήν, ἢ πεποίηκεν αὐτὸ ἄσημον, [t]ἐπισυναπτόμενον τῷ τρίτῳ κώλῳ, πεντάμετρον ἐλε-

facta fuiſſe, ſed fortuito ſeſe obtuliſſe; * multos enim verſus ſponte ſolet natura effundere. Sit ita ſane. ſed membrum huic adnexum, ſi ſecundam ipſius eliſionem reſolueris, quae, tertio cum ſit adaptata membro, id inobſeruatum fecerit, pentametrum erit

r Τοῦτο κῶλον *Colb.*

s Αὐτοσχεδιάζει] Nullos fere non verſus ex antiquis ſcriptoribus cuiuſuis eſt, ſi, repudiata accentuum ratione, quantitatem ſyllabarum diligentius attenderit, minimo negotio colligere. At Iambi longe frequentiores aliis occurrunt: magnam enim partem ex Iambis noſtra conſtat oratio: ὁ δὲ Ἴαμβος, ait Demetrius, τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. πολλοὶ γὰρ μέτρα Ἰαμβικὰ λαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες. Id vero ex Ariſtotele deſumtum videtur, lib. III. de arte dicendi: ὁ δὲ Ἴαμβος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων Ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. idem etiam confirmat ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς: quo loco rarius ſcribi heroicos, et a ſermone communi magis abhorrere tradit. Atque adeo, miſſis Iambicis, haud abs re fuerit aliquot heroici generis indicare exempla. Ordiamur a Cicerone; apud quem integrum diſtichon, lib. de Oratore, quod mireris, annotauimus. Craſſus loquitur: *Ac mihi quidem veteres illi maius quiddam animo Complexi, plus multo etiam vidiſſe videntur, Quam quantum noſtrorum ingeniorum acies intueri poteſt &c.* Sed ad Graecos redeam. Demoſthenes pro Cteſiphonte: ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐτεφανῶσθαι. Noſter etiam ſtatim ab initio huius libelli: οὔτε εἰς γάμου μόνον ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παιδείας. vltimum tibi, quod proferam, dabit Chryſoſtomus in tertio περὶ Ἱερωσύνης: ideo autem maiori animaduerſione dignum, quod periodum terminat: Κἂν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων λαμπροτέρα ᾖ ὅσα τύχῃ, ἀπ' ἐκείνου τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν. Ex his exemplis, et huiuſmodi mille aliis, quae otioſe quiuis legat, non adeo vitioſum videtur, in oratione ſoluta verſum feciſſe, vt omnes fere artis Rhetoricae magiſtri ſcribunt. *Vpt.*

* *Al.* multi enim verſus imprudentibus excidunt.

t *Sc.* ἑαυτήν. *Vpt.*

u De-

γειακὸν ἔσαι συντετελεσμένον [u]ἀκριβῶς" τουτὶ· Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκα· ὅμοιον τούτοις·

[x]Κῶραι [y]ἐλαφροπόδων ἵχνε' ἀειράμενα.

[z]ἐὰν" καὶ τοῦτ' ἔτι κατὰ τὸν αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτοματισμὸν ἄνευ γνώμης γεγονέναι, ἀλλ' ἑνὸς τοῦ μεταξὺ κώλου συγκειμένου λεκτικῶς, τοῦ "Ηκειν Ἀριστοκράτους κατηγορήσοντα τουτοί, τὸ συμπλεκόμενον τούτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε [a]μέτρων· Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως ὅτως ἐπὶ τοῦτο. [b]τοιγάρτοι Σαπφικόν τι ἐπιθαλάμιον τουτί·

Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρέ, [c]τοιαύτα·

ait elegiacum omnibus numeris abſolutum, hoc modo: „Nec mihi priuati cauſa doloris adeſt? his ſimile:„

Vos, pernix genitor queis equus, acre genus.

Quod ſi id caſu quoque, nec de induſtria, factum cenſuerimus; * membro tamen vno, ex ſoluto ſermone pedeſtrique, interiecto: „Ad accuſandum hunc Ariſtocratem deuenire:„ alterum, quod huic adiunctum eſt, membrum, ex duobus conſtituitur carminum menſuris: „Aut leue me aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac propterea hoc apparatu in illum. „Etenim ſi quis hunc verſum, e Sapphonis *Epithalamio* deſumtum:

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis:

huiuſ-

u Deeſt *Reg.* 1. et *Colb.*

x Similis ab *Ariſtotele* Rhetor. lib. 3. ex *Simonide* citatur locus in mulas: Χαίρετ', ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. *Sylb.*

y Ἐλαφραπόδων *Reg.* 1. et *Colb.*

z Omittunt *Mſſ.*

* Video, (inquit *P. Victorius* in *Ariſtot.* Rhet. p. 617.) *Ciceronem*, linguae Graecae peritiſſimum, reddidiſſe λεκτικὸν, *quod ſit orationi ſimillimum.*

a Μερῶν *Reg.* 1.

b Τοιοῦτον γὰρ, et mox (p. 202. v. 6.) εἰ συνάψειε, legendum cenſet *Sylb.* quae coniectura diſplicet *Vptono*, εἴ τις pro τι reponenti. In *Codd. Mſſ.* εἴ γέ τοι.

c In editis quibuſdam τοιαῦτα, atque disiungitur a verſu, et ſequentibus connectitur: quod perperam fieri monuit *Sylb.* cur etiam τοιαύτα pro τοιαῦτα, et mox τόδε (vt edidit *Bircouius*) pro τῆδε reponendum eſſe placuit; vt hic poſterioris loci ſenſus ſit: Si cum hoc loco *Sapphonis*: οὐ γὰρ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ τῆ Κομικῆ τετραμέτρῳ, λεγομένῃ δὲ Ἀριστοφανείῳ, τῆδε·

[d] Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθην, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

τάς τε τελευταίας πόδας τρεῖς, καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν, συνάψειε τῆτον τὸν τρόπον·

Οὐ γὰρ ἑτέρα [e] ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα,
— καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

ἀδὲν διοίσει τῆ Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως ἔτως ἐπὶ τέτῳ. τὸ δ' ἀκόλεθον ἴσον ἐστὶν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, τὸν ἔσχατον ἀφῃρημένῳ πόδα· Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· τέλειον γὰρ ἔσαι προσλαβὸν πόδα, καὶ γενόμενον τοιῆτον· Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τινι. παρίδωμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς

huiusque Comici tetrametri, quod vulgo Aristophaneum appellatur, huius inquam:

Quum ego iusta dicens florerem, et temperantia iam esset more sancta:

atque tres hosce extremos pedes, vna cum desinentia, secum commissos hoc modo connexuerit:

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis:
— et temperantia iam esset more sancta:

nulla erit omnino ab hoc differentia: „Aut leue me aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac propterea hoc apparatu illius.„ Quod sequitur, aequale est Iambico trimetro, cui ademtus est pes vltimus: „Dare me lubenter odio obnoxium.„ nam versus erit perfectus Iambicus, si vnum sibi assumserit pedem, huiusmodi numeros adeptum: „Dare me libenter odio obnoxium graui. Verum haec quoque praetereamus, veluti

γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα: copulentur *Aristophanei* loci posteriores pedes tres, cum eorundem desinentia: καὶ σω- - φροσύνη υ υ — νενόμι υ υ — στο: nihil discrepaturam esse hanc compositionem ab ista *Demosthenis*: μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως ἔτως ἐπὶ τέτῳ.

d Τότ' ἐγὼ *Reg.* 1. Exstat *Aristophanis* versus in Νεφέλαις Act. 3. Sc. 3. v. 2.

e Νῦν *Reg.* 1. et *Colb.* vt et paullo supra p. 201. v. vlt.

f Pri-

ἂν ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' αὐτοματισμῷ γενόμενα. τί ἂν βάλεται πάλιν τὸ προσεχὲς τέτῳ κῶλον; ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τῆτο τρίμετρον ὀρθόν· Ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι· τῆ [f] Ἀρα συνδέσμῳ μακρὰν λαμβάνοντος τὴν προτέραν συλλαβήν· καὶ ἔτι γε, νὴ Δία, μέσῳ [g] παρεκπεσόντος τῆ Καὶ σκοπῶ, ὑφ' ἓ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοτέμενον ἠφάνισαι. τὸ δ' ἐπὶ τέτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτὼ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῴζον· Περὶ τῆ [h] τὴν" Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας· ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ·

[i] Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβόλα, Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

veluti non de industria, sed casu fortuito composita. Quid vero sibi vult proximum huic membrum? est enim Iambicum trimetrum rectum: „Haec mente mecum recte si considero:„ si modo syllabam priorem coniunctio ἄρα longam sibi assumat, et, per deos, e medio illud auferatur καὶ σκοπῶ, vnde carmen obscuratum disparuit. Quod adeo proxime positum est membrum, ex Anapaestis constituitur, ad octo vsque productum pedes, eadem obseruata forma: „Vt Chersonesum tuto vos habeatis, nec iterum decepti: huic simile apud Euripidem:

O princeps regionis serenissimae, Cisseu, campus igne resplendet.

Haec

f Prima in ἄρα produci potest ob sequentem liquidam: quemadmodum in hoc *Archiae* versu de Alexandro occurrit longa: „Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες ἄρα „Ἀνδράσιν. — *Vpt.*

g Forsan rectius παρεμπεσόντος. sequenti versu perperam in vulgatis libris est ἐπισκοπέμενον. nostrum ἐπισκοτεῖσθαι [quod agnoscunt *Reg.* 1. et *Colb.*] supra quoque vsurpatum, p. 69. v. 3. ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τέτων ἀγδίαν. *Sylb.* Quare Sylburgio haec vox παρεκπεσόντος displiceat, non video: est enim satis expedita, et cum praecedentibus optime congruit. *Si modo*, inquit, *prima in ἄρα producatur, et ex oratione furtim hae voces*, καὶ σκοπῶ, *exciderint: quibus adeo inserris, veluti velo obducto, carmen disparuit. Vpt.*

h Deest *Reg.* 1. Vide *Var. Lect.* ad p. 194. v. 2.

i In *MS. Colb.* Τῷ βασιλεῖ πολυβώλᾳ Κισσεῦ παιδὶ πυρὶ μαρμαίρει. *Al.* πολυβότᾳ.

k De-

καὶ τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν κείμενον τῷ αὐτῷ κώλῳ [k] μέρος τοῦτο· Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς· ἰαμβικὸν τρίμετρόν ἐστι, ποδὶ καὶ ἡμίσει λεῖπον. ἐγένετο δ' ἂν τέλειον ἅπαξ· Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει. [l] ταυτὶ φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι καὶ ἀνεπιτήδευτα, ἅτε ποικίλα [m] καὶ πολλὰ ὄντα; ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ. καὶ γὰρ τὰ ἑξῆς τούτοις ὅμοια εὑρεῖν ἐστι, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν [n] ἀναμέστα μέτρων τε καὶ ῥυθμῶν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτον ὑπολάβῃ τις μόνον ἅτε κατεσκευάσθαι τὸν λόγον, ἑτέρᾳ πάλιν ἄψομαι τῷ πάντα ἑρμηνεῦσθαι δαιμονίως δοκοῦντος, τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. ὁρῶ δὲ κἂν τούτῳ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν· εἶτ' ἄρα [o] παιᾶνά τις βού-

Haec etiam membri eiusdem pars annexa: „Ea in posterum priuemini:„ est Iambicum trimetrum, nisi quod pes ei cum dimidio desit. nam hoc modo esset integrum: „In posterum nec ipsi vos priuemini.„ Haec igitur dicemus spontanea, haec studio nullo elaborata, cum tam varia sint et tam multa? Equidem non arbitror. nam quae sequuntur, his omnino reperire est similia, multis variisque pedibus referta et carminum mensuris.

Sed ne quis suspicetur, solam hanc orationem ita esse constructam, alii iam manum admouebo, quae diuina plane elocutione videtur conscripta; illam *pro Ctesiphonte* dico, omnium orationum, meo iudicio, longe praestantissimam. Video, statim a prima Athenienſium compellatione huic pedem inesse Creticum, (siue quis eum Paeana voluerit appel-

k Deest *Reg.* 1.

l Ταῦτα τί φῶμεν *Reg.* 1. et *Colb.*

m Καὶ πολλὰ non agnoscunt *Codd. MSS.*

n Ἀναλύεσθαι *Reg.* 1. et *Colb.*

o Παιᾶνα] Optime hunc locum *Cicero* in tertio de *Oratore* illustrat: *Est autem Paean hic posterior (qui a breuibus deinceps tribus oritur, extrema producta atque longa, sicut illa sunt,* domuerunt, sonipedes) *non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius iudicium et certius, par fere Creti-*

λεται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ ὀδὲν τῶν ἐκ πέντε συγκειμένων χρόνων· ἐκ αὐτοσχεδίως, μὰ Δία, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτετηδευμένως δι' ὅλου τοῦ κώλου πλεκόμενον τοῦτον· [p] Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. ἆ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

Κρησίοις ἐν [q] ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ἔξω γὰρ τοῦ τελευταίου ποδὸς τά γ' ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα ὥρισται. καὶ τοῦτο εἴ βάλεταί τις αὐτοσχέδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν ὀρθόν, συλλαβῆς τοῦ τελείου δέον, ἵνα καὶ ταῦθ' ἅσημον γένηται τὸ μέτρον· ἐπεὶ μιᾶς γε συλλαβῆς προστεθείσης τέλειον ἔσται· Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ· κἄπειτα ὁ Παιάν, ἢ ὁ Κρητικὸς ἐκεῖνος ὁ πενταχρονος ἥξει ῥυθμὸς ἐν τοῖς ἑξῆς τούτοις· [r] Τῇ πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν

appellare; nil etenim differt ab iis, qui ex quinque temporibus constituuntur) non temere, aut fortuito mehercule, sed, quantum pote est, maximo studio toti membro intertextum: „Omnibus diis deabusque fundo preces. an non et iste talis est numerus?

Creticis numeris puerum canamus.

Mihi quidem videtur. nam, vltimo pede excepto, caetera in omnibus aequalia terminantur. Hoc etiam, si quis ita velit, spontaneum vocet; at membrum, quod huic adiungitur, Iambicum iustum est, vnica solum, quo minus absolutum sit, syllaba destitutum, vt facilius hic quoque carmen occultaretur. (nam vnam si addideris syllabam, perfectum erit: „Amore quanto cordis vsque prosequor) postea Paean, aut pes ille Creticus, quinque constans temporibus, in his, quae deinceps sequuntur, procedit: „Ciuitatem et vos vniuersos, tanto vos studio in hac contentione erga me vtamini.

Cretico, qui est ex longa et breui et longa. Syllaba etenim producta duabus breuibus par est musico tempore. *Vpt. Vide* p. 119.

p In editis *Demosthenis* desideratur: agnoscunt tamen *Codd. MSS.*

q Hic prima in ῥυθμοῖς corripiatur necesse est, vt apud *Theocritum, Idyll.* 26. v. 23. *Vpt.*

r Rectius τῇ τε πόλει, vt apud *Demosthenem.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀγῶνα. τᾶτό γ' ἂν ἔοικεν, ὅτι μὴ [s]κατακεκλασμένως ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γᾶν τὰ ἄλλα [t]πάντα τῷ παρὰ Βακχυλίδῃ·

[u]Οὐχ ἕδρας ἕργον, ἀδ' ἀμβολᾶς,
'Αλλὰ χρυσαιγίδος [x]'Ιτωνίας
Χρὴ παῤ εὐδαίδαλον ναὸν
'Ελθόντας, ἄβρόν τι δεῖξαι.

'Υφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δ' ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος ὁδᾷ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτη-

vtamini.„ Haec quidem, nisi quod duos initio pedes habeant infractos, quod ad caetera omnia, his apud Bacchylidem simillima reperiuntur:

Non iam sedendi, non est cunctandi locus;
Sed auream quae gestat aegida, Itoniae
Oportet ad superbum templum accedere,
Quiddam profectos exhibere et splendidum.

Quorundam vero aduersus haec insultum videre videor, qui *scilicet*, orbem doctrinae non emensi omnique et rerum dispositione et arte destituti, istam Rhetoricae partem circulatoriam vilemque exer-

s In sequentibus (p. 310. ψ. 18. edit. Hudson.) habemus ῥυθμὸς 'Ιωνικὸς καὶ διακλωμένος. *Vpt.* Legendum videtur κατακλωμένως, vel κατακεκλασμένως: ea metaphora, qua supra p. 121. v. 1. dicit κατακεκλασμένας γραφάς: vt sensus sit: τᾶτό γ' ἂν, ἔοικε, δύο μόνον πόδας ἐν ἀρχαῖς ἔχει κατακεκλασμένως. nam ὅτι μὴ alibi quoque vsurpatur pro *nonnisi*, *tantum*. Forsan etiam sequenti versu pro πάντα legendum ταὐτὸ, *idem*. *Sylb.* κατακεκλωμένως in *Codd. MSS.* Vide *Longinum* §. 40.

t Forsan legendum ταὐτὸ, inquit *Sylb.* quamobrem, equidem non video. nam articulus τῷ pendet a verbo ἔοικεν: et particulae ὅτι μὴ Latine valent *nisi quod*. *Vpt.*

u Hic primus versus citatur ab *Athenaeo* l. 14. c. 7. eundemque laudat *Lucianus* ad finem *Scythae*. *Vpt.*

x Mineruae, cognomento 'Ιτωνίας. In mendo itaque cubat *Suidas*, quum dicit: 'Ιτώνη καὶ 'Ιτωνία ἡ Ἄρτεμις. Scribe ἡ 'Αθηνᾶ. *Vpt.*

y γρά-

δευόντων· πρὸς ἃς ἀναγκαῖον ἀπολογήσασθαι, μὴ δόξωμεν ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα. ἐρῶσι δὴ ταῦτα· „Ὁ Δημοσθένης ἂν ὅτως ἄθλιος ἦν, ὥσθ', ὅταν [y]γράφῃ τὰς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμοὺς, ὥσπερ οἱ πλάσαι, παρατιθέμενος, ἐναρμόττειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις τὰ κῶλα, στρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ παραφυλάττων τὰ μήκη καὶ τὰς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα τοῖς μορίοις τᾶ λόγω πολυπραγμονῶν; ἠλίθιος [z]μέν τ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικᾶτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς.„ Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια κωμῳδοῦντας αὐτοὺς καὶ καταχλευάζοντας ἃ χαλεπῶς ἄν τις [a]ἀποκρύσαι, τοσαῦτα εἰπών.

Πρῶτον μὲν, ὅτι ἀδὲν ἄτοπον ἦν, εἰ τοσαύτης ἠξιωμένος [b]ἀνὴρ, ὅσης ἀδεὶς τῶν πρότερον ὀνομασθέντων ἐπὶ

exercent: quibus respondere necesse est, ne desertum videamur certamen reliquisse. Haec sane obiicient: „Adeone demens fuit Demosthenes, vt, cum scriberet orationes, poëtarum more, mensuras et numeros apponens, huiusmodi modulis membra conaretur adaptare, sursum deorsum torquens vocabula, accurate obseruans longitudines et tempora, et casus nominum verborumque modos, ac caetera, quae partibus orationis accidunt, summa cura studioque elaborans? Stultitiae sane ac ineptiae puerilis merito argueretur vir tantus, si tali se apparatu et molimine huiusmodi nugis tradiderit. Haec et alia his similia Comicorum more cauillis insectantes irridentesque tali responso facillime retuderis.

Primo quidem, nihil esse absurdi, si tanto vir honore dignatus et gloria, quanta ante eum nemini contigisset

y γράφοι *Reg.* 1. et *Colb.*

z Pro μέντ' ἄν fortasse scribendum μέν γ' ἄν. *Sylb.*

a 'Αποκρύσηται ταῦτα εἰπὼν *Reg.* 1. 'Αποκρύσαιτο ταῦτα εἰπὼν *Colb.*

b Post ἀνὴρ desideratur δόξης, aut aliud simile. *Sylb.* Τιμῆς suppleri malit *Vpt.* quod in *Antiquitatibus* (p. 392. iuxta *Ed.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δεινότητι λόγων, ἔργα συντατ]όμενος αἰώνια, καὶ δι-
δὰς αὐτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ
χρόνῳ, μηδὲν εἰκῆ μήτε πρᾶγμα [c]παραλαμβάνει, μήτ'
ὄνομα· πολλὴν δ' ἀμφοῖν ἔχει τούτων πρόνοιαν, τῆς τ' ἐν τοῖς
νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ ὀνόμα-
τα· ἄλλως τε καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων ἀγραπ]οῖς, ἀλλὰ
γλυπ]οῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφερόντων λόγους· λέ-
γω δ' Ἰσοκράτης καὶ [d]Πλάτωνος τῶν σοφιστῶν. [e]ὁ
μὲν γὰρ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλάχιστον χρό-
νον γράφοντες [f]ἀποφαίνουσιν", ἐν ἔτεσι δέκα συνετά-
ξατο· ὁ δὲ Πλάτων, τοὺς ἑαυτῷ διαλόγους κ]ενίζων καὶ
βοστρυχίζων, καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων, ἃ διέλιπεν
ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. πᾶσι γὰρ δή πω τοῖς φιλο-

gisset eorum, qui eximia dicendi facultate inclaruerunt, scripta componens aeterna, seque omnium rerum acerrimo iudici, inuidiae temporique, examinandum tradens, nec rem vllam, nec verbum, temere assumserit; multam vero vtrorumque curam habuerit, et rerum dispositionis et verborum elegantiae: praesertim cum istius aeui homines non tam scriptis, quam caelatis sculptisque operibus, consimiles orationes ediderint; Isocratem dico et Platonem sophistas. quorum alter orationem *Panegyricam*, ex eorum sententia, qui tempus assignant breuissimum, decem annis elaboratam composuit: Plato autem dialogos suos octogesimo etiam aetatis anno, verborum comtu cincinnisque ornare non destitit, nullis non eos refingens modis. Sunt enim omnibus literarum studio-

Ed. Sylb.) ἄξιοι τιμῆς τυχεῖν habeat, et δόξα *existimatio* potius sit apud *Dionysium*.

c In vulgatis παραλαμβάνειν, errore manifesto: dependet enim hoc verbum ab coniunctione εἰ. *Sylb.*

d *Wolfius* legit Πλάτωνος καὶ τῶν σοφιστῶν. Isocratem σοφιστὴν appellat *Longinus* in aureolo libello περὶ ὕψους §. 4: Σοφιστῶν interpretatur *Vptonius* ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζομένων, quod *Dionysius* in lib. περὶ Δημοσθένους δεινότητος (p. 194. iuxta *Ed. Sylb.*) *Isocratem* et *Platonem* appellet τοὺς θαυμαζομένους ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ κρατίστων ποιητὰς, γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέροντας λόγους.

e Ὁ μέν γε *Colb.*

f Deest *Reg.* 1. et *Colb.*

g Com-

λόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορέ-
μενα, τά τ' ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν,
τελευτήσαντος αὐτοῦ, λέγουσιν εὑρεθῆναι, ποικίλως [g]με-
τακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς πολιτείας ἔχουσαν, τήνδε· „[h]Κα-
τέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ [i]Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος·
τί ἂν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας
τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο, καὶ τὸ μηδὲν εἰκῆ καὶ ἀβασα-
νίστως τιθέναι μήτ' ὄνομα, μήτ' ἐννόημα; πολύ τε γὰρ
μᾶλλον ἐμοὶ δοκεῖ προσήκειν ἀνδρὶ κατασκευάζοντι λό-
γους πολιτικοὺς, μνημεῖα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως αἰώνια,
μηδενὸς τῶν ἐλαχίστων ὀλιγωρεῖν, ἢ ζωγράφων τε καὶ το-
ρευτῶν παισὶν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐσχίας καὶ
πόνους ὑποδεικνυμένοις, περὶ τὰ φλέβα καὶ τὰ πίλα
καὶ τὸν χνοῦν καὶ τὰς τοιαύτας μικρολογίας κατατρίβειν
τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν. τούτοις δὴ τοῖς λόγοις χρώμε-

studiosis nota, quae de labore eius ac studio memoriae tradita sunt; tum vero inter alia, et quae de tabula feruntur, quam, eo mortuo, inuentam perhibent, varie initium illud librorum *de Republica* transpositum habentem: „Heri descendebam ad Piraeeum, cum Glaucone, Aristonis filio." Quid tandem esset absurdi, si et Demostheni curae fuit elegantia verborum et numerosa concinnitas; si, ne quod temere verbum, ne qua inexplorata poneretur sententia, operam dedit? Nam multo magis, mea quidem opinione, ad eum pertinet, qui componendas in se recepit orationes ciuiles, aeterna facultatis suae monumenta, ne minimam quidem rem negligere, quam ad pictores, aut tornatores, manuum dexteritatem et labores in materia peritura ostentantes, summam artis peritiam in venulis etiam describendis, in pluma, lanugine, caeterisque eiusmodi minutiis, insumere. Quo sermone si quis

g Comma post μετακειμένην tollendum censet *Vpt.* vt haec sit constructio: ἣν λέγουσιν εὑρεθῆναι, ἔχουσαν τὴν ἀρχὴν ποικίλως μετακειμένην.

h Idem refert *Quinctilianus*, Instit. Orat. l. 8 c. 6. vt et *Demetrius Phalereus* §. 21. vbi articulum ante Πειραιᾶ insertum habet. *Vpt.*

i Γλαυκωνος τοῦ Κεφάλου *Reg.* 1. et *Colb.*

k Ἐλ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νος δοκεῖ μοι τις ἀδὲν ἔξω τᾶ εἰκότος ἀξιᾶν, καὶ ἔτι ἐκεῖνα εἰπών· ὅτι μειράκιον μὲν ὄντα, καὶ νεωστὶ τᾶ μαθήματος ἀπτόμενον αὐτὸν, ἀκ ἄλογον πάντα περισκοπεῖν, ὅσα δυνατὰ ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην [k] ἐλθεῖν· ἐπειδὴ δὲ χρόνιος ἄσκησις, ἰσχὺν πολλὴν λαβοῦσα, τύπως τινὰς ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς τᾶ [l] μεθεπομένω καὶ σφραγίδας ἐνεποίησεν, ἐκ τᾶ ῥάστα τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν. οἷόν τι γίνεται κἀν ταῖς ἄλλαις τέχναις, ὧν [m] ἐνέργειά τις, ἢ ποίησις, τὸ τέλος. αὐτίκα οἱ κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν κράσεως ἀκόσωσιν ἀσυνήθως, ἃ πολλὰ πραγματευθέντες ἀπαριθμᾶσιν αὐτὴν εὐθὺς ἐπὶ τῶν ὀργάνων, ἀλλὰ καὶ νοήσει, μανθάνοντες δέ γε χρόνῳ πολλῷ καὶ πόνῳ τὰς δυνάμεις τῶν φθόγγων, ἀναλαμβάνσι. καὶ ἀκ εὐθὺς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἕξει τᾶ δρᾶν τὰ παραγγελλόμενα ἦσαν, ὀψὲ δέ ποτε, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἄσκησις [n] αὐτῶν τὸ ἔθος κατέστησεν εἰς φύσιν, τότε τῶν ἔργων ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς.

quis vtatur, nihil mihi praeter aequum rectumque videtur poſtulare; haec idem praeterea dicturus: quod, aetate dum eſſet iuuenili Demoſthenes, doctrinae praecepta nuperrime aggreſſus, a vero non abſimile eſt, eum omnia circumſpexiſſe, quae in ſtudium et curam humanam poſſint incidere: poſtquam vero exercitatio tempore confirmata magnas vires acceperat, formaſque omnium rerum, quas eſſet aſſecutus, et ſigilla animo infixerat, ex vſu iam eadem facillime atque habitu effeciſſe. Id quod aliis etiam artibus accidit, quarum finis eſt aliqua operatio, ſeu effectio. Siquidem et ii, qui citharam pulſare, fides mouere, tibia canere ſciunt exactiſſime, canticum vbi aliquod inſuetum audiuerint, non ita magno labore id illico inſtrumentis attemperatum percenſent; verum ipſa artis peritia, iam longo ſcilicet tempore et labore ſonorum poteſtates edocti, in memoriam reuocatum inſtrumentis percurrunt. nec tamen eorum manus e veſtigio aſſuefactae poterant quaelibet imperata cantica accurate praeſtare; ſed ſero demum, longa poſtquam eos exercitatio,

k Ἐλθεῖν *Reg.* 1. et *Colb.*
l Μελετωμένῳ *Reg.* 1. et *Colb.*
m Ex *Ariſtot.* Eth. l. 1. c. 1. haec accepit. *Vpt.*
n Αὐ-

Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὃ γὰρ ἅπαντες ἴσμεν, ἀπόχρη καὶ πᾶσαν αὐτῶν διακόψαι τὴν φλυαρίαν. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; τὰ γράμματα ὅταν παιδευώμεθα, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τὰς τύπως καὶ τὰς δυνάμεις· εἶθ' ἕτω τὰς συλλαβάς, καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λέξεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκτάσεις τε λέγω καὶ συσολὰς καὶ προσῳδίας, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις· ὅταν δὲ τὴν τούτων ἐπιστήμην λάβωμεν, τότ' ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν κατὰ συλλαβήν, καὶ βραδέως τὸ πρῶτον. ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος ἀξιόλογος προσελθὼν τύπως ἰσχυρὰς αὐτῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν [p] ποιήσει, τότ' ἀπὸ τᾶ ῥάστα δρῶμεν αὐτὰ, καὶ πᾶν, ὅ τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον, ἁπταίστως διερχόμεθα ἔξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. τοιοῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθε-

citatio, conſuetudine in naturam mutata, ſtabilierat; tum denique rerum ſuarum peritiſſimi euaſerunt artifices.

Et quid opus eſt de aliis dicere? nam quod vniuerſi ſcimus, abunde poteſt eorum omnes praecidere ineptias. Quid igitur eſt? Cum diſcimus literas, primo quidem earum nomina, deinde figuras et poteſtates inueſtigamus: ſic demum ſyllabas, earumque affectiones; poſtea dictiones, et quae iis accidunt; productiones *ſc.* literarum et correptiones, et accentuum rationem, et quae ſunt id genus. quorum omnium cognitione penitus percepta, incipimus ſcribere et legere ſyllabatim, idque tardiuſcule primo. poſtquam vero tempus ſatis longum acceſſerit, et alta noſtris animis rerum imaginem impreſſerit, tunc ex vſu facillime haec eadem praeſtare ſolemus; omnemque librum, quem quilibet obtulerit, ſine vlla offenſione percurrimus, habitu quodam et celeritate incredibili. Tale quid, tam in componendis

n Αὐταῖς εἰς φύσεως ἰσχὺν κατέστησε τὸ ἔθος *Reg.* 1. et *Colb.*
o Ὅταν τε *Reg.* 1. et *Colb.*
p Forſan rectius ποιήσῃ. *Vpt.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων ὑπολημπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς [q] ἀθληταῖς τὸ ἔργον· τοῖς δὲ τὰ τοιαῦτα ἀπείροις, ἢ ἀτριβέσιν ἔργα ὄντων, θαυμάζειν καὶ ἀπιστεῖν, εἴ τι [r] κεκροτημένως ὑφ' ἑτέρων γίνεται διὰ τέχνης, οὐκ ἄλογον. πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν, ταῦτα εἰρήσθω.

κς'. Περὶ δὲ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως τῆς ἐχούσης πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τοιαῦτά τινα λέγειν ἔχω· ὡς πρώτη μέν ἐστιν αἰτία καὶ ταῦθα τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς, ἡ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἁρμογή· δευτέρα δὲ, ἡ τῶν κώλων σύνθεσις· τρίτη δὲ, ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία. τὸν δὲ βουλόμενον ἐν τούτῳ τῷ μέρει κατορθοῦν τὰ τῆς λέξεως μόρια, δεῖ πολυειδῶς τρέφειν τε καὶ συναρμόττειν, καὶ τὰ κῶλα ἐν διαστήμασι ποιεῖν [s] συμμέτρως, μὴ συνα-

nendis vocibus, quam membris concinnandis, iis, qui diu ſe contentione ſumma exercuerint, accidere poſſe putandum eſt: eos autem, qui huius rei imperiti ſunt, aut ſimilis cuiuſuis negotii rudes, demirari et fidem non habere, ſi quid ab alio propter artis peritiam exquiſite adeo praeſtitum fuerit, vt plauſus conſequatur, praeter opinionem videri non debet. Haec quidem in eos dicta ſint, qui ſoleant artium praecepta irridere.

Quomodo oratio ligata ſimillima videatur ſolutae.

XXVI. Caeterum de compoſitione metrica et numeris conſtricta, quae multam cum pedeſtri ſermone ſimilitudinem habeat, haec mihi dicenda ſuperſunt; quod prima et hic quoque cauſa ſit (vt et in oratione * poëtica ſoluta) ipſorum verborum diſpoſitio; ſecunda, membrorum collocatio; tertia vero, periodorum exaequata concinnitas. Quicunque igitur hac in parte volet orationem feliciſſime componere, neceſſe eſt, eam multis modis variet, et verba verbis coagmentet, atque etiam paribus interuallis membra conſtituat; non vt verſibus

q Quos p. 224. v. 5. δεινὲς ἀνταγωνιστὰς appellat. *Vpt.*

r Κεκροτημένον *Colb.*

* *i. e.* numeris poëticis referta.

s Fortaſſe ἀσυμμέτρως. *Vpt.*

t Omni-

παρίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διατέμνοντα τὸ μέτρον, ἄνισά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια· πολλάκις δὲ καὶ εἰς κόμματα συνάγειν βραχύτερα κώλων, τάς τε περιόδους, μήτε ἰσομεγέθεις, μήτε ὁμοιοσχήμονας, τὰς γοῦν παρακειμένας [t] ἀλλήλοις ἐργάζεσθαι. ἔγγιστα γὰρ φαίνεται λόγοις τὸ παρὰ τὸς ῥυθμοὺς καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον. τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη καὶ τοὺς ἰάμβους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιοειδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν οὐκ ἔνεστι πολλοῖς διαλαμβάνειν μέτροις, ἢ ῥυθμοῖς, τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη μένειν ἀεὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. τοῖς δὲ μελοποιοῖς ἔξεστι πολλὰ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν περίοδον· ὥσθ' οἱ μὲν τὰ μονόμετρα συντιθέντες, ὅταν [u] διαλίπωσι τοὺς στίχους, τοῖς κώλοις διαλαμβάνοντες ἄλλοτε ἄλλως, διαχέουσι καὶ ἀφανίζουσι τὴν ἀναίβειαν τοῦ μέτρου· καὶ ὅταν τὰς περιόδους μεγέθει τε καὶ σχήματι ποικίλας ποιῶσιν, [x] εἰς λήθην ἐμβάλλουσι τοῦ

sibus coaequentur, ſed vt ipſis quandoque interſectis inaequalia fiant et diſſimilia: ſaepe etiam ad inciſa redigat, membris breuiora; et periodos, quae deinceps ordine conſequuntur, nec pares magnitudine, nec forma conſimiles elaboret. etenim pedeſtri quam proxime orationi acceditur, quum numeris menſuriſque erratum eſt. Idcirco his, qui verſus Epicos et Iambos et caetera eiuſdem formae carmina componunt, non licet variis numeris pedibuſque ea diſtinguere: (nam, eundem vt modulum ſequantur, ipſa cogit neceſſitas) ſed venia data eſt Lyricis, etiam varia metrorum genera et pedes diuerſos in vnam concludendi periodum: adeo vt, qui monometra componunt, poſtquam verſus miſſos fecerint, aliis aliiſque membris orationem diſtinguentes, carminum perfectionem confuſam reddant et obſcuratam: cumque periodos et magnitudine et formis varias conſtituerint, faciunt, vt verſuum obliuiſcamur.

t Omnino ſcribendum ἀλλήλαις. *Sylb.*

u Διαλύσωσι *Reg.* 1. et *Colb.*

x Exemplo ſit *Callimachi* Epigr. XXI. vbi ſententiae inaequales, diſparia membra: ipſi adeo verſus diſſecti, nec verborum ſtructura, niſi in ſequentem

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μέτρα. οἱ δὲ μελοποιοὶ, [y]συμμέτρους τὰς τροφὰς ἐργαζόμενοι, καὶ τῶν κώλων [z]ἑκάστου πάλιν ἀνίσων ὄντων καὶ ἀνομοίων ἀλλήλοις, ἀνομοίους τε καὶ ἀνίσους ποιούμενοι τὰς διαιρέσεις, δι' ἄμφω ταῦτα οὐκ ἐῶντες ἡμᾶς [a]ὁμοειδῆ ἀντίληψιν λαβεῖν ῥυθμῶ, πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὁμοιότητα κατασκευάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν. ἔνεστί τε, καὶ τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττηματικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων μενόντων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἧττον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παραπλήσια.

Μηδεὶς δὲ ὑπολαμβανέτω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακία ποιήματος ἡ καλουμένη [b]Λογοείδεια δοκεῖ τις εἶναι· μηδὲ καταγινωσκέτω μου ταύτην τὴν ἀμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινὰ ἐν ἀρεταῖς τάττω ποιημάτων, ἢ λόγων· ὡς δ' ἄξιῶ διαιρεῖν κἀν τούτοις τὰ σπουδαῖα ἀπὸ

mur. Melici vero, qui ſtrophas ſibimet reſpondentes faciunt, cum membra vniuſcuiuſque inaequalia ſint inter ſe ac diſſimilia, factis itidem diſſimilibus inaequalibuſque diuiſionibus, ob vtraque haec iuſtam numerorum perceptionem non ſinentes vt animo teneamus, multam odariis ſuis cum ſoluta oratione ſimilitudinem adſciuere. Quanquam etiam figurata, peregrina, inuſitata, caeteraque vocabula poëtica, carminibus obuerſentur, nihilominus proſaïcae orationi ſimillima apparebunt.

Nemo autem me ignorare ſuſpicetur, vitium quoddam in poëmate eſſe, quod nuncupatur *Logoeidia*: neque huiuſmodi inſcitiae me incuſet, quaſi vitium aliquod inter virtutes poëmatum, aut orationum, cenſeam enumerandum. verum et hoc loco quo modo a rebus nullius pretii bona arbitror ſeiun-

tem vſque progrediatur, abſoluta. quibus factum eſt, vt proſaïcae orationi, ſalua tamen dignitate, quam proxime accedatur. *Vpt.*

y Πολυμέτρους *Reg.* 1. et *Colb.*
z Ἑκάστου malit *Vpt.*
a Ὁμοειδῆς *Reg.* 1. et *Colb.*
b Λογοείδεια in poëmate eſt, quum nihil cultus ſplendoriſque habet, ſed nugax eſt et futile: aut quum non aſſurgit, ſed humi repit, ſoliſque metris a ſoluta oratione differt. *Steph.* Vide *Caelium Rhodiginum* fuſius hac de re differentem, *Antiq. Lect.* l. 7. c. 6.

c Ἐν

τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἀκούσας μαθέτω. ἐγὼ τῷ λόγῳ τὸν μὲν, ἰδιώτην ἐπισάμενος ὄντα, τὸν ἀδολέσχην τοῦτον λέγω καὶ φλύαρον· τὸν δὲ πολιτικὸν, [c]ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον· [d]ὅ τι μὲν ἂν τῶν ποιητῶν ὅμοιον εὑρίσκω τῷ φλυάρῳ καὶ ἀδολέσχῃ, γέλωτος ἄξιον αὐτὸ τίθεμαι· ὅ τι δ' ἂν τῷ κατεσκευασμένῳ καὶ ἐντέχνῳ, ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴομαι. εἰ μὲν οὖν διαφόρου προσηγορίας τῶν λόγων ἑκάτερος ἐτύγχανεν, ἀκόλουθον ἦν ἂν καὶ τῶν ποιημάτων, ἃ τούτοις ἔοικε, διαφόροις ὀνόμασι καλεῖν ἑκάτερον· ἐπειδὴ δὲ ὅ τε σπουδαῖος, καὶ ὁ μηδενὸς ἄξιος, [e]καλεῖται λόγος, οὐκ ἂν [f]ἁμάρτοι τις τὰ μὲν ἐοικότα τῷ καλῷ λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγούμενος, τὰ δὲ τῷ μοχθηρῷ, πονηρὰ, [g]ἡδὲν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ὁμοειδείας ταραττόμενος. κωλύσει γὰρ ἡδὲν ἡ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαι-

seiungenda, audiendo diſcat. Equidem cum ſciam, orationum aliud genus eſſe plebeium, (futile illud dico ac nugatorium) aliud e contra ciuile, quae multiplici cultu ſplendida eſt et valde artificioſa; quicquid itaque apud poëtas inuenero nugatorio iſti vanoque perſimile, id riſu et contemtu dignum iudico; quicquid autem huic elaboratae atque arte perfectae concinnitati, ſumma aemulatione et ſtudio proſequendum arbitror. Quod ſi diuerſam appellationem vtraque aſſecuta eſſet oratio, ſequeretur itidem, vtrumque poëma, quod huic affine ſit, diuerſis nominibus diſtingui debere atque appellari: quum vero et grauis, et quae pretii nullius eſt, pariter vocetur oratio, non alienum a re fecerit, quiſquis poëmata, bonis orationibus perſimilia, bona cenſuerit, malis autem, mala, nihil vocum affinitate perturbatus. Etenim nil omnino impedit ſimilitudo nominis, diuerſis rebus

c Ἐν ᾧ τὸ πολὺ κατεσκευασμένον *Reg.* 1. et *Colb.*
d Ὅντινα μὲν ἂν (notante *Vptono*) legiſſe videtur *Caelius Rhodiginus*, qui locum hunc Latine interpretatus eſt. Malim (vt in *Reg.* 1. et *Colb.*) ὅ τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων.
e Ὁμοίως καλεῖται *Reg.* 1. et *Colb.*
f Ἁμαρτάνοι *Reg.* 1.
g Οὐδὲν etc. vſque ad κωλύσει non agnoſcunt *Codd. MSS.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

φόρων τατ]ομένη πραγμάτων, τὴν ἑκατέρᾳ φύσιν ὁρᾶν. καὶ περὶ τούτων μὲν ἅλις.

[f]Ὧν δὲ πρὸθέμην [h]τὰ παραδείγματα θεὶς, [i]αὐ-

rebus impoſita, quo minus vtriuſque natura perſpiciatur. Ac de his quidem ſatis.

Earum itaque rerum, quas propoſui, vbi exempla produxero,

h [f]Ὧν δὲ πρὸθέμην] Quae praecepta exemplis Homeri Euripidis, et Simonidis illuſtrat, nos eadem apud Virgilium, Terentium, et Horatium oſtendemus. in Virgilio itaque, cum omnia paene ſcripta ſic examinari poſſunt, tum etiam locus ille in lib. Aeneid. I. v. 180. *Aeneas ſcopulum interea conſcendit* — vnum membrum: alterum: *et omnem Proſpectum late pelago petit*: — id membrum longius eſt, et hemiſtichia duo amplectitur. iam vero, quod ſequitur, longius eſt: — *Anthea ſi qua Iactatum vento videat, Phrygiaſque biremes*: *Aut Capyn, aut celſis in puppibus arma Caïci.* Haec prima periodus tria membra inaequalia habet: nullum vero vno carmine abſoluit. Alterius periodi primum membrum: *Nauem in conſpectu nullam: tres litore ceruos Proſpicit errantes*: alterum membrum minus priori: *hos tota armenta ſequuntur A tergo:* tertium adhuc minus: *et longum per valles paſcitur agmen.* Tertiae periodi primum membrum exiguum: *Conſtitit hic*: — alterum huic prorſus inaequale: —— *arcumque manu, celereſque ſagittas Corripuit*; tertium autem κατὰ παρένθεσιν proferri poteſt: — *fidus quae tela gerebat Achates*, deinde quartum maius: *Ductoreſque ipſos primum, capita alta ferentes Cornibus arboreis, ſternit;* hemiſtichio clauſit membrum: et ſequens carmini integro additum membrum facit: — *tum vulgus, et omnem Miſcet agens telis nemora inter frondea turbam.* Haec periodus. obſervabis hic non tantum compoſitionem ſolutae orationi ſimilem, ſed et carmina, ita ſecum cohaerere, vt epitheta ſequentia trahant vocabula: verba diuerſa carmina conjungant, eaque prorſus omnia, quae diſſipatam et fluxam, ſed ſibi cohaerentem, orationem faciant. *Bircou.*

i Legendum videtur αὐτὸν, *ipſum.* Sequens *Homeri* locus exſtat *Odyſſ.* ξ, initio: vbi pro ὅ γ' in vulgat. Editt. legitur ὅ. *Sylb.* Poteſt et αὐτὸς legi. *Vpt.*

k Κα-

τὰ καταλείσω τὸν λόγον. ἐκ μὲν ἓν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως ταῦτ' ἀπόχρη.

Αὐτὰρ ὅ γ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπόν.

ἐν μὲν δὴ τοῦτο κῶλον. ἕτερον δὲ.

Χῶρον ἀν' ὑλήεντα. —

ἔλατ]όν τε τῶ προτέρω, καὶ δίχα τέμνον τὸν στίχον. τρίτον δὲ τοῦτι.

— δι' ἄκριας. —

ἔλατ]ον κῶλα κομμάτιον.

— ἦ οἱ Ἀθήνη

Πέφραδε δῖον ὑφορβόν. —

ἐξ ἡμιστίχων δύο συγκείμενον, καὶ τοῖς προτέροις ὁδὲν ὁμοιός. ἔπειτα τὸ τελευταῖον.

— ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα

Κήδετο οἰκήων, ὃς κ]ήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

ἀτελῆ μὲν ποιῶν τὸν τρίτον στίχον, τῶ δὲ τετάρτω τῇ προσθήκῃ τὴν ἀκρίβειαν ἀφῃρημένον. ἔπειτ' αὖθις.

Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον.

duxero, finem ſermonis faciam. Ex Epica quidem poëſi haec decerpta ſufficiant:

Egreditur portu, tenuis quo ſemita ducit:

hoc vnum eſt membrum. alterum autem:

Per nemora et ſaltus

breuius hoc priori, et carmen in medio ſecat. tertium autem:

— ſuperans iuga ſumma: —

ſegmentum membro breuius.

— — ſubulci

Ad tecta, auxilio diuinae Palladis:

ex duobus hemiſtichiis compoſitum, nihilque prioribus ſimile. deinde hoc vltimum:

— — omnes

Hic famulos inter cuſtos fidiſſimus vnus:

quod imperfectum reddit carmen tertium; quarti vero adiectione abſolutionem perfectionemque ademit. Deinde iterum:

Veſtibuloque ſedentem inuenit:

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐ συνεκ]ρέχον ὐδὲ τῦτο τῷ στίχῳ.

—ἔνθα οἱ αὐλὴ

Ὑψηλὴ δέδμητο· —

ἄνισον [k] καὶ τῦτο τῷ προτέρῳ. κἄπειτα ὁ ἑξῆς νῶς ἀπερίοδος ἐν κώλοις τε καὶ κόμμασι λεγόμενος· ἐπιθεὶς γὰρ·

—περισκέπ]ῳ ἐνὶ χώρῳ·

πάλιν [l] ἐποίσει·

Καλή τε μεγάλη τε· —

βραχύτερον κῶλς κομμάτιον. εἶτα·

—Περίδρομος· —

ὄνομα καθ' ἑαυτὸ νῶν τινα ἔχον. εἶθ' ἑξῆς τὰ ἄλλα τῦτον κατασκευάζει τρόπον. τί γὰρ δεῖ μηκύνειν [m] τὸν λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως [n] τῆς Ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδς ταυτί·

ne hoc quidem cum carmine aequis paſſibus concurrit.

— *quo domus alta*

Turribus exſtructa eſt: —

hoc etiam priori inaequale. Quae autem deinceps ſequitur ſententia nec membris, nec inciſis, ad inſtar periodi profertur. hoc etenim adnexo:

— *quae deſpectaret in agros*;

rurſus ſubiungit:

Pulchra, ingens: —

membro inciſum breuius. denique:

— — *Circumflua*:

vox vna per ſe orationem conficit. reliqua itidem, quae deinceps ſequuntur, eodem modo elaborata diſponit. Quid enim opus eſt, vlterius ſermonem protrahere?

Ex poëſi autem Iambica hi verſus Euripidis deſumantur;

O Terra

k Κατὰ τῦτο *Reg.* 1. et *Colb.*

l Ἐποίει *MS.*

m Non agnoſcunt *MSS.*

n Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως] Hoc idem in Phormione Terentii demonſtrari poteſt, vbi Dauus loquitur:

Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,

Χαῖρ'· —

τὸ πρῶτον ἄχρι τῦτ κῶλον.

— [p] ὅστε πέτρον δυσχειμέρων Ἀρκάδων

Ἐμβατεύεις· —

τὸ δεύτερον μέχρι τῦδε.

— ἔνθεν εὔχομαι γένος·

τῦτο τρίτον. τὰ μὲν πρότερα μείζονα [q] στίχ· τῦτο δ' ἔλατ]ον.

O Terra patria, quam Pelops diſterminat,
Salue: — —

huc vſque primum pertingit membrum.

— *Arcadumque mecum qui calcas ſolum,*
Quos atra vexat hyems: — —

ſecundum vſque huc.

— *inde duco genus*:

hoc tertium eſt. priora quidem menſuram carminis exſuperant; hoc autem breuius eſt.

Auge

tur: *Amicus ſummus meus, et popularis, Geta, Heri ad me venit*: Membrum primum ex integro carmine et hemiſtichio conflatum. aliud membrum maius hoc priori: — *erat ei de ratiuncula Iampridem apud me reliquum pauxillulum Nummorum*: Reliquum membrum minus prioribus: — *id vt conficerem*. — deinde duo verba, ſeorſim ſuas ſententias habentia: *Confeci*: *adfero*. alterius periodi primum membrum: *Nam herilem filium eius duxiſſe audio Vxorem*: alterum membrum minus eſt: *ei credo munus hoc conraditur*. Periodus altera. tertia periodus membrum paruum habet, nec carmen implet: *Quam inique comparatum eſt*: — alterum prolixius, quod hemiſtichio et carmine integro conſtat: vt: — *ii, qui minus habent, Vt ſemper aliquid addant diuitioribus! Bircou.*

o Ex *Euripidis Telepho*, vel *Auge*. Vide *Meurſium* in *Euripidem* pag. 101.

p Metrum talem quampiam lectionem requirit: — ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων „Ἐπεμβατεύεις — *Sylb.* — ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων „Τόνδ' ἐμβατεύεις — edidit *Clariſſ. Barneſius* inter Fragmenta *Euripidis*. p. 496.

q Στίχς legendum eſſe pro vulgato στίχον ſenſus arguit, et con-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Αὔγη γὰρ, Ἀλέᾳ παῖς, με τῷ Τιρυνθίῳ
Τίκ]ει λαθραίως Ἡρακλεῖ. —

μετὰ τοῦτο·

— ξύνοιδ' ὄρος

Παρθένιον. —

ἑδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχος τ' ἔλατ]ον καὶ στίχος μεῖζον·

— ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
Ἔλυσεν Εἰλείθυια· —

καὶ τὰ ἑξῆς τούτοις παραπλήσια.

Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς [r] τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. γέ-

Auge namque, Alei filia, me Tirynthio
Peperit latenter Herculi. — —

deinde:

— — *Mons conscius*
Parthenius. — —

eorum neutrum eadem cum versu mensura. deinde aliud est breuius carmine, aliud etiam longius:

— *meam hic partuum doloribus*
Lucina matrem soluit —

et quae sequuntur his similia.

Ex lyricis vero carminibus haec Simonidis. Sunt autem confirmat locus similis paulo post: ἕτερον στίχος τε ἔλατ]ον, καὶ στίχος μεῖζον. Αὔγη quoque ibidem reponendum esse pro vulgato αὐτὴ, monuerat ante me *P. Leopardus* Emendationum lib. 3. cap. 24. quod ipsum erratum apud *Pausaniam* quoque a me notatum est, 455. 54. *Sylb.* Hanc historiam fuse persecutus est *Alcidamas* in oratione aduersus Palamedem; *Pausanias* in Arcadicis, et *Diodorus Siculus.* Vide etiam *Schol.* ad *Callimachi* Hymnum in Delum, v. 70. *Vpt.*

r Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς] Sic et illa apud Horat. III. Carm. Ode 27. legi possunt, vt pauca vestigia carminum appareant. Etsi enim sunt strophae, tamen collocatione membrorum ita dissident, vt non tam repetitum carmen, quam continua oratio esse videatur. est autem Europa, errorem suum incusans: *Quae simul centum tetigit potentem oppidis Creten: Pater, o relictum filiae nomen, pietasque! dixit victa furore. Vnde? quo veni? leuis vna mors est virginum culpae. vigilansne ploro turpe commissum? an vitiis carentem ludit imago vana, quae porta*

γραπ]αὶ δὲ κατὰ διασολὰς, ἐχ ὧν Ἀριστοφάνης, ἢ ἄλλος τις, κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ' ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ. πρόσεχε [s] δὲ τῷ μέλει, καὶ ἀναγίνωσκε [t] ταῦτα κατὰ διασολὰς, καὶ εὖ ἴσθ', ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς, καὶ ἐχ ἕξεις συμβαλεῖν ὅτε στροφὴν, ὅτ' [u] ἀντιστροφὴν, ὅτ' ἐπῳδόν· ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος, ὡτωσὶ [x] διειρόμενος. ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγης φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς [y] ἀποδυρομένη τύχας·

[z] Ὅτε λάρναχι ἐν [a] δαιδαλέᾳ ἄνεμος

autem scripta per distinctiones membrorum, non quae Aristophanes, aut alius e metricis quispiam, instituit, sed quae sibi oratio soluta postulat. Odario mentem adhibe, totumque his vsus diuisionibus perlege; atque pro certo habeas, te numeros odarii neutiquam sensurum, nec Strophan posse, aut Antistrophan, aut Epodum dignoscere: verum nuda tibi et simplex oratio apparebit, hoc modo distincta. Est autem Danaë, quae per mare agitata, suam deplorat calamitatem:

Quum nauigio, eleganti arte composito, ventus

infre-

porta fugiens eburna, somnium ducit? meliusne fluctus ire per longos fuit, an recentes carpere flores? Si quis infamem mihi nunc iuuencum dedat iratae, lacerare ferro, et frangere enitar modo multum amati cornua tauri. Impudens liqui patrios Penates: impudens orcum moror! o deorum si quis haec audis, vrinam inter errem nuda leones: antequam turpis macies decentes occupet malas, teneraeque succus defluat praedae, speciosa quaero pascere tigres. Haec, et multa alia apud hunc poëtam, videntur esse similia solutae orationi, id autem maxime ob eas causas, quas auctor memorauit. *Bircov.*

s Δὴ *Reg.* 1. et *Colb.*

t Aut ταῦτὸ legendum, aut ταύτας κατὰ τὰς διασολάς. *Vpt.*

u Ἀντίστροφον *Codd. MSS.*

x Εἰσειρόμενος *MSS.*

y Ἀποδυρομένη] *Simonidem* Θρήνους scripsisse auctor est *Suidas*: ex quo opere Odarium hoc desumtum videtur. Fuit huius poëtae, teste *Fabio*, praecipua *in commouenda miseratione virtus.* atque hac in parte eum *Pindaro* anteponit *Dionysius* in *Censura Veterum*: καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου ἐν τῷ παθητικῶς διαλέγεσθαι. Vnde illud *Catulli* notissimum: *Moestius lacrymis Simonideis. Vpt.*

z Fuit haec ode Περσεὺς inscripta, vti ex *Athenaeo* discimus, l. 9. c. 12. Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τῆ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγω-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ [b]λίμνα
δείματι [c]ἔρειπεν· ὅτ' ἀδιάνταισι
παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε
φίλαν χέρα, εἶπέν τε· Ὦ τέκνον,
οἷον ἔχω πόνον. [d]σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ
ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,

infremeret ſpirans, pelagique ſtagna commota
aſpero fluctu id eſſent euerſura; haud ſiccis quidem
genis, Perſeo circumque iniecit
amicam manum, dixitque: O Fili,
Quos ſuſtineo labores! tu vero infanti
animo dormis, in domo illaetabili,

clauiſ-

λέγεσαν. Nos autem, in ea deſcribenda, *Fuluii Vrſini* diſtinctionem ſecuti ſumus, quam in notis ſuis *Sylburgius* exhibet. *Vpt.* Scripturam *Aldinam* (pag. 544. *Rhetorum*) placet hic quoque exhibere; quo melius de *Emendationibus*, quas adhibuerunt *Critici*, feratur iudicium: Ὅτι λάρναξι ἐν δαιδαλαίᾳ ἄνεμός τ' ἐμῇ πνέων. κινηθεῖσα δὲ λίμνα δείματι ἔρειπεν ὅτ' ἀδίαν ταῖσι παρειαῖς ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέραν. εἶπέν τε· Ὦ τέκνον, οἷον ἔχω πόνον, σὺ δ' αὐταῖς ἐγαλασθηνωδεῖ δεικνοώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δύναντι, χαλκεογόμφῳ δὲ νυκλιλαμπεῖ κυανίῳ τε δνόφῳ. τάδε εἰς αὐλέαν δ' ὕπερθεν τεὰν κόμαν βαθεῖαν παριόντος κύματος ἐκ ἀλέγεις, ἐδ' ἀνέμῳ φθόγγον πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλὸν πρόσωπον. εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦ, κέκεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτῶν ὑπείχες ἕας, κέλομαι εὖδε βρέφος εὖδε τῷδε πόντος εὖδε τῷ ἄμετρον κακὸν ματαιοβυλία δέ τις φανείη Ζεῦ πάτερ ἐκ σέο ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι τεκνοφιδίκας, σύγγνωθί μοι.

a Δαιδαλαίᾳ ἄνεμός τε μὴν πνέων *Reg.* 1. et *Colb.*

b *Vrſinus* annotat, quoſdam pro λίμνα δείματι reponere πρύμνα κύματι. Paulo poſt, v. 4. pro τέκνον *Athenaeus* l. 9. (in ſermone περὶ τῶν γαλαθηνῶν) haber τέκος: nulla, nec metri, nec ſenſus, variatione. *Sylb.* Reſtitue poëticum et *Homericum* verbum, ac lege: ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἦτορι κνώσσεις. *O fili, quantos ego crúciatus fero! at tu interea dulcem ſomnum carpis, et infanti animo ſtertis.* Ἀωτεῖν eſt ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgo dicimus, primum ſomnum dormire. *Homerus*: „Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. *Caſaub.* ad *Athenaeum* p. 679.

c Ἔριπεν *MSS.*

d Repetenda eſt praepoſitio ἐν. *Vpt.*

e Com-

χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκλιλαμπεῖ,
κυανέῳ τε δνόφῳ. τὸ δ' αὐαλέαν
ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος ἐκ ἀλέγεις,
ἐδ' ἀνέμῳ φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν [c]χλανίδι, πρόσωπον καλόν·
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων [f]λεπτὸν
ὑπεῖχες ἕας. κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβυλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι [g]δίκας μοι.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας, ἃς προεῖπά σοι.

clauiſque ferreis compacta, ſub incerta luna,
atraque caligine. Tu porro ſiccam
ſupra tuam caeſariem profundam
aſſilientem fluctum nihil curas;
nec venti ſonos, purpurea ipſe
laena porrectus, infans vultu pulcherrimo.
Quod ſi grauis haec, itidem et tibi grauis eſſet calamitas,
meis tum ſaltem queſtibus tenuem
ſupponeres auriculam. Iubeo, dormi, infans:
dormiat et pontus: dormiat immenſum malum.
Inane autem conſilium hoc inimicorum reperiatur,
Iupiter pater, per te: quod forte audacius
ſit dictum, filii opera precor mihi vindicatum iri.

Huiuſmodi carmina, tam heroici generis, quam lyrici, pulchris videntur orationibus ſimillima, idque ob cauſas ſuperius a me allatas.

Hoc

e Comma poſt χλανίδι tollit *Steph.* vertitque: *purpurea in tunicula conditam habens faciem pulchram.* Verum πρόσωπον καλὸν (quo maior ſit affectus) vocandi caſu ponit *Vptonus.*

f Λεπτῶν *Reg.* 1. et *Colb.*

g Δίκας σύγγνωθί μοι *Reg.* 1.

h Ex

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Τᾶθ' ἕξεις δῶρον ἡμέτερον, ὦ Ῥᾶφε, [h] πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βληθείης ἐν ταῖς χερσί τ' [i] αὐτὰ συνεχῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῶν πάνυ χρησίμων, ἔχειν, καὶ συνασκεῖν [k] αὐταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις. ἀ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐσι δεινὰς ἀνταγωνισὰς ποιῆσαι τὰς βλομένας δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ [l] τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται [m] ἢ" σπουδαῖα εἶναι τὰ παραγγέλματα καὶ λόγε ἄξια, ἢ φαῦλα καὶ ἄχρηστα.

Hoc meum munus, *mi Rufe*, habebis, *quo non praestantius vllum;* si modo volueris id assidue, veluti quid aliud in primis vtile, manibus versare, et quotidianis exercitiis pro virili incumbere. Neque enim per se possunt artium praecepta, absque meditatione et exercitatione, strenuos dicendi concertatores exhibere: verum et haec praecepta, vt grauia euadant et digna memoratu, aut etiam vilia nulliusque pretii, in iis situm est, qui laborem velint molestiamque perferre.

b Ex *Homeri* Il. λ. v. 514.

i Rectius αὐτὸ singulariter: et paulo post ταῖς pro αὐταῖς: vt supra p. 144. v. 12. ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι. Seq. v. pro ἀνταγωνισὰς scribendum videtur ἂν ἀγωνισὰς, vel simpliciter ἀγωνισάς. *Sylb.*

k Disiunctim αὖ ταῖς, (vt p. 188. v. 7. αὖ τοῖς κατορθυμένοις) malit *Vpt.* Αὐτὸ ταῖς καθ' ἡμέραν *Colb.*

l Cum τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν subaudiendum participium ἐθέλυσι, βυλομένοις, aut aliud consimile. *Wolfius* legit: τοῖς πονεῖν αἱρυμένοις καὶ κακοπαθεῖν. *Sylb.* In margine *Cod. Colb.* ἐπὶ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν βυλομένοις. Locum sic refingit *Vptonus:* δεινὰς ἀνταγωνισὰς ποιῆσαι δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βυλομένοις πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται.

m Omittunt *Codd. MSS.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΤΕΧΝΗ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS

ARS RHETORICA.

ΚΕΦ. ά.

Περὶ τῶν πανηγυρικῶν.

Πανήγυρις εὕρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν εἰς ἀνάπαυσιν τῶν περὶ τὸν βίον [a] μειζόνων παραδιδομένη, ὥς πε ὁ Πλάτων φησὶν, οἰκτειράντων τῶν θεῶν τὸ [b] ἀνθρώπειον ἐπίπονον γένος. συνήχθησαν δὲ ὑπὸ ἀνθρώπων σοφῶν, κατεχάθησαν δὲ ὑπὸ πόλεων κοινῇ κοινῷ δόγ-

CAP. I.

De Oratione Panegyrica.

*Panegyris est inuentum et donum deorum, ad intermissionem rerum maiorum, quae ad vitam attinent, tradita, (sicuti quodam in loco inquit Plato) cum dii humanum genus ad laborem natum miserati essent. Coacti autem fuerunt a sapientissimis hominibus conuentus, et a ciuitatibus publice communi

* Solennis *scilicet* quinquennalium ludorum celebritas, siue conuentus.

a Μειζόνων agnoscit etiam *Antimachi* versio. Sed auctor procul dubio scripsit πόνων, vt non tantum infra sequitur, sed etiam apud *Platonem* legitur sub initium secundi dialogi *de Legibus*: θεοὶ δὲ οἰκτείραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος, ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο, τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς etc. *Wolfius* quoque hoc vocabulum asteriſco notarat in suo codice. *Sylb.*

b Rectius ἀνθρώπων, vt e *Platonis* loco iam citato manifestum est. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ματι, εἰς τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν παρόντων. συντέλεια δέ, ἡ εἰς τὰς πανηγύρεις, [c]ἀλλήλων· παρὰ μὲν τῶν πλουσίων δαπάναι χρημάτων, παρὰ δὲ τῶν ἀρχόντων κόσμος περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορία. οἱ δ' ἀθληταὶ τῇ ῥώμῃ τῶν σωμάτων κοσμοῦσι τὴν πανήγυριν, καὶ ὅσοι γε δὴ Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοί, τῇ μουσικῇ τῇ παρ' ἑαυτῶν. ἀνδρὶ [d]δὴ περὶ λόγους ἐσπουδακότι, καὶ σύμπαντα τὸν ἑαυτοῦ βίον [e]ἀναλελθεικότι τούτοις, πρέποι ἄν, οἶμαι, τοῖς τοιούτοις λόγοις κοσμεῖν τὴν πανήγυριν, τέχνῃ μετιόντι τὸν λόγον, ὡς μὴ κατὰ τὰς πολλὰς εἴη αὐτῷ γινόμενος. φέρε δή τινος ἀρξώμεθα τοῖς πολλοῖς ἡγεμόνες γινόμενοι, ἣν πάλαι παρὰ τῶν πατέρων τῆς ἡμεδαπῆς σοφίας παραλαβόντες ἔχομεν· ἐκεῖνοι δὲ, καὶ οἱ ἔτι τούτων ἀνώτεροι, παρ' Ἑρμοῦ τε καὶ Μουσῶν λαβεῖν ἔφασαν, ὃ μεῖον, ἢ ὁ

muni decreto, ad recreationem atque oblectationem ſpectantium, conſtituti. Tributus vero, ad hos mutuo celebrandos, eſt a diuitibus quidem pecuniarum ſumtus, a principibus magnifici apparatus, rerumque neceſſariarum copia. Athletae quidem corporum robore ornant Panegyrin; et Muſarum ac Apollinis ſectatores muſica, qua pollent. At virum, qui in literarum et eloquentiae ſtudiis verſatus fuerit, ac vniuerſum vitae tempus eis inſumſerit, in ornanda Panegyri ita ſeſe gerere oportet, ac tanto inniti artificio, vti eius oratio a vulgari dicendi ratione abhorreat. Age igitur, o Echecrates, ad hoc tanquam duces viae pleriſque intentatae facti, explicemus tibi, quae olim a noſtratis ſapientiae parentibus accepimus; illi vero, et illorum etiam ſuperiores, a Mercurio et a Muſis habuiſſe dixerunt; non ſecus, ac

c Ἀλλήλων agnoſcit etiam *Antimachus*. Si quis tamen verius eſſe putet ἄλλη παρ' ἄλλων, per me licet. *Sylb.*

d *Antimachi* verſio pro δὴ habet δὲ, *verum*, atque ita in *Reg.* 1. *Colb.* et *Cant.*

e Ita etiam *Reg.* 1. et *Colb.* Ἀνατεθηκότι *Cant.* quo modo ediderunt *Ald.* et *Steph.*

f Cum

Ἀσκραῖος ποιμὴν ποίησιν παρὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐν τῷ Ἑλικῶνι.

Β'. Ἴθι ἓν σὺν τέχνῃ ἅτῳσὶ μετιὼν τοὺς λόγους. Θεὸς μέν γέ πῃ πάντως πάσης ἡστινοσοῦν πανηγύρεως ἡγεμὼν καὶ ἐπώνυμος· οἷον, Ὀλυμπίων μὲν, Ὀλύμπιος Ζεύς· [f]τοῦ δ' ἐν Πυθοῖ, Ἀπόλλων. ἀρχὴ μὲν δὴ τοῦ λόγου τοῦδε, τοῦ θεοῦ, ὅστις ποτ' ἂν ᾖ, ἔπαινος ἡμῖν γενέσθω, ὥσπερ [g]προσωπεῖόν τι τηλαυγὲς προκείμενος τοῦ λόγου. ἐπαινέσεις δ' ἀπὸ τῶν προσόντων τῷ θεῷ· εἰ μὲν Ζεὺς, ὅτι βασιλεὺς θεῶν, ὅτι τῶν ὅλων δημιουργός· εἰ δ' Ἀπόλλων, ὅτι μουσικῆς εὑρετὴς, ὅτι ὁ αὐτὸς Ἡλίῳ, Ἥλιος δὲ πάντων πᾶσιν ἀγαθῶν αἴτιος· εἰ δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι Διὸς, καὶ ἃ παρέσχε τῷ βίῳ. καὶ σχεδὸν ὁ τόπος συμπληρωθήσεται, ἐξ ὧν ἕκαστος ἢ εὗρεν, ἢ παρέσχε τοῖς ἀνθρώποις. ἐν βραχεῖ δὲ ταῦτα, ὡς μὴ τοῦ ἐπιόντος ὁ λόγος ὁ προάγων μείζων γίγνοιτο.

ac Aſcraeus paſtor ab eiſdem in Helicone poëſim eſt conſecutus.

II. Age itaque, cum huiuſmodi arte orationes ſequere. Deus etenim vniuerſae, quaecunque ſit, panegyrios aliquo modo praeſes eſt, eique cognominis: vt, Olympiorum, Olympius Iupiter; Pythiorum, Apollo. Principium igitur huiuſmodi orationis, quaecunque fuerit, laus dei nobis ſit, tanquam perſona quaedam ſplendida in ſermonis initio collocata. Exordium ſit ab iis, quae deo inſunt atque attribuuntur. Si quidem Iupiter fuerit, dicendum, deorum regem, rerumque omnium opificem eſſe: ſi vero Apollo, muſices inuentorem exſtitiſſe, et eundem eſſe cum Sole; Solem autem omnium omnibus bonorum auctorem: ſin autem Hercules, Iouis eſſe filium; dein ea, quae mortalium vitae praebuit, enumerabis. Et locus ferme complebitur ex iis, quae quilibet aut inuenerit, aut hominibus tradiderit. Verum haec ſumma cum breuitate, ne praecedens oratio ſequenti maior ſit. III.

Laudes vnde petendae.

f Cum τῷ ἐν πυθοῖ ſubaudiendum ἀγῶνος. *Sylb.*

g Malit fortaſſe aliquis πρόσωπον. ſic enim apud *Pindarum* eſt *Olympiorum* Od. VI. ἀρχομένα δ' ἔργων πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. i. e. *frontiſpicium praefulgidum.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γ'. Ἐφεξῆς ἐπιέναι χρὴ τὸν ἔπαινον τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἡ πανήγυρις· περὶ θέσεως αὐτῆς, περὶ γενέσεως· ἐν ᾧ, τίς ὁ κ]ίσης, θεὸς, ἢ ἥρως, καὶ εἴ τι ἔχεις περὶ αὐτῆ εἰπεῖν· εἴ τι πέπρακ]αι τῇ πόλει, ἢ ἐν πολέμοις, ἢ ἐπ' εἰρήνης. ἁρμόσει δὲ καὶ περὶ μεγέθους λέγειν, εἰ μεγάλη, ἢ σμικρά, ὅτι κάλλει διαφέρουσα, ὅτι, εἰ καὶ σμικρὰ, ἀλλὰ δύνάμει ἰσῶται ταῖς μεγάλαις· ὅσα περὶ κόσμον, οἷον ἱερῶν, ἢ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων, δημοσίων οἰκοδομημάτων, ἰδιωτικῶν, ὥς πῃ καὶ Ἡρόδοτος [h]πεντόροφα καὶ ἑξόροφά φησιν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι· ἂν ποταμὸς ᾖ μέγας, ἢ καθαρὸς, ἢ συμβαλλόμενος τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν χώραν· εἰ δὲ δὴ καὶ μῦθος εἴη λεγόμενός τις περὶ τῆς πόλεως, ἅτω μὲν ἂν καὶ πολλὴν γλυκύτη]α ἔχοι ὁ λόγος.

δ'. Λεκτέον δ' ἐπὶ τούτοις καὶ περὶ αὐτῆ τῆ ἀγῶνος, τίς ἀρχὴ καὶ κατάσασις αὐτῆ, ἢ ἐφ' οἷσιν ἐτέθη· εἴτε μῦθός τις εἴη, [i]ἤ τι ἄλλο ἀρχαῖον. ἐν τούτῳ δὲ γενόμενος, μὴ ἁπλῶς παρέλθῃς τὸν τόπον, ἀλλὰ παραβαλεῖν χρὴ πρὸς τὰς ἄλλας ἀγῶνας. [k]τοῦτο δ' εὐπορήσεις τῷ λόγῳ, οἷον ἀπὸ καιρῶ παραβάλλων· εἰ μὲν πρὸς ἔαρ ἄγοιτο, ὅτι ἐν τῷ συμμε]ροτάτῳ πρὸς ἑκάτερα· εἰ δ' ἐν χειμῶνι, ὅτι ἐν τῷ ἐῤῥωμενεσάτῳ καὶ ἀνδρειοτάτῳ, ὡς ἂν εἴποι τις, καιρῷ· εἰ δ' ἐν θέρει, ὅτι πρὸς ἄσκησιν καὶ θεωρίαν τῶν θεωμένων κατεσάθη, καὶ ὅτι ἔλεγχος τῆς προαιρέσεως, καὶ μὴ ὄντων ἀθλητῶν τὰς θεωμένας ἀγωνίζεσθαι. ἔχοις δ' ἂν καὶ τὸ φθινόπωρον ἐπαινεῖν, [l]καὶ ὅτι ἀπὸ συγκομιδῆς τῶν καρπῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἤδη παύεσθαι τὰς ἀνθρώπους τῶν πόνων.

ε'. Σκοπεῖσθαι δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς διαθέσεως τοῦ ἀγῶνος δεῖ. εἰ μὲν μουσικὸς καὶ γυμνικὸς εἴη, ὅτι τελεώτατος ὁ ἀγὼν, καὶ ἀνενδεῶς κεκραμένος καὶ ῥώμῃ

III. Deinceps vrbis laudes, vbi conuentus celebratur, vel a ſitu, vel ab ortu, recenſere oportebit. in quo ſane, quis deus, aut heros, eius conditor exſtiterit, aut ſi aliquid habebis, quod de eo in medium poſſis afferre: ſi quid *viz.* ab eo vrbi praeclarum, vel bello, vel pace, geſtum fuerit. Congruet etiam de magnitudine, ſi ampla, vel parua ſit, aliquid dicere: quod pulchritudine excellit: quod, licet parua, potentia tamen cum ampliſſimis eſt adaequata: deinde quaecunque ad templorum, aut in his donariorum, publicorum priuatorumque aedificiorum ornamentum attinent: ſicuti Herodotus quodam in loco, quinque et ſex tabulatorum aedificia Babyloni eſſe dicit: dein ſi fluuius ſit magnus, purus, et nitidus, vel regionem incolentibus vtilis: ſi itidem aliqua fuerit fabula de ciuitate; nam et hoc pacto multum ſuauitatis habebit oratio.

IV. Ad haec de ipſo certamine dicendum erit, quodnam eius initium, et quae ipſius conſtitutio, vel quam ob cauſſam inſtitutum ſit.

ſit. ſi qua ſit fabula, vel aliud priſcum, horum nihil omittendum. Ad id vero cum veneris, non erit locus ſimpliciter tranſeundus: ſed cum aliis certaminibus oportebit hoc comparare, nam et hoc modo augebis orationem, vt ab anni partibus comparans. ſi quidem veris tempore agatur, agi * in temperatiſſimo, ſi in hyeme, in validiſſimo atque fortiſſimo (vt quiſpiam dixerit) tempore: ſi in aeſtate, ad exercitationem contemplationemque ſpectatorum conſtitui; et voluntatis indicium eſſe deficientibus athletis ſpectatores decertare debere. poteris etiam autumnum a fructuum collectione non parum laudare; et ab eo, quod iam homines a laboribus quieſcant.

V. Spectandum etiam, quo modo diſpoſita ſint certamina. Si enim muſicum et gymnicum ſit, plane perfectum eſſe, ac ſtatim corporum robore et vocum concentu ac

h Πεντώροφα καὶ ἑξώροφα *Reg.* 1. *Colb.* et *Cant.* Apud *Herodotum* l. 1. c. 180. τὸ δὲ ἄστυ αὐτὸ ἐὸν πλῆρες οἰκιέων τριωρόφων τε καὶ τετρωρόφων etc. an locum alium reſpexerit, nondum mihi compertum.

i Εἴτε ἄλλο τι *Reg.* 1. Εἴτε *Colb.* et *Cant.*

k τούτῳ *Cant.* atque ita, vel οὕτω, legiſſe videtur *Antimachus*, dum vertit: *et hoc modo augebis orationem.*

* *Sc.* reſpectu caloris et frigoris.

l Καὶ et ὅτι tollenda videntur; praeſertim vero poſterius, ὅτι. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σωμάτων, καὶ καλλιφωνίᾳ, καὶ τοῖς λοιποῖς μέρεσι [m]τῆς μουσικῆς· εἰ δὲ γυμνικὸς, ὅτι τὴν μουσικὴν ὡς ἐκθηλύνουσαν τὴν ψυχὴν παρῃτήσατο, τὴν δὲ ῥώμην τῶν σωμάτων παρέλαβε· καὶ ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἀγωνίας χρήσιμος πρὸς τὴν ἀνδρείαν τὴν ἐν τοῖς πολέμοις.

ς΄. Μὴ παρέργως δὲ μηδ' αὐτὸν τὸν στέφανον παρέλθῃς, ὅσις εἴη· ἀδὲ γὰρ ἐν τούτῳ γενόμενος ἀπορήσεις ἐπαίνου. τὴν μὲν δρῦν, ὅτι ἱερὰ Διὸς, καὶ ὅτι ἡ πρώτη καὶ πρεσβυτάτη τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι οὐκ ἄφωνος, ἀλλὰ καὶ ἐφθέγξατό ποτε ἐν Δωδώνῃ. εἰ δ' ἐλαία, ὅτι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὅτι ἄκος πόνων, καὶ ὅτι τὰ τρόπαια ἀπὸ τούτου τοῦ φυτοῦ ἀνέθεσαν οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τῆς νίκης τοῦτο σύμβολον τὸ φυτὸν, καὶ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ τούτῳ πρώτῳ ἐστέψατο νικήσασα τὸν Ποσειδῶνα, καὶ ὅτι οἰκειότατον τοῖς ἀγωνιζομένοις· τὰ γὰρ γυμνάσια διὰ τοῦ ἐλαίου διαπονεῖται· καὶ ὅτι συναγωνίζεται πρὸς τὸν λόγον, δι' ὃ πανηγύρεις κοσμοῦνται. καὶ τὴν δάφνην δ' ἐρεῖς, ὅτι καὶ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ

ac reliquis muſicae partibus temperatum. Sin autem gymnicum ſit, muſicam tanquam animum effoeminantem abdicaſſe, corporum vero robur ſumſiſſe atque retinuiſſe: et certaminis modum ad fortitudinem bellicam plurimum conferre.

VI. Coronam praeterea, quaecunque ſit, ne ſilentio negligenter praetereas. non enim, cum in hac re verſaberis, tibi laudes deerunt. Nam ſi quercum laudare contigerit, eam Ioui ſacram dices, et primum atque antiquiſſimum fuiſſe hominibus cibum; et nequaquam elinguem: vt quae in Dodona ſit aliquando locuta. Si autem oliua fuerit celebranda, Palladi dicatam, laborum medelam, et ex hac planta antiquos erexiſſe tropaea; hancque arborem eſſe victoriae ſymbolum; Palladem que, cum ſuperaſſet Neptunum, hac prima coronatam fuiſſe: atque certantium propriam eſſe; (athletarum enim certamina per oleum conficiuntur) necnon orationi ſociam exſiſtere, eique multum conferre, qua publici conuentus exornantur. Laurum quoque celebrabis, dum Apollini ſacram, plan-

tamque

m τῆς βιαλῆς *Cant.*

μαντικὸν τὸ φυτόν. εἰ δὲ βούλει καὶ τῷ μύθῳ ἐφάπτεσθαι τῷ περὶ τῆς Δάφνης, οὐδὲ τοῦτό σοι ἄπορον εἴη ἂν εἰρημένον. ὁμοίως δὲ καὶ ἕτερον εἰ ἐπείη, οἷον οἱ καρποὶ [n]Δημητριακοὶ, ἢ [n]πίστεως. εὑποροῦσεις δὲ πάντων καὶ περὶ τούτων ἑκάστου. οὐκ ἔξω δὲ φιλοτιμίας οὐδὲ [o]τὸ παραβαλεῖν τὸν στέφανον πρὸς τοὺς παρ' ἄλλοις.

ζ΄. Ὁ δέ σοι τῷ παντὸς λόγου οἱονεὶ κολοφὼν ἐπήχθω τῷ βασιλέως ἔπαινος, καὶ ὅτι τῷ ὄντι ἀγωνοθέτης πάντων ἀγώνων, ὁ τὴν εἰρήνην πρυτανεύων, δι' ἣν καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐπιτελεῖν οἷόν τε. ἤδη δέ τινες καὶ τοὺς διαπεπτωκότας τοὺς ἀγῶνας ἐπήνεσαν, εἰ ἄρα ἔνδοξοί τινες ἦσαν, ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις πρότερον γενόμενοι χρήσιμοι, καὶ ἐν τούτοις ὅτι [p]φιλοτιμώτατοι. εἰ δὲ μὴ ἄλλα ἔχεις πρεσβύτερα, ὅτι ἀρχὴ τῆς φιλοτιμίας τῆς περὶ τὴν πα-

tamque vatibus dedicatam dices. atque ſi Daphnes fabulam attingere volueris, non vtique alienum videbitur. Similiter, ſi quid aliud affuerit; vt Cereris fructus: vel ſi fide non careas, circa vnumquodque iſtorum te poteris diffundere. Nec extra magnificentiam erit et gloriam, ſi certaminis coronam cum aliorum coronis comparaueris.

VII. Regis vero laus, a te veluti totius orationis faſtigium, inducatur; et quod vere omnium certaminum praeſes, qui pacem tuetur, propter quam certamina perfici queunt. Nonnulli etiam eos, qui ludos diſponunt, laudibus proſecuti ſunt: ſi quidem hi gloria inſignes ſint, quod aliis ante in rebus vtiles fuerint, ac in his ſplendidiſſimi. Si vero nulla habeas antiquiora, oſtendendum, principium gloriae, quae ad patriam pertinet,

n *Antimachus* talem quampiam lectionem ſequutus videtur: ἢ εἰ πίστεως εὐπορήσεις, ἀπομηκύνειν δυνήσῃ καὶ περὶ τούτων ἑκάστου: vt plane indicat verſio. Minori mutatione pro πίστεως reposuerit aliquis πίτυος: ſed haud ſcio, quam apte. *Sylb.* Cum in *Cod. Cant.* reperiatur πίσευς, legendum puto πίτυος, vel πίτυς: praeſertim quod ἐστεφάνων τῇ πίτυϊ τοὺς Ἴσθμια νικῶντας, vt dicit *Plutarchus.*

o Deeſt *Cant.*

p Grammaticorum regula poſtulat φιλοτιμότατοι. *Sylb.*

q For-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τρίδα, μεγίστη καὶ Ἑλληνικωτάτη. ἡ δὲ λέξις ἄλλη μὲν, κατὰ τὴν ἑκάστων φύσιν, ἢ βάλησιν.

ἡ. Εἰ δὲ δὴ κρατεῖν χρὴ τὴν ἐμὴν γνώμην, ἀ μονότροπον ταύτην συμβουλεύσαιμ' ἂν εἶναι, ἀλλὰ ποικίλην καὶ μεμιγμένην, καὶ τὰ μὲν τῇ ἀφελείᾳ προάγοντα, τὰ δ' ἐν ἀντιθέτοις τε καὶ παρισώσεσιν Ἰσοκράτης, τὰ δὲ [q] διηρημένοις. ταύτην γὰρ τὴν ὁδὸν καὶ τὸν τῶ ἡμεδαπῶ χορὸν ἡγεμόνα τε καὶ κορυφαῖον οἶδα μετιόντα, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ ἐν τοῖς πλείστοις· εἰ μή τις πρὸς εἶδος γράφειν τι πρὸ θετο. ἑκάστης δ' ἰδέας ἔοικεν ἡ ὕλη τὴν [r] ἀφορμήν. δεῖ δὲ τοῖς νοήμασιν ἑπακολουθοῦσαν καὶ τὴν ἑρμηνείαν ἐπάγειν· [s] οἷα τὰ μὲν ἀφηγηματικὰ καὶ μύθω τινὸς ἐχόμενα, ἀφελῶς προάγοντα· ὅσα δὲ περὶ βασιλέων, ἢ θεῶν, σεμνῶς· ὅσα δὲ περὶ παραβο-

pertinet, esse maximum, et Graecorum generi maxime innatum. Reliqua elocutio sit, vt vniuscuiusque natura et voluntas postulat.

Quo dicendi genere vtendum.

VIII. Verum, si mea valeret opinio, nunquam auctor fuerim, vti elocutio sit vnius tantum modi, sed varia simul et mista: et alia sint cum simplicitate, alia oppositis et adaequationibus Isocratis respondentia, alia autem diuisis atque distinctis expressa. Scio enim, nostratis chori ducem et praesultorem hanc viam vel in pluribus (vt ita dicam) sectatum fuisse: nisi quidpiam in aliquo praecipuo genere scribere proposuisset. Cuiusque autem formae dicendi materia videtur facultatem praebere. Verum iis, quae excogitaueris, oportet et congruam elocutionem inducere: vti narrationes, et aliquid fabulae habentia, cum simplici oratione. Quaecunque autem de regibus, vel de diis, dicere volueris, sint cum dignitate, quae vero ad similitudines et comparatio-

[q] Forsan rectius διηρμένοις, vt infra quidem p. 41. [edit. Sylburg.] quamuis et alibi (sc. p. 71. iuxta *Ed. Sylb.*) id ipsum nomen eodem modo vsurpatur.

[r] Post ἀφορμήν | subaudiendum cum *Antimacho* παρέχειν, *praebere.*

[s] οἷον *Reg.* 1. quo modo legendum esse monuit *Sylb.*

[a] Si

λῶν καὶ συγκρίσεων, πολιτικῶς· εἰ μή ἄρα τις πρὸς τὴν ἀξίαν τινὰ ἰδέαν λόγω διὰ πάντων παρέχοιτο. ἐπιδεικτικώτερον δὲ τὸ προειρημένον καὶ δημοτερπέστερον.

ΚΕΦ. β'.

Μέθοδος γαμηλίων.

Ἐμοὶ μὲν ἦν τερπνὸν, αὐτὸν παρόντα καὶ συγχορεύοντα καὶ ἀναβακχεύοντα μετά σε, τῆς φίλης ἐμοὶ κεφαλῆς, ὑμνεῖν τε καὶ ἀνυμνεῖν τὸν μικρὸν ὕστερον ἐπιτελεσθησόμενον γάμον, καὶ ᾄδειν γε τὸν Ὑμέναιον τὸν ἐπὶ τοῖς γάμοις πρέποντα λέγεσθαι. ἐπεὶ δ' ἔοικε δεσμός τις ἅτος ὁ πρὸς τοῖς λόγοις καὶ τῇ παιδεύσει τῇ παρέσῃ, διαιρεῖν ἡμᾶς τοῖς σώμασι καὶ τοῖς τόποις ἀπ' ἀλλήλων· μὴ γὰρ δὴ ταῖς ψυχαῖς [a] τε καὶ διαθέσεσι, καὶ ἐννοίαις ταῖς ἐπ' αὐταῖς χωρισθείημέν ποτε· ἀλλ'

parationes pertinent, vrbano sermone: nisi quispiam ad hoc, dignum aliquod orationis genus in omnibus praebuerit. quod tamen ante dictum plus habet ostentationis, et maiorem affert populo delectationem.

CAP. II.

De Oratione Nuptiali.

Mihi profecto iucundum fuisset, tuis non solum adesse, sed interesse nuptiis, mi carissimum caput: quo tecum simul chorum ducerem, tecum baccharer, et paullo post consummandum matrimonium iterum laudibus extollerem, Hymenaeumque (quem in nuptiis dici par est) canerem. Verum cum vinculum hoc, quod ad literarum studia et praesentem eruditionem attinet, nos inuicem separet, (absit enim, vt mente, affectu, et cogitationibus, quae ad animorum coniunctionem spectant, vnquam seiun-

[a] Si quis pro τε malit γε, et fruatur iudicio. *Sylb.*
mox ἐυνοίαις pro ἐννοίαις, suo

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἴν ἔςω σοι ὥσπερ τι δῶρον παρ' ἐμοῦ εἰς συντέλειάν τε καὶ κόσμον τῶν γάμων, τὸ μηδὲ τῶν περὶ τάτων εἰωθότων λέγεσθαι, μηδ' αὐτῶν ἀπείρως ἔχειν, εἴτ' ἴν αὐτὸς καὶ παρὰ σεαυτῷ φυλάττειν βάλοιο, εἴτε καὶ ἑτέρῳ τινὶ τᾶτον οἷον ἔρανόν τινα εἰς χάριν συνεισφέρειν. τάχα μὲν ἴν καὶ αὐτὸς ἤδη ποτὲ καὶ ἄλλοτε προανεκρόσω ἐν τοῖς τοιάτοις [b]τῶν λόγων, ὁπηνίκα κομιδῆ νέος ὢν παρ' ἐμοὶ τὴν πρώτην [c]ὁδὸν τῶν ῥητορικῶν μετήεις, τά τ' ἄλλα γράφων καὶ συγγράφων γυμνάσματά τε καὶ ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς, καὶ δὴ καὶ τὰς θέσεις ἅτω λεγομένας, καὶ τάτων τὰ εἰς τὸν περὶ αὐτᾶ τᾶ γάμα λόγον συντείνοντα, καὶ τὴν προτροπὴν τὴν εἰς αὐτά.

β'. [d]Προκεχείρηται γὰρ ἐν τοῖς μάλιςα καὶ τᾶτο πρὸ πάντων τοῖς νεωτέροις εἰς γραφήν· Εἰ γαμητέον. ἀ πόρρω δ' ἀδὲ νῦν ὁ ὑφ' ἡμῶν προχειριζόμενος λόγος τῆς περὶ τὰς τοιαύτας ἰδέας τῶν λόγων θήρας, ἀμέλει

seiungamur) idcirco habeas hoc a me tanquam aliquod munus, ad vsum atque ornamentum nuptiarum, vt nec expers, nec ignarus sis eorum, quae de his dici consueuere: seu tu id apud teipsum seruare, siue alicui tanquam symbolum ad promerendam gratiam conferre volueris. Forte igitur et tu quandoque huiusmodi orationem prolusisti, dum iuuenis admodum primam apud me rhetoricorum viam ingressus, tum caeteris conscribendis rhetoricis exercitationibus operam nauares; tum etiam ea, quae quaestiones vocantur, et ex his ea, quae ad orationem de nuptiis pertinent et cohortationem ad eiusmodi res, persequeris.

Nuptiarum laudes vnde petendae.

II. In illis enim, quae praecipua sunt, hanc etiam in primis materiam iuuenes ad scribendum deligunt: An vxor ducenda. Oratio autem, quae nunc in manibus, in eiusmodi locutionum genere, versatur; nec ab iis, quibus in

b Τὸν λόγον *Reg.* 1. *Colb.* et *Cant.*

c Ὁδῶν *Cant.*

d Forsan rectius προκεχείρισται, a themate προχειρίζομαι, quo cum alibi saepe vtitur, tum v. 15. *Sylb.* atque hoc modo scriptum reperitur in *Reg.* 1. et *Cant.* et infra p. 51. iuxta *Ed. Sylb.*

e Τὴν

γέ τοι ἀδὲ τάτοις, οἷςπέρ πα καὶ ἐν ταῖς θέσεσιν ἀπὸ θεῶν, καὶ ὅτι ἅτοι οἱ εὑρόντες καὶ δείξαντες τὰς γάμας τοῖς ἀνθρώποις· Ζεὺς γὰρ καὶ Ἥρα, πρῶτοι [e]ζευγνύντες τε καὶ συνδυάζοντες· ἅτω τοι ὁ μὲν καὶ πατὴρ καλεῖται πάντων, ἡ δὲ ζυγία, ἀπὸ τᾶ ζευγνύναι τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι. καὶ ἀπὸ τάτων τῶν θεῶν καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς παρῆλθεν εἰς τὸν βίον τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις, γαμηλίων τε καὶ γενεθλίων ἅτως ὀνομαζομένων· καὶ ὅτι ὁ γάμος αἴτιος τᾶ τ' ὀνομασθῆναι τάτας τὰς θεὰς καὶ τιμᾶσθαι. ἄνευ γὰρ τῶν γάμων ἀδ' ἂν αἱ τιμαὶ τάτων παρῆλθον εἰς ἀνθρώπας.

γ'. Ἐφεξῆς ἐπάγειν χρὴ τὸν περὶ τῆς φύσεως λόγον, καὶ ὅτι τᾶτο αὐτῆς ἔργον, τὸ γεννᾶν τε καὶ κυΐσκειν· καὶ ὅτι διῆλθε διὰ πάντων [f]τῶν ἔργων αὐτῆς καὶ ζώων καὶ φυτῶν. εἶτα τὴν διαφορὰν ἐπάξομεν τῆς ἐν τοῖς ἀνθρώποις μίξεως καὶ κοινωνίας, ὅτι τὰ μὲν

in quaestionibus deorum vti consueuimus, dissentire videtur: quod hi scilicet inuenere ostendereque hominibus nuptias: Iupiter enim et Iuno, primi coniungentes et copulantes. proinde hic quidem omnium Pater vocatur; illa vero Iugalis nuncupatur, quod mari foeminam coniungat. Et ab istis diis reliquorum deorum, qui in nuptiis celebrantur, ac nuptiales natalesque appellantur, coetus in mortalium vitam prodiit: atque nuptiae sunt in causa, vt dii isti ita nominentur, colantur, maximoque in honore habeantur. nam absque nuptiis neque horum deorum cultus ad homines peruenissent.

III. Deinceps orationem de natura oportet inducere, quod hoc ipsius est opus, generare scilicet, et partum ferre. idque per omnia ipsius opera, et animalia et plantas, transire. * Adducemus postea coitus et societatis differentiam inter homines; quod alia in

e Γήμαντές τε *Cant.* in margine tamen ζευγνύντες τε.

f Pro τῶν ἔργων aptius meo iudicio legerimus τὸ ἔργον. *Sylb.*

* *Al.* Tum vero discrimen adducemus, quod intercedit inter coitum et societatem, quae apud homines est, et eam, quae inter alia animantia reperitur etc.

g Τὴν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε μίγνυται· ὁ δ' ἄνθρωπος τάξιν τινὰ καὶ νόμον ἐξεῦρε τῆ γάμῳ, ἀκ ἀγεληδὸν δίκην θηρίων ἐπιτρέπων μίγνυσθαι, ἀλλὰ σύμμιξιν καὶ κοινωνίαν δυοῖν [g]τοῖν προσφορωτάτοιν εἰς ἅπαντα τὸν βίον μεμηχανημένος. ἐν ᾧ, ὅτι τῆ μὲν θηριώδες καὶ πεπλανημένῳ βίῳ ἀπηλλάγησαν, βίον δὲ ἥμερον καὶ τεταγμένον ἔσχον διὰ τῆ γάμῳ· καὶ ὅτι θνητὸν ὄν γε τὸ ἀνθρώπειον, ἐκ τῆς μίξεως καὶ κοινωνίας τῆ γάμῳ ἀθάνατον γέγονεν ἐκ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπιγινομένων· ὥσπερ φῶς ἀναπτόμενον καὶ διαμένον καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις, τῆ γεννήσει τῆ ἀνθρώπῳ, καὶ μήποτε ἀποσβεννύμενον. καὶ τῆτον ἄν τις εἴποι δικαίως ἔρανον κάλλιστον ἀ χρημάτων, ἀδὲ κτημάτων τινῶν, ἀλλ' αὐτῆς τῆς φύσεως καὶ τῆ γένες.

δ'. Εἶτ' ἐξετάσεις ἐπὶ τέτοις, ὅσα προσγίνεται τοῖς γεγαμηκόσι. πρῶτον μὲν πρὸς δόξαν, ὅτι ἐνδοξότεροι· [h]τὸ κάλλιστον μέρος τῆς ἀρετῆς εὐθὺς ἀπὸ τῶν

alia ſane imprudenter et temere miſcentur: homo autem ordinem quendam matrimonii et inſtitutum inuenit, non vt gregatim ferarum more coire concedat, ſed qui duorum maxime commodorum coniunctionem ſocietatemque per vniuerſam vitam excogitauerit. In qua plane re commemorandum, a fera ac erratica vita diſceſſiſſe, et ad manſuetum ordinatumque victum per nuptias deductos fuiſſe: et hominum genus, cum mortale ſit, ex matrimonii coniunctione et ſocietate, propter continuationis ſeriem, immortale factum eſſe. nam ſuſceptione poſterorum veluti lumen accenditur: quod et poſteritati per generationem hominis permanet, ac nunquam exſtinguitur. Et hoc vtique ſymbolum optimum, non pecuniarum, aut poſſeſſionum, ſed ipſius naturae et generis, non iniuria quiſpiam dixerit.

IV. Scrutaberis et quaeres praeterea poſt haec, quot bona eis contingant, qui vxores ducunt. Primum quidem, ad gloriae exiſtimationem: nam temperantiae fructum, quae nimirum optima virtutis

g τὴν προσφορωτάτην in margine *Cod. Colb.* manu *Iacobi Auguſti Thuani*, vt exiſtimat *Clariſſ. Michaël Lequien.*

h καὶ pro τὸ in *Cod. Cant.*

γάμων ἀρχόμενοι καρπᾶσθαι, τὴν σωφροσύνην. ὁ γὰρ γάμος εὐθὺς καὶ σωφροσύνης δόξαν περιτίθησι τοῖς ἀνθρώποις· καὶ οἱ τοιῆτοι δοκᾶσι τῆς μὲν ἀτάκτε μίξεως ἀπηλλάχθαι, πρὸς δὲ μίαν ἀφορᾶν μόνην τὴν ἑαυτῆ ἕκαστος γυναῖκα. ἐκ δὲ τέτε καὶ ἐντιμοτέρες ἀνάγκη γίνεσθαι τὲς ἀνθρώπες, καὶ πιστοτέρες δοκεῖν, καὶ εὐνοϊκωτέρες [i]περὶ τὰς αὐτὰς πατρίδας ἐν παντὶ, διὰ τὸ ὥσπερ ὁμήρες δεδωκέναι ταῖς πατρίσι τὲς ἑαυτῶν παῖδας, δι' ἓς ἀναγκαῖον καὶ μᾶλλον εἰς τὰς συμβολίας παραλαμβάνεσθαι.

ε'. Καὶ πρὸς λύπας τε καὶ δυσχερῆ τὰ ἐν τῷ βίῳ γάμος χρησιμώτατος, κηδεμονικώτερα ταῦτα παρασκευάζων, ὥσπερ φορτία μεταδιδόντων ἡμῶν ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ [k]τῆς κοινωνίας παρηγορημένων. ἐν δὲ τέτῳ καὶ τὰ ἡδέα ἀνάγκη τερπνότερα

virtutis eſt pars, ſtatim ab ipſis nuptiis aſſequi incipiunt. Ob matrimonium enim continuo temperantes homines exiſtimantur: quippe tales, ab illegitimo inordinatoque coitu liberati, ad propriam ſolam vxorem reſpicere videntur. Ex hoc etiam neceſſe eſt homines honoratiores euadant, et fideliores, beneuolentioreſque omnibus in rebus erga patrias cenſeantur: eo quod ſuos ipſorum liberos, tanquam obſides, patriis dederint: propter quos in primis neceſſarium eſt, vt in conſilium adhibeantur.

V. Ad dolores etiam, et difficilia, quae ſunt in vita, nuptiae vtiliſſimae: quippe quae haec * tanquam onera reddant leuiora, cum moleſtiarum omnium vxores faciamus participes, et ex communicatione non minimam capiamus conſolationem. Hinc ea, quae iucunda ſunt, neceſſe eſt vti videantur iucun-

i Vel legendum περὶ τὰς αὐτῶν πατρίδας, vel περὶ αὐτὰς τὰς πατρίδας, vel ſimplicius περὶ τὰς πατρίδας. *Sylb. Wolfius* in ſuo libro repoſuit περὶ τὰς αὐτῶν π. atque ita in *Cod. Cant.* et *Ed. Ald.*

* Conſtat, interpretem non diſtinxiſſe poſt παρασκευάζων, ſed φορτία.

k Inſtrumentali caſu legendum viderur ταῖς κοινωνίαις, *communicatione affectionum noſtrarum. Sylb.*

l Ἐκ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

φαίνεσθαι, μὴ αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τὰς συμπανηγυρίζοντας καὶ τὰς συνευφραινομένας παῖδάς τε καὶ γυναῖκας, καὶ τὰς ἄλλας συγγενεῖς. καὶ ἑορταὶ δὲ καὶ πανηγύρεις διὰ τοῦτο τερπναί, ὅτι ἐν πολλοῖς γίνονται. ἀνάγκη δ' ἐκ τούτων καὶ τὰς συγγενείας αὐξάνεσθαι. καὶ ὅτι [1]ἐκ τούτου πρῶτον μὲν συνοικίαι ἐγένοντο, εἶτα καὶ κῶμαι, εἶτα καὶ πόλεις. ἐκ δὲ τῶν ἐπιγαμιῶν καὶ ἡ γνῶσις πλείων, καὶ ἡ συγγένεια ὑπεροχίοις. ἤδη παραθετέον καὶ μνηστέον καὶ ἐνδόξων γάμων, ἢ ἀρχαίων, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων ἀγαθὰ ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὡς ἡ ἀποτροπὴ τῶν δυσχερῶν διὰ γάμου· οἷον ὅτι Μενέλεως ἀθάνατος ἐγένετο διὰ τὸν γάμον τῆς Ἑλένης, καὶ ὁ Πηλεὺς διὰ τὸν τῆς Θέτιδος· καὶ ὁ Ἄδμητος διὰ τὴν Ἄλκησιν τὸν ἐκ τῆς εἱμαρμένης θάνατον διέφυγεν.

ς'. Ἐπειδὰν δ' ἱκανῶς περὶ τούτων διέλθῃς, εὐχῇ χρηστέον ἀγαθῶν μὲν αἴτησιν ἐχούσῃ περὶ τῶν γάμων καὶ τῆς παιδοποιΐας, ἀποτροπὴν δὲ τῶν κακῶν. εἶτα διατυπωτέον λόγῳ, οἷον προαναφωνοῦντα, ὁποῖος ἂν ὁ βίος ὁ μετὰ τῶν παίδων γένοιτο, ὅτι τερπνότατος χορὸς παίδων εἰ γένοιτο ὁρῶντι, καὶ ὅτι τρόπον τινὰ ἐξ ἀρχῆς [m]ἀνανεάζεσθαι αὐτὸν καὶ ἀνηβάσκειν σὺν τοῖς αὐτοῦ παισίν. ἐν τούτῳ δ' ἀνάγκη καὶ ἀναμιμνήσκειν, ὧν ποτε καὶ αὐτὸς ἐν νεότητι ἐποίησεν. ἡδεῖα [n]καὶ ἡ μνήμη τῶν ἐν παισὶν ἡμῖν πεπραγμένων, καὶ ὅτι ἀδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ ποιῆν ἐξ ἀρχῆς πάλιν βεβιωκέναι. εἰ δ' εἰκόνα τις ὁρῶν ἑαυτοῦ ἄψυχον ἥδεται, [o]ὅταν καὶ μὴ ἄψυχον ταύτην ὁρᾷ, ἀλλὰ καὶ ἔμψυχον, μηδὲ μίαν, ἀλλὰ πολλάς, ἂν ὅτῳ τύχῃ. [p]ἀπακτέον δὲ πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἱστοριῶν τινων μνημονεύοντα, ὅσοι ἀπὸ παίδων εὐτύχησαν, ὅσοι κακῶν ἀποτροπὰς εὗραντο, [q]οἷον τῷ

iucundiora: cum ipsi non nobismet ipsis tantum laetemur, sed filios, vxores, aliosque consanguineos habeamus, qui haec nobiscum celebrent, ac laetitia simul efferantur. Hac de causa dies festi et conuentus publici iucundiores sunt; quia cum multis communicantur. Qua ex re affinitates augeri necesse est. Inquies etiam, hinc primum cohabitari coeptum, dein vicos et ciuitates constitui. Ex matrimonio etiam quam plurimorum cognitio, et cum externis affinitas consequuta est. Tunc adiicere oportet et commemorare celebres nuptias, vel antiquas; et bona, quae inde hominibus prouenere; et mala, quae depulsa: veluti quod Menelaus propter nuptias Helenae immortalis factus sit, et Peleus ob Thetidis matrimonium; et Admetus propter Alcestim fatalem mortem euitauerit.

VI. Vbi autem de his satis dictum fuerit, votis vtendum, quae bonorum petitionem pro nuptiis ac susceptione liberorum habeant, et mala deprecentur. Praeterea oratione exprimen-

1 Ἐκ τούτων *Colb.* et *Cant.*

primendum, veluti praedicendo, qualis vita sit futura cum liberis; et quod eorum chorus, si contingat, erit inspicienti iucundissimus; et quod rursus instaurabitur quodammodo, et vna cum propriis liberis iterum adolescet. Tum etiam memoranda, quae et ipse aliquando in iuuentute gesserit. suauis enim et iucunda est eorum, quae in pueritia fecerimus, recordatio: nec aliud est, quod nos rursus faciat reuiuiscere. Si quis imaginem suam inanimatam inspiciens delectatur; quando hanc non inanimem, sed viuam et spirantem intuetur, et non vnam, sed multas, (si ita contingat) quanto magis laetari debebit? Rursus ex historiis recensendum, quot mortales propter liberos floruerint, et mala propulsarint; vt Anchisae, Aeneae

m Post ἀνανεάζεσθαι αὐτὸν desideratur verbum ποιεῖ, vt mox v. 8. τὸ ποιῆν ἐξ ἀρχῆς πάλιν βεβιωκέναι. *Sylb.*

n Pro καὶ melius legeris δὲ, vel, vt *Antimachus* maluit, γάρ. *Sylb.* Ἡδεῖα δὲ καὶ *Reg.* 1. *Colb.* et *Cant.*

o Ante ὅταν subaudiendum tale quodpiam commation, πολλῷ μᾶλλον ἡσθήσεται. *Sylb.* Πόσῳ χαρήσεται μᾶλλον in suo libro reposuit *Wolfius.*

p Malim ἐπακτέον, vt supra (p. 235. v. 12.) ἐφεξῆς ἐπάγειν χρὴ etc.

q Structura et sensus postulat οἷον ὁ Ἀγχίσης παρὰ τῇ Αἰνείᾳ, vel οἷον τῷ Ἀγχίσῃ παρὰ τῇ Αἰνείᾳ συνέβη. *Sylb.* Οἷον τῷ Ἀγχίσῃ παρὰ τῇ Αἰνείᾳ *Reg.* 1. *Colb.* et *Cant.*

r Si

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἀγχίσῃ περὶ τῆ Αἰνείᾳ. δεῖ δὲ μηδὲ τὰ πρόσωπα τῶν γαμόντων τε καὶ γαμουμένων [r]παρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπαίνους λέγειν. ποτὲ μὲν ἓν ἐν ἀρχῇ χρηστέον τῷ [s]τύπῳ τούτῳ, πο[ὲ δὲ καὶ ἐπὶ τέλει. ἐὰν μὲν ἓν πάνυ ἔνδοξα ᾖ, ἐν ἀρχῇ· ἐὰν δὲ ἥττ]ονα, [t]ὑποβάλλοντα καὶ ὑπὸ πᾶσι λέγοντα.

ζ. Ὁ δ' ἔπαινος ἅπερ ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἕξει, καὶ τόποι οἱ αὐτοὶ, ὁ ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὁ ἀπὸ τῆ γένους, ὁ ἀπὸ τῆς φύσεως, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὅτι ἴσοι καὶ ὅμοιοι καὶ βέβαιοι ἀμφότεροι, καὶ ἐκ τούτων πατέρων καὶ προπατόρων· καὶ εἰ μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, ὅτι ἐκ πολλῆ προσῳκειωμένοι ὑπὸ τῆ τόπου· εἰ δ' ἐκ διαφόρων, ὅτι καὶ ὑπὸ θεῶν συνήχθησαν εἰς τὴν κοινωνίαν· εἰ δὲ δὴ ἐκ τῆ αὐτῆ γένους εἰσὶν, ὅτι αὔξησις καὶ οἰκειότης συγγενείας ἄλλη ἐπ' ἄλλῃ γέγονε, καὶ δεσμὸς βεβαιότερος καὶ ἰσχυρότερος. ὅταν δ' ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, ὁ μὲν ἀπὸ στρατείας, ὁ δ' ἀπὸ παιδείας, [u]καὶ ἁρμονία αὕτη ἀρίστη, τὸ εἰς ταὐτὸν σοφίαν τε καὶ ἀνδρείαν τελεῖν, καὶ οἵους εἰκὸς τοὺς ἀπὸ τούτων γενέσθαι.

ἡ. Εἰ δὲ δὴ αὐτὸς εἴης ὁ γαμῶν ὁ τὸν λόγον διαθέμενος, περὶ αὐτῆ τούτου προοιμιαστέον χαριέντως, ὥσπερ ἓν καὶ σοὶ ποιητέον, ὅτι, εἰ καὶ οἱ ἐρασταὶ τὰ αὐτῶν παιδικὰ ἐπαινοῦσι, πολὺ δή που μᾶλλον [x]αὐτῷ [y]πρέπει τὸν γάμον ἐπαινεῖν, ἢ τὰ ἑαυτῆ παιδικά· καὶ ὅτι τῷ λόγῳ καὶ τῇ παιδείᾳ καὶ ἐκ τούτου χρηστέον, ὥσπερ ἤδη προοιμιαζόμενον, καὶ προκαταμαντευόμενον περὶ τῶν παίδων, ὅτι καὶ αὐτοὺς εἰκὸς διαφέροντας περὶ παιδείαν γενέσθαι.

θ'. Δέξει δὲ χρηστέον ἀφελεῖ μᾶλλον, ἐγγὺς ξενο-

Aeneae opera, contigit. Nec perſonae illorum, qui matrimonio coniunguntur, ſilentio praetereundae; ſed harum quoque laudes in medium afferendae. Aliquando igitur hac dicendi forma in principio, aliquando in fine vtendum eſt. Si enim celebres fuerint, in principio: ſi minus inſignes, ſubiiciendae erunt, et vltimo loco memorandae.

VII. Laus autem eadem, quae in laudationibus, continebit; et loci iidem ipſi erunt, a patria, a genere, a natura, ab educatione, et quod aequales et ſimiles, atque conſtantes ambo ſint, atque ex eiuſmodi parentibus atque maioribus: atque profecto ſi ex eadem ſint patria, quod iam diu familiares exſtiterint ex loci vicinitate; ſi autem ex diuerſis, quod a diis in hanc ſocietatem coacti fuerint: item ſi ex eodem genere ſint, quod amplificatio affinitatis et neceſ-

neceſſitudo, alia ad aliam, acceſſit; proinde vinculum multo firmius et validius effectum eſſe. Quando autem a variis ſtudiis laus petenda, vt a militia, a literis, dicendum, concentum hunc, cum ſapientiae ſit adiuncta fortitudo, optimum eſſe; taleſque par eſt futuros illos, qui ex his ſuſcipiuntur.

VIII. Si autem tu ipſe, qui orationem haberes, vxorem duceres, de hoc ipſo eleganter exordium faciendum: ſcilicet, ſi amatores delicias ſuas laudant, multo quidem magis te decet matrimonium laudare, quam illos ſuas ipſorum delicias: et quod oratione et diſciplina etiam ex hoc vtendum eſt, tanquam iam praefari incipias et de filiis vaticinari, quod et ipſos, in iis, quae ad diſciplinam pertinent, praeſtantes euaſuros veriſimile.

IX. Ab elocutione vero ſimplici non erit diſcedendum, ſed Dictio Xeno- qualis eſſe debet.

r Si παρεῖναι accipias pro aoriſto 2. a them. παρίημι, proba eſt ſcriptura: vel legendum παριέναι, praetermittere. Sylb.

s Si τόπῳ malis, (vt infra v. 8.) per me licet. Sylb.

t Non inepte fortaſſe legeris ὑπερβάλλοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι λέγοντα, differentem et poſt reliqua omnia dicentem. quo loquendi genere infra (p. 44. et 50. in Editione mea) vtitur. Sylb. Ἐπὶ πᾶσι Reg. 1. Colb. et Cant.

u Pro καὶ malim ὅτι. Sylb. lagen ſcilicet pro σεαυτῷ. Sylb.

x Rectius αὐτῷ, per enal-

y Πρέποι Reg. 1. Colb. et Cant.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

φῶντός τε καὶ [z]Νικοστράτου βαίνοντα, ὀλιγαχοῦ δ' [aa]ἐξαίροντα τὸν λόγον εἰς σεμνότητα, εἴ που τὰ ἐννοήματα ἀναγκάζοι.

ΚΕΦ. γ'.

Μέθοδος γενεθλιακῶν.

Ἐχόμενος δέ σοι τούτου ὁ ἐπὶ ταῖς γενέσεσι τῶν παίδων λεγόμενος λόγος· γάμῳ γάρ που γένεσιν ἀνάγκη ἀκολουθεῖν· οὗ καὶ αὐτὸν τελεῖν χρὴ τοῦτον τὸν τρόπον. ἐπεὶ γὰρ ἀρχὴ τῆς γενέσεως τῆς ἑκάστου ἡ ἡμέρα, ἐφ' ἧς ἐγένετο, ἀναγκαῖόν που ὀλίγα ἅττα καὶ περὶ τῆς ἡμέρας εἰπεῖν, οἷον ἐγκωμιάζοντα τὸ πρόσωπον, εἰ ἄρα ἰδιόν τι ἔχει παρὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐπισημαι-

Xenophontis et Nicostrati vestigiis inhaerendum, in paucis ad grauitatem orationem efferendo, si alicubi sententiarum requirat magnitudo.

CAP. III.

De Oratione Natalitia.

Sequitur oratio, quae in puerorum natiuitate dici consueuit: (nuptias enim partus subsequatur necesse est) quam et ipsam hoc modo perficere oportet. Cum natiuitatis vniuscuiusque principium sit dies, in qua in lucem editur, vt pauca de die dicantur aequum est, quasi in laudem occasionis, si vtique peculiare aliquid praeter alios dies habuerit.

Laudes vnde sumendae.

z Νικοστράτου] Praeter *Nicostratum* Comicum fuit et *Nicostratus* Macedo, Orator; de quo *Dionysius Halicarnasseus* et *Hermogenes*. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* l. II. §. 57. Verum hic *Nicostratus*, Macedonum orator, (teste *Suida*) aequalis erat *Aristidis* et *Dionis Chrysostomi*; ideo diuersus ab eo, cuius mentio fit hic loci, nisi dicamus, (quod nonnullis ante nos in mentem venit) falso hunc libellum *Dionysio* adscriptum esse.

aa Ἐξαίροντες *Codd. MSS.*

νόμενον. εἰ μὲν τῇ νουμηνίᾳ, ὅτι ἀρχὴ τοῦ μηνός· ἀρχὴ δὲ κράτιστον, καὶ ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα· καὶ ὅτι ἥμισυ τοῦ παντὸς, ἢ τὸ πᾶν, κατὰ τὸν Πλάτωνα. εἰ δὲ ἑβδόμῃ, ἢ ἕκτῃ, ὅτι ἱεραὶ τοῖν θεοῖν, καὶ ὅτι κοινωνία πρὸς τὸ κρεῖττον κατὰ τὸ τῆς γενέσεως. ἔχοις δ' ἂν καὶ περὶ τῆς [a]ἐνάτης λέγειν, ὅτι ἱερὰ τῆς Ἥλιδος, καὶ ὅτι εἰκὸς ἐπίσημον [b]τοῦτον γενέσθαι, τάχα δὲ καὶ εὐεργετικὸν κατὰ τὴν τῆς Ἥλιδος φύσιν. εἰ δὲ πεντεκαιδεκάτη εἴη, ὅτι καὶ αὐτὴ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὅτι τέλειος ἐν τούτῳ ὁ κύκλος, καὶ εἰκὸς ἀνενδεῆ τὴν τοιαύτην εἶναι γένεσιν τοῦ ἀνδρός. ὁμοίως δ' εἰ καὶ ἄλλη τις ἡμέρα, ἢ τῇ ἀρχῇ, ἢ τῷ τέλει [c]προσβιάζοντας, καὶ τὸ πρόσωπον θεωρῶντας, ὅτῳ πειρᾶσθαι τὸν ἔπαινον ποιεῖσθαι.

Β'. Ἐπὶ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸν καιρὸν [d]ἐπιθεωρεῖν ἀναγκαῖον, ὁποῖός τις ἔτος· καὶ τοῦ καιροῦ τὸ μὲν κατὰ τὴν

buerit. Si calendis natus sit, quod mensis sint principium: principium autem est optimum, et a principio sunt omnia: et quod est totius dimidium, vel totum, auctore Platone. Si verò septimus, vel sextus sit, diis sacros hosce dies, et communitatem quandam esse cum ipsis ob natiuitatem. Poteris verisimile etiam de nono dicere, quod est Soli consecratus: et quod par est, illum, qui eiusmodi die natus fuerit, illustrem euasurum, et forte etiam (quoniam ea est Solis natura) beneficum. Si autem fuerit quintusdecimus, hunc itidem Mineruae dicari, et in hoc perfectum esse plenilunium: et probabile, hanc viri natiuitatem eiusmodi esse, vt in ea nihil desit. Similiter de reliquis diebus, quos aut principio, aut fini, accommodare studebis; et consideratis iis, quae in medium possis afferre, sic laudem conficere conaberis.

II. Postmodum vero et tempus, cuiusmodi sit, considerare necesse erit; et omnem tempestatem aut hyemis,

a Ἐννάτης *Reg.* 1. et *Colb.*

b Conuenientius eodem casu leges τὸν τοιοῦτον, vt mox (v. 10.) τὴν τοιαύτην: quo modo et *Wolfius* in suo libro emendauit. *Sylb.* atque ita plane in *Codd. MSS.*

c Προσβιβάζοντας *Reg.* 1. et *Colb.* Προβιβάζοντας *Cant.*

d Θεωρεῖν *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὥραν, οἷον ἐν χειμῶνι, ἢ ἐν ἦρι, ἢ ἐν τοῖς ἑτέροις μέρεσι τοῦ ἔτους, ὥσπερ ἐν τοῖς περὶ τὸ ἀγῶνος ἐπαίνοις ἐπεσημαινόμεθα τὰς ἰδιότητας τῶν καιρῶν, τῷ μὲν τὸ ἀνδρεῖον, τῷ δὲ τὸ Φαιδρὸν [e]ἀπονέμοντας, καὶ τῷ θέρει τὸ πεπληρῶσθαι τὴν γῆν ἐν τούτῳ τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῷ λοιπῷ δὲ τὸ ἐν ἀνέσει καὶ ἀναπαύλῃ τῶν ἔργων γενέσθαι. ἐπισημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰ συμβεβηκότα ἐνίοτε τοῖς καιροῖς· οἷον εἰ ἐν ἑορτῇ τις γέγονεν, [f]οἷον ἐν Διονυσίοις, ἢ [g]ἐν μυστηρίοις, ἢ ἐν πανηγύρεσίν τισιν. ἅπαντα γὰρ ταῦτα ἀφορμὰς [h]παρέξει σοι εἰς τὸν ἔπαινον.

γ'. Ἀπὸ δὲ τούτου ἰτέον καὶ ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τις γέγονε. πρῶτον μὲν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ ἔθνος, Ἀσίαν, Εὐρώπην· καὶ τούτων αὖ πάλιν, Ἑλληνικὸν, ἢ [i]βαρβαρικόν· ἢ σοφίαν, ἢ ἀνδρείαν τοῦ ἔθνους, ἤ τι τοιοῦτον ἐπισημαινόμενον. εἶτα ἐπὶ τὸ περιεχόμενον· τίς ἡ πόλις, καὶ ἡ μητρόπολις αὐτῶν· ἐχομένη ἡ πόλις μητροπόλεως τῇ τιμῇ [k]τῇ" μεγάλῃ, πολυάνθρωπος, εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετὴν, ἢ ἄν τι ἕτερον ἀνδραγάθημα τῆς πόλεως. ἔπειτα τὰ μὲν περιεχόμενα ἐν τῇ πόλει· ποίας τινὸς οἰκίας, ὅτι ἀ Φαύλης, ὅτι ἀπ ἀδόξου γένους ἐνδόξου, ποίων τινῶν προγόνων καὶ πατέρων, καὶ ἔπαινον ἐν βραχεῖ τούτων ἀπὸ τῶν προσόντων.

δ'. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐπ' αὐτὸν ἤδη τὸν ἔπαινον ἰέναι τοῦ ἐγκωμιαζομένου, καὶ ὃ ἡ γενέθλιος· ποίας τινὸς φύσεως κατὰ σῶμα, [l]κατὰ ἰσχύν. εἰ μέγας ἐστὶ, κατὰ τὸν Αἴαντα· εἰ καλὸς καὶ ἀνδρεῖος, κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. καὶ εἰ εὔβουλος, ἢ δίκαιος, ἢ σώφρων εἴη, τὰ ἁρμόζοντα πρόσωπα, τὸν Νέστορα, τὸν Θεμιστοκλέα, τὸν Ἀριστείδην, τὸν Φωκίωνα. εἰ χρηστὸς, ὅτι θυμοειδὴς μετὰ τοῦ πραοῦ, [m]καὶ" ὅτι ὀξὺς ἐνθυμηθῆναι. κἂν ᾖ μικρὸς, ὅτι μείζων τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν, κατὰ τὸν Τυδέα, κατὰ τὸν Κόνωνα.

mis, aut veris, aut reliquarum anni partium, vt in laudibus ad ludos attinentibus temporum proprietates indicauimus, hyemi sane fortitudinem, veri speciosam venustatem attribuentes, aestati agrorum fructus et bonorum copiam, reliquo autem tempori operum vacationem et laborum quietem. Erunt praeterea significanda, quae aliquando accidere temporibus: vti si quis natus sit die festo, scilicet Bacchanalibus, aut Mysteriis, aut publico aliquo conuentu. Haec enim omnia argumenti facultatem ad prosequendas laudes tibi suppeditabunt.

III. Hinc ad loca, vbi natus est aliquis, deueniendum. primum quidem, ab eo, quod nationem continet, ad Asiam viz. ad Europam: et hinc rursus explicandum, si natio Graeca sit, vel barbara; si sapientiam, aut fortitudinem, vel aliquid eiusmodi praeclarum in se habuerit. Deinde ad illud, quod continetur, vt quaenam sit ciuitas, et ipsorum

ipsorum metropolis: aut si sit principi ciuitati in honore proxima, si ampla et florens, si frequens populo, ac ad virorum virtutem fertilis, aut si quod aliud sit ciuitatis strenue factum. Tum ea, quae in vrbe continentur, prosequeris, ex qua familia quis natus sit, quod non ex humili et ignobili, sed ex praeclaro genere; ex quibus auis et parentibus, quorum laudem (prout res copiam suppeditauerit) perstringes.

IV. Ad haec ad laudem illius, de cuius laudatione agitur, cuiusque est natalis dies, deuenies; cuius sit naturae, tum in iis, quae ad corpus ac vires attinent. Si magnus sit, Aiaci; si pulcher et fortis, Achilli similem dices. Si prudens, aut iustus, aut temperans fuerit, congruentibus personis, Nestori, Themistocli, Aristidi, Phocioni, illum aequiparabis. Si facilis sit, quod et iram quandam mansuetudini admistam habeat, sitque ad cogitandum celer. Si autem paruus sit, quod animi virtute excellit, vt Tydeus et Conon.

V. Ex-

e Ἀπονέμοντες *Codd. Mss.*

f Οἷον εἰ ἐν Δ. *Cant.*

g *Sc.* ἐν Ἐλευσινίοις. nam Cereris Eleusiniae sacra, Eleusinia dicta, μυστήρια etiam κατ' ἐξοχὴν appellata sunt. Vide *Meursium* de Eleusiniis.

h Ita et *Wolfius* legit: nec aliter in *Codd. Mss.* Παρέξω ediderunt *Ald.* et *Steph.*

i Βάρβαρον *Codd. Mss.* et mox ἀνδρείαν.

k Deest *Reg.* 1. εἰ, vel ἢ μεγάλη, π. legisse videtur interpres.

l Καὶ ἰσχὺν *Cant.*

m Omittit *Cant.*

n Ἀμ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ε. Οἷός τις τὰ περὶ τὸν βίον, εἰ φιλόκαλος, εἰ φιλοπρεπής· οἷος πρὸς τὰς ἰδιώτας, πρὸς τὴν πόλιν, κατὰ τὰς φιλοτιμίας τὰς πρὸς τὴν πόλιν. κἂν εἰ ἐπιστήμης τινὸς ἐπίβολος εἴη, οἷον ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς, ἢ φιλοσοφίας, θετικῶς ἐπάγοντα τὸν ἐν τούτοις ἔπαινον, εἰς ὅσα τούτων ἕκαστον χρήσιμον. ὕτω γὰρ ἂν [n] ἀμφιλαβὴς ὁ λόγος γένοιτο· [o] ποῖος ἤδη γέγονε, ποῖός ἐστιν ἐν τῷ παρόντι, καὶ ποῖον εἰκὸς ἔσεσθαι εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον. ἐν τούτῳ δὲ γενόμενοι, ἐκ ἄπο τρόπου ἂν ποιοῖμεν καὶ εὐχόμενοι τοῖς τε ἄλλοις καὶ τοῖς [p] γενεθλίοις περὶ τὸ μέλλοντος βίου, καὶ τὸ ἀμείνω τὸ παρελθυθότος γενέσθαι τοῦτον, καὶ πολλὰς περιόδους χρόνων τελέσαντα, εἰς λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον γῆρας παρελθεῖν.

V. Explicabis etiam, qualis sit in iis, quae ad vitam pertinent: si elegans sit, si magnificus. qualis in priuatos, qualis erga ciuitatem, in iis etiam, quae ad honoris et gloriae studia spectant. Item si in aliqua scientia emineat, vt in medicina, rhetorica, aut philosophia; apposite, vt debet, laus ex iis inducenda erit, ad quaecunque horum singula vtilia videbuntur. Sic enim copiosa fiet oratio; vt coniicere liceat, qualis olim iam fuit, qualis impraesentiarum, qualemque in posterum fore verisimile est. In hoc autem cum erimus, non alienum fuerit, si tam ab aliis diis, quam ab iis, qui natiuitatibus praesunt, precibus petierimus, vt vita futura melior sit, quam praeterita, ac vt, confectis multis temporum spatiis, ad viridem felicemque senectutem perueniat.

n Ἀμφιλαφὴς *Codd. Mss.* *Ald.* et *Steph.*
o Ita etiam *Mss.* ποῖος ediderunt
p Γενεθλίοις θεοῖς in *Codd. Mss.*

CAP. IV.

ΚΕΦ. δ'.

Μέθοδος ἐπιθαλαμίων.

Πρὸ δὲ τῶ περὶ τῆς γενέσεως λόγω· μικρῶ γάρ μοι παρῆλθεν ὑπὸ τῶ θορύβω καὶ τῆς ταραχῆς τῆς περὶ τὴν ἔξοδον· ὁ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ λεγόμενος λόγος· [a] ἐχόμενος δέ τοι μάλιστα καὶ ἀκόλουθος εἴη τοῖς ἀμίκτοις τῶν λόγων σχεδὸν, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γαμικῷ, πλὴν τῷ χρόνῳ διαφέρων, ἐπὶ τελεσμένοις τοῖς γάμοις λεγόμενος ἔτος· ἃ μὴν τοῖς γ' ἄλλοις ἀπάδων τῶ προειρημένω, καὶ ὥσπερ ἀντὶ Ὑμεναίων ἐπαδόμενος τοῖς γάμοις ἐστίν. [b] εἰ μὲν ἔν καὶ παρὰ Σαπφοῖ τῆς ἰδέας ταύτης παραδείγματα, [c] ἐπιθαλάμιος [d] ἔτως

CAP. IV.

De Oratione Epithalamia.

Ante orationem de natiuitate (id enim me fere praeterierat ob tumultum et turbationem discessus) tractanda esset oratio, quae apud thalamum dici consueuit: nam et illa proxima est simplicibus orationibus, eademque cum nuptiali oratione, nisi quod differt tantum tempore, quia nuptiis consummatis haec recitatur: in reliquis tamen praedictae orationi penitus respondere videtur, et post nuptias veluti Hymenaeorum loco canitur. Sunt igitur etiam apud Sappho huius formae exempla, cum odae *Epitha-*

a Ἐχόμενον δέ τι μάλιστα καὶ ἀκόλουθον *Mss.*

b Pro εἰ μὲν ἔν cum *Antimacho* et *Stephano* legemus ἔστι μὲν ἔν. *Sylb.* Ἦν μὲν ἔν in *Codd. Mss.*

c Forsan sic legendum: ἐν ταῖς ἐπιθαλαμίοις ἔτως ἐπιγεγραμμέναις ᾠδαῖς. quanquam etiam nominandi casu legere possumus αἱ ἐπιθαλάμιοι ἔτως ἐπιγεγραμμένοι ᾠδαὶ, vel singulariter ἡ ἐπιθαλάμιος ἔτως ἐπιγεγραμμένη ᾠδὴ, vt supra (p. 201. v. pen.) τοιοῦτον γὰρ Σαπφικόν τι ἐπιθαλάμιον τυτί. Loquendi autem genus illud cum aduerbio ἔτως vsurpatum etiam supra p. 234. v. 10. et alibi. *Sylb.* Cum vulgatis consentiunt *Mss.* nisi quod ἐπιγραφομέναις pro ἐπιγεγραμμέναις habeant.

d Ἐπιθαλάμιος] Scripsisse autem *Sapphonem* libellum *epithala-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐπιγεγραμμέναις ταῖς ᾠδαῖς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀχ ἡ αὐτὴ [e]μεταχείρησις ποιήσεώς τε καὶ πεζῆς λόγου, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς μέτροις, ἅτινα δὲ καὶ τοῖς ἐννοήμασι διενήνοχε ταῦτα, τοῦτον ἄν μοι δοκεῖ τὸν τρόπον καὶ τοῦτον τὸν λόγον προσφόρως μεταχειρίσασθαι, εἰ ἐν μὲν τῷ προοιμίῳ εὐθὺς αὐτὸ τοῦτο ἐπισημαίνοιο, ὅτι οἱ [f]μὲν ἄλλοι τὸν Ὑμέναιον ᾄδουσιν, ἡμεῖς δ' ἀντὶ τοῦ Ὑμεναίου τὸν λόγον, ἀχ ὑπ' αὐλοῖς, ἢ πηκτίσιν, ἢ νὴ Δία καλλιφωνίᾳ τινὶ τοιαύτῃ, ἀλλ' ἐπαίνοις καὶ ὕμνοις τῶν γεγαμηκότων.

β'. Εἶτ' ἐπὶ τούτοις ἐπάγειν, ὅτι ἀναγκαῖος ὁ γάμος ἀνθρώποις γ' ἐστὶ· σωτηρία γὰρ τοῦ γένους· καὶ ὅσα ἀγαθὰ [g]εἰς γάμον. εἶτα μεταβήσῃ ἐπὶ τὰ πρόσωπα τῶν [h]συνόντων εἰς τὸν γάμον, ὁποῖοί τινες ἕτοι· ἐν ᾧ

Epithalamii inſcriptionem habeant. Verum quia carminis et ſolutae orationis non eadem eſt tractatio; ſed ſicuti metris, ita etiam mentis conceptu et ſententiis haec differunt; hoc pacto hanc itidem orationem commode tractari poſſe cenſeo, ſi in exordio ſtatim hoc ſignificaueris, alios quidem Hymenaeum canere conſueuiſſe, nos vero Hymenaei loco orationem habere, non tibiis, aut citharis, neque aedepol aliquo eiuſmodi cantu, ſed eorum laudibus et hymnis, qui matrimonio copulantur.

Praecepta de hac oratione.

II. Poſt haec deinceps adducendum erit, quod hominibus exſiſtentibus nuptiae neceſſariae ſunt: (ex his enim humani generis ſalus) et quaecunque alia bona ad nuptias pertinent, oratione proſequeris. Deuenies poſtea ad perſonas, quae ad nuptias conuenere, et quaenam hae ſint, explicabis: in quo de

thalamiorum, docet nos praeter *Dionyſium* etiam *Seruius*. cuius *Dionyſii* verba e ſcriptis libris ita ſunt reformanda: Ἦν μὲν ὃν καὶ παρὰ Σαπφοῖ τῆς ἰδέας ταύτης παραδείγματα ἐπιθαλαμίοις ἔτως ἐπιγραφομένοις ταῖς ᾠδαῖς. *Voſſ.* ad *Catullum*, p. 189.

e Vt hic μεταχείρησις ſcriptum, et mox (v. 5.) μεταχειρίσασθαι, ita et infra p. 64. (iuxta *Ed. Sylb.*) eiuſdemque generis alia diuerſitas notata ſupra p. 234. v. 3. *Sylb.* Μεταχείρησις legit *Wolfius*. Ἐπιχείρησις in *Cod. Cant.*

f Omittunt *Colb.* et *Cant.*

g Ἐκ τοῦ γάμου *Reg.* 1.

h Συνιόντων mauult *Wolfius.*

περὶ γένους ἐρεῖς αὐτῶν καὶ [i]τροφῆς, καὶ περὶ κάλλους σωμάτων καὶ ἡλικίας· ὅσα ἐκ τύχης αὐτοῖς πρόσεστιν· καὶ περὶ ἐπιτηδευμάτων, ὅτι σπουδὴν ἔσχον περὶ τὸν γάμον καὶ τὴν σύζευξιν αὐτήν· ὅπως διάκεινται ἐπὶ τῷ γάμῳ οἱ οἰκεῖοι, οἱ ἀλλότριοι, ἡ πόλις αὐτὴ δημοσίᾳ· ὅτι πᾶσι διὰ σπουδῆς ὁ γάμος ἐστί· καὶ ὁ γάμος ἔοικε πανηγύρει τινὶ, καὶ νουμηνίᾳ, καὶ δημοτελεῖ ἑορτῇ τῆς πόλεως. ὥσπερ δ' ἐν τοῖς γαμικοῖς ἠξιῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπισκοπεῖν, οἷον, εἰ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, εἰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἅτινα δὲ μηδ' ἐν τούτῳ παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι τὸ μέρος τοῦ λόγου τούτου.

γ'. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἐπαίνοις καὶ τοῖς ἐγκωμίοις καὶ προτροπή τις ἔσω τοῖς γαμοῦσι πρὸς τὸ σπουδάζειν περὶ ἀλλήλους καὶ ὁμονοεῖν ὅτι μάλιστα· καὶ ὅσα ἀγαθὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ὁμονοίας καὶ φιλίας ἀνάγκη συμβαίνειν, ἀπὸ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὸ ἴδιον ἄγοντα τὸν λόγον· ὅτι ὁμόνοια πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ἡγεῖται τῶν ἀγαθῶν, μάλιστα δὲ τοῖς γεγαμηκόσι. καὶ εἰς τοῦτο καὶ τὸ τοῦ

de ipſarum origine, de educatione, de corporum pulchritudine, de aetate; quot fortunae bona habeant: atque de ſtudiis eorum et moribus diſſerendum; quod diligentiam, vti matrimonium atque coniunctio efficeretur, adhibuerint; et quo animo ſint nuptiarum cauſa familiares, itemque alieni, et ciuitas ipſa publice: atque matrimonium plane omnibus curae eſſe; et nuptias conuentui alicui, et calendarum celebrationi, et ciuitatis ſolenni feſto ſimiles exſiſtere. Sicuti autem in nuptialibus, poſt reliqua, illud inſpicere dignum putamus, vti ſi ex eadem patria, ſi ex eodem genere: ita in his quoque eiuſmodi orationis partem non minimi faciendam eſſe duces.

III. Poſt laudes vero et laudationes cohortatio quaedam nuptias celebrantibus accedat, ad mutuum inter ſe ſtudium exercendum, ac ad vnum idemque ſentiendum. Dein memorans, quot bona ex huiuſmodi concordia et amore neceſſario contingant, ab vniuerſali materia ad ſingularem propriamque orationem trahes: videlicet quod concordia omnibus eſt bonorum dux, et potiſſime matrimonio coniunctis. Ad quod illud Homeri omnium

i Alibi ἀνατροφῆς.

k Ἐν-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ὁμήρε παραληπτέον [k]ἐνδόξῳ χρήσει χρώμενον, ὅτι ἡδὲν μεῖζον ἀγαθὸν,

[l]Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. —

τίνα μὲν ἐκ τούτων τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαρὰ, τίνα δὲ ἡδέα τοῖς φίλοις. ἐπὶ τέλει δὲ καὶ εὐχῇ χρῆσθαι, ὅπως ὅτι τάχιστα παῖδες γένοιντο, ὡς καὶ τούτων ἐπιδεῖν γάμους, καὶ ᾄσαι τὸν Ὑμέναιον, καὶ ὑπόθεσιν ἔχειν αὖθις τοιούτων λόγων.

ΚΕΦ. ε.

Μέθοδος προσφωνηματικῶν.

[a]Ἰσοκράτης μὲν, ὁ σὸς ἑταῖρος καὶ ἐμὸς, ὦ Ἐχέκρατες, εἴπερ ἄλλο τι, φησὶ χρῆναι προσεῖναι τοῖς σπουδαίοις

omnium ſermone celebratum tibi adducendum erit; nullum maius bonum,

Quam dum concordes conſiliis aedes habitent
Vir atque coniux. — —

quanto ob eam rem inimici dolore, quantaque amici voluptate afficiantur. Poſtremo precibus vteris, vt quam primum liberi ſuſcipiantur, quo eorum nuptias adſpicere, Hymenaeum canere, et eiuſmodi orationum materiam occaſionemque rurſus habere poſſimus.

CAP. V.

De Oratione Compellatoria.

Iſocrates quidem ille tuus meuſque amicus, O Echecrates, inter alia, quae in *Admonitione* ad Hipponici filium, decere

[k] Ἐνδόξῳ ξήσει χρώμενον legit *Wolfius*.

[l] Ex *Homeri* Odyſſ. ζ. v. 183.

[a] Ἰσοκράτης μὲν, ὁ σὸς ἑταῖρος καὶ ἐμὸς] Tres (nonnullorum ſententia) fuere *Scriptores*, quorum quiſque *Iſocrates* nominatus eſt. Primus celeberrimus ille Athenienſis, *Platonis* aequalis. Alter (vt teſtatur

ἀνθρώποις, ἐν τῇ παραινέσει τῇ πρὸς [b]τὸν Ἱππονίκου, καὶ τὴν φιλοπροσηγορίαν· ὅπερ ἐστὶ τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἁπαντῶντας, ὡς αὐτός φησιν. εἰ δὲ καὶ ἰδίᾳ χρὴν πρὸς ἕκαστον τοῦτο ποιεῖν, ὅπως καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς ὅτι μάλιστα οἰκειοτέρως καὶ εὐμενεστέρως ἔχειν πρὸς ἡμᾶς [c]παρασκευάζοιμεν ἐκ τῆς τοιαύτης φιλοπροσηγορίας· πολλῷ δή που ἀναγκαιότερον τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς προσφωνήσεως, εἰ πρὸς τοὺς ἐν τέλει καὶ ἐν ἀρχαῖς γεγονότας ἀφ' ἡμῶν γίνοιτο, μάλιστά γε δὴ τοὺς ἑκάστοτε ἐκ βασιλέων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις

decere iudicat virum probum, facilitatem atque affabilitatem maxime requirit; cuius proprium eſt obuios quoſque ſalutare et blande compellare. Si vero inter noſmet etiam priuatim ea conſuetudine vti debeamus, ad familiaritatem nobis ſingulorum amicitiamque tali comitate atque vrbanitate conciliandam: multo magis neceſſaria eſt res, ſumma cum humanitate eos excipere, qui clauum tenent reipublicae rerumque potiuntur; praeſertim vero, qui a Regibus legati vrbium populorumque noſtro-

tur *Suidas*) Apolloniates, diſcipulus ac ſucceſſor magni illius *Iſocratis*. Tertius *Dionyſii* et *Echecratis* amicus, quem *Stephanus* non infirmis rationibus (in prima *Diatribe* ad *Iſocratem*) probat auctorem eſſe *Opuſculi* ad *Demonicum* ſcripti: quod tamen *Harpocrat.* (v. ἐπακτὸς ὅρκος) *Iſocrati Apolloniatae* adſcribit. Vide notam proxime ſequentem.

[b] τὸν Ἱππονίκου legendum eſſe, pro vulgato τὸν Ἱππόνικον, *Muretus* quoque pridem monuit in *Var. Lect.* c. 1. vbi etiam ex hoc *Dionyſii* loco docet, Παραίνεσιν *Iſocratis*, ad Demonicum, Hipponici filium, ſcriptam, non ad veterem *Iſocratem*, ſed ad recentiorem, *Dionyſii* ſcilicet aequalem et familiarem, eſſe referendam. *Sylb.* Verum, inquit *Coloneſius*, ex eo, quod *Iſocratem* appellat ἑταῖρον, *amicum*, (vt vertendum eſſe oſtendit *Cotelerius* ad *Chryſoſt.* in *Danielem*) non recte euincit, *Iſocratem* hunc circa *Dionyſii* tempora floruiſſe: nam *amicus* non modo is eſt, qui eadem nobiſcum aetate luce fruitur, ſed etiam qui longo tempore ante nos vixit. Vide *Coloneſii* Opuſcula cap. IX.

[c] παρασκευάζοιμεν in *Codd. MSS.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὰς ἡμετέρας παραγινομένας, ὅπως καὶ αὐτὰς διὰ τοιάδε τρόπου, καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰς [d]αὐτῶν πατρίδας οἰκειοτέρως διακεῖσθαι παρασκευάσαιμεν. ἀμέλει γέ τοι καὶ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἐπιχωριάζει ἐπὶ πᾶσι, καὶ καθάπερ τις ἔθος ὁ νόμος καὶ θεσμὸς διελήλυθε διὰ πάντων, ὡς εὐθὺς ἅμα τε τῇ πρώτῃ τῶν πυλῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, εἰσόδῳ προσφωνεῖν τάδε δημοσίᾳ τὰς πόλεις ὑφ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν ἀρίστων κατὰ τὴν παιδείαν, ὥσπερ δημοσίᾳ τινὶ φωνῇ καὶ κοινῷ προσαγορεύματι [c]προσαγορευόντος. φέρε δὴ εἴπωμέν τι καὶ περὶ τούτων τῶν λόγων, ὅπως ἂν καὶ τάδε ἄριστα καὶ ῥᾷστα μεταχειριζοίμεθα.

β'. Καθόλου μὲν ὁ τρόπος αὐτῶν τοιοῦτος, ὡς σύγασίν τινα ἔχειν τῆς αὐτῶν πατρίδος πρὸς τοὺς ἄρχειν μέλλοντας. δεῖ δ' οὐκ αὐτὸ τοῦτο μόνον πραγματεύεσθαι ἐν τῷ λόγῳ, ἀλλὰ μηδ' αὐτῶν ἐν τῷ τοιῷδε ὀλιγώρως ἔχειν. ἀρχὴ δὲ ἐμοὶ δοκεῖ ἀναγκαιοτάτη ἂν [f]αὐτὴ γενέσθαι περὶ αὐτοῦ τ' εἰπεῖν, καὶ τῆς ἑαυτοῦ

noſtrorum obtinent principatum: vt hac ratione ipſos erga nos atque adeo patriam vniuerſam propitios magis atque beneuolos reddamus. Nam et hoc more quidem inſtitutoque omnium fere receptum eſt, et quaſi lex quaedam ab omnibus ſeruanda ſancita videatur; vt illi, primo ſtatim (vt dixerit quiſpiam) ad vrbem acceſſu, a docto aliquo et literato viro communi vrbis totius voce ſalutentur. Age igitur, atque experiamur aliquid dicere de huiuſmodi orationibus, quo melius faciliuſque a nobis tractari poſſint.

Methodus huius orationis.

II. In vniuerſum autem haec in iis ſeruanda methodus, vt quandam prae ſe ferant patriae commendationem ad eos, qui reipublicae curam ſuſcepturi ſunt: neque hoc ſolum ſibi proponere debet oratio, ſed et noſmet aliquo modo reſpiciat neceſſe eſt. Primo quidem res poſtulat, vt de nobis [*]ipſis verba faciamus, necnon inſtitutum noſtrum animique

d Αὐτῶν, et mox (v. 14.) ἑαυτῶν *Cant.*

e Προσαγορεύοντες *Codd. Mſſ.*

f Legendum videtur vel αὕτη, vel αὐτῷ. *Sylb.*

g Ἀπο-

προαιρέσεως, καὶ δι' ὅ τι προκεχείρισαι ἐκ πάντων ἐπὶ τὸν λόγον, καὶ ὅ τι ἀναγκαία αὐτῷ ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. ἐχέτω δ' ἐν τούτῳ καὶ θεραπείαν τινὰ τοῦ ἄρχοντος, ὡς [g]ἀποδεχομένου τοὺς τοιούτους ἅπαντας, καὶ οἷον αὐτοῦ χεῖρα ὀρέγοντος, διόπερ καὶ ἑτοιμότερον ὑπήκουσε· καὶ ὅτι ἦν μὲν καὶ ἀκοῦσαι τοῦτο εὐθὺς περὶ αὐτοῦ, πολὺ δ' ἔτι ἐναργέστερον τῇ ὄψει αὐτῇ πέφηνεν ἀτεχνῶς, οἷον ἐκ τοῦ προσώπου καὶ τῆς φαιδρότητος, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τοῦ ἤθους καὶ τῆς πρὸς ταῦτα δεξιότητος φανερῶν γινομένων. οὕτω δὲ προκατασκευάσαντα τὸν λόγον, ἐξῆς ἰτέον ἐπὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ βασιλέως, ἐν βραχεῖ τοῦτο [h]ποιησάμενον, ὅτι οὐδὲ ὁ σύμπας χρόνος [i]ἐξαρκέσαι πρὸς τοῦτο, καὶ ὅτι ἑτέρου καιροῦ, οὐ τοῦ παρόντος. κατακλείσας δὲ τὸ ἐγκώμιον εἰς τοῦτο, ὅτι ἕν τι τῶν καλῶν τῶν βασιλέως καὶ τοῦτο, τὸ τοιοῦτον ἄνδρα ἐπιλεξάμενον καταπέμψαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος οὐ πόρρω βαίνοντα τῆς [k]αὐτοῦ προαιρέσεως.

mique conſilium in medium adferamus; atque argumenti ad haec neceſſitas eſt explicanda, quam ob cauſam in eam ingreſſi ſumus orationem. Hinc principis gratia praedicanda, vtpote tales ad prouinciae adminiſtrationem mittentis, et quaſi manum nobis porrigentis: cui idcirco promtius ſit obtemperatum, quod non tantum auditu perceptum eſt, ſed et manifeſtius in vultu perſpectum; ex cuius ſplendore, tanquam in ſpeculo, mores dexteritaſque in negotiis gerendis clare eluceſcant. Ita inſtituta oratione, ad regis ipſius laudes procedendum: ſed leuius perſtringantur, quod ad eas celebrandas vix vniuerſum ſufficiat tempus, et quod alterius, non praeſentis, orationis eſſe debeant argumentum. Haec vero ſit oportet totius laudationis concluſio: inter caeteras eius laudes eam nequaquam infimam eſſe, quod ad hanc praefecturam obeundam talem virum delegerit, qui virtutibus eius et veſtigiis inſiſtet.

III. At-

g Ἀποδεικνυμένου legiſſe videtur interpres.

h Καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπισημηνάμενον poſt ποιησάμενον adiicit *Reg.* 1.

i Si quis malit ἐξαρκέσειε, vel ἐξαρκέσει, per me licet.

k Ἑαυτοῦ *Cant.*

l Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γ'. Καὶ ἐντεῦθεν ἀρχέσθω σοι τὸ ἐγκώμιον τῆ ἡγεμένι. χρήσῃ δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς λόγοις, ἀπὸ γένους, ἀπὸ φύσεως, ἀπὸ ἀνατροφῆς, εἰ μὲν φανερὰ εἴη, καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς διεξιόντα· εἰ δ' ἄδηλα, κατὰ τὸ πιθανὸν προάγοντα, ὅτι ἀνάγκη τῶν τηλικούτων καὶ τοιούτων κατηξιωμένον, ἢ γένει, ἤτε φύσει, ἢ ἀνατροφῆ λείπεσθαί τινων, ἀλλὰ διὰ ταῦτα προκεκρίσθαι. τά γε μὴν φανερὰ ἀκριβέστερον ἐπισημαινόμενον, οἷον, ἐν νέᾳ ἡλικίᾳ τοιοῦτος, τί χρὴ προσδοκᾶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον; καὶ ὅτι νέος μὲν τὴν ἡλικίαν, πρεσβύτερος δὲ τὴν φρόνησιν. εἰ δὲ πρεσβύτης, ὅτι ἐν πολλοῖς δὴς πεῖραν ἑαυτὸν τῆς ἀρετῆς, εἰκότως καὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπιτρέπεται· καὶ ὅτι καὶ τοῦτο τῆς εὐμοιρίας τῆς περὶ αὐτὸν, τὸ ἐν τῷ γήρᾳ ἀκμάζειν. εἰ δὲ δὴ καὶ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ, μηδὲ τοῦτο παρέργως παρατρέχειν. εἰ φιλολόγος εἴη, ἐγκώμιον παιδείας, καὶ ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι μάλιστα ἄξιοι ἀρχῆς καὶ τοιαύτης ἡγεμονίας. καὶ εἴ γε τὴν Ῥωμαϊκὴν διάλεκτον εἴη

Atque hinc ad praetoris laudes progrediendum: quae ducendae a genere, ab animi corporisque dotibus, et ab institutione. Ea, si nota sint et manifesta, verbis quam amplissimis recensenda; sin vero ignota atque incerta, adferantur in medium verisimilia: certum nimirum esse, ei, qui ad hoc munus tam honorifice sit assumtus, nihil defuisse vel ad natalium splendorem, vel ad ingenii praestantiam, vel ad educationis curam, sed ideo ad hanc dignitatem euectum. Quae autem nota sunt, ea accuratius oratione illustranda: veluti, qui prima aetate talis exstiterit, quid non de eo in posterum exspectandum? et quod aetate licet iuuenis sit, prudentia tamen senex. Si vero senectutem attigerit, quod in variis rebus virtutem suam testatam fecerit, ideoque merito ei hoc imperium commissum: atque id felicioris eius indolis indicium esse, quod in senectute vigeat floreatque. Quinetiam si vultu maiestatem prae se ferat; neque id silentio praetereundum. Si vero literis sit imbutus, doctrinae encomium adiiciendum; et non nisi viris scientia praestantibus ad honores et imperia aditum patere. Si Romanae linguae peritus

πεπαιδευμένος, τοῖς ἀρίστοις τῶν Ῥωμαίων παραβάλλειν· [l] εἴτε τὴν Ἑλληνικὴν, τοῖς τῶν Ἑλλήνων· διὰ τοῦτο δὲ καὶ δίκαιος, καὶ σώφρων, καὶ περὶ τὰς δίκας ἀκριβής. παραδείγμασι δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ χρηστέον προσώποις, τῷ Ἀριστείδῃ, τῷ Θεμιστοκλεῖ ἐφαρμόζοντα, καὶ παραβάλλοντα, καὶ τούτων ἀμείνω ἀποφαίνοντα.

δ'. Ἐὰν δ' ἔχωμεν καὶ πράξεις τινὰς αὐτῆ προγεγενημένας, καὶ ἀρχὰς [m] προηγμένας λέγειν, ἢ ἐν στρατείαις, ἢ ἐν διοικήσεσι, καὶ ταύτας παρατιθέναι. ἐὰν δὲ καὶ τιμὰς ἔχωμεν αὐτῷ πατέρων γενομένας λέγειν, καὶ τούτων χρὴ μνημονεύειν. καὶ ἐντεῦθεν προτροπὴ καὶ παράκλησις πρὸς εὔνοιαν τῆς πόλεως, [n] ἐπισημηνάμενον, ὅτι χρηστὴν ἐλπίδα περὶ τούτου ἔχουσι. φανερὸν γάρ τοι ἀπὸ τοῦ ἤτως ἀποδέξασθαι τὴν πόλιν, ἀπὸ τοῦ φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενε-

peritus sit, cum Romanis; si Graece sciat, cum Graecis praestantissimis comparandus: atque ideo iustum esse, temperantem, et in iudiciis aequissimum. Itaque et antiquorum exempla proferenda, vt Aristidis et Themistoclis, quibus illum non modo simillimum esse et aequalem praedicabis, sed et superiorem.

IV. Quod si ab eo praeclara quaedam olim gesta fuerint, vel etiam munera primaria in exercitu, aut rep. administrarit, et haec quoque in laudes adiecta sunto: quinimo * et honorum etiam, qui maioribus ipsius forte obtigerunt, fiat peculiaris mentio. Atque hinc sequatur sermo ad conciliandam ciuitatis beneuolentiam hortatorius, quo ostendetur, ipsam pulcherrimam de eo spem habere. manifestum enim ex eo, quod vrbs tam benigne eum exceperit, omnesque humanitate ac comitate adeo singulari prosecuta fuerit, cumque iis sermones

l Rectius (opinor) legeris εἰ δὲ. *Sylb.*

m Προηγμένας *Reg.* 1. et *Colb.*

* *Al.* honores quoque dignitatesque a maioribus exhibitae commemorandae sunt.

n Accusatiuum ἐπισημηνάμενον respicit gerundium: ea nimirum structurae forma, qua p. 253. v. 10. ὕτω δὲ καταστήσάμενον τὸν λόγον, ἑξῆς ἰτέον ἐπὶ τὸ ἐγκώμιον τῆ βασιλεῖ. Sic etiam p. 254. v. 8. et pag. 256. v. 8. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι, ὅτι [o] εἰκότως τοῦτο ἐποίησεν. τοιαύτη γὰρ ἡ πόλις, οἵα ἀμείβεσθαι τοὺς εὖ χρησαμένους ἑαυτῇ.

ε. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ ἔπαινος ὁ περὶ τῆς πόλεως, ἐὰν λέγῃς περὶ γένους αὐτῆς, περὶ δυνάμεως τῆς ἐν ταῖς προσόδοις, περὶ παιδείας τῶν ἐνοικούντων, περὶ χώρας τῆς ὑποτελοῦς, ἀφ' ἧς ἡ πρόσοδος, εἰ μὲν πολλὴ εἴη, εἰς ἰσχὺν τῆς πόλεως ἀναφέροντα· εἰ δ' ὀλίγη, ὅτι ἀρκεῖται καὶ ταύτῃ. ὅπερ ἂν οἰκισὴν ἀναγκαῖον εἰπεῖν, ἐάν τε θεὸς, ἐάν τε ἥρως εἴη, εἴτ' ἄν τῶν ἀρχαίων τις, εἴτ' ἄν τῶν ἔναγχος γεγενημένων βασιλέων. εἰ ἄν καὶ μύθους τινὰς [p] ἔχοιμεν προσόντας τῇ πόλει, μηδὲ τούτους παραλιπεῖν. μετὰ ταῦτα περὶ μεγέθους τῆς πόλεως, περὶ κάλλους, περὶ θέσεως, εἴτ' ἠπειρωτικὴ εἴη, εἴτ' ἐπιθαλατ[ι]δίους, ἢ νησιῶτις. καὶ εἴ τινας τιμὰς ἔχοιμεν [q] περὶ βασιλέων, μηδὲ ταύτας παραλιπεῖν, κἂν εἰ πράξεις τινὰς προγεγενημένας, ἢ παλαιὰς, ἢ νέας, ἢ εἰ

mones miſcuerit, ipſam non ſine ratione hoc feciſſe. Huiuſmodi nimirum eſſe ciuitatem, quae ſingulis, de ea bene mereri ſtudentibus, vices rependat.

V. Deinde procedat ad laudes vrbis, quae petendae ab origine ipſius; a vectigalium magnitudine; ab incolarum eruditione; a regione ſtipendiaria, vnde annui cenſus: quae ſi ampla ſit, ad vrbis robur et potentiam etiam hoc referendum: ſi parua, ei tamen ſufficere dicendum. Vbi et vrbis conditorem laudare neceſſe erit; vtrum deus fuerit, an heros, aut quis antiquorum regum, ſiue ex iis vnus, qui nuper vixerit, memorandum. Neque demum fabulae, ſi quae ad vrbem ſpectant, praetereundae. Adiiciatur et aliquid de magnitudine vrbis, eiuſque pulchritudine; atque etiam de ſitu, vtrum in continenti ſit, aut mari vicina, aut denique inſula. Recenſendi inſuper honores, ſi quos a regibus acceperit, res item olim, aut nuper, praeclare geſtae; atque

o Εἰκότως καὶ τοῦτο *Cant.*

p In *vulgatis* legitur ἔχωμεν, ſtructurae forma inuſitata. Noſtra lectio reperitur etiam paullo poſt, ſcilicet v. 15. *Sylb.*

q Παρὰ βασιλέων legit *Wolfius.*

τιμὰς προϋπαρξάσας παρ' ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄρχοντας τοὺς προγεγενημένους.

ς'. Ἐν ἅπασι δὲ τούτοις μεμίχθω ἡ προτροπὴ καὶ παράκλησις πρὸς εὔνοιαν τῆς πόλεως· δεῖν γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄρχοντας ταῖς τοιαύταις πόλεσι τὰς παρ' ἑαυτῶν εὐνοίας προσνέμειν. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει εὐχῇ χρησόμεθα ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος. καὶ ὑπὲρ ἡμῶν δ' αὐτῶν πάλιν μνησθησόμεθα, εἰ μὲν τῶν ἀρχομένων εἴημεν, ὅτι [r] ἀπὸ τοιούτου ἡμεῖς τιμῆς καὶ δόξης τευξόμεθα· εἰ δὲ τῶν ἤδη προευδοκιμηκότων καὶ [s] προειρηκότων ἀνεπαχθῶς περὶ αὐτῶν, εἰπόντες τὸ μὴ φυλαχθήσεσθαι μόνον ἐπὶ τούτων τὴν δόξαν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ πολλῷ ἀμείνω πρὸς τὸ λοιπὸν ἔσεσθαι.

ζ. Ἀπαγγελία δὲ πρέποι ἂν μάλιστα μεμιγμένη τῷ τοιούτῳ λόγῳ, ἐνιαχοῦ μὲν συνεστραμμένη, ἐνιαχοῦ δὲ διηρημένη, τῆς ἐν τοῖς μύθοις ἀφελεστέρα. τὸ δὲ σαφὲς τῆς ἑρμηνείας δι' ὅλου τοῦ λόγου μάλιστα ἐν σπουδῇ ἔστω

atque honores, ſi quos principibus prioribus et ipſa exhibuerit.

VI. Miſcenda autem his omnibus incitamenta et hortationes, vt ciuitatis beneuolentiam demereri ſtudeat: quippe quod bonos principes deceat, huiuſmodi ciuitates caritate et beneficiis complecti. In extrema autem oratione vota concipienda pro rege, ipſoque praetore: deinde ad noſmet conuerſi memoremus, quod, ſi nunc primum ad honores adſpiremus, eos licet ab illo conſequi; ſi vero iamiam in dignitatibus abſque inuidia conſtituti, nos non modo operam daturos, vt gloriam illis conſeruemus, ſed etiam vt in maius indies eam augeamus.

VII. Elocutio quidem mixta maxime propria eſt huiuſmodi orationis, quae contortis interdum et vibrantibus, nonnunquam vero diuiſis ſententiis vtatur, cum maiori tamen ſimplicitate, quam narrationi conuenit fabuloſae. Per totam autem orationem dicenti maxime curae eſſe debet perſpicui- *Quali dictione vtendum.*

r Ἀπὸ τοῦ τοιούτου *Reg.* 1. et *Cant.*

s Ita in *Codd. Mſſ.* In *Ed. Steph.* προηρεικότων.

a Apud

τῷ λέγοντι. καθόλε ὁ περὶ τῶν πανηγυρικῶν λόγος ὧδέ πως περαίνοιτο ἄν.

ΚΕΦ. ς'.

Μέθοδος ἐπιταφίων.

Οὐ μὴν δὴ ὧδὲ τάτων ἀπείρες ἔχειν τόν γε δὴ ὁδῷ τινι καὶ ἐπισήμῃ μετιόντα λόγες χρή. ἀπευκτὰ μὲν γὰρ τὰ τοιαῦτα· ἀναγκαῖα δ' ἀνθρώποις γ' ἔσι, καὶ παρελθῆσιν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. ἀνθρώπῳ γὰρ γενομένῳ, κατὰ τὸν τᾶ [a]Καλαίσχρε τᾶ τῶν τριάκοντα, βέβαιον μὲν ὧδὲν, [b]μὴ ὅτι καὶ τὸ θανεῖν γενομένῳ, καὶ ζῶντι, εἰ μὴ οἷόν τ' [c]ἐκτὸς αὐτῆς βαίνειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἀμφοῖν δύο λόγοι μεμηχάνηνται, ὁ μὲν κοινὸς πρὸς πόλιν ἅπασαν καὶ δῆμον, [d]ὁ ἐπὶ τοῖς ἐν πολέμῳ πεσῶσιν· ἰδία δὲ καὶ καθ' ἕκασον [e]πρὸς αὐτοῖν, οἷα δὴ τὰ πολλὰ ἐν εἰρήνῃ συμπίπτειν ἀνάγκη, ἐν διαφόροις ἡλικίαις ἑκάτῳ τῆς τελευτῆς συμπεσάσης· ὄνομά γε μὴν ἀμφοῖν ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἐπιτάφιος ἅτως ὀνομαζόμενος· [f]παραδείγματα αὐτῶν ἐστί πε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τᾶ μὲν κοινᾶ καὶ πολιτικᾶ παρά γε τῷ τᾶ Ὀλόρε, καὶ παρὰ τῷ τᾶ Ἀρίφωνος· Λυσίας τε, καὶ Ὑπερίδης, καὶ ὁ Παιανιεὺς, καὶ ὁ τᾶ [g]Σωκράτες ἑταῖρος, Ναυκράτης, πολλὰς ἡμῖν τοιαύτας ἰδέας παρέσχοντο. οὐκ ἀπορήσομεν δ' ὧδὲ τῶν πρὸς ἕκασον· ἐπεί τοι καὶ τὰ ποιήματα μετὰ τάτων, οἱ ἐπικήδειοι ἅτως ὀνομαζόμενοι, θρῆνοί τε ὡσαύτως ἅτως. πολύς τε καταλογάδην ἐστὶ τοιάτων [h]λόγων, ἔν τε τοῖς πάλαι καὶ τοῖς ὀλίγον τι πρὸ ἡμῶν γενομένοις. λήξομεν δ' ὧδὲ νῦν, ἕως ἂν γένος

Neque enim formae huius orationis imperitos esse decet, qui artem oratoriam exercent. Inauspicatae quidem ac deprecandae sunt eiusmodi res, omnibus tamen iam viuentibus, aut victuris, necessariae. Nam, si Callaeschro quidem, vni e triginta tyrannis, credimus, nihil in rebus humanis certum est, nisi mors ipsa: nullique, siue recens natus sit, siue in prouectiori aetate vitae cursum peragat, hanc noxam euitare licet. Cum igitur huius orationis duplex sit forma; vna quidem publica ad totam ciuitatem et populum habita in eos, qui mortem in bello oppe-

Oratio funebris duplex.

a Apud *Suidam* gemino λ scriptum: atque ita alibi apud *Dionysium* et in *Cod. Reg.* 1.

b Fortasse, transpositione facta, sic legendum: ὅτι μὴ τὸ θανεῖν καὶ γενομένῳ νῦν ζῶντι. *Sylb.*

c *Wolfius* legit ἐκτὸς ἅτης βαίνειν.

d In vulgatis legitur ὁ μὲν τοῖς ἐν π. manifesto errore. *Sylb.*

e Rectius fortasse ὁ ἕτερος αὐτοῖν. *Sylb.*

f Post παραδείγματα desideratur coniunctio δὲ, aut alia consimilis.

g Ἰσοκράτες *Reg.* 1. et *Colb.* quo modo legendum esse docuit *Sylb.* ex eo, quod *Dionysius* infra in *Isaeo* inter sectatores *Isocratis* commemoret *Naucratem*. Vide *Meursii* Attic. Lect. l. 4. c. 4.

h Fortasse λόγος. *Sylb.*

oppetierunt; altera vero priuata, vt plerumque in pace euenire solet, dum cuique diuersae vitae tempore fatum obuenit: vtraque quidem oratio pariter funebris laudationis nomine insignitur. Vtriusque vero apud antiquos exstant exempla: eius quidem, quae publica et popularis appellatur, apud (*Thucydidem*,) Olori filium, vt et (*Platonem*,) Aristonis filium: item Lysias, et Hyperides, et (*Demosthenes*) Paeanienſis, Isocratis denique sodalis, Naucrates, multas nobis huiusmodi orationum formas dederunt. Neque vero priuatarum exempla desunt: nam et poëtae funebres sermones, et quae epicedia et lugubria carmina vocamus, passim decantant: nec antiquiores modo, sed et ii, qui paullo ante nos floruerunt, orationes multas prosaïcas reliquerunt. Neque iam sistendum iudico in re, quae tantum in hominum genere per

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀνθρώπων καὶ τὸ χρεὼν ἐπικρατῆν ἢ. [i] μετίοιμεν ἂν αὐτοῖν ἑκάτερον τὸν τρόπον τοῦτον.

β΄. Συνελόντι μὲν ἂν ἐπιτάφιος ἔπαινός ἐστι τῶν κατοιχομένων. εἰ δὲ τοῦτο, δῆλόν που, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τόπων ληπτέον, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ ἐγκώμια, πατρίδος, γένους, φύσεως, ἀγωγῆς, πράξεως· ἄχρι μὲν ἂν τινος τὴν [k] αὐτὴν ἰτέον. οἷον περὶ πατρίδος λέγοντα, ὅτι μεγάλη καὶ ἔνδοξος καὶ ἀρχαία, καὶ εἰ τύχοι αὐτὴ πρώτη παρελθοῦσα εἰς ἀνθρώπους, οἷα καὶ Πλάτων περὶ τῆς Ἀττικῆς διέξεισιν· εἰ δὲ μικρά, ὅτι διὰ τούτους ἤδη καὶ τὴν ἀρετὴν τὴν τούτων καὶ δόξαν ἔνδοξος καὶ αὐτὴ ἐγένετο, οἷον ἡ Σαλαμὶς διὰ τὸν Αἴαντα, ἢ τὴν ἀρετὴν τῶν ναυμαχησάντων, καὶ ἡ Αἴγινα διὰ τὸν Αἰακόν. ἢ [l] εἴ τι βέλτιον περὶ αὐτῆς ἔχοιμεν λέγειν εὑρημένον, ὥσπερ θείαν τὴν Σαλαμῖνα εἶπεν ὁ Πύθιος· ὅτι ἐκ θεοῦ ἐκλίσθη, ὥσπερ Ἰωνία, Βυζάντιον, ἢ εἰ δή τις ἑτέρα πόλις

per fati neceſſitatem praeualet. Igitur vtriuſque orationis funebris methodum ſic pertexamus.

II. Funebris oratio (vt breuiter dicam) laudem continet eorum, qui fato conceſſerunt: in qua ideo ab iiſdem locis, a quibus encomia ſolent, argumenta depromenda; a patria nimirum, a genere ortus, ab ingenio, educatione, et rebus geſtis: atque hactenus quidem eadem procedendum eſt via. Qui patriam laudabit, eius magnitudinem, celebritatem, antiquitatem denique, vt ſi inter homines prima exſtiterit, (quemadmodum de Attica Plato differit) memorare debet. Sin parua fuerit, quod virtute gloriam nominis ſui et celebritatem acquiſierit, ſicut Salamis Aiacis fortitudine, aut pugnis naualibus, Aegina vero Aeaci opera gloriam comparauit. Denique ſi quid his melius occurrat, proferendum: quemadmodum Apollo Pythius Salamina diuinam pronunciauit: aut quod a deo aliquo condita fuerit, vt Ionia, Byzantium, aut ſi qua alia

vrbs.

i Conuenientius μετίωμεν. *Sylb.*

k Sc. ὁδόν.

l Ἔτι in vulgatis editionibus, parum conuenienter. *Sylb.*

m Re-

[m] ἦ. ἐπὶ μὲν ἂν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις. ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἕκαστον ὁ πάνυ τι ἀναγκαῖος ὁ πολὺς περὶ τῆς πατρίδος λόγος. ἰτέον ἂν ἐπὶ τοὺς προγόνους, εἰ οἱ πρόγονοι μὴ ἐπήλυδες, ἀλλ' αὐτόχθονες· καὶ εἰ ἐπήλυδες, ἀλλὰ κρίσει τὴν ἀρίστην γῆν λαβόντες, ὁ τύχῃ· καὶ ὅτι ἡ ἐκ τοῦ Δωρικοῦ γένους, ὅπερ ἀνδρειότατον· ἢ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, ὅπερ σοφώτατον, καὶ ὅτι Ἕλληνες. εἰ δ' ἐπί τινος εὐκλείας λόγος γίνοιτο, ὅτι πατρὸς ἀγαθοῦ, καὶ προγόνων, καὶ ἐν βραχεῖ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν τὸν ἔπαινον, ὁποῖοι δημοσίᾳ, ὁποῖοι ἰδίᾳ, ὁποῖοι ἐν λόγοις, ὁποῖοι ἐν βίῳ, καὶ εἴ τι ἐν ἔργοις, ἢ ἐν πράξεσιν, [n] ἤ τινα τοιαῦτα, ἢ ποιότης τοῦ προσώπου παρέχοι ἐκ τῆς φύσεως, ὅτι εὐφυὴς εἰς πάντα. κοινὸς δὲ ὁ [o] τοιοῦτος.

γ΄. Ἐν δὲ τῇ ἀγωγῇ γενόμενοι, ἐπὶ μὲν τῶν κοινῶν

vrbs. In funere igitur eorum, qui pugnando occubuerunt, hac de re copioſius: in funere tamen priuatorum hominum non eſt neceſſe, oratio excurrat in laudem patriae. Laudes itaque maiorum hic deſcribendae, ſi indigenae fuerint, non aduenae: aut ſi aliunde aduenerint, conſulto, non fortuito, optimam elegiſſe terram: et quod vel Dorienſibus progeniti, qui generoſiſſimi ſunt; vel Ionibus oriundi, qui ſapientiſſimi habiti; aut denique, quod origine Graeci. Si de famae celebritate ſermo incidat, quod parentis optimi, maiorumque laudes iterum breuiter perſtringendae; vtque rem publice priuatimque geſſerint, quales in dicendo exſtiterint, quales in omni vita, ſiue officiis, ſiue actionibus publicis, ſe praeſtiterint; vel ſi quam ad res gerendas habitudinem ex naturae quibuſdam ſignis ipſa perſonae qualitas ſuggeret. atque communis eſt huiuſmodi locus.

III. Cum ad vitae inſtitutum deuentum eſt: in oratione publica

m Rectius forſan εἴη. nam εἰ cum ſubiunctiui modi verbis conſtrui non ſolet. *Sylb.*

n Ἢ εἴ τινα *Colb.* et mox ἡ ποιότης in margine ex alicuius emendatione. Articulum ἡ ante ποιότης pro coniunctione ἢ ſubſtituendum eſſe voluit *Sylb.*

o Sc. τόπος.

p Stru-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὴν πολιτείαν ληψόμεθα, ὅτι ἡ δημοκρατία, ἢ ἀριστοκρατία. ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις τὴν ἀνατροφὴν, καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα· ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς πράξεσιν ὁ μὲν κοινὸς ἔξει τὰ κατὰ πολέμους ἔργα, καὶ ὅπως ἐτελεύτησαν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ [p] ὁ Πλάτων γε, καὶ ὁ Θουκυδίδης· καὶ τοῖς ἄλλοις εἴρηται. ὁπόταν δὲ περὶ ἑνός τινος λέγωμεν, περὶ τῆς ἀρετῆς ποιησόμεθα τὸν λόγον, οἷον περὶ [q] ἀνδρείας, περὶ δικαιοσύνης, περὶ σοφίας, ὁποῖος περὶ τὴν πόλιν· ἐν τούτοις ὁποῖος ἰδίᾳ [r] περὶ ἕκαστα, ὁποῖος περὶ φίλους, ὁποῖος περὶ ἐχθρούς· καὶ ἔτι [s] προσεθείσθω, οἷος περὶ γονέας, οἷος ἐν ἀρχαῖς [t] ἐπί τινα ἦρξεν.

δ'. Μετὰ ταῦτα δ' ἐν μὲν τοῖς κοινοῖς ἐπὶ τὸ προτρεπτικὸν μεταβησόμεθα, προτρέποντες ἐπὶ τὰ ὅμοια τοὺς ὑπολειπομένους. καὶ πολὺς ὁ τόπος ἔτος. εἶτα ἕως ἐπὶ τὸ παραμυθητικὸν τῶν πατέρων, ὅσοι τ' ἔτι

blica de ſtatu reip. agendum: an ab optimatibus regatur, an populare ſit imperium. In priuata vero, educatio, eruditio, et ſtudia conſideranda ſunt. In publicis negotiis laudatio publica res militiae praeclare fortiterque geſtas et vitae exitum exhibebit: quod eſt accurate a Platone, Thucydide, aliiſque praeſtitum. Cum vero ſingulatim aliquem laudabimus, ſermo inſtituendus eſt de virtute, veluti qualis fuerit erga ciuitatem fortitudine, iuſtitia, et ſapientia: dein qualis erga vnumquemque priuatim, qualis erga amicos, qualis erga inimicos: deinque adiiciatur, qualis erga parentes, qualis exſtiterit in imperio, ſi quod nactus fuiſſet.

Methodus huius orationis traditur §. 2. et deinceps vſque ad §. 6.

IV. Poſtea vero in oratione publica ad hortationem procedendum, vt poſteri maiorum veſtigiis inſiſterent. qui locus ſatis amplus. Dein aliquid adhibendum in ſolamen parentum, qui vel liberi pro-

p Structurae et ſenſus ratio talem quampiam lectionem requirit: ὥσπερ ἀμέλει καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνί γε καὶ ὁ παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ τοῖς ἄλλοις εἴρηται. *Sylb.*

q Ἀνδρείας in *Codd. Mſſ.*

r Forſan rectius περὶ ἕκαστον. *Sylb.*

s Perperam in vulgatis προστεθείτω. *Sylb.* Προσεθήτω *Cant.*

t Εἴγε τινὰ legit *Wolfius.*

* *Sc.*

παιδοποιεῖσθαι ἱκανοὶ, ὅσοι τ' ἔξω τῆς ὥρας ταύτης· καὶ εἴρηται ταῦτα καὶ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ. ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις τὸ μὲν προτρεπτικὸν ἐνίοτε μὲν οὐδὲ ὅλως παραλαμβάνομεν, διὰ τὸ τάχα ἂν, εἰ τύχοι, παῖδας εἶναι τὰς κατοικομένας· ἐνίοτε δ' ἐπὶ βραχύ, πλὴν ἐπὶ τοῖς πάνυ ἐνδόξοις. ἐνταῦθα γὰρ [u] οὐδὲν κωλύοι καὶ ἐπὶ πλεῖον χρῆσθαι τῷ εἴδει· [x] οἷον ἐπὶ ἄρχοντός τινος καὶ τοιούτῳ προσώπῳ ἐπιτάφιος γίνοιτο, ἀναγκαῖον παρακελεύεσθαι τοῖς παισὶ μιμεῖσθαι τὰς ἑαυτῶν τοκέας, καὶ ἐπὶ τὰ ὅμοια σπεύδειν. [y] ἀναγκαιότερον δὲ ὁ παραμυθητικὸς παραμυθεῖσθαι ἡμῶν τὰς προσήκοντας. δεῖ δ' εἰδέναι καὶ τὴν μέθοδον τῶν παραμυθητικῶν. οὐ γὰρ θρηνεῖν, οὐδ' ἀπολοφύρεσθαι τοὺς ἀποθανόντας. οὐ γὰρ ἂν παραμυθοίμεθα τοὺς ὑπολειπομένους, ἀλλὰ μεῖζον τὸ πένθος παρασκευάζοιμεν· καὶ οὐ δόξει εἶναι τῶν κατοικομένων ἔπαινος, ἀλλ' ὀλοφυρμὸς, ὡς τὰ δεινότατα παθόντων. πειρᾶσθαι δ' ἐν τῷ παραμυθεῖσθαι καὶ

procreandis apti, vel aetatem iſtam exceſſerint. quod a * Thucydide vſurpatum videmus. In oratione vero priuata aliquando nulla vtimur exhortatione, quod forſan in puerili aetate deceſſerint; aliquando vero hortamur, ſed parce admodum, niſi in nobiliorum funeribus: in quibus nihil vetat hortatione paullo liberius vti. quando ſcilicet in obitum principis, aut huiuſmodi perſonae, fiat laudatio funebris, tunc neceſſe eſt liberos ad parentum imitationem incitare, atque vt ad eundem honorem feſtinent. Neceſſaria vero magis conſolatio, cum noſmet conuertimus ad propinquos; cuius quidem methodum cognoſcere oportet. Abſtinendum enim ab immodico luctu et lamentatione mortuorum. nam iis non ſolabimur ſuperſtites, ſed dolorem illis augebimus: neque defunctos laudare videbimur, ſed lugere, tanquam acerbiſſima illis acciderant. Tentandum etiam in conſolatione affectuum habe-

* *Sc.* in Oratione funebri.

u Rectius οὐδὲν ἂν κωλύοι, vel οὐδὲν κωλύει. *Sylb.*

x Malim οἷον εἰ ἐπὶ, vel οἷον εἰ περὶ ἄρχ. *Sylb.*

y Ἀναγκαιότερος *Reg.* 1.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐνδιδόναι τῷ πάθει τοῖς ὑπολειπομένοις, καὶ μὴ ἀντιτείνειν εὐθύς· ῥᾷον γὰρ ἐπαξόμεθα. ἅμα δὲ καὶ ἔπαινον ἕξει ὁ λόγος, εἰ λέγοιμεν, ὅτι ῥᾴδιον ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ῥᾳθυμεῖν φέρειν. ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐν πολέμῳ τελευτήσαντες ὅμοιοι ταῖς ἡλικίαις, ἁδὲν ἀπὸ [z]τούτων ἕξομεν εἰς παραμυθίαν [a]ἐπιχειρεῖν, πλὴν ὅτι ἐνδόξως ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς πατρίδος· [b]καὶ ἅτως ὅτι ταχὺς καὶ ἀναίσθητος ὁ τοιοῦτος θάνατος, καὶ ἐκτὸς βασάνων καὶ τῶν κακῶν τῶν ἐκ τῆς νόσου· ὅτι δημοσίας ταφῆς ἔλαχον· ζηλωτὸν δὲ τοῦτο καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα· καὶ ἀθάνατος αὐτῶν ἡ δόξα.

ε. Ἐπὶ δὲ τοῖς καθ' ἕκαστον καὶ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν πολλὰς ἀφορμὰς παρέξει ὁ λόγος εἰς παραμυθίαν· εἰ μέν τις ἄφνω τελευτήσειε καὶ ἀλύπως, ὅτι μακαρίως αὐτῷ ἡ τελευτὴ συνηνέχθη· εἰ δέ τις νόσῳ καὶ πολὺν χρόνον νοσήσας, ὅτι γενναίως ἐνεκαρτέρησεν ἐν τῇ νόσῳ· ἢ εἴ τις ἐν πολέμῳ, ὅτι ὑπὲρ [c]τῆς" πατρίδος ἀγωνιζόμενος

habenas ſuperſtitibus remittere, et non ſtatim adducere; nam ſic facilius alliciemus. ſimul etiam laudationis ſpeciem habebit, ſi dicamus, non facile eſſe eiuſmodi damnum ferre. Cum vero, qui pugnando ceciderunt, aequales aetate fuerint, nihil inde ad conſolationem in medium adferre poſſumus; illud tantum, glorioſe pro patria mortuos; mortemque illis cito et ſine ſenſu doloris accidiſſe, ſine morborum acerbitate et moleſtiis; publice etiam ſepeliri contigiſſe, (quod poſteris merito optandum) gloriamque immortalem eſſe conſequutos.

V. In oratione vero priuata ex aetate amplam conſolationis materiam habebimus; ſi repente exſtinctus et ſine dolore, quod felicem exitum conſequutus; ſi vero morbo poſt longam valetudinem, quod fortiter dolores pertulerit; aut ſi bello, quod pro patria pugnans; ſi in lega-

z Cum τούτων ſubaudiendum τῶν ἡλικιῶν, vel τῶν ἰσηλίκων. alioqui legendum foret ἀπὸ τούτου, ſubaudito in fine periodi καὶ αὐτοί. *Sylb.*

a Ἐπιχειρεῖν accipiendum pro ἐπιχείρημα προφέρειν, aut legendum ἐπιφέρειν, *inferre*, vt ſupra ἐπάγειν p. 246. v. 5. *Sylb.*

b Periodica nota rectius poſt καὶ ἅτως poni videtur, quam ante. *Sylb.*

c Deeſt *Colb.*

d Κα-

ἢ εἴ τις ἐν πρεσβείᾳ, ὅτι ὑπὲρ τῆς πόλεως· κἂν ἢ ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι ἁδὲν διενήνοχε· „Μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ἅδου φέρουσα· εἰ δέ τις ἐν τῇ πατρίδι, ὅτι ἐν τῇ φιλτάτῃ καὶ τῇ γειναμένῃ, καὶ τοῖς οἰκειοτάτοις παισίν. ἀπὸ ἡλικίας, εἰ μὲν νέος ὢν τοῦτο πάθοι, ὅτι θεοφιλής· τοὺς γὰρ τοιούτους φιλοῦσιν οἱ θεοί· καὶ ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν πολλοὺς ἀνήρπασαν, οἷον τὸν Γανυμήδην, τὸν Τιθωνὸν, τὸν Ἀχιλλέα, μὴ βιβλόμενοι αὐτοὺς ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἐν τῇ γῇ [d]κυλινδεῖσθαι, ἢ πολὺν χρόνον ἐγκαθορωρύχθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ, ἢ ἐν δεσμωτηρίῳ, μηδὲ δουλεύειν δεσπόταις κακοῖς, ἀλλ' ἐλευθερῶν· καὶ μακάριοι φεύγοντες τὰ ἀλγεινὰ τοῦ βίου, καὶ τὰ πάθη τὰ συμπίπτοντα τοῖς ἀνθρώποις, μυρία ταῦτ' ὄντα καὶ ἄπειρα, ὀφθαλμῶν [e]πηρώσεις, ποδῶν, ἑτέρου τινὸς μέρους τοῦ σώματος, καὶ ὅτι τῷ ὄντι ἡ νόσος ἀλγεινοτάτη. εἰ δὲ μέσην τὴν ἡλικίαν, ὅτι ἐνακμάσας τῷ βίῳ, καὶ ἐν ᾧ δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε· καὶ ὅτι ποθούμε-

legatione, quod pro ciuium incolumitate; ſi in peregrinatione, quod nihil refert: *nam vna et eadem via* (vt Aeſchylus ait) *ad inferos ducit;* ſi vero in ſolo natali, quod in cariſſima patria, quae ipſum genuerit, et inter amantiſſimos ſui liberos. Ab aetate, ſi adoleſcens periit, quod diis carus, qui tales amare ſolent, atque olim plurimos e viuorum numero abripuerunt, vt Ganymedem, Tithonum, Achillem, eos in humanae vitae fluctibus diutius volutari non permittentes, nec animam longius in corpore, tanquam in carcere, incluſam habere, ſed, ne amplius iniuſtis parerent dominis, in libertatem vindicantes; et quod felices, qui vitae calamitatibus erepti, et malis, quae humanitus ſolent accidere, fere infinitis, qualia coecitas, claudicatio, aut alterius corporis partis mutilatio, morbique caeteris grauiores. Si media aetate obierit, quod in vitae flore, cum virtutis ſuae ſpecimina dederit; quod valde deſide-

d Καλινδεῖσθαι *Reg.* 1. et *Colb.* e Πήρωσις *Reg.* 1. et *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νος, ἐκ ἀηδὴς ἤδη διὰ τὸ γῆρας γενόμενος, ἀπῆλθε τοῦ βίου, ἀλλ' ἐν ἡλικίᾳ. εἰ δ' ἐν γήρᾳ τις τελευτήσειεν, ὅτι εἰς πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν [f]συνεμερίσθη αὐτῷ ὁ χρόνος. ἐν τούτῳ παρατιθέναι ἀναγκαῖον, ὁπόσα ἐν πανηγύρεσι τερπνὰ, ὅσα ἐν γάμοις, παιδοποιΐαις, τιμαῖς παρὰ τῆς πατρίδος· ταῦτα γὰρ ἡ πλείων περίοδος τοῦ χρόνου παρέχειν εἴωθεν· καὶ ὅτι λιπαρὸν γῆρας κατὰ τὸν Νέστορα ἐβίωσεν, ὃς τοῦτο ἕνεκεν ἐνδιέτριψεν, ἵνα παράδειγμα γένηται τοῖς ἄλλοις, καὶ μάλιστα εἰ ἔνδοξον εἴη τὸ πρόσωπον. ἐπὶ τέλει δὲ περὶ ψυχῆς ἀναγκαῖον εἰπεῖν, ὅτι ἀθάνατος, καὶ ὅτι τοὺς τοιούτους ἐν θεοῖς ὄντας ἄμεινον εἰκὸς ἀπαλλάττειν. ἀρχὰς δ' ἐνίοτε αὐτὸ παρέξει τὸ πρόσωπον ἰδίας καὶ μὴ κοινάς· οἷον εἰ ἀπὸ λόγου εἴη, ὅτι ἀκόλουθον τοῖς λόγοις εὐφημεῖν αὐτόν· ἢ εἴπερ ἐπὶ ἑτέροις αὐτός τι τοιοῦτον εἰρηκὼς εἴη, ὅτι τὸν αὐτὸν ἔρανον καὶ τούτῳ ἀποδοτέον· ἢ ὅ τι ποτ' ἂν ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου [g]παρέχει.

desideratus, vtpote qui non moleſtus ob ſenectutem exiit e vita, ſed vegeta aetate. Si vero ſenem mori contigerit, quod illi omnium huius vitae bonorum vſum benigne praebuerit tempus. Id quoque adiici debet, quod multa ei in conuentibus, in nuptiis, in liberorum procreatione, in honoribus a patria, acciderint iucunda; (quae omnia ſuppeditare ſolet longior vitae vſura) et quod Neſtoris inſtar laetam ſenectutem egerit, ideoque diutius inter viuos manſerit, vt aliis exemplo eſſet: praeſertim ſi dignitate fuerit conſpicuus. In fine de anima quoque neceſſe erit dicere, quod immortalitatem ſit conſequuta, magiſque deceat tales viros vita functos in beatorum viuere conſortio. Interdum et exordia ipſa ſuggeret perſona propria etiam et non communia: veluti ſi dicendi peritus fuerit, orationibus ideo dignus eſt qui celebretur: aut ſi alios ipſe pro more laudauerit, par eſt eandem illi gratiam referri: aut ſi quid aliud perſonae qualitas exhibuerit.

VI. Elo-

f Συνεμετρήθη *Reg.* 1. et *Colb.* *g* Rectius παρέχει. *Sylb.*

b Ἀγω-

ς'. Ἡ δ' ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς [h]ἀγωνικοῖς συνεσταλμένη· ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, [i]διημένη καὶ μέγεθος ἔχουσα καὶ ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. ζ.

Προτρεπτικὸς ἀθληταῖς.

Ἀκόλουθος ἂν εἴη, καὶ, ὡς εἴποι τις, συναφὴς, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ ὁ ἐν ταύταις ταῖς πανηγύρεσι λεγόμενος λόγος, ἐκ [a]εἰς αὐτὴν μέντοι τὴν πανήγυριν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀνταγωνιστὰς τοὺς ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς ἀθληταῖς δή πῃ ὁ προτρεπτικὸς ἔτος λεγόμενος. σκεπτέον ἓν πρῶτον εὐθύς, [b]ὅσις ποτὲ ὁ ἀγών· ὡς ἔγωγ' οἶδα καὶ Ὀλυμπιάσι καὶ ἐπ' ἐμοῦ τοῦτο γενόμενον, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ [c]εἰσι· νῦν μὲν

VI. Elocutio varia ſit oportet: in contentionibus quidem contorta; quum de rebus illuſtribus et maieſtatem prae ſe ferentibus agitur, veluti de anima, elata et grandis atque dictionis Platonicae non diſſimilis. *Quali dictione vtendum.*

CAP. VII.

De Exhortatione ad Athletas.

Conſequens eſt, atque, vt ita quis dixerit, his connexa, O Echecrates, oratio in ipſis conuentibus habenda, non tamen in ipſam conuentus laudem, ſed in certantium Panegyricis in ludis honorem, vnde et ſermo dicatur exhortatorius ad Athletas. Primo itaque ſtatim conſiderandum, quodnam certamen ſit: (vt ipſe quidem noui iam in Olympicis ludis noſtra aetate factum, et in ludis Pythicis, et in compluribus locis frequenter) nunc enim ciuis

b Ἀγωνισικοῖς in *Codd. Mſſ.*
i Διημεμένη *Cant.*
a Εἰς τὴν *Colb.* et *Cant.*
b Ὅσις ποτὲ εἴη ὁ ἀγὼν *Cant.*
c Illud εἰσι ſuperuacaneum. *Sylb.* Verum ἐγὶ legit *Faber*, Agoniſtic. l. 2. c. 31.

d Vt

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γὰρ ἴσως πολίτης, νῦν δὲ καὶ αὐτῶν τῶν περὶ τὸν ἀγῶνά τις. ἐγὼ δ' ἤδη καὶ τὸν ἀγωνοθέτην εἶδον ἀγωνιστὴν τότε τῷ λόγῳ γεγενημένον.

β'. Τὰς γὰρ ἀρχὰς ἴσως πῳ καὶ ἐντεῦθέν τις ἀκ [d]ἀπὸ καιρῷ ποιήσεται. εἰ μὲν πολίτης εἴη, ὅτι καὶ αὐτὸς, πεισθεὶς τοῖς ἀγωνοθέταις καὶ [e]περὶ τῷ τῆς πόλεως νόμῳ, εἰς τὸν ἀγῶνα καθῆκεν ἑαυτὸν, καὶ παρεβάλετο κινδύνῳ ἀχ ἧττον ὄντι ἐργώδει· ἐκεῖνος μὲν γὰρ σώματος, ὁ δὲ ψυχῆς· χαλεπώτεροι δὲ οἱ ἀγῶνες οἱ τῆς ψυχῆς, ἢ τῷ σώματος. [f]ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀγωνίας τῶν σωμάτων καὶ φανερὰ ἡ νίκη καὶ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἥπερ ἐναργεστάτη τῶν αἰσθήσεων· ἔτι δὲ καὶ βραβευτὴς ἐφέστηκεν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κρείττων τῷ παρὰ τῶν ἄλλων φθόνῳ. ἡ δὲ κρίσις ἀκ ἐφ' ἑνὶ, ἀλλ' ἐπὶ πολλοῖς· καὶ ἀκ ὀφθαλμοῖς κρίνουσιν, ἀλλὰ γνώμῃ, ἐν ᾗ πολλὰ τὰ ἀν-

ciuis fortaſſe diſceptet, nunc aliquis e ludorum curatoribus. Ipſe Agonotheta vidi, qui ante certamen hortando alios quaſi ipſemet certauit.

Orationis hortatoriae methodus.

II. Exordium fortaſſe hinc opportune ducetur. Si ciuis, quod quaſi ab Agonotheta atque adeo vrbis lege perſuaſus in certamen deſcendat, ſeque periculo obiiciat, non minus, quam Athletarum, moleſto; illud enim corporis eſſe, hoc animi certamen: difficiliores vero ſunt animi, quam corporis, concertationes. Corporis quidem certaminum clara eſt victoria oculiſque ſpectatur, qui ſenſus euidentior eſt: ad haec munerarius ab illo eſt conſtitutus omni maior inuidia. Iudicium vero, non de vno, ſed de pluribus fit; neque tam oculis iudicant, quam mente, cui multa repugnant, igno-

d Vt hic ἀπὸ καιρῷ legitur, ita infra alicubi ἐκ ἀπὸ σκοπῦ: cum alioqui in his et ſimilibus paroxytonωs ſcribi ſoleat ἄπο. *Sylb.*

e Aut tollenda praepoſitio περὶ, vt p. 270. v. 4. aut, mutata praepoſitione, legendum τῷ παρὰ τῆς πόλεως νόμῳ. *Sylb.* Deeſt quidem *Reg.* 1.

f Prolixe hunc locum tractat *Ariſtot.* Probl. §. 30. qu. 11. vbi quaerit, cur veteres corporis exercitationibus praemia propoſuerint, non item ſapientiae. *Sylb.*

† Non

τισατῦντα, ἄγνοια, καὶ φιλοτιμία, καὶ φθόνος· ἐφ' ἅπασι δὲ τὸ μὴ βλέσθαι τὺς ἀκούοντας μείζονα εἶναι τὰ ἐπαινούμενα τῷ περὶ αὐτῶν λόγῳ. τούτοις δὲ ὑποβάλλειν κἀκεῖνο ἀναγκαῖον, τὸ ἀνελεῖν ὡς ἀντικείμενον ἐκ τῆς τῷ προσώπῳ ποιότητος, εἰ μὴ καταφρονητέον [g]λόγῳ τοῖς ἀθληταῖς, ὅτι ἐν ἔργοις δοκοῦσι. λόγος γὰρ εἰς πάντα ἐπιτήδειος, καὶ πρὸς πᾶν ἐπιῤῥώννυσιν· ὅτω καὶ ἐπὶ πολέμῳ καὶ ἐπὶ παρατάξεως δέονται στρατιῶται τῷ παρὰ τῶν στρατηγῶν λόγῳ καὶ τῆς προτροπῆς, καὶ αὐτοὶ αὐτῶν ἐῤῥωμενέστεροι ἐγένοντο. μάλισα δὲ οἱ ἀθληταὶ δέοιντο ἂν τῆς ἀπὸ τῷ λόγῳ προτροπῆς καὶ ἐπικελεύσεως, ὄντες μὲν καὶ αὐτοὶ Ἑρμῷ τε καὶ Ἡρακλέους μαθηταί τε καὶ ζηλωταί· ὧν ὁ μὲν εὑρετὴς τῷ λόγῳ, ἢ αὐτόχρημα λόγος· ὁ δὲ σὺν τῇ Ἀθηνᾷ πάντα κατώρθωσε τὰ ἐπιταχθέντα· ἡ δὲ τί ἂν ἄλλο εἴη, ἢ νῦς τε καὶ λόγος; καὶ ὁσημέραι δ' ἐπὶ ταῖς γυμνασίαις ἑκάστοτε τοιούτους τοὺς ἐπικελευομένους ἔχοντες αὐτοῖς.

ignoratio nimirum, gloriae cupiditas, atque inuidia. † in omnibus vero, nolle auditores, maiora eſſe, quae laudantur, ipſa oratione. His et illud adiicere neceſſe eſt, ſuſtuliſſe veluti aduerſarium ex perſonae qualitate, niſi ſi contemnenda Athletis oratio, vt reipſa oſtendunt. Oratio enim ad omnia vtilis eſt et accommoda, valetque in vniuerſum; ſic et in pugna et inſtructa iam acie ducum indiget oratione et hortatione miles, atque inde nouas acquirit vires. Maxime vero Athletae egere videantur exhortatione ſimul atque incitatione, quae fit oratione; cum ſint hi Mercurii atque Herculis diſcipuli et aemuli: quorum ille quidem ſermonis eſt inuentor, aut reuera ipſa oratio; hic vero, adiutante Minerua, omnia, quae praeſcripta erant, correxit. *ipſa vero quid aliud ſit, quam mens et oratio? et quidem tales habent quotidie Gymnicis in ludis incitantes.

III. Dein

† Non raro in ſequentibus nec auctorem ipſum aſſequor, nec interpretem.

g Λόγου in *Ed. Steph.* Λόγων *Cant.*

* Vel: *quae iniuncta ſibi fuerant, perpetrauit.* Vide *Fabri* Agoniſtic. l. 1. c. 16.

h De-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

γ'. Εἶτα διαφορὰν ἐρεῖς, ὅσῳ κρείττων ἔτος [h] ὧν" ἐκείνων, εἰδέναι καὶ ταῦτα· ὅτι ὁ μὲν ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων· ἔτος δ' ἀπὸ τῶν δεδοκιμασμένων καὶ βίῳ καὶ λόγῳ καὶ δόξῃ· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἔθει τινί· ἔτος δὲ νόμῳ πόλεως καὶ δόγματι ἀρχόντων· κἀκεῖνος, δι' ὃν ἐπιβόησίς τις, μηδὲν τῶν ἤχων διαφέρων· ἔτος δὲ, μετὰ ἐπαίνων καὶ ἀποδείξεων [i] παράκλησις. εἰ ἀκόλουθον τοῖς περὶ τὸ τὰ σώματος καλὸν σπουδάσασι, καὶ περὶ τὸ καλὸν τὸ ἐπὶ τῇ ψυχῇ σπουδάσαι καὶ μᾶλλον, ὅσῳ τιμιώτερον ψυχὴ σώματος, εἰ μὴ καὶ αὐτὰς ἀσκοῦντας, ἀλλὰ τοῖς ἀσκήσασι πειθομένους· ὅπερ οὐδὲ δυσχέρειάν τινα ἔχει, οὐδὲ πόνον, ἄλλως τε καὶ ἐπὶ συμφέροντι τῶν πεισθέντων τῆς πειθοῦς γινομένης. [k] ὥσπερ γὰρ καὶ ἐν στρατοπέδῳ οἱ γνησιώτατοι, παρὰ τῶν στρατηγῶν λόγους ἀκούσαντες, μάλιστα φιλοτιμοῦνται περὶ τὴν νίκην, οὕτω καὶ οἱ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι προτρεπτικοὺς λόγους οἰκείως ἀναδεξάμενοι· μάλιστα γὰρ ὠρέγοιντο τοῦ περιγενέσθαι. καὶ ὅτι τοῖς

III. Dein explicabis discrimen, quanto hic illis praestet, qui haec nouerit: hunc de vulgo esse; illum vero numerari inter celebres vita, oratione, ac gloria: ille quidem, instituto aliquo; hic vero, ciuitatis lege et decreto imperantium: illius causa acclamatio fuit, nihil ab echo differens; hic vero, cum laudibus et demonstrationibus fit admonitio. Si corpori operam nauantes honestum quid consequuntur; et in honesto deditum esse animo maius est, quanto anima corpori praestat, nisi et ipsi se exercentes et exercitatis persuadeant, quod neque molestiam habet aliquam, neque laborem: quin et vtilitate persuasorum factae suasiones. Vt enim generosissimi milites, auditis ducum orationibus, maxime de victoria contendendo nituntur; sic et qui hortatorias in certamine orationes athletae accipiunt. Valde enim superare aduersarium exoptant: et nunciantes

h Deest *Colb.* et *Cant.*

i In *Cod. Cant.* ἀποδείξεων, παράκλησις εἰ ἀκ. In *Reg.* 1. ἀποδείξεων. παράκλησις εἰ ἀκ. Hinc suspicaretur aliquis, vocem παράκλησις margini olim adscriptam in textum irrepsisse.

k In *Codd. Mss.* ὅπερ.

ἐπαγγελλομένοις τὴν σωτηρίαν τοῦ σώματος προσήκει καὶ ἀψευδεῖν ἐν τούτῳ. εἰ δή πε τις, καίτοι τῆς ἀπὸ τούτων δόξης ἀδήλως τυγχανούσης, ὅμως ἐφίεται τούτου ἄλλως μηδὲ ἀνάγκης οὔσης, πόσῳ μᾶλλον τοὺς [l] ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παρόντας καὶ παραδεδωκότας ἑαυτοὺς, καὶ τούτου ἕνεκεν ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις χρησαμένους, καὶ ὑπευθύνους ἑαυτοὺς κατασήσαντας, πειθομένους φαίνεσθαι τῷ ἐπὶ τοῦτο [m] ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀγωνοθετῶν καὶ τοῦ νόμου [n] προκεχειρισμένους; εἰ δὲ δὴ καὶ ἀγωνοθέτης εἴη ὁ λέγων, πρὸς τούτοις, ἢ πρὸ ἁπάντων τούτων ἁρμόσει εἰπεῖν, ὅτι διατιθεὶς τὸν ἀγῶνα οὐκ ὤκνησεν ἀγωνιστὴν καὶ [o] ἐπ' αὐτὸν καταστῆσαι, καὶ ὑποβαλεῖν τῇ τῶν ἀκουόντων κρίσει, ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ἔνδοξον καὶ μέγαν καὶ περισπούδαστον τοῦτον γενέσθαι, πολλῷ δή που ἀναγκαιότερον αὐτοῖς ἀγωνιζομένοις καὶ κληρονομεῖν μέλλουσι τῆς τοῦ ἀγῶνος δόξης. τῷ δὲ ξένῳ καὶ [p] τούτῳ ἂν ἁρμόζοι

ciantes corporis incolumitatem mentiri non decet. Si quis vero alibi incertae iam gloriae particeps factus, tamen vrget hoc alias non necessarium; quanto magis ad id negotium praesentes, et qui se tradiderunt, eaque de causa Gymnicis ludis vtentes, seque ipsos subditos praebentes, persuasos se dicunt a ciuitate et Agonothetis et legibus ante oculos positis? Quod si dicat Agonotheta, praeter haec, vel de his omnibus, dicere par est: quod munerarium agone praepositio non piguit certamen ipsis proponere, et se auditorum iudicio submisisse certandi gratia, vt fieret clarus, magnus, amoreque dignus; multo vero magis necessarium ipsis Athletis, quique certaminis gloriae participes sunt futuri. Aduenae vero et haec dicere consentaneum sit,

l Nota hic ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, et v. 8. ἐπὶ τοῦτο, at alibi ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, structura conuenientiore. *Sylb.*

m Legendum ὑπὸ τῆς πόλεως, finita periodo post ὠδὲ πόνῳ.

n Προκεχειρισμένῳ malit *Sylb.* vt feratur ad datiuum τῷ.

o Rectius (opinor) legerimus ἑαυτὸν, *seipsum*, vt p. 272. v. 8. *Sylb.* atque ita quidem *Reg.* 1. Ἐπ' αὐτὴν *Cant.*

p Τούτῳ pro αὐτῷ potest accipi. Si quis tamen nominandi casu τοῦτο malit, per me licet. *Sylb.*

q De-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λέγειν, ὅτι προσήκων αὐτῷ ὁ λόγος διὰ τὴν ἐπιδημίαν καὶ τὴν μετουσίαν τῆς θέας. οἱ γὰρ τῆς θέας μεταδόντες καὶ τῶ λόγω τῶ περὶ αὐτῆς μετέδοσαν· ἄλλως τε καὶ ἐπὶ τῷ ἐνδοξοτέραν τὴν πανήγυριν γενέσθαι. καὶ ὅτι γνήσιος πολίτης ἀχ ὁ ἐγγεγραμμένος μόνον, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὁ εὔνους τῇ πόλει, καὶ περὶ τὰ καλὰ μόνον τὰ τῆς πόλεως σπουδάζων. εἰ δὲ δὴ καὶ μὴ πολίτης ὢν ἐπείσθη τοῖς ἐπιτάξασι καθεῖναι [q]ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα, πολλῷ δή πω μᾶλλον τοῖς ἀθληταῖς σπουδαστέον περὶ αὐτὸν τοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, πολίταις τῶ ἀγῶνος ὄντι.

δ'. Τούτων δὲ τῶν ἀφορμῶν τάχα ἂν τινες καὶ εἰς τὸν πανηγυρικὸν λόγον ἁρμόζοιεν, τοιούτων προσώπων πανηγυριζόντων, καὶ τοιούτων [r]ποιητῶν ἐμπεριειλημμένων. [s]τοιαύτης δὲ προκαταστάσεως γινομένης, ὑποβλητέον καὶ τὸν περὶ τῶν πανηγύρεων καθόλου λόγον ἔπαινον ἔχοντα τῶν προκαταστησαμένων, ὅτι τῶν πολέμων καὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους διαφόρων καταπαύσαντες τὰς πόλεις συνήγαγον, ὥσπερ εἰς μίαν πόλιν, τὴν πατρίδα πάντων, ὡς κοινῇ συνελθόντας θύειν καὶ ἑορτάζειν, λήθην ἀπάντων τῶν πρότερον ποιησαμένους· καὶ ἃ ταῦτα ἀπέχρησε μόνον, ἀλλὰ καὶ θεάματα καὶ ἀκροάματα μυρία ἐπὶ μυρίοις προέθεσαν, οὐκ εἰς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὠφέλειαν· διὰ μὲν τῶν μουσικῶν [t]ἀκροαμάτων παιδεύοντες ἡμᾶς, διὰ δὲ τῶν γυμνικῶν συναγωνιζόμενοι εἰς τοὺς πολέμους. καλὸν μὲν ἓν καὶ τοῖς ἐπιδημοῦσι σπουδάζειν περὶ τὴν θέαν, [u]πολὺ δὲ κάλλιον τοῖς ἀγωνιζομένοις αὐτοῖς. τοῖς μὲν γὰρ πρόσκαιρος ἡ τέρψις, τοῖς δ' ἀθάνατος ἡ δόξα· καὶ παραχρῆμα μὲν γίνεται ἑκάτερα τούτων εὐφημεῖσθαι καὶ [x]δακτυλοδεικτεῖσθαι διὰ μιᾶς πράξεως καὶ νίκης, ἀ μιᾶς πόλεως [y]γενόμενον, ἀλλὰ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης. ἕκαστος γὰρ τῶν παρόντων τῆς ἀρετῆς ἀποδεχόμενος τῇ εὐνοίᾳ, ὡς πολίτην αὐτὸ προσοικειοῦται. τὸ τῶ Ὁμήρω δὴ τοῦτο· [z]Ἐρ-

nerint, velut vnam in vrbem, communem patriam omnium, qui simul diis rem faciant diuinam, festosque dies agant, praeteritarum omnium iniuriarum inducta iam obliuione. Neque id satis fuit, sed et spectacula, atque acroamata sexcenta, et his plura exhibuerunt, non ad animi modo oblectationem, verum etiam vtilitatis gratia: musicis quidem canticis nos erudientes, hisce vero exercitationibus corporis ad bellum instruentes. Honestum itaque peregrinis studiose in spectaculis versari; honestius vero ipsis vna certare. Illis quidem temporanea voluptas est; his vero immortalis quaeritur gloria. Et his quidem bene subito ominantur, et digito monstrant, vnico certamine atque victoria, non vnius vrbis ciuem factum, sed totius prope vniuersi. Singuli enim praesentes fortitudinis nomine, beneuolentia complexi veluti ciuem, sibique vicinum adoptant. Hoc nimirum est, quod Homerus dixit: *Suspiciunt, numen*

nit, quia illum oratio decet, quod accesserit hospes, et in spectaculi societatem sit adscitus. Qui enim in spectando communicant, etiam communicant in oratione certaminum, quibus clarior futurus sit conuentus. Quodque ciuis verus sit non modo tabulis inscriptus, sed is etiam multo magis, qui optime sit erga ciuitatem animatus, studiosusque in primis earum rerum, quae in ciuitate bona habentur. Sin vero non exsistens ciuis in certamen patiatur se adduci, multo illi magis est fauendum ab athletis, tanquam ciuibus, vt ita dicam, certaminis exsistentibus.

IV. His de causis et argumentis instructis cito quidam orationem etiam Panegyricam accommodauerit talibus personis publici conuentus, tantorum etiam poëtarum vna conuenientium. Tali narrationis praemisso apparatu, subiicienda oratio, laudem continens Panegyricae narrationis, quod a bellis mutuisque contentionibus liberi iam vrbium incolae conue-

q Deest *Cant.*
r Illud ποιητῶν suspectum est. *Sylb.*
s Τοιαύτης δὲ τῆς καταστάσεως γινομένης *Reg.* 1. charactere grandiusculo.
t Ἀκροατῶν *Cant.*
u Πολὺ δὲ καὶ *Cant.*
x Post δακτυλοδεικτεῖσθαι adiiciunt *Codd. Mss.* ἐπὶ τοῖς καλλίστοις, νίκαις, σεφανοῦσθαι, ἀναγορεύεσθαι.
y Γενομένης *Cant.*
z *Odyss.* θ. v. 173. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χόμενον δ' ἀνὰ τὴν πανήγυριν θεὸν ὡς εἰσορόωσιν· ἢ μό-
νον γε, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πανήγυριν [a]ὅποι αὐτὸν ἴδω-
σι μόνον. καὶ ἀγωνιζομένῳ ταῦτα καθ' ἕκαστον ἀγῶνα
[b]παυσαμένῳ παραμένουσι τὸν βίον σύμπαντα οἱ καρποὶ
ἀπὸ τῆς νίκης, τὴν περιουσίαν τῷ βίῳ ἄφθονον παρέ-
χοντες. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν ἡ μνήμη ἀπὸ τῶν ἀνδριάν-
των καὶ τῶν εἰκόνων, εἰς τὸ ἀνάγραπτον ἔχειν τὴν δό-
ξαν, οὐκ ἐν ταῖς μνήμαις σωζομένην μόνον, ἀλλὰ καὶ
διὰ τῶν συγγραμμάτων συμπαραμένουσαν ἅπαντι τῷ
χρόνῳ.

ε. Εἶτ' ἐπὶ τούτοις προσάξεις καὶ τὸν περὶ τῆς πό-
λεως λόγον, ὅτι καὶ διὰ τὴν πόλιν αὐτὴν σπουδαστέον πε-
ρὶ τὸν ἀγῶνα. σύμμετρος δὲ γινέσθω ὁ ἔπαινος, ἐπεὶ-
δὴ καὶ περὶ αὐτῶν νῦν πρόκειται. ἀφορμαὶ δ' εἰς τοῦτ' ἔσον-
ται δή που ἱκαναὶ αἱ προειρημέναι ἐν ταῖς περὶ τῶν πανη-
γυρικῶν λόγων μεθόδοις. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς
πανηγύρεως ἐρεῖς ἐφεξῆς, καὶ πόθεν ἤρξατο, καὶ τίς ὁ

numen tota velut panegyri vagetur: neque id modo, quin et
post conuentum omnes vel solum adspicientes obseruant. Et
haec quidem in certaminibus. Post certamina vero per omnem
vitam manent fructus victoriae, illis abunde omnia suppeditan-
tes. A funere vero durat e statuis atque imaginibus memoria,
et in acta relata rei gestae gloria, non monumentis modo con-
seruata, sed et titulis carminibusque per omnem aetatem con-
scripta.

V. Hinc et conuertas sermonem ad vrbem, quod propter ipsam
certaminibus studendum. Laudatio autem sit moderata, quan-
do non nunc propositum est. Argumenta suppetent ex his, quae,
cum de *Panegyrica* oratione agerem, iam dixi. Similiter et de
panegyri ipsa deinceps verba facies: vnde duxerit originem, quis
auctor,

a Ὅποι ἂν αὐτὸν *Cant.* et *Colb.* Ἀγῶνα παυσαμένῳ δὲ *Colb.* et *Cant.*

b Ante παυσαμένῳ desiderari videtur copulatiua καὶ. *Sylb.*

c Acti-

[c]κατασὰς, καὶ τίνων θεῶν [d]ἀπάγεται, καὶ τίς ὁ ἐπώ-
νυμος αὐτῆς· [e]καὶ ἔπαινος διὰ βραχέων διὰ τῶν αὐτῶν
ἀφορμῶν τῶν ἐκεῖ παραδεδομένων. ἀναγκαῖον δ' ἐν-
ταῦθα γενόμενον καὶ σύγκρισιν ποιήσασθαι πρὸς τὰς
ἄλλας ἀγῶνας. ἡ δὲ σύγκρισις ἔσται καὶ ἀπὸ τόπου τοῦ
ἀγῶνος, [f]οἷον ἀπὸ χρόνου, ὅτι ἀρχαιότατος· ἢ εἰ νέος,
[g]ὅτι, ὅσον τῷ χρόνῳ [h]ὑποδεῖ, τοσοῦτον τῇ δόξῃ προέ-
χει· καὶ ὅτι εἰ νῦν περισπούδαστός ἐστι, πολλῷ περισπου-
δαστότερος ἔσται λαβὼν τὸν χρόνον. εἰ θεὸς εἴη ὁ ἐπώνυ-
μος, τὰ προσόντα τῷ θεῷ· [i]ἢ τῶν ἡρώων τις, ὁμοίως
τὰς πράξεις· εἰ ἐπιτάφιος, ὅτι καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀρετὴν
τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς τούτου θέσεως ἠξιώθη. ἔτι καὶ τὴν
πόλιν παραβαλεῖς πρὸς τὰς ἄλλας, ἀπὸ μεγέθους,
ἀπὸ κάλλους, ἀπ' [k]οἰκειώματος. εἴρηται

auctor, et cui deorum exhibeantur ludi, et quis deus nomen
hinc traxerit: breuisque erit laudatio ex iis argumentis, quae
inibi suppeditaui. Comparatio etiam (cum in his simus) ne-
cessario facienda cum aliis certaminibus. Fiet autem collatio
tam a loco certaminis, quam a tempore, quod antiquissimi lu-
di sint: sin recentes, vt, quantum tempore inferiores, tan-
to gloria caeteris praestare: et si nunc quidem studio dignum
certamen, temporibus multo magis fore expetendum. Si
quis deus hinc nomen traxit, referenda sunt, quae deo ad-
sunt: si quis heroum praeest, eius etiam res gestae commemo-
randae: si humi conditus est, talibus certaminum actis
eum esse dignitatis locum consecutum. Ad haec vrbem cum
aliis conferens, a magnitudine, pulchritudine, et conditore, propriisque ciuitati rebus, laudanda est. Et haec quidem

c Actiua significatione legendum κατασήσας, vt *Wolfius* quoque in suo libro emendauit. *Sylb.* atque ita in *Codd. Mss.*

d Ἐπάγεται *Mss.*

e Illa καὶ ἔπαινος etc. vsque ad ἀναγκαῖον grandiori appinguntur charactere *Cod. Reg.* 1.

f *Wolfius* post οἷον addit ὅτι Ὀλυμπιάσι. requiritur enim hic exemplum, vt in seq. ὅτι ἀρχαιότατος. *Sylb.*

g In *Ed. Steph.* ἢ ὅτι.

h Ἀποδεῖ *Colb.* et *Cant.*

i Εἰ τῶν *Codd. Mss.*

k Οἰκείωμα forsan accipi potest pro ἰδίωμα, *proprietas ciuitatis*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δὲ καὶ ταῦτα ἤδη. τούτων δὲ ῥηθέντων, οἰκειότατα [l]ἂν ἐπαχθείη ὁ πρὸς τὰς ἀθλητὰς λόγος κατὰ τὸν Θουκυδίδην. περὶ [m]ταύτης ἓν πόλεως καὶ τοιούτου ἀγῶνος πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ πάλαι ἐφιλοτιμήσαντο, καὶ ἐσπούδασαν νικηφόροι γενέσθαι.

5. Ἐπειδὴ δὲ διάφορα τὰ πρόσωπα, τὰ μὲν ἔνδοξα, τὰ δὲ ἧττον, καὶ τὰ μὲν ἀπὸ στεφάνων πολλῶν, τὰ δὲ νῦν πρῶτον ἀρχόμενα, πειρασόμεθα ἕκαστον ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ προσφόρων [n]προτρέψεσθαι· οἷον τοὺς μὲν πολλοὺς ἔχοντας στεφάνους, ὅτι καλόν, μὴ ὅπως [o]καταισχύνῃ τούτους, ἀλλὰ καὶ προσθεῖναι καὶ πλείους ἀποφῆναι· συναύξεται γὰρ τοῖς στεφάνοις καὶ ἡ δόξα· τοὺς δ' ὀλίγους, ὅτι δεῖ μὴ τούτοις ἀρκεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ βεβαιώσασθαι τούτους, ὅτι καὶ μετὰ τῆς ἀληθείας, καὶ προῖκα τῷ ἐπαγωνίσασθαι [p]καὶ προσλαβεῖν ἑτέρους.

dem hactenus. Athletis vero, his iam peractis, propria est oratio accommodanda, vt Thucydides fecit. De huiusmodi vrbe ac certamine multi etiam alii contenderunt, optaruntque victoria potiri.

VI. Quoniam vero personae diuersae sunt, (alii enim gloria clari, alii vero inglorii; et illi quidem multas adepti coronas, hi vero nunc primum) conabimur singulos in propriis cuiusque rebus adhortari. His quidem, qui multas acceperunt coronas, pulchrum est atque honestum, eas non dedecorare, sed alias quam plures adipisci. augescit enim coronis gloria. At qui pauciores coronas sunt consecuti, hortandi, ne his contenti sint; quinetiam sic inualescant magis, quod et vere et gratuito certamen repetant, et alios excipiant. De

tatis peculiaris, vt p. 131. (iuxta *Ed. Sylb.*) vel pro οἰκοδομήματα, vt supra p. 228. v. 9. *Wolfius* legit ἀξιώματος. *Sylb.*

l Illa ἂν ἐπαχθείη omittit *Cant.*

m τοιαύτης in *Codd. Mss.*

n Προτρέψασθαι *Mss.* quo modo legendum esse monuit *Sylb.*

o Rectius, opinor, καταισχύνοι: eo scilicet modo et tempore, quo mox sequitur προσθεῖναι, quod et *Wolfio* placuit. *Sylb.*

p Καὶ λαβεῖν ἑτέρους *Colb.* Καὶ λαβεῖν ἑταίρους *Cant.*

q Re-

τὰς δὲ νῦν πρῶτον [q]ἀρξομένους· „Ἀρχὴ [r]δέ τοι ἥμισυ παντός· καὶ τοῖς ἡττημένοις πρότερον καλὸν ἀναμάχεσθαι, ἵνα μὴ [s]καὶ ψυχῇ καὶ σώματι, ἀλλὰ τύχῃ μᾶλλον, δοκῶσι τῇ ἥττῃ κεχρῆσθαι. εἶτα συμπροτρέψεις τὰς μὲν κατὰ τὸ αἰσχρὸν, τὰς δὲ κατὰ τὸ καλὸν, ὅτι τοῖς μὲν πολλὰς ἔχουσι καὶ προνενικηκόσιν αἰσχρὸν τὸ ἡττηθῆναι τῶν μήπω νενικηκότων, τοῖς δ' ἄλλοις ἔντιμον, καὶ ὅτι ὑπερβολὴν εἰς δόξης λόγον ἔχον, τὰς νενικηκότας κρατῆσαι, καὶ δι' ἑνὸς στεφάνου προσλαβεῖν τὴν τούτων δόξαν. εἶτα πειρασόμεθα ἀναιρεῖν, δι' ἃ ἐπὶ τὸ διαφθείρεσθαί τινες τρέπονται τῷ αἰσχρῷ καὶ ἀδόξῳ, ὅτι αἰσχρὸν χρημάτων προέσθαι τὴν νίκην, κατ' ἀμφότερα τὰ πρόσωπα τὸ αἰσχρὸν προσάπτοντες, καὶ κατὰ τὸ τῶν διδόντων καὶ [t]κατὰ τῶν λαμβανόντων, ὅτι οἱ μὲν χρήματα ἀντὶ δόξης ἀνταλλάσσονται· ἐν ᾧ, οἷα μὲν τὰ χρήματα, οἵα δὲ ἡ δόξα· τὰ μὲν πρόσκαιρα, ἡ δ'

De nuper vero incipientibus illud: *Principium dimidium esse totius:* et victis quidem, honestum esse, certamen redintegrare, vt non tam animo, vel corpore, quam fortuna, superati esse videantur. Deinde hos quidem excitari oportet honesto, alios turpi: quod eos, qui multos antea vicerint, turpe est, vinci ab iis, qui nunquam antea vicerunt; illis e contra glorioſum, neque fidem excedit, victores tandem etiam vicisse, et singulari corona aliorum gloriam praecepisse. Hinc ostendere tentabimus, quomodo turpiter quidam et ignominiose corrupti victoriam vendunt, vtrisque turpitudinem applicando, cum iis, qui pecuniam nundinantur, tum qui accipiunt. Hi enim pecuniam cum victoria permutant: in quo sunt pecunia, et gloria: illa quidem temporaria est; gloria vero immortalis;

q Rectius ἀρξαμένους, vel ἀρχομένους. *Sylb.*

r Δέ τι *Cant.*

s Ψυχῇ τε καὶ σώματι *Cant.*

t Forsan legendum, repetito articulo, κατὰ τὸ τῶν λαμβ. Sicut autem hic taxat eos, qui victoriam pecuniis emunt et vendunt; ita *Pausanias* Ἠλιακῶν 2. nundinationes illas graviter mulctatas fuisse docet, p. 165. 5. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀθάνατος· καὶ τὰ μὲν τύχη, καὶ χρόνος, καὶ πόλεμος ἀφεῖλεν· ἡ δ' ἀναφαίρετος ὑπὸ τέτων· καὶ τὰ μὲν ζῶντα εὐφραίνει, ἡ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ζηλωτὰς ἀποφαίνει· καὶ τὰ μὲν ἀπὸ κακίας περιγίνεται, ἡ δ' ἀπ' ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας. ἔπειτα καὶ οἱ δόντες τῷ μὲν δοκεῖν νενικηκασι, τῇ δ' ἀληθείᾳ ἐώνηνται τὴν νίκην· καὶ ὅτι ἀ δόξαν κτῶνται, ἀλλ' αἰσχύνην. τὸ γὰρ μὴ μετὰ ἀληθείας κρατῆσαι, πρὸς αἰσχύνην μᾶλλον τῷ κρατήσαντι, ἢ [u] δόξαν. καὶ ὅτι εἰ καὶ λανθάνοι ἐν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἑαυτοῖς συνίσασι· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις μὲν δοκοῦσι κρατεῖν, παρὰ δὲ ἑαυτοῖς ἡττῆνται. καὶ ὅτι ἀδὲ ἡδονὴ [x] ἐπὶ τῆς τοιαύτης νίκης· καὶ ὅτι ὁ τῆς αἰσχύνης ἔλεγχος ἀεὶ συμπάρεστιν αὐτοῖς τῆς ἀπονειδίστε νίκης. καὶ ὅτι χείρους τῶν [y] προδοτῶν· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους [z] ποιοῦσιν, οὗτοι δὲ καὶ ἑαυτούς· καὶ ὅμοιοι τοῖς πόρνοις εἰσὶν, ἐπὶ τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν [a] λαμβάνοντες· ἐκεῖνοι μὲν ἴσως καὶ δι' ἡλικίαν ἐξαπατηθέντες, οὗτοι δὲ δι' αἰσχροκέρδειαν ἑαυτοὺς ἐκδόντες.

talis: illam aufert fortuna, tempus, ac belli calamitas; haec vero amitti non poteſt: pecunia delectat quidem viuentem; gloria etiam poſt mortem claros reddit: illa malo ſaepe paratur, gloria virtute et honeſtate acquiritur. Deinde etiam dantes vincere quidem videntur, dum reuera victoriam emunt: neque gloriam, ſed ignominiam ſibi pariunt. etenim non reuera viciſſe, dedecus potius, quam honorem, adfert. Et quamvis alios lateat victor, ipſe tamen ſibi probe conſcius eſt; et dum aliis victor apparet, ſe victum fuiſſe iudicabit. Ac ne in tali quidem victoria voluptas eſt: quin pudorem incutiens reprehenſio in turpi victoria praeſto ſemper eſt. Deteriores etiam ſunt proditoribus: nam hi alios potiſſimum vendunt; illi vero etiam ſemet: ſcortiſque ſimiles ſunt, quae corpore quaeſtum faciunt; at illa forſan ad hoc inducta ex aetatis infirmitate, at hi turpis lucri cauſa ſeſe aliis tradunt. Quin

u Δόξης *Codd. Mſſ.*

x Forſan rectius ἐπὶ ταῖς τοιαύταις νίκαις. *Sylb.*

y Προδοτῶν *Colb.* et *Cant.*

z Πωλοῦσιν lego cum *Reg.* 1.

a Λαβόντες *Cant.*

b Con-

εἶτα ὅτι ἀδὲ λανθάνεσι· ῥᾳδίως γὰρ ὁρῶνται, καὶ ἐκ τῶν σωμάτων, καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων, καὶ ἐκ τῶν προγεγενημένων ἀγώνων. ἐν ᾧ, τίνα τὰ ἐπὶ τέτοις, μάστιγες, ὕβρις, αἰκίαι σωμάτων, ἃ δήλων καὶ ἐκ ἐλευθέρων· τὸ παρὰ τοῖς θεαταῖς βλασφημεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι, κροτεῖσθαι, στεφανοῦσθαι· ἐνίοτε δὲ καὶ ζημία κατὰ τὸ [b] ἐκβαλέσθαι καὶ ἐκ τῶν σταδίων καὶ ἀγώνων· μέγιστον δ' ἐπ' ἐλευθερίᾳ φρονοῦντας, εἰς τὰς τῶν δήλων τιμωρίας περιορᾶν αὐτὰς ἐμπίπτοντας· [c] καὶ ἂν μὲν δήλων αἰσθάνωνταί τινα τῶν ἀγωνιζομένων εἶναι, [d] κατηγορίαν αὐτοῦ καὶ ὡς ἀναξίου τοῦ ἀγῶνος ἐκκρίνειν· αὐτὰς δὲ, τὰς παρὰ τῶν [e] ἀθλητῶν ψήφους τῆς ἐλευθερίας λαμβάνοντας, τὴν τῆς δηλείας οἴκοθεν [f] αὐτὸν φέρειν.

ζ'. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ γενομένους ἀναγκαῖον

Quin etiam minime ignorantur: conſpicui enim ſtatim ſunt, vel corporum mole, vel exercitationibus, aut denique e certaminibus prioribus noti: vnde eos manent flagra, conuicia, et corporum vulnera, quae propria ſeruorum, non autem liberorum ſunt hominum: conuiciis ad haec a ſpectantibus excipi conſueuerunt, pro laudatione, plauſu, atque corona: interdum etiam damno affici ſolent, dum ſtadio ac certamine depelluntur: et quamuis de libertate maxime glorientur, ſeruorum tamen ſuppliciis ſe videant eſſe obnoxios: (nam ſi quis certantium ſeruus eſſe deprehendatur, ſtatim accuſari et tanquam certamine indignus haberi ſolet) ipſoſque, licet ab Athletis libertate inſigniantur, ſeruitutis tamen opprobrium ſecum domum reportare.

VII. In his locis dum verſamur, veterum decet etiam

b Conuenientius ἐκβάλλεσθαι. *Sylb.*

c Senſus eſt: καὶ ἂν μὲν δήλων τινὰ αἰσθάνωνται τῶν ἀγωνιζομένων εἶναι. *Sylb.*

d Vt paullo ante δῆλον, ita hic κατηγορεῖν, et mox ἀνάξιον malit *P. Faber*, Agoniſtic. l. 3. c. 17.

e Ἀθλοθετῶν *Colb.* et *Cant.*

f Αὐτὸν tollendum videtur; aut legendum καθ' αὑτῶν, *contra ſeipſos. Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ τῶν ἀρχαίων μνημονεύειν, καὶ παραδείγματα φέρειν, ὅσοι ἔνδοξοι, οἱ μὲν, ὅτι ἀήττητοι, οἱ δὲ, ὅτι πλείστας νίκας ἤραντο, οἱ δὲ, ὅτι εἰ καὶ ὀλίγας, ἀλλὰ τὰς ἐνδοξοτάτας, καὶ ὅτι πάσας προῖκα, καὶ ὅτι ἀπὸ σωφροσύνης, ἀπ' ἐγκρατείας, ἀπ' ἀσκήσεως, τοιοῦτοι ἐγένοντο· καὶ ὅτι αὐτοῖς [g]τοιοῦτο συνέβη, ὅτι πολλοὶ καὶ [h]ἰσόθεοι ἐνομίσθησαν, οἱ δὲ καὶ ὡς θεοὶ τιμῶνται καὶ τῶν πάλαι.

ΚΕΦ. ή.

Περὶ ἐσχηματισμένων πρῶτον.

Ἀγῶνας ἐσχηματισμένους παντάπασιν ἃ φασιν εἶναί τινες, ἀλλὰ μέρη μὲν ἀγώνων ἐσχηματίσθαι συνομολογοῦσι· τὸ δὲ ὅλας ὑποθέσεις διὰ τούτου τοῦ τρόπου τῶν λόγων περαίνεσθαι, οὐχ οἷόν τ' εἶναί φασι. μὴ γὰρ

iam meminiſſe, atque proferre exempla eorum, qui clari victoria exſtiterunt; quippe inuicti fuerunt et victoriam ſaepe pepererunt; et qui paucas licet, glorioſas tamen ſint victorias adepti, et omnes ſine pretio; et qui continentia et temperantia victus, corporis denique exercitatione tales euaſerint: quodque illis tale quiddam acciderit; plurimos ſcilicet diis aequales habitos, nonnullos etiam pro diis pridem cultos fuiſſe.

CAP. VIII.

De Oratione Figurata tract. I.

Sunt, qui diſceptationes omnino figuratas eſſe negant, ſed partes earum figuris variari concedunt; integrae vero cauſae ac controuerſiae vt hoc orationis genere pertractentur, fieri aiunt non poſſe.

g Τοιοῦτον *Colb.* et *Cant.*

b Vt hic tradit, quoſdam ob illuſtres certaminum victorias diis aequiparatos fuiſſe et diuinis honoribus affectos, ita Vates Delphica Aſtypalaeenſibus oraculum Pythium de Cleomede Olympionica conſulentibus reſpondit: „Τϛατος ἡρώων Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς· „Ὃν θυσίαις τιμᾶθ' ὡς ἀκέτι θνητὸν ἐόντα. *Sylb.*

a Σχή-

δυνατὸν εἶναι, μὴ σαφῶς ἀκούοντας τὰς ἀκροωμένους συνιέναι, περὶ ἃ ὁ λόγος ἐστίν· ἅτε τὰς παλαιὰς κεχρῆσθαι τῷ τοιούτῳ [a]εἴδει τῶν λόγων καὶ τῶν ἀγώνων. ἡμεῖς δὲ, καὶ ὅσοι τρόποι τῶν ἐσχηματισμένων ἀγώνων, φράσομεν, καὶ [b]τῆς μεταχειρήσεως [c]αὐτὴν τὴν μέθοδον δηλώσομεν, αὐτὰς τὰς παλαιὰς, ἃς ἃ φασί τινες κεχρῆσθαι τῷ τρόπῳ τῶν λόγων, μαρτυρόμενοι.

Β'. Ἔστι γὰρ τῶν καλουμένων σχημάτων εἴδη τρία· τὸ μέν ἐστι σχῆμα λέγον μὲν, ἃ βάλεται, δεόμενον δ' εὐπρεπείας, ἢ δι' ἀξίωσιν τῶν προσώπων, πρὸς ἃς ὁ λόγος, ἢ δι' ἀσφάλειαν πρὸς τοὺς ἀκούοντας. καὶ [d]τούτῳ μὲν τῷ εἴδει οὐκ ἀντιλέγουσιν οἱ ῥητορικοὶ, ἀλλὰ καλοῦσιν αὐτὸ χρῶμα. τὰς γὰρ εὐπροσώπους λόγους, οὐκ οἶδα, ὁπόθεν ὁρμηθέντες, ἅτινας ὀνομάζουσιν, ὅταν ἢ πρὸς πατρίδα τις διαλέγηται, ἢ πρὸς ἀριστέα, ἢ πρὸς

poſſe. nequaquam enim poſſe auditores intelligere, niſi aperta fuerit oratio, qua de re ſermo habetur; neque veteres eſſe vſas huiuſmodi orationis genere, aut diſceptationis. Nos autem, quot figuratarum diſceptationum ſint ſpecies, dicemus, tractandique methodum indicabimus, veteribus ipſis, quos hac orationis forma vſos negant, in teſtimonium adductis.

II. Sunt autem dictorum ſchematum, ſeu figurarum, ſpecies tres: quarum vna recto ductu, quae vult, dicit, in qua decorum requiritur; ſiue vt perſonarum dignitati, ad quos oratio habetur, conueniat; ſiue vt maiorem apud auditores ſibi comparet fidem. Atque hanc quidem ſpeciem Rhetores non abnuunt, ſed Colorem appellant: gratioſas enim et plauſibiles orationes, neſcio, vnde perſuaſi, ſic appellant; cum aut quis alloquitur patriam, aut optimatum quempiam, aut imperatorem, *Orationis figuratae formae tres.*

a Σχήματι *Colb.* in margine εἴδει.

b Poſſis etiam legere τῆς μεταχειρήσεως αὐτῆς τὴν μέθ. ac nota rurſum hic μεταχείρησις, per η, vt ſupra p. 248. v. 2. *Sylb.* Μεταχειρίσεως *Reg.* I. et *Cant.*

c Αὐτῆς *Cant.*

d Τοιούτῳ *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

στρατηγὸν, ἢ πρὸς ἀρχήν τινα, ἢ πρὸς ὅλην πόλιν. [e]τὸ δέ τι σχῆμά ἐστι πλαγίως ἕτερα μὲν λέγον, ἕτερα δ' ἐργαζόμενον ἐν λόγοις. τρίτον σχῆμά ἐστι, τὸ οἷς λέγει τὰ ἐναντία πραχθῆναι πραγματευόμενον.

γ'. Τῶ μὲν οὖν καλυμένω ὑπὸ τῶν πολλῶν χρώματος ἄτε ἀποκεκρυμμένη, ἄτε χαλεπὴ μέθοδος. ἐπιείκεια γὰρ [f]προσεθεῖσα τοῖς λόγοις, καὶ τὸ ὑποστέλλεσθαι τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ αἰδεῖσθαι προσποιεῖσθαι, καὶ τὸ ὁμολογεῖν μὴ βούλεσθαι τολμηρῶς, μηδ' ἀποκεκαλυμμένως λέγειν, ἡ μέθοδός ἐστι τῶν τοιούτων λόγων. μεγίστη δὲ καὶ βαθυτάτη ἐν τούτοις τοῖς λόγοις [g]μέθοδος, τὸ ἑτέρας αἰτίας ὑποβαλέσθαι εὐσχήμονας πρὸ τῶν λυπούντων λόγων. οἱ δὲ ἕτερα μὲν λέγοντες, ἕτερα δὲ βουλόμενοι, τίνι μεθόδῳ χρῶνται; προτείνουσι μὲν γὰρ ἕτερα κεφάλαια τοῖς ἀκροωμένοις· ἃ δὲ βούλονται πεῖσαι, τοῖς [h]προταθεῖσι συγκατασκευάζουσι. καὶ τρόπον τινὰ διπλοῦν ἀγῶνα ἀγωνίζονται· τῷ μὲν γὰρ λόγῳ

ratorem, aut magiſtratum aliquem, aut ciuitatem totam. Altera vero ſpecies eſt, quae oblique alia dicit, alia dicendo machinatur. Tertia ſpecies eſt, quae contraria his, quae dicenda ſibi ſumſit, efficere conatur.

Colorati dicendi generis methodus quae ſit.

III. Eius igitur, quem Colorem plerique appellant, neque obſcura admodum, neque difficilis eſt methodus ratioque tractandi. Siquidem, modeſtia orationi adhibita, atque dicendi libertate amota, verecundiam prae ſe ferre, et polliceri, nihil velle temere, nihil doloſe dicere, huiuſmodi forma dicendi poſtulat. Praecipuae vero et maximae in hiſce orationibus artis eſt, pro odioſis gratioſas obtendere cauſas. Qui vero aliud dicunt, aliud agunt, qua via et dicendi ratione vtuntur? Praetendunt alias auditoribus cauſas atque alium ſcopum; vt, quae perſuadere volunt, tali obtentu credibilia faciant. Suſtinent autem hi geminam quodammodo controuerſiam; oratione enim praetendunt

e Forſan ἕτερον δὲ σχῆμα. *Schott.*
f. Προσθεῖσα *Reg.* 1.
g Κάθοδος in *Codd. Mſſ.*
h Προτεθεῖσι *Colb.* ex alicuius emendatione.

τὸ κοινὸν προτείνουσι, τέχνῃ δὲ, ἃ τὴν χρείαν ἔχουσιν. ὁ δὲ οἷς λέγει τὰ ἐναντία βούλομενος λόγος [i]ἀκοῦσαι, ἅτοπόν τινα τὴν μέθοδον ἔχειν δόξει. δεῖ γὰρ [k]εἰς ἐναντιώσεις ὑποπίπτοντα φαίνεσθαι τοῖς ἀκούσι· καὶ ἐν τούτῳ τῷ εἴδει τὸ κοινότατον δὴ φαίνεται, τέχνη ῥήτορος ὄσα, τὸ ἐναντία λέγειν. τίς ὁ λόγος; βραχὺς καὶ σαφής. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς ἁπλοῖς τῶν ἀγώνων ὠφέλειαν ἔχει τὸ μὴ δοκεῖν ἐναντία λέγειν, ἅτως ἐνταῦθα κέρδος αἱ ἐναντιώσεις ἔχουσι· [l]τὸ δὲ δὴ ἐναντία λέγειν, ζημίαν καὶ πάνυ. δικαιώσει γὰρ οἷς λέγει τις τὰ ἐναντία. [m]οἷς γὰρ [n]βούλεται, ἂν λέγων πείσῃ, τὰ ἐναντία πράξει· ἂν δὲ, ἃ [n]βούλεται, κατεργάζηται, ἐναντία [o]οἷς λέγει πεῖθειν δόξει. μέθοδος δὲ τούτων τίς; ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὴ τῶ ἀντιδίκω

dunt reipub. commodum, arte vero id, quod cauſae ratio et neceſſitas poſtulat. Quae autem oratio contraria his, quae dicuntur, intelligi poſtulat, abſurdam pleriſque videbitur habere methodum. Neceſſe eſt enim, ipſa auditoribus in contrariam opinionem propenſa videatur; vt ex hac dicendi forma facillime appareat, rhetoricae artis eſſe contraria dicere. At quae orationis ratio? breuis et aperta. Vt enim in ſimplicibus et minime fucatis diſceptationibus prodeſt, ſi nulla videantur dici aduerſa; ita hic aduerſa, ſi adſint, commodum adferunt: ſin autem abſint, noxam omnino. probabit enim cauſſam ſuam, cuius aduerſa et pugnantia explicabit. Si enim contraria his, quae [recte] conatur et ſtudet, dicendo perſuadeat, negotium confecerit: ſin autem, quod [callide ſecum meditatur ac] vult, efficiat; contraria iis, quae dicit, [ac probare conatur] perſuaſiſſe putabitur. Methodus autem horum quae? Vt enim in ſimplicibus diſceptationibus, quibus ſuam cauſſam probare conatur orator, ea infirma eſſe oportet;

i Pro ἀκουσθῆναι. *Schott.*
k Εἰς τὰς ἐναντιώσεις *Cant.*
l Τὸ δὲ μὴ *Reg.* 1. et *Colb.* in margine. quo modo legendum eſſe docuit *Schottus.*
m Omittit *Cant.*
n Βούλονται *Cant.*
o Οἷς λέγειν δόξει *Cant.*

p Ali-

ἰσχυρὰς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτῷ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τῷ ἐναντιουμένῳ δυσκαταγώνιστα· αὕτη μία μέθοδος. δευτέρα δὲ, ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσιν ὃ χρὴ φερόμενα λέγειν, ἀδ' οἷς ἂν καὶ ὁ ἀντίδικος χρήσαιτο, ἵνα ἐν τοῖς τοιούτοις τῶν ἀγώνων τοιαῦτα λέγειν δεῖ, οἷς καὶ ὁ ἀντιλέγων χρήσεται. οἱ μὲν ἓν κυριώτατοι τρόποι τῶν ἐσχηματισμένων λόγων οὗτοι.

δ'. [p]Ἠρτηνται δὲ τοῦτον τὸν τρόπον κἀκεῖνα τὰ αὐτὰ δοκοῦντα [q]λέγεσθαι ἑτέρῳ προειπόντι ἑτέραν ὑπόθεσιν διοικεῖσθαι τὸν ἐναντιοῦσθαι δοκοῦντα τῷ λόγῳ, βοηθεῖν τῷ ἔργῳ, προκατασκευάσαντος τοῦ σχήματος τὴν χρείαν τὸ ἐν ἄλλῳ λόγῳ ὑπερβάλλεσθαι τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ παῤῥησίαν εἰς ἕτερον καιρόν. τούτων δεῖ καὶ τὰ παραδείγματα λαβεῖν ἐκ τῶν βιβλίων. ληψόμεθα δὲ παρὰ Δημοσθένους, Θουκυδίδου, Ξενοφῶντος, Πλάτωνος,

oportet; quibus autem aduersarii, firmissima: et quae ipse obiicit, facile dissolubilia; quae vero aduersarii nomine profert, eiusmodi, vt redargui facile nequeant. haec vna methodus. Altera vero: vt in simplicibus non conuenit mutabilia dicere, neque ea, quibus aduersarius quoque vti queat; ita in hisce disputationibus ea dicenda sunt, quibus etiam is, qui contradicit, vtatur. Atque haec sunt praecipuae figuratae orationis formae.

IV. Spectant autem huc et illa, vbi quis cum alio, qui prior dixit, consentire videtur; interim tamen aliud agens, [aduersae partis sententiam confirmans,] ita vt oratione quidem aduersari, reipsa vero probare eam videatur, dicendi figura huic negotio subseruiente, si alia in oratione hanc [in contrariam differendi partes] libertatem in aliud tempus reiiciat. Horum ex auctoribus exempla nobis sunt proferenda. Illa autem sumemus ex Demosthene, Thucydide, Xenophonte, Platone, Euri-

p Aliquis extricabitur sensus, si locum sic legas: ἠρτηνται δὲ τοῦτον τὸν τρόπον κἀκεῖνα· τὰ αὐτὰ δοκοῦντα λέγειν ἑτέρῳ προειπόντι, ἑτέραν ὑπόθεσιν διοικεῖσθαι· τὸν ἐναντιοῦσθαι δοκοῦντα τῷ λόγῳ, βοηθεῖν τῷ ἔργῳ. *Sylb.*

q Λέγειν in *Codd. Mss.* et mox v. 14. δὴ pro δεῖ.

r Με-

Εὐριπίδου, τῆς κωμῳδίας, Ὁμήρου, ἀπὸ πασῶν ἰδεῶν τῆς ῥητορικῆς, συμβουλευτικῆς, δικανικῆς, πανηγυρικῆς. [r]μεμνῆσθαι χρὴ, ὅτι τῇ μεθόδῳ καὶ περὶ τῶν σχημάτων τῶν ἐναντία βουλομένων οἷς λέγουσιν ἀγωνιζομένοις, εἴ τις [s]πορεύηται, ὡς ἔφαμεν, [t]δι' ἐναντιώσεως, μέγας κίνδυνος πρόσεστι [u]τῷ μὴ φωραθῆναι ὑπὸ τῶν ἀκροωμένων, [x]ὅτι τεχνάζει τῆς ἐναντιώσεως εἰς δόξαν ἐμπεσεῖν. [y]εἰ γὰρ διαλεχθείη ἡ τέχνη, συμβήσεται φιλονεικοῦντας, ἃ προσποιεῖται λέγειν, συγχωρεῖν τῷ ῥήτορι, ἃ βούλεται, ταῦτα [z]ψηφίσασθαι. φράσομεν ἓν καὶ ὅπως [a]τις ἂν λάθοι μεταχειριζόμενος τὸν [b]δι' ἐναντιώσεως λόγον.

ε'. Δημοσθένης τοίνυν ὁ ῥήτωρ· ἵνα πρῶτον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σχήματος καὶ τὴν χρείαν δείξωμεν παρ' αὐτῷ

Euripide, e Comoediis, ex Homero, ex vniuersa oratoriae artis materia, deliberatiua, iudiciali, demonstratiua. Meminisse vero oportet, quod, qui hac ratione, hisque dicendi figuris, de contrariis disputandi viam ingreditur, huic, vt diximus, non leue immineat periculum, ne ab auditoribus deprehendatur dolus, aut, quod callide cum aduersario colludat, in suspicionem incidat. Sin autem lateat ars, nec aduertatur, eueniet, vt discrepantes in iis, quae prae se fert, oratori assentiantur; non autem, vt, quae orator ipse vult, decernantur. Dicemus igitur, quomodo callide quispiam contrariarum partium orationem tractet.

V. Demosthenes igitur orator, (vt in primis ipsum schematis nomen et vsum apud ipsum Demosthenem nos inuenisse demon- *Contraria dicendo efficere cupienti quae methodus.*

r Μεμνῆσθαι δὲ χρὴ malit *Wolfius.*

s Rectius πορεύεται indicatiue: quanquam supra quoque haec ipsa coniunctio et cum subiunctiui modi verbo notata est (p. 261. v. 1.)

t Δι' ἐναντιώσεων in *Codd. Mss.*

u Pro datiuo articulo τῷ reponendus videtur nominatiuus τό. *Sylb.*

x Vel ὅτι τεχνάζει, vel ἐμπεσεῖν, omittendum censet *Schottus.*

y Εἰ δὲ λάθῃ pro εἰ γὰρ διαλεχθείη legit *Schottus.*

z Ψηφίζεσθαι in *Codd. Mss.* et mox φράσωμεν.

a Τι *Colb.* et *Cant.*

b Δι' ἐναντιώσεων in iisdem.

c Pro

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[c]δεικνύντες· ἐν τῷ περὶ τῆ στεφάνη διηγόμενος [d]λόγῳ, ὃν συνεβάλευσαν διαθέσθαι πρὸς Θηβαίους, οὐχ ἁπλῆν, ἀλλά τινα τεχνικὴν, ὧδέ πως λέγει, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὸ ὄνομα ἐπάγει τῆς τέχνης. „ [e]Ἐπειδὰν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς χρήσασθαι τῷ πράγματι παραινῶ, τοῦτο πάνυ μοι προσέχετε τὸν νοῦν. μὴ δεῖσθαι Θηβαίων μηδέν· αἰσχρὸς γὰρ ὁ καιρός· ἀλλ' ἐπαγγέλλεσθαι βοηθήσειν, ὡς ἐκείνων μὲν ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις, ἡμῶν δ' ἄμεινον, ἢ ἐκεῖνοι, καὶ τὸ μέλλον προορωμένων, ἵν', ἐὰν μὲν δέξωνται ταῦτα καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν, καὶ, ἃ βουλόμεθα, ὦμεν διωκημένοι, καὶ μετὰ [f]σχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν. „ Ὁρᾷς καὶ τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως, καὶ τὸ ὄνομα ἐπι-

demonſtremus) in oratione *de Corona*, referens ea, quae Thebanis indicari ſuaſerat, non ſimplici et recta oratione, ſed artificio quodam in loquendo vtitur, atque artis nomen fatetur. „Cum vero (inquit) legati venerint Thebas, rogo, diligenter attendite, quomodo in hoc negotio ſe gerant velim. Nihil ſimpliciter a Thebanis petant; (alienum enim id eſt a temporis conditione) ſed auxilium ipſis promittant, tanquam in extremo periculo conſtitutis; cum nos, quid futurum ſit, melius proſpiciamus: vt, ſi, quae a nobis offeruntur, accipiant, nobiſque aſſentiantur, et, quae volumus, aſſequamur, et eo, quod rempublicam decet, ſchemate adminiſtremus.„ Vides et rei tractationem, et ipſum nomen, σχῆμα,

c Pro δεικνύντες ſenſus poſtulat εὑρόντες, vel ſimile quid. *Sylb.*

d Λόγον, ὃν συνεβάλευσεν *Reg.* 1. et *Colb.* quo modo legendum eſſe monuit *Sylb.*

e In *Ed. Francof.* p. 503. atque aliis *Demoſthenis* exempl. ἐπειδὰν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς χρήσεσθε τῷ πράγματι τούτῳ; παραινῶ πάνυ etc. mox (v. 7.) δεῖσθε, et (v. 8.) ἐπαγγείλασθε. Verum (vt inquit *Sylb.*) noſtra infinitiua repetuntur etiam infra in Tractatu ſecundo de *Figurata Oratione*, p. 56. (iuxta *Ed. Sylb.*) vbi et aliae quaedam inueniuntur huius loci diuerſitates.

f Προσχήματος in vulgatis *Demoſth.*

g Τῆ

φερόμενον τῷ ἔργῳ, τὸ Σχῆμα. ὁ αὐτὸς τοίνυν Δημοσθένης ἐν μὲν τῷ περὶ τῆς [g]πρεσβείας· ἀπὸ δικανικῆς λόγου [h]ἀρξόμεθα· ἄλλα προτείνων, ἄλλα κατασκευάζει, δι' ὅλης τῆς βιβλίου διοικούμενος διοίκησίν τινα τοιαύτην. κεφάλαιά ἐστιν, ἅπερ ἀσθενῆ ὄντα τῷ Δημοσθένει, ἐὰν ἀπ' αὐτῶν προτείνηται, ἐλέγχεται. [i]ταῦτα ἵνα πιθανὰ ποιήσῃ, ἕτερα μὲν προτείνει, λαβὼν δὲ τὸν ἀκροατὴν προσέχοντα τοῖς προτεθεῖσι, συμπλέκει τὰς πίστεις τῶν ἀσθενῶν τοῖς προτεινομένοις. οἷον, ἵνα ὁ λόγος ἔχῃ παράδειγμα, ἔροιτ' ἂν εἰκότως ὁ Αἰσχίνης τὸν Δημοσθένην, διὰ τί τῆς προτέρας πρεσβείας οὐ κατηγορεῖς; καίτοι τὰ πεπραγμένα πάντα ἐν τῇ προτέρᾳ πέπρακται· ὅ φησιν ὁ Αἰσχίνης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ· ἡ δὲ δευτέρα ἀπαίτησιν ὅρκων εἶχε μόνην. ἡ μὲν οὖν ἀληθὴς αἰτία τοῦ μὴ κατηγορεῖν, ἐκείνη· ἐπῄνεσεν ὁ Δημοσθένης τὰ ἐν τῇ προτέρᾳ πρεσβείᾳ [k]πάντα πεπραγμένα, καὶ ψηφίσματα ἔγραψε, καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ Πρυτανεῖον τοὺς πρέσβεις.

σχῆμα, rei adiectum. Idem Demoſthenes in oratione *de Legatione male obita*, (vt ad cauſam generis iudicialis veniamus) alia praetendens, alia molitur, et per totam orationem hunc tractandi differendique modum ſeruat. Praecipua autem cauſſae Demoſthenis argumenta erant infirma; a quibus ſi exorſus eſſet, redargui facile potuiſſet. Haec vt perſuaſibilia faceret, alia praetexit; quibus dum auditorem aduertit attentum, infirma illa argumenta, his, quae praetendebantur, admiſcet. Vt, verbi gratia, interroget merito Aeſchines Demoſthenem: cur priorem legationem non accuſas? Omnia enim in priore legatione geſta erant, (vt dicit Aeſchines in Apologia) in ſecunda iuſiurandum tantum exegerant. Vera igitur cauſa, cur priorem non accuſet, haec eſt; quod, quaecunque priore legatione geſta erant, Demoſthenes laudarit, decretoque ſuo iuſſerit legatis epulum dari in Prytaneo. Haec

g τῆς παραπρεσβείας *Cant.* quod non tantum vulgata *Demoſthenis* et *Aeſchinis* habent exemplaria, ſed (vt notauit *Sylb.*) ipſe quoque *Dionyſius* infra p. 58. iuxta *Ed. Sylb.*

h Ἀρξάμενος *Cant.*

i ταῦτα ἵνα πιθανὰ ποιήσῃ non agnoſcit *Cant.*

k Πάντα τὰ πεπρ. *Codd. Mſſ.*

l Pro

αὕτη μὲν ἂν ἡ ἀληθὴς αἰτία ἐστὶ τοῦ μὴ ἐγκαλεῖν ἐν τῇ πρεσβείᾳ. ἀλλὰ μὴν αἰτίαν ἱκανὴν ἀδεμίαν ἔχει κατὰ τῆς [l] πρεσβείας· δεῖ δ' αὐτὸν ἐφάπτεσθαι καὶ τῆς πρεσβείας. [m] καὶ ἡγορῶν ἅμα τῆς πρεσβείας, ἃ κατηγορεῖ· δεῖ δ' αὐτῷ προφάσεως. τίς ἂν ἡ πρόφασις; φησὶν, ἠγνοηκέναι τὸν Αἰσχίνην πεπρακότα αὐτὸν ἐν τῇ πρεσβείᾳ. τοῦτο ἁπλῶς μὲν πρὸς ἐρώτησιν τὴν παρ' Αἰσχίνου ἐν παραιτήσεως σχήματι λεγόμενον, ἀσθενὲς καὶ γελοῖόν ἐστιν. ἄλλο δ' ἀδὲν ἔχων εἰπεῖν ὁ Δημοσθένης, ὅπερ ἔφαμεν, ἑτέρᾳ προφάσει τοῦτο συγκατασκευάζει. . . . . .

. . . . . .

φησὶ γὰρ, ἀποδείξειν τὸν Αἰσχίνην αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἐλεγχόμενον, ὅτι δῶρα εἴληφε· καὶ διέξεισι λόγους, οὓς εἶπε πρότερον κατὰ Φιλίππου· εἶτά φησιν αὐτὸν πρότερον κατὰ Φιλίππου πολιτευσάμενον, ὕστερον μεταβεβλη-

Haec est vera causa, cur prioris legationis nihil accuset. At qui nihil habet, cur secundam culpet legationem: quare, vt in prima aliquid inueniat, necesse est. sine hac enim nulla poterat esse accusatio: opus autem erat ipsi Demosthenis aliquo obtentu et colore. At quis hic tandem fuit color? Affirmat, se ignorasse, quod Aeschines in priore legatione donis fuerit corruptus. Hoc ita simpliciter ad Aeschinis interrogationem, defensionis specie, si respondeatur, nullam habet vim, atque adeo ridiculum videatur. Aliud autem nihil cum queat dicere Demosthenes, vt ante audiuistis, alterius obtentu id probat . . .

. . . . . .

demonstraturum enim se ait, Aeschinem suo ipsius iudicio conuinci, quod dona acceperit: refertque orationem, quam prius aduersus Philippum habuit: deinde narrat, quomodo, antea multis rebus aduersus Philippum gestis, postea fuerit immutatus:

l Pro πρεσβείας legendum videtur δευτέρας, vel ἑτέρας. nam paullo infra p. 289. v. 3. dicit τῆς ἑτέρας. *Sylb.*

m Illa κατηγορῶν ἅμα τῆς πρεσβείας omittunt *Colb.* et *Cant.* nec in versione agnoscit *Schottus.*

n Μεταβαλόντα in *Codd. Mss.*

σθαι, ἢν ἂν [n] μεταβαλόντα, εἰ μὴ δώροις πεισθεὶς τοῦτ' ἐποίει. ταύτην τὴν ἀπόδειξιν ὑποθεὶς, συγκατασκευάζει τὸ, ὅτι εἰκότως ἔλαθέ με δῶρα λαβὼν ἐπὶ τῆς ἑτέρας πρεσβείας· ὤμην γὰρ, αὐτὸν χρηστὸν εἶναι, τῷ πρότερον κατὰ Φιλίππου πολιτεύεσθαι. αὕτη μὲν ἡ συμπλοκὴ τοῦ ἕτερα συγκατασκευάζειν ἕτερα προτείνοντα.

ς'. Ποιεῖ δὲ αὐτὸ πῶς, ἀκούσωμεν τῆς λέξεως τοῦ ῥήτορος. φησὶ γὰρ ὧδε· „[o] Βούλομαι δὲ πρὸ πάντων, ὧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντας ὑμῶν οἶδ' ὅτι τὰς πολλὰς, ὑπομνῆσαι, [p] εἰς" τίνα τάξιν αὐτὸν ἔταξεν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τὸ πρῶτον, καὶ τίνας λόγους κατὰ τοῦ Φιλίππου δημηγορεῖν ὤετο δεῖν· ἵν' εἰδῆτε, ὅτι τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένοις καὶ δεδημηγορημένοις ἐν ἀρχῇ μά-

mutatus: quod nequaquam fuisset futurum, nisi donis ad hoc foret inductus. His ita constitutis, concludit, quod non sine graui causa, se inscio, donis fuerit corruptus in altera legatione: existimabam enim, inquit, eum probum, quod in repub. Philippo aduersaretur. Haec est implexa ipsius oratio, qua aliud spectat, aliud dicit.

VI. Quomodo autem id faciat, ex ipsius oratoris verbis discamus. Sunt autem haec: „Volo autem prae caeteris, quae dicturus sum, vos inprimis admonitos; quod plerosque memoria tenere confido; quem Aeschines locum in republica primum obtinere voluerit, quas sibi conciones in Philippum habendas putarit; vt intelligatis, quod suis ipse gestis et concionibus in principio habitis maxime muneribus

o Vide *Demosth.* p. 295. *Ed. Francof.* vbi vulgati libri omittunt δὲ post βούλομαι, inserunt εὖ ante οἶδ' ὅτι. et mox legunt εἰς τίνα τάξιν ἑαυτὸν ἔταξεν. et (v. vlt.) τούτοις μάλιστα πάντων ἐξελεγχθήσεται. et mox ὅτος ὁ πρῶτος. dein (p. 290. v. 10.) ὃς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν τῇ Μεγ. et post Νεοπτολέμῳ (p. 291. v. 1.) addunt καὶ Κτησιφῶντος, ante ἀναιδῆ (v. 12.) omittunt λίαν, et (v. 15.) habent ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

p Deest *Codd. Mss.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λιτα ἐξελεγχθήσεται δῶρα ἔχων. ἔστι τοίνυν ὁ πρῶτος Ἀθηναίων αἰσθόμενος Φίλιππον, ὡς τότε δημηγορῶν ἔφη, ἐπιβουλεύοντα τοῖς Ἕλλησι καὶ διαφθείροντά τινας τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ προεστηκότων, καὶ ἔχων Ἴσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστὴν, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, καὶ πείσας ὑμᾶς πανταχῇ πρέσβεις πέμψαι τοὺς συνάξοντας δεῦρο τοὺς βουλευσομένους περὶ τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου, καὶ ἀπαγγέλλων. μετὰ ταῦθ' ἥκων ἐξ Ἀρκαδίας, τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ μακροὺς λόγους ἐν τοῖς μυρίοις ἐν τῇ Μεγάλῃ πόλει πρὸς Ἱερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, [q] ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι· καὶ διεξιὼν, ἡλίκα τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, οὐχὶ τὰς ἰδίας ἀδικοῦσι μόνον πατρίδας οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες παρὰ Φιλίππου. ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πολιτευομένου τότε, καὶ τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενηνοχότος περὶ αὑτοῦ, τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης πρέσβεις πέμπειν ὡς Φίλιππον ἐπεί-

ribus esse corruptus arguetur. Hic enim omnium Athenienſium primus (vt tunc oratione ad populum habita fatus est) Philippum animaduertit Graecis insidiari, et quosdam in Arcadia ciuitatum praefectos corrumpere: cumque Ischandrum, Neoptolemi filium, haberet sibi subseruientem, et secundas partes agentem, huius rei gratia tum ad senatum, tum ad populum accedens, vobis persuasit, vt, quoquouersum legatis missis, huc conuocaretis de bello aduersus Philippum deliberaturos. Et postea de Arcadia reuersus, inter sexcenta alia refert, in * summo senatu, egregiam illam et bene prolixam orationem aduersum Hieronymum, qui Philippi partes tuebatur, pro vobis esse habitam: et narrat, quam male mereantur non de sua modo patria, verum etiam de vniuersa Graecia, qui munera a Philippo accipiunt, eisque se corrumpi sinunt. Postquam igitur, his ita ab ipso tunc e repub. administratis, talique specimine sui exhibito, de pace ad Philippum legatos mittere persuasi estis

* Βουλῇ pro πόλει legit *Schorus.*

q Ὑπὲρ ἡμῶν *Reg.* 1. et *Cant.*

r Ἐγγύθεν

σθητε ὑπ' Ἀριστοδήμου καὶ Νεοπτολέμου, καὶ τῶν ἄλλων τῶν [r] ἐκεῖθεν ἀπαγγελλόντων οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιὲς, γίνεται τῶν πρέσβεων τούτων εἷς καὶ ἕκτος, οὐχ ὡς τῶν ἀποδωσομένων τὰ ὑμέτερα, οὐδ' ὡς τῶν πεπιστευκότων τῷ Φιλίππῳ, ἀλλ' ὡς τῶν φυλαξόντων τοὺς ἄλλους. διὰ γὰρ τοὺς [s] προειρημένους λόγους καὶ τὴν πρὸς Φίλιππον ἀπέχθειαν, ταύτην εἰκότως περὶ αὐτοῦ πάντες εἴχετε τὴν δόξαν." Αὕτη μὲν ἡ μέθοδος τοῦ κατασκευάσαι· ἤδη γὰρ τὸν δῆμον συνεπεσπάσατο ὡς συνεξηπατημένον ἑαυτῷ ὁ Δημοσθένης. εἶτ' ἐπήγαγε τῆς τέχνης τὸ δεινόν· "Προσελθὼν τοίνυν ἐμοὶ μετὰ ταῦτα συνετάττετο κοινῇ πρεσβεύειν, καὶ ὅπως τὸν μιαρὸν καὶ λίαν ἀναιδῆ φυλάξωμεν ἀμφότεροι τὸν Φιλοκράτην, πολλὰ παρεκελεύσατο, καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο ἐπανελθεῖν ἀπὸ τῆς πρώτης πρεσβείας. ἐμὲ γοῦν, ὦ Ἀθηναῖοι, διεφθαρμένος καὶ πεπρακὼς ἑαυτὸν, ἐλάνθανεν." Ὡς θαυμαστή γε ἡ τέχνη, πάντας αὐτοὺς ἐξηπατημένους ἀπέδει-

estis ab Aristodemo et Neoptolemo, et quibusdam aliis, qui nihil inde sani renunciabant, adscribitur legatorum illorum numero et hic Aeschines; non quod ex iis crederetur, qui vestra venditurі essent, aut qui Philippo fidem dediſſent, sed qui alios essent obseruaturi. Ob praedictas enim orationes, odiumque eius in Philippum, hanc merito opinionem de ipso conceperatis omnes." Haec est callidae machinationis in oratione tractatio: iam enim et populum, in eodem secum errore versatum, probarat Demosthenes. Deinde accidit ad id, in quo maximum artis momentum: „Postea (inquit) me adiit, mecumque conuenit, vt pariter hac legatione fungeremur; quo impurum illum et nimis effrontem ambo simul obseruaremus Philocratem: multa praeterea admonebat, vsque ad reditum a prima legatione. Quare perditus ille, o Athenienses, qui fidem suam pretio venalem habuit, hoc modo me fefellit." Incredibilem eius calliditatem eo demonstrauit, quod omnes fefellerit.

s Προκειμένους *Cant.*

t Ἐξη-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ξεν. ἐπήγαγε δ' εὐθὺς τὸ μὲν· Ὥσπερ ὑμεῖς [t]ἐξηπατεῖσθε, κἀγώ·„ διὰ μέσου τὸ περὶ Φιλοκράτους εἰπών, αὐτὸς ἐφ' αὑτὸν ἤγαγε τὴν αἰτίαν, ἁπλότητος προσχήματι [u]βλέπων τὴν πανουργίαν τῆς κατασκευῆς τῷ λέγειν· „Ἐμὲ γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, διεφθαρμένος καὶ πεπρακὼς ἑαυτὸν, ἐλάνθανεν·„ ἀλλὰ μὴ φάναι· „Κἀμέ·„ ἵνα μὴ δοκῇ τὸ πᾶν ἐπιχείρημα οἰκείας διοικήσεως ἐξεργάσθαι. ἄτω μὲν ἕτερα προτείνων, ἕτερα κατασκευάζει ὁ Δημοσθένης· καὶ ἑξῆς τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἐν τῷ λόγῳ, καὶ πάλιν ἑξῆς, καὶ ἄχρι τέλους τοῦ παντὸς ἀγῶνος. τοῦτο μέν σοι δικανικῶν λόγων τὸ παράδειγμα, λόγων ἐσχηματισμένων ἕτερα προτεινόντων, ἕτερα κατασκευαζόντων.

ζ'. Συμβουλευτικῶν δὲ πάλιν αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν δι' ὅλης τὴν τοιαύτην τέχνην ἐξεργάζεται. ἔχει δὲ ὧδε· Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ὠρμήκασι μὲν πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, τοιαῦτα τῶν ῥητόρων συμβουλευόντων, καὶ ἐπαιρόντων αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐπαινεῖν τοὺς προγόνους, καὶ μεμνῆσθαι τῶν πεπραγμένων πρὸς τοὺς βαρβάρους ἔργων· πρὸς δὲ τὸν Φίλιππον, τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα, ὀκνοῦσι πολεμεῖν. ὁ δὲ Δημοσθένης αὐτὰ τὰ ἐναντία, πρὸς μὲν τὸν βασιλέα πολεμεῖν αὐτοὺς οὐ βούλεται, πρὸς δὲ τὸν Φίλιππον βούλεται. ὁρᾷς δύο ὑποθέσεις ἐναντίας ἀλλήλαις; πῶς οὖν τοῦτο ποιεῖ; διπλῷ γὰρ τῷ σχήματι χρῆται. πρὸς μὲν τὸν βασιλέα ὅ [x]φησι μὴ δεῖν πολεμεῖν, ἀλλὰ μηδέπω πολεμεῖν· εἰ γὰρ ἁπλῶς ἐκέλευε μὴ πολεμεῖν, ἐκ ἂν αὐτῷ προσεῖχον τὸν νοῦν, ὡρμηκότες πρὸς τὸν πόλεμον. ὁ δὲ φησὶ μὲν πολεμεῖν δεῖν, ἐνδιδοὺς αὐτοῖς, ὃ βούλονται· πρότερον δ' ἀξιοῖ παρασκευάζεσθαι, ἵν' ἀσφαλέστερος καὶ δικαιότερος ὁ πόλεμος γένοιτο, τέχνῃ τοῦτο ποιῶν. οἶδε γάρ, ὅτι [y]ἡ ἀναβολὴ ἐκλύσει τὴν ὁρμήν. καὶ εὐθύς γε κατὰ τὸ προοίμιον, κλέπτων τὸ δοκεῖν συναγορεύειν βασιλεῖ τι, [z]φησὶν· „[a]Ἐγὼ νομίζω, κοινὸν

rit. Deinde ſtatim hoc intulit: „Quemadmodum vos, ita et ego deceptus ſum.„ Paucis interiectis, de Philocrate locutus ipſe ſibi tribuit culpam, ſimplicitatis obtentu propoſiti ſui vafritiem tegens dicendo: „Quare perditus ille, qui fidem ſuam pretio venalem habuit, hoc modo me fefellit:„ non autem dixit: „Me quoque:„ ne vniuerſum inſtitutum domi natum et elaboratum videretur. Ita quidem alia praetendit ac dicit, alia ſpectat et molitur Demoſthenes: ac deinceps per totam orationem id facit, et in reliquis, vſque ad finem contentionis vniuerſae. Atque hoc tibi iudicialium orationum fuerit exemplum, quae figura quadam aliud praetendunt, aliud moliuntur.

VII. Suaſorii vero generis artificium idem Demoſthenes per totam *de Curiis* orationem nobis oſtendit. Negotium eſt huiuſmodi: Athenienſes vehementer erant in regem Perſarum concitati oratorum

[t] Ἐξηπάτησθε legendum, vel ἐξηπατᾶσθε. *Sylb.* Ἐξηπατῆσθαι *Cant.*

[u] Pro βλέπων *Wolfius* legit διέπων: valde congruenter. *Sylb.*

κλέπτων *Reg.* 1. qua voce vtitur p. 293. v. 16.

[x] φήσι

torum concionibus, extollentium ipſos, maiorumque laudibus inflantium, rerum geſtarum memoria contra barbaros renouata: ſed in bello contra Philippum, Macedonum regem, ſuſcipiendo ſunt ſegniores. At Demoſthenes his contraria ſtudet; cum rege *Perſarum* ipſos bellare non vult, cum Philippo vero vult. Videſne geminos ſcopos ſibi contrarios? Qua ratione in his tractandis verſatur? Duplici vtitur ſchemate. Aduerſus regem non negat pugnandum, ſed ait, nondum eſſe opportunum. Si enim aperte ſuaſiſſet, ne pugnarent, animos illorum a ſe alienaſſet, illique audire ipſum recuſaſſent; cum toto animi impetu ad bellum ferrentur. Dicit ergo, bellum eſſe quidem gerendum, concedens ipſis, quod vellent; ſed prius ad bellum neceſſaria eſſe comparanda, vt minore cum periculo et iuſtiore de cauſa bellum moueretur, non ſine quodam artificio id ita narrans. Sciebat enim, quod mora et procraſtinatione animi impetus hebeſceret. Atque ſtatim a prooemio, ne videretur regis partibus ſtudere: „Ego communem

omnium

[x] Φήσει *Codd. Mſſ.*

[y] Ἡ βουλὴ ἐκλύσει τὴν ῥώμην *Cant.*

[z] Poſſis etiam, tralata diſtinctione, interrogatiue legere: τί φησιν; *Sylb.*

[a] Non longe ab initio *Orationis* περὶ Συμμοριῶν.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐχθρὸν ἁπάντων τῶν [b]ὄντων Ἑλλήνων εἶναι βασιλέα· ἃ μὴν διὰ ταῦτα παραινέσαιμ' ἂν μόνοις τῶν ἄλλων ὑμῖν πόλεμον πρὸς αὐτὸν ἄρασθαι.„ Οὕτω μὲν ἐπέχει τὴν ὁρμήν, [c]τῇ αὐτῇ τέχνῃ Θουκυδίδῃ χρώμενος. καὶ γὰρ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ Ἀρχίδαμος, ὃν φησιν ὁ Θουκυδίδης συνετὸν εἶναι καὶ σώφρονα, ἐπειδὴ ἑώρα τὰς Λακεδαιμονίας καὶ τὰς Πελοποννησίας ὡρμημένας πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀχὶ μὴ πολεμεῖν κελεύει· ἤδει γὰρ ἃ πεισομένας· ἀλλὰ μηδέπω τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ πρότερον παρασκευάζεσθαι. ἕτω μὲν γάρ, ὅπερ ἔφαμεν, ἐμποδίζει τὴν ὁρμὴν αὐτῶν ὁ Δημοσθένης ὁμοίως τῷ Θουκυδίδῃ. διδάσκει δὲ προελθεῖν τὰ λόγα [d]τὸν τρόπον· ἧς παρασκευασθείσης, [e]εὐπρεπὴς γίνεται κατὰ

omnium Graecorum hostem esse regem existimo: non tamen ideo suaserim vobis, vt soli, sine aliis, bellum aduersus ipsum suscipiatis.„ Ita impetum ipsorum refrenat, eadem vtens arte, qua Thucydides: apud quem Archidamus, vir, vt ait, prudens et modestus, cum vidisset Lacedaemonios et Peloponnesios libidine belligerandi cum Athenienſibus inflammatos, non dehortatur ipsos a bello, (sciebat enim, non parituros) sed monet, nec id modo suscipiant, at prius, quae belli vsus postulat, apparent. Ita quidem Demosthenes, vt diximus, ad exemplar Thucydidis concitatos ipsorum animos reprimit. Docet autem, mores oratione esse potiores. quo facto, paratus tendit aduersus

b Illud ὄντων abest a vulgatis *Demosthenis* editionibus, neque infra legitur, (p. 56. iuxta *Ed. Sylb.*) vbi hic ipse *Demosthenis* locus repetitur. *Sylb.*

c Deest *Codd. Mss.*

d Post τὸν τρόπον desideratur genitiui casus vocabulum. Si τῆς παρασκευῆς inseras, efficies tale structurae genus, quale infra est in *Epist.* ad *Pompeium*, vbi dicit: πλείστην μὲν παρασκευὴν εἰς ταῦτα παρεσκευασμένος: atque ita se scripsisse innuit, (p. 121. iuxta *Ed. Sylb.*) hisce verbis: καὶ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς αὐτὸς ὑποτίθετο. *Sylb.*

e Forsan legendum εὐτρεπὴς, vt sensus sit: *paratus et instructus tendit aduersus Philippum* in sua oratione. Sic certe *Wolfium* legisse *Hoeschelius* monuit. *Sylb.*

f De-

Φιλίππου. καὶ ἕτως ἑκάτερος λόγος τεχνικῶς περαίνεται τῷ Δημοσθένει, τῷ βασιλεῖ μὲν μηδέπω πολεμεῖν, τῇ δ' ἐπὶ βασιλέα παρασκευῇ ἔχειν χρῆσθαι κατὰ Φιλίππου. ἕτω μὲν δὴ ὅλα τὰ λόγα συμβουλευτικὰ ἕτερα προτείνεται, καὶ ἕτερα κατασκευάζεται, καὶ ὑποθέσεις [f]ὑποθέσεσι" συμπλέκονται. ἔχεις δύο ταῦτα παραδείγματα ἀγώνων, ἑτέρων προτεινομένων, ἑτέρων συγκατασκευαζομένων, τὸ μὲν δικανικὸν εἶδος, τὸ δὲ συμβουλευτικόν.

ἡ. Ἐπεὶ μέντοι συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἐμνήσθημεν, λάβε καὶ παρὰ Πλάτωνος παραδείγματα ἀγώνων πλειόνων συμπεπλεγμένων, καὶ τρόπον τινὰ πάντων μερῶν τῆς ῥητορικῆς συναγομένων. ἡ Σωκράτους ἀπολογία τὴν μὲν πρόταση ἔχει, ὡς τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, ἀπολογίαν, ἔστι δὲ καὶ Ἀθηναίων κατηγορία, εἰ τοιοῦτον ἄνδρα εἰς δίκην [g]ὑπήγαγον. καὶ κέκρυπται τὸ πικρὸν τῆς κατηγορίας τῷ ἐπιεικεῖ τῆς ἀπολογίας· ἃ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπελογεῖτο, Ἀθηναίων κα-

aduersus Philippum. Atque ita vtrique sermoni artificiose finem imponit Demosthenes: quod Regi nondum mouendum sit bellum; eo autem apparatu, qui est contra Regem, opus esse aduersus Philippum. Sic in tota illa oratione deliberatiua aliud dicit, aliud spectat, et varia inter se argumenta miscentur. Habes duo haec controuersiarum exempla aliud dicentium, aliud probantium: quorum illud generis iudicialis; hoc vero deliberatiui.

VIII. Cum autem eorum, quae ad deliberatiuum et iudiciale genus pertinent, meminerimus; accipe et a Platone variarum exemplum disputationum inter se commistarum, et quodammodo ex omnibus oratoriae facultatis partibus contractarum. *Socratis Apologia*, vt inscriptio indicat, defensionem eius pollicetur; sed et accusationem continet Athenienſium, quod talem virum (capitalis) criminis reum peregerint; et accusationis acerbitas defensionis lenitudine tegitur: quibus enim ipsum [Socratem] defendit, eisdem Athenienses accusat.

Quomodo in vna oratione plurium actionum possit fieri complexus.

f Deest *Colb.* et *Cant.* *g* Ἀπήγαγον *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τηγορεῖ. δύο μὲν αὗται συμπλοκαί. τρίτη δὲ, ὁ λόγος ἐστὶ Σωκράτους ἐγκώμιον, καὶ τὸ ἐπαχθὲς τῇ λόγῳ ἐπεσκίασαν τῷ ἀναγκαίῳ τῆς ἀπολογίας· τρίτη αὕτη συμπλοκή. καὶ γεγόνασι δύο μὲν δικανικαὶ ὑποθέσεις συνημμέναι, ἡ ἀπολογία καὶ ἡ κατηγορία· μία δ' ἐγκωμιαστική, ὁ ἔπαινος ὁ Σωκράτους. τετάρτη συμπλοκή· ἥπερ μεγίστη ὑπόθεσις τῷ Πλάτωνι· ἔχουσα συμβουλευτικῆς ἰδέας δύναμιν, φιλόσοφον δὲ τὴν θεωρίαν. ἔστι γὰρ τὸ βιβλίον παράγγελμα, ὁποῖον εἶναι δεῖ τὸν φιλόσοφον. τοῦτο, ὡς μὲν ἐν ῥητορικῇ, συμβουλευτικὴ ἰδέα· ὡς δ' ἐν φιλοσοφίᾳ, δόγμα παραδιδόμενον· τοιοῦτον γὰρ εἶναι τὸν φιλόσοφον, [h] ὁποῖος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ φαίνεται Σωκράτης. ταύτην τὴν κρᾶσιν τῶν τεττάρων ὑποθέσεων ζηλώσας ὁ Δημοσθένης, ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου τὴν μίμησιν ἐξήνεγκε. καὶ γὰρ ἀπολογίαν ἔχει ὑπὲρ ὧν κατηγορεῖται, καὶ κατηγορίαν ἐλέγχοντος τοὺς ἠδικηκότας καὶ τῶν κακῶν αἰτίους, καὶ φανερῶς ἐγκω-

accuſat. Atque hic eſt duplex inter ſe argumentorum coniunctio. Tertia autem accedit, *de Socratis laude* oratio, in qua ſi quid moleſtiarum [aut parti aduerſae odioſum] ineſt, defenſionis excuſatur neceſſitate; [quod defenſioni laus Socratis neceſſario videretur coniungi.] Atque haec tertia eſt complexio: ſunt autem duo iudicialis generis argumenta ſibi cohaerentia, excuſatio et accuſatio; tertium vero laudatiui generis eſt, laus Socratis. Quarta complexio eſt, (in qua praecipuum Platonis argumentum) quae quidem in ſe continet ſuaſorii generis facultatem, philoſophicam vero ſpeculationem. Oſtendit enim hic libellus, qualem oporteat eſſe philoſophum. Quod rhetori quidem ſuaſorio generi adſcriberetur, philoſopho vero placitum ac decretum nuncuparetur: quod talem velit eſſe philoſophum, qualis in *Apologia* Socrates deſcribitur. Hinc quatuor argumentorum commiſtionem imitatus Demoſthenes in oratione *pro Corona*, eius exemplum edidit. Nam excuſatione ea purgat, de quibus accuſabatur, et accuſatione reos agit iniuriarum et incommodorum auctores; et non obſcure encomio

b Ὁποῖον *Colb.* et *Cant.*

i Omit-

μιον δεικνύντος ἐφ' οἷς ἄξιός ἐστι τῷ στεφάνῳ, καὶ τὸ δόγμα, ὡς ἐν λόγῳ δικανικῷ καὶ πολιτικῷ, ὁποῖον εἶναι τὸν πολιτικὸν ἄνδρα καὶ σύμβουλον ἀγαθὸν δεῖ. λέγει γὰρ [i] αὐτὸς ἐν τῷ λόγῳ σαφῶς, ταῦτα καὶ τοιαῦτα πράττειν Αἰσχίνην, τὸν καλὸν κἀγαθὸν πολίτην.

θ'. Ταῦτα μὲν δή σοι παρὰ Δημοσθένους καὶ Πλάτωνος. ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης δύο ὑποθέσεις συμπλέκει, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιταφίῳ. τῆς μὲν γὰρ ἐγκωμιαστικῆς ἰδέας ἐστὶν ὁ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δ' ἰδέα συμβουλευτική. ὁ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τοὺς τεθνεῶτας, ἢ τοὺς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ. τοῦτο μέντοι ἀναγκαίως ποιεῖ. ὁ γὰρ λέγων ἐστὶ τὸν ἐπιτάφιον Περικλῆς, ἀνὴρ τῷ πολέμῳ αἴτιος. ἔτι μέντοι τριῶν ὄντων κεφαλαίων τῷ ἐπιταφίῳ, ἐπαίνου, θρήνου, παραμυθίας, τὸ ἓν τῶν κεφαλαίων ὑπερβαίνει, τὸν θρῆνον· ὁ γὰρ συνέφερε τῷ συμβουλευτικῷ, ὁδὲ τῇ προτροπῇ, τὸ θρηνεῖν, ὡς φησιν αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης, λέγων ὧδε· „[k] Διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε,

encomio demonſtrat, cur ſit corona dignus; et dogmate (velut in iuridicialibus et politicis) qualem conueniat eſſe virum ciuilem, et eum, qui vtile reipublicae conſilium daturus ſit, oſtendit. Refert autem ipſe in oratione ſine vllis ambagibus, quae et qualia faciat bonus ille et probus [vt iactat] Aeſchines.

IX. Haec de Demoſthene et Platone. Caeterum et Thucydides duo commiſcet argumenta in *Funebri* inſcripta oratione. Eſt enim demonſtratiui generis Funebris oratio, cui tamen et deliberatiuum genus admiſcetur. Non enim minus laudat defunctos, quam viuos ad bellum hortatur. quod quodammodo facere cogitur. Ipſe enim Pericles, qui Funebrem orationem recitat, auctor belli fuerat. Praeterea cum tria ſint orationis Funebris capita, laus, lamentatio, et conſolatio; horum vnum negligit, nimirum lamentationem. non enim conducebat ſuadenti et hortanti lamentari; vt ipſe Thucydides his verbis teſtatur: „Quapropter parentes horum (quotquot nunc adeſtis) non

i Omittit *Cant.* *k* Exſtat apud *Thucydidem* p. 109. *Ed. Oxon.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐκ [l]ὁλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι.» ποιεῖ δὲ τοῦτ' ἀναγκαίως· ἐπειδὴ ἀρχομένῳ τῷ πολέμῳ τὸν λόγον ποιεῖται· ὡς εἰ ἐθρήνησε τοὺς πρώτους ἀποθανόντας, ἀθύμους ἂν ἐποίησε τοὺς μέλλοντας πολεμεῖν. αὕτη μὲν δὴ τῆς διπλῆς ὑποθέσεως ἡ χρεία. πῶς δ' ἔμιξε τὰς κατασκευάς, καὶ πῶς μίξας αὐτὸς ὁμολογεῖ, φέρε θεασώμεθα. ἡ γὰρ κρᾶσίς ἐστιν ἡ τέχνη τοῦ σχήματος ἐν τοῖς λόγοις. κεφάλαιόν ἐστι τοῦ ἐγκωμίου, ὁ τοῦ γένους λόγος. οἱ ἂν προτρέποντες εἰς τοὺς πολέμους, τὰ τῶν προγόνων ἔργα διεξιόντες, παρορμῶσι τοὺς ἀκούοντας. οὕτω συνετέλεσεν ὁ ἔπαινος τοῦ γένους εἰς τὴν συμβολήν. [m]πάλιν ἂν κεφάλαιόν ἐστιν ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἡ παραβολή, τὸ παρεξετάζειν τοὺς ἐπαίνους ἑτέροις τοῖς εὐδοκιμοῦσιν. ἀλλὰ μὴν ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς λόγοις, ὅτι ῥᾴδιος ὁ πόλεμός ἐστιν, ἐκ τοῦ παραβαλεῖν τὰ τῶν οἰκείων τοῖς τῶν ἐναντίων ἀποδείκνυται. χρώμενος ἂν τῷ τῆς

non tam deplorabo, quam consolabor.„ Quod et ita fieri oportebat; cum initio belli haec haberetur oratio: qua si primos in bello defunctos esset miseratus, eorum, qui pugnaturi erant, animos effeciisset ignauos et formidolosos. atque hic est duplicati illius argumenti vsus. Quomodo autem haec ita inter se constructa miscuerit, et quomodo se miscuisse ipsemet fateatur, videamus. In ipsa enim complexione ars schematis est sita. Caput encomii est, prosapiae maiorumque laudem explicans oratio. Ideoque, qui ad bella hortantur, dum maiorum gesta recensentur, animum addunt auditoribus. Ita fit, vt superiorum laus non parum prosit cohortari volentibus. Ad haec ex praecipuis encomii partibus est collatio; qua cum viris illustribus et probatis, quos laudamus, comparantur. Sed in suasoriis facile bellum esse, ex suorum et aduersariorum comparatione, facile quis demonstret. Quapropter comparatione adhibita,

l Ὁλοφύρομαι legitur etiam in vulgatis Editionibus *Thucydidis*, cum sensus requirit futurum ὀλοφυρῶμαι. *Sylb.* quod notauit etiam *Stephanus*.

m Πάλιν αὖ κεφάλαιον in *Codd. Mss.*

n Πε-

παραβολῆς λόγῳ, καὶ τὸ ἐγκώμιον ὁμοῦ καὶ τὴν συμβουλὴν [n]παρῆνει. τοῦτο γὰρ ὑπέσχη μὲν ἀποδείξειν ἀρχόμενος τοῦ λόγου· ἐπὶ τέλει δὲ βεβαιούμενος, ὅπου καὶ ἐναλλάττει τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων, καὶ δείκνυσιν, ὅτι πρεσβύτερον ἦν τῷ ῥήτορι τὸ τῆς συμβουλῆς τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. λέγει δὲ ὧδε· „[o]Ἀπὸ οἵας τ' ἐπιτηδεύσεως ἤλθον ἐπ' αὐτὰ, καὶ τρόπων, ἐξ ὧν μεγάλα ἐγένετο, ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον, νομίζων, ἐπί τε τῷ παρόντι ἐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι [p]δεῖν αὐτὰ, καὶ τὸν πάντα ὅμιλον, καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, σύμφορον εἶναι ἐπακοῦσαι αὐτῶν.„ Ταῦτα μὲν ἐπ' ἀρχῇ· προϊόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀποδείξας καὶ κεράσας, ἐπάγει λέγων· „[q]Καὶ εἰ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως, διδασκαλίαν τε ποιούμενος, μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν

adhibita, simul et laudationem et cohortationem conficit. Hoc enim in ipso orationis principio erat pollicitus, quod et in fine praestat; vbi et capitum, seu scoporum, ordinem commutat, demonstrans, cohortationem oratori esse potiorem laude. Est autem haec eius oratio: „Quo autem studio, atque industria, quibusue modis, ad hanc amplitudinem peruenerimus, vbi prius indicauero, veniam ad horum [pro patria defunctorum] laudem: quod existimem, in praesens non esse alienum haec referri: nec inutile, vniuersum populum, tam ciues, quam inquilinos, haec audire.„ Atque haec initio: procedente vero oratione, vbi varia inter se mista declarauit, haec adiungit: „Hac de causa prolixior fui in iis, quae ad rempublicam spectant, explicandis, vt docerem inprimis, nobis non esse idem, [sed maius] praemium in hoc certamine propositum, quam

n Περαίνει *Mss.*

o Apud *Thucydidem* [p. 104. v. 10. *Ed. Oxon.*] locus hic ita legitur: ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ, καὶ μεθ' οἵας πολιτείας, καὶ τρόπων, ἐξ οἵων μεγάλα ἐγένετο.

p Verbum δεῖν neque *Thucydidis* exemplaria agnoscunt, neque mox legitur p. 300. v. 3. vbi membrum hoc repetitur. *Sylb.*

q In iisdem exemplaribus [p. 107. *Ed. Oxon.*] διὸ δὲ καὶ ἐμήκυνα, et mox (p. 300. v. 1.) post ὑπάρχει additum ὁμοίως.

r In

ἀγῶνα, καὶ οἷς τῶνδε μηδὲν ὑπάρχει, καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω φανερὰν σημείοις καθιστάς.» τὸ γὰρ· »Ἐπί τε τῷ παρόντι ἂν ἂν ἁπρεπῆ λεχθῆναι αὐτὰ·» τῆς ἐγκωμιαστικῆς ἰδέας ἐστίν. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐγκωμίῳ τόδε. »Καὶ τὸν πάντα ὅμιλον, καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, σύμφορον εἶναι ἐπακῦσαι αὐτῶν,» τῆς συμβουλευτικῆς ἰδέας ἐστί· κυριώτατον γὰρ ἐν συμβουλῇ κεφάλαιον τὸ συμφέρον. »[r]Διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα, καὶ οἷς τῶνδε μηδὲν ὑπάρχει, καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα ἐφ' οἷς νῦν λέγω φανερὰν σημείοις καθιστὰς·» τῇ ἐγκωμίῳ δείκνυσι τὴν ἰσχύν· τὴν δὲ κρᾶσιν αὐτῶν τὸ »Ἅμα» δηλοῖ. ταῦτά σοι καὶ παρὰ Θουκυδίδου.

ι. Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐν ὅλῳ δράματι λόγον ἐσχηματισμένον [s]παρῄνει, ἐν τῇ Μελανίππῃ τῇ σοφῇ. κἀκεῖ δὲ τὸ σχῆμα διπλοῦν, τὸ μὲν αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· τὸ δὲ τοῦ ὑποκειμένου προσώπου τῆς Μελανίππης.

quam quibus nihil horum eſt. Deinde, vt ſimul laudem eorum, de quibus ſermo eſt, argumentis illuſtriorem faceremus.„ Hoc enim: „In praeſens non eſſe alienum haec referri,“ laudatiui generis eſt: eſt enim id in laudatione primarium. „Et non inutile eſſe, vniuerſum populum, tam ciues, quam inquilinos, haec audire,“ ſuaſorii generis eſt: praecipuus enim in ſuaſione ſcopus eſt vtile. „Vt docerem inprimis, nobis non eſſe idem, [ſed maius] praemium in hoc certamine propoſitum, quam quibus nihil horum eſt,“ ſuaſoriae orationis probationem continet. Illud vero: „Deinde vt ſimul laudem eorum, de quibus ſermo eſt, argumentis illuſtriorem faceremus:„ encomii vim oſtendit; mixturam vero eorum illud „Simul„ manifeſtam reddit. Haec ex Thucydide.

X. Sed et Euripides poëta oratione vtitur figurata in toto dramate, *ſc.* fabula dicta *Melanippe ſapiens*. Atque ibi ipſum ſchema geminatur, tum ipſius Poëtae, tum perſonae loquentis, *viz.* Melanippes.

r In *Ed. Steph.* perperam inculcatum erat μὴ ante διδασκαλίαν. Καὶ διδ. *Colb.* et *Cant.*

s Παραίνει in *Codd. Mſſ.*

t Forſan legendum αὐτοῦ τὸ δόγμα. *Sylb.*

u Vel dicendum, illud καὶ redundare, vel κ' ἐκ legendum.

x Pag. 57. (iuxta *Ed. Sylb.*)

συγγένονεν Ἀναξαγόρᾳ ὁ Εὐριπίδης· δόγμα δ' ἦν Ἀναξαγόρᾳ, τὸ »Ὁμοῦ πάντα χρήματα.» μετὰ ταῦτα συγγενόμενος Σωκράτει, καὶ κρείττονος λόγου μετασχών, ἀξιώσας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τὸν Ἀναξαγόρου λόγον μνήμης ἐν τοῖς δράμασιν, ἐξήγαγεν [t]αὐτὸ τὸ δόγμα ἐν τῇ Μελανίππῃ τῇ σοφῇ. ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου αὐτῷ αἰνίττεται τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον εὔνοιαν· φησὶ γὰρ ἡ Μελανίππη·

[u]Καὶ οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα.

ὁ μὲν [x]Εὐριπίδου σχηματισμὸς ἕτος· ὁ δὲ τῆς Μελανίππης·

— Τίς τὰ παιδία
Ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια;

ὁ δὲ πατήρ, οἰόμενος εἶναι τοῦτο τέρας, γνώμην ποιεῖται κατακαῦσαι τὰ παιδία· ἡ δέ, σῶσαι βουλομένη τὰ τέκνα, ὅτι μηδέν ἐστι τὸ τέρας, φιλοσοφεῖ. καὶ ἕτω

nippes. Diſcipulus enim fuit Anaxagorae Euripides, cuius placitum fuit, „Quod eſſent omnia ſimul.„ Poſtero tempore, etſi a Socrate melius inſtitutus, voluit tamen (vt mihi videtur) Anaxagorae ſententiae, in ſuis fabulis, mentionem facere: ac protulit hoc ipſius dogma in Tragoedia, quam *Melanippen ſapientem* appellat. Ac principium quidem orationis eius erga praeceptorem inſinuat beneuolentiam: ſic enim Melanippe:

Non hic meus, ſed matris eſt ſermo meae.

Atque haec eſt Euripidis poëtae figurata oratio: illa vero Melanippes:

—— *Quis pueros*
Expoſuit inter patris armenta?

Pater autem, exiſtimans eſſe prodigium, cenſet, pueros eſſe comburendos: ipſa vero, vt pueros ſeruet, philoſophica ratione non eſſe prodigium declarat. atque ita, dum pro-

vbi iterum Fabulae huius mentio fit, dicit, quod ἔχει διπλοῦν σχῆμα, τὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ· τὸ δὲ τοῦ προσώπου τοῦ ἐν τῷ δράματι, τῆς Μελανίππης.

y Τὴν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[y]τὴν ἀρχὴν χρείαν διοικεῖται ἐν παραινέσεως σχήματι φιλοσοφοῦσα.

ιά. Ἡ δέ γε κωμῳδία ὅτι πολιτεύεται ἐν τοῖς δράμασι καὶ φιλοσοφεῖ, [z]ἡ περὶ τὸν Κρατῖνον καὶ Ἀριστοφάνην καὶ Εὔπολιν, τί δεῖ καὶ λέγειν; ἡ γάρτοι κωμῳδία αὐτὴ, τὸ γελοῖον προσηκαμένη, φιλοσοφεῖ. Ξενοφῶν δὲ ὁ καλὸς, ὃς ἐν [a]τῇ Παιδείᾳ βαλόμενος τὰς ἐκ τοῦ δήμου τῶν Περσῶν ὁμοσκεύους ποιῆσαι τοῖς ὁμοτίμοις, καὶ πάλιν βαλόμενος κοινὸν ἀγῶνα ἀρετῆς τοῖς ἄριστα στρατευσαμένοις προτιθέναι, τοῖς δὲ ὁμοτίμοις διαλεγόμενος ἐν Κύρου λόγῳ, ὡς αὐτοῖς χαριζόμενος, καὶ τοῖς δημοτικοῖς, ὡς ἐκείνων προνοούμενος ἐν ἑκατέρῳ τῷ λόγῳ, [b]παρίημι λέγειν. ἐν δὲ τῇ Ἀναβάσει ὑποπτεύουσι μὲν οἱ στρατιῶται, ὡς ἐπὶ βασιλέα ὁ λόγος ἐστὶ, καὶ ἤδη ἔπεσθαι Κύρῳ βάλονται. ὁ δὲ [c]Κλέαρχος ἐν τοῖς στρατιώταις δημηγορεῖ, ὑπισχνούμενος μὲν ἕψεσθαι

proposítum tuetur, admonitionis ſpecie ac figura philoſophatur.

XI. Comoediam quoque, vt videre eſt apud Ariſtophanem et Cratinum et Eupolim, in ſuis actibus de reipub. adminiſtratione tractare ac diſputare, quid refert dicere? Siquidem comoedia ipſa, ludicra et iocoſa prae ſe ferens, ſeria tractat. Egregius autem ille Xenophon quomodo in *Inſtitutione Cyri* (dum vult Perſarum plebeios iiſdem cum nobilitate vti armis; atque iterum dum cupit commune virtutis praemium bellicoſiſſimo cuique ſtatuere) ad nobiles quidem perſona Cyri diſſerit, velut ipſis gratificari ſtudens, apud plebem vero velut commodis ipſorum conſulens, in vtraque oratione, dicere iam omitto. In *Expeditione Cyri* ſuſpicantur milites, aduerſus regem expeditionem eſſe, et Cyrum ſequi amplius recuſant. Clearchus vero, apud milites concionem habens, profitetur quidem coram

y Τὴν αὐτῆς χρείαν *Reg.* 1.
z Ἡ τῶν περὶ *Colb.* et *Cant.*
a Lib. 2. non procul ab initio.
b Παρίειμι *Cant.*
c Eius oratio exſtat Ἀναβάσεως libro primo, non longe ab initio.

d Il.

τοῖς στρατιώταις πανταχόσε, ἐν δὲ τῷ λόγῳ κατασκευάζων τὸ ἀναγκαῖον εἶναι μένειν, μιμούμενος τὸν Ὁμήρου Φοίνικα. καὶ γὰρ [d]ἐκεῖνος ἐν ταῖς λιταῖς προτείνεται τὴν ὑπόθεσιν τῶν λόγων τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς οὐ δυνατὸν αὐτῷ μένειν, ἂν ἐκεῖνος [e]ἀπείη, ἀλλὰ πάντως ἑψόμενος τῷ Ἀχιλλεῖ. τὰς δ' αἰτίας λέγων, δι' ἃς ἐκ ἂν ἀπολειφθείη τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτι χρὴ μένειν τὸν Ἀχιλλέα, κατασκευάζει· τῷ μὲν δοκεῖν δεικνὺς, καθ' ἃς προφάσεις οὐ μενετέον αὐτῷ, ἔργῳ δ' ἀπαιτῶν τὰς χάριτας, ἃς εἰς τὸν Ἀχιλλέα κατέθετο, θρέψας καὶ παιδεύσας, Ἀγαμέμνονι δὲ χάριν φέρων τῷ λόγῳ. καὶ ὅτι ταῦτα διανούμενος, τὸ σχῆμα τῶν λόγων ἐποιήσατο, αὐτὸς Ἀχιλλεὺς ἐπεκδιδάσκει. ὅπερ [f]Ὁμήρῳ ἔθος· καὶ ὅστις ἄλλος [g]μετεχειρίσατο τὸ εἶδος τοῦτο παρ' Ὁμήρου μαθὼν, τοῦτο ποιεῖ, τὸ ἐν ταῖς τῶν ἀποκρινομένων ῥήσεσι τῶν προειπόντων τὰς τέχνας διδάσκειν. λέγει τοίνυν ὁ Ἀχιλλεύς·

coram militibus, ſe eos quocunque terrarum ſecuturum: ſed in oratione neceſſario manendum adſtruit, ſecutus Homeri Phoenicem. Etenim ille in ſuis cohortationibus prae ſe fert, aſſentiri ſe argumento orationis Achillis, quod fieri nequaquam poſſit, vt maneat, ipſo Achille deſcendente, ſed omnino eum ſit ſecuturus. In rationibus autem reddendis, cur ab Achille diuelli non poſſit, manendum eſſe Achilli aſtute probare conatur: atque ita, qui videtur oſtendere, cur manendum non ſit, reipſa cupit ſibi gratias referri pro beneficiis in ipſum collatis, quem educauerat et inſtituerat; qua ratione etiam Agamemnoni gratificatur. Quod autem haec fuerit eius animi ſententia, quam hoc ſchemate voluit occultare, ipſemet Achilles explicat. Quam conſuetudinem Homerus obſeruat; omneſque alii, qui, Homerum ſequentes, hoc figurae genus tractant, id efficiunt, vt reſpondentium verbis, eorum, qui ante locuti ſint, artem ac dicendi figuram arguant. Dicit igitur Achilles:

Noli

d Il. i. v. 433.
e Rectius ἀπίῃ, *abierit. Sylb.*
f Ὁμήρου, et mox (v. 14.) Ὁμήρῳ *Cant.*
g Ἐπεχειρίσατο *Cant.*

h Il.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[h]Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδη ἥρωϊ Φέρων χάριν. —

ὁρᾷς, ὡς τὴν τέχνην ὁ μαθητὴς τῷ διδασκάλῳ ἀπεκάλυψε, δεικνὺς, ὅτι συνῆκεν, ὡς πάντα εἰς χάριν Ἀγαμέμνονος λέγεται, καὶ ἐπὶ τῷ τὸν θυμὸν μαλάξαι τῷ Ἀχιλλέως. εἶτ' ἐπειδὴ χάριτας αὐτῷ κατελογίσατο ὁ Φοίνιξ, ἵνα μὴ δοκοίη ἀχάριστος εἶναι καὶ αὐτὸς, πλαγίως ἀπολύεται τὴν αἰτίαν.

[i]Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ιβ. Ταῦτα μὲν [k]παραδείγματα, ἕτερα προτείνοντος τοῦ ῥήτορος. ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν ὁ λόγος ὁ περὶ τῶν τὰ ἐναντία λεγόντων οἷς βάλλονται· [l]ἐπειδὴ ἅπας ὁ λόγος τὸ τελεώτατον σχῆμά ἐστι. πρότερον δείξωμεν παρὰ Ὁμήρῳ, καὶ ἄλλα σχήματα [m]ὑποθώμεθα. ἦν δὲ τάδε, τὸ δοκεῖν τὰ αὐτὰ λέγοντα, ἕτεραν ὑπόθεσιν περαίνειν, καὶ δοκεῖν ἐναντιούμενον, ὡς ἐν ἑτέρῳ λόγῳ

Noli me lacrymis turbare, vt fautor Atridae
Gratificere tuo. — —

Vides, vt artem et dissimulationem magistri discipulus detexerit, ostendens, omnia, vt Agamemnoni gratificaretur atque animum Achillis leniret, esse dicta. Deinde, quia beneficia in ipsum collata recensuerat Phoenix, obliqua oratione, ne ingratus esse videatur, diluit expostulationem:

Cum regni mecum partem, vel nomen, haberes.

Quomodo aliud proponentes aliud efficiamus.

XII. Atque haec sint exempla oratoris, aliud molientis, [aliud dicentis.] Restat, vt dicamus de his, qui suae sententiae et opinioni contraria dicunt: quandoquidem haec dicendi ratio schema continet absolutissimum. In primis, quae apud Homerum sunt, in medium adducamus, aliasque figuratas orationes proponamus; quae in eo consistunt, vt quis idem cum alio dicere videatur, cum tamen aliud sibi probandum sumat, atque aliis aduersari putetur; (vt in alio libro

b *Il. ι.* v. 608.
i *Il. eadem*, v. 612.
k Τὰ παραδείγματα *Cant.*
l Legendum videtur ἐπεὶ δή, vel ἐπεὶ δ'; et mox ἔχει pro ἴσῃ. *Sylb.*
m Ὑποθέμεθα *Colb.* et *Cant.*

τὰς τῶν ἐσχηματισμένων ἀγώνων κατασκευὰς ποιησάμενον, ἀναβολῇ τὸ σχῆμα παραδῶναι. τούτων τοίνυν τὰ παραδείγματα τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἰλιάδος, ὅτε κατέχεσι τὸ Ἑλληνικὸν ὅ τ' Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, δοκοῦσι μὲν ἀμφότεροι εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν λέγειν, ἀ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ λέγειν·

[n]Ὣς γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.

ταῦτα μὲν Ὀδυσσεύς· ὁ δέ γε Νέστωρ·

[o]Ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς ἄ τι μέλει πολεμήϊα ἔργα.

πάλιν Ὀδυσσεύς·

[p]Οὐ δέ τοι ἐκ[τ]ελέεσσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσαν,
[q]Ἐνθάδ' ἔτι σείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο.

εἶτα ὁ Νέστωρ·

[r]Ἐν πυρὶ δὴ βλαφθέντε γενοίατον, ἠδέ τ' ἀνδρῶν.

libro disputationum figuratarum argumentis et probationibus adhibitis doceo) cum tamen, eo detecto, causam prodat. Horum exempla sint, quae libro II. *Iliados* leguntur, vbi Vlysses et Nestor Graecorum exercitum retinent; qui quidem ambo non solum in eandem sententiam loqui, verum etiam idem plane dicere videntur:

Pectore ita pueri et muliebria corda gerentes,
Ad caros cupiunt natos patriamque reuerti.

Haec Vlysses: at Nestor:

Mollibus assimiles pueris, qui bellica nunquam
Munera militiae, sed tantum ludicra curant.

Rursus Vlysses:

Non stant promissis, tibi quae iurata dederunt,
Diuite cornipedum cum te sequerentur ab Argo.

Deinde Nestor:

Consilium igne periit, fugiunt curaeque virorum.

Rursus

n *Il. β.* v. 289.
o *Il. β.* v. 337.
p *Il. β.* v. 286.
q Ἐνθάδε τοι σείχοντες in vulgatis *Homeri* editionibus. Ἐνθάδ' ἐπισείχοντες *Cant.*
r *Il. β.* v. 340.

s Vide

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ πάλιν Ὀδυσσεὺς τὴν Κάλχαντος μαντείαν λέγει, καὶ τὸ [s]τέρας τὸ περὶ τὸν δράκοντα, καὶ τὰ τῆς στρουθῦ τέκνα.

ὁ δέ γε Νέστωρ·

[t]Φημὶ γὰρ ἦν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα.

καὶ λέγει τὰ ἀράνια σημεῖα καὶ τὰς δεξιὰς ἀστραπάς. ὅθεν καὶ [u]παρέσχητο τοῖς πολλοῖς [x]ζήτησις, πότερος ἀμείνων ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς λόγοις τούτοις, Ὀδυσσεὺς, ἢ Νέστωρ· καὶ μαρτύρονταί γε τὸν [y]Ὅμηρον ἑκάτεροι λέγοντα, ὡς τὸν μὲν Ὀδυσσέα ἐπήνεσε τὸ πλῆθος, τὸν δὲ Νέστορα ὁ Ἀγαμέμνων· οἱ μὲν

[y]Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο·

ὁ δ' εἶπεν·

[z]Τοιῶτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.

καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν περὶ τὴν παραβολὴν τῶν λόγων φλυαροῦσι. [a]τόδ' ἦν ἄρα τέχνη· τοσοῦτον γὰρ

Rursus Vlysses Calchantis vaticinium refert, et prodigium de dracone et de passeris pullis in Aulide.

At Nestor:

Affulsit nobis laetantibus omine dextro.

Innuens coelestia signa et dextros fulgores. Vnde multis praebita est disputandi occasio, vter in his orator fuerit praestantior, Vlysses, an Nestor: et testem vtrique sane citant Homerum affirmantem, quod Vlyssem quidem laudaret populus, Nestorem vero Agamemnon. Populus enim

Dulcem diuini sermonem laudat Vlyssis.

Agamemnon vero:

O vtinam tales mihi dii bis quinque dedissent.

Ac multa quidem alia, dum hos inter se comparant, proferre solent. In eo autem artificium, quod tantum abest, vt eadem

s Vide *Il.* β. v. 308.
t *Il.* β. v. 350.
u In *Ed. Steph.* παρέσχετο, parum conuenienter. *Sylb.*
x ζήτησιν *Cant.*
y *Il.* β. v. 335.
z *Il.* β. v. 372.
a Omnino legendum τὸ δὲ diuise, id est, τοῦτο δέ. cuiusmodi erratum infra correctum p. 57. [edit. Sylb.] *Sylb.*

ἀπέχθεσι τῷ ταὐτὰ λέγειν, ὥς' ἀδ' εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν λέγεσι. σόφισμα δὲ τοῦτό ἐστι καὶ πάλαισμα τῶν ἀκουόντων. τί τοῦτο τὸ σόφισμα; ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς κατασχεῖν βούλεται τοὺς Ἕλληνας ὡρμημένους ἀπιέναι· ὁ δὲ Νέστωρ κατεσχημένους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ μένοντας ἐκστρατεῦσαι βούλεται κατὰ πέντε ἑκάστους ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἡγεμόνι· καὶ ἔστιν αὐτῷ ἡ τῶν λόγων ὑπόθεσις οὐχ ἥπερ τῷ Ὀδυσσεῖ· γελοῖος γὰρ ἂν ἦν πεπεισμένοις ἔτι διαλεγόμενος. ἀλλὰ τίς ἡ ὑπόθεσις τοῦ Νέστορος;

[b]Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον·

Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν [c]ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

καὶ τὰ τούτοις ἑφεξῆς εἰρημένα. διὰ τοῦτο καὶ πάνυ ἀρέσκει τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ λόγος ὁ Νέστορος. ὁ γὰρ Νέστωρ, ὃ μάλιστα βούλεται ὁ Ἀγαμέμνων, τοῦτο περαίνει. βούλεται δ' ἐκστρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας· διὸ καὶ τὴν ἀπόπειραν πεποίηται·

[d]Ἀλλ' ἄγετ', αἴκέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.

eadem dicant, vt non idem argumentum eundemque scopum respiciant. Commentum quidem hoc et tanquam [ingenii] luctamen auditoribus propositum. At qua in re sita est istius commenti vis? Vlysses quidem retinere vult Graecos, abire iam gestientes: Nestor vero detentos ab Vlysse, et manere persuasos, in hostem ducere vult, quosque sub proprio suo duce. Neque idem est ipsi orationis scopus, qui Vlyssi. Ridiculus enim esset, si manere persuasis eandem rem dicendo inculcaret. Quinam igitur scopus Nestoris?

Atridâ, has acies nunc ordine rite locato:
Ordine stet gens vna suo, tribus vna suo stet;
Gentilis ferat auxilium sibi sanguine iuncto.

Et quae deinceps sequuntur. Propter hoc vero Agamemnoni admodum placet Nestoris oratio. quod enim summopere desiderat, id Nestor conficit. Vult Graecos manus conserere: vnde et eius rei periculum facere voluit, [dicens]:

Ergo age nunc Graii persuasi tela capessant.

Hac

b *Il.* β. v. 462.
c Ἀρήγει *Reg.* 1. et *Colb.*
d *Il.* β. v. 72. et 83.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

διὰ τοῦτο ἐπαινεῖ τὸν Νέστορα, βουλόμενος [e]πάντα τοὺς ἡγεμόνας καὶ τὸν δῆμον τῶν στρατιωτῶν ὁμοίως ὁμογνώμονας αὐτῷ γενέσθαι, λέγων·

Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.

ἔνθα δὴ καὶ παραμυθούμενος τοὺς Ἕλληνας ὑπὲρ Ἀχιλλέως ἀγανακτοῦντας, ὁμολογίαν ἤδη ποιεῖται τοῦ ἁμαρτήματος, ἐπάγων τάδε τὰ ἔπη·

[f]Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε [g]μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.

αὕτη ἂν ἡ τέχνη· ἐπειδὴ κατεσχημένους ὁρᾷ τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, μέλλει δὲ ἕτερον ἐπάξειν λόγον, τὸν τοῦ, πῶς δεῖ στρατεύεσθαι ἑκάστους, διὰ τῶν πεπεικότων ἤδη λόγων πορεύεται, ἵνα, δεξαμένων τῶν ἀκροατῶν, ἃ ἐπῄνεσαν, λάθῃ ἐπαγαγὼν τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν. τοῦτο μὲν τὸ παράδειγμα τοῦ τὰ δοκοῦντα [h]ἑτέρῳ λέγων ἕτερα ἀγωνίζεσθαι.

Hac de causa laudat Nestorem, et optat, vt tam duces, quam milites, eodem modo sibi consentientes habeat, dum inquit:

O vtinam tales mihi dii bis quinque dedissent.

Hic profecto etiam, cum Graecos consolatur, Achillis causa indignantes et dolentes, suum fatetur peccatum, hisce adiunctis:

Vnius ob pulchrae contendi iura puellae
Rixis cum forti temere heu congressus Achille.
At si tempus erit, quo mutua nostra redibit
Gratia, nempe cadent subito altae moenia Troiae.

Est igitur hac in re artificium: cum videret Graecos Vlyssis ratione adductos, vt manerent, alia de armis vnanimiter capiendis adiuncturus, eadem fere verba, quae fidem ipsis fecerant, vsurpat; vt, cum viderentur esse eadem, quae probauerant, clanculum ad sui propositi materiam veniret. Sit hoc tibi exemplum eorum, qui eadem cum aliis dicere videntur, diuersa tamen probare nituntur.

XIII. Dio-

[e] Πάντας *Cant.*

[f] *Il.* β. v. 377.

[g] Μαχεσσάμεθ' in vulgatis *Homeri* editionibus.

[h] Rectius ἑτέρῳ λέγειν, hoc videlicet sensu: τῷ τὰ αὐτὰ ἑτέρῳ λέγειν

ιγ'. Ὁ δὲ Διομήδης [i]τί ποτ' αὐτῷ βούλεται, ἀθυμοῦντι τῷ Ἀγαμέμνονι λοιδορούμενος; [k]ἀκαίρως ἄν τις οἰηθείη καὶ ἀσυμφώνως τῇ αὐτοῦ γνώμῃ καὶ ἀνακολούθως τῇ τοῦ προοιμίῳ θεραπείᾳ·

[l]Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα [m]μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἡ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.

τὸ μὲν προοίμιον ἀνδρὸς πράου, τὴν μέλλουσαν παρρησίαν ὡς ἐπὶ συμφέροντι γενησομένην παραμυθούμενου· ἃ δ' ἐπιφέρει·

[n]Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.

XIII. Diomedes autem quid sibi vult, dum Agamemnoni e dolore laboranti conuicia facit? Importune enim quispiam existimet dicta, et parum conuenienter eius sententiae, et reuerentiae, quam initio adhibet:

Atrida insipiens, ego tecum proelia inibo
Acrius obsistens: iram depone ferocem.

Prooemium quidem est viri lenis, qui sequentis orationis libertatem vtilitatis causa adhibitam mitigat ex excusat. Subdit autem:

Graiorum in castris primus mihi probra dedisti,
Imbellemque animum mihi lentaque pectora dicens:
Quod Graeci norunt omnes iuuenesque senesque.

At

λέγειν δοκοῦντα, ἀγωνίζεσθαι ἕτερα, *eius generis, quo idem cum alio dicere videri volumus, et interim aliud agimus. Sylb.* Λέγειν in *Reg.* 1. et *Cant.*

[i] Rectius reciproce legeris: τί ποθ' αὐτῷ βούλεται; *quidnam sibi vult? Sylb.*

[k] Cum aduerbiis ἀκαίρως, ἀσυμφώνως, ἀνακολούθως, subintelligendum verbum λέγεσθαι. *Sylb.* Λοιδορούμενος ἀκαίρως, ὡς *Reg.* 1. et *Cant.*

[l] *Il.* ι. v. 32.

[m] Μαχέσσομαι *Cant.* Μετέρχομαι *Colb.*

[n] *Il.* ι. v. 34.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Σοὶ δὲ [o] διάνδιχ' ἔδωκε Κρόνος παῖς ἀγκυλομήτεω.
[p] Σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
Ἀλκὴν δ' ἅ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

πῶς ἂν ταῦτα ἀν' ἀλλήλοις συνᾴδοιτο, ἀτυχοῦντι μνησικακεῖν τῷ Ἀγαμέμνονι τὸν Διομήδην, καὶ ὅτε μὲν ὠνείδισε, πρᾴως [q] ἐνεγκεῖν, καὶ τῷ χαλεπαίνοντι Σθενέλῳ ἐπιτιμῆσαι;

[r] Τέτλα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·

ἐνταῦθα δ' ἀπομνημονεύειν; εἰ γάρ τις φαίη, διὰ τὸ ἠρισευκέναι τὸν Διομήδην ταῦτα ποιεῖν, ἀποφαίνει τὸν ἄνδρα ἀπαίδευτον, ὃ μετρίως [s] τῇ ἀτυχίᾳ χρώμενον. ἀλλὰ τί ταῦτά ἐστι; αὐτὴ ἡ κατηγορία Ἀγαμέμνονος μεγίστη παρὰ τῷ Διομήδους τῷ βασιλεῖ συνηγορία ἐστί. βουλόμενος γὰρ [t] αὐτῷ καὶ κατασχεῖν τοὺς Ἕλληνας, ἐν

At tibi diuiſim donauit Iuppiter. vt ſis
Maximus imperio, tribuit: ſed vt inclytus eſſes
Viribus, atque animi ſuperares robore cunctos,
Non dedit: aſt haec eſt in bello maxima virtus.

Haec igitur quomodo inter ſe conſentiunt, Diomedem Agamemnoni in aduerſitate praeteritas exprobrare iniurias: et quum conuicium ipſius moderate antea tulerat, et Sthenelum Agamemnoni infenſum ſic increpauerat:

Tu linguam noſtris perſuaſus comprime verbis;
Haud equidem plebis paſtori iraſcar Atridae:

hic vero commemorare? Et ſi quis dicat, ideo Diomedem haec facere, quod inter caeteros in pugna optime ſe geſſerit, declarat virum rerum imperitum parum moderate vſum proſperitate. Quid igitur haec ſibi volunt? Maxima haec Agamemnonis accuſatio, a Diomede inſtituta, Regi patrocinatur. Cum enim vellet in gratiam eius perſuadere Graecis, ne diſcederent,

o Διάνδιχα δῶκε in vulgatis *Homeri* libris.

p Σκῆπτρον, et mox τετιμᾶσθαι παρὰ in *Cod. Cant.*

q Ἐνενεγκεῖν *Cant.*

r *Il.* δ. v. 412.

s Rectius τῇ εὐτυχίᾳ, *proſpera fortuna. Sylb.*

t Αὐτῷ βοηθῆσαι καὶ *Reg.* 1,

u Il.

προσποιήσει τῆς πρὸς αὐτὸν ὀργῆς καὶ παῤῥησίας ἀναμένειν παραινεῖ, καὶ ὡς ἀγανακτῶν, εἰ οἴεται ὁ Ἀγαμέμνων τοὺς Ἕλληνας πεισθήσεσθαι ἀποπλεῖν, ἕτω πρὸς αὐτὸν παῤῥησιάζεται, ἐπιφέρων ταῖς λοιδορίαις τὴν ἔντεχνον ὑπόθεσιν·

[u] Δαιμόνι', ἕτω πᾶ μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;

καὶ ὅσα ἑξῆς ἐπιλέγει, τὸν Ἀγαμέμνονα κελεύων, εἰ βάλεται, ἀποπλεῖν, τοὺς δὲ Ἕλληνας οὐκ ἀνασχέσθαι ἀπελθεῖν φάσκων· ἐπὶ τέλει δὲ νεανικῶς πάνυ ἐπαπειλῶν·

— [x] εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Φευγόντων —
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίῳ εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλαθμεν.

τοῦτό τοι τὸ παράδειγμα τοῦ κατηγορήσοντα συναγορεύειν, ἐσχηματισμένῳ τῷ λόγῳ χρώμενον.

derent, ſimulata in ipſum ira et dicendi libertate, ipſos, vt manerent, hortatur, et, velut indigne ferens, quod Agamemnon crederet, Graecis poſſe perſuaderi, vt nauibus in patriam redirent, hac orationis libertate apud ipſum vtitur; et conuiciis ſuae cauſae argumentum artificioſe coniungit:

Improbe, degenerem ſperaſti poſſe notari
Omnibus e Danais, qui te et tua dicta probaret?

Et quae deinceps recenſet, iubens Agamemnonem, ſi videatur, nauigio diſcedere; Graecos autem non poſſe adduci, vt abirent, affirmabat. Tandem vero iuueniliter admodum ſe iactans:

— — ſin minus ipſi,
Iam patriam repetant — —
Nam mihi cum Sthenelo mens eſt ſubſiſtere caſtris
Et finem exſpectare vrbis: nos numina curant.

Hoc tibi habeto exemplum patrocinantis ei, quem accuſat, figuratae dictionis auxilio.

XIV. Ne-

u *Il.* ι. v. 40.

x Abbreuiatus hic locus *Homeri* exſtat *Il.* ι. v. 46. etc.

y Et

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ιδ'. Ὁ δὲ Νέστωρ, διαδεξάμενος τὸν λόγον παρὰ τοῦ Διομήδους, τί ποιεῖ θεασώμεθα, καὶ τῶν λόγων τὴν τέχνην ἐξετάσωμεν· πρότερον τὴν ἀτοπίαν, ἂν ἁπλῶς ἢ λεγόμενος ὁ λόγος, καταμαθόντες. ἐπαινεῖ μὲν γὰρ τὸν Διομήδην τῶν εἰρημένων· ἐπαινέσας δὲ ἃ φησι πάντα ἐκτελέσαι τὸν λόγον, καὶ τῷ μὴ ἐκτελέσαι τὰ ῥητέα, τὴν ἡλικίαν αἰτιᾶται. ὑπισχνεῖται δ' αὐτὸς ἐρεῖν καὶ πάντα διεξελεύσεσθαι· εἶτα μακρὰ προοιμιασάμενος καὶ ἐπανατεινάμενος, λόγους τινὰς θαυμαστοὺς ὡς ἐρῶν, τοὺς μὲν φύλακας ἐκπέμπει ἐπὶ τὴν φυλακήν, τῷ δ' Ἀγαμέμνονι συμβουλεύει δαῖτα παρασκευάζειν τοῖς γέρουσι· κἀκεῖ φησι, πολλῶν λεγόντων, τὰ παρὰ τοῦ ἄριστα λέγοντος αἰρήσεσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα. ταῦτα ἅτινα μὲν ἀκόσμα ἄτοπά ἐστιν· ἀλλ' εἰδέναι χρή, ὅτι Νέστωρ καὶ αὐτὸς σχηματίζει, καὶ δέχεται μὲν τὰ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰρημένα, οὐχ ᾗ γνώμῃ Διομήδης εἶπεν, ἀλλ' ὡς αὐτῷ συμφέρει πρὸς τὸν λόγον. ὁ γὰρ Διομήδης, χαριζόμενος τῷ Ἀγαμέμνονι, ἐπέπληξεν αὐτῷ· ὁ δ' ἐπήνεσεν αὐτοῦ τὴν παῤῥησίαν, ὡς καλῶς αὐτὸν λοιδορησάμενον τῷ Ἀγαμέμνονι. τί ἂν τοῦτο βάλεται; παρασκευάσαι βάλεται τὸν Ἀγαμέμνονα ἱκετεῦσαι τὸν Ἀχιλλέα, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδέχεται τοῦ νεανίσκου τὴν εἰς τὸν βασιλέα παῤῥησίαν.

—[y] ἀτὰρ ὃ τέλος ἴκεο μύθων, φησίν·
Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσι,—
—ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας—
Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Ἐξείπω καὶ πάντα διΐξομαι.—

τηρεῖ καὶ τὰ ὀνόματα· τὸ γὰρ „Ἐξείπω„ ὥσπερ ἀπορρήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει.

—[z] ὅδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει, ὅδε κρείων Ἀγαμέμνων.

εἶτα πάλιν ἐπάγει τὸ σχῆμα, ὡς διὰ κοινοῦ δόγματος καθαπτόμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος·

XIV. Neſtor autem, qui Diomedi in dicendo ſucceſſit, quidnam agat videamus, et in orationis artificium inquiramus; ſi prius conſiderauerimus, quae eſſet orationis futura abſurditas, ſi abſque figura intelligatur. Laudat ſiquidem ob praedicta Diomedem; ſic tamen laudat, vt non omnia ipſum oratione perſecutum dicat, cuius rei cauſam in aetatem [iuuenilem] reiicit, pollicetur autem ipſe, dicturum ſe, et omnia enarraturum. Deinde longo vſus prooemio, cum in varias ſe formas vertiſſet, quaſi nouo et admirabili dicendi genere delectatus, ad ſtationes mittit excubitores; et Agamemnoni ſuadet, vt coenam adornet ſenioribus: vt, ibi multis ſua conſilia proferentibus, quae prudentiſſime dicerentur, Agamemnon deligat. Haec prima fronte abſurda videntur auditu. Sed ſciendum, quod et ipſe Neſtor non ſine figura loquatur, et reperat, quae a Diomede dicta, non quidem qua ſententia Diomedes ea dixerat; ſed vt ſuis rationibus conferre exiſtimabat. Diomedes enim, vt Agamemnoni gratificaretur, cum ipſo iurgabat: Neſtor autem laudabat eius in dicendo libertatem, proinde ac ſi iure Agamemnoni conuicia dixiſſet. Quorſum igitur haec tendunt? Adducere conatur Agamemnonem, vt Achilli ſupplicet, ideoque adoleſcentis in dicendo libertatem in regem approbat.

Non finem optatum fert conſultatio, —
Et quamuis iuuenili aetate, — —
— — *cordata quidem e pectore promis*
Regibus Argiuis — —
Ergo age, qui ſenior te ſum tot euntibus annis,
Eloquar atque recenſebo omnia. — —

Verba adhibet accommoda. Illud enim *Eloquar* velut abditae cuiuſdam orationis ſignificationem habet.

— — *neue reuellat,*
Quae dicam, non ipſe etiam Princeps Agamemnon.

Deinde rurſum redit ad * ſchema, veluti communi decreto perſtringens Agamemnonem:

Flagi-

y Et hic locus, quo modo ſuperior, abbreuiatus occurrit *Il. i.* v. 56.

z *Il. i.* v. 61.

* *Seu* figuratum dicendi genus.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[a] Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
Ὃς πολέμῳ ἔραται ἐπιδημίῳ ὀκρυόεντος.

εἶτα δείξας τῷ Ἀγαμέμνονι τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων, τὰ μὲν ἀποκαλύπτειν τὸν λόγον καὶ σαφῶς ἐλέγχειν αὐτὸν παρίησιν· ἀποπέμπεται δὲ τοὺς νεωτέρους, ὡς ἂν μὴ αἰσχύνοιτο ὁ Ἀγαμέμνων ἐκείνων ἀκουόντων ἐλεγχόμενος·

[b] Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακῆες δὲ ἕκαστοι
Ἑξάσθων [c] περὶ τάφρου ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.

εἶτ' ἀποπέμψας τοὺς νέους, ἰδίαν σύνοδον πρὸς τὴν παρρησίαν αὐτῷ μηχανᾶται φέρων·

[d] Κέρσισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρεΐδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ [e] βασιλεύτερος ἐσσί·
Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι ἄ [f] τι ἀεικές.
Πολλῶν δ' ἀγερομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην
Βουλὴν βουλεύσῃ.—

Flagitioſus is eſt, ſceleratus, inutilis, excors,
Quiſquis amat populis bella inteſtina mouere.

Ad haec cum oſtendiſſet Agamemnoni orationis vehementiam, traducere ipſum et palam redarguere ſupersedit: ſed dimiſit natu minores, ne, ipſis audientibus, Agamemnon reprehenſus pudore afficeretur:

At nunc (quod ſuadeo) nocti cedamus opacae,
Corpora feſſa cibo releuabimus, excubiaeque
Ad foſſam muri, lecto cuſtode, locentur.

Deinde miſſa iuuentute, conuentum agere ſibi hiſce verbis molitur, orationis libertati aptum et congruentem:

Haec acri dabimus per noctem obeunda iuuentae.
Cum vero penes imperii te ſumma ſit inter
Argiuos, age duc proceres, epuliſque vocatos
Accipe adornatis, vt par: multiſque coactis
Tu multos audire queas, vt et optima poſſis
Eligere et conſulta ſequi. — —

Poſt

[a] *Il. ι.* v. 63.
[b] *Il. ι.* v. 65.
[c] Παρὰ *Colb.* et *Cant.*
[d] *Il. ι.* v. 68.
[e] Βασιλεύτατος in vulgatis *Homeri* editionibus.
[f] οὔ τοι in *Codd. Mſſ.* et vulgatis *Homeri*.

εἶτ' ἀναβαλλόμενος, ὡς εἰς τοῦτ' ἐρῶν πάλιν, ὑπαινίττεται, καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἱκετεύσας δεῖν τὸν Ἀχιλλέα, ἐπάγει βιαίως πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λέγων·

—[g] μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
Καίουσι πυρὰ πολλά. τίς ἂν τάδε γηθήσειε;

καὶ ἐπάγει τὴν ἀνάγκην τῆς ἱκετείας, ὡς ἀφ' εἰς ἀναβολὰς δέον αὐτὴν, ἀλλ' ἤδη γενέσθαι·

[h] Νὺξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει.

ταῦτ' εἰπὼν ἐν κοινῷ· ἐπειδὰν δὲ καθ' αὑτοὺς οἱ γέροντες γένωνται, ὥσπερ ἀποδείξας καὶ ὁ δεόμενος μακρῶν λόγων, ἀποκαλύπτει τὸ σχῆμα φανερῶς λέγων·

[i] Οὐ γάρ τις νόον [k] ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Ἐξέτι τοῦ, ὅτε, διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην

Poſt aliud obtendens, quaſi eadem de re iterum diſſereret, obſcure indicat, cur neceſſe ſit Achilli ſupplicare; vehementiaque orationis Agamemnona ſic aggreditur:

— — Quo tempore noſtris
Conſilia adferri cuperem pulcherrima rebus,
Quando tot hoſtiles non longe a nauibus ignes
Cernimus accenſos. tum laetus quis queat eſſe?

Infert tandem ſupplicandi neceſſitatem, vt quae ne dilationem quidem vllam patiatur, ſed quamprimum fieri oporteat:

Nox haec aut ſeruet, vel nos male perdat Achiuos.

Haec publice locutus, maioribus natu iam ſolis et ſegregatis, veluti rem ipſam aperiens, quae longius commemorare ac referre nihil eſt neceſſe, ſchemate valere iuſſo, omnia perſpicue ac dilucide exprimit:

Et quo nemo alius poſſit meliora referre,
Quale ac illud erat nuper, quod diximus iſto
Tempore, quo forti Briſeida ſolus Achilli

Prae-

[g] *Il. ι.* v. 75.
[h] *Il. ι.* v. 78.
[i] *Il. ι.* v. 104.
[k] Ἄλλον in *Codd. Mſſ.* et mox (v. vlt.) διογενὲς.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Χωομένῳ Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπήρας,
Οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα [l]γάρ τι ἔγωγε
Πολλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
Ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας——

εἶτ' ἐπάγει·

——ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεσθ', ὡς κέν μιν ἀρέσσάμενοι πεπίθοιμεν
Δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.

καὶ πείθεται τούτοις ὁ Ἀγαμέμνων. ὅτος σοι ὁ τρόπος τῆ καὶ ὡς ἀναβαλλόμενον ἐρεῖν, ἤδη λέγειν τὸν ἐσχηματισμένον λόγον.

ιέ. Ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὸν ὑπόλοιπον λόγον τὸν περὶ τῶν τὰ ἐναντία λεγόντων, καὶ τὰ ἐναντία βαλομένων οἷς λέγωσι. τοῦτο τοίνυν τῆ λόγῳ παράδειγμα ὁ τῆ Ὁμήρῳ ἐστὶν Ἀγαμέμνων, ἐν τῆ ἀποπείρᾳ τῶν Ἑλλήνων

Praereptam abductamque viro in tua castra tulisti,
Materiem praebens irae causamque furoris,
Me tamen inuito, et contraria multa loquente,
Ne faceres: at tu praeceps et feruidus ira,
Per tua facta virum (quo non est fortior alter,
Quem sibi honorandum dii confiteantur et ipsi)
Ipse nec es veritus dulci spoliare puella.

Concludit denique:

Omnia nunc igitur circumspiciamus, vt ipsum
Et quibus officiis placemus, qualibus autem
Muneribus, quo verborum captemus honore.

Atque his admonitionibus obtemperat Agamemnon. Sit haec igitur nobis figuratae orationis forma; quae aliud, quam dicere conatur, praetexat ac fingat.

XV. Nunc ad reliquam orationis speciem redeamus: quae contrariis vtatur argumentis, quam propositum erat; et contraria iis, quae proponuntur, probare nititur. Huius exemplum sit Agamemnonis iterum apud eundem Homerum oratio, qua Graecos explo-

[l] γάρ τοι *Colb. Cant.* atque ita in vulgatis *Homeri* editionibus.

τὸ εἶδος τῶν λόγων ἡμῖν [m]παραδὰς, καὶ πρῶτον μὲν προτείνας τὴν ὑπόθεσιν·

[n]Ἀλλ' ἄγετ' ἄ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, [o]ἦ θέμις ἐστὶ,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῖσι κελεύσω·
Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

ἐπάγει τὴν τέχνην, ἐν τῆ δημηγορίᾳ ἀσθενεῖς προτάσεις προτείνων, καὶ λαβὰς ἀντιλογίας διδὰς τῷ βαλομένῳ ἐναντιοῦσθαι, καὶ σφαλόμενα λέγων. [p]ἴδωμεν δ' αὐτὰ τὰ ἔπη·

[q]Ζεύς μέ μέγας Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος· ὃς πρίν μοί ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον, ἀπονέεσθαι.
[r]Ἔχοι τις ἀντειπεῖν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα· εἰ τοίνυν ὑπέ-

rat verbis; et rei, de qua agitur, ex repugnantibus specimen exhibet: scopo quodam interim orationi suae proposito sic fere:

Verum agite, armati veniant iubeamus Achiui:
Protinus aggrediar verbis tentantibus ipsos,
Classem aptent patriam repetendo: et protinus istas
Linquamus terras: at vos prohibete volentes
Qua pote, nunc aliis placidisque obsistite verbis.

Artificium nimirum adhibet, debilia in concionem ac leuia confirmationis proferens argumenta, contradicendi praebita occasione iis, qui vellent aduersari; dicit etiam interdum, quae facile queant inuerti ac commutari. Rursum verba poëtae recitemus:

Iupiter aerumnis deiectum affligit acerbo
Vulnere, crudelis nimium mihi, saeuus, et atrox:
Qui mihi spondebat nutu, nos Pergama nostris
Capturos manibus. — —

Quis Agamemnoni contradicere potuisset, si quid promiserit atque

[m] Παραδιδὰς *Reg.* 1.
[n] *Il.* β. v. 73.
[o] εἰ in *Codd. Mss.*
[p] Εἴδωμεν *Reg.* 1. et *Colb.*
[q] *Il.* β. v. 111.
[r] Ἔχοι τις ἂν ἀντειπεῖν *Reg.* 1.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σχετο καὶ κατένευσεν, ὅπερ ἐστὶ μέγιστον σημεῖον τῷ ἀψευδεῖν τὸν Δία, ὡς αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὁ Ὁμήρου λέγει·

[s]Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·
Τῶτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. ὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον. οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

εἰ τοίνυν ὁ Ζεὺς ὑπέσχετό σοι, καὶ κατένευσε, πῶς ἀξιοῖς ἀποπλεῖν; εἶτα πάλιν ἐπάγει·

[t]Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα [u]Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.

πάλιν ἀντιλαβὴν δίδως ἐν τῷ Δυσκλέα· δικαίως γὰρ ἄν τις ἀντείποι πρὸς αὐτὸν, ὅτι οὐ χρὴ αἰσχρῶς ἀπαλλάττεσθαι. εἶτα ἑξῆς λέγει·

[u]Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον —
τὴν φωνὴν αὐτὴν, ὅτι σχασμὸν ἔχει, ἀπὸ φασιν [x]σαφῆ. εἶτ' ἐφεξῆς·

atque annuerit Iupiter: nutus enim maximum esse fidei diuinae signum, dictis se staturum, ipse apud Homerum testatur:

Firmabo aeternum promissa fidelia nutu.
Hoc etenim signo diis immortalibus exstat
Praecipue mea certa fides, mea nota voluntas.
Non etenim vlterius cuiquam est reuocabile fatum,
Terrificae simul annuero de vertice frontis.

Si igitur Iupiter promisit et annuit, cur hinc, Agamemnon, vis nauigare? Dein subiicit poëta:

Nunc, tanto amisso populo, sine nomine laudum,
Indecorem, patrias iubet hinc redeamus ad oras:

rursus aduersandi ansam, quando dixit *cum infamia*, praebet: iure enim ipsi quis contradixerit, non esse discedendum cum dedecore. Sequitur deinceps:

Sic etenim cordi esse Ioui. — —

Vocem ipsam si consideremus, patebit, haec velut coniecturas, non demonstrationes manifestas, adferri. Subiungit:

Qui

s *Il.* α. v. 524.
t *Il.* β. v. 114.
u *Il.* β. v. 116.
x Post σαφῆ deesse videtur δηλώσας, aut simile quodpiam participium. *Sylb.*

[y]Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
[z]Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει —

πάλιν εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν· Εἰ τοίνυν κατέλυσε πόλεις, [a]καταλύσει· πιστευτέον τῷ Διΐ, καὶ μενετέον. Τὸ δ' ἐφεξῆς θαυμασίως τρεφόμενόν ἐστιν, ᾧ χρῆται καὶ ὁ ἀντιλέγων·

[b]Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μᾶψ ὧδε τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
[c]Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.

αὐτὸ γὰρ τοῦτο τὸ αἰσχρὸν ὁ μένειν ἀξιῶν προτείνει, καὶ ταῦτ' αὐτὰ Ὀδυσσεὺς λέγει. τὸ δὲ τέλος τῶν λόγων ἰσχυρῶς ἐναντία βουλόμενος ἐστὶν οἷς λέγει·

[c]Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

τὸ γὰρ αἰσχρὸν τῷ ὀνόματος κατέχει μᾶλλον, ἢ ἀποπέμπει τὰς Ἕλληνας. τούτῳ γέ τοι τῷ ὀνόματι καὶ

Qui deus innumeras bellis euerterit vrbes,
Euertetque alias deinceps. — —

Ad quae rursum quis respondeat: Quod si euerterit vrbes, et euertet: fidendum potius Ioui et manendum. Quod vero subiicit, admodum est ad inuertendum facile, atque adeo vtrique parti commune, quo aduersarius vtatur:

Turpe ait haec nostros olim meminisse nepotes,
Frustra sic populum tantum et tot millia Graium
Tam gessisse viris lacrymosum et inutile bellum.

Hoc enim ipsum turpe et is, qui manendum censet, addit; atque haec eadem Vlysses alibi dicit. Finis autem orationis manifeste declarat, eum, qui dicit, proposito contraria moliri:

Quare agite, vnanimi sensu consulta probate,
Et patriae dulces cuncti redeamus ad oras.

Turpitudo enim dictionis magis retinet Graecos, quam ad discedendum inducit. Hoc certe nomine Iuno vtitur ad Miner-

y *Il.* β. v. 117.
z *Il.* β. v. 118.
a Καὶ καταλύσει *Reg.* 1.
b *Il.* β. v. 119.
c *Il.* β. v. 139.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἥρα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν χρῆται, τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, τούτῳ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸ πλῆθος, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα τούτῳ κέχρηται, καὶ ὅλως Ὅμηρος πανταχοῦ τὸ [d]τῆς Φυγῆς ὄνομα ἐπ' αἰσχρᾷ καὶ [e]δειλίας τάττει. οὕτω μὲν δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει, καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει.

ις'. Λοιπὸς δὲ ἡμῖν ἐστι λόγος τοῦ λανθάνειν ἡ τέχνη. [f]τί ὄν ἡ τέχνη; ἡ τοῦ ἤθους προσθήκη. ὡς γὰρ σχεδιάζων τοὺς λόγους ποιεῖται, καὶ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ μέμφεσθαι τὸν Δία καὶ βλασφημεῖν εἰς τὸν θεόν· οὕτως ἔκλεψε τὸν ἀκροατήν. οἱ γὰρ ἀκούοντες οἴονται αὐτὸν ὑπὸ ἀκρασίας ἂν ἀκριβεῖ λόγῳ χρώμενον, ἀλλὰ πάθει ταῦτα διεξιέναι. αὕτη καὶ τὸν σχηματίζοντα τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τοῦ λαθεῖν ἡ μέθοδος. ἔχει ὂν συμπλοκὴν [g]πίσεως, ἥπερ μεγίστη σχημάτων μέγεθος, ἅπερ ἂν εἶπες εἰς ἁπλῆν ὑπόθεσιν, τὰ αὐτὰ λέγοντα ἐπὶ τῶν πλα-

Mineruam; hoc nomine Minerua ad Vlyſſem; hoc nomine Vlyſſes ad ipſas copias; et Agamemnon ad Achillem hoc nomine vſus eſt; et Homerus vbique plane *fugae* nomen, tanquam rei turpis, quod timiditatem notet, vſurpat. Hac ratione ea praetendit, quae refellendi anſam porrigunt, quaeque facile diluuntur; et commutabilia ac pugnantia dicit.

Occultationis artificium.

XVI. Supereſt, vt doceamus, quo occultarit ſchema artificio. At quae fuit huius rei ars? Animi habitum et vultum inducit [*propoſito conuenientem.*] Nam veluti indignabundus orationem habet, et a Iouis accuſatione ac conuiciis in deum initium duxit; atque ita auditorem fefellit. Exiſtimabant enim, qui intererant, eum, prae animi impotentia, oratione accurata vti non poſſe; ſed perturbatione haec effundere. Haec ipſa via ac ratio eſt vtendi figurata oratione, quam maxime eam tegere ac diſſimulare. Habet itaque fidei complexionem, quae figurarum eſt maxima, magnitudo: quae in ſimplici dixeris argumento, dicendo eadem

d Deeſt *Cant.*
e Δειλίας *Colb.* et *Cant.*
f τίς *Cant.* quo modo legendum eſſe coniecerat *Sylb.*
g Πίτσεως *Reg.* I.

γίων λόγων τὸ σχῆμα περαίνειν, συγκατασκευάζοντα τὸν οἰκεῖον ἀγῶνα τῷ κοινῷ, ὡς ἔμαθες παρὰ Δημοσθένους, παρὰ Θουκυδίδου, παρὰ Πλάτωνος, εὐδιάλυτα λέγειν, στρεφομένοις χρῆσθαι λόγοις ἐν προσποιήσει πάθους. καὶ ὅλως εἰδέναι χρή, ὅτι τὰ σχήματα οὐχὶ προσκρέμματά ἐστιν ὀνομάτων, [h]ἀμφιβολίαι λεγόμενα, ἀλλὰ ἀγῶνες ὅλοι τέχνῃ τῆς συμπλοκῆς διοικημένης. ἡ μὲν γὰρ αἵρεσις ἁπλῆ τῶν σχημάτων· ἡ δὲ κατασκευὴ τῶν κεφαλαίων ἑκάστων, ὡς δι' ἁπλῶν πορευομένη, τὰς πλαγίους περαίνει λόγους.

ΚΕΦ. Θ'.

Περὶ ἐσχηματισμένων δεύτερον.

Τολμῶσί τινες λέγειν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐσχηματισμένη ἰδέα λόγων. δεῖ γὰρ ἁπλῶς λέγειν, ἢ μὴ λέγειν. καὶ γὰρ οὐδὲν πλέον τοῦ καθ' ὑπόνοιαν [a]λέγει.

eadem in obliquo et calido ſermone, figuram terminare, comparando priuatam contentionem cum publica, vt iam e Demoſthene, Thucydide et Platone cognoſcere licuit, adhibere nimirum, quae ſolutu facilia ſint, promtiſque ad inuertendum vti, quaeſito interim perturbati animi colore ac ſpecie. Denique illud ſemel tenendum, figuras non eſſe nominum impedimenta, qualia ſint, quae ambiguae dicuntur, ſed integrae contentiones ſunt arte complexionis digeſtae. Simplex eſt enim delectus figurarum: ſtructura vero et compoſitio ſingulorum capitum, vt a ſimplicibus oritur, finit obliquas rationes.

CAP. IX.

De Oratione Figurata tract. II.

Aſſerere quidam audent, nullam eſſe orationem figuratam. Aut enim ſimplici oratione vtendum *aiunt*, vel nulla. Quid enim proficit oratio, in qua ſubintelligendum quid relinquatur. Si

h Ἀμφιβολίαις *Codd. Mſſ.*
a Λέγειν *Colb.* ex alicuius emendatione. Fortaſſe (inquit *Sylb.*) legendum οὐδὲν πλέον τῷ καθ'

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[b] εἰ γὰρ συνίησιν ὁ ἀκούων, ἐξ ἴσου καθέστηκε τῷ φανερῶς ἀκούοντι· εἰ μὴ συνίησι, πλέον οὐδὲν τῷ λέγοντι. ἡμεῖς δέ φαμεν, ὅτι τοσοῦτον ἀπέχει ὀρθῶς λέγειν ὁ λέγων μὴ εἶναι ἐσχηματισμένως λόγως, ὥστε τἀναντίον οὐδεὶς λόγος ἀσχημάτιστος, οὐδὲ ἁπλῶς λόγος οὐδείς. καὶ δὴ ἀπὸ τῶν συντρόφων καὶ συνηθῶν ἀρχώμεθα. τὸ προσαγορεύειν ἄνευ σχήματος οὐ γίνεται· ὁ μὲν φιλοφρόνως προσαγορεύει· ὁ δ' αἰδημόνως· ὁ δὲ σκώπτων· ὁ δὲ ἱλαρῶς· ὁ δὲ, ὡς θαυμάζων. αἱ κλήσεις εἰς ἴδια δεῖπνα σχηματισμοῦ δέονται· οὐ γὰρ πάντας ὁμοίως τις καλεῖ, ἀλλὰ ἑκάστῳ τὴν πρέπουσαν κλῆσιν προσίθησιν. αἱ τῶν δανεισμάτων ἀπαιτήσεις οὐ πρὸς πάντας ὅμοιαι, ἀλλ' εὐπρεπείας δέονται καὶ διοικήσεως· καὶ αἱ μὲν εἰσὶ θρασύτεραι· αἱ δὲ μετριώτεραι· αἱ δ' ἄλλης προφάσεως δέονται. [c] ἵνα βραχέως εἴπω, [d] οἷον τὸ τῆς εἰρωνείας σχῆμα ἐσχηματισμένου λόγου σημεῖόν ἐστι.

β'. Δείξωμεν δὲ καὶ ἀγῶνας ὅλους ἐσχηματισμένους, καὶ λόγους δημηγορικοὺς ἐσχηματισμένους, καὶ παηγυρικὰς ἰδέας, καὶ ἀποφανῶμεν τῶν σχημάτων τὰ εἴδη. ἔστι δὲ ταῦτα· ἤτοι λέγειν μὲν βέλτιστα, εὐπρεπῶς δὲ λέγει· ἢ ἕτερα προτείνων, ἕτερα διοικεῖται· ἢ τὰ ἐναντία προτείνων, τὰ ἐναντία διοικεῖται. τούτων τὰ παραδείγματα καὶ [c] ἡ διδασκαλία, [e] Ὅμηρος πάντα παραδίδωσι.

γ'. Τὸν λέγοντα ζητεῖν εὐπρεπῶς λέγειν δείκνυσιν ἐπὶ τῆς Ἰριδος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγανακτοῦντος πρὸς τὸν Δία· παραινεῖ [f] αὐτῷ ἡ Ἶρις εὐπρεπέστερον λέγειν, ἵν' ἀκινδυνότερος ὁ λόγος ᾖ· καὶ ταύτῃ παραινοῦσα ἐν τῇ

Si enim auditor orationem intelligat, id ei satis est: si vero non intelligat, dicenti nihil prodest. Nos vero dicimus; tantum abesse, vt recte dicat, cui placet nullum dari figuratum dicendi genus; vt contra nullam dicamus orationem esse figurae expertem, nullam simplicem. Ab iis, quae nobiscum nata sunt et ipso vsu comparata, exordiamur. Nulla sine figura compellatio: alius enim benigne compellat, alius verecunde, hilariter alius, alius irridens, aliusque veluti admirando. Inuitationes etiam ad priuatas coenas indigent figura: neque enim omnes eodem modo inuitare consueuimus, verum apta singulis nomina titulosque tribuimus. In exactione mutui non semper eadem procedendum via; nam et id eo, quo deceat debeatque, modo reposcere oportet: interdum aspere, interdum vero benignius, aut cum excusatione quadam. Vt

Nulla oratio figurae expers, aut simplex.

καθ' ὑπόνοιαν λέγειν, (vt p. 322. v. 2.) nihil proficimus ex orationis figura, qua inter dicendum auditori subintelligenda relinquimus, quae diuersa elocutionis forma tacite innuimus. Sicut supra etiam (p. 280. v. vlt.) dixit: μὴ δυνατὸν εἶναι μὴ σαφῶς ἀκούοντας τὰς ἀκροωμένους συνιέναι, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐστί.

b *Wolfius* legit εἰ μὲν γὰρ, et seq. versu εἰ δὲ μή.

c Idem

Vt summatim dicam, ipsum ironiae schema signum quoddam est figuratae orationis.

II. Iamque ostendamus, orationem non tantum in demonstratiuo, aut deliberatiuo dicendi genere, sed et in disceptationibus, figuratam esse; eiusque tres esse species. Verbi gratia, qui dicit, vel decenter et speciose dicit; vel aliud dicendo, aliud efficit; vel contraria dicendo, contraria efficit. Horum omnium exempla Homerus magister abunde suppeditat.

Figuratum dicendi genus triplex.

III. Eius enim, qui decentem et specioſam sectatur orationem, exemplum dat in Iride et Neptuno Ioui succensenti. Iris, quo securior esset oratio, monet, vt decenter loquatur; eaque praecipiendi libertate decentem efficit

1. *Decenter et specioſe dicere.*

c Idem legit ἵνα δὲ βραχέως. *d* οἷον accipiendum pro *exempli gratia*, vt apud *Aristotelem* saepe λέγω δὲ οἷον. *Sylb.* *e* Sensus et structurae ratio talem quampiam lectionem postulat: τούτων τὰ παραδείγματα καὶ τὴν διδασκαλίαν Ὅμηρος πάντων παραδίδωσι, vel τούτων τὰ παραδείγματα ἡ διδασκαλία ἡ Ὁμήρου πάντα (vel πάντων) παραδίδωσι. Sequentia vero infinitiua sic finite intelligenda sunt, ὅτι καὶ ὁ λέγων ζητεῖ εὐπρεπῶς λέγειν. *Sylb.* *f* Αὐτῷ *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

παῤῥησία, τῆς παραινέσεως τὸ εὐπρεπὲς διοικεῖ· ὥστε καὶ τὸ παράγγελμά ἐστι, καὶ ἡ τέχνη παραδιδομένη.

[e] Οὕτω γὰρ δή τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε.

[f] Ἦ τι [h] μεταστρέψεις; —

[i] ταῦτα καὶ παραινεῖ τὸ εὐπρεπὲς διδάσκουσα. ποιεῖ δὲ αὐτὴ αὐτὸ πῶς; μετὰ γὰρ ἐπαίνων θεραπεύει αὐτὸν, ἵν' ἀνάσχηται τῆς παῤῥησίας, καὶ τὴν ἀπειλὴν αὐτῷ ἐπάγει ὀνόματι ἑνὶ λέγουσα·

— Διὶ μῦθον. —

δ'. Ὁ δὲ ἕτερα λέγων καὶ ἕτερα διοικούμενος, ὁ λόγος ἐστὶ τῆς Θέτιδος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ἄλογος εἶναι δοκῶν, ἂν μή τις τὸ σχῆμα γνῷ. παραμυθουμένη γὰρ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ Πατρόκλου θανάτῳ λέγει·

— [k] ἀγαθὸν δὴ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθαι. —

efficit admonitionem, vt simul praeceptum artemque ipsam tradat.

Haec ego, caeruleis splendens Neptune capillis,
Defero verba Ioui fortissima duraque patri.
An quid mutandum?

Admonet quidem simulque decentis orationis exemplum adhibet. Sed quomodo hoc? Primo laudibus eius beneuolentiam demereri studet, vt liberiori oratione vti liceat; dein minas ei proponit vnico verbo:

— Ioui sermonem. —

2. Aliud dicendo aliud efficere.

IV. Eius vero, qui aliud dicendo aliud efficit, exemplo sit Thetidis ad Achillem oratio, quae figuram ignorantibus a ratione aliena esse videatur. Ipsa enim, dum ob Patrocli mortem moestum solatur filium, dicit:

— dulce est in amore
Foemineo misceri.

Ecquid-

[e] Il. o. v. 201.
[f] In *Ed. Steph.* et *Reg.* 1. et *Colb.* μεταστρέψῃς.
[g] Ταῦτα μὲν παραινεῖ *Cant.*
[h] Il. ω. v. 130.

τίς ἂν εἴη ταύτης τῆς παραινέσεως ἀπρεπεστέρα παρὰ μητρός; ἀλλὰ ὡς μητρικῶς παραμυθουμένη ὑπαινίττεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ὅτι ἃ χρὴ αὐτὸν τρυφᾶν, ἀλλὰ μεμνῆσθαι καὶ τῆς προτέρας χάριτος τῆς περὶ τὴν Βρισηΐδα, ὅτι ἐπήμυνεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, καὶ, ἵν' ἀπολάβῃ, δεινὰ πεπόνθασιν οἱ Ἀχαιοί. ἵν' ἔν μὴ ὀνειδίζοι, τοῦτο ὡς λύπης παραμυθίαν προτείνουσα τὸ καὶ συναναπαύσασθαι τῇ γυναικὶ, τὴν ἀνάμνησιν ἐποιήσατο. σαφέστερον δ' εἶδος τοῦτο δηλοῖ ὁ Διομήδους λόγος πρὸς Ἀγαμέμνονα, ὅτ' Ἀγαμέμνων ἀπόπειραν ποιεῖται τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀριστέων, τὸ δεύτερον κελεύων φεύγειν·

[l] Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα [m] μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἡ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.
Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.
Σοὶ δὲ διάνδιχ' ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Σκήπτρῳ μέντοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·

Ecquidnam materna ista admonitione indecentius? Verum ex affectu matris obscure indicat, deliciis nequaquam esse indulgendum, sed Briseïdis amorem in memoriam reuocandum, quod Iupiter ipsi succurrerit, atque ad eam recuperandam multa passus fuerit Graecorum exercitus. Ne igitur exprobrare videatur, muliebres amores profert in medium, quasi doloris omnis lenimentum. Clarius vero hoc dicendi genus ex Diomedis ad Agamemnonem oratione patebit, cum Agamemnon, tentaturus Graecorum principes, iterum ad fugam solicitat:

Atrida insipiens, ego tecum proelia inibo,
Acrius obsistens: iram depone ferocem.
Graiorum in castris primus mihi probra dedisti,
Imbellemque animum mihi, lentaque pectora dicens.
Hoc vero Graeci norunt, iuuenesque senesque.
Ast vtrinque tibi donauit Iupiter: inde
Sceptra tenere manu, maiestatemque verendam:

Inde

[l] Il. ι. v. 32.
[m] Μαχέσσομαι in *Codd. Mss.*

[n] Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἀλκὴν δ' ἔ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Δαιμόνι', ἦτω πᾶ μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπ]ολέμεν τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥσε νέεσθαι,
Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός. νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
Ἑσᾶσ', αἳ τοι ἔποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίῳ εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. —

ἔτος ὁ λόγος, ἂν μή τι ἕτερον διοικῆται, [n]ἢ λέγῃ, παντάπασιν ἄτοπός ἐστι καὶ ἀσχήμων· τὸ γὰρ ἐν κακοῖς ἐπιτίθεσθαι τῷ βασιλεῖ καὶ λοιδορεῖσθαι, ἀπρεπέστερον, καὶ ἔοικέ πως ὁ Διομήδης ὁμολογεῖν, ὅτι εὐπρεπῶς χρῆται τῷ λόγῳ· προοιμιάζεται γὰρ παραιτούμενος, καὶ ἀτοπώτατον πρᾶγμα λέγει· ὅτε μὲν αὐτῷ ὠνείδιζεν ὁ Ἀγα-

Inde autem vires, quae gloria ſumma, negauit.
Speraſti, infelix, Graium lenteſcere mentes,
Imbelleſque animos forti concedere Marti?
Si tibi mens reditum ſuadet, patriamque capeſſis,
Vade age, aperta via eſt, conſiſtunt litore naues,
Quae te e Mycenis vexerunt ordine: noſque
Agmina Graecorum Troiana ad caſtra manemus,
Donec ad exitium ducamus Pergama, et vrbem.
Sin minus, et patrias repetat gens caetera terras,
Tum mihi cum Sthenelo mens eſt ſubſiſtere caſtris
Et finem exſpectare vrbis: nos numina curant.

Haec oratio, ſi non aliud dicat, atque aliud dicendo efficiat, abſurda omnino et indecens ſit neceſſe eſt: nihil enim magis indecorum, quam Regem in calamitate aggredi et probris inceſſere. Atque hoc quodammodo fateri videtur Diomedes, ſe quidem oratione vti decenti; orditur enim a deprecatione, reique indignitatem ſtatim oſtendit: quando *ſc.* Agamemnon con-

n Rectius ἢ λέγει, *quam quod dicit. Sylb.*

o Il.

μέμνων, ἤνεγκεν εὐπρεπῶς, καὶ τῷ Σθενέλῳ ἀποκρινομένῳ ἐπετίμησε·

[o]Τέτλα σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
νῦν δ' ἀναμιμνήσκεται καὶ μνησικακεῖ. εἰ δέ τις φαίη, [p]ἐπειδὴ ἠρίστευσεν, θαρρεῖ· τοσούτῳ μᾶλλον [q]ὑβριστικώτερος φαίνεται, εἰ τῇ τύχῃ ἐντρυφᾷ. ἀλλ' εἰδέναι χρή, ὅτι αὗται αἱ λοιδορίαι αἱ πρὸς Ἀγαμέμνονα χρυσὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι. ἐν γὰρ σχήματι τῷ ἀγανακτεῖν πρὸς αὐτὸν, συναγορεύει καὶ βουλόμενος παραινέσαι τοῖς ἀρίστοις μένειν καὶ μὴ ἀπαλλάττεσθαι, ἐκ ἐν σχήματι παραινέσεως λέγεται, ἀλλ' ἐν ὀργῆς τῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα σχήματι, καὶ ἐτόλμησε τοιαύτην γνώμην καταθέσθαι εἰς μέσον. ἤδη γὰρ ἡ λοιδορία ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται·

[r]Δαιμόνι', ἦτω πᾶ μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπ]ολέμεν τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;

vicia ſibi fecerit, non grauate id tulit, et Sthenelum ei reſpondentem increpauit:

Tu linguam noſtris perſuaſus comprime verbis.
Haud equidem plebis paſtori iraſcar Atridae,
Hortanti ad pugnam celeres per caſtra Pelaſgos.

Hoc quidem loco iniurias praeteritas commemorat eique exprobrat. Si quis vero dicat, Diomedem, quod optime ſe geſſerit, viribus fidere; tanto contumelioſius quiddam videbitur, proſperitate parum moderate vti. Sciendum autem eſt, id genus conuicia, in Agamemnonem coniecta, ei in emolumentum cedere. Specie enim indignantis et iraſcentis eidem patrocinatur; dumque Graecorum principes, vt manerent, neue diſcederent, hortari vult, non ſub ſpecie ſuadentis, ſed ſuccenſentis Agamemnoni, hoc praeſtat: atque ita animi ſui ſententiam exprimere auſus eſt. Huc enim conuicium illud pertinet:

Improbe, ſicine aliquem ſperaſti poſſe notari
Degenerem, fractumque animo, bellique fugacem
Omnibus e Danais? ——

Cum

o *Il.* δ. v. 412.
p Vide p. 303. et 304.
q ὑβριστότερος *Colb.* et *Cant.*
r *Il.* ι. v. 40.

* Vide

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἃ γὰρ ἔδει συμβουλεύοντα πείθειν μένειν, ταῦτα λέγει ὡς ἀγανακτῶν, εἰ ἀξιοῖ μένειν αὐτὰς ὡς φεύγοντας· [s]προτείνεται γὰρ εἶθ' ἡ ἐπίτασις, τῷ [t]Σὺ πορεύου, καὶ οἱ ἄλλοι μενοῦσιν. ὁ γὰρ ἀξιοῖ συμβουλεύειν μένειν, ἀλλ' ὡς πεπεισμένων διαλέγεται· εἶτα φοβούμενος, μὴ ἐνδῶσι, καὶ αὐτοῖς [u]συγχωρεῖ φεύγειν. ὅτος ὁ σχηματισμός ἐστι τῷ ἄλλα λέγοντα ἄλλα διοικεῖν.

ε. Τὸ δὲ τὰ ἐναντία οἷς λέγει διοικεῖσθαι, ἐν τῇ ἀναγκαιοτάτῃ ἐστὶ δημηγορίᾳ τῇ Ἀγαμέμνονος. καὶ τηρητέον, ὅτι ἐν κινδύνοις οἱ σχηματισμοὶ εὑρίσκονται· ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων ἀπόρως ἔχει ἐκστρατεῦσαι τὰς Ἕλληνας, καὶ προτείνει αὐτὸς τὴν ἀτοπίαν·

[x]Ἀλλ' ἄγετ' ἄλλ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἦ θέμις ἐστὶ,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῖσι κελεύσω·

Cum enim ſuaſione ad manendum eos induceret, ſpeciem prae ſe fert indignantis, vt ipſos tanquam fugientes manere hortaretur. Primo enim proponit, dein * interiicit: *Tu abeas, alii vero manebunt.* Indignum enim cenſet, eis ſuadere, vt maneant; ſed quaſi ad perſuaſos verba facit: veritus autem, ne cederent, ipſis quoque reditum in patriam concedit. Atque haec figura eſt, qua aliud quis dicat, aliud dicendo efficiat.

3. *Contraria dicendo contraria efficere.*

V. Tertia vero, cuius eſt, contraria iis, quae dicimus, praetendere, in efficaciſſima Agamemnonis oratione locum habet. Obſeruandum etiam, in periculis figuras vſu venire. Incertus enim Agamemnon, quomodo Graecos in aciem educeret, rei abſurditatem ipſe praetendit:

Dicite, quinam bellantes armemus Achiuos.
Primum tentabo, quantum ſermone licebit,
Armatiſque domum remeare iubebo carinis.

Vos

* Vide *Voſſii* Inſtit. Poëtic. l. 2. c. 5.

s Sic diſtinguendum cenſeo: προτείνεται γάρ· εἶθ' ἡ ἐπ.

t Alludit ad illud *Homeri*, *Il.* ι. v. 42. „Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, „Ἔρχεο — „Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσιν —

u Ita etiam in *Codd. Mſſ.* Perperam in *Ed. Steph.* συγχωρεῖν.

x *Il.* β. v. 72.

y Τῷ

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

καὶ τῆς διαπείρας ἡ αἰτία φανερὰ [y]τῷ συνέχοντι, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀχιλλεὺς [z]ἐφέσηκε τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ ὁ συστρατεύεται· ἦν δὲ ἡγεμὼν παντὸς τοῦ στρατεύματος· ζητεῖ, πῶς ἂν δίχα Ἀχιλλέως ἐξέλθοιεν. καὶ οἶδε τοὺς Ἕλληνας ὀργιζομένους ἐπ' Ἀχιλλεῖ, καὶ φοβεῖται, μὴ ἄρα, ἂν κελεύσῃ, οὐχ ὑπακούσωσιν, [a]τούτου ὄντος·

[b]Ἀλλ' ἄγετ' ἄλλ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.

καὶ τὸ·

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἦ θέμις ἐστὶ,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκληῖσι κελεύσω.

καὶ ἐάν τις προτείνῃ ἡμῖν, ὅτι ὁ τυγχάνει τῆς προαιρέσεως Ἀγαμέμνων, ἀλλ' ἀποπειρώμενος κινδυνεύει ἡττᾶσθαι, καὶ ἀτυχῶς χρῆται τῷ λόγῳ· ὡρμήκασι γὰρ

Vos vero contra ſuadete inſiſtere Marti.

Intelligenti manifeſta apparet experimenti ratio: quod, cum Achilles a Graecorum exercitu ſe ſubduxiſſet, militiae iugum ſubire detrectans, (totius enim exercitus ductor erat) tunc Agamemnon quaerit, quomodo ſine Achille in aciem exirent. Quamuis enim nouerat Graecos Achilli infenſos, timet tamen, ne (cum hoc ita ſit) ſi quid iuſſerit, imperium recuſent:

Dicite, quinam bellantes armemus Achiuos.

atque illud:

Primum tentabo, quantum ſermone licebit,
Armatoſque domum remeare iubebo carinis.

Si quis forte obiiciat, Agamemnonem voti compotem nequaquam eſſe factum; ſed tentamine maximum ſubiiſſe periculum, et infeliciter hoc ſermonis genere vſum, cum et Graeci in patriam

y Τῷ συνέχοντι Rhetorum more accipiendum hic pro cauſae firmamento, et eo, quod totius negotii ſummum caput continet. *Sylb.* Malim τῷ συνιόντι, vel, vt in margine *Reg.* 1. τῷ νῦν ἔχοντι.

z Ἀφέσηκεν in *Codd. Mſſ.*

a Τούτου ὄντος, *cum hoc ita ſit*: vt infra in *Iſocrate* (p. 101. iuxta *Ed. Sylb.*) τούτων ὑπαρχόντων. *Sylb.* Forſan τούτου ἀπιόντος, vel ἀπόντος.

b *Il.* β. v. 72.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἰς τὰς πατρίδας· ἀγνοεῖ, ὅτι Ἀγαμέμνονος τέχνη αὕτη ἐστὶ, τὸ ὁρμῆσαι αὐτάς. ἐ γὰρ οἴεται τῇ ἀποπείρᾳ τῶν λόγων [c]καθέξειν αὐτάς. ἀλλὰ τίς ἡ τέχνη; ἐπειδὴ ἀγανακτῶσιν ὑπὲρ Ἀχιλλέως, ἐκ ἐνδείκνυνται δὲ τὴν ἀγανάκ]ησιν, ἕως ἂν χρεία γένηται ἐξόδε, βάλεται αὐτὰς ἀπορρῆξαι τὸν θυμὸν, καὶ φανερὰς γενέσθαι ὀργιζομένας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρίστων κατασχεθῆναι· [d]τοῦτό σοι καὶ γίνεται. φαίνονται ἑτοίμως ἀπιόντες εἰς τὰς πατρίδας· Ὀδυσσεὺς δὲ καὶ Νέστωρ κατέχουσιν αὐτάς. ταῦτ' ἔν ὁ Ἀγαμέμνων ἀποπειρώμενος, φανερῶς τῷ σχήματος τὴν διδασκαλίαν παιδεύει. τὰ γὰρ ἐναντία οἷς βάλεται λέγει. ἔστι δὲ ἡ μέθοδος τούτων τῶν λόγων θαυμασή τις καὶ ἄτοπος· τὰς γὰρ ἐν λόγοις ῥητορικοῖς κακίας, ταύτας αὕτη ἡ ἰδέα ἀρετὰς ἀναφαίνει. εἰσὶ δὲ κακίαι λόγων ῥητορικῶν, τό, τ' εὐδιάλυτα λέγειν, καὶ τὸ ἀντίστροφα· ὧν τὸ μὲν ἀσθενείας· τὸ δὲ καὶ κινδύνου. δι' ἀμφοτέρων πορεύεται ὁ Ἀγαμέμνων εἰκότως.

triam conceſſerint: is hoc eius eſſe artificium ignoret neceſſe eſt. Non enim oratione eos explorat, quaſi hoc modo retineri poſſe ſperaret. Quaenam ideo huius rei ars? Cum Graeci infenſi eſſent Achilli, neque iram oſtenderent, donec diſcedendi vrgeret neceſſitas, vult eos Agamemnon indignationem perfringere, bilemque palam facere, et a principibus contineri: quod et praeſtitum eſt. Nam ſeſe ad reditum expedire videntur: ſed Vlyſſes et Neſtor in caſtris eos retinent. Haec itaque dum Agamemnon ſerio tentat, figuratum artificium non obſcure docet; quo aliud dicit, aliud dicendo vult efficere. Eſt autem haec methodus plane admiranda et fere abſurda: nam quae in ſermone oratorio vitia eſſe dicimus, illa virtutes eſſe oſtendit. Nam inter Rhetorum vitia recenſentur ſolutu facilia, et retortu facilia: quorum illud eſt debilitatis ſignum, hoc vero periculi. Per vtrumque non ſine ratione incedit Agamemnon. Sicut

[c] In *Ed. Steph.* καθήξειν error ambiguo. Sed καθέξειν [cum *Codd. Mſſ.*] legendum eſſe, ſatis eſt perſpicuum, praecipue ex v. 9. *Sylb.*

[d] τοῦτό τοι *Reg.* 1.

[e] Le-

ὥσπερ γὰρ ὅταν τις, ἃ βάλεται, λέγῃ, ἐ χρὴ αὐτὸν ὑπεναντίοις ἔπεσι χρῆσθαι, ἅτ' εὐδιαλύτοις, ἕτως ὅταν τις ὧν λέγει τὰ ἐναντία βάληται, ἀνάγκη αὐτῷ τὴν κακίαν, τὴν ἐκ τῶν λόγων, ἀρετὴν ἐνταῦθα ποιήσασθαι· εἰ δὲ μὴ, συμβήσεται αὐτῷ ἐναντιώσει περιπεσεῖν, [e]ἀλλ' ἔτι πεῖσαι ἐχ ἃ βάλεται. τοῦτο μὲν ἔν καὶ οἱ μελετῶντες ἴσασιν. ὅταν γάρ τις προσέλθῃ τῇ βουλῇ ἀξιῶν ἀποθανεῖν, ἐδεὶς αὐτὸν ἀποθανεῖν βάλεται, ἀλλὰ τὰ ἐναντία βάλεται ὧν λέγει· καὶ οἱ τὰ δῶρα παρὰ τῶν φίλων ἀπωθάμενοι, βουλόμενοι δέξασθαι, λέγουσι μὲν τὰ ἐναντία, πράττουσι δὲ τὰ ἐναντία. δεῖ ἔν ἡμᾶς διδάξαι, πῶς μὲν λέγει εὐδιάλυτα καὶ στρεφόμενα· τὸ δὲ μέγιστον, πῶς ἔλαθε τοῦτο ποιῶν· ἐπεὶ συμβήσεται, ἂν [f]κατάφωρος ἡ τέχνη γένηται, καὶ τὸν ἀκούοντα ἀντιτεχνάζειν καὶ ἀντισχηματίζειν, προσποιούμενον πείθεσθαι καὶ συγχωρεῖν. ὅτι μέντοι εὐδιάλυτα λέγει, ἐκεῖνο σημεῖον·

Sicut enim, cum quis eadem dicit, quae praetendit, nec repugnantibus, nec ſolutu facilibus, vti neceſſe habet; ita cum quis contraria iis, quae mente concipit, pronunciat, neceſſe eſt illum ex orationis vitiis conficere virtutes: alioqui in contraria incidet, nec id, quod intendit, perſuadebit. Norunt hoc meditantes orationem. nam cum quis ad curiam accedat mori poſtulans, nemo ipſi moriendum eſſe exiſtimat, ſed contraria iis, quae dicit, intendit: ſic qui munera ab amicis oblata reiiciunt, cum tamen accipere volunt, aliud, quam ſentiunt, prae ſe ferunt. Docendum itaque, quomodo ſolutu facilia et retortu facilia dicemus, et (quod maximum) quomodo tecte et occulte hoc praeſtabimus: nam continget, vt auditor, ſi artificium deprehendatur, artem figuramque aemuletur, ſimulans, ſe perſuaſum eſſe atque omnia conceſſurum. Eius, qui ſolutu facilia dicit, hoc ſit exemplum: *Solutu facilia.*

Qui

[e] Legendum videtur ἄλλα τε πεῖσαι, ἐχ ἃ βάλεται, vel ἀλλ' ἐκ ἔτι πεῖσαι, ἃ βάλεται. *Sylb.*

[f] Ita in *Codd. Mſſ.* Perperam κατάφορος in *Ed. Steph.* vti et (v. 10.) ἀποθάμενοι. Κατάφωρος γένηται idem hic eſt, (notante *Sylburgio*) quod ſupra φωραθῇ p. 285. v. 6.

[g] Ἀν-

—ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον, ἀπονέεσθαι.
εἰ τοίνυν ὑπέσχετο καὶ κατένευσε, περιμενετέον.
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι—
πάλιν ἀνείληφεν ἔχει· ἃ γὰρ δεῖ δυσκλέα ἀπιέναι. ταῦτα μὲν εὐδιάλυτα· ἐκεῖνα δὲ σαφῶς στρεφόμενα·

Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μάψ ἅτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

ταῦτα φανερῶς ὁ ἀντιλέγων [g] ἐρεῖ·

Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

πῶς ἂν διοικεῖ; ὅτι μὲν γὰρ εὐδιάλυτα λέγει καὶ στρεφόμενα, δῆλον· καὶ ἔτι μᾶλλον, ἂν ἐπεξίῃ τις τὴν τέχνην τῶν ἐπῶν, εὑρήσει. ἀλλὰ τίς ἡ τέχνη τῶν τοιούτων; πάθος ὑπερβολὴ πρὸ τοῦ λόγου, ἵνα δοκῇ ὑπὸ λύπης φέρεσθαι αὐτῷ ὁ λόγος, μὴ ἐξ ἐπιβουλῆς διοικεῖσθαι. διὰ τοῦτ' Ἀγαμέμνων ἀπὸ σχετλιασμοῦ ἤρξατο·

Qui mihi promittens ſic Iupiter annuit vltro
Poſt Troiae excidium patriis ſuccedere tectis.

Si igitur promiſerit et annuerit, manendum.

Nunc me decipiens animum mutauit, et Argos
Infamem rediiſſe iubet —

Iterum aduerſanti anſam praebet: non enim inglorius redeat oportet. Illa quidem ſolutu facilia; haec vero manifeſte retortu facilia:

Turpe erit et noſtris audire nepotibus iſta,
Incaſſum tantum populum gentemque Pelaſgam
Bellum haud affectum gerere et committere pugnam.

Palam haec contradicens poſuit:

Turpe erit et noſtris audire nepotibus iſta.

Quale artificium? perſpicuum eſt ſolutu et retortu facilia dici: idque eo propius deprehendes, quo accuratius verborum expenderis ſtructuram. Sed ars quaenam? Orditur ab affectus hyperbole, vt magis videatur doloris vehementia efferri, quam conſilii ratione duci. Quare Agamemnon cum indignatione incipit:

Retortu facilia.

Iupi-

[g] Ἀντερεῖ *Cant.*

Ζεύς με μέγας Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος—

ὁ ἂν τῷ Διῒ ἅτω προσφερόμενος, καὶ βλασφημῶν, δῆλός ἐστιν ὑπὸ λύπης καὶ ἀσύμφωνα αὐτῷ λέγων. πάθος ἂν προσβολὴ κλοπὴ γίνεται διοικήσεως τεχνικῆς. τοιοῦτο μέν ἐστι τὸ σχῆμα, τὸ τὰ ἐναντία λέγειν οἷς βούλεται.

ϛ'. Ἔστι δὲ καὶ τέταρτον σχῆμα βαθύτατον, τὸ δι' ἄλλων πορευόμενον, καὶ παντελῶς ἐπ' ἄλλης ὑποθέσεως τὸν λόγον ποιούμενον, ἄλλην περαίνειν. καὶ τοῦτο Ὅμηρος τὸ παράδειγμα ἔδωκεν, καὶ ἔλαθε τοὺς πολλούς. ἐπὶ γὰρ τῇ ἀποπείρᾳ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἣν ποιεῖται πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἱ κατέχοντες τὸ Ἑλληνικόν εἰσιν Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ. καὶ θαυμαστόν τί ἐν τῷ λόγῳ; ἔστι διπλοῦν τὸ θαυμαστόν· ἔοικεν ὁ Νέστωρ μηδὲν ἴδιον λέγειν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ λέγειν τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥσπερ μετατιθεὶς τὰ διδασκάλου· καὶ ἀπονέμει αὐτῷ ἔπαινον ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς κρατοῦντι τῶν Ἑλλήνων ἐν ταῖς βου-

Iupiter ingenti damno Saturnius vrget
Nos valde — —

Qui ita contumelioſe Iouem aggreditur, manifeſtum eſt, quod prae dolore tam diſſonantia eructet. Affectus igitur adiectio tegit et occultat orationis figuratae artificium. Huiuſmodi quidem eſt figura; qua contraria iis, quae volumus, dicimus.

VI. Eſt autem et quarta ſpecies admodum abdita; qua alia concludimus oratione, quam quae initio propoſuimus, aut argumentis euicimus. Eius et apud Homerum exemplum reperitur, quod plurimos latuit. In illa tentatione Graecorum, quam fecit Agamemnon, Vlyſſes et Neſtor in Graecorum exercitu retinendo praecipui ſunt. Quaenam autem ibi admiratione digna? Duo equidem: videtur Neſtor nihil ex ſe proferre, ſed eadem cum Vlyſſe dicere, * vti diſcipulus magiſtrum imitatur: atque illi laudem tribuit Agamemnon, vt qui Graecorum animos conſilio ſibi ſubiiciat: quod

4. *Alia via incedere, alium ſcopum reſpicere.*

* Μαθητὴς pro μετατιθεὶς legit *Interpres.*

[b] Ὑπό-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λαῖς· ὅπερ ἐστὶν ἀτοπώτατον. καὶ λέγουσιν οἱ διδάσκαλοι, ὅτι, ἐπειδὴ ἐπῄνεσε τὸν Ὀδυσσέα τὸ πλῆθος, ἵνα μὴ λυποῖτο ὁ γέρων, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων τὸν γέροντα· ὡς περὶ παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων, καὶ παραμυθίαν τῷ διδασκάλῳ ἀπονέμοντος, ἵνα μὴ κλαίῃ τὰ παιδία. ἀλλ' ἡ τέχνη τίς; ὅλως ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις τῶν λόγων ἐκ ἔστιν Ὀδυσσεῖ καὶ Νέστορι. ἔροιτο ἄν τις· καὶ πῶς ἐχ ἡ αὐτὴ [h]ὑπόθεσις; τὰ αὐτὰ γὰρ λέγουσι. τῷ τὸ ἡ τέχνη ἡ Νέστορος, ὅτι τὰ αὐτὰ λέγων, ἐκ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν λέγει. ἀλλ' ἡ τέχνη τίς; ἐπειδὴ μέλλει χαλεπὴν ὑπόθεσιν πείθειν, πορεύεται διὰ τῆς πεικυίας ὑποθέσεως. πεπεισμένοι εἰσὶν οἱ [i]Ἕλληνες ὑπὸ τῷ Ὀδυσσέως μένειν, καὶ ἤνεγκαν αὐτῷ τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν παραμυθίαν. ἀλλ' ἔχει χαλεπωτέραν ὑπόθεσιν ὁ γέρων. πορεύεται ἓν δι' ὧν ἔπεισεν Ὀδυσσεύς, καὶ τὰ αὐτὰ λέγει Ὀδυσσεῖ·

[i]Ὡσε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,

quod abſurdiſſimum eſt. Nam et ipſi magiſtri affirmant, quod, quoniam Vlyſſes, habita oratione, a multitudine laudatur, Agamemnon quoque, ne ſenex deiectiori ſit animo, ipſi laudem ſuam attribuit; idemque cum magiſtro facit, qui ſolet diſcipulos, in ludo ſcientiae ſuae ſpecimen dantes, ne in fletum prorumpant, [praemiis] excitare. Sed ars quaenam eſt? Inuniuerſum quidem non idem dicendi ſcopus Neſtori, qui Vlyſſi. Interroget forſan aliquis: qui fit, vt idem non ſit? eadem quidem dicunt. Id Neſtoris artificium, quod eadem cum illo dicens non eundem habeat ſcopum, [nec in idem deſinat.] Sed quae huius rei ars? quod ſuaſurus difficilia, per confeſſa et iam perſuaſa ſe inſinuet. Perſuaſi erant Graeci ab Vlyſſe, vt manerent, ſimul et reprehenſione permoti et conſolationis ſuauitate inducti. Verum difficilius quiddam Neſtori aggrediendum: ea ideo aſſumit, quae perſuaſerat Vlyſſes, atque eadem plane dicit:

Pectore ita pueri et muliebria corda gerentes,

Ad

b ὑπόθεσις τῶν λόγων *Cant.*

i Il. β. v. 289.

k Ὀδυσ-

Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.

[k]Ὀδυσσεύς· τὰ αὐτὰ ὁ γέρων·

[l]Ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις —

[m]Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
Ἐν πυρὶ δὴ βελάι τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν.

[n]Ἦ μάλα δή σε ἄναξ — ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσι.

λέγει ἐκεῖνος σημεῖον μαντείας [o]τῶν περὶ τὸν Κάλχαντα· ὅτος, τὰ τῆς ἀτραπῆς· ὥστε διὰ τῶν αὐτῶν πορεύονται. τί ἂν ἔστι τὸ παραλλάττον; διδάσκει τὸ παραλλάττον τῆς ὑποθέσεως τῶν ἐπαίνων ἡ διαίρεσις. ἐπῄνεσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τὸ πλῆθος τὸ κοινὸν τὸν Ὀδυσσέα· πεισθέντες μένουσι· καὶ τὸ ἔργον τῷ Ὀδυσσέως λαμπρόν·

[p]Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι

Ad caros cupiunt natos patriamque reuerti.
Sic Vlyſſes: eadem quoque Neſtor:
Mollibus heu! pueris effunditis ore loquelas
Aſſimiles — —
Promiſſae vires vbi, ſacramentaque data?
Omnia ceſſerunt flammis mandata virorum.
Efficere, Atrida, nunc te conantur Achiui
Omnibus inuiſum mortalibus atque peroſum.
Narrat ille ſigna ex Calchantis vaticiniis, hic vero fulgura: vnde patet, eos eadem incedere via. Quodnam ideo diſcrimen? ſcopi differentiam oſtendit laudum diuerſitas. Vlyſſi applaudunt Graeci vniuerſi, perſuaſique non diſcedunt: quod factum Vlyſſis ſplendidum:

Graiugenae tum plus pugnae Martiſque laborum,

Quam

k Ὀδυσσεὺς brachyologia elliptica dictum pro ταῦτά φησιν ὁ Ὀδυσσεὺς, *haec Vlyſſes inquit. Sylb.*

l Il. β. v. 337.

m Vulgata *Homeri* exemplaria (*Il.* β. v. 339.) habent πῇ δή.

n Il. β. v. 284. ſed in libris vulgatis: Ἀτρεΐδη νῦν δή σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοί.

o τὰ in *Cod. Colb.* ex alicuius emendatione.

p Il. β. v. 453.

q Il.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ὁ γέρων ἄλλην ὑπόθεσιν ἔχει. ἐπειδὴ γὰρ πεπεισμένοι εἰσὶν οἱ Ἕλληνες μένειν, ζητεῖ αὐτὰς ἐκστρατεῦσαι. ἀδὲν γὰρ ὄφελος τῷ μένειν ἄνευ τῷ ταχθῆναι· ὅπερ μάλιστα ὑπόθεσίς ἐστι καὶ ζήτησις τῷ Ἀγαμέμνονος.

[q] Ἀλλ' ἄγετ' ἤ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·
πῶς ἄνευ τῷ Ἀχιλλέως ἐκστρατεύσοιντο; ἔστιν ὃν τῷ Νέστορος ἡ ὑπόθεσις·

[r] Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον·
Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν [s] ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
Εἰ δέ κεν ὣς ἕρξεις, καὶ τοὶ πείθονται Ἀχαιοὶ,
Γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
Ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ [t] μαχέσονται.

αὕτη ἡ ὑπόθεσίς ἐστιν, ἧς χρείαν ἔχει ὁ Ἀγαμέμνων· αὖτη ἡ ἐπικίνδυνος ὑπόθεσις τῶν λόγων τῷ Νέστορι· ὡς ἐν παρέργῳ δ' αὐτὴν ἔρριψεν·

Quam patriae, memores, quam nauibus ire per altum.

Scopum plane alium habuit Neſtor. Cum enim videt Graecos ad manendum procliues, acriter ad proelium vrget. nam, quod maneant, parum prodeſſet, niſi ad conflictum veniatur: quod Agamemnon deſiderat et quaerit quam maxime.

Nunc agite et quinam celeres armemus Achiuos?

Qua ratione vero, abſente Achille, manus conſerendae? Hoc eſt, quod docet Neſtor:

Atrida, has acies nunc ordine rite locato:
Ordine ſtet gens vna ſuo, tribus vna ſuo ſtet,
Gentilis ferat auxilium ſibi ſanguine iuncto.
Quod ſi me audieris, Argiuique, iſta monentem,
Cognoſces, quis dux melior, quis miles in armis,
Quaeue cohors: pugnabit per ſe ſingula quaeque.

Id erat, quod valde requirebat Agamemnon: idque propoſitum Neſtoris orationis periculoſae plenum aleae, quod quaſi aliud agens iniicit:

Tanquam

q Il. β. v. 72. et 83.
r Il. β. v. 362.
s Ἀρήγει *Colb.* et *Cant.*
t Μαχέονται *Colb.* et *Cant.*

u Il.

[u] Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
ὡς προσθήκην τῷ λόγῳ ποιούμενος· καὶ γίνεται ὥσπερ τέλος τῆς δημηγορίας τῆς πεπεικυίας χρεία δημηγορίας ἀναγκαιοτέρα. διὰ τοῦτ' Ἀγαμέμνων, τυχὼν ὧν ἐβούλετο, ἐπαινεῖ τὸν γέροντα·

[x] Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.
Τῷκε τάχ' ἠμύσεια πόλις Πριάμοιο ἄνακτος
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.

ὅτι δὲ αὕτη ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις τῷ Νέστορος, τὸ ἐκστρατεῦσαι, καὶ ὅτι τοῦτο ἐπαινεῖ, σχηματίζει ὁ Ἀγαμέμνων, ὡς τυχὼν ὧν [y] ἐβούλετο. τίς ὁ ἔλεγχος, καὶ τίς ἡ ἀπόδειξις; φοβεῖται, μὴ ἀπείσῃ ὁ Νέστωρ, καὶ βοηθεῖ αὐτῷ, ὅσα δύναται. τί ἂν ἔστι τὸ μὴ ποιῶν πείθειν τὸν Νέστορα; ὀργὴ ὑπὲρ Ἀχιλλέως τῶν Ἑλλήνων. παραμυ-

Tanquam aliud dicam, memori tu mente reconde:

orationi veluti additamentum faciens: eſtque quaſi finis ſuaſionis, quae per confeſſa ſe inſinuat, ſuaſione magis neceſſaria vti. Agamemnon ideo voti compos factus Neſtorem laudat:

Gratia commendat te, Neſtor, plurima linguae,
Atque iterum cunctos ſuperas vinciſque loquendo.
O vtinam tales mihi dii bis quinque dediſſent,
Iupiter ipſe pater, Pallaſque et Phoebus Apollo.
Nempe breui noſtris manibus caperentur et alto
Pergama conciderent a culmine. —

Quod vero hic ſit ſcopus Neſtoris, in hoſtem eos ducere: et quod hoc laudet figurata oratione Agamemnon, ac ſi voti eſſet compos; vnde probatur, vnde demonſtratur? Neſtorem nihil effecturum ſubueretur: ei ideo pro virili auxilium fert. Quid cauſae, cur Neſtor minime perſuaſurus videretur? ira Graecorum ob Achillis diſceſſum. Eam mitigare

u Il. α. v. 297.
x Il. β. v. 370.
y Si quis poſt ἐβούλετο ſemiperfectae periodi punctum ſtatuere velit, praecedens σχηματίζει vertendum fuerit in participium σχηματίζων. qua de re iudicent alii. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Θεῖται τὴν ὀργὴν αὐτῶν ὁ Ἀγαμέμνων ὁμολογῶν ἡμαρτηκέναι, καὶ μέμνηται τῆ Ἀχιλλέως, ἵνα μαλάξῃ αὐτῶν τὸν θυμὸν ἐπ' αὐτῷ. ἐπεὶ τί βάλεται τὸ;

[z] Ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔθηκεν,
Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποθ' ἕς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακῆ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν.

ἐποίησεν αὐτὸς οἰκτεῖραι, εἰ ὁμολογεῖ τὸ ἁμάρτημα, καὶ ἀπεπλήρωσεν αὐτῶν τὸν θυμόν. εἶτα συναγορεύσας τῷ γέροντι καὶ παραμυθησάμενος, ἀφεὶς ταῦτα, ἐπὶ τὸ οἰκειότατον ἔρχεται, ἐπὶ τὸν βασιλέα·

[a] Νῦν δ' ἴομεν ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.

ταῦτα κελεύσας ἐπάγει, [b] φησὶ, καὶ τὴν ἀπειλὴν, ἐὰν δέ τις χωρίζηται·

tigare ſtudet Agamemnon, dum ſe reum fatetur; Achillemque memorat, vt Graecorum animos concitatos emolliret. Quorſum igitur haec tendunt?

Iupiter ipſe dedit vim materiamque doloris,
Tam male cum forti qui me commiſit Achille,
Vnius ob pulchrae certantem iura puellae:
Cuius principium certaminis omne redundat
In caput hoc. Si tempus erit, quo noſtra redibit
Gratia, nempe cadent ſubito altae moenia Troiae.

Ad commiſerationem eos commouit, dum ſibi peccatum imputat, iramque non mediocriter placauit. Tum Neſtori patrocinans et conſolationem adhibens, his omiſſis, venit ad id, quod maxime proprium, ad Regem:

Nunc firmare cibo tempus languentia membra,
Poſt Marti libare decet. —

Hoc dicto minas etiam intentat iis, qui ſe militiae ſubtraxerint:

Seu

[z] *Il.* β. v. 375.
[a] *Il.* β. v. 381.
[b] Pro φησὶ et δὲ conuenientius legeris φασὶ et δή. vel paullo maiori mutatione ſic: ἐπάγει σφίσι καὶ τὴν ἀπειλὴν, ἐὰν δή τις χωρίζηται. *Sylb.*

[c] *Il.* β. v. 391.

[d] Pro ἐπὶ legendum videtur ἔτι. et cum ἐξέπλευν hic compoſite dicat pro ſimplici ἔξέψε (vt p. 336. v. vlt. et p. 340. v. 6.) forſan compoſite legendum ἐνέξέψε, *iniecit*. Eſt autem ἐξέπλειν ea compoſitionis forma hic factum, qua in *Antiquitatibus Rom.* ἐξέπλευσε, *inſuere*, p. 249. v. 15. [edit. Hudſon.] *Sylb.* Ἐξέπλευν in *Cod. Cant.*

[c] Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ὁ ἔπειτα
Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.

ὡς ἀρχεται ἀπὸ ἐπαίνου συναγορεύων τῷ Νέστορι· ἔπειτα παραμυθεῖται τὸν θυμὸν, ὁμολογῶν ἡμαρτηκέναι· εἶτα κελεύει καὶ ἀπειλεῖ βασιλικῶς. αὕτη ἂν ἡ τέχνη τίς ἐστι; τὸ, ἐπ' ἄλλης ὑποθέσεως πεπεικυίας πρότερον, ἐπὶ τέλει ὡς πάρεργον [d] ἐρρίπτειν ἐπὶ οἰκειοτέραν ὑπόθεσιν. ταύτην τὴν τέχνην τίς ἐμιμήσατο, καὶ τίς ἐξηγήσατο; Πλάτων. ἐγκώμιον λέγει ἐν τῷ Συμποσίῳ Ἀλκιβιάδης Σωκράτης. ἐπὶ τέλει τῆ ἐγκωμίᾳ λέγει πρὸς Ἀγάθωνα ὁ Ἀλκιβιάδης· „[e] Ὅρα τοίνυν, ὦ

Seu qui detrectarit opus pugnaeque laborem,
Seu quis ad aeratas, deuitans proelia, naues
Reſtiterit, non effugiet, quin corpore ſparſo
Paſcat aues, canibuſque inhumatus praebeat eſcam.

Adeo vt Neſtori patrocinans ab encomio eius initium ducat: dein conceptam iram demulcet, dum ſe deliquiſſe fatetur: more denique regio imperat minaſque intentat. At quae rei huius ars? Haec *ſc.* ab eo, quod prius propoſuit et perſuaſit, tandem ad quiddam magis proprium (tanquam aliud agens) tranſire. Figuram hanc quis imitatus eſt, eiuſque exemplum dedit? Plato: in cuius *Symposio* Socratem laude proſequitur Alcibiades. In fine encomii Agathonem ita alloquitur Alcibiades: „Vide igitur, Agatho,

[e] Paraphraſis haec eſt loci *Platonis* ſub finem *Symposii*. Verba *Platonis* haec ſunt: καὶ μέντοι οὐκ ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος, καὶ Εὐθύδημον τὸν Διοκλέους, καὶ ἄλλους πάνυ πολλούς· ὃς ὅτος ἐξαπατῶν, ὡς ἐρασὴς, παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. ἃ δὴ καὶ σοὶ λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἀγάθων, μὴ πάθῃς, ὅπερ οἱ πολλοί. ὁ γὰρ Σωκράτης ἔτος προσποιεῖται ἐρασὴς εἶναι· εἶτα ἐρώμενος ἀναφαίνεται. μὴ ἄν καὶ σὺ τὸ αὐτὸ πάθῃς, ὅπερ καὶ πάντες πεπόνθασι.„ ἔτυχε δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐρῶν τῦ Ἀγάθωνος, καὶ ἐβάλετο ὑπὸ μηδενὸς ἄλλυ [f]αὐτὸν ἐρᾶσθαι. καὶ ἐπὶ τέλει ἔῤῥιψε τὴν παραίτησιν τὴν πρὸς Ἀγάθωνα, ὡς ἐπὶ τῦ ἐγκωμίυ λέγων. αὐτὸς ἐξηγεῖται ὁ Σωκράτης τὴν τέχνην· „[e]Νήφειν μοι δοκεῖς, ὦ Ἀλκιβιάδη· δοκεῖ γὰρ μεθύειν ὁ Ἀλκιβιάδης· ἀ γὰρ ἂν κομψῶς γε, φησὶ, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα περιέβαλες, εἰ μὴ ἐνηφες. καὶ πάντα ταῦτα εἰρηκας ὑπὲρ τῦ διαβάλλειν ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα, ἵνα ἐγὼ μέν σε ἐρῶ καὶ μηδενὸς ἄλ-

Agatho, ne idem tibi, quod aliis plerisque, accidat. Iste enim Socrates, qui amatorem se esse simulat, amasius euadit: ne sic ille tecum agat, vti cum omnibus egit.„ Agathonem amabat quidem Alcibiades, ipsumque a nemine alio amari voluit. Sub finem vero intertexuit excusationem, quasi in laude ponens. Ipse vero Socrates artificium edifferit: „Sobrius mihi videris, Alcibiades: (ebrius autem visus est) non enim tam artificiose hanc Satyricam personam induisses, nisi sobrius fuisses. atque haec omnia a te dicta sunt, vt me et Agathonem calumnieris, atque vt ego tui et nullius alterius amator sim. Id

εὐλαβηθῆναι, καὶ μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι. Quibus subiungit *Plato*: εἰπόντος δὴ ταῦτα τῦ Ἀλκιβιάδυ, γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παῤῥησίᾳ αὐτῦ, ὅτι ἐδόκει ἔτι ἐρωτικῶς ἔχειν τῦ Σωκράτυς.

f Deest *Cant.*

g Haec ibid. paraphrastica. *Platonis* enim haec sunt: Τὸν ἕν Σωκράτη· Νήφειν μοι δοκεῖς, φάναι, ὦ Ἀλκιβιάδη· ἃ γὰρ ἄν ποτε ἕτω κομψῶς κύκλῳ περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις, ἃ ἕνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας, καὶ, ὡς ἐν παρέργῳ δὴ λέγων, ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔθηκας, ὡς ἃ πάντα τῦτ' ἕνεκα εἰρηκὼς, τῦ ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν· οἰόμενος δεῖν ἐμὲ μὲν σὲ ἐρᾶν, καὶ μηδενὸς ἄλλυ, Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σῦ ἐρᾶσθαι, καὶ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἄλλυ. ἀλλ' ὐκ ἐλαθες· ἀλλὰ τὸ σατυρικόν σε δρᾶμα τῦτο καὶ σεληνικὸν, καταδηλον ἐγένετο. ἀλλ', ὦ φίλε Ἀγάθων, μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται. ἀλλὰ παρασκευάζῃ, ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλλῃ.

h Exi-

λυ. καὶ γὰρ ἐποίησας αὐτὸ, φησὶν, ὡς ἁδὲν, ἢ ἐπὶ τέλει αὐτὸ εἰπὼν, ὡς ὐχ ἕνεκα τῦτυ πάντα τὰ ἄλλα εἰρηκώς. ἀλλ' ὐκ ἔλαθες, ἀλλὰ τὸ Σατυρικὸν δράμα τῦτο [h]ἀνεφάνη.„ ἕτω γάρ τοι γίνεται ἡ τέχνη καὶ παραδίδοται. [i]πειρασόμεθα ἓν δεῖξαι μετὰ τὰ Ὁμηρικὰ καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν δημηγορίαις, καὶ ἐν δίκαις, καὶ ἐν πανηγυρικοῖς λόγοις, καὶ ἐν διαλόγοις τὸ αὐτὸ εἶδος γινόμενον.

ζ'. Πρότερον δὲ καὶ ἄλλο εἶδος εἰδωμεν λόγων ἐσχηματισμένων. διπλῦν τῦτο· τὸ μὲν, πρὸς τῇ τῶν μελλόντων λεχθήσεσθαι παῤῥησίᾳ, [k]ἔνδειξιν τῶν λεχθησομένων ἀσφαλῆ προανακρυομένην τὸ λυπηρὸν τῦ ἀκύσματος· τὸ δὲ, ἐν διηγήσει προσώπων ὑπαλλαγῆς, ὁ διὰ τῶν πρὸς ἑτέρυς ἑτέρους· καὶ ἔχει τὸ ἀσφαλὲς ἐν τῷ μὴ οἷς ἐπιπλήττει αὐτοῖς διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἀκυόντων

Id autem in orationis conclusionem reseruasti, quasi non huius rei gratia caetera omnia protulisses: verum non latuit nos, quid tibi velit illud tuum Satyricum figmentum.„ En perspicuum huius rei artificium! Conabimur igitur, post Homerica exempla, ostendere, artificium hoc et oratores adhibuisse in concionibus et iudiciis et in panegyricis, et dialogis.

VII. Prius vero aliud figuratae orationis genus inspiciamus. Duplex autem hoc: vnum quidem, liberiori orationi securitatis aditum praemunire, lenitionem quandam praemittendo; alterum vero in narratione subinde personam mutare, aliis pro aliis loquentem inducendo; atque hoc habet securitatis, quod aliis loquatur, alios perat, ipsisque

Liberiori orationi securitatis aditum praemunire.

b Existimauit forsan aliquis legendum ἀνέφηνε. Sed verum esse ἀνεφάνη ostendunt *Platonis* verba iam citata, καταδηλον ἐγένετο. *Sylb.*

i Πειρασώμεθα in *Codd. Mss.*

k Mutilus et corruptus est locus. primum enim post ἀσφαλῆ deesse videtur verbum διοικεῖσθαι, ποιεῖσθαι, vel aliud consimile: deinde sequentis membri posterior pars sic videtur legenda: προσώπων ὑπαλλαγῇ, διὰ τῶν πρὸς ἑτέρυς, ἑτέροις διαλέγεσθαι. Repetuntur haec duo praecepta p. 347. v. 1. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

αὐτῶν, ἑτέροις ταῦτα λέγειν, ἃ τούτοις προσήκει. τί ποτ' ἔν ἐστιν ἑκάτερον τὸ εἶδος; ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνέστη, καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ μάντις, ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος, ἐλέγχοντες τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅτι τὴν αἰτίαν τῶ νοσήματος αὐτὸς παρέχει. ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐν συμβόλῳ σχήματι ὀνειδίζει τὴν αἰτίαν τῷ Ἀγαμέμνονι τῶν κακῶν, ὡς ἀπόρως διακείμενος, καὶ ζητῶν τὴν αἰτίαν, καὶ ἀφορμὴν ποιεῖται τῆς παῤῥησίας τὸν μάντιν· ὁ δὲ μάντις, ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀχιλλεῖ τῇ ἀρνήσει ὧν ὑπέβαλεν. ὁ Ἀχιλλεὺς, ζητῶν τὰς αἰτίας, προδιοικεῖται τὸ φανερὰν γενέσθαι τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν. ἴδωμεν δὴ τὰς ἑκατέρων λόγους, πῶς ἔχουσι δὶ ἀλλήλων, καὶ πῶς τὸ εὐπρεπὲς ἔχουσιν· οἱ μὲν τῆ Ἀχιλλέως ἐν βαθύτητι ζητήσεως, οἱ δὲ τῆ μάντεως, ἀσφάλεια [l] πρὸ τῆς ἀποκρίσεως·

[m] Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴῳ
Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἰ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·

ipsisque audientibus ea dicat aliis, quae his tamen maxime conueniunt. At quale demum vtrumque? Sub initium *Iliados*, surrexit Achilles, et post hunc Calchas vates, vterque Agamemnonem reprehendens, quod ille causa exstiterit luis grassantis. Achilles quidem consultoris more illi huius mali causam imputat, vt incertus tamen et in eam inquisiturus, vnde liberius dicendi occasionem sumit a vate. Vates Achilli respondens causae suspicionem amouet. Achilles, accuratius facta inquisitione, praestruit viam ad malorum originem detegendam. Vtriusque igitur sermones perspiciamus, vt se habeant ad inuicem et quale decorum ferunt: atque hinc quidem Achillis subtilitas apparebit in re inuestiganda, inde vero Calchantis tuta et munita responsio:

Censeo nunc iterum Danaos, Atrida, reuerti
Actos per tumidas variis erroribus vndas,
Si fatum liceat praesens euadere: leto

Absu-

l In *Ed. Steph.* πρὸς τῆς ἀποκρ. Sed πρὸ legendum esse docet p. 345. v. 5. et p. 347.

m Il. α. v. 59.

n οἱ

Εἰ δὴ ὁμῶ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον· καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν·
Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βάλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἦτοι ὅ γ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο.—

μέχρι τούτου [n] Ἀχιλλέως λόγοι ἔχουσιν ὑπαινιττομένου εἰς Ἀγαμέμνονα, καὶ προσκρούοντος ἐκείνῳ, ἐν δὲ σχήματι ζητήσεως καὶ ἀπορίας τῆς τοῦ δεινοῦ αἰτίας τὸ ἀσφαλὲς προδιοικουμένου. ἡ δ' ἔνδειξις τοῦ εἰς Ἀγαμέμνονα λέγεσθαι ταῦτα, πρῶτον μὲν, τὸ πρὸς Ἀγαμέμνονα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ μὴ εἰς τὸ κοινόν·

Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας.—

ὡς γὰρ τιμῶν αὐτὸν διὰ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν κοινὸν λόγον πρὸς ἐκεῖνον ἀποτεινόμενος, τὴν ἀσφάλειαν ἔχει τοῦ [o] προσκρούματος. εἶτα ἐξῆς ἐπάγει·

Absumunt parili nunc Mars et pestis Achiuos.
Verum age, iam nobis vatis responsa petenda,
Sacrifici aut oracula, vel, cui somnia parent,
Posce aliquem, (a diuis obscurae somnia noctis)
Qui gnarus nobis exponat Apollinis iram
Conceptam ex sacris forsan non rite solutis:
Num satur agnorum velit, aut nidore caprarum,
A nobis miseram placidus depellere pestem.
His dictis heros reliquis assedit. — —

Hactenus Achilles obscure Agamemnonem subinnuit et oblique petit: dubitationis autem et quaestionis specie ad mali causam aperiendam sibi viam praemunit. Agamemnonem hisce subinnui perspicuum, quod ad Agamemnonem verba faciat, non ad multitudinem; cum ait:

Atrida, acti iterum variis erroribus. — —

Dum enim regis dignitatem reueretur, eumque communi omnium voce alloquitur, offensionis periculum amolitur. dein subiicit:

Absu-

n οἱ Ἀχιλλέως *Cant.*

o Προσκρούσματος *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Εἰ δὴ ὁμῶ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
αἴτιος τῶ πολέμω [p]Ἀγαμέμνων ἐστὶ, συναγαγὼν τοὺς
Ἕλληνας. συνῆψε καὶ τὸν λοιμὸν τῷ πολέμῳ, καὶ φη-
σιν αὐτὸν αἴτιον γεγονέναι. τί γὰρ ἡ μνήμη τῶ πολέμω
ἐνταῦθα, εἰ μὴ ἐβάλετο ἀμφοτέρων αἴτιον ἀποφῆναι
τον αὐτόν; εἶτ' ἐπειδὴ ἔδειξεν, ὅτι αὐτὸς αἴτιός ἐστιν [q]ὃ
χωρὶς σαφῶς εἶπεν, ἐπὶ ζήτησιν ἦλθεν·

Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον· καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν·
Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

ἡ προσθήκη τῶ Τόσσον δηλοῖ, ὅτι τὰς αἰτίας τῆς ὀρ-
γῆς, ἃς ὑποβάλλει ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀ πιστεύει ἀκέων, ἀλλ'
αἰτίαν μείζονα περιμένει·

Εἶτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης.
ἐνδέχεται τὸν Ἀπόλλωνα ἕνεκεν εὐχωλῆς καὶ ἑκατόμβης
τόσον χολωθῆναι. ἕτω μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς διοικεῖται τὸν
λόγον. ὁ δὲ μάντις, λαβόμενος τῆς ἀφορμῆς, αὐτοῖς

Absumunt leto nunc Mars et pestis Achiuos.

Causa belli fuit Agamemnon, Graecorum cogens exercitum. Bello etiam pestem adiungit, eiusque originem ei acceptam refert. Quorsum enim illic belli meminit, nisi vtriusque auctorem Agamemnonem declarare voluisset? Deinde postquam palam fecerat, ab illo malum profluxisse, quod sigillatim et disertim dixerat, ad quaestionem venit:

Verum age, iam nobis vatis responsa petenda
Sacrifici, aut oracula; vel, cui somnia parent,
Posce aliquem, (a diuis obscurae somnia noctis)
Gnarum, cur ita nos misere deuastet Apollo.

Adiectio illa vocis *ita* innuit, Achillem mali causae, quam suspicatur, dubiam habere fidem, et veriorem adhuc exspectare:

Aut quia vota rite non soluimus, aut quia sacra.

Admittit, Apollinem ob vota non persoluta, aut sacrificia non oblata, Graecis infensum. Et hoc quidem oratione adstruit Achilles. Vates autem, arrepta occasione, verba Achillis

[p] ὁ Ἀγαμέμνων *Cant.*

[q] Illud ὃ Attica brachyologia vsurpatum pro τοῦτο, ὃ, *eius, quod. Sylb.*

[r] *Il.* α. v. 74.

τοῖς Ἀχιλλέως λόγοις χρῆται εἰς διαζιβὴν τῶ δεῖξαι
τῷ Ἀγαμέμνονι, πρὶν φανερῶς εἰπεῖν· καὶ γίνεται αὐ-
τῷ ἀφορμὴ τῶν λόγων τὸ Τόσσον· λέγει γὰρ·

Οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης.
καὶ πρότερον προδιοικεῖται τὴν ἀσφάλειαν·

[r]Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διῒ φίλε, μυθήσασθαι
Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκαεργέταο ἄνακτος.

[s]Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
[t]Ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.

ταῦτα γὰρ ὁμολογοῦντός ἐστιν, ὅτι τῷ βασιλεῖ προσκρούει. εἶτα τῷ προοιμίῳ τούτῳ ἐπάγει·

[u]Ἢ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.

εἶτα γνώμολογεῖ·

Achillis repetit, vt mora aliqua interposita sit, antequam rem totam patefaciat. Dicendi occasio ei suggeritur ex voce *ita*: inquit enim:

Nec votis damnet, nec sacra reposcit Apollo.

Prius enim periculo omni occurrerat, cum dicebat:

Aeacida, dilecte Ioui, mandata profari
Praecipis, et causas irarum exponere Phoebi.
Pareo, si iuratus opem promiseris ipse
Dictis me ac manibus promtum te velle tueri.

Hisce fatetur se Regis indignationem incurrere. dein huiusmodi vtitur prooemio:

Credo etenim, nimium quod iam exardescit in iram,
Omnibus imperio qui praesidet vnus Achiuis.

Mox sententiam adiungit:

Semper

[s] Ita etiam legitur in vulgatis *Homeri, Il.* α. v. 76. quamuis conuenientius esse videatur τοί γ' ἄρ'.

[t] Pro sequenti etiam ἦ μὲν in iuramentis vsitatius est ἦ μήν, et Dorice ἦ μάν. non in carmine tantum, sed etiam in prosa oratione: quin et in asseuerationibus sine iuramento, supra p. 313. v. 6. *Sylb.*

[u] *Il.* α. v. 78.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[x] Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.
εἶτα τὴν τέχνην τὴν ὀργῆς ἐπάγει·

[y] Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ
Ἐν σήθεσσιν ἑοῖσι. σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις,
καὶ ἤδη ἔδειξεν, ὅτι Ἀγαμέμνων τάτων ἁπάντων αἴτιος, μηδέπω εἰπών· καὶ διὰ τοῦτο ἐπάγει, ἀντίστοιχα λέγων ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁμολογούμενα τούτοις·

[z] Θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον, [a] ὅ τι οἶσθα.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ᾧ τε σὺ, Κάλχαν,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
Συμπάντων Δαναῶν· ἀδ' ἣν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἤϋδα μάντις ἀμύμων,

Semper enim Regis metuenda eſt ira minori.

Tum irae artificioſa machinamenta profert:

Et quanquam ad tempus duram concoxerit iram,
Non tamen impreſſae ſemel obliuiſcitur, vſque
Supplicio dum facta graui commiſſa rependat.
Dic igitur, num me iubeas ſperare ſalutem.

Iamiam oſtendit, antequam verbum eloquatur, Agamemnonem malorum cauſam exſtitiſſe: ac proinde ex aduerſo hiſce quaedam conſentanea ſtatim adiicit Achilles:

Aude animo, vates, referens reſponſa deorum,
Sancta per irati iuro tibi numina Phoebi,
Cuius in Danais promes oracula, Calchas,
Dum ſolem intueor, dum ſpiritus hos reget artus,
Nemo manus in te violentas ingeret vnquam
Roſtratas iuxta naues; non ipſe Agamemnon,
Quem praeſtare aliis regnandi viribus aiunt.
Tum confirmatus fidenti pectore vates
Integer his dictis fortem compellat Achillem.

Fate-

[x] *Il.* α. v. 80.
[y] *Il.* α. v. 81.
[z] *Il.* α. v. 85.
[a] Ὅτι περ οἶσθα *Cant.*

[b] Ἡ

ὁμολογεῖ ὁ ποιητὴς τῶν λόγων τὴν διοίκησιν. μία μὲν αὕτη εὐπρέπεια ἐσχηματισμένων λόγων, τὸ δι' αἰνιγμάτων λέγειν, ἃ φρονεῖ τις, καὶ τὸ τῇ διατριβῇ καὶ τῇ μελλήσει τῶν λόγων εἰπεῖν, πρὶν εἰπεῖν, τῷ προοιμίῳ τὸ μέλλον δείκνυσθαι λυπηρόν.

ἡ· [b] Ἡ δευτέρα τίς; ἐλέγομεν, ἐκείνην εἶναι τὴν μέθοδον, τὸ ἑτέροις διαλεγόμενον ἑτέρων καθάπτεσθαι, τὸ ἀσφαλὲς τῷ μὴ προσκρούειν τῇ ὑπαλλαγῇ τῷ προσώπῳ ἐνδεικνύμενον. καὶ τοῦτο [c] Ὅμηρος ἔδειξεν ἐν Ὀδυσσέως λόγῳ. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς, πρὶν συναγαγεῖν τὸς ὄχλους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα δημηγορήσῃ περὶ τῆς μονῆς, ὅτε τὴν ἀπόπειραν ὁ Ἀγαμέμνων ἐποιήσατο, οἷον λέγει·

[c] Ὄντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς.
Δαιμόνι', ἄ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι·
Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.

Fatetur poëta aperte artificium, atque prima haec ſpecioſa figuratae orationis methodus, aenigmatice animi ſui ſenſa proferre, et quadam quaſi dilatione et cunctatione in prooemio, antequam dicas, exponere, quod offenſionis periculo loquentem obiiciat.

VIII. Quaenam altera ſpecies? Eam methodum eſſe diximus, qua aliis loquendo alios petimus, perſonarum ſubinde mutatione offenſionis periculum euitantes. Huius exemplum apud Homerum exſtat in Vlyſſis oratione. Vlyſſes enim, priuſquam populum ad concionem vocaret, vt orationem ad manendum ſuaſoriam haberet, quum Graecorum animos tentauit Agamemnon, hiſce verbis vtitur: *Alios alloqui, alios petere.*

At ſi quem regem, ſi quem virtute valentem
Prenderet, hunc dictis ſuadebat mollibus adſtans.
Optime, ſic timidum te non decet eſſe: ſed ipſum
Te recipe, atque alios firma. nec enim tibi conſtat

Pein-

[b] Ἡ δ' ἡ δευτέρα τίς; *Cant.*
[c] *Il.* β. v. 188.

[d] Δήμυς

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο.
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' ἀ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε·
Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι· φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.
Ὃν δ' αὖ [d] δήμου ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ.

ταύταις ταῖς ἐπιτιμήσεσι συνάγει καὶ τὰς βασιλέας. ὁ μὲν δὴ ἐντυγχάνων τοῖς βιβλίοις, οἴεται, ὅπερ καὶ προεῖρηκεν Ὅμηρος, τοῦτο ποιεῖν, αὐτοῖς τοῖς βασιλεῦσι φιλοφρόνως διαλέγεσθαι, τοῖς δὲ δήμοις πικρότερον καὶ σφοδρότερον. ὁ δὲ ποιεῖ Ὀδυσσεὺς Ὁμήρου, ἁδεῖς ὁρᾷ ἃ γὰρ ἐβούλετο καθάψασθαι τῶν βασιλέων, τῷ δήμῳ διελέγετο· ἃ δ' ἐβούλετο ἐπιτιμῆσαι τῷ δήμῳ, τοῖς βασιλεῦσι διελέγετο. ἢ εἰπάτω μοι τις, τί ἔδοξε τῷ Ὀδυσσεῖ τοῖς δημόταις λέγειν;

Principis Atridae mens. Nunc attentat Achiuos,
At mox, si qua notet mala, puniet. ergo cauendum,
(Nam neque consilii nota est ratio omnibus huius)
Ne qua furens animo mala forte inducat Achiuis;
Magnus enim Regis furor est, atque ira tremenda
Dilecti superis, quem Iupiter alius honorat
Atque amat. Inde virum si quem de plebe boantem
Ore importuno visum reperisset Vlysses,
Hunc sceptro domitum voce obiurgabat amara.

Hac reprehensione Vlysses etiam Reges ad concilium convocat. Qui vero incidit in Homeri exemplaria, existimat, quod et prius dixerat Homerus, hoc ipsum efficere; *sc.* Reges blando sermone compellare, populum vero vehementius et asperius increpare. Quod vero Homericus Vlysses praestat, nemo videt. Nam cum Reges perstringit, populum alloquitur; cum populum vicissim reprehendit, ad Reges sermonem dirigit. Si quaeras, quid populo Vlysses dixerit, audi:

Qui

[d] Δήμου τ' ἄνδρα in *Codd. Mss.* et vulgatis *Homeri*,

e I

[e] Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς. —

ἢ τί ἔδοξε τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιτιμῶντα λέγειν;

[f] Ἐν βουλῇ δ' ἀ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

ταῦτα δ' ἀ τοῖς δημόταις λέγει, ἀλλὰ τὰς βασιλέας ἀναμιμνήσκει. γέγονεν ἓν ὁ λόγος πρὸς ἑκατέρους ἑκατέροις κοινός. καὶ τὴν ἐξήγησιν ἐπάγει Ὅμηρος τῶν ἐσχηματισμένων τούτων λόγων δι' ὀνόματος ἑνός, ὃ ἁδὲ ὁρῶσιν οἱ ἀναγινώσκοντες, Ὅμηρος δὲ ὑπὸ φιλανθρωπίας ἐξηγήσατο·

[g] Ὡς ὅ γε κοιρανέων δίεπε κρατόν. —

τί ἐστι τὸ Κοιρανέων; [h] ὡς κοίρανος διαλεγόμενος; ἁδή που· ἀλλὰ κρατήγημα τῶν λόγων οὕτως ὀνομάζων, καὶ ἐξήγημα τοῦ κρατηγήματος, καὶ τοῦ „Κοιρανέων δίεπε κρατόν". ἡ γὰρ διοίκησίς ἐστι τέχνη ἐν τῷ ὀνόματι λεγομένη.

Quin etiam non hic omnes regnamus Achiui.
Nec multos regnare bonum. Rex vnicus esto,
Vnius imperium. — —

Quo modo Reges admonuerit, accipe iam:

Nec vero constat, quae sit sententia Regis:
Nunc animos tentat, mox puniet ipse suorum.

Haec non ad populum dicit, sed Reges commonefacit. Fuit igitur haec ad vtrosque alternatim communis oratio. vnico autem vocabulo figuratam orationem explicat Homerus; quod quidem lectorum pauci animaduertunt, Homerus autem pro sua humanitate ita enarrat:

Sic dominans regit agmina. — —

Quid illud *dominans*? an *dominantis* in morem loquens? nequaquam. Verum in orationis stratagemate id nomen est eius quasi expositio: vt patet: *Dominans regit agmina.* Nam artificium in ipso nomine consistit.

IX. Iam

e Il. β. v. 203.
f Il. β. v. 194.
g Il. β. v. 207.
h Ὡς κοιράνως in *Codd. Mss.* et *Ed. Ald.*

i Πεῖρα

θ'. Ἴωμεν τοίνυν ἐπὶ τὰ [i] πεζὰ παραγγέλματα. Δημοσθένης διδάσκει ἡμᾶς εὐπρεπῶς διαλέγεσθαι, ἃ βάλεταί τις· καὶ οἶδε τῶ σχήματος τούτου τὸ ὄνομα· λέγει δ' ἐν τῷ περὶ τῆ στεφάνε ὧδε τῇ λέξει· „Ἐπειδὰν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς [k] χρήσασθαι τῷ πράγματι παραινῶ, τούτῳ μοι πάνυ προσέχετε τὸν νοῦν.„ εἶτ' ἐπάγει ὥσπερ διδάσκαλος παραδιδὰς μαθητῇ τὴν διοίκησιν· „Μὴ δεῖσθαι Θηβαίων μηδέν· αἰσχρὸς γὰρ ὁ καιρός· ἀλλ' ἐπαγγέλλεσθαι βοηθήσειν ἐκείνοις, ἂν [l] κελεύωσιν· ὡς ἐκείνων μὲν ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις, ἡμῶν δ' [m] ἄμεινον, ἢ ἐκείνων, τὸ μέλλον προορωμένων· ἵνα, ἂν μὲν δέχωνται ταῦτα καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν, καὶ ἃ βουλόμεθα ὦμεν [n] διοικούμενοι, καὶ μετὰ σχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν· ἂν δ' ἄρα μὴ τύχῃ, ἐκεῖνοι μὲν [o] ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν, ἄν τι ἐξαμαρτάνωσιν· ἡμεῖς δὲ μηδὲν αἰσχρὸν, μηδὲ κακὸν, [p] ὀφθείημεν πεπεισμένοι.„

Exempla ex oratione prosaica. 1. Decenter dicere, quae volumus.

IX. Iam procedamus ad praeceptiones prosaicas. Demosthenes nos docet decenter dicere, quae volumus: nec huius figurae nomen ignorat. In oratione enim *de Corona* huiusmodi dictione vtitur: „Vbi Thebas legati venerint, quomodo rem hanc administrabitis, magnopere moneo, vt mihi auscultetis.„ Addit deinde quasi magister discipulo artis praecepta tradens: „A Thebanis ne quidquam postuletis; (id enim hoc tempore absurdum) sed auxilium ipsis promittatis, si iusserint; tanquam in extremo periculo constituti sint, nos vero melius, quam illi, ventura prospiciamus: vt, si haec admiserint et nobis paruerint, et, quae volumus, consequamur, et pro dignitate reip. nostrae conficiamus. Si vero voto frustrari contigerit, illi semet accusent, si quid nunc deliquerint; nos vero nihil turpe, aut humile, egisse videamur.„

X. Aliud

i Πεζὰ παραδείγματα *Reg.* 1.

k χρῆσθαι *Mss.*

l Pro κελεύωσιν in *Ed. Steph.* καὶ λέγωσιν.

m In *Ed. Steph.* ἄμεινον; ἢ ἐκείνων, τὸ μέλλον εἶναι, ἂν μὴ δέχ. nec aliter in *Mss.* nisi quod ἐκεῖνοι habeant pro ἐκείνων.

n Supra (p. 286. v. 11.) conuenientius legitur διωκημένοι.

o Ἑαυτῶν κἄν τι ἐξαμαρτάνωσιν in *Codd. Mss.*

p Rectius ὀφθῶμεν. Sunt etiam

ι. Τὸ δὲ ἕτερα λέγειν καὶ ἕτερα διοικεῖσθαι δείκνυσί σοι πάλιν ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς, ἓν τε περὶ Συμμοριῶν ἐπιγραφομένῳ λόγῳ· ὥσπερ λόγος εἰκότως ἂν καὶ δικαίως ἐπιγράφοιτο [q] περὶ τῶν βασιλικῶν, ἐν τῷ πρῶτος καὶ μόνος παρασὰς ἀντειπεῖν. ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἐναντιοῦται μὲν τῇ Ἀθηναίων γνώμῃ, ὡρμηκότων αὐτῶν πολεμεῖν βασιλεῖ, καὶ μία μὲν διοίκησις τοῦ λόγου ἐστὶ, τὸ βουλόμενον τὸν ῥήτορα μὴ πολεμεῖν αὐτοὺς βασιλεῖ· κλέπτει δὲ τὴν δόξαν, [r] τὸ συμβουλεύειν

2. Aliud proponere, aliud dicere.

X. Aliud vero proponere atque aliud dicere, ostendit et idem Demosthenes in orationibus suasoriis, praesertim in ea, quae *de Classibus* inscribitur: quae oratio recte et conuenienter inscriberetur *de Regio negotio*, quod primus et solus ei restiterit. In hac oratione Athenienſium sententiae aduersatur, qui ad bellum Persarum regi inferendum toto animi impetu ferebantur: idque vnum assequi studet, vt iis suadeat, ne bellum moueant Regi. Sententiam autem suam occultat, suadendo, cum etiam aliae diuersitates in vulgatis Demosthenis exemplaribus. quare vulgatam lectionem, vt eam *Steph.* adnotauit, hic adscribere lubuit: ἐπειδὰν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς χρήσεσθε τῷ πράγματι τούτῳ, παραινῶ· πάνυ μοι προσέχετε τὸν νοῦν. μὴ δεῖσθε Θηβαίων μηδέν· αἰσχρὸς γὰρ ὁ καιρός. ἀλλ' ἐπαγγείλασθε βοηθήσειν, ἐὰν κελεύωσιν· ὡς ἐκείνων ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις, ἡμῶν δὲ ἄμεινον, ἢ ἐκεῖνοι, τὸ μέλλον προορωμένων· ἵν', ἐὰν μὲν δέξωνται ταῦτα, καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν καὶ ἃ βουλόμεθα, ὦμεν διωκημένοι, καὶ μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν· ἐὰν δ' ἄρα μὴ συμβῇ κατατυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλῶσιν, ἄν τι νῶν ἐξαμάρτωσιν, ἡμῖν δὲ μηδὲν αἰσχρὸν, μηδὲ ταπεινὸν, ἢ πεπραγμένον. Inter alia vero nota, in vulgatis exemplaribus hic legi μετὰ προσχήματος, pro eo, quod apud *Dionysium* sine praepositione habent editiones, μετὰ σχήματος. ac fortasse *Dionysius* ipse ita scripsit; librarii vero, quod περὶ σχημάτων καὶ ἐσχηματισμένων λόγων hic tractaretur, σχήματος nomen substituerunt. *Sylb.*

q Ipse quoque *Demosthenes*, in oratione proxima περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας, ait, eo tempore περὶ βασιλικῶν deliberatum esse. *Schottus* in *Parallelis.*

r Putarit forsan aliquis, dandi casu legendum τῷ συμβουλεύειν. Sed mutatione opus non esse, satis est manifestum ex p. 293. v. 16. vbi idem hic locus tractatur. *Sylb.*

s In

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

βασιλεῖ μήπω πολεμεῖν, καὶ αὕτη ἡ τέχνη ἐστὶ τῶν, ἃ βέλεταί τις, λέγειν εὐπρεπῶς. ποιεῖ δὲ τοῦτο ὅτως· „Ἐγὼ νομίζω κοινὸν ἐχθρὸν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων εἶναι βασιλέα· ὃ μὴν διὰ ταῦτα παραινέσαιμ' ἂν [s]μόνοις τῶν ἄλλων ὑμῖν πόλεμον πρὸς αὐτὸν [t]συνάγειν.„ καὶ ἔτι ἡ τέχνη βαθυτέρα, τὸν κωλύοντα πολεμεῖν [u]ἐπαγγελέσθαι περὶ δυνάμεως πολεμήσοντιν. τοῦτο μὲν κλέπτοντός ἐστι τὴν ἐναντίωσιν τῷ πολέμῳ. μιμεῖται γὰρ ἐνταῦθα τὸν [x]Ἀρχίδαμον τῷ Θουκυδίδου. καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἑώρα τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Πελοποννησίους ὡρμηκότας πρὸς τὸν πόλεμον, ἐβούλετο δ' αὐτοὺς κωλῦσαι πολεμεῖν, τὸ μὲν μὴ πολεμεῖν [y]λέγειν οὐ τολμᾷ· οὐ γὰρ πείσονται· συμβουλεύων δὲ τὸ μήπω πολεμεῖν, τὸ μὴ πολεμεῖν λέγει· μία μὲν αὕτη διοίκησις ἐν τῷ λόγῳ. δευτέρα δ' ἐκείνη, ᾧ μὲν βούλονται πολεμεῖν, οὐ βούλεται αὐτοὺς πολεμεῖν ὁ Δημοσθένης· ᾧ δὲ οὐκ ἐθέλουσι πολε-

cum Rege bellum nondum gerendum esse: atque hoc artificium est, quo decenter ea dicimus, quae volumus. Id autem ita praestat: „Ego quidem communem Graecorum hostem regem Persarum esse existimo: non ideo tamen suaserim, vt soli inter omnes vos in eum bellum suscipiatis.„ Artificium adhuc subtilius apparet, quod bellum indici vetet iis, qui regnum inuadere tentant. Est enim hoc belli contrarietatem tegentis. Atque hic quidem imitatur Thucydidis Archidamum. Nam et ille, cum viderat Lacedaemonios et Peloponnesios ad bellum inflammatos, voluit quidem impetum eorum reprimere, non tamen ausus est dicere, non bellandum esse: (non enim paruissent) suadens itaque, bellum nondum mouendum esse, non omnino gerendum esse voluit. Atque hoc primum in oratione artificium: alterum vero, cui ipsi bellum parant, inferre vetat Demosthenes; cui vero ipsi

s In *Ed. Steph.* μόνοις τοῖς ἄλλοις ὑμῶν, structura parum congruente.

t Pro συνάγειν supra (p. 294. v. 3.) est ἄρασθαι.

u Malim ἐπαγγέλλεσθαι, vt p. 350. v. 9. *Sylb.*

x Illa de Archidamo supra etiam tractata p. 294. v. 5.

y οὐ τολμᾷ λέγειν *Reg.* I.

μεῖν, τούτῳ κελεύει πολεμεῖν. καὶ γίνεται διπλοῦς λόγος ἐσχηματισμένος. βασιλεῖ μὲν γὰρ αὐτοὺς οὐ βούλεται πολεμεῖν, ᾧ πάνυ βούλονται· Φιλίππῳ δ' ἀξιοῖ πολεμεῖν, ᾧ οὐ βούλονται. [z]τίνα δὲ διοίκησιν ἐποιήσατο; ἐξ ἑτέρας ὑποθέσεως τῷ πεῖσαι μὴ πολεμεῖν ᾧ βούλονται, καὶ πολεμεῖν ᾧ μὴ βούλονται, συμβουλεύει πολεμεῖν βασιλεῖ, ἀλλὰ μήπω, παρασκευάζεσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. τὸ μὲν οὖν „Μηδέπω„ τὴν ὁρμὴν τὴν ἐπὶ βασιλέα κωλύει· συμβουλὴ δὲ τῆς παρασκευῆς εὐτρεπῆ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον ἐργάζεται. καὶ ὅτι αὕτη ἡ τέχνη ἐστὶ, λάβε αὐτὸν Δημοσθένην ὁμολογοῦντα· „Εἰ μὲν τοίνυν ἕτερός τις ἦν τρόπος δυνάμεως, [a]ᾧ τοὺς βαρβάρους οἷόν τ' ἦν ἀμύνασθαι, ἕτερος δέ τις, ᾧ τοὺς [b]Ἕλληνας, εἰ-

ipsi bellum moueri nolunt, eidem mouendum esse censet. Estque haec oratio bifariam figurata. Ipse enim Regi bellum noluit inferri, cui ipsi tamen volunt; Philippo vero inferendum iudicat, cui omnino nolunt ipsi. Quali vero artificio vtitur? Ex altera propositione, de bello non gerendo, cum quo illi volunt, et e contra, suadet, cum Rege quidem concertandum esse, sed nondum: copias vero contra ipsum parandas. Illud igitur *nondum* impetum ipsorum in Regem cohibet: et consilium de apparatu faciendo ad Philippum bello inuadendum idoneum est. Quod vero huiusmodi sit artificium, confitentem habemus Demosthenem. „Quod si alia ratio copiarum esset, quibus barbari propulsarentur, alia, quibus Graeci, deprehensum

z Τίνα ἓν διοίκησιν *Reg.* I.

a In *Codd. Mss.* ἢ τοὺς βαρβάρους, et mox ἢ τοὺς Ἕλληνας.

b Εἰκότως φανερὸν πᾶσιν ἐπιγιγνόμεθα in *Mss.* Verum (inquit *Sylb.*) cum hic locus in vulgatis *Demosthenis* aliter, quam hic, legitur, ideo illum inde huc transscribere lubet: εἰ μὲν οὖν ἕτερος ἦν τις τρόπος δυνάμεως, ᾧ τοὺς βαρβάρους οἷόν τε ἦν ἀμύνασθαι, ἕτερος δέ τις, ᾧ τοὺς Ἕλληνας, εἰκότως ἂν ἴσως φανερὸν πρὸς ἐκεῖνον ἐγινόμεθα ἀντιστατοῦντες. ἐπεὶ δὲ πάσης παρασκευῆς ἐστιν ὁ αὐτὸς τρόπος, καὶ δεῖ τὰ αὐτὰ εἶναι κεφάλαια τῆς δυνάμεως, τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι δύνασθαι, τοῖς ὅσοι συμμάχοις βοηθεῖν, τὰ ὑπάρχοντ' ἀγαθὰ σώζειν· τί τοὺς ὁμολογοῦντας (rectius τοὺς ὡμολογημένους) ἐχθροὺς ἔχοντες, ἑτέρους ζητοῦμεν, ἀλλ' οὐ παρασκευαζόμεθα

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κότως ἂν φανεροὶ πᾶσιν ἐπιγινώμεθα πρὸς ἐκεῖνον ἀντιτατ]όμενοι· εἰ δὲ πάσης παρασκευῆς ἐστι τρόπος ὁ αὐτὸς ἅτος, τὰς ἐχθρὰς ἀμύνασθαι δύνασθαι, τοῖς ἅσι συμμάχοις βοηθεῖν, καὶ [c]ταῦθ' ὑπάρχοντα ἀγαθὰ σώζειν, τί τὰς ὡμολογημένας ἐχθρὰς ἔχοντες, ἄλλας ζητᾶμεν; ἀλλὰ παρασκευαζώμεθα μὲν πρὸς τούτους, ἀμυνώμεθα δὲ κἀκεῖνον, ἂν ἡμᾶς πείσῃ.» καὶ ἀληθῶς τὸ ἀπόῤῥητον τοῦτο τῆς γνώμης μηνύει ἐν ἄλλῳ λόγῳ· »Ὁρῶ δ' [d]ἡμᾶς Φιλίππου μὲν καταφρονοῦντας, βασιλέα δὲ ὡς ἰσχυρὸν ἐχθρὸν φοβουμένους. εἰ δὲ τῷ μὲν πολεμεῖν οὐ θελήσομεν, τῷ δ' οὐκ ἀξιώσομεν, πρὸς τίνας [e]παραταξόμεθα;»

ιά. Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης δι' ὅλων λόγων διοικήσεως σχῆμα περαίνει ἐν ὅλῳ δράματι, [f]ἐν μέρει τινὶ

sum iri fortasse consentaneum esset, nos contra illum instrui. Cum autem omnis institutionis ratio sit eadem, et eadem oporteat esse copiarum capita, vt hostes repelli possint, vt socii defendantur, vt opes nostrae conseruentur. Quid, cum habeamus, qui se hostes fatentur, alios quaerimus? ac non potius aduersus hos instruimur, et illum quoque vlciscimur, si vobis persuasero.» In alia quoque oratione occultum mentis consilium aperit: Video, vos Philippum contemnere, Regem vero vt validum hostem pertimescere. Si vero illum bello prouocare nolumus, huic vero nequaquam inferendum censeamus, aduersus quos tandem proeliabimur?»

XI. Quin et Euripides per integros sermones et totam fabu-

μεθα μὲν πρὸς τούτους, ἀμυνόμεθα δὲ κἀκεῖνον, ἐὰν ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐπιχειρῇ. Exstat in oratione *de Classibus*; non procul ab initio. Nostra lectio emendatior erit, si p. 354. v. 1. legas ἐγινόμεθα: et v. 7. ἂν ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐπιχειρῇ: aut minori mutatione: ἂν ὑμᾶς πείσω, *si vobis persuasero*; *si mea vobis persuaserit oratio*.

c Ταῦτα παρέχοντα *Colb.* et *Cant.* Τά θ' ὑπάρχοντα legit *Wolfius*.

d Ἡμᾶς *Colb.*

e Ita in *Codd. Mss.* παρατεξώμεθα habet *Ed. Steph.*

f Πρότερον δὲ δείξωμεν ἐν ὅλῃ δράματι, ἐν μέρει etc. in *Codd. Mss.*

g For-

σχῆμα [g]διοικούμενον. ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεὺς ἐστιν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ καὶ λανθάνων, καὶ συμβουλεύων τῷ πατρὶ, τὰς ἀδελφὰς τοῖς ἀδελφοῖς [h]συνοικῆσαι, ἵνα τὸ οἰκεῖον διοικήσηται. καὶ ἅτως ἐσχημάτισται ὁ λόγος κοινῇ γνώμῃ καὶ συμβουλῇ. [i]ἡ Μελανίππη σοφὴ, τὸ δράμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν Σοφὴ, ὅτι φιλοσοφεῖ, καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης μητρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία. ἔχει δὲ διπλοῦν σχῆμα, τὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ· τὸ δὲ τοῦ προσώπου τοῦ ἐν τῷ δράματι, τῆς Μελανίππης. τὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ τοιόνδε· τὸ δὲ τοῦ προσώπου τοιόνδε· Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης. Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστὶν, ὅτι »Πάντα ἐν πᾶσιν· εἶτα ὕστερον διεκρίθη.» μετὰ ταῦτα ὡμίλησε καὶ Σωκράτει, καὶ ἐπὶ τὸ [k]ἀπορώτερον [l]ἤγαγε τὸν λόγον. ὁμολογεῖ ἓν τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀρχαίαν διὰ τῆς Μελανίππης·

fabulam hoc artificio vtitur. In *Aeolo* Macareus clam cum sorore rem habuit; at, vt sibi consulat, patri suadet, vt sorores fratribus in coniuges dari velit. Atque ita communi consilio et sententia figurata est oratio. *Melanippe Sapiens* fabula est Euripidis, *Sapiens* quidem inscripta, quod philosophetur, et propterea matris ipsius sermo dicitur, ne absurda videatur ipsa philosophia. Habet autem duplicem figuram; vnam quidem in poëtae verbis; alteram vero in sententia Melanippes, quae dramatis persona est. Tale quidem poëtae, tale vero personae. Versatus est cum Anaxagora Euripides. huius vero dogma fuit, „Simul omnia exsistere, postea vero secreta esse.„ Deinde vero, cum Socratem conuenisset, magis ambiguam amplexus est sententiam. Veterem igitur institutionem per Melanippen agnoscit:

Non

g Forsan rectius διοικούμενος. *Sylb.*

b Συνοικίσαι *Colb.* et *Cant.* quo modo legi posse coniecerant *Wolfius* et *Sylb.*

i Tractatus est etiam hic locus supra p. 300. v. 41.

k Εὐπορώτερον in *Reg.* 1. quod verius esse existimo, cum supra (p. 301. v. 3.) dixerit καὶ κρείττονος λόγου κατασχών.

l Εἰσήγαγεν *Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Καὶ ἐκ ἐμοὶς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,
[m] Ὡς ἐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία.

ἕτω μὲν ὁ ποιητὴς σχηματίζει τὸ αὐτῦ· ἡ δὲ Μελανίππη [n] ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ τῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτη παιδία· ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τῦ πατρὸς βοφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι, καὶ ὡς τέρας βάλεται κατακαῦσαι. βοηθῦσα αὕτη ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας ἀδέν ἐστιν. [o] ἕτω τὸ δρᾶμα ὅλον ἐσχημάτισαι· καὶ ἅμα διδάσκει ἡμᾶς Εὐριπίδης, ὅτι τὸν σχηματίζοντα ἐγγυτάτω δεῖ εἶναι τῦ λῦσαι τὸ σχῆμα μετὰ τῆς ἀσφαλείας τῦ σχήματος. περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τῦ σῶσαι τὰ παιδία, λέγει·

—[p] εἰ δὲ παρθένος

Non hic meus, ſed matris eſt ſermo meae,
Figura vt vna fuerit et coeli et ſoli.

Verborum poëtae figuratio talis eſt: Melanippe, grauida facta a Neptuno, ſuſcepit ex eo infantes, eoſque expoſuit iuxta patris armenta. Pater autem ſuſpicans ex boue conceptos, voluit eos vt monſtra cremare: quibus opitulata Melanippe demonſtrare conata eſt, monſtroſum in rerum natura nihil eſſe. Sicque tota fabula figurata explicatur: ſimulque nos docet Euripides, ſemper eſſe debere in propinquo, vt figuram ipſam ſoluamus, cum ipſius figurae ſecuritate. Omnes enim rationes liberorum ſeruandorum iniens, dicit:

— — *ſi qua ergo ſua*

Cor-

m In *Ed. Steph.* ὡς ἐρανὸς γαλατημορφία corrupte. Emendatio loci petita eſt ex *Diod. Sic.* l. 1. p. 5. vt prolixius docet *Theod. Canterus*, Var. Lect. 2. c. 15. *Sylb.* In *Codd. Mſſ.* γαιατημορφία. quod virorum doctorum coniecturam firmat probatque.

n Ἐπαιδεύθη poſitum pro διεπαρθενεύθη, ſeu διεκορεύθη, vt ſatis perſpicuum eſt ex participio φθαρεῖσα p. 357. v. 1. *Sylb.*

o οὕτως *Cant.*

p Rectius cum *Cl. Barneſio* ad *Euripidis* Fragmenta, — „εἰ δὲ παρθένος „φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκε τὰ παιδία, „φοβεμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;

q Ἐῇς

φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία,
Καὶ φοβεμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;

ὥστε καὶ τὸ αὐτῆς πρᾶγμα λέγει ἐν σχήματι συμβελῆς.

ιβ'. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Πανηγυρικὸς Ἰσοκράτης τοιῦτόν τι βιβλίον ἐστὶ, καὶ ὁ Φίλιππος Ἰσοκράτης, καὶ ὁ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. ἐν γὰρ τοῖς τρισὶ τούτοις βιβλίοις ἐγκώμια διέρχεται· τὸ μὲν Ἀθηναίων· τὸ δὲ Φιλίππε· τὸ δ' [q] ἐξ αὐτῦ. ἀλλὰ τοῖς μὲν Ἀθηναίων ἐγκωμίοις καὶ τοῖς Φιλίππε, συμβελὴν ὑποθέμενος, τὸ εὐπρεπὲς τῦ ἐγκωμίε ἐπραγματεύσατο, καὶ πεποίηται ὥσπερ πάρεργον συμβελῆς τὸ ἐγκώμιον· [r] τὸ δ' ἐστὶν ἔργον τῶν ἐγκωμίων· πάρεργον δὲ ἡ συμβελή· αὐτῷ δ' ἔδωκεν ἐπαίνε ἀφορμὴν, [s] ἐν ἀνάγκῃ ἀπολογίας πρὸς τὰ κατηγορημένα. τῦτο καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῦ στεφάνε ἐπραγματεύσατο. ἐγκώμιον [t] αὑτῦ ἠθέλησε γράψαι,

Corrupta virgo pignora expoſuit, patrem
Reuerita, tunc caede maculabis manum?

Adeo vt ſui ipſius negotium indicet ſub figura conſilii.

XII. Immo et Iſocratis oratio *Panegyrica*, eaque, quae *ad Philippum* inſcribitur, denique quae *de Permutatione* inſtituitur, eiuſmodi omnino eſſe videntur. Nam in hiſce tribus orationibus fuſe tum Athenienſium, tum Philippi, tum ſuas laudes proſequitur. Verum Athenienſium quidem et Philippi laudationi conſilium ſubiiciens, laudationi decorum conciliat, atque encomium quaſi parergon conſiliis intermiſcet: cum in illo tanquam in ſcopum intendat, conſilium vero obiter tantum adferat: ſibimet etiam laudis materiam quaeſiuit ex neceſſaria ſui defenſione contra inimicorum calumnias. Idem quoque praeſtitit Demoſthenes in oratione *de Corona*. nam quum ſemet laudare

q Ἐῇς δὲ αὐτῦ *Reg.* 1. quod indubiam facit coniecturam *Sylburgii*, legentis τῆς δ' ἑαυτῦ, vt v. vlt. cuiuſmodi erratum ſupra quoque notatum p. 271. v. 12.

r In *Ed. Steph.* τόδ' coniunctim: errore manifeſto, vt ſupra p. 306. v. vlt. *Sylb.*

s Fortaſſe legendum ἢ ἀνάγκη τῆς ἀπολογίας, aut inſerendum aliquod aliud nom. caſus vocabulum.

t Αὑτῦ *Reg.* 1. et *Colb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ τὴν ἀπολογίαν προετάξατο. τοῦτο καὶ Πλάτων πεποίηκεν ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ [u]τοῦ Σωκράτους, ἐγκώμιον βυλόμενος γράψαι ἐν ἀπολογίας σχήματι. τοῦτο καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν· ὡς γὰρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ Σωκράτους, ἐγκώμιον Σωκράτους [x]περαίνει· ἔργον δ' αὐτοῖς ἐστι, καὶ πολλὰς ὑποθέσεις ὁμοῦ συμπλέκειν. ἡ γέ τοι ἀπολογία Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος ἀπολογία ἐστὶ, καὶ Ξενοφῶντος ἀπολογία ἐστί· καὶ ὁ περὶ τοῦ στεφάνου τέσσαρας ὑποθέσεις ἔχει, καὶ ἀπολογία ἐστὶ, καὶ κατηγορία, καὶ ἐγκώμιον Δημοσθένους, καὶ ὁποῖον εἶναι δεῖ τὸν πολιτικὸν ἄνδρα. καὶ Ξενοφῶν δὲ, ὁμολογῶν ἐγκώμιον Ἀγησιλάου [y]εὑρεῖν, λέγει [z]ἐν ἱστορίας λόγῳ τὸ σχῆμα ποιούμενος. καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι πάλιν ἔν τε τῇ Παιδείᾳ καὶ τῇ Ἀναβάσει [a]εὑρήσεται ἐσχηματισμένους λόγους. [b]βούλεται γὰρ τοὺς δημότας τὰ ἴσα ὅπλα [c]λαμβάνειν, καὶ τοῖς ὁμοτίμοις ἑκατέροις διαλέγεται εὐπρεπῶς· τοῖς μὲν, ὡς τιμῶν αὐτούς· τοῖς δὲ, ὡς συναγωνιστὰς καὶ συσχολαστὰς, [d]καὶ ἀγωνιζόμενος· καὶ τὸ ἑκατέρων ἄτω διοικεῖται. καὶ ἐν τῇ Ἀναβάσει ὁ Κλέαρχός [e]ἐστι, τῶν στρατιωτῶν ὑποπτευόντων τὴν ἀνάβασιν τὴν Κύρου, καὶ μὴ [f]βουλομένων, ἀλλὰ [g]δεικνύντων τὰ ἄπορα. καὶ ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἄλλα προτείνει, καὶ ἄλλα συγκατασκευάζει. ἔστι γὰρ ἡ τέχνη τῶν ἐσχηματισμένων λόγων μάλιστα αὕτη, τὸ ἀλλαις κατασκευαῖς συμπλέκειν τὰ οἰκεῖα· ὅπερ πεποίηκε καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. δημηγορῶν γὰρ καὶ παρακαλῶν Ἀθηναίους ἐπὶ τὸν πόλεμον, συνέ-

laudare voluit, ſui defenſionem praemiſit. Idemque egit Plato in *Socratis apologia*, ſub ſpecie defenſionis ſui encomium faciens. Idem et Xenophon in *Memorabilibus*, qui Socratem defenſurus laudes eius celebrat. Illud enim omnibus propoſitum, plures actiones in vna eademque oratione complecti. Nam quae Socratis eſt apologia, eadem et Platonis et Xenophontis: et oratio *de Corona* quatuor hypotheſes coniunxit, cum ſit et defenſio, et accuſatio, et Demoſthenis laudatio, doceatque, qualis eſſe debet, qui remp. gerendam ſuſcipit. Et Xenophon, qui ſe Ageſilai laudationem dicere fatetur, *in Oratione hiſtorica* huiuſmodi quidem figura vtitur. Apud eundem quoque Xenophontem in *Inſtitutione* atque etiam in *Expeditione Cyri* figuratum dicendi genus inuenietis. Vult enim [in *Inſtitutione*,] plebeios eiſdem cum nobilitate vti armis. Ad vtroſque decenter loquitur: ad hos quidem, vt honorans ipſos; ad illos vero, quaſi cum commilitonibus et condiſcipulis decertans. atque vtraque oratio figurata eſt. In *Expeditione*, militibus ſuſpicantibus, aduerſus Regem expeditionem eſſe, ire recuſant, rei difficultatem obtendentes, Clearchus *fauſta omnia promittit*. Et [Demoſthenes] in oratione *de Legatione falſa*, aliud praetendit, atque aliud molitur. In eo enim maxime figuratae orationis conſiſtit artificium, argumentis propriis aliena commiſcere et intexere: quod fecit etiam Thucydides in *Laudatione funebri*. Cum enim pro concione Athenienſes ad bellum

Complexus plurium propoſitionum in eadem oratione.

[u] Non agnoſcunt *Codd. Mſſ.*

[x] Perperam in *Ed. Steph.* παραινεῖ. noſtrum περαίνει cum alibi ſic vſurpatum eſt, tum p. 295. v. 1. et p. 304. v. vlt. et 307. v. 15. atque paullo ſupra (p. 357. v. 10. et v. vlt.) pro eodem vſurpatum πραγματεύεσθαι. *Sylb.*

[y] Ἐρεῖν *Cant.*

[z] *Sc.* ἐν τῷ εἰς Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα λόγῳ.

[a] Εὑρήσεις legendum, vel potius εὑρήσετε. vt hae τέχνης praeceptiones in frequenti auditorum coetu expoſitae intelligantur, (ſicut infra quoque in poſtremo capite ait: ὡς ἂν ἐμοὶ δοκεῖ, φράσω πρὸς ὑμᾶς) vni autem praeceteris dilecto Echecrati ſint inſcriptae. *Sylb.*

[b] Supple ἐν τῇ Παιδείᾳ poſt βούλεται γάρ.

[c] Sic diſtinguendum cenſeo: λαμβάνειν καὶ τοῖς ὁμοτίμοις. ἑκατέροις etc. Confer cum p. 302. v. 7. vbi idem tractatur locus.

[d] Συναγωνιζόμενος legit *Wolfius*. In *Codd. Mſſ.* ἀγωνιζόμενος ſine coniunctione καὶ.

[e] Ὑποσχόμενος poſt ἐστι, aut ſimile quodpiam participium, deſiderari exiſtimat *Sylb.* Verba alia nonnulla excidiſſe ſuſpicor, vt licet coniicere ex p. 302. v. vlt.

[f] Vocem ἀναβαίνειν poſt βουλομένων adiicit *Reg.* 1.

[g] Participium δεικνύντων aſteriſco notauit *Wolfius*. Neſcio igitur, an maluerit δεδιότων. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ταξε τῦ ἐπιταφίυ [h] κεφάλαια τῇ παραινέσει. ἐγκώμιόν ἐσιν ἡ παράκλησις ἀπὸ τῦ γένυς, ἀπὸ τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς. ἐγκώμιόν ἐσιν ἐκ παραβολῆς ἡ παράκλησις, ἐκ τῦ παραβαλεῖν τὰ τῶν ἐναντίων, καὶ τὰς δυνάμεις ἑκατέρας τῆς πόλεως.

ιγ'. Οὕτω κινδυνεύει, ὅπερ ὑπεσησάμεθα ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων, τοσῦτον [i] ἀποδεῖξαι ἀληθὲς εἶναι τὸ μὴ εἶναί τι ἐσχηματισμένον, ὥσε τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἁδεὶς λόγος ἀσχημάτισος. καὶ πάλιν ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῦ λόγυ, ἣν ἐξ ἀρχῆς ὑπεθέμεθα, ὅτι, τῦ ἀγῶνος ὄντος τῷ ῥήτορι διπλῦ, τῦ πράγματος, καὶ τῦ ἤθυς τῦ κρατῦντος, ἡ περὶ τῶν ἠθῶν διοίκησις ἀεὶ ἐσχηματισμένυς τὺς λόγυς ἔχει. πολλὰ σχήματα παρ' Ὁμήρῳ, πάμπολλα καὶ ἐν ἄλλαις ὑποθέσεσιν, ἄλλα διοικέμενα· ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Βρισηΐδος λόγος ἐκ ἀσχημάτισος, ὅτε ἥκυσα παρὰ τῦ Ἀγαμέμνονος [k] θεασαμένη τὸν Πάτροκλον κείμενον, ἐπιπίπ]ει τῷ σώματι, καὶ θρη-

bellum cohortaretur, Funebris orationis capita adhortationi immiſcuit. Laudationem complectitur hortatio a genere et a maiorum virtutibus: laudes item continet adhortatio a comparatione deſumta, a ſuorum et aduerſariorum et vtriuſque vrbis copiarum collatione.

XIII. Ex hiſce videtur (quod in ſermonis inſtituti exordio poſuimus) tantum a vero abeſſe, nullam dari figuratam orationem, vt e contra nulla oratio ſine figura eſſe poſſit. Rurſus itaque ad illud ſermonis principium, quod ſub initium propoſuimus, reuertamur. Cum enim rhetorum concertatio omnis in duobus conſiſtat, in rebus ſcilicet et moribus: quae ad mores ſpectant, nunquam non figuras admiſtas habent. Multa huiuſmodi exempla apud Homerum, vbi alia propoſita, alia concluſa reperias. Neque Briſeïdis oratio ſine figura eſt, quum diſcedens ab Agamemnone, iacentis Patrocli cadauer ſpectatura, corpori ſuperincidens

b Vide p. 297. v. 13.

i Pro ἀποδεῖξαι omnino legendum ἀποδεῖν, *abeſſe*; ex p. 322. v. 3. vbi ἀπέχειν dicit. *Sylb.*

k Forſan rectius θεασομένη, *ſpectatura*. *Sylb.*

l Pro

νεῖ Πάτροκλον. καὶ οἴεται ὁ ἀκροατὴς, ὅτι Πάτροκλον θρηνεῖ· ἐνδείκνυται δὲ ὁ ποιητὴς σοφίαν γυναικὸς ἐν ἀκμῇ καιρῦ ἐπαι]άσης τὰς [l] τῆς γυναικὸς ὑποσχέσεις, καὶ διὰ τῦτο θρῆνυ δίκην λεγέσης πρὸς Ἀχιλλέα·

[m] Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖσον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰῶσα·
Νῦν δὲ τεθνειῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
Ἄψ ἀνιῶσ'. ὥς μοι [n] δέχεται κακὸν ἐκ κακῦ αἰεί.

ταῦτα προοίμια θρηνύσης. εἶτα τὸ προοίμιον περαίνει [o] ἐπιδεικνυμένῳ τὸν θρῆνον, ὡς ἀπόδειξιν τῦ δικαίυ θρήνυ·

Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτυς, ὅς μοι μία γείνατο μήτηρ
Κηδείυς, οἳ πάντες ὁλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

incidens mortuum luget. Exiſtimat quidem auditor, quod Patroclum lugeat: exhibet autem poëta in hoc mulieris ſapientiam, quae in ipſo articulo temporis promiſſa ſibi facta a mortuo poſtulat, atque inde lugendi occaſionem narrat Achilli:

O dilecta mihi ac anima mihi carior ipſa,
Heu qualis, Patrocle, iaces! viuum ipſa reliqui
Hinc abiens, caſſum inuenio cum luce reuerſa.
Sic mala fata malis miſerae mihi Iupiter addit.

Haec ſunt lugentis initia. poſtea dolere pergit, ſpeciem iuſti doloris prae ſe ferens:

Me miſeram! cui me nuptam tribuere parentes
Mors tulit atra virum, patriae pro moenibus auſum
Decertare manu: treſque iſto tempore fratres
Hauſit acerba dies genitos ab vtroque parente.

Haec

l Pro τῆς γυναικὸς ſubſtituendum videtur τῦ θανόντος, *mortui*: vt colligitur paullo poſt ex p. 362. vbi Briſeïs exponit, quae ſibi recens captae promiſſa fecerit Patroclus. *Sylb.*

m *Il.* τ. v. 287.

n Ita etiam in vulgatis *Homeri* editionibus: cum aptius eſſe videatur πλέκεται, *nectitur*, fatali ſcilicet *filo*. *Sylb.*

o Forſan legendum ἐπιδεικνυμένη. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ταῦτ' ἤδη Ἀχιλλέως καθάπ]ε]αι, ὅτι τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀποκ]είνας, ἔχει αὐτὴν συνοικοῦσαν, καὶ δεῖ αὐτῇ πολλῆς παραμυθίας. εἶτα συνθηκῶν ἀνάμνησις·

[p] Οὐδὲ μὲν ᾠδέμ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκ]τεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, [q] ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κυριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ [r] γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.

καὶ τὸ τέλος τῶ ἐπιλόγω τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγή·

Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω [s] τεθνηκότα μείλιχον αἰεί.

ὡς ἂν ἀκόων ταῦτ' Ἀχιλλεὺς δικαιολογημένης, εἶπεν· „Ἀλλὰ μὴ κλαῖε, γύναι, ἐκεῖνα βέβαια γενήσεται.

ιδ'. Κατὰ ταύτας τὰς [t] ὑφηγήσεις ἐστὶν ἐπιόντα πολλὰ καὶ τῶν ποιητῶν, καὶ τῶν συγγραμμάτων, καὶ τῶν δικανικῶν καὶ τῶν συμβουλευτικῶν λόγων, καὶ τῶν

Haec Achillem perſtringunt, qui, marito occiſo, eam ſibi in vxorem aſſumſerat; multaque illi opus eſt conſolatione. Sequitur dein foederum commemoratio:

Tum tu me flentem ſolatus es, optime Graium,
Pollicitus dare velle operam, quo magnus Achilles
Duceret vxorem me et patriae deferret ad oras,
Conficiens Phthiae iuga connubilia, mecum
Magna Myrmidonum turba celebrante Hymenaeum.

Denique epilogi ſtimulus eſt, quod expoſtulare ſuſtineat:

Ergo querar merito, lacrymas fundamque peremto.

Quaſi Achilles iuſtam hanc querelam excipiens, dixiſſet: „Deſine lacrymas, mulier; illa tibi firma erunt.„

XIV. Si quis huiuſmodi enarrationes perſequatur, in poëtarum paſſim, et oratorum ſcriptis, tam in iudiciali, quam deliberatiuo dicendi genere, atque etiam in hiſtoriis occurrentes,

p Il. ι. v. 299.
q Ἀλλά μ' ἔφασκες *Cant.*
r Γάμα in *Cod. Colb.* et *Ed. Ald.* Verum γάμον agnoſcunt vulgata *Homeri* exemplaria.
s Τεθνηότα *Cant.*
t Διηγήσεις *Cant.*

ἐν ταῖς ἱστορίαις, εὑρεῖν πλείους τὰς πλάσεις τῶν σχημάτων, ἢ τὰς ἁπλότητας τῶν κοινῶν λόγων. λέγω δὲ καὶ προσίθημι, ὅτι καὶ ὅταν τις ἁπλῶς λέγῃ, καὶ τοῦτο τέχνῃ σχήματος γίνεται, ἵνα ἡ τῆς ἁπλότητος προσποίησις τὸ πιθανὸν ἔχῃ τῷ ἀκούοντι. καὶ τεκμήριον τούτου ἐστὶν ὁ λόγος ὁ τοῦ Αἴαντος πρὸς Ἀχιλλέα ἐν ταῖς λιταῖς. ὁ μὲν γὰρ Φοῖνιξ τέχνῃ χρῆται πρὸς αὐτὸν, καὶ προτείνας αὐτῷ ἡδίστην ὑπόθεσιν, ἐναντιωτάτην ἀγωνίζεται·

[u] Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Βάλλεαι, ὄφρ' ἔτι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
Πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην;

ἡδίστη γὰρ ὑπόθεσις Ἀχιλλεῖ, τὸ λέγειν τὸν Φοίνικα, ὅτι οὐκ ἀπολειφθήσεται· εἶτα ἡ αἰτία τοῦ μὴ ἀπολειφθῆναι, ἡ τροφὴ, ἡ ἀγωγὴ [x] τοῦ ἐξ ἀρχῆς συντετράφθαι. ταῦτα δὲ πάντα εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν· „Πίθου μοι·

tes, figuratae orationis plura inueniet exempla, quam ſimplicis. Dico autem, atque inſuper adiicio, quod, cum quis ſimplici vtitur oratione, figurata dictione egeat, vt ſimplicitatis artificio rem probabilem faciat auditoribus. Huius documentum praebet ſupplex Aiacis ad Achillem oratio. Phoenix quidem artificio vtitur aduerſus Achillem, et gratum illi praetendens ſermonem, contrarium plane molitur:

Ergo tui quoniam reditus es certus, Achilles,
Nec vis a noſtris depellere nauibus ignem;
Poſtquam non molli tibi feruet pectus ab ira;
Care mihi, quanam hic ſolus ratione relinquar?

Gratiſſimum hoc Achilli, Phoenicem audire dicentem, ſe non relinquendum eſſe: ratio deinde additur, cur ab eo diuelli non debeat, quod nempe ab illo educatus et a prima aetate inſtitutus fuerit. Haec autem omnia in contrarium tendunt: „Obtempera

u Il. ι. v. 434.
x Illa τοῦ ἐξ ἀρχῆς συντετράφθαι etc. vſque ad τέτροφα deſiderantur in *Cod. Cant.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τέτροφα γάρ σε, καὶ χάριτας ὀφείλεις.» καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἐπὶ τέλει [y] ὁμολογίας·

[z] Ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν, οὐδ' ἔτι σε χρὴ
Νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· σρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.

τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδὼν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀντισχηματίζει ἐξῆς, μιμούμενος τὴν τέχνην τοῦ διδασκάλου. ἐξηγεῖται γὰρ ὅτω·

[a] Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδη ἥρωϊ φέρων χάριν. —

[b] αὕτη μὲν ἐξήγησις τῆς τοῦ Φοίνικος τέχνης· εἶτα ὁ ἀντισχηματισμός·

[c] Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

τί γὰρ ἐκεῖνος τοιοῦτόν [d] τι εἶπεν, ἢ τίνα χάριν ἤτησεν; ἀλλ' ἐπειδὴ [e] ἀνέμνησεν εἰπών·

tempera mihi, nutriui enim te, et gratias debes.„ atque rem ita se habere, sub finem fatetur:

Ergo age vince animum, nam te implacabile pectus
Non decet. En superum mutabilis ira deorum!

Achilles, cognito hoc artificio, figuram deinceps figurae opponit, artem magistri imitatus: ita enim explicat:

Noli me lacrymis turbare, vt fautor Atridae
Gratificere tuo. — —

Hisce verbis Phoenicis artificium detegit: dein figuram figurae opponit:

Tu mecum regnes parilem sortitus honorem.

Quorsum enim ille ita responderit, aut qualem gratiam rependerit? quod beneficia exprobrans dixerat:

Saepe

y Legendum videtur ὁμολογεῖ, *confitetur*, sc. *Phoenix*: vt supra quoque (sc. p. 303. v. 14. et p. 349. v. 10.) *Dionysius* tradit, *Homerum*, quae in praecedentibus dixit tectius, in sequentibus, sublato obscuritatis velo, eloqui explicatius. Potest etiam legi: καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἐπὶ τέλει ὁμολογία, subaudito verbo substantiuo, aut passiuo. *Sylb.*

In *Codd. Mss.* ὁμολογία τῆς ἀληθινῆς ὁμολογίας.

z *Il. ι.* v. 492.

a *Il. ι.* v. 608.

b Αὕτη μὲν ἡ ἐξήγησις *Cant.*

c *Il. ι.* v. 612.

d Illud τι superfluum videtur. *Sylb.*

e Αὐτὸν post ἀνέμνησεν adiiciunt *Codd. Mss.*

f Il.

[f] Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ σήθεσσι χιτῶνα
Οἶνῳ ἀποβλύζων, ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ·

τὰς ἐν τῇ νεότητι πάθας προέτεινεν αὐτῷ ὡς [g] ὀφείλαντος χάριτας, καὶ αὐτὸς ἐσχημάτισεν εἰπών· »Ἄλλην χάριν λάμβανε μείζω, μὴ ταύτην αἴτει.» ταῦτα μὲν ὁ Φοῖνιξ σχηματίζει.

ιέ. Ὁ δέ γ' Αἴας, ἁπλέστατος ὢν, βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστίν. ἀνίσταται γὰρ ὡς ὀργιζόμενος, καὶ ἀξιῶν μηκέτι μηδὲ διαλέγεσθαι, [h] καὶ λέγει".

— [i] ἀ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
Τῆδέ γ' ὁδῷ κραναίεσθαι· —

καὶ ἐπιτιμᾷ Ἀχιλλεῖ χαλεπώτατα καὶ πικρότατα. ὁ δὲ μάλιστα ἐν τῇ παῤῥησίᾳ ἱκετεύων καὶ δεόμενος καὶ βιαζόμενος Ἀχιλλέα, ὅτός ἐστιν·

— [k] ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν
Πληθύος ἐκ Δαναῶν. —

Saepe sinu medio pectus vestemque rigasti
Vina vomens, tenera nutans aetate puellus:

pueriles mores Achilli, tanquam sibi obstricto, in memoriam reuocat: atque ille figurate respondit: „Ne simile quid poscas, aliud maius tibi rependam.„ Hactenus de Phoenicis artificio.

XV. Aiax vero, licet simplicissimus, omnium tamen maxime figurato sermone vtitur. Surgit quasi iratus et plura loqui dedignatus, atque ait:

— — *nullum est habitura oratio finem*
Hac ratione: — —

Acriter quidem et feruide Achillem reprehendens. Liberior autem oratio, qua maxime supplicat, illumque rogat, et quasi precibus cogit, mox sequitur:

— *populus tibi gensque domestica, Achilles,*
Nos sumus ex Danais. — —

Talis

f *Il. ι.* v. 486.

g Ὀφείλοντος *Mss.*

h Desunt *Cant.* 1. et *Colb.*

i *Il. ι.* v. 621.

k *Il. ι.* v. 636. Ὑποῤῥόφιοι *Reg.*

l Il.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ φαίνεταί γε τοιοῦτος ἁπλοῦς δὴ καὶ ἀφελής, καὶ παῤῥησίᾳ χρώμενος. εἶτα τῇ τέχνῃ προσχρώμενος φαίνεται μᾶλλον πεπεικώς. πῶς δή;

[l] Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν [m] εἰσῶ μυθήσασθαι.
Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότε κείνων
Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

ἔστος ἂν ὁ λόγος δείκνυσιν, ὅτι καὶ τῆς ἁπλότητος προσποίησις σχήματος ἔργον ἐπιτελεῖ· ἐπεὶ καὶ αἱ τῶν χαρίτων ἀπαιτήσεις οὐκ ἄνευ τοῦ ἐσχηματίσθαι γίνονται. οἱ γὰρ αἰτοῦντες τὰς χάριτας παρὰ τῶν εὖ πεπονθότων, ἐν καιρῷ φυλαττόμενοι τὸ ὀνειδίζειν, εὐπρεπῶς ἀπαιτοῦσι. καὶ δείκνυσιν ἡμῖν ὁ ποιητὴς, τίς μὲν ἂν ἦν ἀτέχνου ἀπαιτήσεως τρόπος, τίς δ' ἐντέχνου. ὁ Ἀχιλλεὺς τῇ μητρὶ λέγει·

[n] Πολλάκι γὰρ σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

Talis quidem ſermo ſimplex videtur, atque apertus et liber. Dein [Achilles] artificio vtitur, magis perſuaſus. quomodo igitur?

Caſtrorum ductor, Telamonie, nobilis Aiax,
Quae deceant loqueris, et non niſi iuſta profaris.
Sed mihi conſurgit feruens in pectore bilis,
In mentem quoties reuoco mecumque recordor,
Qua me ignominia complerit filius Atrei.

Haec igitur oratio oſtendit, quod ſimplicitatis ſimulatio figuratum ſermonem efficiat: cum et gratiarum pro beneficiis poſtulatio ſine figura non fiat. Qui enim gratias repoſcunt ab iis, quibus benefecerint, a probris tunc abſtinentes, decenter eas repetunt. Docetque nos poëta, quinam cum arte beneficia repoſcant, quinam vero ſine arte. Achilles matrem alloquitur:

Saepe tui audiui te patris in aedibus ipſe
Iactan-

l Il. ι. v. 640.

m In editione *Romana*, quam vulgatae ſequuntur, incontracte εἰσάω, *i. e.* ἐδόξας, *viſus es.* atque ita apud *Euſtathium. Sylb.* Atque v. 7. in *Homeri* libris Μνήσομαι, ὅς μ'.

n Il. α. v. 396. Verum p. 367. v.

Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Οἴη ἐν ἀθανάτῃσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι.

καὶ περαίνει τὴν διήγησιν πᾶσαν, καὶ ἐπάγει παραινῶν αὐτῇ·

[o] Τῶν νῦν μοι μνήσασα παρέζεο, καὶ λάβε γόνων.
ταῦτα ὑπακούει τῷ παιδὶ Θέτις, καὶ πείθουσα αὐτὸν θαῤῥεῖν, ἐπαγγέλλεται οὐ μόνον ἐρεῖν αὐτὰ, [p] ἀλλὰ αὐτῇ λέξει λέγει·

[q] Τοῦτο δέ σοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται.

καὶ ταῦτα ὑποσχομένη, ἐπειδὴ ἀφίκετο πρὸς τὸν Δία, τὸ μὲν ὀνειδίζειν ἀφίησι, τὸ δὲ ὑπομιμνήσκειν ἐπιμελῶς πραγματεύεται·

[r] Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ἔτισα,
[s] Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. —

Iactantem, auxilium e ſuperis quod ſola tuliſſes
Coelicolum regi, cum numina caetera captum
Iniectis voluere illum conſtringere vinclis.

Deinde narrationis perficit ſeriem; matremque hortando, infert:

Haec illi in mentem memorans reuocabis, et ambo
Supplicibus genua aſſiſtens contingito palmis.

Thetis, his auditis, filio morem gerit; eumque bono animo eſſe iubens, promittit ſe non modo dicturam, ſed et illis ipſis verbis dicit:

Haecce Ioui dicam, rutilo qui fulmine gaudet,
Conſcenſura polum per nubila denſa niuoſum:
Et ſua forte meis flectentur pectora dictis.

His promiſſis, vbi ad Iouem accedit, abſque vlla exprobratione memoriam illi refricat:

Summe pater, ſi te in coetu venerata deorum,
Seu re, ſeu verbis, fuerim. — —

Quo

v. 2. in libris *Homeri* vulgatis ἀθανάτοισιν.

o Il. α. v. 407. Sed in vulgatis μιν pro μοι.

p Ἀλλὰ καὶ αὐτῇ *Cant.*

q Il. α. v. 419. In vulgatis, tamen τοῦτο δέ τοι etc.

r Il. α. v. 503.

s Θέτιν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὸ μὲν ἔργον ἐκ εἶπε, τὴν δ' ἀνάμνησιν εὐπρεπῶς ἐποιήσατο. τοιοῦτός πως καὶ ὁ ἱερεύς ἐστι, γυμνότερος μέν, ἢ κατὰ τὴν [s]Θέτιν, εὐπρεπῶς δέ. ἐπικαλεσάμενος γὰρ τὸν θεὸν λέγει·

—[t]εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μήρι' ἔκηα
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοὶ κρήηνον ἐέλδωρ.

καὶ τὰ μέτρα τῶν ἐσχηματισμένων λόγων παιδεύει ἡμᾶς ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἀ τῆς εὐπρεπείας δεῖται, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν χρείᾳ συντομίας. τῶν γὰρ πάντων χρεία ἐστίν· ὅσων μὲν ἡ χρεία παραδίδωσι, ταῦτα ὁ καιρὸς παραιτεῖται. διδάσκει δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Ἑρμῇ λόγοις πρὸς Πρίαμον Ὅμηρος. τοῦτον γὰρ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκαλος ὤν, παιδεύει, πῶς χρὴ [u]ἐντυχεῖν Ἀχιλλεῖ, καὶ παραδίδωσι τὰς μεθόδους τῆς ἱκετείας·

[x]Τύνη δ' εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πηλείωνος,

Quo modo honorem exhibuerit, omittit dicere; verum decenter Iouem commonefacit. Similiter et ſacerdos, maiori cum ſimplicitate, quam Thetis, decenter tamen. nam deo ſupplicans dicit:

Si tua rite meis veneratus templa ſacerdos
Muneribus fuerim, atque adoleui viſcera flammis
Pinguia, da hoc potiar conceſſo, maxime, voto.

Ipſe Homerus figuratae orationis praecepta tradit, ex eo, quod non decoro, ſed vſu careat breuitatis. Rerum enim omnium vſus: quantum autem quandoque concedit vſus, tantum tempeſtiuitas recuſat. quod Homerus oſtendit in oratione Mercurii ad Priamum. Hunc enim inſtar magiſtri inſtruit, quomodo Achillem aggredi deceat, exponitque ſupplicandi methodum:

Tu vero ingreſſus, genua amplexare ſuperbi
Aeacidae,

s Θέτιν *Cant.* et *Colb.* quo modo legendum eſſe monuit *Sylb.*

t *Il.* α. v. 39.

u Ita in *Reg.* 1. et *Colb.* ἐντυχεῖν in *Ed. Steph.* et *Ald.* et *Cod. Cant.*

x *Il.* ω. v. 465.

y Pro γενείῳ *Stephano* legendum videtur γόνυος, ſeu γονάτων: ſicut ſcilicet Mercurius (p. 368. v. vlt.) Priamum iubet εἰσελθόντα λαβεῖν γούνατα Πηλείωνος. *Sylb.*

z *Il.* ω. v. 486.

Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠὐκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς·

καὶ πάντας τὰς ἀριθμὰς τῆς ἱκετείας παραλαμβάνει, τὸ γένος τοῦ Ἀχιλλέως, πατρὸς, μητρὸς, υἱοῦ. ταῦτα μαθὼν ὁ γέρων, οἷδε τέχνην κατὰ τέχνας· προσελθὼν γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ, τοῦ [y]γενείου ἐπιλαμβάνεται, καὶ λέγει·

[z]Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

καὶ ὅτε τοῦ παιδὸς μέμνηται, ὅτε τῆς μητρὸς, ἀλλὰ τῶν προγόνων. τὴν πολλὴν γὰρ χορηγίαν παρέλιπε τῇ χρείᾳ τοῦ παιδός.

ις'. Οὐκοῦν ὑπολείπεται ἡμῖν ἐκεῖνος ὁ λόγος, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐπενόησεν ἐσχηματισμένον λόγον δι' εἰκόνος, ἵνα μηνύσῃ μὲν, ὃ βάλεται, τὸ δ' εὐπρεπὲς πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, ἀλλ' εἰκόνι τὸν λόγον διαπεράνας. καὶ οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦσι τὴν εἰκόνα. ἔστι δὲ ἡ εἰκὼν ἐν Ὀδυσσέως λόγῳ. ἐξάγει τοὺς Ἕλληνας ὁ Ἀχιλλεὺς, ὠρμημένους σφόδρα ἐπὶ τῷ Πατρόκλου θανάτῳ. Ὀδυσσεὺς

Aeacidae, atque per aequaeui tibi fata parentis,
Per matrem, natique decus perdulce precare,
Pectora dura, truces animos, faſtumque remittat.

omnemque obteſtandi modum ſeruat, dum genus Achillis recenſet, patris quoque et matris, imo et filii, mentionem facit. Senex, hiſce perceptis, artem ex arte cognouit, Achillemque aggreſſus, genua amplectitur, dicitque:

Eſto memor Patris, oro, tui, fortiſſime Achilles.

Is neque patris quidem, neque matris, ſed maiorum meminit: quo multum omnino filii attribuit neceſſitudini.

De icone, qua temperatur reprehenſionis offenſio.

XVI. Illud igitur nobis dicendum reſtat, quod Homerus excogitauit figuratum dicendi genus per ſimilitudinem: qua oratio ita exprimitur, vt omnibus quidem pateſiat, ſed decorum in reprehenſione ſeruatur, et ſimilitudine concluditur oratio. Multi vero ſunt qui hoc orationis genus, quo rerum, vel perſonarum, imago exprimitur, ignorant. Habet locum in Vlyſſis verbis: Graecos quidem inducit Achilles, valde turbatos ob Patrocli mortem. Vlyſſes vult

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀξιοῖ αὐτὸς πρότερον φαγεῖν, καὶ ὅτως ἐξελθεῖν· καὶ ἐπιτιμᾷ τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτι προπετῶς ταῦτα βάλεται· καὶ λέγει τὴν ἀρχὴν τῆς παραινέσεως τὴν αἰτίαν, εἶτα τὴν παραίνεσιν ἀδιανοήτως. ἢ εἰπάτω τις, τί βάλεται τὸ·

[a] Κρείσσων εἶς ἐμέθεν, καὶ φέρτερος ἠκ ὀλίγον περ
Ἔγχει· ἐγὼ δέ κε [b] σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην·
Πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

ἤδη τὰ προοίμια τῆς ἐπιτιμήσεως, ὥσπερ καὶ τὸ·

[c] Μηδ' ὅτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ ἢ παρελεύσεται, ἠδέ με πείσῃς.

εἶτ' εἰπὼν τῆς γνώμης τὴν ἀρχὴν, ἐπάγει·

[d] Τῷ τοι ἐπιλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
[e] Ἧς τε πλείην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,

vult eos prius cibum capere, atque ita exire; Achillem reprehendens, quod adeo festinet: causamque subiicit, vt hortationis principium, hortaturque deinde subobscure. Vel dicat aliquis, quorsum haec:

Artibus armorum praestas, et viribus hastae:
Verum ego te ingenio supero prudente, ferendis
Consiliis, multo qui sum prouectior annis.

Ecce increpationis initia, vt illud [alterius:]

Mene, deo forma similis, fortissime Achilles,
Posse latere putas, quas nectis fraudibus artes?
Nulla vnquam ratione mihi persuaseris istud.

Deinde mentis suae sententiam adiungens, infert:

Dicta haec conde animo, queis possis vera doceri.
Temporis exigui spatio satiantur amari
Martis amore homines, cum ferro et falce manipli
In terram plures recidunt, nec plurima messis

Con-

a Il. τ. v. 217.

b In *Ed. Rom.* legitur σοῖο, et mox κεν pro γε. quorum neutrum nostro praeferri iure potest. ac repetitur eadem lectio etiam p. 371. v. 9. *Sylb.* In vulgatis etiam libris distinctionis nota non post προβαλοίμην, sed post πολλὸν, ponitur.

c Il. α. v. 131.

d Il. τ. v. 220.

e Forsan adiectiue legendum τῇ Ὁμηρείῃ, vel τῇ Ὁμηρικῇ. *Sylb.*

f Il. τ. v. 225.

Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅσ τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

καὶ ἡ εἰκὼν πέρας τῆς συμβουλῆς. εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι αὕτη ἡ εἰκὼν σοφία ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ [e] Ὁμήρου. ἐπιτίμησις γάρ ἐστι πικρὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ δι' ἀπορρήτων λυπηρὰ παραίνεσις. διὰ τοῦτο καὶ προοίμιον αὐτῷ μακρὸν ἐστι·

Κρείσσων εἶς ἐμέθεν, καὶ φέρτερος ἠκ ὀλίγον περ
Ἔγχει· ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην·
Πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

αὐτὸ τὸ προοίμιον τοῦ σχήματός ἐστιν ἀρχή· „Μὴ πάνυ θαρρῇσι τῇ ἀνδρείᾳ τῇ σαυτοῦ· εἰ δὲ μὴ, ἐλέγχεις αὐτὴν τὸ μηδὲν εἶναι· ἀλλ' ἄκουε παρ' ἀνδρὸς ἐμπείρου καὶ ἐπιστήμονος ἐκ πείρας πραγμάτων.„ Τίς ἂν ἐστιν ἡ ἐπιτίμησις ἐκείνῳ;

[f] Γαστέρι δ' ἔ πως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα

Consequitur, postquam plus iusta parte bilancem
Iupiter inclinat, vitae pincerna hominumque.

Atque similitudo consultationis finis est. Scire igitur oportet, quod similitudo Homerici Vlyssis sapientia est. Amare admodum Achillem increpat, occulteque, sed acriter, commouet: quare et prooemium longius extenditur:

Artibus armorum praestas, et viribus hastae:
Verum ego te ingenio supero prudente, ferendis
Consiliis, multo qui sum prouectior annis.

Illud prooemium est figurae initium: „Vide, ne nimium viribus tuis fidas; alias argues illas nullas esse: verum audi virum rerum non imperitum, atque agendarum experientia praestantem.„ Porro, quid nunc in eo carpat, obserua:

Si fame quis pereat, non est lugendus Achiuis:
Quouis nempe die spectantur multa cadentum
Funera:

f Il. τ. v. 225.

g Vul-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Πίπλησιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσοιε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσιν,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας ἐπ' ἤματι [g] δακρυχέοντας.
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ συγερὸν λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
Ἠδὲ γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

[h] ὡσεὶ ἔλεγεν· „Πολλοὶ τεθνᾶσιν ἤδη διὰ σὲ μηνιῶντα· νῦν ἀπορρίψας τὴν μῆνιν, ἀξιοῖς τῇ σαυτῷ προσθήκῃ ἐλπίδας τῆς νίκης ἔχειν. ἐὰν ἓν ἐξέλθωσι νήσεις, εὐθὺ ἂν ὁ Ζεὺς χαριζόμενός σοι βοηθῇ τοῖς Ἕλλησι, δυνήσονται διαρκέσαι νήσεις ὄντες πρὸς τὸ κρατῆσαι. ὥστε μὴ φρόνει μέγα ἐπὶ τῇ προσθήκῃ τῷ Διὸς, καὶ προπε-

Funera: qui, duri cum ceſſauere labores,
Condendi ſub humum ſunt: his quoque qui meliores
Ingenio exiguo concludunt tempore luctum:
Qui vero e duri ſuperant certamine Martis,
Hos adhibere decet curam potuſque cibique:
Viribus vt validi venienti audacius hoſti
Occurrant: nec quiſquam alia eſt ratione ciendus
Ad pugnam e populo, nec alta miles Achiuum
Claſſe relinquendus quiſquam, ſed fortibus omnes
In Troas delati animis pugnemus in hoſtem.

Sic ille: quaſi dicat: „Multi quidem ob iram tuam fato occumbunt; nunc igitur, illa ſublata, dignam animo tuo victoriae ſpem concipe, [o Achilles.] Addo, ſi Graeci ieiuno ventre ad proelium ſe conferant, neque ſi ipſe Iupiter in tui gratiam illis ſuccurrat, poterunt famelici ad victoriam reportandam perdurare. Vide igitur, ne Iouis auxilio nimium efferaris, neque temere certa-

[g] Vulgatae *Homeri* editiones habent δακρύσαντας, eodem ſenſu. *Sylb.*

[h] Si diuiſe ὡς εἰ malis, per me licet. *Sylb.*

τῶς στρατεύσ· ἐλεγχθήσῃ γὰρ τῇ ἀσθενείᾳ τῶν στρατιωτῶν·„

Αἶψά τε Φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

τί γὰρ τῷ Διὸς ἡ μνήμη ἐνταῦθα; „Συμβήσεταί σοι ἂν ἀπολλὴν γενέσθαι ἡμῖν ὠφέλειαν ἐκ τῆς παρά σου προτροπῆς διὰ τὸν Δία, ἂν ἀσθενεῖς ὄντες στρατευσώμεθα· ὡς ἐλεγχθήσεταί σου ἡ ἀνδρεία ἡ θαυμαστὴ ὑπὸ τῆς προπετείας.„ ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πικρά ἐστι καὶ ἐπιτίμησιν ἔχει, εἰκόνος παραβολῇ τὸ πικρὸν τῆς ἐπιτιμήσεως ἀσφαλὲς ἐποίησεν.

ΚΕΦ. ί.

Περὶ τῶν ἐν μελέταις πλημμελημένων.

Τὰ δὲ πλημμελήματα [a] ἐν ταῖς μελέταις. οἱ μὲν ἠθῶν ἁμοίρους τοὺς λόγους ποιοῦνται, οἰόμενοι τῷ

certamen ineas; ſerius enim militum argueris imbecillitate:„

Nam cito mens hominum bello ſatiatur, et armis
Exigua eſt meſſis, plus iuſta parte bilancem
Iupiter inclinat, vitae pincerna hominumque.

At quid haec Iouis commemoratio? „Ita fiet, vt non multum capias emolumenti ex tua ad Iouem petitione, ſi ieiuni manus conferamus, atque non parum fortitudini tuae admirandae haec temeritas derogabit.„ Cum haec igitur acrem quandam reprehenſionem contineant, increpandi aſperitatem ſimilitudinis collatio mitigauit.

CAP. X.

De Meditatae orationis Vitiis.

Inter exercitationem vitia alii orationes * mitiorum affectuum expertes requirunt, exiſtimantes, omnem de rebus diſce- *Circa mores et affectus quot et quibus modis peccetur.*

[a] Poſt ἐν ταῖς μελέταις ſubaudiendum τάδ' ἐστί. cuiuſmodi ellipſes infra etiam occurrunt p. 378. v. 11. et alibi. *Sylb.*

* Ἦθη alii reddunt *mores, indolem, naturam.*

[b] Male

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πράγματος εἶναι τὸν ἀγῶνα, τὸ δ' ἦθος ἐν παρέργῳ τιθέμενοι· οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἠθῶν ὐ σπουδαίως ἔχουσιν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἁπλοῦν ᾖ τὸ ἦθος καὶ [b]παντί τῳ ἰδεῖν ἐκκείμενον, ἰδόντες καὶ προσπεσόντες χρῶνται τῷ ἤθει· ἂν δὲ διπλοῦν ᾖ, ἢ τριπλοῦν, καὶ ποικιλώτερον, οὔτε τὰς διαιρέσεις τῶν ἠθῶν ζητοῦσιν, οὔτε περὶ τὴν κρᾶσιν αὐτῶν πραγματεύονται. ὅθεν αὐτοῖς ὐδ' ἀγωνίζεσθαι τοῖς ἤθεσιν [c]ὑπάρχειν συμβαίνει. ἀλλ' ὁ τῆς ἤθους ἀγών, τὰ καλούμενα ἐπιφωνήματα, προσυχοσάί τινες αὐτόματοι φωναὶ ἠθικαὶ, καὶ παρ' ἃ καὶ τὸν ἔπαινον καρποῦνται γυμνὰ τὰ ἤθη φθεγγόμενοι· δέον καθόλου τούτοις διαγωνίζεσθαι, ὥσπερ σώματι ψυχὴν, πλέκοντας τὰ ἤθη τοῖς πράγμασιν. ἔτι τ' ὀχ ὑποτείνουσι τὸ ἓν μέγα ἦθος. ἔστι δὲ τοῦτο ἐκ φιλοσοφίας, ᾧ τὰ ἄλλα πάντα κατὰ μέρος ἐξήρτηται, πρόσφορα τοῖς ἑκάστοτε ὑποκειμένοις προσώποις· παρ' ὃ καὶ μικρότεροι ἐν ταῖς τῶν ἠθῶν χρείαις εἰσὶν, ὁπόταν καὶ τὰ ἤθη

disceptationem esse, moresque obiter proponentes: alii eorundem qualitatibus non accurate satis attendunt; verum si simplex sit affectus, et cuiuis ad intelligendum expositus, illi, qui in eum incidunt et intuentur, vtuntur; si vero duplex sit et triplex affectio, et variae sint passiones, neque in differentias earundem inquirunt, neque de qualitate pertractanda magnopere laborant. Vnde illis cum passionibus dimicare non contingit; sed in ipsum affectuum certamen, quae exclamationes vocantur, vltro incidunt quaedam voces moratae, adeo vt laudentur hi, qui nudos interdum affectus proferunt: cum de his vniuerse differere, et, velut anima per corpus diffusa est, ita rebus mores intertexere oporteat. Deinde non vnum aliquem magnum spondent affectum. Est autem id philosophiae proprium, ex qua omnia singulatim dependent, quae passim subiectis personis sunt accommoda. Hinc et in affectuum vsu parciores sunt, et in iis pertra-

b Male in *Ed. Steph.* παντὶ τῷ. *Sylb.*

c ὑπάρχειν etsi videatur superuacuum, potest tamen et ipsum retineri. *Sylb.*

d Pro

μεταχειρίζωνται, ὐδαμοῦ τὸ μεγαλοπρεπὲς διασώζοντες, δέον τοῦτο φυλάττειν πανταχοῦ. ὥσπερ γὰρ ἐν ψυχῇ δεῖ τὸν λογισμὸν κρατεῖν, θυμὸν δὲ καὶ ἐπιθυμίαν τούτῳ ὑπακούειν, καὶ ὅσα γε θυμῷ πράττομεν, μετὰ λογισμοῦ θυμοῦσθαι, ὅσα δ' ἐπιθυμίαις χαριζόμεθα, μὴ ἄγαν ἀλογίστως χαρίζεσθαι· οὕτω δὲ δεῖ καὶ ἐν τῷ λόγῳ ἓν μὲν ἦθος ἐκεῖνο τὸ μέγιστον, [d]ὃ ἐκ φιλοσοφίας, ὥσπερ λογισμὸν ὑποκεῖσθαι τῷ λόγῳ· τὰ δ' ἄλλα ἐπάγειν, τὰ θυμικὰ λέγω, καὶ τὰ [e]οἰκτρὰ, καὶ τὰ ἀστεῖα, καὶ τὰ πικρὰ, καὶ τὰ ἐπίφθονα, πάντα ταῦτ' ἐκείνῳ ἐξηρτημένα, καὶ ἀλλήλοις συγκεκραμένα κατὰ τὸν τῆς χρείας λόγον.

β'. Τοῦτο τὸ ἦθος Πλάτων ὑποθέμενος, καὶ τὰ τῶν [f]σοφιστῶν, καὶ τὰ τῶν πολιτικῶν, καὶ τὰ τῶν δημιουργῶν, καὶ τὰ τῶν μειρακίων, καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τὰ τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ τῶν

pertractandis maiestatem nullam seruant, cum vbique seruare conueniat. Quemadmodum enim in animo rationem regere decet, illi vero iram et concupiscentiam parere necesse est, vt, quandocunque ex animi vehementia quid agimus, cum ratione indignamur, quae vero amore nobis attrahimus, non sine ratione conciliamus: ita quoque et in oratione maximus et vnus affectus, qui ex philosophia prouenit, esse debet, et instar ratiocinationis rationi subiici: tum inducenda caetera, quae ad iram, quae ad commiserationem, quae ad vrbanitatem, quae ad simultatem et inuidiam pertinent, quae singula ex illo pendent, et sibi inuicem necessitate quadam commista sunt.

II. Eiusmodi affectus praecepta cum Plato praescripsit, et rhetorum et politicorum, et artificum, et iuuenum, et virorum, nec non seniorum ac mulierum, seruorum

d Pro relatiuo articulo ὃ rectius substituas demonstratiuum τό. vel post ἐκ φιλοσοφίας subaudiendum προσγίνεται, aut aliud verbum simile. *Sylb.* In *Cod. Cant.* ἐκ φιλοσοφίας τὸ μέγιστον.

e Τὰ οἰκτρικὰ *Cant.*

f Σοφιστικῶν *in Codd. Mss.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δήλων, καὶ [g]τὰ ἐλευθέρων ἤθη, κατὰ λόγον τούτῳ συνέπλεξε. τοῦτο καὶ Δημοσθένης ὑποθέμενος, δι' ὅλης μεγαλοπρεπής ἐστιν ἐν τοῖς λόγοις, ὁμοίως ἔν τε τοῖς συμβουλευτικοῖς τὸ τοῦ πολιτικοῦ ἦθος ὑποθέμενος, καὶ τὸ τοῦ κολακεύοντος τούτῳ συμπλέκων, καὶ διαφέρων τὴν δόξαν τοῦ συναγορεύοντος· ἐν οἷς πραχθῆναι συναγωνίζεται κατὰ μίμησιν τὴν Πλάτωνος. καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰ δόγματα οὐκ αὐτὸς ἀποφαίνεται, εἶτα περὶ αὐτῶν διαγωνίζεται· ἀλλ' ἐν μέσῳ τὴν ζήτησιν ποιούμενος πρὸς τὰς διαλεγομένους, εὑρίσκων μᾶλλον τὸ δέον δόγμα, ἢ Φιλονεικῶν ὑπὲρ αὐτοῦ φαίνεται, πλὴν ὅσα περὶ τῶν κρειττόνων, ἢ καθ' ἡμᾶς, λέγεται. τοῦτο καὶ Ὅμηρος πανταχῇ, παρ' ᾧ καὶ πάντα ἤθη, καὶ πάσας φαντασίας [h]ἀπὸ τοῦ ἰσαμένου· καὶ [i]ταύτῃ τέχνῃ μεταχειριζόμενος, πρὸς τὰς διαφορὰς τῶν ὑποκειμένων προσώπων ποιεῖται τὴν διάκρισιν.

vorum denique et liberorum affectus hoc vno comprehendit. Idem et Demosthenes tradens, nusquam non maiestatem seruat, aequaliter in deliberatiuis ciuiles mores constituens; hisque et adulantium speciem, ac denique patronorum laudem admiscens, quod et ad Platonis imitationem factum esse defendit. Ille enim dogmata non ipsa prius recensет, in disceptationem deinde adducens: verum coram differentibus quaestionem in medium proferens, inuenire magis, quid tenendum, quam de eo contendere, vel differere, videtur; nisi quae de optimis, et quae in nostra sint potestate, dicantur. Idem et Homerus passim praestitit, apud quem et omnes perturbationum et phantasiarum ab aequo et iusto recedentium species. Is in huius artis pertractatione, secundum personarum subiectarum differentiam, affectuum declarat distinctionem.

III. In

g Rectius τὰ τῶν ἐλευθέρων, vt in praecedentibus. *Sylb.* In *Cod. Cant.* νῦν τὰ ἐλευθέρων νῦν τὰ τῶν ὅλων ἤθη.

h Suspecta sunt ista ἀπὸ τοῦ ἰσαμένου, atque deest εὑρεῖν ἐστι, vel tale quodpiam commation: nisi forte pro isto substituendum ἀποσημειώσασθαί ἐστι. *Sylb.* Ad oram *Cod. Cas.* ἀπὸ τοῦ ἤθους τοῦ μεγάλου.

i ταύτῃ τῇ τέχνῃ *Cant.*

k Lege

γ'. Ταῦτα μὲν ἐν ἤθει πλημμελοῦμεν, [k]τὸ μηδὲ ὅλως ζητεῖν· οἱ δὲ τὸ μὴ πάντα εὑρίσκειν· οἱ δὲ τὸ μὴ περὶ τὴν κρᾶσιν πραγματεύεσθαι· οἱ δὲ πλεῖστοι, καὶ σχεδὸν ἅπαντες, καὶ τὸ μὴ πρῶτον καὶ μέγιστον ἦθος ὑφίστασθαι, καὶ τὰ ἄλλα ἀκολούθως τούτῳ ἐπάγειν.

δ'. Περὶ δὲ γνώμην πρῶτον τὰ μέτρα οὐχ ὁρῶμεν· ἀλλ' οἱ μὲν πάντα διὰ βραχέων ἐπιτρέχουσι, δείξαντες ἕκαστα τῶν ζητουμένων, καὶ παρελθόντες, συντομίαν τινὰ τοῦτο νομίζοντες, τὴν ἀπόλειψιν τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας· οἱ δὲ, ὅπως πλεῖστα εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων ζητημάτων ἐρῶσι, σκοποῦντες, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὰ μὲν φύσει ὁμολογούμενα, καὶ τὰ τοῖς ἤθεσι διεγνωσμένα, καὶ τὰ ἔθεσι κεκριμένα, βραχείᾳ ἀποφάσει τὴν ἰσχὺν ἔχει. ἐὰν δέ τις μηκύνῃ, ψυχρότερα καὶ ἀσθενέστερα αὐτὰ ἐξεργάζεται. περὶ δὲ τὰς τῶν νόμων ἐξετάσεις καὶ τὰς τούτων ἀποδείξεις ἡ πολλὴ πραγματεία ἀναγκαία τῷ ῥήτορι, ὅτε πολλάκις ἀγνοούμενά τε βρα-

III. In affectuum materia peccant alii quidem, nullos omnino quaerendo; alii non omnes inueniendo; alii denique eorundem temperiem et qualitatem non seruando. Plurimi vero, imo vero omnes, delinquunt, id, in quo maxima perturbationum vis consistit, non suscipiendo, neque caetera omnia, quae consectanea sunt, adducendo.

IV. Circa sententiam primum mensura non obseruatur: alii enim omnia breuiter percurrunt, indicantes quidem singula in dubium vocata, sed praetereuntes, et rerum obseruandarum defectum compendium esse existimantes: alii vero, dum attendunt, quomodo plurima ad propositas quaestiones dicant, quae natura sunt perspicua, et affectibus distincta, instituto denique, seu consuetudine, discrepantia, breui sententia robur continere non vident: si vero quis ea longius producat, frigidiora et imbecilliora reddit. Iam vero in legum inquisitionibus, earundemque demonstrationibus, multum operae rhetori necessario ponendum est: quando non raro occulta

In sententia quot et quibus modis delinquat orator.

breuius

k Lege οἱ μέν.

l Se-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χέως δεῖ λέγειν, καὶ οἷς δεῖ μῆκος περιτιθέναι· καίτοι βραχὺς ὁ περὶ τούτων λόγος· ὡς τὰ ἰσχυρότατα βραχύτατα λεκτέον· τὰ δ' ἀσθενέστατά ἐστι, καὶ τὰ ἀγχώμαλα τὰ τῆς βοηθείας τῷ ῥήτορος εἰς ῥοπὴν δεόμενα. ὅλως δ' ὅτε βραχέα, ὅτε πολλά, δεῖ ζητεῖν λέγειν, ἀλλὰ σύμμετρα πανταχῇ, ζητοῦντας πρὸς τῇ συμμετρίᾳ πανταχῇ καὶ τὴν ἀσφάλειαν· ἐπιθυμίᾳ δὲ τοῦ πολλὰ δοκεῖν εὑρίσκειν καὶ λέγειν, πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις λυμαινόμεθα. ταῦτα μὲν καὶ περὶ τὴν γνώμην ἁμαρτήματα.

ε'. [1]Ἀτεχνία δ' ἐν μελέταις αὕτη. πρώτη μέν, γυμνὴ τῶν κεφαλαίων πρότασις πανταχῇ, [m]τὸ μὴ ἐπίστασθαι, μηδὲ προδιοικεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶ προσυσῆσαι, ἢ προδιαβαλεῖν, [n]μὴ τὰς τῶν προτάσεων μεθόδους· αἳ

breuius dicuntur, aliaque longius producenda sunt. Et vero de his breuis sermo statuitur, sicut et validissima argumenta breuissimo [verborum ambitu] proferenda sunt; infirmissima vero sunt, quae maiori, quam par est, dicendi indigent artificio. In vniuersum vero, neque pauca nimis, neque multa, quae dicantur, inquirenda sunt, verum vbique apta et accommodata, quibus et semper confirmatio adiicienda. Nimia vero inueniendi et dicendi cupiditate fit, vt saepe orationis structuram corrumpamus. Atque haec quidem de erratis, quae in sententia committuntur.

Meditationis artificium quibus rebus violetur.

V. Artis imperitia in meditando prima est, nuda capitum propositio: cum orator ignorat, quid prius laudare, aut vituperare debeat, ex modo propositionum, quae tribus potissimum

l Sequentibus assignatum erat peculiare caput in libris vulgatis, necnon in *Mss.* quibusdam. Maluí tamen (vt placuit etiam *Sylburgio*) cum praecedentibus coniungere. Nec aliter (vt mihi videtur) in *Reg.* 1. et *Colb.* cum in margine habeant titulum: Περὶ τῆς ἐν μελέταις ἀτεχνίας; quem nouo capiti alii praefigendum esse voluerunt.

m Τῷ μὴ ἐπίστασθαι dandi casu legit *Wolfius.*

n Pro μὴ reponendum videtur κατὰ, vt p. 379. v. vlt. *Sylb.*

o In

ἐπὶ τριῶν σχημάτων ἀγωνίζονται· ἢ ὡς εἰδότος τοῦ λέγοντος τὰ μέλλοντα λεχθήσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου· Οἶδα τοίνυν, ὅτι ἐρεῖ, καὶ ἄλλα[νὴ Δία ἐρεῖ·" ἢ ὡς πυθομένου· "[o]Πέπυσμαι τοίνυν αὐτὸν ἐρεῖν· Ἀπήγγειλε τοίνυν τίς μοι·" ἢ ὡς σοχαζομένου, ὧν ἑκάστη τῶν προτάσεων κατὰ λόγον τέχνης [p]πρωτεύεται. ὁ δὲ λόγος τῆς τέχνης ὅτου· περὶ ὧν θαῤῥοῦμεν [q]λύσιν, ἐροῦμεν, „Εἰδέναι ἐροῦντα τὸν ἀντίδικον·" περὶ ὧν ἀμφιβόλως ἔχομεν καὶ μέσως, „Εἰκάζειν" προσποιησόμεθα· ἃ δ' ἰσχυρὰ ὄντα τῷ ἀντιδίκῳ ἴσμεν, „Ταῦτα ἀκηκοέναι" φήσομεν· ἵνα μὴ δοκῶμεν συνειδέναι τὰ ἰσχυρὰ τοῖς ἐναντίοις.

ς'. Μία τοίνυν αὕτη ἀτεχνία, [r]ὅπερ ἔφην, ἡ τῶν προτάσεων γυμνότης· ἣν καὶ τέχνην τινὲς διαιρέσεως νομίζουσιν. ἑτέρα δὲ, ἡ δοκοῦσα παρὰ τοῖς πολλοῖς τῆς τάξεως ἀκολουθία. τὸ καλὸν τοῦ προβλήματος, τὴν τάξιν διδόναι τοῖς καλουμένοις κεφαλαίοις· ἀλλὰ μὴ κατὰ τὴν χρείαν

tissimum figuris tractandae. Vel cum orator multo ante cognoscit, quae ab aduersario dicenda sunt: „Noui, quae dicturus est, certe alia per Iouem dicturus est.„ Vel cum ex aliis audiuit, vt si dicat: „Audio ipsum dicturum: est, qui mihi rem omnem nunciauit.„ Vel quasi coniicientis est, quodnam argumentum primo loco collocandum sit. Quod artificium sic se habet: vt, si confidimus, nos argumentum soluturos, dicemus, „Nos aduersarium id dicturum nouisse;„ cum de aliquo dubitabimus, „Id nos suspicari„ simulabimus. Quae vero aduersario fortissima et robustissima esse sciemus, „Illa nos pridem inaudiuisse„ dicemus; ne illi nobis ea certo esse cognita constet.

VI. Illud igitur tenendum primum esse vitium, nudam (vt dixi) capitum propositionem, quam diuisionis artem quidam existimant. Altera artis imperitia est multis apparens ordinis consequentia. ornamentum est quaestionis, ordinem et modum rerum capitibus praescribere: sed non ex vsu certaminis

o In *Ed. Steph.* [et *Codd. Mss.*] πέπεισμαι: quod ad praecedens πυθομένου et sequens ἀπήγγειλε minus quadrat. *Sylb.*

p Προτείνεται in *Codd. Mss.*

q Pro λύσιν opinor legendum potius λύσειν. *Sylb.*

r Ὅσπερ praeferendum censet *Sylb.*

s Τέ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῶ ἀγῶνος διακοσμεῖν τὰς πίσεις, ἔνια καὶ μεταϳιθέντα, καὶ [s]τάξιν τὸ συμφέρον ἡγούμενον· ἀλλὰ μὴ ὥσπερ στοιχείοις χρῆσθαϳ τοῖς κεφαλαίοις κατὰ τὴν τάξιν ἀπὸ τῶ ᾱ ἕως ω̄, ἀλλὰ καθάπερ γραμματικὸν ἄνδρα πρὸς τὴν χρείαν τῶν ἀγώνων, ὥσπερ γράμματα [t]πρὸς τὸ ᾱ πρὸς τὰ ὀνόματα, ἕτω καὶ τὰ κεφάλαια πρὸς τὰ πράγματα διακοσμεῖν. ἕτερον ἐκεῖνο, τὸ μηδαμῶ συμπλέκειν τοῖς ἀσθενέσι τὰ ἰσχυρὰ, ἵνα τῆ τούτων ἰσχύϊ ἐκεῖνα ἐπικρύπϳηται· ἔτι κἀκεῖνο, τὸ μηδαμῶ τῶν λόγων ἐκβολὴν ποιεῖσθαϳ μηδεμίαν καιρὸς ὑπερβαίνοντα, εἶτα πάλιν ἐπανιόντα· ὅπερ ποιῶσιν οἱ παλαιοὶ, ἐν ἑτέρων καιρῶν ἀγῶσιν, ἑτέρων μνήμας ποιῶνται, τεχνικῶς προδιοικέμενοι τὴν τῶν μελλόντων λεχθήσεσθαϳ πίσιν, καὶ παρόντα ὁμῶ ταῖς ἐκείνων [u]συμπλέκονταϳ πίσεσιν. ἔτι κἀκεῖνο ἁμάρτημα, τὸ μηδὲν προδιοικεῖσθαϳ, μηδὲ πρότερον ἀποδεικνύναϳ, εἶτ' ἐπιφέρειν· ὅπερ ποιῶσιν οἱ παλαιοὶ [x]πολλὰ, καὶ

minis fidem exornare, et appoſita adhibere quaedam, ordinem quoque vtilem indicare: neque capitibus tanquam elementis vti ſecundum ordinem alphabeticum ab ᾱ. ad ω̄. verum Grammatici inſtar in exercitationum vſu, velut nomina literis, ita res quoque capitibus coagmentare decet. Alterum vitium eſt, infirma argumentationis capita nuſquam validis inſerere, vt horum virtute priora occultentur, deinde nuſquam omnino ab inſtituto ſermone diuertere, ac poſt digreſſionem iterum ad propoſitum redire; vt mos eſt antiquis quibuſdam ſcriptoribus, qui in aliarum tempeſtiuitatum diſceptationibus aliarum mentionem faciunt, ſolerter admodum iis, quae dicenda ſunt, fidem praeſtruentes, praeſentia ſimul priorum temporum confirmationibus innectentes. Id etiam inter errata cenſendum eſt, ſi quid inferas ex eo, quod neque praemunieris, neque ante demonſtraueris; quod antiqui ſaepe factitarunt, maxime vero

s Τάξειν *Reg.* 1. et *Colb.*

t Πρὸς τὸν ᾱ etc. in *Mſſ.* Verum commation illud πρὸς τὸ ᾱ *Wolfius* in ſuo libro linea ſubterducta notarat; forſan vt expungendum. *Sylb.*

u Συμπλέκοντα *Colb.* et *Cant.*

x Rectius τὰ πολλὰ, vel πολλάκις. *Wolfius* legit πολλοί. *Sylb.*

y Etſi

μάλιϛα Δημοσθένης [y]κατὰ μίμησιν τῶν Πλάτωνος, εἰδὼς, ὅτι πανταχῆ [z]προτεινόμενα τὰς κατασκευὰς ἀσθενεῖς ἔχει· προκατασκευασθέντα δὲ πιϛὰ ἐπενεχθέντα φαίνεταϳ. τί δεῖ λέγειν, ὅτι τὴν ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν ἀχ ὁρῶμεν, ἣν φησι δεῖν Πλάτων προσθεῖναϳ τοῖς λόγοις; ὃ χύδην [a]ὡς ἔτυχον βεβλῆσθαϳ τὰ ἐνθυμήματα, ἀλλ' εἶναϳ τὸν λόγον ἐοικότα σώματι ἐκ κεφαλῆς ἐπὶ πόδας ἔχοντι τὰ μέρη καὶ τὰ μέλη ἀλλήλοις τε πρέποντα καὶ τῶ ὅλω συϛήματι τῶ σώματος. τοῦτο μὲν παρίημι εὐθύνειν, ὅτι ἔοικε σπάνιον εἶναι. ὁπότε γὰρ καὶ Λυσίαν ἐπὶ τούτω ἐλέγχει, πᾶσαν τὴν ἡμετέραν ῥητορικὴν ἔοικεν ἐλέγχειν. [b]τοῦτο δὲ, τὸν ἔλεγχον τὸν τῶ μὴ ἐπίϛασθαϳ τὴν ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν, μόνος Δημοσθένης ἐξέφυγε κατὰ μίμησιν τὴν Πλάτωνος· πῶς, καὶ τίνα τρόπον, ἐν τῶ περὶ μιμήσεως πειρασόμεθα. τοιαῦ-

vero Demoſthenes ad imitationem Platonis, non ignorans, frequentes praetenſiones debilem ſtructuram orationis conficere: quae vero firmiter praemunita ſunt, credibilia magis apparere. Quid vero attinet dicere, quod neceſſariam conſequentiam nequaquam videamus, quam Plato appoſite ait inſerendam, non fuſe et fortuito enthymemata in orationem coniicienda, quae inſtar corporis eſſe debet, quod a capite ad pedes vſque ſuis conſtet partibus membriſque concinne inter ſe diſpoſitis, ac totius corporis conſtitutioni conuenientibus. Illud quidem corrigere omitto, quod rarum eſſe videatur. Cum enim ob hoc Lyſias reprehenditur, omnis dicendi facultas noſtra argui videbitur. Eum vero errorem, qui in neceſſariae conſequentiae euidentia committitur, ſolus Demoſthenes Platonem imitatus declinauit. Qua vero id ratione praeſtiterit, in Tractatu de *Imitatione* planum faciemus. Talibus

y Etſi excuſari poteſt κατὰ μίμησιν τῶν Πλάτωνος: verius tamen videri poteſt κατὰ μίμησιν τὴν Πλάτωνος, vt mox v. 14. et p. 376. v. 7. *Sylb.*

z *Wolfius* cum articulo legit τὰ προτ.

a Concinnius ὡς ἔτυχε, ſingulari fine. *Sylb.*

b Rectius fortaſſe τοῦτον δὲ τὸν ἔλεγχον, eodem genere. *Sylb.* atque ita in *Codd. Mſſ.*

c Pro

τα μὲν καὶ τοσαῦτα, καὶ ἔτι πλείω τούτων, τὰ τῆς ἀτεχνίας πλημμελήματα.

ζ'. Περὶ δὲ τὴν λέξιν συχνὰ τὰ ἁμαρτήματα. οἱ μὲν γὰρ πάνυ εὐτελῶς φθέγγονται, καί φασι τὸ κατὰ φύσιν δὴ καὶ γνώριμον μεταδιώκειν, ἐκ εἰδότες, τί ἐν τῷ καλῷ μάλιστα γνώριμόν ἐστιν. ἐν δὲ τῷ ἀγοραίῳ τῆς λέξεως ἁδὲ τὸ σαφὲς, μή τι γε γνώριμον φαίνεται. τὸ γὰρ ἀγοραῖον ἅτε τὴν δήλωσιν ἀκριβῆ, ἅτε τὴν φαντασίαν ἐναργῆ παρέχεται. [c] ἅτε τὸ παράσημον τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἴ πε τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα, ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες, καὶ πανταχῆ [d] φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δή τινι σεμνυνόμενοι· γελοῖον πεπονθότες, εἴ γε μὴ λογίζονται, ὅτι τὰ βιβλία διὰ τῶν γνωριμωτάτων ἀγωνίζεται, τὰ δ' ἀνακεχωρηκότα ταῦτα σπάνιά ἐστιν. ἔκαν ἀρχαΐζειν δοκοίη ὁ τὰ ὀλιγάκις εἰρημένα ἀρχαίοις λέγων, ἀλλ' ὁ τοῖς ἀεὶ λεγομένοις καὶ πανταχῆ χρώμενος. ἀγνοοῦσι δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σπανίων ὀνο-

libus igitur et tot, imo pluribus aliis modis, orationis artificium solet violari.

In verborum delectu quot et quibus modis peccetur.

VII. Circa dictionem vero non pauci etiam defectus exsistunt. Quidam enim omnino simplici in eloquendo dictione vtuntur, qua se cognitionem rei eiusque naturam persequi profitentur, nescientes, quod in honesto maxime cognitum est, id in forensi dictione non satis clarum, nedum notum apparere. Nam protritum istud dicendi genus neque declarationem accuratam, neque vel speciem satis manifestam exhibere valet. Alii vero signum elocutionis necessariae esse putant, si vspiam obsoletum aliquod vocabulum prolatum sit, illud aucupantes, et passim abutentes, quasi de re antiqua inuenta gloriantur. Ridiculi omnino euadunt isti, nisi considerent, libros e maxime notis componi; haec autem, quae a communi vsu recesserunt, inusitata admodum esse. Non igitur is prisco more loquitur, qui ab antiquis rarius vsurpata profert, sed qui saepius decantatis passim in oratione vtitur. Vsum autem rariorum vocabulorum ignorant,

c Pro ἅτε fortasse legendum οἱ δέ, vt respondeat antecedenti οἱ μὲν v. 3. *Sylb.*

d φθειγόμενος *Reg.* 1.

e Lego

μάτων, καθ' ἃς αἰτίας [e] ἐσὶ τοῖς βιβλίοις· εἰσὶ δὲ [f] αἱ" αἰτίαι αὗται.

η'. Πρώτη μὲν ἐκείνη· ἔνια τῶν ὀνομάτων τοῖς τότε καιροῖς συνήθη ἦν καὶ γνώριμα, ὧν νῦν ἡ χρῆσις ἐξερρύηκεν. ἐκεῖνοι μὲν ἂν ὡς γνωρίμοις ἐχρῶντο· ἡμεῖς δ' ἂν αὐτὰ εἰκότως ἐκκλίνοιμεν.

θ'. Δευτέρα αἰτία· ἔνια τῶν πραγμάτων τῷ μὴ πολλάκις συνήθη τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ἀήθη [g] πάντα ἔσχε καὶ τὰ ὀνόματα, οἷον τὸ περὶ τὰς ὀδόντας πάθος, ὅταν ὑπό τινος δριμέος, ἢ τρυφνᾶ, μὴ οἷοί τ' ὦσι τέμνειν οἱ ὀδόντες, ὥσπερ φρίττοντες. τοῦτο γὰρ σπανίως συμβαίνει· σπανία δὲ [h] καὶ" ἡ χρῆσις τᾶ ὀνόματος. ἡμεῖς δ' [i] ἐγκυκλῶμεν ἀεὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα.

ι'. Τρίτη δ' αἰτία ἐκείνη· ἐνίοτε λέγουσι τὰ σπάνια τῶν ὀνομάτων κατὰ μίμησιν τὴν πρὸς ἑτέρους, καθάπερ [k] ἐν ἰδίῳ τινὶ κωμῳδίας. ἡμεῖς δ' ἅτε παίζοντες, ἅτ'

ignorant, quas ob causas inferuntur libris: sunt autem eiusmodi fere.

VIII. Primo, quaedam sunt nomina priscis temporibus familiaria et cognita, quorum nunc vsus periit; quibus illi quidem vt notis vtebantur, nos vero merito declinare consentaneum est.

Raris vocabulis vtì cur et quomodo concedatur.

IX. Secundo, res quaedam non ita hominibus vsitatae insolita quoque obtinent nomina: suntque instar et dentium doloris, qui prae saporis oblati acrimonia et gustus acerbitate obstupefacti cibum comminuere nequeunt. Illud vero, vt raro vsu venit, ita rarior verbi vsus. Eiusmodi sunt nomina nobis deuitanda.

X. Tertio autem, quando quae ad aliorum imitationem rariora efferunt vocabula, sicuti in forma aliqua comoediae. Nos vero, neque

e Lego ἔνεσι.

f Deest *Cant.*

g Conuenientius legeris πάντως. *Sylb.*

h Abest *Cant.*

i Legendum potius ἐκκλινῶμεν, *declinabimus*, vt v. 6. *Sylb.*

k Ἐν ἰδέᾳ τινὶ legit *Casaubonus* atque mox (p. 384. v. 10.) ἢ ἐγγύτερα, (*vel propiora*) malit *Sylb.*

l Ante

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀνάγκῃ κατακλειόμενοι, θηρῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα ὀνόματα, ὀψιμαθία καὶ ἀπειροκαλίᾳ τοῖς αἰσχίστοις τῶν παθῶν περιπεπτωκότες. ἔτι κἀκεῖνο πλημμέλημα ἐν τῇ λέξει, τὸ ὑπὸ φιλοτιμίας πᾶσι χρῆσθαι τοῖς εἰρημένοις ὀνόμασι πανταχῇ, τὸν καιρὸν μὴ προστιθέντα· οἷον λέγω ἱστορικόν τι ὄνομα, διαλεκτικόν, ποιητικόν, ἐκ τραγῳδίας, ἢ κωμῳδίας, φθέγγεσθαι ὄνομα. ἔστι δὲ τοῦτο παιδείας μὲν ἴσως ἔνδειξις, χρήσεως δ' ἀπειρία. δεῖ γὰρ διακρίνειν, τίνα δικανικά τε τῶν ὀνομάτων, τίνα διαλεκτικὰ, καὶ τίνα ἱστορικὰ, καὶ τίνα ποιητικὰ, ἑκάτερα τῆς ποιήσεως, καὶ ἐπιλέγεσθαι τὰ πολιτικὰ πανταχόθεν· εἰ δὲ μή, καὶ γελοῖοι καὶ ἐπίφθονοι φανέμεθα· ἔχ ὡς ἔκ ἔστι τι καὶ διαλεκτικὸν ὄνομα καὶ ἱστορικὸν καὶ πολιτικὸν ἐν τοῖς ποιητικοῖς βιβλίοις, ἀλλ' ἐπίστασθαι δεῖ καὶ τὸν καιρὸν τῆς χρήσεως, καὶ τὴν διοίκησιν. ἔστι δὲ ὁ μὲν καιρὸς ἐκεῖνος, ὅταν ἐναργέστερόν τι ὄνομα ἢ ἀπὸ ποιήσεως, ἢ διαλεκτικῆς, ἢ ἱστορικῆς, [l] χρῆσθαι,

que elegantiae, vel ioci cauſa, neque neceſſitate coacti, eiuſmodi nomina quaerimus, agreſtes ruſticaſque diſciplinas, quod abſurdiſſimum eſt, conſectantes. Illud praeterea in dicendo vitium occurrit: laudis nimia cupiditate dictas voces velle importune vſurpare. Exempli cauſa verbum hiſtoricum, dialecticum, vel poëticum, in Tragoedia, vel Comoedia proferre. Eſt ea fortaſſe ſcientiae alicuius oſtentatio, ſed vſus imperitia. Conuenit enim diſcernere inter iudiciales et dialecticas voces; et quae hiſtorica, quae poëtica, vel his propria, demum quae politica ſint vocabula recenſere, niſi omnium riſui et inuidiae exponi velimus; non quod dialecticae, hiſtoricae, aut politicae dictiones in poëticis ſermonibus non reperiantur; verum oratori et vſus opportunitas ſpectanda, nec ſtructurae ratio minus obſeruanda. Ad opportunitatem quidem pertinet, vbi dictio aliqua, ſiue poëtica, ſiue dialectica, ſiue hiſtorica, euidentior apparet, tunc ea vti, quod

Opportunitas et modus in vſu.

l Ante χρῆσθαι ſubaudienda τότε et αὐτῷ. ſenſus enim eſt: *tunc eo vti.* Nota ibidem τὴν ἐνέργειαν et verſu 16. ἐναργέστερον. recte fortaſſe vtrobique: vt in priore loco *euidentia*, in poſteriore ſignificetur *efficacitas*.

m Re-

ὡς ὁ ῥήτωρ πρὸς τὴν ἐνέργειαν. ἡ δὲ διοίκησις ἐκείνη, τὸ προεξηγήσασθαι καὶ [m] τοῖς προσαχθεῖσιν, ἢ ἐπιφερομένοις, ὅσι γνωρίμοις ἀφανίσαι τὴν καινότητα τῶ ὀνόματος, καὶ ὁμολογίᾳ χρῆσθαι, τοῦτο ῥῆμα ἐξ ἄλλης ἰδέας [n] λόγων εἶναι. ἱκανὴ γὰρ ὁμολογία καὶ παραμυθία τῆς [o] κενότητος. ταῦτα καὶ ἔτι πλείω τούτων κατὰ λέξιν ἁμαρτάνομεν.

ιά. Ἀκόλουθος δὲ τῇ λέξει καὶ ὁ περὶ τῶν σχημάτων λόγος, ὅτι καὶ ἁπλάστως καὶ ἀσχηματίστως λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀγοραίως, τοῖς ὀνόμασιν. οἱ δὲ καὶ πανταχόθεν σχήματα συνάγουσιν, ἀγνοοῦντες τὸν καιρὸν αὐτῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ὀνομάτων. τοιαῦτα μέν τινα καθόλω λέγειν ἔχομεν, ἐν ἤθει, ἐν γνώμῃ, ἐν τέχνῃ, ἐν λέξει.

ιβ'. Φέρε δὴ κατὰ μέρος σκεψώμεθα ἀπὸ τῶν τῆς ὑποθέσεως στοιχείων τὰ ἐν ἑκάστῳ στοιχείῳ πλημμελήμα-

quod ad maiorem efficaciam rhetor praeſtare poteſt. Ad ſtructuram vero, praeuia narratione rem mitigare, et praemiſſis notioribus nominis nouitatem occulere, et prius aperte fateri, vocem eiuſmodi ex alio dicendi genere eſſe deſumtam, quod ad nouitatem molliendam ſufficiens eſt. His igitur et pluribus aliis modis in dictione delinquitur.

XI. Locutionem ſequitur oratio figurata. Quidam ſimplicibus, et ſine figuris, ac plane protritis verbis vtuntur; non nulli vero ſine ordine figurarum adducunt congeriem, ſicuti prius nominum, ita nunc figurarum, opportunitatem ignorantes. Et haec quidem vniuerſim ſunt, quae circa mitiores affectus et ſententias, et circa artificium et dictionem, dicenda habuimus.

Figuris quemodo vtendum.

XII. Nunc igitur, quae in omnibus oratoriae orationis partibus errata committi ſoleant, ſingulatim conſideremus. Sunt autem

m Rectius τοῖς προταχθεῖσι, *praemiſſis. Sylb.*

n Τῶ τὸ . . . λόγον εἶναι *Reg.* 1. et *Colb.*

o Καινότητος in *Codd. Mſſ.* quo modo legendum eſſe monuit *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τα· ἔστι δὲ τὰ τῆς ὑποθέσεως στοιχεῖα τέσσαρα, προοίμιον, διήγησις, πίστεις, ἐπίλογοι.

ιγ'. [o]Α τοίνυν πλημμελῶμεν ἐν προοιμίῳ μελετῶντες, ταῦτά ἐστι. [p]πρῶτον μὲν, ὡς εἰδόσι τοῖς δικασταῖς διαλεγόμεθα προοιμιαζόμενοι, γελοιότατον πάσχοντες· ἐπειδὴ προβάλλομεν πρὸ τῆς μελέτης τὴν ὑπόθεσιν, ἡγέμενοι, καὶ τὸν δικαστὴν, ὥσπερ τὸν ἀκροατὴν, ἐπίστασθαι τὸ πρόβλημα. δεῖ δ' ἐν τῷ προοιμίῳ καὶ παρανοίγειν τὸ πρᾶγμα ἐπὶ κεφαλαίων, προδηλοῦντα, περὶ ὧν ὁ ἀγὼν γενήσεται. ἔπειτα δὲ νόμον τινὰ προοιμίων ἐποιήσαντο τὰ προοίμια, οὐκ εἰδότες, ὅτι ἓν ἐξαρκεῖ· πολλάκις δὲ καὶ πλειόνων δεῖ. [q]εἰ τοίνυν πολλοὶ προκαταχρῶνται τοῖς κεφαλαίοις ἐν τοῖς προοιμίοις, [r]οὐδὲ νοοῦντες, ὅτι τὰ προοίμια δεῖ σύστασιν μὲν εἶναι τῶν κεφαλαίων, οὐκ [s]ἔστι δ' αὐτὰ κεφάλαια. ὅθεν καὶ τῶν ἀντι-

autem orationis oratoriae partes quatuor: exordium, narratio, confirmatio, peroratio.

Exordii vitia. XIII. Quae in exordio committi ſolent vitia, haec ſunt. primum coram iudicibus, tanquam cauſam perſpectam habentibus, quod perquam ridiculum eſt, orationem exordiri; cum prius ipſi ante meditatam orationem rem nobiſcum expendimus, exiſtimantes, materiam ad diſceptandum propoſitam, vt auditoribus, ita iudicibus eſſe cognitam. In prooemio quidem rei ſumma aperienda eſt; et id, de quo diſceptatio inſtituenda ſit, prius dilucide explicandum. Quidam praeterea legem, ſeu conſuetudinem prooemiorum in exordia coniiciunt, quibus nec ſaepius vnum ſolum ſufficiens eſſe, alias vero pluribus orationem indigere ſatis cognitum eſt. Vulgaris rhetorum multitudo rerum capita prius in exordio conſumit, cum prooemium tantum ſit rei dicendae commentatio, neque capita ea appellanda ſunt. vnde [iudices] de adverſa-

p Fortaſſe legendum: πρῶτον μέν, ἂν ὡς εἰδόσι τοῖς δικασταῖς διαλεγώμεθα. *Sylb.*

q Pro coniunctione εἰ reponendus videtur articulus οἱ, vt ſignificentur *plerique, maior pars, vulgaris rhetorum multitudo. Sylb.* [r]Ἔτι pro εἰ in *Cod. Cant.*

r οὐδὲν *Colb.* et *Cant.*

s [s]Ἔτι *Reg.* 1.

t [t]Ἀποτεταγμένα *Cant.*

u Poſt ἀγνοημάτων deeſſe videtur αἴτιον, aut ſimile quid-

δίκων ὑπολήψεις ἐν προοιμίοις λαμβάνουσιν. ἔτι μέντοι καὶ λοιδορούμεθα πανταχῇ τοῖς ἀντιδίκοις προοιμιαζόμενοι· οὐκ εἰδότες οὐδὲ τοῦτο, ὅτι ῥήτως λοιδορία χρῆται ὡς πίστει, ἤτοι κατὰ ἦθος, ἢ κατὰ πραγμάτων χρείαν· ἡμεῖς δὲ πανταχῇ τοῖς ἀντιδίκοις προοιμιαζόμενοι λοιδορούμεθα. ἔτι μέντοι ἓν σχῆμα τῶν προοιμίων ἡμῖν ἐστι, τὰ στρογγύλα καὶ τὰ περιφερῆ λέγειν προοίμια· οὐκ ἴσμεν δὲ, ὅτι καὶ τὰ [t]ἀποτεταμένα ἐστὶν ὡς ἐν διηγήσεως τρόπῳ. καὶ ἀπὸ παροιμίας πού ἄρχεται προοίμιον· καὶ παράδειγμά που καὶ εἰκόνα προοίμιον ἔχει. πάντων δὲ τούτων τῶν [u]ἀγνοημάτων, τὸ μὴ ἐπίστασθαι, τί τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ προοιμίου, καὶ τίς ἡ τέχνη ἐστί. τὸ δὲ κεφάλαιον τοῦ προοιμίου, δόξα προσώπων τε καὶ πραγμάτων· δεῖ γὰρ ἢ συσῆσαι, ἢ διαβαλεῖν, ἢ πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα. ἡ δὲ τέχνη τοῦ προοιμίου, προδιοίκησις τοῦ παντὸς ἀγῶνος. δεῖ γὰρ παρασκευάσαι τὸν ἀκροατὴν ἐν τῷ προοιμίῳ, ὡς συμφέρει τῷ ῥήτορι τούτῳ τὴν τοῦ

versariis quandam ſuſpicionem habent. Alii ſunt, qui in exordio paſſim accuſatores conuiciari conſueuerunt; neque his perſpectum eſt, rhetorem vti conuiciis ceu confirmatione, ſiue in affectu, ſiue in rerum tractandarum vſu: nos interea illos aſſidue criminamur. In eo quoque a recto et ſimplici vſu deflectimus, cum prooemia rotunda et in orbem deducta in medium adferimus; producta vero et protenſa etiam in narratione locum habere ignoramus. Sunt, qui orationem a prouerbio auſpicantur, alii ab exemplo, alii a ſimilitudine ordiuntur. Omnium horum errorum cauſa eſt, capitum et artificii in exordio requiſiti ignorantia. Caput prooemii conſtat rerum et perſonarum opinione, vbi vel commendatione opus eſt, vel criminatione: vel enim perſonas criminamur, vel rem commendamus. Artem vero exordii eſſe totius diſceptationis fundamentum nemo ignorat. Igitur in principio praeparandus eſt auditoris animus, et a rhetore ad totius exercitationis

piam, vt *Stephanus* quoque adnotauit. *Sylb.*

x οἱ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

παντὸς ἀγῶνος ἀκρόασιν ποιήσασθαι· ἐντεῦθεν καὶ τὰ μέτρα τῶν προοιμίων εὑρίσκομεν, καὶ τὰς διοικήσεις, καὶ τὰς πλάσεις, καὶ τὴν ἑρμηνείαν. ταῦτα μέν ἐστι κεφάλαια περὶ τῆς ἐν προοιμίοις πλημμελείας.

ιδ. Διηγήσεις δὲ οἱ μὲν ἄτω βραχείας ποιοῦνται, ὥσπερ ὀλίγον μηκύναι τὴν ὑπόθεσιν· οἱ δὲ ἄτω μακρὰς, ὥστε καὶ συμπλέκειν καὶ κατασκευάς τινας καὶ αὐξήσεις. ἑκάτερον δὲ τούτων ἁμάρτημα. τό τε γὰρ μὴ σαφῶς διδάσκειν ἐκ ἂν εἴη διηγεῖσθαι· τό τε ἀπέραντα λέγειν, ἀλλὰ μὴ ἐν μέτρῳ τῆς διδασκαλίας τὸ πιθανὸν διοικεῖσθαι, κλέπτοντα τὴν ἀκρόασιν, ματαία καὶ ἄκαιρος ἡ τοιαύτη ἀδολεσχία. δεῖ δὲ τὸν ῥήτορα διηγεῖσθαι μὲν, ὡς διδάσκοντα, πειρᾶσθαι δὲ πείθειν ἐν τῷ διδάσκειν, τὰ σαθρὰ καὶ τὰ ἰσχυρὰ, τά τε τῶν ἐξ ἐναντίας, καὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὸ συμφέρον μεταχειριζόμενον. ἁμάρτημα δὲ καὶ τὸ πανταχῶ διηγεῖσθαι, μὴ ἐπισάμενον, ὅτι ὅλη μὲν ἰδέα συμβουλευτικὴ διηγήσεως ἐ δεῖται· ἴσασι γὰρ [x] οἱ βουλόμενοι, περὶ ὧν σκοποῦνται, καὶ δέονται μα-

nis attentionem componendus: vnde et exordii mensura desumitur, structurae quoque et figurae ac omnis rei explicatio hauriri consueuit. Et haec quidem errorum in exordia irrepentium summa est.

Narrationis vitia.

XIV. Ad narrationes quod attinet, quidam ita breues faciunt, quasi oratio decenter producenda non sit; alii vero in iisdem ita sunt prolixi, vt integras amplificationum, seu exaggerationum, structuras adnectere velle videantur. Horum vtrumque inter narrationis vitia recensetur. Neque enim narratione vtitur, qui non docet perspicue; et qui nullum dicendi modum statuens, doctrinae suae fidem, captata furtim auditorum attentione, adstruere conatur, eius inanis et intempestiua est loquacitas. Rhetoris officium est, in narratione docere, docendo persuadere, debilia et valida argumenta, et quae inter se contraria sunt, ad vtilitatem orationis transferre. Peccat etiam, qui sine delectu orationes narrationibus replet, ignorans, in genere deliberatiuo superfluam esse narrationem. norunt enim, qui deliberant, qua de re tractandum

[x] οἱ βουλεύμενοι legit *Wolfius*.

[y] Pro

θεῖν, ὃ πρακτέον ἐστὶν, ἐχ ὅπερ βουλευτέον. εἰσὶ δὲ καὶ δίκαι διηγήσεις ἐκ ἔχουσαι· αὗται δὲ [y] εἰσι καὶ τοῖς δικάζουσι τὸ πρᾶγμα γνώριμον ἔχουσαι, καὶ τοῖς ἀντιδίκοις ὁμοίως ἀμφοτέροις ὁμολογούμενον. αὗται δέ εἰσιν αἱ πλείστης τῶν πραγματικῶν ὑποθέσεων· τοῦτο δὲ ὑπὸ πράγματά ἐστι πολιτικὰ, ἐν οἷς ἀ δεῖ διηγεῖσθαι. ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἀνάλωμα τῶν λόγων, ὅπως τοῖς λέγουσιν ἀμφοτέροις ἡ διήγησις περιτμῇ, καὶ πλέον ἀδὲν ἑκατέρων, οἷον ἀριστειῶν [z] διηγήσεις, γελοῖα παντάπασιν· ὁμολογοῦνται γὰρ καὶ ἐκ παραβολῆς αἰτήσεις· οἷον, δύο στρατηγῶν ὁ μὲν [a] τριακοσίους ἔλαβεν αἰχμαλώτους· ὁ δὲ τριακοσίους ἀνῄρηκεν· ἀμφισβητοῦσι τῆς δωρεᾶς. ἐνταῦθα γὰρ τὸ διηγεῖσθαι ἀδετέρῳ χρήσιμον· ἄλλως δὲ καὶ τὸ πεπραγμένον πᾶσι γνώριμον.

dum sit, quod, quid agendum, non de quo deliberandum est, scire interest. Sunt et quaedam causae iudiciales, quae narrationes respuunt; quae nempe iudicibus notae sunt, et aduersariis vtrinque non minus exploratae: vt sunt, quae negotia forensia concernunt, quae sine narrationibus pertractantur. Inane quoque verborum dispendium est, vbi vtrique narratio est superuacanea, neque vni magis, quam alteri, prodest, qualis illa, quae facta praeclara describit, omni ex parte ridicula. in confesso enim est, quod ex comparatione. Ex. gr. e duobus imperatoribus vnus trecentos in captiuitatem redigit, alter tot numero e medio sustulit, inde de praemiis disceptatur. Verum narratio rei, cum nota sit, neutri parti potest esse vtilis.

XV. In

[y] Pro εἰσι καὶ legendum omnino εἰσιν αἱ, vt versu 4. *Sylb.*

[z] Excusari potest hoc loquendi genus, ἀριστειῶν διηγήσεις, γελοῖα παντάπασιν, subaudito substantiuo πράγματα. malet tamen fortasse aliquis: ἀριστειῶν διηγήσεις, γελοῖαι παντάπασιν: aut singulariter: ἀριστειῶν διήγησις, γελοῖα παντάπασιν. *Sylb.*

[a] Ita etiam in *Codd. Mss.* In *Ed. Steph.* errore manifesto τριακοσίων.

[b] Ει-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ιέ. Ἐν δὲ τοῖς κεφαλαίοις, πρὸς τῇ ἄλλῃ τῇ εἰρημένῃ ἀτεχνίᾳ, καὶ τόδε τὸ πλημμέλημα, ἀλόγων τινῶν καὶ ἀπρεπῶν καὶ ἀπιθάνων κεφαλαίων συνήθεια, οἷς χρῶνται οἱ μελετῶντες, ἐκ ἂν χρησαμένων τῶν ὡς ἀληθῶς λεγόντων· ἃ καὶ καλοῦσι καθολικὰ κεφάλαια. ἐν μὲν τῇ συμβουλευτικῇ ἰδέᾳ τὸ· Οὐ δεῖ πόλεμον πρὸ εἰρήνης [b]αἱρεῖσθαι· ἄλλοι μὲν τὸ ζητούμενον, καὶ τὸ [c]Πότερόν τινας, καὶ τὸ "Αχρι πόσου· ὧν ἡ ζήτησις ἐν τέτταρσι τοῖς τῆς συμβουλῆς κεφαλαίοις, τῷ δικαίῳ, τῷ συμφέροντι, τῷ καλῷ, τῇ δυνάμει· ἐν δὲ ταῖς δικανικαῖς, τὸ δεῖν τὸν ἠδικευκότα, τὸν ἀνηρηκότα τύραννον, δωρεὰν λαμβάνειν, ἐὰν [d]θελέσῃ, πᾶσαν· ἐπειδὴ [e]δὲ ὁ νόμος κελεύει. τοῦτο γάρ, πῶς ἂ παντάπασιν ἄλογον καὶ ἀναίσχυντον; ἀλλ' εἰ μὲν ζητεῖται, [f]βέλτιον τό, εἰ δίκαια καὶ πρέποντα αὐτῷ αἰτοῦντι λαβεῖν, καὶ τοῖς ψηφιζομένοις παρασχεῖν. ἔτι κἀκεῖνο, τὸ μὴ δεῖν [g]τὸν στρατηγὸν" τὸν ἄρχοντα, τῶν κατὰ μέρος εὐ-

Vitia in Capitum vsu et Confirmatione.

XV. In confirmatione enarratis vitiis accedit inconcinnorum, improbabilium, et a recta dicendi ratione alienorum capitum vsus, quibus vtuntur orationem meditantes, non autem, qui cauſas vere agunt, quae vniuerſalia vocant capita. In deliberatiuo genere, illud (dicitur) bellum non eſſe praeoptandum paci: alii quaerunt, vtrum ſit praeferendum paci, alii quouſque. Quorum quaeſtio in quatuor deliberationis capitibus continetur: in iuſto, honeſto, vtili, et poſſibili. In iudiciali cauſa, eum, qui tyrannum ſuſtulerit, omne praemium, ſi velit, auferre debere; cum lex id iubeat. Verum illud nonne impudens omnino, et a ratione alienum? At ſi quidem quaeritur, et vult illud, num iuſta et decora poſtulantem accipere conueniat, et ipſis decretis ſint danda. Ad haec illud, non oportere ducem, qui imperet, rerum a ſe geſtarum ſingulatim reddere

b Εἱρῆσθαι *Colb.*
c Πότερος in *Mſſ.*
d Ambiguus error eſt in θελέσῃ: nec ſatis certum, veriuſne ſit τελέσῃ, an θελήσῃ. *Sylb.* Θελήσῃ in *Codd. Mſſ.*
e Illud δὲ tollendum eſſe cenſet *Sylb.*
f Βέλτιόν τι in *Mſſ.*
g Deſunt *Cant.*

b Λό-

θύνας ὑποσχεῖν. τοῦτο γὰρ σαφῶς ὁμολογεῖ ἀδικεῖν, τὸ μὴ πάντων ἀξιοῦν [h]λόγον ὑποσχεῖν.

ιϛ. Φαίη τις ἄν, ἐκ περιουσίας ταῦτα λέγεσθαι· ἀλλὰ τὰς πλείους τῶν λόγων ἐπ' αὐτοῖς ἀναλίσκουσιν. ἔπειτα εἰδέναι δεῖ καὶ περὶ τῶν ἐκ περιουσίας κεφαλαίων, τί τότε [i]λεκτέα ἐστίν, ὅταν χρήσιμον, καὶ μὴ πολὺ μᾶλλον βλάπτῃ. ἔτι κἀκεῖνο, τὸ μὴ δεῖν πατρὶ ἀποκηρύττοντι ἀντιλέγειν. τοῦτο πάντων γελοιότατον, τὸ ἥκοντα εἰς δικαστήριον κατηγορήσοντα παιδὸς, φάναι μὴ δεῖν ἀπολογεῖσθαι. μέγιστον δὲ καὶ ἀλογώτατον ἐκεῖνο, τὸ μὴ δεῖν ἐξ εἰκότων κατηγορεῖν· τοῦτο γὰρ παντάπασι σοχασμὸν ἀναιρεῖ, ὅπερ μέγιστον δικανικῆς ἰδέας μέρος. αἱ γὰρ πλεῖσται δικανικαὶ ἐκ τῶν εἰκότων κρίνονται. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα κεφάλαια, ἐν ταῖς τῶν [k]σοφῶν διατριβαῖς εἰθισμένα ἀγωνίζεσθαι, φευκτέα, εἰ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν.

reddere rationem. Fatetur enim aperte, iniuſte ſe agere, niſi omnium rationem reddere dignetur.

XVI. Dicet quiſpiam, ex abundanti quidem haec dici: verum plures in ſuis rebus ſermones conſumunt. Sciendum deinde circa ſuperflua capita, quid dicendum ſit, cum id vtile eſt, neque vlli noxium. Illud praeterea venit in diſceptationem: patri filium abdicanti non eſſe contradicendum. Illud vero omnium maxime exſibilandum, dicere, non eſſe defendendum eum, qui accuſaturus filium ad iudicium venerit. illud vero a ratione maxime remotum, e veriſimilibus non licere accuſandi argumenta deſumere: hoc enim eſt omnem coniecturam e medio tollere, quae eſt potiſſima iudicialis orationis pars. Plurimae enim cauſae ex veriſimilibus iudicantur [indiciis.] iſta et ſimilia capita, in ſapientum exercitationibus diſceptari ſolita, penitus vitanda ſunt ei, qui veri oratoris munus obiturus eſt.

XVII.

b Λόγῳ *Reg.* I. et *Colb.*
i Λεκτέον *Colb.* ex alicuius emendatione.
k Σοφιστῶν *Reg.* I.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ιζ'. Ταῦτα μὲν πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ περὶ τῶν κεφαλαίων· ἐν οἷς κἀκεῖνο ἁμάρτημα, αἱ καλέμεναι ἐκφράσεις, πολλαχῇ τὸν χειμῶνα γράφειν, καὶ λοιμὸς, καὶ λιμὸς, καὶ παρατάξεις, καὶ ἀριστείας. ὁ γὰρ ἐν τούτῳ ἐστὶ [l] κρίσις τῆς δίκης, ἐν τῷ διαγράψαι τὸν χειμῶνα· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ματαία ἐπίδειξις καὶ λόγου ἀνάλωμα. [m] εἰσερρύει δὲ τοῦτο τὸ ἁμάρτημα ἐν ταῖς μελέταις, κατὰ ζῆλον τῆς ἱστορίας, καὶ τῶν ποιημάτων. ἀγνοοῦμεν γάρ, ὡς ἔοικεν, ὅτι ἱστορία μὲν πεζὴ, καὶ [n] ποίησις ἱστορικῆς, τὰς ὄψεις τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἀκούουσι παράγουσιν· ἀγὼν δὲ δικανικὸς μεμέτρηται πρὸς τὴν χρείαν. καὶ οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ ἱστορικοὶ τὰ συμβεβηκότα τόποις τισὶ καὶ προσώποις ἐκτυποῦσιν, ὡς ἐγένετο· οἱ δὲ μελετῶντες ῥήτορες, οὐκ ἔχοντες ὁμολογουμένην, οὐδὲ ἰδίαν, τὴν τῶν πραγμάτων ἰδέαν, αὐτοῖς ἀναπλάττουσι λοιμῶν, καὶ λιμῶν, καὶ χειμώνων, καὶ πολέμων ὄψεις,

Vitia in Descriptionum vſu.

XVII. Confirmationum vitia ſequuntur, quae in rerum deſcriptionibus occurrunt. Contingit enim non raro, tempeſtates, famem, et peſtem deſcribi, denique acies et ſtratagemata bellica oratione exprimi. Verum a tempeſtatum deſcriptione cauſae certamen non dependet; itaque omnis eiuſmodi deſcriptio inanis tantum, et inutilis eſt verborum oſtentatio: nec aliunde in orationem irrepſiſſe videtur, quam ex praua hiſtoriarum et poëticarum deſcriptionum imitatione. Neque patet omnibus, hiſtoriam pedeſtrem, et poëſin hiſtoricam res neceſſarias auditoribus ob oculos ponere: multo minus cauſas iudiciales ſecundum rei neceſſitatem eſſe dirigendas. Et poëtae quidem et hiſtoriarum ſcriptores rerum euentus perſonis et locis ſuis exprimere ſolent: oratores vero, non habentes conuenientem, neque propriam rerum formam, ipſis peſtis, famis, tempeſtatum et bellorum affingunt ſpecies, licet

l Ἡ κρίσις *Cant.*

m Rectius et vſitatius εἰσεξέρρυη, paſſiuo fine, vt infra p. 134. iuxta *Ed. Sylb.* Ita quidem in *Codd. Mſſ.*

n Fortaſſe legendum ποίησις ἱστορικὴ, *poëſis hiſtorica*; vt apud Latinos *Lucani* eſt poëma. *Sylb.*

ὁ πάντων ἄτῳ συμβεβηκότων, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν. ἔξεστι γὰν καὶ τῷ ἀντιδίκῳ ἑτέρως αὐτὰ φράσαι, ἢ ὡς ἂν ὁ ἀντίδικος εἴπῃ. [o] ὥσπερ ἔν καὶ ταῦτα, μάταιον μῆκος λόγων. τοῦτο δὲ τὸ πάθημα ἀνθρώπων ἀγνοούντων, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν ἀγώνων ἐστὶ φαντασία ἐκείνη ἱκανὴ, καὶ ὁ δεῖ ἔξωθεν λόγους φαντασίας [p] ἐπικυκλεῖσθαι.

ιή. [q] Περὶ δὲ ἐπιλόγων· ἠγοῦνται, τὰς ἐπιλόγους, ὥσπερ ἐν δείπνῳ, τραγήματα εἶναι τῶν λόγων, καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ σωμύλματα· παρ' ὃ καὶ ἐπιφωνήματα καλοῦσι τὰ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενα· οὐκ εἰδότες, ὅτι, ὥσπερ τὸ προοίμιον διοίκησις τοῦ παντὸς ἀγῶ-

licet non ad viuum, prout contigerunt, referant. Licet igitur vni aduerſario aliter eiuſmodi res eloqui, quam ab altero prolatae ſunt. Conſtat ergo, in his, quemadmodum in caeteris, ſuperuacuam apparere verborum multitudinem. Hinc et apparet, multos ignorare, ad tempeſtiuos rerum caſus deſcribendos ſufficientes eſſe orationum ſpecies, nec aliunde ad rei repraeſentationem eſſe accerſendas.

Perorationis vitia.

XVIII. Reſtat de peroratione dicendum, quam quidam exiſtimant quaſi orationis bellaria, atque poſt vindemiam racemos et nugamenta quaedam; quapropter et rerum narratarum exclamationes vocant: neſcientes, quod, vt exordium eſt totius orationis ſtructurae fundamentum, ita pero-

o Ὥσπερ ἔν ἔφη καὶ ταῦτα *Reg.* I.

p Illud ἐπικυκλεῖσθαι accipi poteſt pro *agglomerari*. Sed alicui fortaſſe conuenientius videatur ἐπικαλεῖσθαι, *accerſiri*. *Sylb.*

q Iterum in *Ed. Steph.* [et *Cod. Cant.*] peculiare incipit caput, cum hoc titulo Περὶ ἐπιλόγων: parum conuenienter. qui enim conſentaneum eſſe poteſt, vt, cum exordii, narrationis, et confirmationis vitia ſuperioribus attexuerit, epilogi vitia ſeorſim explicare voluerit? Porro in iſto loquendi genere, Περὶ δὲ ἐπιλόγων, ſtructura eſt elliptica, vt ſupra initio capitis, p. 373. v. pen. Senſus eſt: περὶ δὲ ἐπιλόγων ἵνα λέγωμεν, ſeu περὶ δὲ ἐπιλόγων ἵνα τὰ πλημμελήματα ἐκθώμεθα.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νος, ἔτω καὶ ὁ ἐπίλογος βεβαίωσις, ἢ ἐπανάμνησις τῶν προαποδεδειγμένων πραγμάτων, ἢ ἐν ἠθῶν συστάσει παροξυνόντων ἡμῶν, ἢ οἰκτιζομένων, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα ἤθη λόγων διάφορα τῷ ὑποκειμένῳ ἑκάστοτε ἀγῶνι.

ιθ'. Ταῦτα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἤρτηται, τηρῶμεν ἐν ταῖς μελέταις πλημμελήματα. ἔτι δὲ καὶ τὴν παλαιότητα μὴ ἐν τῇ θέσει τῶν βιβλίων νομίζωμεν εἶναι, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τῆς ὁμοιότητος. μίμησις γὰρ ἡ χρῆσίς ἐστι τῶν διανοημάτων, ἀλλ' ἡ ὁμολογία τῶν καιρῶν, ἐντεχνος [r] μεταχείρησις. καὶ μιμεῖται τὸν Δημοσθένην, οὐχ ὅτι Δημοσθενικῶς· καὶ τὸν Πλάτωνα ὁμοίως, καὶ τὸν Ὅμηρον. καὶ πᾶσα ἡ μίμησις ὧδε ἔχει, τέχνης ζῆλος, καταμαθὼν ἐνθυμημάτων ὁμοιότητα. μακρότερος ὁ περὶ μιμήσεως λόγος, ὃν ἀλλαχῇ μεταχειριέμεθα. τὸ δὲ νῦν ἔχον, τηρητέον τὰ ἐν μελέτῃ πλημμελήματα, ἐν ἤθει, ἐν γνώμῃ, ἐν τέχνῃ, ἐν

peroratio quidem confirmatio eſt, et rerum omnium in medium allatarum commemoratio, ſiue in mitiorum affectuum commendatione accendatur orator, ſiue commiſeratione afficiatur, ſiue quamuis aliam paſſionem induat propoſitae materiae conuenientem.

XIX. Haec ſunt, et quaecunque ex his dependent, a nobis in meditandis orationibus obſeruata. Antiquitatem autem non in argumento orationum, ſed in vſu ſimilitudinis conſiſtere arbitramur. Imitatio enim non eſt vſus cogitationum, ſed opportunitatum concors et artificioſa aggreſſio. Et imitatur quis Demoſthenem, non ſolum vt Demoſthenem in ſtylo referat; ſimiliter et Platonem, et Homerum. Omnis igitur imitatio artis eſt aemulatio, enthymematum perdiſcens ſimilitudinem. Verum de hac longior nobis erit ſermo, quem alibi pertractabimus. Quod nunc reſtat, obſeruanda denuo monemus vitia in affectibus, in ſententiis, in arte, in dictione, in omni-

Imitatio quid ſit et quomodo fiat.

r Nota hic rurſum μεταχείρησις, et mox (v. 15.) μεταχειριέμεθα. qua de re ſupra quoque p. 248. v. 2. *Sylb.*

* *Al.*

λέξει, κατὰ πάντα μέρη τῆς ὑποθέσεως, κατὰ προοίμιον, διηγήσεις, πίστεις, ἐπιλόγους. ταῦτα περὶ τὰ φανερώτατα· πλείω δὲ τὰ ὑπολειπόμενα δείξουσιν αἱ συνουσίαι.

ΚΕΦ. ια'.

Περὶ λόγων ἐξετάσεως.

Ὁ μέγιστος κίνδυνός ἐστι καὶ νέῳ καὶ μὴ νέῳ περὶ τὴν τῶν λόγων κρίσιν. ταῖς γὰρ ἡμετέραις δόξαις δίκα ἐπιστήμης εἰκῇ καὶ ἐπαινοῦμεν, ἃ ἔτυχεν ἑκάστοτε, καὶ ψέγομεν. καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει [a] ταῦτα καὶ ἐπαινεῖσθαι καὶ ψέγεσθαι· ἃ μόνον ἄλλοτε ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ταὐτὰ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποτὲ μὲν ἐπαινεῖσθαι, ποτὲ δὲ ψέγεσθαι. ὥσπερ γὰρ οἱ ἄπειροι τῶν ἀριθμῶν ἐνίοτε τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγουσιν, ὅτε πρὸς ἀλλήλους, ὅτε πρὸς ἄλλους· ἀλλ' ἡ ἀπειρία περιέχει τεκμήριον, τὴν

omnibus denique orationis partibus, nempe exordio, narratione, confirmatione, et epilogo. Et haec quidem circa maxime euidentia: plura vero adhuc relicta familiares congreſſus edocebunt.

CAP. XI.

De Orationum examine.

Ingens ſane eſt, non iuuenibus modo, ſed et ſenibus, in diiudicandis aliorum ſcriptis periculum. *Parandae enim opinionis ſcientiae gratia varie et temere laudamus, quae in manus noſtras venerunt, et vituperamus. Quo fit, eadem interdum laudari et vituperari, non ſolum alia ab aliis, verum eadem a nobis ipſis, alias probata, nunc damnata. Sicuti enim numerorum imperiti nunquam eadem numerando conficiunt; neque ſecum ipſi, neque cum aliis conſentiunt: ſed hoc inſcientiae argumentum eſt, ſibi non

Examinatio ſcriptorum qualis ſit et quomodo fiat.

* *Al.* Noſtris enim opinionibus nixi ſine ſcientia varie etc.

a Fortaſſe conuenientius ταὐτὰ, *eadem*, vt v. 10. *Sylb.*

b τὰ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀσυμφωνίαν· ἅτως ἀμέλει καὶ περὶ λόγως ἔχομεν οἱ πλεῖστοι. ὀδέποτε γὰρ τὰ αὐτὰ ἡμῖν δοκεῖ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπαινοῦμεν ταῦτα, ἃ ποτὲ ψέγομεν, καὶ ἃ ἐψέξαμεν, ἐπαινοῦμεν. ψυχαγωγούμεθα γὰρ τῇ δόξῃ τῶν ἀποφαινομένων, ἢ πρὸς τὸ ἀξίωμα [b]τῶν ἐκείνων ἀποβλέποντες, ἂν οἰκεία κρίσει χρώμενοι. δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκίμιον ὡρισμένον, πρὸς ὃ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι, ἢ ἐπὶ τάδ', ἢ ἐπ' ἐκεῖνα. ὡς ἂν ἐμοὶ δοκεῖ, [c]φράσω πρὸς ὑμᾶς. τέτταρα εἶναί φημι, ἀφ' ὧν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν χρῆναι ποιεῖσθαι τῶν λόγων ἀξιῶ. ἔστι δὲ τὰ τέσσαρα ταῦτα, ἦθος, γνώμη, τέχνη, λέξις. σκεπτέον ἂν ἀεὶ ἡμῖν, περὶ ὧν ἢ ἀνέγνωμεν, ἢ ἠκούσαμεν, ἢ ὁπωσοῦν ἐτύχομεν, τί ὠφελεῖ, ἢ βλάπτει εἰς ἦθος, τί εἰς γνώμην, τί εἰς τέχνην, τί εἰς λέξιν. ἔξω τούτων οὐκ εἰσὶν ὅροι.

β'. Τί ποτ' ἐστὶν, ὃ λέγω, μαθεῖν χρή. τὸ ἦθός φημι διπλοῦν εἶναι, κοινόν τε καὶ ἴδιον. πῇ διορίζω τὸ

non conſtare. ſic et plerique in orationibus examinandis negligentiores ſumus. Nunquam enim eadem nobis apparent; ſed interdum laudamus, quae alias reprehendimus; et quae damnauimus, viciſſim laudamus. Rapimur enim viſorum phantaſia, vel ad rei cuiuſque dignitatem reſpectum habentes, non proprio vtimur iudicio. Oportet enim regulam eſſe atque amuſſim et probationis normam, ad quam quis reſpiciens recte poſſit iudicare, vel in hanc, vel in illam ſententiam. Dicam itaque, quod dicendum videatur. Quatuor itaque ſunt, ad quae potiſſimum rectum de orationibus iudicium dirigendum exiſtimem: indoles, ſeu natura, ſententia, ars, ac dictio. Decet igitur, quae legimus, quae audimus, et quae occurrunt, conſiderare, an ad naturam, ſententiam, artem, aut dictionem, proſint, vel obſint. Extra hos nulli fines exſiſtunt.

Morum cenſura. II. Igitur quid hic ſeruandum? Indolem, ſeu naturam, duplicem eſſe, communem et propriam. Hae quid differant,

b τὸ ἐκείνων *Colb.* quod maluit etiam *Sylb.*

c φράσων in *Codd. Mſſ.*

d Deeſt *Cant.*

e Omittunt *Colb.* et *Cant.*

f τέτταρα *Cant.*

κοινὸν καὶ τὸ ἴδιον ἀπ' ἀλλήλων, φράσω. κοινὸν λέγω, τὸ φιλοσοφίας ἐχόμενον. ἔστι δὲ τοῦτο τί; τὸ εἰς ἀρετὴν προτρέπον, καὶ κακίας ἀπαλλάττον. ἴδιον δὲ λέγω, τὸ ῥητορικόν. ἔστι δὲ τοῦτο [d]τί"; τὸ πρέποντας καὶ προσήκοντας τοὺς λόγως ποιεῖσθαι περὶ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων τῷ λέγοντι αὐτῷ, καὶ τῷ ἀκούοντι, καὶ περὶ ὧν ὁ λόγος, καὶ πρὸς οὓς ὁ λόγος· ὅ τι ποτέ ἐστιν ὁ ἀγὼν τοῖς βιβλίοις πᾶσι καὶ τοῖς παλαιοῖς. τί ἂν περὶ τούτων λέγω; τὰ βιβλία μεστά ἐστι δικαίων ἠθῶν, ἀδίκων, σωφρόνων, ἀκολάστων, ἀνδρείων, δειλῶν, σοφῶν, ἀμαθῶν, πραέων, ὀργίλων. ἔξεστιν ἂν καταλιπόντας τὰ ὀνόματα, ἐκλαβόντας ἤθη, φιλοσοφῆσαι τὰ τοῦ βίου πράγματα· καὶ τὰ μὲν [e]ἐστι" μιμήσασθαι, τὰ δὲ φυγεῖν· οἷον, εἴ τις λαβὼν παρὰ Ὁμήρου τὸ ἦθος τοῦ Ἀλεξάνδρου λυμηναμένου ξένου οἰκίαν, καὶ ἁρπαγὴν ποιησαμένου ἀλλοτρίας γυναικὸς, μισοῖ μὲν τὸ ἦθος, φυλάττοι δὲ καὶ τὴν ψυχὴν, ὡς καὶ τὴν πατρίδα [f]τότου

differant, nunc exponam. Communem eam appello, quae a philoſophia pendet. Qualis ea demum eſt? ad virtutem nimirum inuitans, auertenſque a vitiis. Priuatam vero eam dico, quae ab oratoria dependet. Quae tandem ea eſt? decentes, puta, aptoſque de re quaque propoſita ſermones habere, cum dicentibus, tum audientibus, de quibus et ad quos verba facere ſolemus: qua in re libri antiquorum omnes verſantur. Quid igitur dicam? plenos eſſe libros omnes hiſce Theſi in aequis, aut iniquis, in continentibus, aut frugi hominibus et nequam, in fortibus, aut meticuloſis, doctis, vel indoctis, mitibus, aut iracundis. Licet itaque, nominibus relictis, mores, ſeu naturas, capientibus, de vitae negotiis philoſophari; quorum quaedam expetenda, quaedam contra fugienda ſunt. Vt ſi quis in Homeri Rhapſodia intueatur Paridis mores, hoſpitis ſui domum violantis, et alienam coniugem [Helenam] rapturi, factum quidem oderit, animum vero cuſtodierit, ratus patriam

Mores communes.

eo

g Ἐκ

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κατασκαφεῖσαν, καὶ τὸν οἶκον ἀνατραπέντα, καὶ μεγίσην τιμωρίαν καὶ παρὰ ἀνθρώπων καὶ [g]θεῶν γενομένην. πάλιν αὖ ἐσι πονηρὸν ἦθος τῆ Πανδάρε συχχέοντος τὰς ὅρκως· ἡ τιμωρία φαίνεται ἐπαξία τῆ ἁμαρτήματος. Νέσορός πε σωφροσύνη φαίνεται· τᾶτ' εἰς ἀρετὴν συντελεῖ. λέγει πε ὁ Ζεὺς περὶ τᾶ Ἕκτορος, εὐσέβειαν αὐτῷ μαρτυρῶν·

[h]Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

καὶ ἂν καταλιπὼν τὰ ὀνόματα, [i]ἐξετάσης τῶν ἠθῶν τὰς διακρίσεις, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ, τῷ βίῳ διὰ τῶν βιβλίων πορεύσῃ. τᾶτο καὶ [k]Πλάτων εἶπεν, ὅτι ἡ ποιητικὴ, μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμῆσα, τὰς ἐπιγινομένας παιδεύει. παιδεία ἄρα ἐσὶν ἡ ἔντευξις τῶν ἠθῶν. τᾶτο καὶ Θουκυδίδης ἔοικε λέγειν, περὶ ἱσορίας λέγων· ὅτι καὶ ἱσορία φιλοσοφία ἐσὶν ἐκ παραδειγμάτων· „[l]Ὅσοι

eo ſcelere familiamque euerſurum; poenam denique diis hominibuſque exemplo in ſe edito daturum. Pandari praeterea noxia eſt indoles iuramenta conturbantis: et peccato dignum tandem obuenire ſupplicium. Neſtoris etiam prudentia eluceſcit, quae virtutem perficit. De Hectore vero Iupiter, pietatem eius praedicans, ita loquitur:

Hinc mihi namque calent ſacris et odoribus arae:
Qui ſuperis debetur honos, ſemperque manebit.

Et nomina omittens indolis differentias quaeras, vt in ſpeculando ad vitae mores per libros peruenias. Hoc et Plato ſignificat, poëſin, ornando veterum res innumerabiles, poſteros informare. Igitur doctrina eſt morum collectio. Hoc etiam Thucydides afferere viſus eſt, hiſtoriam ſic deſcribens, quaſi ſit per exempla philoſophia: „Caeterum, qui res

g Ἐκ θεῶν *Reg.* 1.
h *Il.* δ. v. 48.
i Ἐξετάσεις in *Codd. Mſſ.*
k In *Ione.*
l Verba haec *Thucydidis* ſunt e *Prooemio* deſumta; ſed non integre hic adſcripta. vt enim taceam, pro ἀνθρώπειοι apud *Thucydidem* legi ἀνθρώπινον, poſt ὠφέλιμα (p. 399. v. 3.) apud eun-

δὲ βελήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, τοιάτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα," χρῆσθαι ταῖς παλαιαῖς ἱσορίαις, καὶ τοῖς παραδείγμασι τῶν ἐθῶν· ὡς ἱσορία τᾶ βίᾳ. ταῦτα μὲν περὶ τᾶ κοινᾶ ἤθως, κακίας φυγὴ, καὶ ἀρετῆς κ]ῆσις.

γ'. Περὶ δὲ τᾶ ἰδίᾳ ἤθως, ὃ ῥητορικὸν καλᾶμεν, καὶ τρόπον τινὰ ἔτος ὁ λόγος περὶ διαιρέσεώς ἐσι· περὶ ἃ μηδεὶς γέγραφε, μηδ' εἴρηκέ ποτε. εἰ γὰρ ἀγῶνές εἰσι τῷ ῥήτορι δύο, ὁ τᾶ πράγματος, καὶ ὁ τᾶ ἤθως, [m]πρεσβύτερος δὲ τᾶ ἤθως καὶ κυριώτερος, καὶ ὡς εἰπεῖν τῷ ῥήτορι μόνος

res praeteritas accurate noſſe, et in iis, quae iterum eodem conſimilique modo (vt res ſunt humanae) vſu venient, haec ad ſuum commodum adhibere voluerit, non deſiderabit plura." Hiſtoriis ergo vtendum ad vitam moreſque formandos. Et haec quidem de communi indole, quae malum fugit, virtutemque amplectitur.

III. De priuata vero, quam rhetoricam appellamus, et ſic fere diuiſionibus conſtans oratio eſt, de qua dixit, vel ſcripſit nemo. Cum enim duplex ſit oratori certamen, cum de re, tum de natura cuiuſque, hoc longe antiquius eſt magiſque proprium, et, vt ſic dicam, ſolius prope eſt oratoris

Mores priuati.

eundem leguntur haec duo commatia, κρίνειν αὐτὰ, et ἀρκούντως ἕξει: vt plenius ſupra quidem expoſui. Senſus enim loci, intricati alioqui, eſt: Qui vero praeteritorum perſpicuam cognitionem ſpectare volent, et de futuris (vt, pro humanarum rerum viciſſitudine, talia et conſimilia euentura eſſe coniicere licet) vtiliter e ſuperiorum temporum caſibus iudicare cupient, iis haec mea ſufficiet ſcriptio. Quibus verbis ſignificare videtur *Thucydides*, ſe magis in hiſtoria ſua ſpectaſſe τὸ ὠφέλιμον, quam τὸ ἐπίτερπες; vt ſupra quoque in *Dionyſii* loco iam citato (a p. 162. v. 4. — ad p. 165. v. 3.) obſeruare licet. Eorum etiam, quae apud *Dionyſium* hic mutila et corrupta ſequuntur, talis quaepiam requiritur lectio: χρηστέον γὰν ταῖς παλαιαῖς ἱσορίαις, ὡς παραδείγμασι τῶν ἠθῶν, καὶ παιδείᾳ τᾶ βίᾳ: vt colligitur ex p. 398. v. 13. et 14. In *Ed. Steph.* certe pro βίᾳ mendoſe ſcriptum βία. *Sylb.* In *Codd. Mſſ.* βίᾳ.

m Rectius reperito articulo πρεσβύτερος δὲ ὁ τᾶ ἤθως. *Sylb.*

n Κα-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὁ τῆ ἤθυς ἀγών ἐστι. τὸ γὰρ πρᾶγμα οἰκείαν ὕλην εἰς χορηγίαν παρέχει· ἡ τῶν ἠθῶν θεωρία, ἀριθμῷ καταληφθεῖσα, διαίρεσιν ἠθῶν παραδίδωσι. συνέλωμεν δ᾽ ἂν, καὶ τὰ ἤθη ἀριθμῷ [n]καταδησώμεθα, ὥστε μηδὲν ἡμᾶς δύνασθαι διαφυγεῖν. τὰ τοίνυν ἴδια καὶ ῥητορικὰ ἤθη τούτοις διαιρεῖται, κατὰ ἔθνη, γένη, ἡλικίας, προαιρέσεις, τύχας, ἐπιτηδεύσεις. ἐπὶ ἅπτοι τόποι· τὸ γὰρ ἔθνος διπλῆν, ἔκ τε τῆ κοινῆ παντὸς καὶ τῆ ἰδίᾳ.

δ΄. Τί ποτέ ἐστιν, ὃ λέγω, διηγήσομαι. ζητητέον ἐστὶ, πότερον Ἕλλην ὁ λέγων, ἢ βάρβαρος καθόλε. πολλὴ γὰρ διαίρεσίς ἐστι καὶ διάκρισις Ἑλληνικῆ ἤθυς καὶ βαρβαρικῆ. εὑρήσεις γὰρ ἀγροικότερα τὰ βαρβαρικὰ [o]ἔθη καὶ τραχύτερά πως, καὶ ἔχοντά τινα αὐθάδειαν, ὥσπερ καὶ ὁ Πλάτων τὸν Αἰγύπτιον λέγοντα εἰσάγει· „[p]Ω Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδες ἐστέ· μάθημα δ᾽ ἀδὲν ἔχετε χρόνῳ πολιόν.„ ἐνταῦθα γὰρ καὶ ἡ τροπὴ τῶν ὀνομάτων δηλοῖ τὸ ἴδιον τῶν βαρβάρων. ὥσπερ

toris contentio. Res enim propriam materiam chorago ſuppeditat: morum vero conſideratio, numero comprehenſa, eorum praebet diuiſionem. Connectamus itaque et quaſi mente vinciamus ea, ne quid nos rerum effugiat. Haec itaque priuata et oratoria affectio in has partes diuiditur: in nationem, genus, aetatem, propoſitum, fortunam, et vitae inſtitutum. Quare loci iſti ſeptem ſunt, cum natio in duas partes deducatur, communem et priuatam.

Mores gentium diuerſi.

IV. Hoc quid ſit, exponam. Quaerendum, Graecuſne ſit, an barbarus in genere, qui verba facit. Permagni enim intereſt, diuerſaque ſunt Graecorum barbarorumque ingenia atque indoles. Agreſtiores enim barbarorum eſſe mores, aſperioreſque comperies, atque arrogantes; qualem Plato inducit Aegyptium ita dicentem: „O Solon, Solon, vos Graeci ſemper eſtis pueri; nulla cana vobis doctrina.„ Hic in verbis quidem figura, propria vero barbarorum eſt. Vt denique

n Καταδησώμεθα *Colb.* ex *gentes*, vel ἤθη, *mores. Sylb.*

o Pro ἔθη legendum vel ἤθη, alicuius emendatione.

p In *Timaei* principio.

q Lib.

ἀμέλει καὶ [q]Ἡρόδοτος πεποίηκε διαλεγόμενον τὸν Κανδαύλην πρὸς τὸν Γύγην· „[r]Ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισιν ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν.„ ὁ γὰρ περὶ ἀκοῆς καὶ ὄψεως διελέχθη, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰ μέρη τῆ σώματος τὴν γνώμην μετήνεγκεν· ὡς καὶ τὸν τρόπον [r]τῆς λέξεως βαρβαρικόν. καὶ ὁ λέγων, χρῆμα ἑωρακέναι, [s]ὡς" παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ᾧ χρώμενοι μαίνονται· τὴν γυμνασίαν τῶν ἀθλούντων λέγων, καὶ μανίας πόμα λεγων τὸν οἶνον.

ε. Καὶ ὅλως τί δεῖ ταῦτα ἐπιλέγεσθαι; μετὰ γὰρ τὰ βιβλία τῶν τοιούτων ἐστίν. ἴδιον δ᾽ ἂν [t]ἔρις τῆ ἔθυς Ἑλληνικὸν, ἢ βάρβαρον τὸ ἦθος. ἀλλὰ θῶμεν εἶναι Ἑλληνικὸν, ἢ θῶμεν βάρβαρον, πάλιν κατὰ διαιρέσεις τῶν ἠθῶν· καὶ δεῖ συνεργεῖν ἀμφότερα, καὶ τὸν βάρβαρον καὶ τὸν Θρᾷκα τὸν Φονικὸν, καὶ τὸν βάρβαρον καὶ τὸν Σκύθην τὸν [u]σύντομον. πάλιν Ἑλληνικὸν θῶμεν τὸ

denique Herodotus etiam Candaulem facit loquentem ad Gygem: „Auribus mortales minus fidei tribuunt, quam oculis.„ quod non de auditu et adſpectu ab illo dictum, ſed de corporis humani partibus ſenſum accepit, vt barbarorum ſermo figuratus ſit: et qui pronunciat, ſe aliquid vidiſſe, tanquam apud Graecos, quo vtentes inſaniunt; et Athletarum ſignificans exercitationem, et vinum inſaniae potum appellans.

V. In ſumma recenſere ſingula quid attinet? His enim referti ſunt libri. Propriam igitur dixeris gentis Graecam, aut barbaram naturam. Demus itaque, Graecum, vel barbarum eadem naturae diuiſione eſſe, et vtrumque ſimul hic agere oportet: barbarum quidem et Thracem, truculentum; barbarum et Scytham, crudeli ingenio parem. Ponamus e contra Graecam

q Lib. I. non longe ab initio.

r Poſt τῆς λέξεως deeſſe videtur participium abſolutum ὄντα, vel infinitiuum verbum δηλῶσαι.

s Deeſt *Reg.* I.

t Procul dubio legendum ἐρεῖς. *Sylb.*

u Pro σύντομον legendum videtur ὠμὸν, vel ἀποτομον. nam Scythas ſaeuos ac crudeles fuiſſe,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἦθος. ἔστω Ἕλλην· κοινὸν τὸ [x] ἔθος Ἑλλήνων. Ἕλλην Ἀθηναῖος, τοιὸς, λάλος, σοφός· Ἕλλην Ἴων, ἁβρὸς, ἀνειμένος· Ἕλλην Βοιωτὸς, εὐήθης· Ἕλλην Θετ]αλὸς, [y] διπλῶσαι ποικίλος. ἐντεῦθεν καὶ ἄνθρωποι φιλοσοφοῦντες τοῦτο καὶ αἰσθανόμενοι τῇ φύσει τῶν πραγμάτων τὰ ἔθνη λοιδορίας ποιοῦνται· οὐκ ἐχόντων τῶν ἐθνῶν τὰς λοιδορίας· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἠθῶν τοῖς ἔθνεσι τὰς βλασφημίας λαμβάνονται· ὡς καὶ [z] Δημοσθένης οὐκ εἰσάγει ἰσχυρὸν εἶναι τὸν Θρᾷκα τοῦτον· καὶ ἡ διαβολὴ ἐν τῷ τὸν Θρᾷκα. καὶ τί δεῖ τὰ ἄλλα λέγειν; καὶ γὰρ ὁ [a] Πλάτων φησὶ παγκάλως,

cam indolem: ſit Graecus, moſque communis Graecorum. Graecus ſit Athenienſis, ergo vehemens, facundus, ſapiens. Graecus ex Ionia, ergo mollis et remiſſus. Boeotus, ſimplex itaque et obtuſus. Theſſalus eſt e Graecia, duplex itaque et varius. Hinc etiam philoſophi, et qui naturas gentium perſpectas habent, iacere conuicia probri loco ſolent, tametſi irriſione indignae ſint: ſed * ab emergentibus ad ſumma ingeniis calumniae ſaepe nationum exſiſtunt. Demoſthenes enim Thracem, vt non conſtantem et firmum in fide atque amicitia, Charidemum introducit, ſed omne in eo poſitum conuicium: *Thrax eſt.* Plura addere quid attinet? Rectiſſime enim Plato ait, e coeli

Gentium conuicia e moribus.

ſuiſſe, ſatis notum eſt; σκυθρωπὸν, *tetricum*, nimis lene videtur. *Sylb.*

x Legendum vel ἔθνος, vel ἦθος. *Sylb.*

y Malim διπλᾶς καὶ ποικίλος. *Sylb.*

* *Al.* Sed a moribus inualeſcentibus cal. etc.

z Reſpicere videtur eum *Demoſthenis* locum, qui eſt in orat. aduerſus *Ariſtocratem*, editionis *Wolfianae* pag. 445. [p. 659. v. 14. edit. Lipſ.] ταύτην φυλάξετε τὴν πίστιν πρὸς τοῦτον τὸν Θρᾷκα, καὶ μὴ βουλήσεσθε εἰδέναι, τίνα ἂν, εἰ πάσης ἄρξειε τῆς Θρᾴκης, πρὸς ὑμᾶς σχοίη γνώμην. Et rurſum P. 448. [p. 665. v. 22. edit. Lipſ.] τῷ πόλιν μὲν οὐδ' ἡντινοῦν οἰκοῦντι, Θρᾳκὶ δὲ ἀνθρώπῳ, βασιλεῖ στρατηγοῦντι, καὶ διὰ τῆς ἐκείνου βασιλείας πολλοὺς ἀδικοῦντι. Loquitur autem de Charidemo Thrace, et Thracum regis duce. itaque οὐκ ἰσχυρὸν hoc loco accipiemus: Non conſtantem, nec firmum, in amicitia et fide. *Sylb.*

a Vide lib. IV. *de Republ.* editionis *Stephaneae* p. 435. vbi inter caetera inquit: τὰ αὐτὰ

ὅτι κατὰ τοὺς τοῦ οὐρανοῦ τόπους καὶ τῶν ἠθῶν αἱ κράσεις· καὶ διὰ τοῦτο τινὰς μὲν ἀνθρώπους εἶναί φησι πρὸς μαθήματα ὀξυτέρους, τοὺς [b] πρὸς τὴν Ἑλλάδα· τοὺς δὲ πρὸς ἀργυρισμὸν, τοὺς περὶ τὴν Φοινίκην καὶ Αἴγυπ]ον· [c] ἄλλοι περὶ θυμὸν, ὅσοι τῶν βαρβάρων εἰσὶ πολέμοις ἀνακείμενοι. καὶ εἰκότως ταῦτα λέγει. καὶ γὰρ τὰ ἤθη φησὶν [d] ἐνδύεσθαι τοὺς τόπους καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀπὸ τῶν καθ' ἕνα. καὶ διὰ τοῦτο, ὅσα πολιτειῶν εἴδη, τοσαῦτα ἠθῶν εἴδη· ὡς τὰς πολιτείας ἀπὸ τῶν ἠθῶν, τά τ' ἤθη ἀπὸ τῶν πολιτειῶν γινόμενα. ὁρῶμεν δ' ἀπὸ ἔθνους. διπλοῦν δὲ τὸ ἔθνος, Ἕλλην, ἢ βάρβαρος. μετὰ τὸ κοινὸν ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ ἴδιον. Ἀθηναῖος, ἢ Λάκων, ἢ Βοιωτὸς, ἢ Ἴων, ἢ Σκύθης, ἢ Θρᾷξ, ἢ Κελτὸς, ἢ

e coeli loco atque conditione etiam indolis cuiuſque temperamentum exſiſtere. Hanc ideo ob cauſam fieri, vt alii diſciplinis perdiſcendis aptiores ſint, vt Graecanicis Graeci: quidam vero ad argentariam exercendam accommodi, vt Phoenices et Aegyptii: alii rurſus ad iram procliuiores, vt quotquot barbari bellicis rebus dediti ſunt. Et cum ratione haec dicit. Loca etenim naturam ingenerare affirmat, et ſingulatim in moribus cuiuſque. Propterea et a variis reip. formis diuerſae quoque indoles exſiſtunt, quaſi a rebuſpublicis naturae, et contra a naturis reſpublicae procreentur. Quapropter in indole duplicem ſpectamus nationem, Graecam et barbaram. Sed nunc a communi ad ſingularem tranſeamus. Sit Athenienſis, Lacedaemonius, Boeotus, Ion, Scytha, aut Thrax, vel Celta, aut ex

αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἐνεῖσιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη, ἅπερ ἐν τῇ πόλει. ὃ γάρ πω ἄλλοθεν ἐκεῖσε ἀφῖκται. γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη, τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν· οἷον οἱ κατὰ τὴν Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικὴν, καὶ σχεδόν τι κατὰ τὸν ἄνω τόπον· ἢ τὸ φιλομαθὲς, ὃ δὴ περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἄν τις αἰτιάσαιτο τόπον· ἢ τὸ φιλοχρήματον, ὃ περὶ τύς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τὸς κατὰ Αἴγυπ]ον φαίη τις ἂν οὐκ ἄκρως. Haec ibi *Plato*. *Sylb.*

b Rectius περὶ τὴν Ἑλλάδα, vt in loco *Platonis* iam citato, περὶ τὸν παρ' ἡμῶν τοπον. *Sylb.* atque ita in *Cod. Cant.*

c Rectius ἄλλους. *Sylb.*

d Ἐμφύεσθαι τοῖς τόποις malit *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀπ' Ἰβηρίας, καὶ Αἰγύπτιος· δεῖ ἄν συνελθεῖν τινι. εἶτα ἀπὸ γένους. τὸ γένος ἐστὶ τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα, πατὴρ βάρβαρος, καὶ βάρβαρος Κελτὸς, καὶ βάρβαρος Σκύθης· καὶ πατὴρ Ἕλλην· καὶ Ἕλλην, πατὴρ Λακεδαιμόνιος, καὶ [e]ὁ πατὴρ Ἀθηναῖος.

ς'. Δεῖ προσελθεῖν τούτοις καὶ ἡλικίαν, καὶ τὰ τέσσαρα ἐν γενέσθαι. πατὴρ, βάρβαρος, Σκύθης, νέος. ἃ γὰρ τὰ αὐτὰ ἤθη διασώζονται νέοι καὶ πατέρες ὄντες, καὶ πρεσβύται γενόμενοι, ἀλλὰ γίνεται τὰ μὲν τῶν πρεσβυτέρων ἤθη μαλακώτερα, τὰ δὲ τῶν νεωτέρων ἀκμαιότερα. ὡσαύτως καὶ εἰ ἀδελφὸν λέγοις, καὶ εἰ γυναῖκα λέγοις, καὶ εἰ ἄνδρα, καὶ εἰ υἱόν. ἐνταῦθα τὸ οἰκεῖον πάθος τῆς προαιρέσεως ἐξετάζεται. [f]φιλόεργος, ἀλλὰ ταχὺς, ἀλλὰ σκληρὸς, ἀλλὰ φιλάργυρος, ἀλλὰ ἀνειμένος. ἡ προαίρεσις συντρέχει παντὶ ἤθει. εἶτ' ἀπὸ τύχης, εὖ πράττων, κακῶς πράττων. ἃ γὰρ ταῦτα ἤθη ἐστὶν, ἀλλὰ ἡ τύχη ῥυθμίζει. εἶτα καὶ ἐπι-

ex Iberia, vel Aegyptius: in aliquo igitur conueniat oportet. De genere deinceps agendum. Generis vocabula sunt cognationes. Sic pater barbarus, et barbarus Celta, et Scytha, et Scytha barbarus, et rursum pater Graecus, et Graecus, pater Lacedaemonius, ac pater Athenienſis.

Aetas, fortuna, &c. variant mores.

VI. His accedat neceſſe eſt aetas, et quaterna ſunt comprehendenda. Eſt pater, barbarus, Scytha, et iuuenis. Non enim iuuenes patreſque eadem praediti natura, et ſenio iam confecti, ſed ſenum quidem mollior eſt indoles, iuuenum vero viuidior. Similiter fratrem ſi dicas, aut vxorem, aut maritum, vel denique filium. Hinc et proprii conſilii affectio vehementior expenditur. Erga liberos pius quidem eſt, at celer, at acerbus, at auarus, at denique diſſolutus. Conſilium ita cum indole vniuerſa concurrit. Nunc de fortuna videamus: eaque vel ſecunda eſt, vel aduerſa. Non enim natura haec ſunt, ſed fortuna ea dirigit. Hinc de vitae inſtituto dicen-

e Rectius (opinor) καὶ πατὴρ Ἀθηναῖος, ſine articulo. *Sylb.*

f Negatiue legendum videtur ἃ φιλόεργος. *Sylb.*

g Δη-

τήδευσις· ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ ἐπιτηδευμάτων· οἱ στρατιῶται ἔχουσί τι ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς, οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς, οἱ ῥήτορες ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς, καὶ οἱ γεωργοὶ ἀπὸ τῆς γεωργικῆς. εὑρήσεις τὸν ἰατρὸν διαλεγόμενον λέγοντα· „Δεῖ τοῦτο ἐκκαθᾶραι, ἐκτεμεῖν αὐτό.„ εὑρήσεις τὸν μουσικὸν λέγοντα· „Παρὰ μέλος λέγεις, ἃ συνᾴδει τὰ λεγόμενα.„ παρὰ τῷ Πλάτωνι ὁ [g]Δημόδικος λέγει πρὸς Σωκράτην· „Ἐμοὶ γὰρ, ὦ Σώκρατες, ἢ τοῦτο τὸ παιδὸς εἴτε φυτείαν, εἴτε παιδοποιΐαν, χρὴ φάναι·„ τοῦτο δὲ ἃ χρὴ νομίζειν, ὅτι μεγάλῃ τῇ φωνῇ χρῆται ὁ Πλάτων, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δημόδικος [h]ἐργατικὸς καὶ γεωργὸς, φωνὰς ἀφίησι τῆς τέχνης.

ζ'. Ταῦτα [i]τὰ ἁπλᾶ ἤθη ἓν γενέσθαι δεῖ. ἔπως εὑρήσεις καθ' ἕκαστον ῥῆμα ὑποθέσεως προβαλλομένης ἠθῶν συναγωγάς· πένης καὶ πλούσιος ἐχθροὶ ἐκ πολιτείας. εὑρήσεις ἐν τῷ πένητι ἦθος, ἐν τῷ πλουσίῳ ἦθος,

dicendum; haec enim a cuiuſque pendent ſtudio. Milites enim quid ab arte militari, a medica medici, a rhetorica oratores, ab agricultura agricolae informantur. Medicum enim videas differendo dicere: „Hoc eſt expurgandum, illud recidendum.„ Muſicum inuenias dicentem: „Haec extra cantum: dicta illa non concinunt.„ Demodicus Socrati apud Platonem ait: „Mihi quidem, o Socrates, filii mei ſiue plantatio, ſiue generatio, cenſenda eſt.„ non eſt hoc ita iudicandum, quaſi magna voce a Platone pronunciatum, ſed quia mechanicus et agricola erat Demodicus, artis ſuae vocabulis vſus videatur.

VII. Et hoc quidem vnum eſt exiſtimandum de ſeptem indolis ſpeciebus. Sic comperias per ſingula diſcurrens ac colligens: inops et diues hoſtes ſunt in ciuili adminiſtratione. In paupere naturam reperies, ſimiliter in opulento: item

g Δημοδόκος et Δημόδοκος in *Codd. Mſſ.* Verum (vt inquit *Sylb.*) Δημόδικος vera lectio, quod ita apud *Platonem* in *Theage*, non longe ab initio. *Sylb.*

h Ἐργασικὸς καὶ γεωργικὸς *Cant.*

i Legendum videtur τὰ ἁπλᾶ τὰ περὶ τὰ ἤθη, vel breuius pro ἤθη ſubſtituendum aduerbium ἦθη. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐν τοῖς ἐχθροῖς ἦθος, ἐν τῷ ἐκ πολιτείας ἦθος. ὁ γὰρ ἡ αὐτή ἐστιν ἔχθρα ἐξ ἰδιωτικῶν πραγμάτων καὶ ἐκ πολιτικῶν, ἀλλ' ἔξεις τὸ φρόνημα ἑκατέρᾳ ἀξιοῦντος διαλέγεσθαι τῷ δήμῳ. εἶτ' εἰ πατήρ ἐστιν αὐτῶν τις, ἢ ὁ πατὴρ, εἶτα πόλεμος κατέλαβεν, εἶτα μετὰ τὸν πόλεμον ἀριστεῖα, ἢ π]αῖσμα· εἶτ' αἰτήσεις καὶ κρίσεις· εὑρήσεις καθ' ἕκαστον ὄνομα τῆς πλοκῆς [k]ἐν ἐν ταῖς ἀποθέσεσι γένεσιν ἤθους ἀναγκαίας. καὶ ὅτός ἐστιν ὁ διαιρετικὸς τῶν ἠθῶν ἀκριβής, ὁ μηθὲν ἦθος παραλιπών. ἂν γὰρ τὸν μὲν πατέρα δείξῃς, τὸν δὲ πολι]ικὸν μὴ δείξῃς, ἢ τὸν μὲν πολιτικὸν δείξῃς, τὸν δὲ πατέρα μὴ δείξῃς· ἢ πάλιν, ἂν μὲν τὸν πατέρα δείξῃς, τὸν δὲ στρατηγὸν μὴ δείξῃς, ἂν τὸν μὲν ἠρισευκότα δείξῃς, τὸν δὲ λιπόντα τὴν τάξιν μὴ δείξῃς· ἂν μὴ δείξῃς κατὰ τύχας, καὶ [l]προδιαιρέσεις, καὶ γένη, καὶ ἔθνη, τὰς διαφορὰς τῶν ἠθῶν, καὶ ὅσα ἄλλα ἠριθμήσαμεν, ὁ πληροῖς τὸ ἦθος. πάντα γὰρ ταῦτα, ὅσα ἠριθμήσαμεν,

item in hostibus, rursum in republica. Neque enim eadem sunt odia publicarum, vel priuatarum rerum, sed illa sunt prudenter in vulgus diiudicanda. Deinde pater est quispiam, vel non est. Hinc bello victus est, vel rem victor fortiter gessit, aut contra cladem accepit, siue litibus, siue iudiciis implicatus. In singulis nomen doli reperies, vnum genus indolis necessariae in apothesibus. Et haec accuratior est diuisio morum, nullam omittendo speciem. Si enim patrem ostenderis, non continuo ciuilem fuisse virum ostenderis: si ciuilem, non item patrem fuisse doceas: rursum si patrem declares, ducem non item: hunc si rem fortiter gessisse demonstres, non continuo aciei desertorem. Si non ostenderis fortuita, etiam quae consulto fiunt, et genera, nationes, et differentias morum, quaeque alia iam enumerauimus, non impleas morem. Quae enim recensuimus vniuersa, mores quidem

k Non absurde fortasse legeris ἓν ἐν ταῖς ὑποθέσεσι γένος ἤθους ἀναγκαίας. *Sylb.*

l Omnino legendum προαιρέσεις, vt habemus p. 400. v. 6. *Sylb.*

καλεῖται μὲν ἦθη, γίνεται δ' ἤθος. ἡ γὰρ τέχνη τῆς διαιρέσεως, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, διαιρέσεις καὶ συναγωγαί, δεῖξαι, τὰ εἴδη πόσα ἐστὶ καὶ πόσας ἔχει τομὰς, καὶ πάντα συναγαγεῖν εἰς ταὐτό. τοῦτο γάρ ἐστι [m]διαιρέσεως τέχνης, ἓν πολλὰ, πολλὰ ἕν. ἔχομεν τὸ ἦθος, [n]ἐρχώμεθα ἐπὶ τὴν γνώμην.

ή. Ἡ γνώμη τριπλῆν ἐξέτασιν ἔχει, μὴ περιτ]ὰ, [o]μηδὲ λείποντα, μὴ ἐναντία. τὰ περιτ]ὰ, [p]φλυαρία· τὰ ἐλλείποντα, ἀσθενῆ· τὰ ἐναντία, κίνδυνος. [q]Ὅμηρος ταῦτα ἐπεσημήνατο·

[q]Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμε]οεπὴς ἐκολῴα.

τῆς ἀκαίρου περιτ]ότητος ἡ αἰτία. ἐὰν γοῦν τῷ Θερσίτῃ παρέλῃς δύο ἔπη, [r]Νέστορος δημηγορίαν· τὰ δὲ δύο ἔπη τίνα ἐστὶν, [q]Ὁμηρός σοι λέγει·

quidem vocantur, seu indoles. Diuidendi enim ars, vt Plato tradit, diuisiones, collectionesque ostendunt, quot species sint, et quot in partes deducantur, et multa in vnum colligere docent. Est enim artis diuidendi proprium, vnum multa, et multa vnum efficere. Et haec quidem hactenus. Ad sententiam nunc veniamus.

VIII. Sententia triplicem habet inuestigandi modum; ne quid redundet, nec deficiat, neue sit repugnans. Redundans oratio nugax est, quae deficit, infirma, contraria vero, periculi plena. Clare id Homerus ostendit:

Solus Thersites lingua perturbat pacem.

En importunae causa redundantiae. Si enim omittas de Therside binos versus e Nestoris concione, Homerus haec suggeret:

Sententiae censura.

Quic-

m Malim διαιρετικῆς τέχνης. De diuisionibus autem *Plato* agit in *Phaedro*, p. 266. et in *Politico* p. 262. Διαιρέσεως τέχνη in *Mss.*

n Ἐρχόμεθα *Mss.*

o Μὴ ἐλλείποντα *Mss.* Forsan μήτ' ἐλλείποντα, vt infra p. 411. v. 2.

p Pro φλυαρία legendum φλύαρα, aut φλυαρικά. *Sylb.*

q *Il.* β. v. 212.

r Νέστορος γίνεται δημηγορία *Reg.* 1.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[s] Ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελώϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι. —

ὅτι τῶν λεγομένων γελοῖόν ἐστιν, ἀλαζονευομένῳ ἐκείνῳ ἐπὶ τῇ δυνάμει τῷ σώματος καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ ὑβρίζοντος ἐν τῇ παῤῥησίᾳ τῇ ἀκράτῳ. ταῦτ' ἂν περιέλῃς, τὰ λοιπὰ ἰσχυρά ἐστι. [t]τοῦτο καὶ ἡ Ὁμήρου τέχνη. ἐπειδὴ γὰρ ἐώρα τὸ στρατόπεδον ἀγανακτοῦντας ὑπὲρ Ἀχιλλέως πρὸς Ἀγαμέμνονα, καὶ διὰ τοῦτο ἀ προθύμως ἔχοντας συμμαχεῖν, ἀλλ' ἀπαλλακτικῶς ἐπὶ τῶν παιδίων, ἠθέλησε λῦσαι τὰ ὑπὲρ Ἀχιλλέως δίκαια. ἀνέγνωσεν ἂν αὐτῷ συνήγορον, ἐπίφθονον, γελοῖον, ἵν' ἐν τῇ τοῦ συνηγόρου κακίᾳ ἀφανισθῇ τὸ δίκαιον τοῦ πράγματος·

[u]Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλις' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ.
Τὼ γὰρ νεικείσκε· τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. —

τί ἂν ἔστι τὸ θρασὺ αὐτοῦ καὶ ἡ περιττότης τοῦ ἤθους, καὶ ἡ ἀκαιρία τίς;

Quicquid ridiculum pugnacibus esse videtur
Argiuis. —— ——

Nam in his ridiculum fit dictum, extolli atque efferri illum corporis viribus et virtute, et ex dicendi libertate immodica exprobrare. Haec si excipias, reliqua valida sunt. Et tale quidem Homeri est artificium. Conspecto enim exercitu, qui ob Achillem Agamemnoni indignatur, et propterea non libenter auxiliatur, sed in patriam redire vult, iura illa in Achillem rumpere studet. Adstitit itaque ipsi concio, adest inuidia, ridiculum, vt in conuentus malitia iustitia rei minus appareat:

Pelidae extreme magnoque infensus Vlyssi,
Vociferans dictis quos obiurgabat acerbis,
Pluraque magnanimo conuicia dixit Atridae.

Quae sunt audaciae signa, atque exsuperantiae indolis ipsius, et quaenam importunitas?

haec

[s] *Il.* β. v. 215. verum in vulgatis editionibus γελοῖον legitur. *Sylb.*

[t] τοῦτο μὲν ἡ Ὁμήρου τέχνη *Cant.*

[u] *Il.* β. v. 220.

— [x]τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο [y]νεμεσσηθέντ' ἐνὶ θυμῷ.

[z]εἰ μὴ γελοῖος καὶ ἄξιος μίσους ἦν, ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα ὑπὲρ Ἀχιλλέως. διὰ τοῦτο καὶ γέλως τοῖς Ἕλλησι γίνεται, καὶ ἐκ τοῦ γέλωτος διάλυσις τῆς σπουδῆς τῆς εἰς τὰς πατρίδας. ἀπὸ γὰρ ἐκείνης τῆς σκυθρωπότητος ἡ μεταβολὴ διὰ τὸ γενόμενον παρέσχεν εἰρηναίαν τὴν ψυχήν. ὥσ' ἤδη μάθημα μανθάνομεν μέγα καὶ λαμπρὸν, μὴ ἐν τῷ πλήθει [a]λεγομένων ἡγεῖσθαι τὴν ἀρετὴν τῆς ῥητορικῆς. τὰ ἐλλείποντα πῶς; ἄτω πως εἶπε [b]περὶ τοῦ Μενελάου·

[c]Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ ὁ πολύμυθος. τὸ γὰρ „Παῦρα μὲν„ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον οὐκ ἐντελῶς

—— *haec propter et illi*
Cuncti indignantes irascebantur Achiui.

Nisi ridiculus dignusque odio sit, fortia sunt, quae pro Achille iactat. Hinc Graecis risus concitatur: et exinde studium in patriam remeandi refrixit. Ex hoc enim toruo adspectu et immutatione per id, quod euenit, pacatum adhibuerint animum. Quamobrem documentum hoc magnum quid et illustre nos docet, ne in verborum copia bene dicendi vim collocemus. Sed in deficientibus qua ratione vtemur? Sic enim de Menelao poëta ait:

Pauca loquebatur, non garrulus, sed peracuta.

Illud „Pauca„ tale est, quod ad certamen non sufficit.

De

[x] *Il.* β. v. 223.

[y] Νεμεσσηθέντ', vt hoc loco scriptum est, et in quibusdam *Homeri* editionibus, formam habet participii dualis, per enallagen vsurpati pro plurali νεμεσσηθέντες. Sed verior est scriptura *Romanae* editionis, νεμεσσηθέν τ', per syncopen scilicet pro ἐνεμεσήθησάν τε. quomodo etiam *Scholiastes* exponit non per participium μεμφόμενοι, sed per verbum ἐμέμφοντο. *Sylb.*

[z] Εἰ μὴ γελοῖος καὶ ἄξιος μίσους, ἦν *Colb.* Εἰ μὴ γελοῖος ἦν ἅτος, καὶ ἄξιος etc. *Cant.*

[a] τῶν λεγομένων *Mss.*

[b] De expositione *Homerici* illius: Παῦρα μὲν etc. vide *Petr. Victorii* Var. Lect. l. 15. c. 17.

[c] *Il.* γ. v. 212.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῷ ἀγῶνι. τὸ δὲ μὴ ἐναντία, ὅπερ καὶ Ἰσοκράτης ἐπῄνεσε, δικανικῇ λόγῳ, ὡς δεῖ ἔχειν, καὶ ἐπιδεικτικῇ διαίρεσιν λέγων, ὅτι δεῖ [d] τὸν μὲν ἔχειν ἀσφαλῶς, τὸν δ' ἐπιδεικτικῶς. καὶ Ὅμηρος δ' εἶπε·

— ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει·

τοῦτο δέ ἐστι τὸ διὰ τῶν ὁμολογημένων, ὁ περὶ τῶν ὁμολογημένων ἀμφισβητήσιμα λέγων, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀποδείξει τῶν ὁμολογημένων ἀμφισβητούμενον λύειν [e] δυνάμενος. τοῦτο καὶ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων λέγουσι περὶ Σωκράτους, ὅτι διὰ τῶν ὁμολογημένων ἐπορεύετο, ἐπεὶ διδάσκειν ἐβούλετο. γίνεται δ' ἂν ταῦτα τρία ἀκαίρως, μὴ περιττὰ, μὴ ἐλλείποντα, μὴ ἐναντία. κάλεσον αὐτὰ δυσὶν ὀνόμασιν, μέτρον, καὶ ἀσφάλειαν. τὸ γὰρ μὴ περιττὰ, μηδὲ ἐλλείποντα, μέτρου ὄνομα· τὸ δὲ μὴ ἐναντία, ἀσφαλείας.

θ'. Τρίτος ἡμῖν σόλος ἐστὶ τῶν λόγων [f] ἐπὶ τέχνην. [g] εἴπομεν γὰρ ἤδη περὶ ἤθους καὶ γνώμης· πρῶτον τὴν

De contrariis est, quod laudauit Isocrates, iudicialis orationis, vt habenda est, et demonstratiui differentiam ostendens, hanc quidem tutam, securam ac firmam esse oportere; illam vero demonstrando. Homerus enim ait:

— — *concionatur fortiter ille:*

hoc est per concessa: ille vero de concessis dubiam proferens, sed et concessorum demonstratione qui posset dubium dissoluere. Hoc Xenophon et Plato de Socrate praedicant, progredi per concessa cum vult docere. Fiunt itaque haec tria opportune: ne sint redundantia, ne imminuta, neue aduersa. Duplici haec nomine appella: modum et securitatem. ne superflua sint, neue imminuta, quod est modi: vt securitatis, ne contraria sint.

Artis censura.

IX. Tertia nobis classis est, artificium orationis, explicatis iam indole atque sententia. Primum quidem suspicionem,

d Τὸν μὲν et mox τὸν δὲ in *Codd. Mss.*

e Δυνάμενον *Mss.*

f Ἐπὶ τὴν τέχνην *Reg.* 1. et *Colb.*

g In *Ed. Steph.* et *Reg.* 1. et *Colb.* εἴπωμεν, parum convenienter, inquit *Sylb.*

h Εἰ

ὑπόνοιαν, εἰ ἄν τις ἀμφισβητήσαι, ἐκκαθάρωμεν. ἡ δ' ὑπόνοια τίς; οἰηθείη ἄν τις εἰπεῖν, μὴ περιττὰ λέγοι, μήτ' ἐλλείποντα, μήτ' ἐναντία, τεχνίτην αὐτὸν, [h] ἢ τὸν αὐτὸν εἶναι. τί δ' ἂν πλέον ἡ τέχνη ἐστὶ τῆς περὶ τὴν γνώμην ἀσφαλοῦς πραγματείας; πολὺ τὸ πλέον. ἡ μὲν γὰρ γνώμη τὸ τῷ πράγματι χρήσιμον ἔχει τὸ εἰς ἀπόδειξιν· ἡ δὲ τέχνη τὸ πιθανὸν τοῖς ἀκούσιν. ὥσπερ ἐν ἰατρικῇ, εἴ τις τὴν μὲν γνώμην λέγοι, τὸ· „Δεῖν τεμεῖν.„ ἢ τὸ „Δεῖν Φαρμακοποσίᾳ χρῆσθαι·„ τὴν δὲ τέχνην λέγοι, τὸ „Κρύψαι τὸν σίδηρον, τὸ φάρμακον ἐν τοῖς γλυκέσι καὶ τοῖς συντρίφοις σιτίοις παρέχειν.„ αὕτη ἡ τέχνη μετὰ τὴν γνώμην ἐστὶ, πῶς ἂν συναγάγῃς ἦθος καὶ τὴν γνώμην τέχνῃ·

[i] Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα
Δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι·

δεύτερον·

Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι.

τρίτον τέταρτόν ἐστιν, ὃ ἐπανέρχεται ἐπὶ τὸ πρῶτον·

cionem, si quis forte dubitarit, expediamus. Suspicio autem quid sit, quaeris? Vult quis dicere; ne redundantia dicat, neque mutila, nec aduersa, hunc artificem esse dices. Quid igitur amplius est artificium, quam secura sententia? Amplius profecto. Sententia enim vtile quid negotio continet ad demonstrandum: ars vero quid ad persuadendum appositum habet. Verbi gratia in arte medica si quis pro sententia dixerit: „Secandum esse, vel pharmaci potione vtendum.„ Ex arte vero: „Abscondendum esse ferrum, quo secare vis: potionem in dulcibus et esui aptis cibis dandam.„ Haec ars sententia posterior, qua ratione indolem et sententiam arti copulaueris:

Quales saepe solet mulier sentire dolores
Parturiens, saeuae quos mittunt Ilithyiae,
Tela laboriferi mittentes plena doloris.

Secundum est:

Quas Iuno Lucina deas enixa profudit.

Tertium quartumque primo respondens:

Sic

h Εἰ τὸν αὐτὸν *Mss.*

i *Il.* λ. v. 269.

k Pri-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ὡς ὀξεῖ ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρείδαο.

ἔτω καὶ [k] Θουκυδίδης· „Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοπῶντί μοι πίστευσαι ξυμβαίνει, ἃ μεγάλα νομίζω γενέσθαι.„ εἶτα τὸ τεκμήριον πόσα ἔχει ὀνόματα; τεκμήριον, μαρτύριον, σημεῖον, παράδειγμα. προβὰς ἐρεῖ μαρτύριον· σημεῖον δέ· „Δήλη γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων.„ πάλιν προελθὼν ἐρεῖ· „Καὶ παράδειγμα τόδε τῶ λόγω ἐκ ἐλάχιστόν ἐστι.„ καὶ πάλιν προελθών· „Σημεῖον δέ ἐστι ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι ἔτω νεμόμενα.„ καὶ ὅταν πᾶν εἴπῃ, ἐπὶ τὸ πρῶτον, πάλιν ἐπὶ τὸ δεύτερον· καὶ ὅλως ἡ χρεία τὸν ἀριθμὸν ἀναλαλέσεται. τοῦτο τὸ πολλαχῶς ἐστιν εἰπεῖν· ἔπεται τούτω τὸ ποικίλως. διαφέρει δὲ [l] τὸ ποικίλως τῶ πολλαχῶ, τῷ τῶν ἰδεῶν.

Sic grauis inuadens animum dolor vrsit Atridae.

Ad eundem modum Thucydides ait: „Caeterum signis quibusdam, quae mihi longissime superiora repetenti fidem faciunt, adducor, vt credam, non valde magna exstitisse.„ Deinceps quot modo effert Notas? Indicium, Testimonium, Signum, Argumentum. In progressu enim Testimonium dixit, hinc Signum. „Cum Delum, inquit, Athenienses lustrarunt, etc.„ et pergens iterum: „Huius rei non minimum est argumentum.„ Deinceps vero: „Signum vero est Graeciae sic cultae.„ et cum omne dicat, ad primum, rursusque ad secundum, omnino necessitate reducto numero. Hoc multifariam est dicere: sequitur illud et varie. differunt tamen formis multifariam et varie.

X. Di-

k Primus *Thucydidis* locus, in quo τεκμηρία vocabulum vsurpatur, exstat editionis *Stephaneae* [et *Oxonienſis*] p. 1. Secundus, qui citatur v. 6. exstat p. 3. [in *Ed. Oxon.* p. 5.] sed in eo pro σημεῖον δὲ legitur μαρτύριον δέ. atque eam veram esse lectionem, satis indicant *Dionysii* verba, quae hic praecedunt, προβὰς ἐρεῖ μαρτύριον. Tertius locus, in quo παράδειγμα dicit, exstat p. 1. [*Ed. Oxon.* p. 2.] Quartus, in quo σημεῖα nomen vsurpat, (v. 9.) exstat p. 2. [et *Ed. Oxon.* p. 4.] *Sylb.*

l Forsan rectius τὸ ποικίλως τῶ πολλαχῶς, sc. εἰπεῖν. et p. 413. v. 4. μετὰ τὰς ἰδέας ἐπὶ τὰς ἄνδρας ἐλθεῖν, transposita scilicet praepositione. *Sylb.*

m Tol-

ί. Τῆς λέξεώς ἐστι διαφορία καὶ κρίσις φαύλων ὀνομάτων· τοῦτο δικανικὸν ὄνομα, τοῦτο ἱστορικόν, τοῦτο διαλεκτικόν, τοῦτο κωμικόν. καὶ πάλιν μετὰ τὰς ἰδέας, τὰς ἄνδρας ἐπανελθεῖν· κωμικὸν, τοῦτ' Ἀριστοφάνειον κωμικόν, τοῦτο Κρατίνειον, τοῦτ' Εὐπολίδειον, [m] τοῦτ' Εὐριπίδειον, τοῦτο Μενάνδρου· εἶτα δικανικὸν, τοῦτο [n] Λύσιον, τοῦτο Δημοσθενικόν· Αἰσχίνῃ πρεπωδέστερον τοῦτο ὄνομα, Ἀντιφῶντι τοῦτο σύνηθες μᾶλλον· τοῦτο τὸ ποικίλως ἐστί. αὕτη ἐστὶν ἡ θεωρία, καθ' ἣν ἐξετάζεται βιβλίων ἀκροάσει πᾶς λόγος, μετὰ ἀσφαλείας πορευομένης τῆς ἐξετάσεως. ζητήσεις γὰρ τί ὠφελεῖ, ἢ βλάπτει τὰ ἀνεγνωσμένα, ἢ εἰρημένα, ἢ ἠκουσμένα, εἰς ἦθος, γνώμην, τέχνην, λέξιν. τὸ ἦθος διπλοῦν, κοινὸν καὶ

X. Dictionis denique differentia est, ac de vocibus sequioribus iudicium: hoc iudiciale est vocabulum, illud historicum, hoc dialecticum, illud comicum. Atque iterum post ideas ad ipsos viros se conferre: vt, si comicum est, Aristophanis est, vel hoc Cratini, hoc Eupolidis, hoc Eriphidium, illud Menandri. Si iudicialis vox: ergo vel Lysiae, vel Demostheni, aut Aeschini vsitata, vel denique Antiphonti familiaris. illud varium est. Considerandum item in recitatione librorum orationumque secure pergere in inuestigando. Quaeres fortasse, quid prosint, vel obsint, lecta dictaue, vel audita, ad mores, sententiam, artificium, dictionem? Mos quidem duplex: communis, et priua- *Dictionis censura.*

m Tollendum videtur hoc commation, τοῦτο Εὐριπίδειον. nam *Euripidem* tragicum fuisse poëtam, non comicum, satis notum est. aut eius loco reponendum aliud a comici poëtae nomine deflexum possessiuum. *Sylb.* Illud quidem τοῦτο Εὐριπίδειον non agnoscunt *Codd. Mss.* Minima mutatione (inquit *Schottus* Obseruationum l. 4. c. 9. p. 193.) legendum Ἐρίφειον, seu Ἐριφίδειον. Fuit enim *Eriphus* Graecus comicus, cuius laudat *Athenaeus* (lib. III. et IV. δειπνοσοφ.) *Aeolum, Meliboean* et *Peltastem.* Affinia quoque sunt nomina comicorum, *Eumius, Euphemus*, et *Euthycles.* Sed *Eriphi* nomen magis huc quadrare existimo, nisi malis Εὐθυκλήδειον.

n Λύσειον in *Codd. Mss.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἴδιον. κοινὸν μὲν, τὸ εἰς ἀρετὴν προτρέπον, καὶ κακίας ἀποτρέπον· ἴδιον δὲ, τὸ προσήκοντας καὶ πρέποντας τοὺς λόγους [o]τῷ λέγοντι καὶ τοῖς ἀκούσι, καὶ περὶ ὧν ὁ λόγος, καὶ πρὸς οὓς ὁ λόγος, [p]παρέχεσθαι. γίνεται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, οἷς εἴπομεν, τοῖς ἑπτά. εἶτα ἡ γνώμη μέτρῳ καὶ ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τῶν τριῶν ἀριθμῶν· εἶτα ἡ τέχνη, ἡ κρᾶσις ἠθῶν καὶ πραγμάτων· εἶτα ἡ λέξις, τὸ σαφῶς [q]καὶ καθαρῶς, τὸ πολλοστῶς καὶ ποικίλως. ὅτος ὁ περὶ τῶν λόγων ἐξετάσεως λόγος.

priuatus. Communis ad virtutem impellens auertensque a malo; priuatus vero, vt apti sint ac deceant sermones dicenti simul et audienti, item de quibus oratio est, et ad quos aptanda. Fit autem quot diximus modis septem. Hinc etiam sententia securitate ac modo triplex fit: item ars, vel vis morum ac negotiorum: dein vocabulum vel perspicue ac puriter, vel multifariam ac varie. Et haec quidem de orationis examine dicta sunto.

o Τῷ τε λέγοντι *Reg.* 1.
p Παρέχεται *Cant.*
q Τὸ καθαρῶς in *Codd. Mss.*

*ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

*DIONYSII HALICARNASSENSIS
DE
PRISCIS SCRIPTORIBVS CENSVRA.

ΚΕΦ. ά.

[b]Ἔτι δεῖ τοῖς [c]τῶν παλαιῶν ἐντυγχάνειν συγγράμμασιν, ἵν' ἐντεῦθεν μὴ μόνον τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν ἰδιωμάτων ζῆλον χορηγηθῶμεν.

CAP. I.

In scriptis veterum versari debemus, vt inde non modo materiam, sed etiam rationem imitandi, quod cuiusque proprium, nobis compa-

a In *Cod. Ms.* quem doctissimus vir, *Pompilius Amasaeus*, ad me Bononia misit, libello huic viridi pigmento praefixus erat hic titulus: Διονυσίου Ἁλικαρνασέως περὶ τῶν χαρακτήρων τῶν γραφόντων; et rubrica seorsum additum βιβλίον. Quae inscriptio etsi ab auctore ipso non est profecta, non omni tamen ex parte est reiicienda. Breuior et verior haec fortasse fuerit: Διονυσίου Ἁλικαρνασέως τῶν παλαιῶν Χαρακτῆρες, seu τῶν Ἀρχαίων κρίσεις. *Sylb.*

* Al. *De praecipuis linguae Graecae auctoribus Elogia.* quo titulo hunc libellum (quem ἐν τινι παλαιῷ ἀντιγράφῳ τῆς τοῦ Διονυσίου Ἁλικαρνασέως τέχνης, ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν λόγων ἐξετάσεως κεφαλαίῳ, se reperisse testatur *Sylb.*) insigniri placuit *Stanislao Ilouio*, cui versionem acceptam debemus.

b Ἔτι δεῖ] In *Cod. Ms. Pompilii Amasaei* non ἔτι legitur: sed, posterioribus duabus literis atramento exaratis, in vacuo spatio viridi pigmento praescriptum est *o*. quasi libellus hic non a *Dionysio* conscriptus sit, sed e *Dionysii* plenioribus commentariis excerptus. Nam in

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἡ γὰρ ψυχὴ [d]τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὑπὸ τῆς συνεχοῦς παρατηρήσεως, τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐφέλκεται. ὁποῖόν τι καὶ γυναῖκα ἀγροίκῳ παθεῖν ὁ μῦθος λέγει. Ἀνδρὶ, φησὶ, γεωργῷ τὴν ὄψιν αἰσχρῷ παρέσχε δέος, μὴ τέκνων ὁμοίων γένηται πατήρ· ὁ φόβος δ' αὐτὸν ἅτος εὐπαιδίας ἐδίδαξε τέχνην. καὶ εἰκόνας πλάσας, οἶμαι, εὐτρεπεῖς, ὡς αὐτὰς βλέπειν εἴθισε τὴν γυναῖκα· καὶ μετὰ ταῦτα συγγενόμενος αὐτῇ, τὸ κάλλος εὐτύχησε τῶν [e]εἰκόνων. ἅτω καὶ [f]λόγων μιμήσεων ὁμοιότης τίκλεται, ἐπὰν ζηλώσῃ τις, ὃ παρ' ἑκάστῳ τῶν πολλῶν βέλτιον εἶναι δοκεῖ· καθάπερ ἐκ πολλῶν ναμάτων εἴ τις κομίσας ῥεῦμά τι, εἰς τὴν ψυχὴν μετοχετεύσει. καί μοι παρίσταται πιστώσασθαι τὸν λόγον τοῦτον ἔργῳ. Ζεῦξις ἦν ζωγράφος, καὶ παρὰ Κροτωνιατῶν ἐθαυμάζετο· καὶ αὐτῷ, τὴν Ἑλένην γράφοντι γυμνὴν, γυμνὰς ἰδεῖν τὰς παρ' αὐτοῖς ἔπεμψαν παρθένας· καὶ πολλῶν μερῶν συλλογίσαντι [g]συνέθηκεν ἡ τέχνη τέλειον καλόν. ἰδοὺ πάρεστι καί σοι, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, καλῶν σωμάτων ἰδέας ἐξιστορεῖν, καὶ τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπανθίζεσθαι τὸ κρεῖττον· καὶ τὸν τῆς [h]πολυμαθείας ἔρανον συλλέγοντι, ἐκ ἐξίτηλον χρόνῳ γενησομένην εἰκόνα τυποῦν, ἀλλ' ἀθάνατον τέχνης κάλλος, ἵνα τ' ἐκδήλως καὶ σαφεῖς τοῖς ἀκροωμένοις τὰς [i]ἐκλογίας ἔχῃ τὸ μίμημα.

comparemus. Animus enim legentis, perpetua obſeruatione, ſimilitudinem quandam generis dicendi elicit. Quale ruſtici vxori accidiſſe fabula refert. Virum agricolam, inquit, deformem timor inuaſit, ne liberos ſimiles ſui ſuſciperet: quae formido artem illum formoſos liberos procreandi docuit. Imaginibus enim, vt arbitror, venuſtis effictis, eas intueri mulierem aſſuefecit: deinde cum ea congreſſus, praeclare imaginum pulchritudinem aſſecutus eſt. Exprimendae etiam orationis ſimilitudo ita demum paritur, ſi quis imitatione expreſſerit, quod apud vnumquemque videtur eſſe praeſtantiſſimum: vt ſi quis multis ex fontibus riuum deducens, in animum ſuum deriuet. quod etiam exemplo confirmabo. Zeuxis, ob ſummam pingendi peritiam, in admiratione apud Crotoniatas fuit. Huic, Helenam nudam pingere contendenti, nudas conſpiciendas eius loci miſerunt puellas: ac poſteaquam multis ex partibus excellentiſſima quaeque cogitatione comprehendiſſet et collegiſſet, ars omnibus numeris abſolutam pulchritudinem conſtruxit. En etiam tibi licet, vt in theatro, formoſorum corporum formas ſpectare, et ex illorum etiam animis delibare id, quod eſt optimum: licet, inquam, tibi ſic variae eruditionis ſymbolum colligenti, imaginem nunquam interituram, ſed immortalem artis pulchritudinem informare; vt, quod imitatione expreſſiſti, manifeſtos et apertos delectus iis, qui audiunt, ſuppeditet.

CAP.

[d] τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὑπὸ τῆς συνεχοῦς παρατηρήσεως, τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐφέλκεται. ὁποῖόν τι καὶ γυναῖκα ἀγροίκῳ παθεῖν ὁ μῦθος λέγει. Ἀνδρὶ, φησὶ, γεωργῷ τὴν ὄψιν αἰσχρῷ παρέσχε δέος, μὴ τέκνων ὁμοίων γένηται πατήρ· ὁ φόβος δ' αὐτὸν ἅτος εὐπαιδίας ἐδίδαξε τέχνην. καὶ εἰκόνας πλάσας, οἶμαι, εὐτρεπεῖς, ὡς αὐτὰς βλέπειν εἴθισε τὴν γυναῖκα· καὶ μετὰ ταῦτα συγγενόμενος αὐτῇ, τὸ κάλλος εὐτύχησε τῶν [e]εἰκόνων. ἅτω καὶ [f]λόγων μιμήσεων ὁμοιότης τίκλεται, ἐπὰν ζηλώσῃ τις, ὃ παρ' ἑκάστῳ τῶν πολλῶν βέλτιον εἶναι δοκεῖ· καθάπερ ἐκ πολλῶν ναμάτων εἴ τις κομίσας ῥεῦμά τι, εἰς τὴν ψυχὴν μετοχετεύσει. καί μοι παρίσταται πιστώσασθαι τὸν λόγον τοῦτον ἔργῳ. Ζεῦξις ἦν ζωγράφος, καὶ παρὰ Κροτωνιατῶν ἐθαυμάζετο· καὶ αὐτῷ, τὴν Ἑλένην γράφοντι γυμνὴν, γυμνὰς ἰδεῖν τὰς παρ' αὐτοῖς ἔπεμψαν παρθένας· καὶ πολλῶν μερῶν συλλογίσαντι [g]συνέθηκεν ἡ τέχνη τέλειον καλόν. ἰδοὺ πάρεστι καί σοι, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, καλῶν σωμάτων ἰδέας ἐξιστορεῖν, καὶ τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπανθίζεσθαι τὸ κρεῖττον· καὶ τὸν τῆς [h]πολυμαθείας ἔρανον συλλέγοντι, ἐκ ἐξίτηλον χρόνῳ γενησομένην εἰκόνα τυποῦν, ἀλλ' ἀθάνατον τέχνης κάλλος, ἵνα τ' ἐκδήλως καὶ σαφεῖς τοῖς ἀκροωμένοις τὰς [i]ἐκλογίας ἔχῃ τὸ μίμημα.

Ἐκλογαῖς atque Ἐπιτομαῖς abbreuiatores vſurpaſſe particulam ὅτι, (ſubaudito φησὶν ὁ συγγραφεὺς) ſatis manifeſtum eſt e *Cteſiae*, *Agatharchidae*, aliorumque *Excerptis*. Sequentis tamen *Praefationis* verba diuerſum videntur arguere: vbi ſcilicet ſcriptor non in tertia, ſed in prima et ſecunda perſona loquitur. nec veri eſt abſimile, *Dionyſium* in hoc vltimo τέχνης capite, quod eſt περὶ λόγων ἐξετάσεως, cum bonorum ſcriptorum magna fuerit multitudo, (vt infra teſtatur p. 130. v. 5. edit. Hudſon.) curſim ac breuiter hic attingere voluiſſe, quae alioqui copioſe ac plene diſſeri potuiſſent. niſi forte aliquis hoc velit eſſe *Fragmentum* eorum librorum, quos *de Imitatione* ſe ſcripſiſſe dicit, p. 206. v. 32. [edit. Hudſon.] Verum hac de re aliorum eſto iudicium. *Sylb.* Forſan ὅτι pro ἔτι legendum.

c τῶν ἀρχαίων (vt alibi loqui amat *Dionyſ.*) in *Cod. Mſ. Sylb.*

d In eodem *Cod.* τοῦ γινώσκοντος, minus recte. *Sylb.*

e Εἰκόνων etiam habet ſcriptus *Amaſaei liber*. Sed haud ſcio, an conuenientius ſit ἐκγόνων, *prolis*. *Sylb.*

f Malet fortaſſe aliquis λόγων μιμήσεως contra ſcripti et preſſi codicis conſenſum. *Sylb.* Verum (inquit *Rutgerſius* Var. Lect. l. 2. c. 10.) puſillum mendum deformauit elegantiſſimum locum. Scribendum ideo: ἅτω καὶ λόγων μιμήσει, ὧν ὁμοιότης τίκλεται etc. *Similiter in oratione facienda; cuius ſimilitudo tum demum paritur, ſi quis aliquid imitari ſtuduerit, quod in vnoquoque praeſtantiſſimum eſſe videatur.*

g Συνέθεικεν in *Cod. Mſ.* contra regulam. *Sylb.*

b In *Cod. Mſ.* πολυμαθίας ſine diphthongo, ſicut ὀψιμαθία quoque ſupra legitur p. 384. v. 2. atque ἀμαθία infra. *Sylb.*

i Rectius fortaſſe ἐκλογάς. nam ἐκλογίας vereor ne ſit inſolentius. *Sylb.*

a Ti-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ΚΕΦ. β'.

[[a]Περὶ τῶν ποιητῶν.]

Ὁμηρος.

Τῆς μὲν Ὁμηρικῆς ποιήσεως ὃ μίαν τινὰ τῶ σώματος μοῖραν, ἀλλ' ἐκτύπωσαμ τὸ σύμπαν, καὶ λαβε ζῆλον ἠθῶν [b]τε τῶν ἐκεῖ καὶ παθῶν, καὶ μεγέ-

CAP. II.

[DE POETIS.]

Homerus.

Ex Homeri Poëſi non vnam tantum corporis partem, ſed integrum corpus exprimas ac effingas. eius etiam imitare mites conci-

a Titulum hunc περὶ τῶν ποιητῶν inſerui.

b καὶ λάβε ζῆλον ἠθῶν] Optimum nobis viſum eſt, etiam hic loci repraeſentare *Elogia* ſequentia, quae in *Sylburgiana Editione* inſerta reperiuntur ad p. 71.

HENRICVS STEPHANVS LECTORI S.

Cuius ſint cenſoris ea, quae hic appoſui de ſcriptoribus Graecis Elogia, ne te lateret, lector, locum, vnde ea ſumſiſſem, tibi indicaui. Nam quum ſtudioſe cum alios libros, tum Dionyſii Halicarnaſſei exemplaria conquirerem De Arte rhetorica, quae paſſim in Italiae bibliothecis exſtant, idque, vt animo meo ſatisfacerem: venit tandem in manus meas vnum, in quo non ea, quae maxime reperta deſiderabam, ſed haec de ſcriptoribus Graecis elogia inueni. Cui tamen exemplari ſi quis fidem derogare velit, Dionyſio haec adſcribenda negans, fateatur certe neceſſe eſt alicuius eſſe, qui ab eo acceperit: quum eadem hic de multis ſcriptoribus dicta reperiantur, quae alibi apud ipſum Dionyſium: nullumque ſit inter haec atque illa diſcrimen, niſi quod quae hic breuiter perſtringuntur, fuſius illic tractentur. Verum vt incertus ſit auctor, Quinctilianum profecto, qui quamplurima alia e libris Dionyſii in ſuas Inſtitutiones tranſtulit, multa hinc etiam mutuatum conſtat: quibus modo, nomine ſuppreſſo, pro ſuis vtitur modo addito verbo Putant, *ſua non eſſe declarat. Sed quum alicubi etiam verbum de verbo expreſſiſſe videatur, vtriuſque verba hic adſcribere, et inter ſe con-*

θᾶς, καὶ τῆς οἰκονομίας, καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἁπασῶν εἰς ἀληθῆ τὴν παρά σοι μίμησιν ἠλλαγμένων. τὰς δ' ἄλλας, ἐν οἷς ἀλλήλων πλέον ἔχασι, χρὴ μιμεῖσθαι.

Ἡσίοδος.

β'. Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.[c]

Ἀντίμαχος.

γ'. Ἀντίμαχος δ' εὐτονίας, καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τῶ συνήθους τῆς ἐξαλλαγῆς.[d]

Πανύασις.

δ'. Πανύασις δὲ τάς τ' ἀμφοῖν ἀρετὰς ἠνέγκατο,

concitatoſque affectus, amplitudinem, diſpoſitionem, et alias omnes virtutes. Alios vero iis in rebus, in quibus antecellunt, ſequi debemus.

Heſiodus.

II. Heſiodus ſtuduit voluptati, et lenitati verborum, ac concinnae compoſitioni.

Antimachus.

III. Contra Antimachus vehementiae, et forenſi illi aſperitati, et minime vulgari eloquendi generi operam dedit.

Panyaſis.

IV. Panyaſis vero amborum virtutes conſecutus eſt, et

conferre operae pretium putaui: tum vt alter alteri lucem afferat, tum etiam vt intelligas, Graeca haec, cuiuſcunque ſint, non poenitendi auctoris eſſe; ſiquidem et Fabius, eius iudicium et teſtimonium ſequi, turpe ſibi non putauerit.

Primum ergo verba faciens de Homero Dionyſius, (ita enim eum appellabo) inter caetera haec ait: καὶ λάβε ζῆλον ἠθῶν τε τῶν ἐκεῖ καὶ παθῶν. *Fabius ſic:* Affectus quidem vel illos mites, vel hos concitatos, nemo erit tam indoctus, qui non in ſua poteſtate hunc auctorem habuiſſe fateatur.

c Fabius: Magnaque pars eius in nominibus eſt occupata; tamen vtiles circa praecepta ſententiae, lenitaſque verborum et compoſitionis probabilis.

d Fabius: Contra in Antimacho vis et grauitas, et minime vulgare eloquendi genus, habet laudem.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ αὐτῶν πραγματείᾳ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομίᾳ διήνεγκεν.[c]

Πίνδαρος.

ε. Ζηλωτὸς δὲ καὶ Πίνδαρος ὀνομάτων καὶ νοημάτων εἵνεκα, καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ τόνου, καὶ περιστάσεως καὶ κατασκευῆς, καὶ δυνάμεως καὶ πικρίας μετὰ ἡδονῆς· καὶ πυκνότητος καὶ σεμνότητος, καὶ γνωμολογίας καὶ ἐνεργείας, καὶ σχηματισμῶν, καὶ ἠθοποιΐας, καὶ αὐξήσεως καὶ δεινώσεως· μάλιστα δὲ τῶν εἰς σωφροσύνην καὶ εὐσέβειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἠθῶν.[f]

Σιμωνίδης.

ς'. Σιμωνίδου δὲ παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν· πρὸς τούτοις, καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ', ὡς ἐκεῖνος, παθητικῶς.[g]

et eos partim materia, partim disponendi ratione superauit.

Pindarus.

V. Imitandus est etiam Pindarus, cum verborum et sententiarum causa, tum magnificentiae, neruorum, vbertatis, compositionis, virium et acerbitatis cum voluptate temperatae: tum etiam continuationis, maiestatis sententiarum, contentionis, figurarum, morum expressionis, amplificationis, exaggerationis: ac in primis eorum morum gratia, qui ad temperantiam, pietatem, amplitudinem pertinent.

Simonides.

VI. In Simonide, praeter verborum delectum, obserua accuratam compositionis diligentiam: ad haec in commouenda miseratione virtutem (in qua parte praeferendus etiam Pindaro videtur) non nimis magnificam et vehementem, sed, qualis illi peculiaris est, mouendis affectibus idoneam.

Stesi-

e Fabius: Panyasin ex vtroque mixtum putant, in eloquendo neutrius aequare virtutes: alterum tamen ab eo materia, alterum disponendi ratione superari.

f Fabius: Nouem vero Lyricorum longe Pindarus princeps, spiritus magnificentiis, sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia.

g Fabius: Simonides tenuis alio-

Στησίχορος.

ζ'. Ὄρα δὲ καὶ Στησίχορον ἔν τε τοῖς ἑκατέρᾳ τῶν προειρημένων πλεονεκτήμασι κατορθοῦντα, ἃ μὲν ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπονται κρατοῦντα· λέγω δὲ [h]τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν κατὰ τὰς ὑποθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἤθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τετήρηκεν.[i]

Ἀλκαῖος.

η. Ἀλκαίου δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχύ, καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ καὶ τὰς σχηματισμούς, [k]μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι πεπάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγ-

Stesichorus.

VII. Vide etiam Stesichorum in vtriusque virtutibus eorum, quos enumerauimus, florentem, quin etiam iis, quibus illi carent, praeditum: rerum, inquam, quas tractandas sumsit, amplitudine; in quibus morum et dignitatis personarum rationem habuit.

Alcaeus.

VIII. Alcaei vero considera magnificentiam, breuitatem, ac suauitatem, acrimonia et grauitate conditam; praeterea configurationes perspicuitate temperatas, nisi quantum eam proprietas linguae vitiat: tum inprimis mores rebus ciuilibus accom-

alioqui, sermone proprio et iucunditate quadam commendari potest. Praecipua tamen eius in commouenda miseratione virtus; vt quidam in hac eum parte omnibus eiusdem operis auctoribus praeferant.

h Scriptus *Amasaei* liber habet τῇ μεγαλοπρεπείᾳ: ambigue. *Sylb.*

i Fabius: Stesichorum, quam sit ingenio validus, materiae quoque ostendunt; maxima bella et clarissimos canentem duces, et epici carminis onera lyra sustinentem. Reddit enim personis in agendo simul loquendoque debitam dignitatem.

k Scriptus *Amasaei* liber habet καὶ τὰς σαφηνείας, minus conuenienter: et mox corrupte τῇ διαλέκτῳ. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μάτων [l] ἦθος. πολλαχῆ γᾶν τὸ μέτρον τις εἰ περιέλοι, ῥητορικὴν ἂν εὕροι πολιτείαν.[m]

θ'. Ἴωμεν ἐπὶ τὰς τραγῳδὰς, ἐκ ἐπειδὴ μὴ προσήκει πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἐντυγχάνειν, ἀλλ' ἐπεὶ μὴ πάντων καιρὸς ἐν τῷ παρόντι μεμνῆσθαι· τὸ δὲ τῶν ἐξαιρέτων ἱκανόν ἐστι.

Αἰσχύλος.

ί. Ὁ δ' ἓν Αἰσχύλος, πρῶτος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐχόμενος, καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν τὸ πρέπον εἰδὼς, καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει διαφερόντως κεκοσμημένος· πολλαχῆ δὲ καὶ αὐτὸς δημιουργὸς καὶ ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων. Εὐριπίδῃ δὲ καὶ Σοφοκλεῖ καὶ ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων εἰσαγωγαῖς.[n]

accommodatos. Saepe sane, si versum detraxeris, forensem inuenies orationem.

IX. Nunc ad poëtas tragicos nos conferamus, non quod omnes poëtas voluere non debeamus; sed quod hic locus minime postulet, vt omnium in praesentia mentionem faciamus: de praecipuis dixisse sufficiat.

Aeschylus.

X. Aeschylus igitur primus orationis magnificentiae et amplitudini studuit, et decorum tum in concitatis affectibus exprimendis seruauit, tum conuersa et propria dictione mirum in modum ornatus: in verbis etiam propriis et rebus condendis atque innouandis frequens est. Euripide et Sophocle in ducendis personis magis varius.

Sopho-

l Illud ἦθος abest ab eodem libro. Ibidem mox fortasse inuerso verborum ordine legendum: πολιτικὴν ἂν εὕροι ῥητορείαν. *Sylb.*

m Fabius: Multum etiam moribus confert; in eloquendo quoque breuis, et magnificus, et diligens.

n Fabius: Tragoedias primus in lucem Aeschylus protulit, sublimis, et grauis, et grandiloquus, saepe vsque ad vitium.

o For-

Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης.

ιά. Σοφοκλῆς δ' ἐν τοῖς πάθεσι διήνεγκε, τὸ τῶν προσώπων ἀξίωμα τηρῶν. Εὐριπίδης μέν γ' ἀ τὸ ὅλον ἀληθὲς καὶ προσεχὲς τῷ βίῳ τῷ νῦν [o] ἥρεσεν· ὅθεν τὸ πρέπον αὐτὸν καὶ κόσμιον πολλαχῆ διέφυγε. καὶ ἀχὶ τὰ [p] γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη, καθάπερ Σοφοκλῆς, κατώρθωσεν· εἰ δέ τι ἄσεμνον καὶ ἀνανδρον καὶ ταπεινὸν, σφόδρα ἰδεῖν ἐστιν αὐτὸν ἠκριβωκότα. καὶ Σοφοκλῆς μὲν ἀ περιττὸς ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἀναγκαῖος· ὁ δ' Εὐριπίδης πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς. καὶ ὁ μὲν ποιητικός ἐστιν ἐν τοῖς ὀνόμασι, καὶ πολλάκις ἐκ πολλῆ τῆ μεγέθος εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων, οἷον εἰς ἰδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται· ὁ δ' Εὐριπίδης ἔτε ὑψηλός ἐστιν, ἔτε μὴν λιτὸς, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται. τῶν δὲ κωμῳδῶν [q] μιμεῖται τὰς

Sophocles et Euripides.

XI. Sophocles autem in concitatis affectibus effingendis excelluit, personarum seruata dignitate. Euripidi non omnino veritas, et praesenti vitae nostrae accommodata ratio placuit; ex quo etiam factum est, vt saepe a decoro aberret. Nec generosos et praestantes personarum mores et affectus, quemadmodum Sophocles, feliciter expressit: contra inhonestos, effoeminatos, et abiectos videre licet eum summo studio expressisse. Et Sophocles quidem in dicendo superuacaneus atque redundans non est, sed necessaria tantum persequitur: Euripides vero in oratoriis inductionibus frequens. Ille nouorum verborum fabricator, ac saepenumero ex summa amplitudine in inanem sermonis ostentationem decidens, quasi omnino ad vulgarem humilitatem delabitur: hic neque sublimis est, neque tamen submissus, sed ex vtrisque temperata dictionis mediocritate vtitur: * et fere omnes dicendi virtutes

Comi-

o Forsan rectius ἥρμοσεν, *aptauit, accommodauit. Sylb.*

p Fortasse γενναῖα malet aliquis pro γενικὰ. sed vocabulum hoc sic etiam infra, p. 109. [iuxta *Ed. Sylb.*] vsurpatum. *Sylb.*

* *Al.* Comicorum vero imitandae sunt virtutes dicendi omnes.

q Procul dubio infinitiue le-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λεκτικὰς ἀρετὰς ἁπάσας· εἰσὶ γὰρ καὶ τοῖς νοήμασι καθαροὶ, καὶ σαφεῖς, καὶ βραχεῖς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ δεινοὶ, καὶ ἠθικοί. Μενάνδρου δὲ καὶ τὸ πρακτικὸν θεωρητέον.[r]

ΚΕΦ. γ'.

[[s] Περὶ τῶν ἱστορικῶν.]

Ἡρόδοτος καὶ Θουκυδίδης.

Τῶν μέντοι συγγραφέων Ἡρόδοτος μὲν ἐξείργασται τὸ βέλτιον τὸ [b] πραγματικὸν εἶδος· τῷ δὲ λεκτικῷ ποτὲ μὲν πλεονεκτεῖ Θουκυδίδης, ποτὲ δ' ἔμπαλιν. ἔστι δ' ἐν οἷς ἐξισῶνται. τῇ μὲν ἀκριβείᾳ τῶν ὀνομάτων,

Comicorum imitatur; sunt enim sententiis nitidi, perspicui, concisi, magnifici, acres, et ad vitam et ad mores accommodati. Menandri etiam genus, quod in actione et materia cernitur, spectandum atque considerandum est.

CAP. III.

[DE HISTORICIS.]

Herodotus et Thucydides.

Ex Historicis optime Herodotus eam partem historiae, quae res continet, elaborauit: ea vero parte, quae elocutionem continet, quandoque superior Thucydides, quandoque e diuerso. Est et vbi pares inueniuntur. Accurata verborum electione in sermo-

gendum μιμεῖσθαι, subaudito impersonali χρὴ: vt satis manifestum est ex seq. v. *Sylb.*

r Fabius: Illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant, vtiliorem longe Euripidem fore. Namque is sermone, quo ipsum reprehendunt, quibus grauitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior, magis accedit oratorio generi.

a Inclusa ista, Περὶ τῶν ἱστορικῶν, absunt a scripto libro. *Sylb.*

b Idem liber pro πραγματικὸν habet πρακτικὸν, vt paulo ante, v. 3. *Sylb.*

c Fa-

ἐν οἷς ἑκάτεροι προήρηνται διαλόγοις, ἀποσώζουσι τὸ ἴδιον· τῆς δὲ σαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δέδοται. καὶ τὸ μὲν σύντομόν ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δ' ἐναργὲς παρ' ἀμφοτέροις. ἐν μέντοι τοῖς ἠθικοῖς κρατεῖ Ἡρόδοτος, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης. πάλιν καλλιλογία καὶ μεγαλοπρεπείᾳ διαφέρουσιν οὐδὲν ἀλλήλων, ἀλλ' ἑκάτεροι τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων ἀρετῶν κρατοῦσι. ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ καὶ τόνῳ καὶ τῷ περιττῷ καὶ πολυσχηματίστῳ παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης· ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίστῳ, μακρῷ διενεγκόντα τὸν Ἡρόδοτον εὑρίσκομεν· καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον, πραγματείαν καὶ προσωποποιΐαν μᾶλλον ὁ τετήρηκε.[c]

fermocinationibus, in quibus ambo occupantur, vterque suam proprietatem seruat. Sed perspicuitatis laudem omnes sine controuersia Herodoto deferunt. Ac breuitas quidem propria est Thucydidi: euidentia vtrique communis. In moribus primas fert Herodotus; in affectibus Thucydides. Rursum elegantia ac magnificentia nihil alter ab altero differt, sed in his et huiusmodi virtutibus ambo excellunt. Viribus, robore, neruis, et orationis grauitate, ac figurarum varietate Thucydides praecellit: suauitate vero et suadendi facultate, iucunditate, et sponte nata simplicitate, non elaborata, Herodotum superiorem inuenimus; ac nullam compositionem et personarum fictionem magis seruauit, quam hanc morum et ingenii simplicitatem.

Philistus

e Fabius: Densus, et breuis, et semper instans sibi Thucydides: dulcis et candidus et effusus Herodotus: ille concitatis, hic remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate. *Idem alibi de Herodoto*: In Herodoto vero cum omnia (vt ego quidem sentio) leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam iucunditatem, vt latentes etiam numeros complexa videatur.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Φίλιστος καὶ Ξενοφῶν.

Β΄. Φιλίστᾳ δὲ καὶ Ξενοφῶντος, ὁ μὲν Ξενοφῶν Ἡροδότᾳ ζηλωτὴς ἐγένετο κατά τε τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς, καὶ [d] τὰς ἠθικὰς τῶν διαλεκτικῶν, πῇ μὲν ὅμοιος, πῇ δ' ἐλάττων. [e] ἐλεγκτικὸς μὲν γὰρ καὶ καθαρὸς τοῖς ὀνόμασι, καὶ σαφὴς καὶ ἐναργὴς, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν ἡδὺς [f] καὶ εὔχαρις, ὡς καὶ πλεῖον ἐκείνῳ· ὕψει δὲ καὶ μεγαλοπρεπείας καθόλου τῇ ἱστορικῇ [g] πράγματος οὐκ ἐπέτυχεν· ἀλλ' οὐδὲ τῷ πρέποντος τοῖς προσώποις πολλάκις ἐσχάσατο, περιτιθεὶς ἀνδράσιν ἰδιώταις καὶ βαρβάροις ἔσθ' ὅτε λόγους φιλοσόφους, λέξει χρώμενος λόγοις πρεπούσῃ μᾶλλον, ἢ στρατιωτικοῖς κατορθώμασι. [h] Φίλιστος δὲ μιμητὴς ἐστι Θουκυδίδου, ἔξω τοῦ ἤθους· τὸ μὲν γὰρ ἐλεύθερον καὶ φρονήματος μεστὸν· τοῦτο δὲ θεραπευτικὸν τῆς τυράννων καὶ [i] ἄλλων πλεονεξίας. ἐζήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελῆ καταλιπεῖν, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον· ἔπειτα καὶ τὴν ἀταξίαν αὐτοῦ τῆς οἰκονομίας καὶ δυσπαρακολούθητον τὴν πραγματείαν τῇ συγχύσει τῶν εἰρημένων πεποίηκε. τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐζήλωκε Θουκυδίδου· τὸ δὲ τραχὺ καὶ πυκνὸν καὶ εὔτονον καὶ ἐναγώνιον πάνυ ἀκριβῶς ἀπεμάξατο· ἔπειτα μὴν ὁμοίως τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνθυμημάτων, καὶ τὰ βάρη καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς σχηματισμούς. μικρὸς δέ ἐστι καὶ ταπεινὸς κομιδῇ ταῖς ἐκφράσεσιν, ἤτοι τόπων, ἢ ναυμαχιῶν, ἢ πεζῶν παρατάξεων, ἢ οἰκισμοῦ πόλεων. οὐδὲ ὁ λόγος τῷ μεγέθει τοῦ πράγματος ἐξισοῦται. συνετὸς

Philiſtus et Xenophon.

II. Nunc de Philiſto et Xenophonte dicamus. hic quidem Herodoti aemulus et in virtutibus rerum tractandarum et diſpoſitionis fuit, et in moribus ſermocinantium imitandis quodammodo ſimilis ac par, quodammodo impar. eſt enim eloquens, verbis purus, perſpicuus ac illuſtris, in compoſitione dulcis et venuſtus, ita vt etiam eum in hac parte antecellere videatur. hiſtoricarum autem rerum illam ſublimitatem atque magnificentiam omnino non eſt affecutus: quin nec decorum perſonarum ſaepe ſeruauit, attribuens interdum hominibus indoctis ac barbaris ſermones e media philoſophia depromtos, et ea forma dictionis vtens, quae palaeſtrae magis, quam pugnae, conueniat. *Philiſtus* vero Thucydidem ſequitur, moribus exceptis. hic enim liber eſt, et animi magnitudinis ac grauitatis plenus: ille tyrannorum et aliorum cupiditati plus nimio ſubſeruit. Ac primum quidem in eo imitatus eſt Thucydidem, quod eodem modo, quo ille, inchoatum atque imperfectum hiſtoriae argumentum reliquit: tum quod collocationis et diſpoſitionis ordinem perturbat, et quod rerum, quae narrantur, confuſione hiſtoriam difficilem reddit. Thucydidis illud obſcurum ac affectatum dictionis genus neglexit: caeterum rotundum, denſum, et acre ac contentioſum, ſumma diligentia expreſſit; non tamen eandem elegantiam, maieſtatem, contentionum copiam, pondera, affectus atque figuras. In deſcribendis enim locis, naualibus pugnis, pedeſtribus copiis, et conſtitutionibus vrbium, perexilis eſt atque depreſſus, neque oratio rei amplitudini reſpondet: prudens tamen, et ad

d Opinor, poſita poſt τὰς ἠθικὰς hypodiaſtole, pro τῶν διαλεκτικῶν rectius legi τῷ διαλεκτικῷ, ſeu τῷ δὲ λεκτικῷ. *Sylb.*

e Ἐλεγκτικὸς legitur etiam in ſcripto libro. ſed mihi non eſt dubium, quin vera lectio ſit ἐκλεκτικός: vt colligere licet ex p. 131. [iuxta *Ed. Sylb.*] vbi plenius haec tractantur. *Sylb.*

f Scriptus liber habet: καὶ εὔχαρις, καὶ πλείων ἐκείνῳ. ſed verius fortaſſe, vt infra p. 131. [iuxta *Ed. Sylb.*] ᾧ μεῖζον ἐκείνῳ. *Sylb.*

g Pro πράγματος in ſcripto libro eſt ſpatium vacuum. *Sylb.*

h Ὁ Φίλιστος (inquit Theon) τὸν Ἀττικὸν ὅλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τοῦ Θουκυδίδου μετενήνοχε: Vnde intelligimus, vt obſeruauit Cl. Schefferus, quid voluerit Tullius, quando Philiſtum in Epiſtola ad Quintum fratrem Puſillum Thucydidem appellat.

i Scriptus liber pro ἄλλων habet ἄλλων. ſed conuenientius ἄλλου. infra p. 131. [iuxta *Ed. Sylb.*] ταπεινὸν eſt pro eodem. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μέντοι, καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Θουκυδίδῃ πρὸς τὰς ἀληθεῖς ἀγῶνας ὠφελιμώτερος.[k]

Θεόπομπος.

γ'. [l]Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος, πρῶτον μὲν ἐν τῷ προελέσθαι τοιαύτης ἱστορίας ὑποθέσεις, ἄξιος ζήλου· [m]μετὰ δὲ, οἰκονομίας· ἔχει γὰρ τὸ εὐπαρακολούθητον καὶ σαφὲς ἡ γραφή· ἔτι δὲ καὶ τῆς ποικιλίας τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν· ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐφ' ἑκάστοις παῤῥησίας· καὶ μὴν ὀδὲ τὰς ἀπορῥήτους τῶν γενομένων, ἢ λεχθέντων, αἰτίας ἐγκρύψασθαι, σοχάσασθαι δ' ἀκριβῶς τῆς τῶν

ad * verorum certaminum descriptionem Thucydide longe vtilior.

Theopompus.

III. Theopompus autem Chius, primum quod huius generis historiae materiam delegerit, imitatione dignus est: deinde propter dispositionis elegantiam: (continet enim maximam facilitatem et euidentiam illius scriptio) praeterea etiam propter rerum, quas tractat, varietatem: quin etiam propter summam in singulis rebus exponendis libertatem. postremo suspiciendus est, quod occultas et abditas, siue gestorum, siue dictorum, causas, silentio non praetereat; sed animum eorum, qui vel aliquid dixe-

* Ad vera certamina *Thucydides* magis idoneus, id est, ad veras ac serias causarum actiones.

k Fabius: Philistus quoque meretur, qui turbae quamuis bonorum post hos auctorum eximatur, imitator Thucydidis: et vt multo infirmior, ita aliquatenus lucidior. *Habes apud Dionysium quod apud Quinctilianum desideras, quibus in rebus Philistus Thucydide infirmior, quibus item lucidior: nam εὐπαρακολούθητον et σαφὲς coniungit Dionysius, quibus opponitur τὸ δυσπαρακολούθητον.* Idem *Fabius*: Quid ego commemorem Xenophontis illam iucunditatem inaffectatam, sed quam nulla affectatio consequi possit? vt ipsae sermonem Gratiae finxisse videantur.

l In scripto libro est θεόπεμπλος bis. sed perperam; nam infra quoque Θεόπομπος nominatur, p. 131. [iuxta *Ed. Sylb.*] et alibi. *Sylb.*

m Scriptus liber habet μετὰ οἰκονομίας, sine coniunct. δέ. *Sylb.*

n Pro

εἰπόντων, ἢ πεποιηκότων, γνώμης. τὸ λεκτικὸν αὐτῷ τῷ Ἰσοκρατικῷ παραπλήσιον, πλὴν ὅσον [n]μικρόν ἐστι καὶ σφόδρα εὔτονον, τὰ δ' ἄλλα ὁμοία ἡ λέξις. καὶ γὰρ κοινὴ, καὶ σαφὴς, καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ σεμνὴ, καὶ πομπικὴ, συνθέσεως τετυχηκυῖα τῆς πρὸς ἡδονήν. πονηρὰ δὲ καὶ πολλὴ [o]τις τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρασις· καὶ κατ' ἐπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοιοειδεῖς τῶν σχηματισμῶν. διήμαρτε δὲ καὶ ὁ μάλιστα [p]ἐντὸς πρακτικῆς, κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγάς. καὶ γὰρ ψυχρῶς ἔνιαι καὶ ἀκαίρως λέγονται· καθάπερ τὰ περὶ τὸν ἐν Μακεδονίᾳ Σειληνὸν ἱστορηθέντα, καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα τὸν πρὸς τῇ τριήρει ναυμαχοῦντα.[q]

dixerunt, vel gesserunt, egregia coniectura sit affecutus. Dicendi eius forma ab Isocratea non discrepat, nisi quod exilis est, et nimis flexibilis: in reliquis omnibus similis eius oratio Isocrateae. est enim communis, aperta et clara, ampla, grauis, pompae similis, ad delectationem composita. Vitiosa vero est, cum frequens vocalium collisio, tum de industria in orbem circumductae circumscriptiones, et similis verborum exitus. Peccauit autem in digressionibus aliis super alias inducendis, quod maxime ad negotiale genus historiae pertinet. Etenim inepte et intempestiue quaedam in his ab eo narrantur: cuiusmodi sunt illa, quae commemorat de Sileno in Macedonia, et de dracone ad triremem nauali pugna contendente.

CAP.

n Pro μικρὸν legendum potius πικρὸν, vt infra p. 132. [iuxta *Ed. Sylb.*] μικρὸν certe minus huc quadrare, indicant etiam sequentia. *Sylb.*

o Steph. editio habet τῆς: *Amasaei* liber τις, vt nos. sed talis quaepiam huius membri lectio requiritur: πονηρὰ δὲ ἡ πολλὴ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως εὐλάβεια: vt *Cicero* quoque alicubi *Theopompum* a quibusdam acriter reprehensum scribit, quod vocalium coniunctionem tantopere fugerit. idemque infra, p. 132. [iuxta *Ed. Sylb.*] repetit etiam ipse *Dion. Sylb.*

p Scriptus *Amasaei* liber habet ἐν ταῖς πρακλικαῖς. vera lectio procul dubio haec est: διήμαρτε δὲ καὶ ἐν τοῖς πραγματικοῖς, (seu ἐν τῷ πραγματικῷ τύπῳ) καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. vt ex p. 132. [iuxta *Ed. Sylb.*] satis manifestum est. *Sylb.*

q Fabius: Theopompus iis pro-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ΚΕΦ. δ'.

[a]Περὶ τῶν φιλοσόφων.

Τῶν φιλοσόφων δ' ἀναγνωστέον τάς τε Πυθαγορικὰς, τῆς σεμνότητος καὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῶν δογμάτων εἵνεκεν· ἃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπαγγελίας. μεγαλοπρεπεῖς γὰρ τῇ λέξει καὶ ποιητικοί. καὶ ἃδὲ παραλείπουσι τὴν σαφήνειαν, ἀλλὰ κεκραμένῃ τῇ διαλέκτῳ χρώμενοι. μιμητέον δὲ μάλιστα Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα, τῶν δ' ἠθῶν χάριν, καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας. παραληπτέον δὲ καὶ Ἀριστοτέλη εἰς μίμησιν τῆς τε περὶ τὴν ἑρμηνείαν δεινότητος καὶ τῆς σαφηνείας, καὶ τᾶ ἡδέος καὶ πολυμαθᾶς· τᾶτο γάρ ἐστι μάλιστα παρὰ τᾶ ἀνδρὸς λαβεῖν. φιλοτιμώμεθα δ' αὐτᾷ καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐντυγχάνειν, ἃδ' ἐλάττονος ἂσι σπουδῆς ἀξίοις.[b]

CAP. IV.

DE PHILOSOPHIS.

Ex Philosophis legendi sunt Pythagorei, non modo grauitatis, morum, praeceptionum ac sententiarum causa, sed etiam elocutionis. Magnifica enim et ampla vtuntur oratione, et quae quodammodo ad poësin accedit. Neque etiam perspicuitatem praetereunt, verum mixto genere dicendi vtuntur. Sequi autem in primis debemus Xenophontem et Platonem, tum morum, tum suauitatis, tum magnificentiae gratia. Neque ab imitatione excludendus est Aristoteles, cum propter summam, quam in elocutione adhibet, grauitatem et perspicuitatem, tum propter iucunditatem, et variam eruditionem rerum; quam vel maxime a viro illo mutuari possumus. Danda etiam est opera, vt in libris discipulorum eius toti simus: digni enim sunt, quibus non minimum studii impendatur.

II. Quoproximus, vt in historia praedictis minor, ita oratori magis similis.

a Scriptus *Amasaei* liber habet Χαρακτὴρ τῶν φιλοσόφων: non absurde. *Sylb.*

b Fabius: Quid Aristotelem? quem dubito scientia rerum,

β'. Ἐπειδὴ τοίνυν τὰ περὶ τῶν ἄλλων ἀναγνωσμάτων ἐστὶν ἡμῖν κεφαλαιωδῶς ἐξειργασμένα, ῥητέον λοιπὸν καὶ ὃ παρὰ τῶν ῥητορικῶν ἐστιν ἑκάστῳ λαβεῖν· ὃ δὴ καὶ μᾶλλον ἡμῖν ἀναγκαῖον.

ΚΕΦ. έ.

[[a]Περὶ τῶν ῥητόρων.]

Λυσίας.

Ο Λυσιακὸς λόγος πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον ἐστὶν αὐτάρκης, καὶ τὸ μὲν αὐχμηρὸν ἐκπέφευγως, πανυ δὲ [[b]ἄτος καὶ σενος κατὰ τὴν ἀπάγγελίαν, ἔτι δὲ] καὶ κομψος καὶ ἀληθὴς, καὶ [c]τῶν ἀττικισμῶν εὖ-

II. Quoniam igitur de aliorum lectione summatim diximus, restat, vt dicamus, ecquidnam de singulis oratoribus sumere liceat: quod etiam nostro instituto magis necessarium est.

CAP. V.

[DE ORATORIBVS.]

Lysias.

Lysiae oratio, si vsum, et id, quod necessarium est, spectes, per se sufficit: ab omni siccitate et squalore abhorret: in eloquendo prorsus angusta est, tum etiam comta et vera, atque Atticarum elegantiarum venere consparsa:

rum, an scriptorum copia, an eloquendi suauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem. Platoni *autem tribuit Fabius, quod Dionysius Pythagoricis in genere. ait enim, eum esse* praecipuum philosophorum acumine differendi, et eloquendi facultate diuina quadam et Homerica. multum enim, *inquit*, supra prosam orationem, et quam pedestrem Graeci vocant, surgit.

a Ab Amasaei libro scripto absunt inclusa et hic et v. 7. minus recte *Sylb.*

b Malet forsan aliquis σύντομος pro ἄτος: quod ea dicendi virtus in Lysia praecaeteris infra [p. 83. iuxta *Ed. Sylb.*] commendetur. *Sylb.*

c τῶν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

χαρις· ὁ μὲν συνεχῶς αὐξητικὸς, πλὴν τῦ σκοπῦ λεληθότως ἐπιτυγχάνων, μετὰ κεκραμένης τῆς κατὰ τὴν χάριν ἡδονῆς· ὡς ἀναγινωσκόμενον μὲν, οὐχ ὅλον νομίζεσθαι, χαλεπὸν δὲ εὑρίσκεσθαι ζηλῶν πειρωμένοις. μάλιστα δ' ἐπιτευκτικὸς ἐν ταῖς [d]διηγήσεσιν. ἰσχνότητι γὰρ τῆς φράσεως σαφῆ καὶ ἀπηκριβωμένην ἔχουσι τὴν τῶν [e]πραγμάτων ἔκθεσιν.[f]

Ἰσοκράτης.

β'. Ὁ δ' [g]Ἰσοκρατικὸς κομψεύεται μὲν, ἀλλὰ μετὰ σεμνότητος, καὶ πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον, ἢ δικανικώτερος. ἔχει δὲ τὸν κόσμον μετ' ἐνεργείας, καὶ πομπικός ἐστι μετὰ τῦ ἀνυσικῦ καὶ χρησίμου· ὁ μὴν

sperſa: non tamen perpetuo auget et amplificat; niſi quando ſcopum ſenſim et latenter attingit, cum temperata quadam dicendi voluptate: ita, vt, dum legitur, facilis exiſtimetur; difficilis autem iis, qui eum imitari aggrediuntur. Maxime vero in narrationibus excellit. Subtilitate enim ac dictionis tenuitate apertam atque accuratam continet rerum explicationem.

Iſocrates.

II. Oratio Iſocratis eſt illa quidem nitida et comta; caſta tamen et modeſta, ac conuentibus magis, quam foro, accommodata. Ornatum autem habet ſumma euidentia temperatum, et apparatum efficientia quadam et vtilitate conditum: non tamen

c τῶν ἀτλικισμῶν εὖχαρις vel ratione copiae dictum eſt, vel per ellipſin cauſalis ἕνεκα. *Sylb.*

d Scriptus liber habet δικάσεσι. ſed verum eſſe vulgo διηγήσεσι, ſatis declarant, quae infra [p. 87. iuxta *Ed. Sylb.*] tractantur fuſius. *Sylb.*

e Idem liber habet τῶν προσώπων: nimis anguſte. *Sylb.*

f Fabius, *quum de Demoſthene, Aeſchine, et Hyperide iam verba feciſſet*: His, *inquit*, aetate Lyſias maior, ſubtilis atque elegans, et quo nihil, ſi oratori ſatis ſit docere, quaeras perfectius. nihil enim eſt inane, nihil arceſſitum: puro tamen fonti, quam magno flumini, propior. *Idem alibi de eodem*: Nam neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque rarum laetioribus numeris corrumpendum erat. Perdidiſſet enim gratiam, quae in eo maxima eſt, ſimplicis atque inaffectati coloris: perdidiſſet fidem quoque.

g Cum ὁ Ἰσοκρατικὸς ſubintelligendum λόγος, vt p. 431. v. 5. *Sylb.*

ἀγωνιστικός· περιγράφων δὲ τὴν ἀπαγγελίαν ταῖς περιόδοις, καὶ ὅλως μεσότητα σωφρονίζων λιτότητι, τὸ δὲ λιτὸν ἐξαίρων. καὶ αὐτῦ μάλιστα ζηλωτέον τήν τε τῶν ὀνομάτων συνέχειαν, καὶ τὸ τῆς ὅλης ἰδέας ἐπιδεικτικόν.[h]

Λυκοῦργος.

γ'. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἔστι διαπαντὸς αὐξητικὸς, καὶ [i]διηρημένος, καὶ σεμνὸς, καὶ ὅλος κατηγορικὸς, καὶ φιλαλήθης, καὶ παῤῥησιαστικός· ὁ μὴν ἀστεῖος, οὐδὲ ἡδὺς, ἀλλ' ἀναγκαῖος. τούτῳ χρὴ ζηλῶν μάλιστα τὰς δεινώσεις.

Δημοσθένης.

δ'. [k]Ὁ δὲ Δημοσθενικὸς εὔτονος τῇ φράσει, κε-

tamen foro et contentionibus accommodata. Caeterum ambitibus dictionem circumſcribit, ac omnino mediocre dicendi genus tenuitate quadam emendat, et tenue extollit. Atque potiſſimum ipſius verborum continuatio et comprehenſio obſeruanda eſt, ac totum dicendi genus demonſtratiuum.

Lycurgus.

III. Ipſe vero Lycurgus perpetuo increſcit et inſurgit, diſtinctus, grauis, in accuſatione omnino totus, veri ſtudioſus, atque libertatis amans: orator tamen nec vrbanus, nec feſtiuus; ſed in neceſſariis tantum occupatur. Huius vehementia et grauitas potiſſimum imitanda eſt.

Demoſthenes.

IV. Demoſthenis oratio dictionis vehementia praedita eſt, remiſſis

h *Fabius:* Iſocrates in diuerſo genere dicendi nitidus et comtus, et palaeſtrae, quam pugnae, magis accommodatus: omnes dicendi veneres ſectatus eſt. nec immerito. auditoriis enim ſe, non iudiciis, compararat. inuentione facilis; honeſti ſtudioſus; in compoſitione adeo diligens, vt cura eius reprehendatur.

i Facile aſſentior *Stephano*, qui pro διηρημένος legit διηρμένος, vt apud *Hermogenem* eſt σεμνὸς καὶ διηρμένος πρὸς ὄγκον. de quo ſupra quoque ad p. 232. v. 7. et p. 257. v. 16. *Sylb.*

k Cum ὁ δὲ Δημοσθενικὸς ſubaudiendum λόγος, vt p. 432. v. 9. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κραμένος τοῖς ἤθεσι, καὶ λέξεως ἐκλογῇ κεκοσμημένος· καὶ χρώμενος τάξει τῇ κατὰ τὸ συμφέρον, καὶ μετὰ τῆς σεμνῆς τὴν χάριν ἔχων, καὶ συνεχής· οἷς μάλιστα δικαίως κατέχονται.[l]

Αἰσχίνης.

ε. Ὁ δ' Αἰσχίνης ἀτονώτερος μὲν τῷ [m]Δημοσθένους, ἐν δὲ τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικός ἅμα καὶ δεινός· καὶ ὁ πάνυ μὲν ἔντεχνος, τῇ δὲ παρὰ τῆς φύσεως εὐχερείᾳ κεχορηγημένος· καὶ σφόδρα ἐναργὴς καὶ βαρὺς, καὶ αὐξητικὸς καὶ πικρός. καὶ ἡδὺς μὲν αὐτόθεν ἐντυχόντι, σφοδρὸς δ' ἐξετασθείς.[n]

Ὑπερίδης.

ς'. Ὁ δὲ Ὑπερίδης εὔστοχος μὲν, σπάνιον δ' αὐξη-

remissis affectibus condita, ac verborum electione ornata: dispositione commoda vtitur, continua, et quae grauitate condita suauitatem habet, quibus vel maxime iudices tenentur.

Aeschines.

V. Aeschinis autem oratio remissior est oratione Demosthenis, in verborum delectu magnifica ac vehemens, neque valde ab arte instructa, sed facilitate, quam natura suppeditauit, adiuta, valde illustris est, et grauis: rem auget et dilatat, et acerbitate perstringit. Atque hinc factum, vt primo suauis ac iucunda, diligenter vero examinata vehemens appareat.

Hyperides.

VI. Hyperides quidem a scopo non aberrat, raro tamen rem ampli-

l Fabius: Decem oratorum, quos simul Athenis aetas vna tulit, longe princeps Demosthenes, ac paene lex orandi fuit: tanta vis in eo, tam densa omnia; ita quibusdam neruis intenta sunt; tam nihil otiosum, is dicendi modus, vt, nec quid desit in eo, nec quid redundet, inuenias.

m Scriptus *Amasaei* liber habet τῷ Δημοσθενικῷ: quod tum demum ferri poterit, si pro antecedenti Αἰσχίνης legamus Αἰσχίνειος, subaudito substantiuo λόγος.

n Fabius: Plenior Aeschines, et magis fusus, et grandiori similis, quo minus strictus: carnis tamen plus habet, minus lacertorum.

o Ama-

τικός· καὶ τῇ μὲν τῆς φράσεως [o]κατασκευῇ Λυσίαν ὑπερηρκὼς, [p]τῇ δὲ τῆς . . . πανουργίᾳ πάντας. ἔτι δὲ τῷ κρινομένῳ διαπαντὸς ἔχεται, καὶ ταῖς ἀνάγκαις τῷ πράγματος [q]πέφυκε, καὶ συνέσει πολλῇ κεχορήγηται, καὶ χάριτος μεστός ἐστι· καὶ δοκῶν ἁπλῶς, οὐκ ἀπήλλακται δεινότητος. τάττε ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον, ἔτι δὲ καὶ [r]τὰς ἐφόδους, ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζει.[s]

amplificat et exaggerat: et verborum constructione Lysiam, calliditate vero omnes superat. Ad haec * a causae iudicatione nullo tempore deflectit, sed semper in praecipuis ac necessariis causae negotiis insistit: multa prudentia locuples, ac venustate refertus, et quamuis simplex videtur, grauitate tamen non vacat. Huius in narrationibus subtile atque temperatum dicendi genus maxime exprimendum est: tum spectandae rationes atque argumenta, quibus ad causam accedit.

VII.

o Amasaei liber pro κατασκευῇ habet παρασκευῇ. *Sylb.*

p Lacunam, quae in scripto etiam libro est, *Dauid Hoeschelius* expleri posse putat vocabulo τάξεως. nam ὑποκρίσεως πανουργίαν hic locum non habere, cum *Plutarchus* e veteribus tradat, hunc oratorem ἄνευ ὑποκρίσεως δημηγορῆσαι. Infra sane in *Dinarcho*, p. 114. [iuxta *Ed. Sylb.*] *Hyperidem* ταῖς τε οἰκονομίαις ἀκριβέστερον, καὶ ταῖς κατασκευαῖς γενναιότερον εἶναι τῶν Λυσιακῶν affirmat *Dionysius*: eidemque p. seq. v. 2. inter caeteras virtutes tribuit τῶν πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, ac cum *Demosthenes* caeteros omnes dicendi virtutibus superarit, tamen κατὰ τὸ ἐλλειπὲς τῆς οἰκονομίας eum a nonnullis ἄγροικον dictum fuisse scribit, p. 115. [iuxta *Ed. Sylb.*] vt hac in parte *Hyperidem* praeferre videatur non tantum *Lysiae*, sed ipsi etiam *Demosthenis*. *Sylb.* Hiatum vnius vocis vocabulo εἰρωνείας explendum censeo. *Tollius* ad *Longinum*, p. 186.

* *Al.* a summa iudicii quaestione.

q Ἐμπέφυκε malit *Hoeschelius*.

r Post τὰς ἐφόδους desideratur relatiuum αἷς, vel saltem ὅπου: vt idem *Hoeschelius* monuit. *Sylb.*

s Fabius: Dulcis in primis et acutus Hyperides est: sed minoribus causis, vt non dixerim vtilior, magis par.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ζ'. Καί μοι καὶ τῶν ῥητόρων ἔστι [t]κεχαρακ]τηρισμένοι, καὶ δεδειγμένοι, τίνος ἀρετῆς ἐπειλημμένος εἰς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων καὶ αὐτὸς συνεισφέρει. τάττω δὲ ἕνεκα τὰς τῶν προειρημένων ἁπάντων ἰδέας διεξῆλθον, [u]ὥστε δεδεῖχθαι τὸν τρόπον τῆς ἐπιμελοῦς ἀναγνώσεως, ἐξ ἧς ὑπάρξει τὸ παρ' ἑκάστοις κατορθούμενον [x]αἱρεμένην, μήτε παρέργως τοῖς παλαιοῖς ἐντυγχάνειν, ([y]μήτε λεληθότως τὴν ὠφέλειαν προσγινομένην περιμένειν,) ἀλλ' ἐπισημόνως, ἄλλως τε καὶ κοσμήσειν μέλλοντι τὸν λόγον τοῖς παρὰ πάντων πλεονεκ]τήμασιν· ἃ καὶ [z]κα]θ' αὑτὰ μὲν οἰκεία φύσει τέρπει, εἰ δὲ καὶ κερασθείη διὰ τέχνης εἰς ἑνὸς τύπον λογικοῦ σώματος, βελτίων [a]ἡ φράσις τῇ μίξει γίνεται.

VII. Atque sic quidem Rhetorum horum characteres exhibuimus, ac virtutes, quibus singuli excellunt; vt perspectum habeat lector, quomodo vnusquisque ad vtilitatem suam conducat. Huius rei causa Rhetorum istorum ideas repraesentauimus, vt accuratae lectionis methodus pateat, qua id, quod in singulis praestantissimum, assequantur, quibus animus in veterum scriptis haud perfunctorie versari, [neque negligenter vtilitatem inde profecturam exspectare,] sed scienter iis vti, orationesque illorum virtutibus exornare: quae quidem suapte vi delectant, in vnum autem quasi orationis corpus artificiose redactae, nouam ex mixtura gratiam ei conciliant.

t *Amasaei* liber habet κεχαρισμένοι: minus apte. Ibidem mox post ἐπειλημμένος videtur deesse ἕκαστος, vt *Stephanus* quoque annotauit. *Sylb.*

u *Amasaei* liber habet ὡς ἐπιδεδεῖχθαι. *Sylb.*

x Malim αἱρεμένοις, vel αἱρεμένης. *Sylb.*

y Inclusa ex *Amasaei* libro sunt addita. *Sylb.*

z Καθ' αὑτὰ reciproce malit *Hoeschelius.*

a Articulus ἡ ex *Amasaei* libro. *Sylb.*

CICE-

CICERONIS ELOGIA DE ALIQVOT SCRIPTORIBVS GRAECIS: quae iis, quae Dionysius de iisdem, tum in his, tum in aliis libris, dixit, multum et ipsa lucis allatura videntur.

DE LYSIA.

Cicero in libro De optimo genere Oratorum:

Imitemur, si poterimus, Lysiam, et eius quidem tenuitatem potissimum: est enim multis in locis grandior. sed quia et priuatas ille plerasque, et eas ipsas aliis, et paruarum rerum causulas scripsit, videtur esse ieiunior; quoniam se ipse consulto ad minutarum genera causarum limauerit. *Paulo post*: Ita fit, vt Demosthenes certe possit summisse dicere, elate Lysias fortasse non possit.

Idem in Oratore:

Dicat igitur Attice venustissimus ille scriptor ac politissimus, Lysias. Quis enim id possit negare? dum intelligamus, hoc esse Atticum in Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens, aut ineptum.

In Bruto:

Quanquam in Lysia sunt saepe etiam lacerti, sic vt fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigosior. Sed habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa eius subtilitate admodum gaudeant.

DE ISOCRATE.

Cicero III. de Oratore:

Suauitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

Idem in Oratore:

Nam quum concisus Isocrati Thrasymachus minutis numeris videretur, et Gorgias, Thucydides autem praefractior, primus instituit dilatare verbis et mollioribus numeris explere sententias.

Idem III. de Oratore:

Idque princeps Isocrates instituisse fertur, vt inconditam antiquorum dicendi consuetudinem, delectationis atque aurium causa, (quemadmodum scribit discipulus eius, Naucrates) numeris adstringeret.

DE DEMOSTHENE.

Cicero in Oratore:

Hoc nec grauior exstitit quisquam; nec callidior, nec temperatior.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Idem in Bruto:

Sed tamen Antonius in verbis et eligendis (neque id ipsum tam leporis causa, quam ponderis) et collocandis, et comprehensione deuinciendis, nihil non ad rationem, et tanquam ad artem dirigebat: verum multo magis hoc idem in sententiarum ornamentis et conformationibus. quo genere quia praestat omnibus Demosthenes, idcirco a doctis oratorum est princeps iudicatus.

Idem in Oratore:

Demosthenes nihil Lysiae subtilitate cedit; nihil argutiis et acumine Hyperidi, nihil lenitate Aeschini, et splendore verborum. Multae sunt eius totae orationes subtiles, vt contra Leptinem: multae et totae graues, vt quaedam Philippicae: multae variae, vt contra Aeschinem, Falsae legationis, vt contra eundem pro causa Ctesiphontis.

Ibidem:

Nec enim nunc de nobis, sed de re dicimus. in quo tantum abest, vt nostra miremur, vt vsque eo difficiles ac morosi simus, vt nobis non satisfaciat ipse Demosthenes; qui, quanquam vnus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas.

Idem in Bruto:

Nam plane quidem perfectum, et cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris. nihil acute inueniri potuit in eis causis, quas scripsit, nihil (vt ita dicam) subdole, nihil versute, quod ille non viderit: nihil subtiliter dici, nihil presse, nihil enucleate, quo fieri possit aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel sententiarum, quo quicquam esset elatius.

Idem in Oratore:

Demosthenes minus facetus habetur: quo quidem mihi nihil videtur vrbanius; sed non tam dicax fuit, quam facetus.

DE AESCHINE.

Cicero III. De Oratore:

Suauitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

Idem De Optimo genere Oratorum:

Nihil enim illo oratore arbitror cogitari posse diuinius.

DE HYPERIDE.

Cicero I de Oratore;

Iam vero de legibus instituendis, de bello, de pace, de sociis,

sociis, de vectigalibus, de iure ciuium generatim in ordines aetatesque descripto, dicant vel Graeci, si volunt, Lycurgum, aut Solonem, (quanquam illos quidem censemus in numero eloquentium reponendos) sciisse melius, quam Hyperidem, aut Demosthenem, perfectos iam homines in dicendo et perpolitos.

Idem III de Oratore:

Acumen Hyperides, sonitum Aeschines, vim Demosthenes habuit.

Idem in Bruto:

Atticam subtilitatem Hyperidae volunt esse et Lysiae.

Idem in Oratore:

Ex Atticis non omnes faceti: Lysias satis et Hyperides, Demades praeter caeteros fertur.

DE HISTORICIS.

DE HERODOTO.

Cicero in Oratore, prius de Herodoto, deinde de Thucydide loquens:

Alter sine vllis salebris, quasi sedatus amnis, fluit: alter incitatior fertur, et de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.

Idem II de Oratore:

Namque et Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornauit, in causis nihil omnino versatum esse accepimus. atqui tanta est eloquentia, vt me quidem (quantum ego Graece scripta intelligere possum) magnopere delectet.

Idem in Oratore:

Itaque et Herodotus, et eadem superiorque aetas numero caruit, nisi quando temere ac fortuito.

Idem in I De legibus.

Quanquam et apud Herodotum, patrem historiae, et apud Theopompum sunt innumerabiles fabulae.

DE THVCYDIDE.

Cicero in Oratore:

Thucydides autem res gestas et bella narrat et proelia, grauiter sane et probe: sed nihil ab eo transferri potest ad forensem vsum et publicum. Ipsae illae conciones ita multas habent obscuras abditasque sententias, vix vt intelligantur: quod est in oratione ciuili vitium vel maximum.

Ibidem paulo post:

Quis porro vnquam Graecorum Rhetorum a Thucydide

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

quicquam duxit? at laudatus est ab omnibus: fateor: sed ita, vt rerum explicator prudens, seuerus, grauis, non vt in iudiciis versaret causas, sed vt in historiis bella narraret. Itaque nunquam est numeratus orator. Nec vero, si historiam non scripsisset, nomen eius exstaret, quum praesertim fuisset honoratus et nobilis. Huius tamen nemo neque verborum, neque sententiarum, grauitatem imitatur: sed quum mutila quaedam et hiantia locuti sunt, quae vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidis.

Ibidem:

Vt in Thucydide orbem modo orationis desidero, ornamenta comparent.

Ibidem:

Thucydides autem praefractior, nec satis (vt ita dicam) rotundus.

Ibidem:

Quo magis sunt Herodotus Thucydidesque mirabiles; quorum aetas quum in ea tempora, quos nominaui, incidisset, longissime tamen ipsi a talibus deliciis, vel potius ineptiis, abfuerunt. Alter enim sine vllis salebris, quasi sedatus amnis, fluit: alter incitatior fertur, et de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum: primisque ab his (vt ait Theophrastus) historia commota est, vt auderet vberius, quam superiores, et ornatius dicere.

Idem II De Oratore, quum de Herodoto verba fecisset:

Et post illum Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facile vicit: qui ita creber est rerum frequentia, vt verborum prope numerum sententiarum numero consequatur: ita porro verbis aptus et pressus, vt nescias, vtrum res oratione, an verba sententiis illustrentur.

Ibidem:

Antiquissimi fere sunt, quorum quidem scripta constent, Pericles atque Alcibiades, et eadem aetate Thucydides; subtiles, acuti, breues, sententiis magis, quam verbis, abundantes.

Idem in Bruto:

Huic aetati suppares, Alcibiades, Critias, Theramenes: quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breues, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.

Idem in Bruto:

Sed nimia vetustas nec habet eam, quam quaerimus, suauitatem, nec est iam sane tolerabilis. Num igitur, qui hoc sentiat,

sentiat, si is potare velit, de dolio sibi hauriendum putet? Minime: sed quandam sequatur aetatem. Sic ego istis censuerim et nouam istam quasi de musto ac lacu feruidam orationem fugiendam, nec illam praeclaram Thucydidis nimis veterem, tanquam Anitianam notam persequendam. Ipse enim Thucydides, si posterius fuisset, multo maturior fuisset et mitior.

DE PHILISTO.

Cicero II De Oratore:

Thucydidem consecutus est Syracusius Philistus; qui, quum Dionysii tyranni familiarissimus esset, otium suum consumsit in historia scribenda; maximeque Thucydidem est, sicut mihi videtur, imitatus.

Idem in Bruto:

Amatores huic desunt, sicuti multis iam ante seculis et Philisto Syracusio et ipsi Thucydidi. Nam vt horum concisis sententiis, interdum etiam non satis apertis, cum breuitate, tum nimio acumine, officit Theopompus elatione atque altitudine orationis suae: quod idem Lysiae Demosthenes: sic Catonis etc.

Idem I De diuinatione:

Dionysii mater, eius, qui Syracusiorum tyrannus fuit, vt scriptum apud Philistum est, et doctum hominem et diligentem, et aequalem temporum illorum, quum praegnans etc.

Idem Epist. ad Quintum fratrem lib. 2.

Siculus ille, capitalis, creber, acutus, breuis, paene pusillus Thucydides: sed vtros eius habueris libros, (duo enim sunt corpora) an vtrosque, nescio. me magis de Dionysio delectat. ipse est enim veterator magnus, et perfamiliaris Philisto Dionysius. *de quo loco vide Petr. Vict. Var. lect. lib.* 32. *cap.* 19.

DE XENOPHONTE.

Cicero in Oratore:

Xenophontis sermo, est ille quidem melle dulcior, sed a forensi strepitu remotissimus.

Idem in Bruto:

Librum conscriptum molli et Xenophonteo genere sermonis.

Idem in Oratore:

Xenophontis voce Musas quasi locutas ferunt.

Idem II de Oratore:

Denique etiam a philosophia profectus princeps Xenophon, Socraticus ille, post ab Aristotele Callisthenes, comes Alexandri, scripsit historiam: et hic quidem rhetorico paene

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

more, ille autem ſuperior leniore quodam ſono eſt vſus, et qui illum impetum oratoris non habeat; vehemens fortaſſe minus, ſed aliquanto tamen eſt, vt mihi quidem videtur, dulcior.

DE THEOPOMPO.

Cicero in Bruto:

Philiſti et Thucydidis conciſis ſententiis, interdum etiam non ſatis apertis, cum breuitate, tum nimio acumine, officit Theopompus elatione atque altitudine orationis ſuae.

Idem in Oratore:

Quod quidem Latina lingua ſic obſeruat, nemo vt tam ruſticus ſit, qui vocales nolit coniungere. In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas literas tantopere fugerit; et, ſi id magiſter eius, Iſocrates, at non Thucydides.

DE PHILOSOPHIS.

DE PLATONE.

Cicero in Oratore:

Longe omnium, quicunque ſcripſerunt, aut locuti ſunt, exſtitit et grauitate princeps Plato.

Ibidem:

Itaque video, viſum eſſe nonnullis, Platonis et Democriti locutionem, etſi abſit a verſu, tamen, quod incitatius feratur, et clariſſimis verborum luminibus vtatur, potius poëma putandum, quam Comicorum poëtarum.

Idem III de Oratore:

Plato non linguae ſolum, verum etiam animi ac virtutis magiſter.

Idem in Bruto:

Quis enim vberior in dicendo, Platone? Iouem ſiquidem aiunt philoſophi, ſi Graece loquatur, ſic loqui.

Idem in Oratore:

Has rerum formas appellat ideas ille non intelligendi ſolum, ſed etiam dicendi, grauiſſimus auctor et magiſter, Plato.

Idem III de Oratore:

Neque enim quiſquam noſtrum, quum libros Platonis mirabiliter ſcriptos legit, in quibus omnibus etc.

Idem I Tuſcul.

Credamus igitur Panaetio a Platone ſuo diſſentienti. Quem enim omnibus locis diuinum, quem ſapientiſſimum, quem ſanctiſſimum, quem Homerum philoſophorum appellat, huius hanc vnam ſententiam de immortalitate animorum non probat.

DE

DE ARISTOTELE.

Cicero in Bruto:

Quis Ariſtotele neruoſior? Theophraſto dulcior?

Idem in Oratore:

Quanquam enim et philoſophi quidam ornate locuti ſunt, (ſiquidem et Theophraſtus diuinitate loquendi nomen inuenit, et Ariſtoteles Iſocratem ipſum laceſſiuit) tamen horum oratio neque neruos, neque aculeos oratorios ac forenſes habet.

Idem III De Oratore:

Itaque Ariſtoteles ornauit et illuſtrauit doctrinam illam omnem: rerumque cognitionem cum orationis exercitatione coniunxit.

Idem in Topicis:

Quibus philoſophis eo minus ignoſcendum eſt, quod non modo rebus iis, quae ab Ariſtotele dictae et inuentae ſunt, allici debuerunt; ſed dicendi quoque incredibili quadam cum copia, tum etiam ſuauitate.

Idem in Oratore:

Sed quis omnium doctior? quis acutior? quis in rebus vel inueniendis, vel iudicandis, acrior Ariſtotele fuit? quis porro Iſocrati eſt aduerſatus infenſius?

Idem II De inuentione:

Ac veteres quidem ſcriptores artis, vſque a principe illo atque inuentore, Tiſia, repetitos, vnum in locum conduxit Ariſtoteles, et nominatim cuiuſque praecepta magna conquiſita cura perſpicue conſcripſit, atque enodata diligenter expoſuit; ac tantum inuentoribus ipſis ſuauitate et breuitate dicendi praeſtitit, vt nemo illorum praecepta ex ipſorum libris cognoſcat, ſed omnes, qui, quod illi praecipiant, velint intelligere, ad hunc, quaſi ad quendam multo commodiorem explicatorem, reuertantur.

Idem II de Oratore:

Erat enim ab iſto Ariſtotele, a cuius inuentis tibi ego videor non longe aberrare. atque inter hunc Ariſtotelem, cuius et illum legi librum, in quo expoſuit dicendi artes omnium ſuperiorum, et illos, in quibus ipſe ſua quaedam de eadem arte dixit,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

dixit, et hos germanos huius artis magiſtros, hoc mihi viſum eſt intereſſe, quod ille eadem acie mentis, qua rerum omnium vim naturamque viderat, haec quoque adſpexit, quae ad dicendi artem, quam ille deſpiciebat, pertinebant: illi autem, qui hoc ſolum colendum ducebant, laborarunt in hac vna ratione tractanda, non eadem prudentia, qua ille, ſed vſu in hoc vno genere, ſtudioque maiore.

Idem V De fin. bon. et mal.

Sed etiam Peripatetici veteres, quorum princeps Ariſtoteles, quem, excepto Platone, haud ſcio, an recte dixerim principem philoſophorum.

Idem I Tuſcul.

Ariſtoteles longe omnibus (Platonem ſemper excipio) praeſtans et ingenio et diligentia.

Hactenus *Cicero*: *ex cuius verbis aperiora fore videntur ea, quae a Dionyſio de iiſdem ſcriptoribus dicta ſunt. Conſulto autem ea adſcripſi, quod nonnulla ſint apud Dionyſium, quae operis alterius exemplaris egeant: quod quum nobis defuerit, tu locorum collatione damnum eius repende, in quo potiſſimum Quinctiliani, quae appoſuimus, verba te iuuabunt.*

[a] ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS

DE

ORATORIBVS ANTIQVIS COMMENTARII.

[b] Πολλὴν χάριν ἦν εἰδέναι τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ δίκαιον, ὦ κράτιστε Ἀμμαῖε, καὶ ἄλλων μέν τινων ἐπιτηδευμάτων ἕνεκα νῦν κάλλιον ἀσκημένων, ἢ πρότερον, ἐχ ἥκιστα δὲ τῆς περὶ τὰς πολιτικὰς λόγους ἐπιμελείας, ἃ μικρὰν ἐπίδοσιν [c] πεποιημένης ἐπὶ τὰ κρείττω. ἐν γὰρ δὴ τοῖς πρὸ ἡμῶν χρόνοις ἡ μὲν ἀρχαία καὶ Φιλόσοφος ῥητορικὴ προπηλακιζομένη καὶ δεινὰς ὕβρεις ὑπομένουσα κατελύετο, ἀρξαμένη μὲν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τελευτῆς ἐκπνεῖν καὶ μαραίνεσθαι κατ' ὀλίγον, ἐπὶ δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας μικρῷ δεήσασα

Ingentes aetati noſtrae agendae ſunt gratiae, optime Ammaee, tum propter alias artes, quae iam multo, quam antea, melius excoluntur, tum ſane propter ciuilis eloquentiae exercitationem, * qua vehementer homines ad magiſtratum ineundum promouentur. Nam ſuperioribus temporibus antiqua illa ac docta oratoria facultas deſpecta et multis adfecta iniuriis interiit; iam inde a morte Alexandri magni ſenſim deficiens paulatimque contabeſcens, noſtra tempeſtate eo peruenit, vt penitus propemodum

a In *Ed. Sylb.* Ἐκ τῶν Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων πρὸς Ἀμμαῖον ὑπομνηματισμῶν ταῦτα εὑρίσκεται.

b Prooemium hoc, in prima editione omiſſum, *Stephanus* in ſecunda editione adiecit ex *Italicis* bibliothecis. *Sylb.*

* *Al.* quae non mediocria fecerit incrementa.

c Πεποιημένοις in *Cod. Reg.* n. 3461.

d Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἰς τέλος ἠφανίσθαι. ἑτέρα δέ τις ἐπὶ τὴν ἐκείνης παρελθοῦσα τάξιν, ἀφόρητος [d] ἀναίδεια θεατρικὴ καὶ ἀνάγωγος, καὶ ἅτε φιλοσοφίας, ἅτ' ἄλλως παιδεύματος ἀδένος μετειληφυῖα ἐλευθερίως, λαθοῦσα καὶ παρακρουσαμένη τὴν τῶν ὄχλων ἄγνοιαν, ἐ μόνον ἐν εὐπορίᾳ καὶ τρυφῇ καὶ μορφῇ πλείονι τῆς ἑτέρας [e] διῆγεν, ἀλλὰ καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς προσασίας τῶν πόλεων, ἃς ἔδει τὴν φιλόσοφον ἔχειν, [f] εἰς ἑαυτὴν ἀνηρτήσατο· καὶ ἦν φορτική τις πάνυ καὶ ὀχληρά· καὶ τελευτῶσα παραπλησίαν ἐποίησε γενέσθαι τὴν Ἑλλάδα ταῖς τῶν ἀσώτων καὶ κακοδαιμόνων οἰκίαις. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείναις ἡ μὲν ἐλευθέρα καὶ σώφρων γαμετὴ κάθηται, μηδενὸς ἧσσα τῶν αὐτῆς κυρία· ἑταίρα δέ τις ἄφρων, ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ βίῳ παροῦσα, πάσης ἀξιοῖ τῆς οὐσίας ἄρχειν, σκυβαλίζουσα καὶ δεδιττομένη τὴν ἑτέραν· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν πάσῃ πόλει, καὶ ἐδημιᾶς ἦττον ἐν ταῖς εὐπαιδεύτοις· τοῦτο γὰρ ἁπάντων τῶν κακῶν ἔσχατον· ἡ μὲν Ἀττικὴ Μοῦσα καὶ ἀρχαία καὶ αὐτόχθων

dum exstincta sit. Alia autem, theatrali quadam impudentia infamis et contumax, in eius locum successit, quae nec philosophiam, nec alias humaniores artes, amplexa est; at imperitam hominum multitudinem decepit: nec solum maiorem abundantiam, maiores delicias, splendoremque illustriorem sectata est; verum ipsas etiam dignitates, vrbiumque magistratus, quos doctam illam eloquentiam habere par erat, ad se rapuit, et intolerabili se fastu iactans, eo Graeciam redegit, vt prodigis, deprauatis et infortunatis familiis eam similem effecerit. Nam sicuti in illis ingenua et prudens vxor sedet ingloria, cui omni supellectilis vsu interdictum est; vecors vero aliqua pellex, quae alterius necem machinatur, omnem supellectilem inuadit, sibique illius vsum arrogat, veram dominam vili pendens et perterrens: ita iam in omni rep. quin et in bene institutis, (quod profecto omnium malorum summum est) antiqua illa et innata Attica Musa,

d Rectius opinor ἀναιδείᾳ θεατρικῇ, i. e. δι' ἀναίδειαν θεατρικήν. *Sylb.*

e Forsan rectius διήγαγεν,

f Εἰς ἑαυτὸν *Reg.*

g Con-

[g] ἄτομον εἰλήφει σχῆμα, τῶν ἑαυτῆς ἐκπεσοῦσα ἀγαθῶν· ἡ δ' ἔκ τινων βαράθρων τῆς Ἀσίας [h] ἐχθὲς καὶ πρώην ἀφικομένη Μοῦσα, ἢ Φρυγία τις, ἢ Καρικόν τι κακόν, ἢ βάρβαρον, Ἑλληνίδας ἠξίωσε διοικεῖν πόλεις, ἀπελάσασα τῶν κοινῶν τὴν ἑτέραν, ἡ ἀμαθὴς τὴν φιλόσοφον, καὶ ἡ μαινομένη τὴν σώφρονα.

β'. Ἀλλὰ γὰρ ὁ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νὴ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε, καὶ παντὸς ἄλλου παιδαίου χρήματος. ἔδειξε δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος, εἴτε θεῶν τινος ἀρξάντος, εἴτε φυσικῆς περιόδου τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀνακυκλήσης, εἴτ' ἀνθρωπίνης ὁρμῆς ἐπὶ τὰ ὅμοια πολλὰς ἀγάσης· καὶ ἀπέδωκε τῇ μὲν ἀρχαίᾳ καὶ σώφρονι ῥητορικῇ τὴν δικαίαν τιμήν, ἣν καὶ πρότερον εἶχε, καλῶς [i] ἀπολαβεῖν· τῇ δὲ νέᾳ καὶ ἀνοήτῳ παύσασθαι δόξαν ἣ προσήκουσαν καρπουμένῃ, καὶ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς τρυφώσῃ. καὶ ὁ καθ' ἓν ἴσως τοῦτο μόνον ἐπαινεῖν τὸν παρόντα χρόνον καὶ τοὺς συμφιλοσοφοῦντας ἀνθρώπους ἄξιον, ὅτι

Musa, propriis bonis priuata, infamis facta est; noua autem haec e speluncis nonnullis heri et nuperrime exorta, vel Phrygia Musa, vel Caricum aliquod malum, aut potius barbarum, aliam e ciuitatibus eliminans, indocta scilicet doctam, sapientem insipiens, ipsas Graeciae ciuitates voluit administrare.

II. Verum tamen tempus non iustos tantum viros, teste Pindaro, sed ipsas etiam artes et studia conseruat. Atque nostrum hocce tempus egregie ostendit, quod, vel deo quopiam ita dirigente, vel circulo naturae in antiquum suum statum denuo reuoluto, vel humana inclinatione multos in idem studium impellente, antiquae et doctae eloquentiae meritam, quam prius habuerat, dignitatem cum honore reddit; nouae autem et imperitae, et in alienis bonis enutritae, honorem, quem immerito possidebat, ademit. Nec ob vnam hanc fortasse rem, aetatem nostram hominesque, qui etiam philosophiam sequuntur, laudare par est, quod meliori parti maiorem, quam dete-

g Conuenientius legemus ἄτοπον. *Sylb.*

h χθὲς *Reg.*

i Παραλαβεῖν *Reg.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὰ κρείττω τιμιώτερα ποιεῖν τῶν χειρόνων ἤρξαντο· καίτοι μέρος γε τῆ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν· ἀλλ' ὅτι καὶ ταχεῖαν τὴν μεταβολὴν καὶ μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν παρεσκεύασε γενέσθαι. ἔξω γὰρ ὀλίγων τινῶν Ἀσιανῶν πόλεων, αἷς [k]δι' ἀμαθίαν βραδεῖά ἐστιν ἡ τῶν καλῶν μάθησις, αἱ λοιπαὶ πέπαυνται τὰς Φορτικὰς καὶ ψυχρὰς καὶ ἀναισθήτας ἀγαπήσαι λόγους· τῶν μὲν πρότερον μέγα ἐπ' αὐτοῖς Φρονούντων, αἰδημένων ἤδη καὶ κατὰ μικρὸν ἀπαυτομολούντων πρὸς τὰς ἑτέρας, εἰ μή τινες παντάπασιν ἀνιάτως ἔχουσι· τῶν δὲ νεωστὶ τῆ μαθήματος ἀπτομένων εἰς καταΦρόνησιν ἀγόντων τὰς λόγους, καὶ γέλωτα ποιουμένων [l]τὴν ἐπ' αὐτοῖς σπουδήν.

γ'. Αἰτία δ' οἶμαι καὶ ἀρχὴ τῆς τοσαύτης μεταβολῆς ἐγένετο ἡ πάντων κρατοῦσα Ῥώμη, πρὸς ἑαυτὴν ἀναγκάζουσα τὰς ὅλας πόλεις ἀποβλέπειν· καὶ ταύτης τ' αὐτῆς οἱ δυναστεύοντες, κατ' ἀρετὴν καὶ ἀπὸ τῆ κρατίστου τὰ κοινὰ διοικοῦντες, εὐπαίδευτοι πάνυ καὶ γενναῖοι

deteriori, honorem tribuere inceperint; (et ſane initium dimidium totius dici operis ſoler) verum etiam, quod tam cita mutatio et incrementum per eos factum ſit. Omnes enim ciuitates, demtis nonnullis Aſiaticis, quae, quod non doceantur, difficulter rectam eloquentiam queunt addiſcere, intolerabilem illam, frigidam ſtupidamque amare deſierunt. Qui enim prius docti in iis erant vrbibus, pudore iam ducti, ad alios ſe (niſi incurabiles omnino ſint) accommodant: qui vero iam recenter ad diſcendum ſeſe applicant, hanc eloquentiam derident, et omne, quod ei impenditur, ſtudium exſibilant.

III. Huius ſubitae mutationis vnicam cauſam et originem arbitror omnium gentium dominam Romam, quae omnes gentes oculos in ſe iuſſit conuertere: huius quidem rectores, virtute et optima ratione rempublicam adminiſtrantes, et doctrinae ſe applicant, et optime et prudenter de artibus

[k] Δι' ἀμαθίας *Reg.* [l] Τὴν ἐπ' αὐτῶν *Reg.*

[m] Κε-

τὰς κρίσεις γενόμενοι· ὑΦ' ὧν [m]κοσμούμενον τό τε Φρόνιμον τῆς πόλεως μέρος ἔτι μᾶλλον ἐπιδέδωκε, καὶ τὸ ἀνόητον ἠνάγκασαν νῶν ἔχειν. τοιγάρτοι πολλαὶ μὲν ἱστορίαι σπουδῆς ἄξιαι γράΦονται τοῖς νῦν, πολλοὶ δὲ λόγοι πολιτικοὶ χαρίεντες ἐκΦέρονται, ΦιλόσοΦοί τε συντάξεις, ἃ μὰ Δία εὐκαταΦρόνητοι· ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ πραγματεῖαι καὶ Ῥωμαίοις καὶ Ἕλλησιν εὖ μάλα διεσπουδασμέναι προελήλυθασί τε καὶ προελεύσονται, κατὰ τὸ εἰκός. καὶ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, τηλικαύτης μεταβολῆς ἐν τούτῳ τῷ βραχεῖ χρόνῳ γεγενημένης, εἰ μηκέτι χωρήσει προσωτέρω μιᾶς γενεᾶς ὁ ζῆλος ἐκεῖνος τῶν ἀνοήτων λόγων. τὸ γὰρ ἐκ παντὸς εἰς ἐλάχιστον συναχθὲν, ῥᾴδιον ἐξ ὀλίγου μηδὲν εἶναι.

δ'. Ἀλλὰ γὰρ τὸ μὲν εὐχαριστεῖν τῷ μεταβαλόντι τὰ πράγματα χρόνῳ, καὶ τὸ τοὺς τὰ κράτιστα προαιρουμένους ἐπαινεῖν, καὶ τὸ τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγονότων εἰκάζειν, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἃ κἂν ὁ τυχὼν εἰπεῖν δύναιτο, ἀΦήσω. ἐξ ὧν δ' ἂν ἔτι μεί-

tibus diiudicant; ſub quibus ipſa ciuitatis ſapientia et prudentia exculta incrementi multum accepit; ipſoſque, qui mente carerent, mente intellectuque vti coëgit. Proinde iam multae et doctae per homines huius aetatis prodeunt hiſtoriae, multae quoque orationes ciuiles venuſtae eduntur, philoſophicique tractatus non ſane contemnendi, aliaque multa, tum Romani, tum Graeci, praeclara ſumma cum laude ediderunt opera, et adhuc, vt par eſt, edunt. Nec mirarer, cum tanta tam exiguo temporis ſpatio facta ſit mutatio, ſi intra vnum ſaeculum ſtudium illud erga indoctam eloquentiam penitus intercideret. Nam quod e ſummo in minimum deſcendit, facillime ex tenui in nihil deuenit.

IV. Sed omittam haec, nec gratias aetati et tempeſtati noſtrae agam, quod rem immutarit; nec eos, qui optima ſecuti ſunt, praedicabo, nec e prioribus de futuris coniecturam faciam; nec his ſimilia tractabo, quae vnuſquiſque etiam imperitus diceret. Sed arrepto vulgari,

[m] Κοσμούμενοι *Reg.* in margine κοσμούμενον.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ζω λάβοι τὰ κρείττονα ἰσχύν, ταῦτα πειράσομαι λέγειν, ὑπόθεσιν τῷ λόγῳ κοινὴν καὶ φιλάνθρωπον καὶ πλεῖστα δυναμένην ὠφελῆσαι λαβών. ἔστι δ' [n]ἤδη, τίνες εἰσὶν ἀξιολογώτατοι τῶν ἀρχαίων ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, καὶ τίνες αὐτῶν ἐγένοντο προαιρέσεις τῷ τε βίῳ καὶ τῷ λόγῳ, καὶ τί παρ' ἑκάστου δεῖ λαμβάνειν, ἢ φυλάττεσθαι· [o]καὶ θεωρήματα καὶ ἀναγκαῖα τοῖς ἀκούσι τὴν πολιτικὴν φιλοσοφίαν, καὶ [p]οὐδέ πω μακρὰ δία κοινὰ, οὐδὲ καθημαξευμένα τοῖς πρότερον. ἐγὼ γοῦν οὐδεμιᾷ τοιαύτῃ περιτυχὼν οἶδα γραφῇ, πολλὴν ζήτησιν αὐτῶν ποιησάμενος. ὁ μὲν δὴ διαβεβαιώσομαί γε, ὡς δὴ καὶ σαφῶς εἰδώς· τάχα γὰρ ἂν εἶέν τινες οἱ ἐμὲ διαλανθάνουσα τοιαῦται γραφαί. τὸ δὲ τῆς ἁπάντων ἱστορίας ὅρον ἑαυτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τῶν μὴ γεγονέναι τι τῶν δυνατῶν γενέσθαι, λέγειν, αὐθαδες πάνυ καὶ ὑπόρρω μανίας. περὶ μὲν οὖν τούτων οὐδὲν ἔχω, καθάπερ ἔφην, διαβεβαιώσασθαι. τῶν δὲ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, ὑπὲρ ὧν

vulgari, tum placituro, tum hominibus multum profuturo, argumento, haec dicere aggrediar, vnde meliora queant corroborari. Dicam igitur, quinam sint inter oratores et historicos maxime insignes, quae vniuscuiusque viuendi dicendique fuerit ratio, quae in ipsis imitanda, quae vero cauenda; quae praecepta seruanda iis, qui ciuilem philosophiam addiscunt, nec ea vnquam scripta, aut ab aliis dicta. Ego saltem huiusmodi scripta non vidi, cum tamen multum inquisierim. nec etiam affero, veluti certo id sciens: essent enim fortasse quaedam scripta, quae ipse nesciam exstare. Seipsum autem certam historiae omnium regulam facere, et dicere, facta non esse, quae fieri potuerunt, temerarium est, nec insaniae crimen effugit. Haec igitur, vti prius dixi, certo non asseram. Sed cum oratores rerumque gestarum scriptores, de quibus

n Pro ἤδη legendum puto ἤδε. *Sylb.*

o Aptius opinor ἃ θεωρήματα. *Sylb.*

p Cum *Hoeschelio* non absurde legemus οὐδέπω, *nondum*. *Sylb.*

ὁ λόγος, πολλῶν πάνυ ὄντων καὶ ἀγαθῶν, τὸ μὲν ὑπὲρ ἁπάντων γράφειν, μακρῷ λόγῳ δέομενον ὁρῶν, ἐάσω· τὰς δὲ χαριεστάτας ἐξ αὐτῶν προχειρισάμενος κατὰ τὰς ἡλικίας, ἐρῶ περὶ ἑκάστου· νῦν μὲν περὶ τῶν ῥητόρων· ἐὰν δ' ἐγχωρῇ, καὶ περὶ τῶν ἱστορικῶν. ἔσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες, τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, Λυσίας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος· τρεῖς δ' ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, Δημοσθένης, Ὑπερίδης, Αἰσχίνης· ὃς ἐγὼ τῶν ἄλλων ἡγοῦμαι κρατίστους. καὶ διαιρεθήσεται μὲν εἰς δύο συντάξεις ἡ πραγματεία· τὴν δ' ἀρχὴν ἀπὸ ταύτης λήψεται τῆς ὑπὲρ τῶν πρεσβυτέρων γραφείσης. προειρημένων δὴ τούτων, ἐπανάγειν καιρὸς ἐπὶ τὰ προκείμενα.

quibus dicimus, multi sint, iique boni; et de singulis quidquam dicere magni temporis foret, de omnibus non loquar. Sed, ex toto numero seligens optimos, per aetates singulas de singulis scribam: in praesenti quidem tractatu de oratoribus; si vero tempus et vita concedatur, etiam de historicis. Ex oratoribus tres erunt ex antiquioribus, Lysias, Isocrates, et Isaeus; tres e posterioribus, Demosthenes, Hyperides, Aeschines, quos ego caeteris censeo praestare. inque duo capita tractatus diuidetur: primo quidem de antiquioribus, dein de posterioribus erit sermo.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[a]ΛΥΣΙΑΣ.

Λυσίας [b]ὁ Κεφάλᾳ Συρακοσίων μὲν ἦν γονέων· ἐγενήθη δὲ Ἀθήνησι μετοικοῦντι τῷ πατρὶ, καὶ [c]συνεπαιδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων. ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα γεγονὼς, [d]εἰς Θουρίους ᾤχετο πλέων [e]σὺν

ἀδελφοῖς δυσὶ, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἔστελλον Ἀθηναῖοί τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς δωδεκάτῳ πρότερον ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· καὶ διετέλεσεν αὐτόθι πολιτευόμενος ἐν εὐπορίᾳ πολλῇ μέχρι τῆς συμφορᾶς τῆς κατασχούσης Ἀθηναίους ἐν Σικελίᾳ. μετ' ἐκεῖνο δὲ τὸ πάθος τασιάσαντος τὸν δήμου, ἐκπίπτει σὺν ἄλλοις τριακοσίοις Ἀτθικισμὸν [f]ἐγκληθεῖσι· καὶ παραγενόμενος αὖθις εἰς Ἀθήνας κατὰ ἄρχοντα Καλλίαν, ἕβδομον καὶ τεσσαρακοστὸν ἔτος ἔχων, ὡς ἄν τις εἰκάσειεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου διετέλεσε [g]τὰς διατριβὰς ποιούμενος [h]Ἀθήνησι. πλείστους δὲ γράψας λόγους εἰς δικαστήριά τε καὶ βουλὰς, καὶ πρὸς ἐκκλησίας εὐθέτους, πρὸς δὲ τούτοις παναγυρικοὺς, ἐρωτικοὺς, ἐπιστολικοὺς, τῶν μὲν ἔμπροσθεν [i]γεγενημένων ῥητόρων, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, ἠφάνισε τὰς δόξας· τῶν δὲ ἐπιγενομένων ὑπ' ὀλ-

DE LYSIA IVDICIVM.

Lysiae genus, vitae institutum, et scripta.

Lysias, Cephali F. parentes habuit Syracusanos: natus est Athenis, cum pater eo commigrasset, et cum nobilissimis Athenienſium literis operam dedit. Quindecimum iam annum agens, cum colonia, quam Athenienſes totaque Graecia, duodecimo ante bellum Peloponneſiacum anno, miserant, cum duobus fratribus in Thurios traiecit, vixitque illic feliciter admodum, vsque ad casum illum, qui Athenienſes omnes in Sicilia commorantes inuasit. Nam populo paulo post illic tumultuante, cum aliis trecentis, quod rebus Athenienſium studerent, accusatis, in exsilium pulsus est. Venit itaque continuo Athenas, anno aetatis, quantum coniectura assequi licet, quadragesimo septimo, Praetore Callia; et ex eo tempore se in dicendo Athenis exercuit. Multis autem scriptis orationibus iudicialibus et deliberatiuis insignibus, etiam panegyricis, amatoriis, epistolicis, omnium, qui prius floruissent, aut tum etiam florebant, oratorum gloriam obscurauit; et admodum paucis eorum,

[a] In *Cod. Reg.* 1. Λυσίου βίος παρὰ Πλουτάρχῳ. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἁλικαρνασέως. atque in *Cod. Reg.* 2. Λυσίου βίος γραφεὶς παρὰ Πλουτάρχῳ. ἕτεροι δὲ ἀντιλέγουσιν, ὅτι ἐγράφη παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἁλικαρνασέως. Verum hoc *de Lysia iudicium* non *Plutarcho*, (cuius etiam *vita Lysiae* exstat in *X. ORATORVM VITIS*) sed *Dionysio Halicarn.* adscribi debere constat ex p. 451. v. 7. *Hudſ.* Praeter *Hudsonianos* nonnulli alii codd. mſti, in quibus exaratur luculentissimum hoc de *Lysia* testimonium, puta in *Laurentiana* bibliotheca vnus, (LXX. 19.) in *Palatino — Vaticana* alter, (CXXXIV. 4.) *Plutarcho* id per errorem adsignant. Nescio, vnde desumtae sunt variae lectiones, quas in editione Rhetorum *Aldina* suppeditauit Bibliotheca Regia Cantabrigiensis. *Taylor.*

[b] Apud *Plutarchum* et *Photium*: ὁ Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου.

[c] Συνεπιτηδεύθη *Reg.* 2.

[d] Εἰς Θουρίους] Haec vrbs olim fuerat appellata Sybaris. de qua v. Dionyſ. Alex. p. 61. edit. Rob. Steph. Eam funditus euersam a Crotoniatis docet ad h. l. Eustathius, qui de colonia Graeciae haec habet: ὕστερον δὲ, τῆς πόλεως συνοικισθείσης ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων, Θούριοι προσηγορεύθησαν ἀπὸ κρήνης τινὸς ὁμωνύμου. et paulo post: ὕστερον μέντοι χρόνῳ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θούριον, ὡς εἴρηται, μετωνόμασαν. καὶ ἔστιν ἡ εἰς Θούριον ἀποικία πολλὴ ἐν ταῖς ἱστορίαις. Vide etiam de hac colonia Meurſium de fortuna Athen. p. 44. 45. Postea multi in illam vrbem contulerunt se securitatis causa, quod de Alcibiade Nepos VII. 4. 4. dicit, et de aliis Andocides contra Alcibiadem p. 28. fin. edit. Ald.

Ald. τοιγάρτοι διὰ ταῦτα (propter tributum imperatum ab Alcibiade) πολλοὶ τὴν πατρίδα τὴν αὐτῶν ἀπολιπόντες φυγάδες γίγνονται, καὶ ὡς Θουρίους οἰκήσοντες ἔρχονται. *Matthaei.*

[e] Ita etiam apud *Suidam* v. Λυσίας. Σὺν τῷ πρεσβυτάτῳ ἀδελφῷ, Πολεμάρχῳ, apud *Plutarchum* et *Photium*.

[f] Ἐγκληθεῖσι pro vulgo ἐκλην θεῖσι reposuerat etiam *Xylander* in suo *Cod.* et *Wolf.* nec aliter in *Reg.* 2.

[g] Τὰς διατριβὰς *Reg.* 1. et 2. a vulgatis articulus abest.

[h] Ἐν Ἀθήνησι *Reg.* 1. et 2.

[i] Γενομένων in *iisdem.*

[k] Τεκ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λοῖς τισι κατέλιπεν ὑπερβολὴν, ἀτ' ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων, καὶ μὰ Δί' ἔ τοι γε ταῖς φαυλοτάταις, εὐδοκιμῶν. τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, τίνι τε κρείττων ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἀκμασάντων, καὶ πῇ καταδεέστερος, καὶ τί δεῖ λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ, νῦν ἤδη πειράσομαι λέγειν.

β'. Καθαρός ἐστι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών, ἀ τῆς ἀρχαίας, ἢ κέχρηται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης· ὡς ἔστι [k] τεκμήρασθαι τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις, καὶ τοῖς Κριτίου, καὶ ἄλλοις συχνοῖς. κατὰ τοῦτο μὲν δὴ τὸ μέρος, ὅπερ ἐστὶ [l] πρῶτον καὶ κυριώτερον ἐν λόγοις, λέγω δὲ τὸ καθαρεύειν τὴν

rum, qui post secuti sunt, in omnibus dicendi generibus, et iis etiam praeclaris, excellens, cessit. Nunc autem dicere incipiam, quem dicendi characterem adhibuerit, quas virtutes in dicendo inuexerit, qua in re post sequentes superarit, et qua ab iis vicissim superatus sit, quid denique in eo in oratoria imitandum.

Lysias in elocutione purus.

II. In elocutione purus admodum est, et optima Attici sermonis norma: non antiqui illius, quo vsus est Plato cum Thucydide, sed eius, qui tum temporis vigebat; vti ex orationibus Andocidis, et Critiae, aliorumque multorum, colligitur. Hac eum in parte, quae in eloquentia prima est, et plurimum dominatur in dictione, scilicet purum esse et nitidum,

k Τεκμήριον] τεκμήρασθαι recipiendum videtur: nam τεκμήριον aliam constructionem postulat. *Matthaei.* τεκμήρασθαι dant etiam *Reg.* 1. et 2.

l Rectius πρῶτον καὶ κυριώτατον. *Sylb.* Lege κυριώτατον. et ita Sylburg. *Markland.* Non est repudianda lectio vulgata, quam et hic, et alibi, tuentur omnes codices et editiones principes. Saepe enim diuersa εἴδη (gradus) iunguntur. Sic Dionysius edit. Sylburg. p. 94. 15. τὰ πρῶτα καὶ κυριώτερα. vbi male Sylburg. contra auctoritatem editionis Mediolanensis, Hag. Ald. 1. 2. Steph. 1. 2. Basil. 1. 2. 3. et Wolf. scripsit κυριώτατα. p. 94. 42. κατασκευὴς καὶ βραδυτέρα. p. 94. 37. τὴν κοινὴν καὶ συνηθεστάτην. *Matthaei.*

m Μίαν]

διάλεκτον, ἀθεὶς τῶν μεταγενεστέρων αὐτὸν ὑπερεβάλετο, ἀλλ' ἀδὲ μιμήσασθαι πολλοὶ δύναμιν ἔσχον, ὅτι μὴ μόνος Ἰσοκράτης· καθαρώτατος δὴ τῶν ἄλλων, μετά γε Λυσίαν, ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἔτος ἔμοιγε δοκεῖ γενέσθαι ὁ ἀνήρ. [m] μίαν μὲν δὴ ταύτην ἀρετὴν ἀξίαν [n] ζήλου καὶ μιμήσεως εὑρίσκω παρὰ τῷ ῥήτορι, καὶ παρακελευσαίμην ἂν τοῖς βουλομένοις καθαρῶς γράφειν, ἢ [o] καὶ λέγειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ποιεῖσθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρετῆς.

γ'. [p] Ἑτέραν δὲ ἀδὲν [q] ἐλάττω ταύτης, ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμασάντων, ἀδεὶς δὲ βεβαιότερον ἐπεδείξατο. τίς δ' ἔστιν αὕτη; ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομά-

dum, nemo e posteris superauit; imo et pauci, vno demto Isocrate, qui solus post Lysiam, meo quidem iudicio, magnam in verbis puritatem adhibet, potuerit imitari. Atque hanc vnam in hoc oratore imitatione dignam virtutem reperio; et omnes, quotquot vel scribere, vel dicere, pure cupiant, hunc sibi virum imitandum velim proponant.

III. Quin et aliam virtutem priori non inferiorem in eo video, quam multi quidem eius aequales imitari conati sunt; at nullus eo magis expressit. Quaenam illa? propriis scilicet verbis, et iis communibus et vulgaribus, sensa animi

Verbis vsitatis et propriis vtitur.

m Μίαν] id est πρώτην: quo pacto loqui amant Hebraei et N. F. scriptores. Sequitur enim ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν, et τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι. *Taylor.*

n Ζήλου μιμήσεως] Lego ζήλου καὶ μιμήσεως, vel ζήλου τε καὶ μιμήσεως, vt in libro de *Thucyd. Idiom.* ταῦτα ἄξια ζήλου τε καὶ μιμήσεως ἐφάνη. Sic de *Struct. Orat.* segm. XXVI. ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴομαι. *Markland.* ζήλου καὶ μιμήσεως dant *Reg.* 1. et 2.

o Omittunt *Codd. Mss.*

p Ἑτέραν] Scil. ἀρετὴν εὑρίσκω, quod praecessit, et repeti debet. Sine causa igitur *Sylburgius* inferere vult verbum ἀποφαίνομαι. [vid. not. seq.] *Markland.*

q Post ἐλάττω ταύτης desideratur ἀποφαίνομαι, vel simile quidpiam, vt p. 461. v. 3. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

των ἐκφέρουσα τὰ νοήμενα. [r]ἧκιστα γὰρ ἄν τις εὕροι Λυσίαν τροπικῇ φράσει χρησάμενον. καὶ οὐκ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἐπαινεῖν ἄξιον, ἀλλ' ὅτι καὶ περιττὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνεσθαι τὰ πράγματα ποιεῖ, τοῖς κοινοτάτοις χρώμενος ὀνόμασι, καὶ ποιητικῆς οὐχ [s]ἁπτόμενος κατασκευῆς. τοῖς δὲ προτέροις οὐχ αὕτη ἡ δόξα ἦν· [t]ἀλλ'

animi efferre. nemo enim tropicis et tralatitiis verbis Lyſiam vſum fuiſſe inueniet. Nec tamen hoc tantum nomine laudare dignus, verum etiam, quod verbis maxime communibus, nec poëtico contextu diſpoſitis, efficiat, vt res ipſae magnae, grandes, excellenteſque videantur. Eandem profecto priores gloriam non ſunt conſecuti: cum enim

r Ἧκιστα γὰρ etc.] Hunc locum reſpicit *Scholiaſtes Hermogenis*, p. 478. laudans *Dionyſium* ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, quo nomine etiam laudat p. 411. hunc ipſiſſimum tractatulum *Dionyſii* de vita et ſcriptis *Lyſiae*. Scripſit ſane *Dionyſius* περὶ τοῦ, τίνας ἄνδρας μιμεῖσθαι δεῖ, ποιητὰς τε καὶ φιλοσόφους, ἱστοριογράφους καὶ ῥήτορας. Epiſt. *ad Cn. Pomp.* Neque ſcripſit ſolummodo, ſed edidit ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομνηματισμοῖς. *Iudic. de Thucyd.* init. vbi plura. Huius operis reliquiae ſunt, quae legimus de *Lyſia*, eiusque charactere dicendi, de *Iſocrate*, et *Iſaeo*. Quicunque enim conferet notitiam, quam de eo opere *imitationis* reliquit Dionyſius, cum his commentatiunculis (maxime in initio) reperiet, vnum eſſe opus — Ὑπόθεσιν τοῦ λόγου καινὴν καὶ φιλάνθρωπον καὶ πλεῖστα δυναμένην ὠφελῆσαι λαβών, ἔστι δὲ ἥδη, τίνες εἰσὶν ἀξιολογώτατοι τῶν ἀρχαίων ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, καὶ τίνες αὐτῶν ἐγένοντο προαιρέσεις τοῦ τε βίου καὶ τοῦ λόγου, καὶ τί παρ' ἑκάστῳ δεῖ λαμβάνειν, ἢ φυλάττεσθαι. Sed euenit, vt, cum hic *Lyſiam*, ille *Iſaeum*, alius alium ex *Dionyſio* exſcriberet, diuulſa haec tabulata, vt in naufragio magna naue fatiſcente, quaenam, aut vnde eſſent, ignorarentur. *Taylor.*

s Ἁπτόμενος] Vel forte ἀπτομένοις, ſcil. ὀνόμασι. *Markland.*

t Ἀλλ' οἱ βουλόμενοι etc.] Locum ſic lego: ἀλλ' οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσθεῖναι τοῖς λόγοις ἐξήλλαττον ἰδιώτην. Τοῖς λόγοις legit *Sylburgius* etiam ad *Dionyſ.* [vid. not. ſeq. *u.*] et *Victor.* ad *Ariſtot. Rhetor.* qui habet et τὸν ἰδιώτην, pariter, vt *Cant. Wolf.* ἰδιωτικήν, [vid. not. *x.*] nulla neceſſitate. *Dionyſius* enim in ſeqq. οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν ἰδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι, et alibi, τὴν πρὸς ἰδιώτην ἔχειν ὁμοιότητα. *Taylor.* Repete ſyllabam poſtremam vocis penultimae, ἐξήλλαττον τὸν ἰδιώτην, ſcil. λόγον. ſic infra: τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει. Iterum: ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονή, μιμουμένη τὸν ἰδιώτην. Diog. Laërtius *Stilpone*: ἦν δὲ ὁ Στίλπων καὶ ἀφελὴς καὶ ἀνεπίπλαστος, πρός τε τὸν ἰδιώτην εὔθετος. vide eundem in Platone, vbi λόγος diuiditur in πολιτικὸν, ῥητορικὸν, ἰδιωτικὸν, etc. quem et ἰδιώτην paſſim appellant ſcriptores: vt non opus ſit *Wolfii* τὴν ἰδιωτικήν. *Markland.* In edit. Roberti Stephani, Ald. et Sylburg. locus ſic diſtinctus legitur: προσεῖναι τοῖς ὅλοις, ἐξήλλαττον ἰδιώτην. Hinc primus Sylburgius legendum cenſuit τοῖς λόγοις. Sed Henr. Stephanus bene locum diſtinxit, vt nunc legitur apud Taylorum et Heid. poſito commate poſt ὅλοις. Ergo locus non eget emendatione. τοῖς ὅλοις, i. e. διόλου, ὅλως. Sic Diogenes Laërt. de Ariſtotele, p. 177. edit. Steph. τοῖς γὰρ ὅλοις φελαπονώτατος ἐγένετο, et apud alios, v. c. Demoſthenem, ſaepe ſic occurrit. Caeterum ſcribendum eſt τὸν ἰδιώτην. Tantum de verbis. De re vid. Ariſtotel. Rhetor. III. 1. 26. 27. ἐπεὶ δ' οἱ ποιηταὶ λέγοντες εὐήθη, διὰ τὴν λέξιν εὐδόκουν ποιῆσαι δοκεῖν τὴν δόξαν, διὰ τοῦτο ποιητικὴ πρώτη ἐγένετο λέξις, οἷον ἡ Γοργίου, καὶ νῦν ἔτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀπαιδεύτων τὰς τοιούτους οἴονται διαλέγεσθαι κάλλιστα. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἑτέρα λόγου καὶ ποιήσεως λέξις ἐστί. *Matthaei.*

u Pro τοῖς ὅλοις. aptius legemus τοῖς λόγοις. *Sylb.*

x *Wolfius* malit τὴν ἰδιωτικὴν, vt in ſequ. comm. τὴν ποιητικήν. poteſt tamen et ἰδιώτην retineri, ſubaudito ſubſt. λόγον. *Sylb.* Τὸν ἰδιώτην *Reg.* 1. et 2.

y Conuenientius legemus μεταφοραῖς, quia ſcilicet mox ſubiungit ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις.

* Vide p. 214. v. 7.

οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσεῖναι, [u]τοῖς ὅλοις ἐξήλλατ]ον [x]ἰδιώτην, καὶ κατέφευγον εἰς τὴν ποιητικὴν φράσιν, [y]μεταβολαῖς τε πολλαῖς χρώμενοι, καὶ ὑπερβολαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνομάτων τε γλωτ]ηματικῶν καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχη- 5

enim illi orationes ſuas inſignes reddere cuperent, vulgarem dicendi formam immutantes, poëticam ſectati ſunt, plurimis metaphoris, hyperbolis, aliiſque tropis vtentes, et verborum * ſonantium et peregrinorum vſu, communiumque figurarum

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ματισμῶν τῇ διαλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπλητ]όμενοι τὸν ἰδιώτην. δηλοῖ δὲ τοῦτο Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος, ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευήν, καὶ ὁ πόρρω διθυράμβων ἐνια φθεγγόμενος, καὶ τῶν ἐκείνῳ [z]συνδιαιτ]ῶν οἱ περὶ [a]Λικύμνιόν τε καὶ [b]Πῶλον. [c]ἥψατο δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητική τε καὶ τροπικὴ φράσις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, Γοργίᾳ ἄρξαντος, [d]ἡνίκα Ἀθήναζε πρεσβεύων

rarum immutatione, aliaque nouitate populum perterrentes. Ostendet aperte id Gorgias Leontinus, qui saepe molestam et intolerabilem compositionem sectatur, vt non raro Dithyrambica eloquatur; eius item socii, Licymnus et Polus. Nam, vt Timaeus loquitur, poëtica et tropica dicendi forma inter Atticos oratores auctore Gorgia irrepsit; qui ad Athenienses legatus,

z Συνδιαιτικῶν] Συνδιαιτ]ῶν *Reg.* 1. et 2. quo modo legendum esse monuerat *Sylb.*

a Λικύμνιον] Λικύμνιόν τε *Reg.* 1. et 2. quod placuit etiam *Sylburgio.*

b Vide *Meursii* Comment. in *Apollonium Dyscolon*, cap. 1.

c Ἥψατο δὲ — ἡ ποιητικὴ — φράσις] Pro ἥψαντο δὲ καὶ οἱ Ἀθήνησι ῥήτορες τῆς ποιητικῆς τε καὶ τροπικῆς φράσεως. vt paulo post ἥψατο Ἰσοκράτης αὐτῆς. vtrumque recte. *Matthaei.*

d Ἡνίκα Ἀθήναζε πρεσβεύων etc.] Dignus est hac de re locus apud Hermogenis Scholiasten, p. 6. qui adscribatur, praesertim cum is in paucorum manibus versetur. Γοργίας δέ τις Λεοντῖνος (Λεοντῆ δέ ἐστι πόλις τῆς Σικελίας) μαθητεύει τῷ σοφιστῇ, [lege Τισίᾳ] καὶ μετὰ τὸ μαθεῖν ὑποχρέφει οἴκαδε. ἔπωμεν δὲ καὶ πῶς ἐν Ἀθήναις ἤκμασεν ἡ ῥητορική. γενομένης πολέμου μεταξὺ Λεοντίνων καὶ ἄλλων ἐπιχωρίων, ἐδεήθησαν οἱ Λεοντῖνοι συμμαχίας ἐκ τῶν Ἀθηναίων. καὶ δὴ βουλευόντων, τίνα ὤφελον στεῖλαι ἱκανὸν πρὸς αὐτούς, καὶ πέμψαι τὸν Γοργίαν πρὸς Ἀθηναίους, ὡς εἰδότα τὸ πείθειν. ἐλθόντος δὲ τοῦ Γοργίου εἰς Ἀθήνας, ἐπεδείξατο ἐκεῖ λόγον, καὶ εὐδοκίμησε πάνυ, ὥστε, ἡνίκα ἐπεδείξατο λόγον ὁ Γοργίας, ἑορτὴν ἄπρακτον ἐποίουν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ λαμπάδας τοὺς λόγους αὐτοῦ ὠνόμασαν. κατέσχον δὲ αὐτὸν ἐν Ἀθήναις, τὴν συμμαχίαν πέμψαντες ἐν τῇ Λεοντίνῃ. [fort. Λεοντῇ. ἐν autem pro εἰς.] κατ' ἐκεῖνο δὲ καιρῷ [leg. κατ' ἐκεῖνον δὲ καιρὸν] πολλοὶ τῶν Ἀθηναίων τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαπρεψάντων ἐάσαντες αὐτὴν τὴν φιλοσοφίαν [haec duo vocabula, τὴν φιλοσοφίαν, abundant] τὴν ῥητορικὴν ἐπαιδεύοντο. διόπερ φασὶ καὶ Πλάτωνα

κατεπλήξατο τοὺς ἀκούοντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, ὁ καὶ [c]παλαιότερον ἀεὶ θαυμαζόμενος, Θουκυδίδης τοὔνομα, δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων, ἔν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος, ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἑρμηνείαν εἰς ὄγκον ἅμα καὶ κόσμον ὀνομάτων ἀηθέστερον. Λυσίας δὲ τοιοῦτον οὐδὲν ἤσκησεν (ἐν γοῦν τοῖς σπουδῇ γραφομένοις δικανικοῖς καὶ συμβουλευτικοῖς λόγοις) ποιῆσαι, πλὴν εἴ τι μικρὸν ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς· περὶ γὰρ [f]τῶν ἐπιστολικῶν αὐτῷ καὶ [g]ἑταιρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ἃς μετὰ [h]παιδιᾶς ἔγραψεν, οὐδὲν δέομαι λέγειν. ὁμοίως δὲ τοῖς ἰδιώταις διαλέγεσθαι δοκῶν, πλεῖστον ὅσον ἰδιώτου διαφέρει· [i]καὶ ἐπεὶ ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης

gatus, auditores in concione percelluit. Sed, vt verum fateamur, ipse quoque Thucydides, antiquitatem semper sectatus, historicus alioqui felicissimus, poëtico in *Funebri oratione* et concionibus adhibito contextu, in earum plurimis elocutionem in fastum simul ornatumque insolentem commutauit. Lysias autem nihil huiusmodi in orationibus, tum iudicialibus, tum deliberatiuis, quas certe accurate scripsit, adhibuit, nisi fortasse nonnihil in panegyricis. De epistolicis enim, et amatoriis, et aliis orationum generibus, quas nulla adhibita cura conscripsit, non est opus dicere. Ad haec, cum vulgariter loqui videtur, multum ab ipso vulgi sermone recedit; cum vero compo-

τωνα διαφθονοῦντα ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [f. ἐπὶ τούτῳ] ποιῆσαι δὲ Γοργίαν, τὸν διάλογον, ἐν ᾧ πολλὰ κατατρέχει τῆς ῥητορικῆς. *Matthaei.*

e Legendum puto παλαιότερον ἔτι. quod loquendi genus in *Antiqq. Rom.* obseruatum aliquoties. *Sylb.*

f Pro δὲ [quod in vulgatis inter γὰρ et τῶν legitur] malim δὴ. *Stephanus* in *Oratorum* volumine hanc particulam sustulit, veluti otiosam. *Sylb.*

g Pro ἑταιρικῶν legendum opinor ἐρωτικῶν, vt paulo ante p. 453. v. 1. *Sylb.*

h Quosdam παιδείας legere annotat *Steph.* quae lectio parum videtur consentanea. *Sylb.*

i Καὶ ἐπεὶ] Partem vltimam vocis secundae, πεὶ, ortam puto ex sequenti syllaba ποι. Forte: καὶ ἔστι ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρου λέξεως ἰδίαν τινὰ εὑρη-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐκ μέτρου λέξεως, ἰδίαν τινὰ λόγων [k] εὑρηκὼς ἁρμονίαν, ἣ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ τε καὶ ἡδύνει, μηδὲν ἔχοντα ὀγκώδες, μηδὲ φορτικόν. ταύτην δευτέραν τὴν ἀρετὴν κελεύω παρὰ τοῦ ῥήτορος τούτου λαμβάνειν, εἴ τινες ἀξιοῦσι τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ διαλέγεσθαι τρόπον. ἐγένοντο μὲν οὖν πολλοὶ τῆς προαιρέσεως ταύτης ζηλωταί, συγγραφεῖς τε καὶ ῥήτορες· [l] ἔγγιστα δὲ αὐτῆς μετὰ Λυσίαν ἥψατο τῶν πρεσβυτέρων νέος [m] ἐπασκήσας Ἰσοκράτης. καὶ ἂν ἄλλους ἔχοι τις εἰπεῖν, προσωτέρω τούτων σκοπῶν, ἑτέρους ῥήτο-

compoſite, ſolutis e verſu dictionibus, peculiarem quandam ſtructuram reperit, qua verba ipſa exornat et dulcia facit, nullum tamen tumorem, vel ſuperbiam, oſtentantem. Secundam hanc in eo virtutem illos, qui eius dicendi rationem volunt effingere, velim imitari. Multos quidem hoc in genere aemulatores habuit, tum rerum geſtarum ſcriptores, tum etiam dicendi magiſtros et oratores: ex antiquioribus autem Iſocrates, adhuc iuuenis, proxime ad illud poſt Lyſiam acceſſit. Nemo vero praeter hos alios oratores inue-

εὑρηκὼς ἁρμονίαν, etc. Vix enim dubito, quin vltimum iſtud λόγων ex linea ſuperiori perperam repetitum fuerit. Si codices addicerent, libenter legerim: καὶ ἐστι πεζῶν ποιητὴς κράτιστος λόγων. *Markland.* Pro ἐπεὶ legendum videtur ἐστι. reliqua ſana ſunt: eandem ſententiam repetit. *Matthaei.*

k Cum εὑρηκὼς ſubaudiendum verbum ſubſtantiuum ἐστὶ, vel legendum εὕρηκεν. *Sylb.*

l Ἔγγιστα] Bene hoc coniungitur cum ἥψατο, melius, quam ſi dixiſſet ἄριστα. *Matthaei.*

m Ἐπασκήσας] ἐπαγμάσας *Cant.* Non longe a vero. In duas claſſes diſtribuit oratores Graecos Dionyſius, vt in huius operis exordio: Ἔσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, Λυσίας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, Δημοσθένης, Ὑπερίδης, Αἰσχίνης. Lego itaque: τῶν πρεσβυτέρων νέοις ἐπακμάσας Ἰσοκράτης. Ille enim inter antiquiores natus (Olymp. ſcil. LXXXVI. 1. *Lyſiae* inter aetatem et *Iſaei*) vtroſque, tam *Lyſiam*, quam *Iſaeum*, viuendo ſuperauit, et paucis diebus poſt proelium ad Chaeroneam commiſſum obiit, decimo ſeptimo anno ante deceſſum *Demoſthenis*, annos fere centum natus. *Taylor.*

ρας ἰσχὺν καὶ δύναμιν τοσαύτην ἐν ὀνόμασι κυρίοις καὶ κοινοῖς ἀποδειξαμένους.

δ'. Τρίτην ἀρετὴν ἀποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα τὴν σαφήνειαν, ἣ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασιν. ἔστι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια, ἣ πολλοῖς γνώριμος. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θουκυδίδου λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἱ δεινότατοι πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο, πολλὰ δυσείκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ, καὶ δεόμενα ἐξηγητοῦ· ἡ δὲ Λυσίου λέξις [n] ἅπασά ἐστι φανερὰ καὶ σαφὴς [o] καὶ τῷ πάνυ πόρρω δοκοῦντι πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων. καὶ εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν δυνάμεως ἐγίνετο τὸ σαφὲς, οὐκ ἄξιον ἦν αὐτὸ ἀγαπᾶν· νῦν δὲ ὁ πλοῦτος τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῷ περιουσίας ἀποδείκνυται ταύτην τὴν ἀρετήν. [p] ὥστε

inueniet, qui ita in communibus et propriis verbis excelluerint.

IV. Tertiam in illo virtutem cenſeo perſpicuitatem, non in nudis modo verbis, verum et in rebus. eſt enim et perſpicuitas quaedam in rerum tractatione, quam multi tamen ignorant. teſtimonium eſt, quod in Thucydidis et Demoſthenis dictione, qui elegantiſſime tamen ſua elocuti ſunt, multa nobis obſcura et vix intelligibilia videntur, quaeque interprete indigeant. Tota autem Lyſiae dictio perſpicua eſt et aperta, * et multum a ciuili eloquentia remota. Si vero haec ipſa perſpicuitas oriatur, quod quis nec aliter, nec elegantius, queat dicere, imitationem illa non meretur: iam vero tantus propriorum verborum theſaurus, ex multa, quae in eo eſt, copia, hanc eius virtutem indicat. Quam-

In dicendo perſpicuus.

n Ἅπασα] Fort. ἅπασιν. Ita certe Scholiaſtes Hermogenis p. 379. init. qui reſpexit hunc locum. *Matthaei.*

o Καὶ τῷ πάνυ πόρρω etc.] Ex *Demoſthenis Philipp.* III. ὥσπερ περίοδος, ἡ καταβολὴ πυρετοῦ, — καὶ τῷ πάνυ πόρρω δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται. *Markland.*

* *Al* etiam ipſi, qui in forenſi dicendi ratione ne minimum quidem verſatus eſſe videtur.

p Ὥστε τὴν σαφήνειαν etc.] Locus hic in omnibus Dionyſii editt. male interpungitur et male intelligitur. Tu mecum reſtitue: ὥστε τὴν σαφήνειαν αὐτῇ ζηλῶν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὴν σαφήνειαν αὐτῆ ζηλῶν ἄξιον· καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῆ σαφῆς, χαλεπῆ τῆ πράγματος ὄντος φύσει, τῆ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστα ἑδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος· [q] ὥστε ἑδὲν τοῖς διὰ χειρὸς ἔχουσι τὸν ἄνδρα, ἔτε [r] ἀκυρολογίας, ἔτε ἀσαφείας

Quamobrem merito perſpicuitas eius imitanda eſt. Quin etiam cum perſpicuitate breuiter ſententias efferre (cum tamen id perdifficile ſit, haec duo coniungere, et cum modo ac ratione apte inter ſe miſcere) Lyſias non minus, quam caeteri oratores, potuit: quare non eſt, quod, qui hunc oratorem terunt, improprie et

ζηλῶν ἄξιον, καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῆ σαφῆς· χαλεπῆ τῆ πράγματος ὄντος φύσει τῆ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, (perſpicuitatem ſcil. et breuitatem) καὶ κεράσαι μετρίως· ἢ μάλιστα ἢ ἑδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Vltima correctio debetur H. Stephani ingenio, quam Sylburgius aſſequi non potuiſſe videtur. *Taylor.* Tenebras huic loco offuderunt vna et altera leuis deprauatio, et diſtinctiones male poſitae. Totum ita lego et diſtinguo: καὶ μὴν τῷ γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τῆ σαφῆς, (χαλεπῆ τῆ πράγματος ὄντος φύσει, τῆ συναγαγεῖν ἄμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως) μάλιστα, ἢ ἑδενὸς ἧττον τῶν ἄλλων, ἀποδείκνυται Λυσίας χρώμενος. Omittas parentheſin, et connexionem perſpicies. χρώμενος τῷ ἐκφέρειν τὰ νοήματα eſt χρώμενος τῇ ἐκφορᾷ τῶν νοημάτων, infinitiuus pro nomine ſubſtantiuo. μάλιστα ἢ pro ἢ μάλιστα *Stephano* debes. Legi quoque poteſt: ἢ μάλιστα ἢ ἑδενὸς ἧττον etc. *Markland.*

q Ὥστε ἑδὲν] Male me habet ἑδὲν. Fort. ὥστε ἑδὲν — δόξαν παρασχεῖν, aut ἑδένα τῶν διὰ χειρὸς ἐχόντων τὸν ἄνδρα — δόξαν λαβεῖν. *Matthaei.*

r Ἀκυρολογίας] Non eſt huius loci. Neque enim breuitati opponitur ἀκυρολογία, ſed ἀκαιρολογία. Ita modo: οὐκ — ἐν τοῖς πράγμασιν ἄκαιρός τις καὶ μακρός· συνέστραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος καὶ πεπύκνωται. Ἀκαιρολογίας eſt τῶν οὐκ ἀναγκαίων τι λέγειν, vt mox loquitur *Dionyſius. Taylor.* Ἀκυρολογίας verbum, vel ἀκυριολογίας, quod habet codex Helmſtad. non reiiciendum: nam de proprietate ſermonis loquitur. ἀκυρολογία etiam legitur apud Euſtath. ad Dionyſ. p. 9. Sed κυριολογίαν habet Longinus p. 156. edit. Cel. Mori, et κυριολεξίαν Schol. Sophoclis edit. Steph. p. 40. et Euſtath. lib. 1. p. 24. et κυρωνυμία, p. 29. *Matthaei.*

s Ποιεῖν *Reg.* 2.

t οὕτος] οὕτως *Reg.* 2. quod maluit etiam *Sylb.*

u οὐχ ἱκανῶς *Reg.* 1.

δόξαν λαβεῖν. τέτε δὲ αἴτιον, ὅτι ὁ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα. τὸν δὲ κόσμον οὐκ ἐν τῷ διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην, ἀλλ' ἐν τῷ μιμεῖσθαι, λαμβάνει.

ε. Καὶ οὐκ ἐπὶ μὲν τῆς ἑρμηνείας τοιῆτός ἐστιν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασιν ἀκαιρός τις καὶ μακρός· συνέστραπται δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. καὶ τοσέτε δεῖ τῶν οὐκ ἀναγκαίων τι λέγειν, ὥστε καὶ πολλὰ τῶν χρησίμων ἂν δόξειε παραλιπεῖν· ὁ μὰ Δί' ἀσθενείᾳ εὑρέσεως αὐτὸ [s] ποιῶν, ἀλλὰ συμμετρήσει τῆ χρόνῳ, πρὸς ὃν ἔδει γενέσθαι τὰς λόγους. Βραχύς γε μὴν [t] ἔτως, ὡς μὲν ἰδιώτῃ, δηλῶσαι βελομένῳ τὰ πράγματα, ἀποχρῶν, ὡς δὲ ῥήτορι, περιεσίαν δυνάμεως ἐνδείξασθαι ζητῆντι, [u] οὐχ ἱκανός. μιμητέον

et obſcure eum locutum dicant. Huius autem elegantiae haec in eo cauſa eſt, quod ipſae apud illum res verbis non ſubſeruiant, ſed rem ipſa vltro ſequantur verba. orationum autem illius ornatus non in vulgarem characterem immutando, ſed imitando potius, conſiſtit.

V. At in elocutione non eſt talis, in ipſis vero rebus ineptus, inopportunus, et prolixus: nam prae caeteris ſententias conglobat et conuoluit. Atque tantum abeſt, vt quid non dicendum dicat, vt multa etiam, quae bona alioquin ſunt, relinquere videatur: neque hoc, quod materia illi inuentioque defuerit, ſed propter ipſam temporum, ad quam accommodanda oratio, dimenſionem. Ita quidem breuis eſt, vt pro imperito, cupiente rem ipſam tantum indicare, ſufficiat; pro oratore vero, facultatis oratoriae praeſtantiam patefacere cupiente, nequaquam. Imitanda etiam eſt

In perorando breuis.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δὲ καὶ τὴν βραχύτητα τὴν Λυσίου· μετριωτέρα γὰρ ἂν εὑρεθείη παρ' ἑτέρῳ ῥήτορι.

ε'. Μετὰ ταύτας ἀρετὴν εὑρίσκω παρὰ Λυσίᾳ πάνυ θαυμαστήν, ἧς Θεόφραστος μέν φησιν ἄρξαι Θρασύμαχον, ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι Λυσίαν· καὶ γὰρ τοῖς χρόνοις ἔτος ἐκείνῳ προέχειν ἔμοιγε δοκεῖ· λέγω δ' ὡς ἐν ἀκμῇ κοινῇ βίῳ γενομένων ἀμφοῖν· καὶ, εἰ μὴ τοῦτο δοθείη, [x] τό γέ τοι περὶ τὰς ἀληθινὰς ἀγῶνας ἐκείνῳ μᾶλλον τετρίφθαι. ὃ μέντοι διαβεβαιοῦμαί γε, ὁπότερος ἦρξε τῆς ἀρετῆς ταύτης κατὰ τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτι Λυσίας μᾶλλον ἐν αὐτῇ διήνεγκε, τοῦτο θαρρῶν ἂν ἀποφηναίμην. τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ εὐρυγγύλως ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο, Δημοσθένης δὲ καὶ [y] ὑπερεβάλετο· πλὴν οὐχ οὕτως εὐτελῶς, οὐδὲ ἀφελῶς, ὥσπερ Λυ-

est igitur illius breuitas: neque enim apud alium quempiam oratorem temperatior vlla inuenietur.

Contorta et rotunda dictione vsus.

VI. Post hanc et aliam in Lysia virtutem reperio admodum egregiam, cuius quidem auctorem Thrasymachum ponit Theophrastus, ego vero Lysiam: nam illo hunc antiquiorem puto. (loquor autem de vtroque in flore aetatis constituto) quod si nec hoc mihi concedatur, dico, hunc saltem in veris causis magis, quam Thrasymachum, hancce virtutem adhibuisse. Quamuis non certo, vter huius auctor exstiterit, asseram; Lysiam tamen in ea magis excelluisse, audacter possum asserere. Quaenam autem est, de qua loquor, virtus? sententias in compendium scilicet contrahere, et rotunde efferre; quae profecto virtus in iudiciis omnique vera causa propria est et admodum necessaria. Hanc quidem pauci imitati sunt, vnus autem Demosthenes etiam superauit; nisi quod non adeo moderate et simpliciter, vt Lysias,

x Τῷ γέ τι] Recte Stephanus τῷ γέ τοι. Τῷ τετρίφθαι, scil. προσῖχεν: quod intelligendum est ex praecedentibus. τῷ τετρίφθαι pro τῇ τριβῇ, vt paulo ante τῷ ἐκφέρειν pro τῇ ἐκφορᾷ. *Markland.*

y Ὑπερεβάλλετο *Reg.* 2.

z Ὡς ἔμοιγε *Reg.* 2.

σίας, χρησάμενος αὐτῇ, ἀλλὰ περιέργως καὶ πικρῶς· λεγέσθω γὰρ, [z] ὡς ἐμοὶ φαίνεται· ὑπὲρ ὧν κατὰ τὸν οἰκεῖον διαλέξομαι καιρόν.

ζ'. Ἔχει δὲ καὶ τὴν [a] ἐνάργειαν πολλὴν ἡ Λυσίου λέξις· αὕτη δέ ἐστι δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγω-

Lysias, sed superflue nimis et frequenter vsurpet. Haec enim, meo iudicio, hic dicenda sunt: de quibus tamen suo loco vberius dicam.

Euidentia praecaeteris insignis.

VII. Habet etiam multam euidentiam dictio Lysiana: atque haec ipsa est facultas, quae ea, quae dicuntur, sensibus quodammodo

a Ἐνέργειαν] Opinor, veriorem lectionem esse ἐνάργειαν, *euidentiam:* vt supra p. 382. v. 9. τὸ γὰρ ἀγοραῖον ἔστε τὴν δήλωσιν ἀκριβῆ, ἔστε τὴν φαντασίαν ἐναργῆ παρέχετον. Sic p. 138. v. 2. *Homerum* scribit ἐν τοῖς ῥυθμοῖς οὕτω φιλοτεχνῆσαι, ὥσε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν γιγνόμενα τὰ πράγματα, ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. Infra certe p. 94. [iuxta *Ed. Sylb.*] *Isocrateam* elocutionem τὸ σαφὲς καὶ ἐναργὲς τῇ Λυσιακῇ παραπλήσιον ἔχειν tradit: (vbi vide, quae ex *Wolf.* adnotabuntur) etrursum p. 98. [iuxta *Ed. Sylb.*] τῆς σαφηνείας καὶ τῆς ἐναργείας ἀμφοτέρους κρατεῖν pronunciat. *Isaeo* quoque perinde, ac *Lysiae*, ab eodem tribuitur λέξις σαφὴς, καὶ ἐναργὴς, καὶ σύντομος, p. 104. [iuxta *Ed. Sylb.*] itidemque *Herod.* et *Thucydidi*, p. 130. [iuxta *Ed. Sylb.*] *Wolfium* quoque ἐνάργειαν legisse monuit *Hoeschelius. Sylb.* In edit. *Dionysii* semper ἐνέργειαν. Veram lectionem, quam in Oratorum volumine expressit *Stephanus*, et nos eum secuti exhibemus, quoque deprehendit olim et pluribus confirmauit *Sylburgius.* Eam figuram caeteri rhetores φαντασίαν vocant, vt *Longinus Sect.* 15. et *Quinctilian.* VI. 2. *Quas Graeci phantasias vocant, nos sane visiones appellamus, per quas imagines rerum absentium ita repraesentantur animo, vt eas cernere oculis ac praesentes habere videamur.* Idem *Longin.* lib. I. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε· οἶδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔκπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια. *Taylor.* Etiam apud Aristotel. Rhet. 3, 10. 14. et 3, 11. in eadem re saepius fit mentio ἐνεργείας. Sed ἐνέργεια rerum est, ἐνάργεια orationis. Exempla idem commemorat ibidem. Latius de tota re differit Demetrius Phalereus a §. 215. ad 227. quem consuluisse neminem poenitebit. *Matthaei.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σα τὰ λεγόμενα, γίνεται δὲ ἐκ τῆς [b] τῶν παρακολουθούντων λήψεως. [c] ὁ δὲ προσέχων τὴν διάνοιαν τοῖς Λυσίου λόγοις, οὐχ ὅτως ἔσται σκαιὸς, ἢ δυσάρεστος, ἢ βραδὺς τὸν νοῦν, ὡς οὐχ [d] ὑπολήψεται τὰ δηλούμενα ὡς γινόμενα ὁρᾶν, καὶ ὥσπερ παρῶσιν, οἷς ἂν ὁ ῥήτωρ εἰσάγῃ, προσώποις ὁμιλεῖν· [e] ἐπιζητήσει τε εὐθὺς εἰκὸς, τὰς μὲν ἄνδρας αἰτῆσαι [f] εἰ ταθείη, τὰς δὲ διανοηθῆναι, τὰς δὲ εἰπεῖν. κράτιστος γὰρ δὴ πάντων ἐγένετο ῥητόρων

modo repraesentat; quod ex sequentium acceptione proue nit. Qui vero attente ipsas Lysiae orationes consideraueri non adeo stupidus, morosus, aut etiam adeo hebes futurus est quin ea, quae dicuntur, tanquam ante oculos videre, et cum iis quas orator inducit, personis colloqui se putet: probabilitatem quoque nullam requiret, eos quidem ponit vt expostulantes, il los vt cogitantes, alios vt loquentes. Nemo profecto oratorum in

b τῶν παρακολουθούντων] Demetrius Phalereus §. 224. τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν appellat, et §. 222. δεῖ τὰ γενόμενα μὴ εὐθὺς λέγειν, ὅτι ἐγένετο, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, κρεμῶντα τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἀναγκάζοντα συναγωνιᾶν. Hoc fecit Ctesias in narratione de morte Cyri, qui locus plane est egregius. *Matthaei.*

c Ὁ δὲ *Reg.* 1. et 2.

d Ὑπολήψεως, et mox ὁρῶν *Reg.* 1. et 2.

e Ἐπιζητήσει τε εὐθὺς etc.] Desperatissimum hunc locum, vix vna litera mutata, ita refingo: — προσώποις ὁμιλεῖν. ἐπιζητήσειν τε εὐθὺς εἰκὸς, τὰς μὲν ἂν ὁρᾶσαι, τὰς δὲ παθεῖν ἴδῃ, τὰς δὲ διανοηθῆναι, τὰς δὲ εἰπεῖν. *qui vero Lysiae orationes attente consideraui, non adeo laeuus, aut morosus, aut hebes erit, vt non ea, quae narrantur, tanquam facta coram cernere, et inter eas quas induxerit orator, personas tanquam praesentes, versari se putet: neque probabile est, eum amplius aliquid requisiturum, videat, hos quidem agere, illos vero pati; hos vero cogitare, illos autem eloqui.* Opponuntur ὁρᾶσαι et παθεῖν, quemadmodum διανοηθῆναι et εἰπεῖν. Magnum vero hoc oratoris nostri elogium. *Markland.*

f *Aldus* et *Stephanus* in *Oratorum* volumine coniunctim habent εἰταθείη. Sed id quoque corruptum ac deprauatum est, nec satis conueniens lectio esse videtur αἰτῆσαι εἰς ἀθρεῖν. *Sylb.* Αὐτὰς ἀεὶ παθεῖν in margine *Cod. Bod.*

g Non

φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεύσας, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοὺς, πάθη τε, καὶ ἤθη, καὶ ἔργα.

ἡ. Ἀποδίδωμί τε ἓν αὐτῷ καὶ τὴν εὐπρεπεστάτην ἀρετὴν, καλουμένην δὲ ὑπὸ [g] τῶν" πολλῶν ἠθοποιΐαν. ἁπλῶς γὰρ [h] οὐδὲ εὑρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ πρόσωπον, ὅτε ἀνηθοποίητον, ὅτε ἄψυχον. τριῶν τε ὄντων, ἐν οἷς καὶ περὶ ἃ τὴν ἀρετὴν ταύτην συμβέβηκεν εἶναι, διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ [i] τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ἅπασι τούτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι κατορθοῦν. ὁ γὰρ διανοουμένως μόνον ὑποτίθεται χρηστὰ καὶ ἐπιεικῆ καὶ μέτρια τοὺς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἠθῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἤθεσιν οἰκείαν, ἣ πέφυκεν αὐτὰ ἑαυτῶν κράτιστα δηλοῦσθαι, τὴν σαφῆ, καὶ κυρίαν, καὶ κοινὴν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηθεστάτην· ὁ γὰρ ὄγκος, [k] καὶ τὸ ξένον, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν, ἀνηθοποίητον· καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἁπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς, ὁρῶν, ὅτι ἐκ

in hominum vita describenda, et singulis proprios affectus, mores, opera attribuendo, illum superauit.

VIII. Addo et hanc virtutem illi maxime propriam, quae a multis ethopoeia vocatur. Nulla enim omnino apud hunc oratorem persona inuenienda est, cuius mores non egregie describat, imo nec inanima. Cum autem tria sint, in quibus et circa quae virtus haec cernatur, mens scilicet, dictio, et ipsa denique compositio; in singulis his eum censeo excellere. non enim mente praeditos eos tantum putat, qui bona, vtilia, et conuenientia loquuntur, vt imagines quaedam morum verba esse videantur: sed moribus etiam dictionem propriam, claram, omnibusque hominibus vsitatam accommodat, qua fit, vt optimi videantur. (tumor enim, et omne, quod studio fit, indecorum est) ille vero simplicem tenuemque dictionem adhibet, cum sciret, mores non in ambitu

Morum expressor optimus.

Simplicitatis artifex egregius.

g Non agnoscunt *Codd. Mss.*
h Rectius forsan οὐδὲν. *Sylb.*
i Τρίτον *Reg.* 1. et 2.
k Καὶ ξένον καὶ τὸ ἐξ in *Codd. Mss.* [a vulgatis haec tria verba, καὶ τὸ ξένον, absunt.]

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐν τῇ περιόδῳ καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ διαλελυμέ-
νῃ λέξει γίνεται τὸ ἦθος. καθόλε δὲ, ἵνα καὶ περὶ
ταύτης εἴπω τῆς ἀρετῆς, ἂν οἶδ', εἴ τις ἄλλος ῥητόρων,
τῶν γε τῇ ὁμοίᾳ κατασκευῇ χρησαμένων τὸ λόγε, εἴτε
ἥδιον συνέθηκεν, εἴτε πιθανώτερον. [l] δοκεῖ μὲν γὰρ
ἀποίητός τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος ὁ τῆς [m] ἁρμονίας αὐ-
τῦ χαρακτήρ. καὶ ἂ θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ πᾶσι [n] μὲν
τοῖς ἰδιώταις, ἂν ὀλίγοις δὲ καὶ τῶν φιλολόγων, ὅσοι
μὴ μεγάλας ἔχσι τριβὰς περὶ λόγες, τοιαύτην τινὰ
παράσχοι δόξαν, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως, καὶ ἂ κατὰ τέχνην,
αὐτομάτως δέ πως καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται. ἔστι δὲ παν-
τὸς μᾶλλον ἔργε τεχνικῦ κατεσκευασμένος. [o] πεποίη-

ambitu verborum et numeris, ſed in ſóluta dictione, apparere. Vt autem in vniuerſum de hac virtute loquar, neſcio, an alius vllus orator, qui ſimili orationis ſtructura vſus eſt, aut ſuauius, aut magis ad perſuadendum appoſite dixerit. Videtur enim compoſitionis eius ſtylus eſſe incompoſitus, ſimplex, nec affectatus. Vnde non miror, ſi omnibus quidem imperitis, non paucis etiam doctis, qui in dicendo etiam exercitati fuere, incompoſite, nec artificioſe, ſed non praemeditate quodammodo, et prout in buccam venit, dixiſſe videatur. Magis tamen ornatus eſt, quam ſi artificium omne adhibuiſſet. nam in

l Δοκεῖ μὲν γάρ ποι τις *Reg.* 2.

m Ἁρμονίας] Lege ἑρμηνείας cum Schol. Hermog. p. 379. qui totum hunc locum citat. Adeo neglectus ille Scholiaſtes, et vnice typis impreſſus, toties iteratas Dionyſii editiones puritate vincit. *Taylor.* Legendum opinor ἑρμηνείας: idem, quod ὁ τῆς λέξεως χαρακτήρ, infra. *Markland.* Male, vt videtur, h. l. Taylor vulgatae ἁρμονίας praefert lectionem ἑρμηνείας. Non enim de elocutione in vniuerſum diſputat, ſed de parte elocutionis, h. e. compoſitione, quod e verbis συνέθηκε, σύγκειται, κατεσκευασμένος, δέδεται, et aliis, apparet. Eodem autem ſenſu antea dixit ἁρμονίαν, et ſaepiſſime alibi. *Matthaei.*

n Omittunt *Mſſ.*

o Πεποίηται γὰρ αὐτῷ etc.] Hunc locum ſic legit Schol. Hermog. p. 411. πεποίηται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀποίητον, καὶ ὁ λέλυται τὸ λελυμένον· καὶ τὸ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατα-

ται γὰρ αὐτῷ τῦτο τὸ ἀποίητον, καὶ δέδεται τὸ λελυμένον, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς [p] κατεσκευάσθαι τὸ δεινὸν ἔχει. τὴν ἀλήθειαν ἂν τις ἐπιτηδεύων, καὶ φύσεως μιμητὴς γίνεσθαι βελόμενος, ἂκ ἂν ἁμαρτάνοι τῇ Λυσίᾳ συνθέσει χρώμενος· ἑτέραν γὰρ ἂκ ἂν εὕροι ταύτης ἀληθεςέραν.

Θ'. [q] Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν, ἤθενὸς ἦν τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίςην ἁπασῶν ἀρετὴν καὶ τελειοτάτην, ὁρῶν αὐτὴν πρός τε τὸν λέγοντα, καὶ πρὸς τὰς ἀκῴοντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, (ἐν τύτοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς [r] ταῦτα" τὸ πρέπον) ἀρκόντως [s] ἡρμοσμένην· καὶ γὰρ ἡλικίᾳ, καὶ γένει, καὶ παι-

in eo, quod incompoſite dicere videtur, compoſitus; et quod ſolute, vinctus; et in eo, quod grauitatem repudiarit, grauis habetur. Qui vero ſimplicitatem amat, et naturaliter ac ſimpliciter cupit dicere, haud peccabit, ſi Lyſiana compoſitione vratur: nec enim facile aliam magis ſimplicem et ſinceram reperiet.

IX. Quin etiam non minus, quam caeteri oratores, Lyſias *Decorum* dictione decorum includit; quae profecto virtus, ipſius etiam iudi- *recio*, omnium eſt praeſtantiſſima; et tum dicenti et audienti, *ligioſe* tum etiam rebus ipſis, vtiliſſima. In his enim et circa haec ſa- *ſeruat.* tis ſuperque decorum ſeruat; namque aetati, genti, ſtudio, exercita-

κατασκευάσθαι (corrige κατεσκευάσθαι) δεινῶς ἔχει. Alibi, ſcil. p. 379. Καὶ ἐν αὐτῷ τὸ μὴ δοκεῖν — τὸ δεινὸν ἔχει. Hucuſque in editis *Dionyſii* τῷ μὴ δοκεῖν. *Taylor.*

p Κατασκευάσεσθαι *Reg.* 1.

q Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον etc.] Facillime reſtitui poteſt hic locus ſic: Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν ἤθενὸς ἦν τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίςην ἁπασῶν ἀρετὴν καὶ τελεωτάτην, ὁρῶν αὐτὴν (ſcil. Lyſiae dictionem) πρός τε τὸν λέγοντα, καὶ πρὸς τὰς ἀκῴοντας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, (ἐν τύτοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον) ἀρκόντως ἡρμοσμένην. Dixit autem πρὸς ταῦτα, quia praeceſſit πρός τε τὸν λέγοντα κ. τ. λ. Perſpicuitatis cauſa intelligere poſſis ἐξετάζετον. Eodem ferme modo p. 467. v. 7. ἐν οἷς καὶ περὶ ἃ. *Matthaei.*

r Deeſt *Reg.* 1. et 2.

s Ἡρμοσμένη] Forſan rectius ἡρμοσμένον, vel ἥρμοστο. *Sylb.* Forte ἡρμοσμένον ἂν εἴη. *Markland.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δεία, καὶ ἐπιτηδεύματι, καὶ βίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐν οἷς διαφέρει πρόσωπον τὰ πρόσωπα, τὰς οἰκείας ἀποδίδωσι φωνάς· πρός τε τὸν ἀκροατὴν συμμετρεῖται τὰ λεγόμενα οἰκείως, [t]ἃ τὸν αὐτὸν τρόπον δικαστῇ τε καὶ ἐκκλησιαστῇ, καὶ πανηγυρίζοντι διαλεγόμενος ὄχλῳ· διαφοράς τε αὐτῷ λαμβάνει [u]κατὰ τὰς ἰδέας τῶν πραγμάτων ἡ λέξις. [x]ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι καθεστηκυῖα καὶ ἠθικὴ· διηγουμένῳ δὲ πιθανὴ καὶ ἀπερίεργος· ἀποδεικνύντι δὲ τρογγύλη καὶ πυκνή· αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ σεμνὴ καὶ ἀληθινή· ἀνακεφαλαιουμένῳ δὲ [y]διαλελυμένη καὶ σύντομος. [z]λεπτέον δὲ καὶ τὸ πρέπον τῆς τάξεως παρὰ Λυσίᾳ.

ercitationi, vitae rationi, aliisque rebus, quibus inter se homines differunt, proprios loquendi modos attribuit: apud auditores etiam egregie orationem temperat, nec eodem modo apud iudicem, eodem ad populi conuentum, vel in panegyri congregatos, dicens; sed pro ratione rei, de qua loquitur, diuersa est dicendi ratio. Incipienti dictio est modesta et morata; narranti persuasibilis, nec affectata; demonstranti rotunda, succincta, et frequens; amplificanti et monenti seuera et verax; repetenti docta, soluta, et breuis. Imitandum etiam est decorum, quod in ordine et constructione seruat.

X. At

[t] Οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον etc.] Tria genera causarum h. l. indicat. Huius diuisionis rationem reddit Aristoteles Rhetor. I. 3. 1. seqq. *Matthaei.*

[u] Κατὰ τὰς ἰδέας] Secundum partes orationis. Nam mox de exordio, narratione, demonstratione et peroratione exponit. *Matthaei.*

[x] Ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι etc.] Cicero *Orat.* cap. 8. eandem ob rem laudat Demosthenem. *Itaque hic — summissius a primo — exsultauit audacius.* Caeterum vt hic dicitur λέξις καθεστηκυῖα, ita apud Galeum in Opusc. mythol. p. 536. διάνοια. Polyb. Tom. II. p. 593. θάλασσα γαληνὴ καὶ καθεστηκυῖα. Philo p. 691. edit. Colon. Allobr. βλέμμα καθ' φωνὴ. et p. 872. *Matthaei.*

[y] Διαλελυμένη] Eandem ob causam Aristoteles Rhetor. III. 19. 6. laudat haec: εἰρηκα. ἀκηκόατε. ἔχετε. κρίνατε. Et similia habet Lysias in exitu orationis contra Eratosthenem. *Matthaei.*

[z] Λεπτέον ἦν καὶ τὸ πρ. *Wolf.* Λε-

ί. Ὅτι μὲν γὰρ πιθανὴ [a]καὶ πειστικὴ καὶ πολὺ τὸ φυσικὸν [b]ὑποφαίνουσα, καὶ πάνθ', ὅσα τῆς τοιαύτης ἰδέας ἔχεται, πρὸς εἰδότας ἀδὲν ἴσως δεῖ λέγειν· δι' ὅχλου γὰρ ἤδη τοῦτό γε· καὶ αὐτός ἐστιν, ὅστις ἀχὶ καὶ πεῖρα καὶ ἀκοῇ μαθών, ὁμολογεῖ, πάντων ῥητόρων αὐτὸν εἶναι πιθανώτατον. ὥστε καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν λεπτέον παρὰ τῷ ῥήτορος. πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίᾳ λέξεως, ἣν λαμβάνων καὶ μιμούμενος ἄν τις ἀμείνων γένοιτο τὴν ἑρμηνείαν, τὰ μὲν ἄλλα, τῷ χρόνῳ ζοχαζόμενος, ἐάσω· μίαν δὲ ἀρετὴν ἔτι τῷ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ [c]κοινοτάτην, καὶ μόνην,

X. At non est fortasse opus dicere iis, qui sciunt, quod ordo ipse persuasibilis sit et fidem faciat, multumque naturalis sit, et alia eius generis: (hoc enim iam et populo notum est) quin et nemo est, quae non fama et reipsa cognouerit et fatebitur, hunc inter oratores caeteros optime persuadere. Quare et haec in eo imitanda est virtus. Plurima quidem, nec contemnenda, de eius dictione dicenda forent; scilicet, quod, si quis eam imitaretur, in elocutione magis magisque excelleret, aliaque plurima: sed tempori et breuitati consulendo, iam praeteribo. Vnam tamen adhuc de eo virtutem depraedicabo, quam et esse pulcherrimam et notissimam puto, ac per

Gratia et venustate pollet.

Λεπτέον δὴ καὶ τὸ πρ. in *Codd. Mss.* Cum coniecit *Wolfius* ἦν, vidit aliquid necessarium. Pressius cum mstis δή. Mox pro τάξεως legerem λέξεως, pariter vt paragraphum exorditur Auctor: Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν. Nihil enim hic agitur de *dispositione* Orationis. *Taylor.*

[a] Desunt *Reg.* 1. et 2.

[b] Ἐπιφαίνουσα in *iisd.*

[c] Suspectum est κρινοτάτην: nec, an verum sit δεινοτάτην, asseuerare ausim. Mox etiam legendum potius καὶ μόνην καὶ μάλιστα: vel τὴν μόνην καὶ μάλιστα. *Sylb.* Pro κοινοτάτην *Sylb.* coniicit, dubius tamen, δεινοτάτην. Forte κυριωτάτην: vt infra: τῶν κρατίστων τε καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικός. Deinde lego: καὶ μόνην, (vel καὶ ἢ μόνην) ἢ μάλιστα (vel ἢ τὴν μάλιστα) τῶν ἄλλων, τὸν etc. Sic in libello περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος: ἢ μόνον, ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων ἐπαινέσεν. Philo Iudaeus lib. II. de Vit. Mos. p. 449. edit. Turneb. de LXX. Interpretibus: συντρέχοντα τοῖς πράγμα-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὴν μάλιστα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίᾳ χαρακτῆρα δυναμένην βεβαιῶσαι· ἣν ὑπερεβάλετο μὲν οὐδεὶς τῶν ὕστερον, ἐμιμήσαντο δὲ πολλοί, καὶ παρ' αὐτὸ τοῦτο κρείσσους ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι, τὴν ἄλλην δύναμιν οὐδὲν διαφέροντες· ὑπὲρ ὧν, ἂν ἐγχωρῇ, κατὰ τὸν οἰκεῖον διαλέξομαι τόπον. τίς δέ ἐστιν ἥδε ἀρετή, [d]ἥτις πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι; [e]καὶ τίς ἡ χάρις; πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον

per quam ſolam ſtylus Lyſianus maxime confirmari poterit, quamque poſteriorum nullus ſuperauit; multi tamen, quod imitati ſint, propter hanc ſolam, caeteris praeſtare viſi ſunt, cum tamen in nullo alio excellerent; ex quibus, ſi tantum otii nactus fuero, ſuo loco dicam. Quaenam illa eſt virtus, quae in omnibus effloreſcit? et quaenam illa gratia et venuſtas? res eſt prorſus admiranda, et quamuis diſertae oratio-

γμασιν ὀνόματα ἐξεῦρον, ἅπερ δὴ μόνα, ἢ μάλιστα, τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα: ita legendum pro μόνα μάλιστα: vt p. 442. περὶ ὧν ἢ μόνον, ἢ μάλιστά εἰσιν οἱ πόλεμοι. *Markland.*

d Exiſtimabit fortaſſe aliquis, pro ἥτις reponendum ἡδύτης. ſed verior eſſe videtur haec lectio: ἥδε ἡ ἀρετὴ, ἡ πᾶσιν ἐπανθοῦσα. *Sylb.*

e Καὶ τίς ἡ χάρις;] Vox χάρις, quae in *Quaeſtione* ponitur, debuit eſſe in *Reſponſione*. Magna enim praedicat Dionyſius de vna quadam virtute, Lyſiae propria, et Lectorem tenet ſuſpenſum, et ſcire auidum, et quaerentem tandem: Quaenam eſt haec virtus et vis, qua tu dicis Lyſiam a caeteris omnibus oratoribus diſtingui? Cui reſpondet: *Eſt gratia*, vel *decor*: *res, quae verbis exprimi nequit, et maxime admirabilis.* Coniicio igitur, Dionyſium ſcripſiſſe: καὶ τίς αὕτη ἡ δύναμις; χάρις, πρᾶγμα παντὸς κρεῖττον λόγου etc. Haurio hoc ex ſenſu et ſequentibus, vbi ad haec *quaerentis* verba manifeſto adludit: ὥστε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτέ ἐστιν, etc. et in praecedentibus mentionem fecerat Dionyſius ἀρετῆς cuiusdam et δυνάμεως, quas hoc loco repetit ille, qui quaerens inducitur. Sic et infra: τὸ κράτιστον (inſere ἔν) ἐστι τῶν Λυσίου ἔργων, (lego ἀρετῶν) καὶ τὸ χαρακτηρικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτῷ χάρις. Porro pro θαυμασιώτερον [ita enim in vulgatis legitur] ſcribendum puto θαυμασιώτατον. Quanquam enim κρεῖττον παντὸς λόγου (*quae verbis non poteſt exprimi*)

λόγου καὶ θαυμασιώτατον. [f]ῥᾷστον μὲν γάρ [g]ἐστιν" ὀφθῆναι, καὶ παντὶ ὁμοίως [h]ἰδιώτῃ τε καὶ τεχνίτῃ φανερόν· χαλεπώτατον δὲ [i]λόγῳ δηλωθῆναι, καὶ οὐδὲ τοῖς κράτιστα εἰπεῖν δυναμένοις εὔπορον.

ιά. [k]"Ωστε εἴ τις [l]ἀξιοίη λόγῳ διδαχθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις ποτέ ἐστιν, οὐκ ἂν [m]φθάνοι καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσεκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον· λέγω δὲ, ἐπὶ κάλλους μὲν σωμάτων, τί δή ποτε

orationis vim exſuperans. Maxime quidem idonea eſt conſpici, et quam indocti iuxta et docti facillime iudicabunt, cum tamen oratione id explicare longe ſit difficillimum, etiam iis, qui in dicendo valent.

XI. Quare ſi quis cupiat, quaenam illa ſit, verbis edoceri, non poterit, quin ſimul multarum rerum pulchrarum et perdifficilium rationem petat; ſcilicet quid ſit in corporis pulchritudine,

primi) recte dicatur, valde tamen dubito, an θαυμασιώτερον παντὸς λόγου dici poſſit, ſenſu ſaluo. *Markland.* Fortaſſe ſic legendus eſt hic locus: τίς δέ ἐστιν ἥδε; χάρις, ἀρετὴ πᾶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ὀνόμασι. Sic enim mox orationem σχηματίζει in his: καὶ τίς ἡ χάρις; ex qua aequabilitate oritur concinnitas. *Matthaei.*

f "Αριστον] Deeſt in mſtis; locus tamen admonet, vt pro eo reponamus ῥᾷστον. *Taylor.* Lege ῥᾷστον, *facillimum*: cui ſtatim opponitur χαλεπώτατον δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, *difficillimum vero verbis declarari*: ita enim (non λόγον) cum *Stephano* legendum. *Markland.*

g Omittunt *Codd. Mſſ.*

h Rectius copulatiue in quibuſdam *Codd.* ἰδιώτῃ τε καὶ τεχνίτῃ. *Sylb.* [in vulgatis enim pro καὶ legitur ἢ.]

i Λόγον habent libri vulgati. Sed verum eſſe λόγῳ, ſatis declarant ſequentia, atque ſic legit etiam *Wolfius. Sylb.*

k "Ωστε εἴ τις ἀξιοίη etc.] Quia nimis pauca dixit hac de re Dionyſius, conſulendus eſt Demetrius Phalereus §. 128. — 189. qui e veteribus rhetoribus, quantum ſcio, omnium optime de gratia et venuſta oratione expoſuit, exempla etiam commemorauit, quae in hac re plus valent, quam regulae et praecepta. *Matthaei.*

l Ἀξιοῖ ἢ in *Codd. Mſſ.*

m Φθάνῃ in *iiſd.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῦτ' ἐστὶν, ὃ καλῦμεν ὦραν· ἐπὶ κινήσεως δὲ [n]μελισμᾶ
καὶ πλοκῆς φθόγγων, τί λέγεται τὸ εὐάρμοστον· ἐπὶ
συμμετρίας δὲ χρόνων, τίς ἡ τάξις, καὶ τί τὸ εὔρυθμον·
καὶ ἐπὶ παντὸς δὲ συλλήβδην [o]ἔργε τε καὶ πράγματος,
5 τίς ὁ λεγόμενος καιρὸς, καὶ τῦ τὸ [p]μέτριον. αἰσθήσει
γὰρ τύτων ἕκαστον καταλαμβάνεται, καὶ ὁ λόγω. ὥσθ'
ὅπερ [q]μυσικοὶ παραγγέλλυσι ποιεῖν τοῖς βυλομένοις
ἀκύειν ἀκριβῶς ἁρμονίας, ὥστε μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν
τοῖς [r]διηχήμασι δίεσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζειν,

dine, quod vocamus ὦραν, in * motu vero membrorum et vo
cis, quid dicatur εὐάρμοστον, in dimensione temporis, quid si
τάξις, et quid εὔρυθμον, et quid in omni demum opere et sa
cto dicatur καιρὸς, et vbi μέτριον. Haec enim sensibus, non ora
tione, comprehenduntur. Quare, quemadmodum musici facere
iubent eos, qui accurate harmoniam cupiunt attendere, vt scilice
ita aures suas assuescant, vt in dissonantiis ne minimum quidem so
num

n Vide *P. Victorium* in *Demetr. Phalereum*, p. 71. et *Galeum* in eundem, p. 336. *Sylb.* μελῶν codd. Quae si vera lectio sit, vt veram esse suspicor, nullum hic locum habent aut *Victorius*, aut *Galeus* ad *Demetrium Phaler.* p. 236. (non 336.) aut *Iun. de pictura Vett.* ad quos nos amandat Sylburg. *Taylor.*

* In mobili illi modulatione ac flexu vocum quid etc. *Iunius* de *Pict. Vet.* lib. 1. cap. 5.

o Ἔργε τε καὶ πράγματος] Hoc est πράγματός τε καὶ πράγματος. Scribe λόγε τε καὶ πράγματος. Sic infra: ἀχθόμενος λόγοις καὶ ἔργοις. *Markland.*

p Rectius, opinor, μέτρον, *mensura*, *modus*. *Sylb.*

q Malim cum articulo οἱ μυσικοὶ. *Sylb.*

r Διηγήμασι] Opinabar, legendum esse διασήμασι. sed facile assentior *Petro Victorio*, qui, *Var. Lect.* lib. 13. c. 6 locum hunc citans, vnius litterae mutatione legit διηχήμασι *dissonantiis*. *Sylb.* et *Taylor*. Victorius illo in loco nec a se consulto ita emendatum esse docuit, nec, cur ita correxerit, dixit, nec interpretationem adiecit, nec hanc ob causam laudauit locum Dionysii, sed vt explicaret, quid sit ἄλογος αἴσθησις, nec denique satis diligens fuit in describendo; nam ter in hoc loco ab editis libris Dionysii discrepat. Ergo eodem iure haec emendatio librario et Victorio tribui potest, nec vlla adest causa, cur consilio potius, quam per im

pru

καὶ μηδὲν ἄλλο ταύτης ἀκριβέστερον ζητεῖν κριτήριον· τῦτο καὶγὼ τοῖς ἀναγινώσκυσι τὸν Λυσίαν, καὶ τίς [s]ἡ παρ' αὐτῷ χάρις ἐστὶ βυλομένοις μαθεῖν, ὑποθείμην ἂν ἐπιτη-

num ignorent, nullumque aliud iudicium, quo harmonia dignoscatur, requirant: hoc etiam facere velim eos, qui Lysiam legunt, et, quaenam in eo sit elegantia, volunt cognoscere, nimirum longo tem-

prudentiam, aut quia nihil aliud ei tum in mentem veniebat, ita scriptum esse dicamus. Sylburgii porro interpretatio tota pendet ex etymologia, et, vt istud vocabulum caret auctoritate, ita apud musicos dissonans consueto vocabulo ἀσύμφωνον appellatur. διηχὴ quidem et διηχεῖν commemoratur, sed vtrumque alienum ab hoc loco. Denique si vel maxime διήχημα probatum esset vocabulum, notaretque dissonantiam, tamen non video, cur potissimum fiat mentio διέσεως in dissonantiis. His ita examinatis, veniebat in mentem e simili loco Dionysii edit. Sylburg. p. 10. 14. [seu p. 62. v. 7. edit. Lips.] et Platonis p. 479. edit. Basil. A. 1556. legere ἐν τοῖς διαστήμασιν, *in interuallis*. Quam coniecturam auctoritate et iudicio veterum musicorum probari collatis Meibomii auctoribus musicae in his locis potissimum intellexi. Aristoxenus enim p. 14. de interuallis haec habet: ὅτε γὰρ ἡ φωνὴ διέσεως τῆς ἐλαχίστης ἔλαττον ἔτι διάστημα δύναται διασαφεῖν, ἔθ' ἡ ἀκοὴ διαισθάνεσθαι, ὥστε καὶ συνιέναι, τί μέρος ἐστὶν εἴτε διέσεως, εἴτ' ἄλλε τινὸς τῶν γνωρίμων διαστημάτων. Hic locus plane similis est nostro. Accedit Aristides Quinctilianus p. 13. τύτων δὲ τῶν διαστημάτων ἐλάχιστόν ἐστιν ᾧ ἐν μελῳδίᾳ δίεσις ἐναρμόνιος, εἶθ' ὡς παχύτερον εἰπεῖν, τὸ ταύτης διπλάσιον, ἡμιτόνιον. Et Martianus Capella de Nuptiis Philol. IX. p. 179. apud eundem Meibomium: *Dico*, inquit, *quicquid recte sonuerit, aut tonum esse, aut hemitonium, aut quartam partem toni, quae diesis appellatur.* et p. 180. *Diesis vero interpretatio est, vt supra dixi, quarta pars toni.* et Vitruu. 4, 5. Hinc intelligitur, cur alibi ἁρμονία, seu συμφωνία ἡ διὰ πασῶν, (*octauam* dicunt nostri) quatuor et viginti dieses habere dicatur. Ex his efficitur, h. l. legendum esse διαστήμασιν, et δίεσιν h. l. esse quartam, seu minimam partem toni. Est ergo sensus huius loci: *Musici profitentur discipulorum sensum ita acuere, vt etiam minimum interuallum* (vel, ad verbum, *quartam partem toni*) *in interuallis animaduertant. Matthaei.*

s Pro ὑπ' αὐτῷ [quod in vulgatis legitur] putabam legendum ἐπ' αὐτῷ, *in eo*. *Victorius* (loco iam citato) legit ἡ παρ' αὐτῷ. *Sylb.*

t Vide

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δεύειν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ, καὶ ἀλόγῳ πάθει τὴν [t] ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν. ταύτην μέντοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ [u] χαρακτηριστικωτάτην τῆς Λυσίᾳ λέξεως ἔγωγε πείθομαι, εἴτε φύσεως αὐτὴν δεῖ καλεῖν εὐτυχίαν, εἴτε πόνῳ καὶ τέχνης ἐργασίαν, εἴτε μικτὴν ἐξ ἀμφοῖν ἕξιν, ἢ δύναμιν, ἢ πάντας ὑπερέχει τοὺς λοιποὺς ῥήτορας. καὶ ὅταν διαπορῶ περί τινος τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ μὴ ῥᾴδιον ᾖ μοι διὰ τῶν ἄλλων σημείων ταληθὲς εὑρεῖν, ἐπὶ ταύτην καταφεύγω τὴν ἀρετήν, ὡς ἐπὶ [x] ψήφων ἐσχάτην. ἔπειτα ἂν μὲν αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως ἐπικοσμεῖν δοκῶσί μοι τὴν γραφήν, τῆς Λυσίᾳ ψυχῆς αὐτὴν τίθεμαι, καὶ ᾠδὲν ἔτι πορ-

tempore longaque exercitatione id discant, et cum tacito affectu simul tacitum sensum exerceant. Hanc ego optimam, et quae dictionem Lysiae potissimum ostendat, virtutem puto, (sive ea ingenii felicitas, sive tum laboris, tum artis, opus, vel mixtus ex ambobus habitus, vel facultas dicenda est) qua caeteros ipse oratores antecellit: adeo vt cum de aliqua orationum, quae ei vulgo tribuuntur, dubito, nec veritatem aliis signis valeo inuestigare, ad vnicam hanc virtutem, tanquam ad vltimum indicium, confugiam. Quare, cum a dictionis elegantia exornari orationem video, inter Lysianas eam numero, nec quicquam

Venustas Lysianae dictionis character certissimus.

[t] Vide, quae diximus ad p. 87. v. vlt.

[u] *Aldus* et *Stephanus* in *Oratorum* volumine habent χαρακληρικωτάτην; itidemque p. 136. v. 17. [*ed. Hudf.*] Nostra vero lectio firmatur ex p. 170. v. 1. *Sylb.*

[x] ψήφων] Opinor ψῆφον. Quae paulo post sequuntur, pessime distincta sunt. Ita oportuit: — μήποτ' ὁ Λυσίᾳ ἢ λόγος· καὶ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν, ᾠδ' ἂν πάνυ δεινὸς εἶναι τά γ' ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιτ]ῶς ἐξειργασμένος ὁ λόγος· τὸ μὲν εὖ γράφειν πολλοῖς οἰόμενος ὑπάρχειν, κατά τινας καὶ ἄλλης ἰδίας ἕξεως χαρακτῆρας, (πολυειδὲς γὰρ τοῦτο) τὸ δ' ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Δυσίᾳ. Recte vero κατά τινας καὶ ἄλλης: vt de δεινότ. *Demosth.* p. 197. [iuxta *edit. Sylburg.*] πολλὰ καὶ ἄλλα εἰκῇ τιθεὶς ὀνόματα. et ita alibi. *Xenophon* Ἀπομνημ. lib. III. p. 772. καλὸν γὰρ εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. *Thucydides* II. 51. πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας. *Markland.* ψῆφον. *Hudson. Scaliger.*

ρωτέρω ταύτης σκοπεῖν ἀξιῶ. ἐὰν δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν, μηδὲ ἀφροδίτην, ὁ τῆς λέξεως χαρακ]ὴρ ἔχῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπ]εύω, μήποτ' ὁ Λυσίᾳ ἢ ὁ λόγος, καὶ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν, ᾠδὲ ἂν πάνυ δεινὸς εἶναι τά γ' ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιτ]ῶς ἐξειργασμένος ὁ λόγος· τὸμὲν εὖ γράφειν πολλοῖς οἰόμενος ὑπάρχειν κατά τινας καὶ ἄλλης ἰδίας λέξεως χαρακ]ῆρας· πολυειδὲς γὰρ τοῦτο· τὸ δ' ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσίᾳ· [y] τεκμηρίῳ γοῦν ἔτ' ἄλλῳ τινὶ κρείτ]ονι χρώμενος, ἢ τῷ καθ' ἡδονὴν ἑρμηνεύεσθαι τὰ ὑπὸ τούτου λεγόμενα,

ιβ'. Πολλὰς ἤδη τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ πεπιστευμένων ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὡς εἰσὶν ἐν τοῖς πάνυ γνησίοις Λυσίου, καὶ τά γε ἄλλα οὐκ ἀτόπως ἔχοντας, ὅτι τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι τὴν Λυσιακὴν, οὐδὲ τὴν εὐσομίαν ἔχουσιν [z] ἐκείνης τῆς λέξεως, ὑποπ]εύ-

quam vlterius specto; cum vero nullam suauitatem venustatemque character dictionis praefert, indignor, et quasi spuriam suspicor, nec diutius tacitum sensum violenter consulo, etiamsi alioquin egregia beneque composita oratio videatur. nam credo, bene quidem scribere multis iuxta varia dicendi genera inesse: (nam hoc multiplex est) sed suauiter et eleganter soli Lysiae. non alia sane meliori vsus coniectura, quam quod ipse, quae dicit, venuste eloqui soleat.

XII. Qua coniectura ductus, multas orationes, etiam Lysiae attributas, vt vulgo creditas esse genuinas, non ineptas alioqui, quia venustatem Lysianam minime ostendunt, nec eloquentiam eius dictionis praeferunt, dubitans et examinans,

Quomodo orationes adulterinae a genuinis distinguendae.

[y] τεκμηρίῳ γοῦν ἔτ' ἄλλῳ τινὶ etc.] Haec quoque male distincta sunt, et leuiter deprauata. Lego: τεκμηρίῳ γοῦν ἔτ' ἄλλῳ τινὶ κρείτ]ονι χρώμενος, ἢ τῷ καθ' ἡδονὴν ἑρμηνεύεσθαι τὰ ὑπὸ τούτου λεγόμενα, πολλὰς ἤδη τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων — ὅτι τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι (leg. προβάλλουσι) τὴν Λυσιακὴν — ὑποπτεύσας τε καὶ βασανίσας, εὑρὼν οὐκ ὄντας Λυσίου. De hac re, scil. de genuinis et spuriis *Lysiae* orationibus dignoscendis, libellum scripsit Dionysius. *Markland.*

[z] Ἐκεί-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σας τε καὶ βασανίσας, εὗρον ἐκ ὄντας Λυσίᾳ. ὧν ἐστι καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτες εἰκόνος· ὃν οἶδ' ὅτι πολλοὶ καὶ χαρακτῆρα ἡγήσαιντο ἂν καὶ κανόνα τῆς ἐκείνε δυνάμεως. ἔτος μέντοι ὁ λόγος, ὁ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἡρμηνεῦσθαι δοκῶν ἰσχυρῶς, καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν [a]εἰρῆσθαι περιτ]ῶς, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ἔχων, ἄχαρίς ἐστι, καὶ πολλῶ δεῖ τὸ Λυσιακὸν [b]ἐπιφαίνειν σόμα· μάλισα δ' ἐγένετό [c]μοι καταφανὴς, ὅτι ἐχ ὑπ' ἐκείνε τῆ ῥήτορος

minans, inueni, non esse a Lysia scriptas. inter quas inprimis est oratio illa *de statua Iphicratis*, quam multos eius stylo eloquentiae scio adscripsisse. Ipsa quidem oratio, quamuis verbis valde excellere, et argumentis praeclaris vti, aliasque virtutes eminentiores habere videatur, inuenusta est, multumque quidem a Lysiana eloquentia discrepare reperitur. Maxime autem spuriam illam esse patet, quia tempus non

z Ἐκείνης ferri potest, vt p. 137. v. 19. [*edit. Hudson.*] Si quis tamen malit ἐκείνε, sc. τῆ Λυσίᾳ, per me licet. *Sylb.*

a Vocem εἰρῆσθαι suspectam habeo, tametsi infra dicat ἐνθυμήματα λέγει. An εἰργάσθαι (vel ἐξειργάσθαι) περιτ]ῶς? vt supra dixit: περιτ]ῶς ἐξειργασμένος λόγος: et τῆς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων infra. *Markland.*

b *Stephanus* in *Oratorum* volumine legit ἐπεμφαίνειν, et quidam *Codd.* ὑπεμφαίνειν. paulo infra p. 136. v. 13. [iuxta ed. Hudf. et ita etiam statim post.] legitur ἐμφαίνει. nostrum ἐπιφαίνειν reperitur p. 136. v. 34. *Sylb.* Malim ὑπεκφαίνειν. *Hudson.* Ἐπιφαίνειν editi. ὑπεμφαίνειν Stephanus; cui consentiunt fere codices Sylburgii. Ille tamen vulgatam lectionem tuetur. ὑποφαίνειν Hudson. Scaliger quoque. *Taylor.* Ἐπιφαίνειν vera est lectio. Decepit viros doctos editio Aldina, in qua vitiose legitur ἐπ' ἐφαίνειν. Hanc exprimens H. Stephanus in textum recepit ἐπεμφαίνειν, ad marginem autem scripsit π. [h. e. πότερον γραπτέον] ὑπεμφαίνειν. Ergo falsus Sylburgius, qui hanc lectionem codicibus tribuit; et Hudsonus supersedere poterat coniectura sua. Nam Rob. Stephanus et Sylburgius et mssi omnes consentiunt in ἐπιφαίνειν. Et sic Dionysius in edit. Sylb. p. 123. 1. et Diogenes Laërt. de re prorsus simili p. 70. edit. Steph. dialogi ἐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν εὐτονίαν. *Matthaei.*

c Illud μὲν [quod vulgatae dant pro μοι] omittit *Reg.* 1. Verum μοι pro μὲν habet *Reg.* 2. quo modo legendum esse annotarunt *Steph.* et *Sylb.*

ἐγράφη, τὰς χρόνας ἀναλογισαμένῳ· εἰ γὰρ ὀγδοηκονταετῆ γενόμενον θήσει τις τελευτῆσαι Λυσίαν, ἐπὶ Νίκωνος, ἢ ἐπὶ Ναυσινίκε ἄρχοντος, ἑπ]ὰ ἔτεσιν ὅλοις ἂν εἴη προτερῶσα τῆς γραφῆς τῶ ψηφίσματος ἡ τελευτὴ τῶ ῥήτορος. μετὰ γὰρ Ἀλκισθένην ἄρχοντα, ἐφ' ᾧ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοί τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν, ἀποδὰς τὰ στρατεύματα Ἰφικράτης, ἰδιώτης γίνεται, [d]καὶ τὸ περὶ τῆς εἰκόνος ἦν τότε ἔτεσιν ἑπ]ὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίᾳ, πρὸ τῶ συντάξαι τῶτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτει. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἀπολογίαν τῶ ἀνδρὸς, καὶ αὐτὴν εἰς Λυσίαν ἀναφερομένην, ἔτε

non recte quadrat. Si quis enim Lysiam octogesimo aetatis anno dicat obiisse, Archonte Athenis Nicone, vel Nausinico, septem ante annis, quam hoc decretum de statua fieret, mortuus erat Lysias. Nam post Alcisthenem Archontem, cuius quidem tempore Athenienses et Lacedaemonii et rex pacem inierant, dimisso exercitu, Iphicrates priuatus vixit, et tum de statua oratio habita fuit, septem annis iam mortuo Lysia, qui prius hanc mouere Iphicrati litem non potuit. similiter nec defensionem quandam pro Iphicrate, Lysiae vulgo attributam, satis

d Καὶ τὸ περὶ τῆς εἰκόνος etc.] Haec sunt Sphyngis aenigmata. Coniicio: καὶ πῶς ὁ περὶ τῆς εἰκόνος εἴη ἂν τῶδε, ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίᾳ, πρὸ τῶ συντετάχθαι τῶτον τὸν ἀγῶνα (f. λόγον) Ἰφικράτει; *atqui quomodo Lysiae esse potest oratio* de imagine, *cum Lysias mortuus esset septem annis ante delationem*, (vel *scriptionem*) *antequam haec actio intenderetur* (vel *oratio componeretur*) *Iphicrati*? Fieri quidem potest, vt pro τῶτον τὸν ἀγῶνα Noster scripserit ταύτην τὴν εἰκόνα, ita vt vox συντάξαι in aliam quampiam mutari debeat, ad hunc sensum: *antequam haec imago Iphicrati decreta fuerat.* Sed de his statuant libri scripti. Haec vero imago *Iphicrati* posita fuit, ὅτι μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε: *Aeschines adu. Ctesiph.* p. 88. *Corn. Nepos in Iphicrate*: *Hoc exercitu moram* (μοῖραν, vel μόραν) *Lacedaemoniorum interfecit*: ita enim exhibent libri aliquot, pro *intercepit*: forte ex isto loco *Aeschinis. Markland.*

e Ἐλ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τοῖς πράγμασιν ἀτόπως ἔχεσαν, ἅτε τοῖς ὀνόμασιν ἀσθενῶς, δι' ὑποψίας ἔλαβον, ἀκ ἐπανθάσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος· καὶ παραθεὶς τὰς χρόνας, ἀκ ὀλίγοις ἔτεσιν εὗρον ὑστερᾶσαν τῆς τελευτῆς τᾶ ῥήτορος, ἀλλὰ καὶ εἴκοσιν ὅλοις. ἐν γὰρ τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ τὴν εἰσαγγελίαν Ἰφικράτης ἠγώνισται, καὶ τὰς εὐθύνας ὑπέσχηκε τῆς στρατηγίας, ὡς ἐξ αὐτᾶ γίνεται τᾶ λόγω καταφανές· ἅτος δὲ ὁ πόλεμος πίπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ [e] Ἐλπινίκην ἄρχοντας. [f] ὅτι μὲν ἂν εἰσι λόγοι [g] τᾶ ῥήτορος περί τε τῆς εἰκόνος καὶ τῆς προδοσίας, ἀκ

satis rebus instructam, verbis quoque ornatam, quia in dictione Lysiae venustas non elucet, eius esse crediderim: nam tempus diligentius attendens, inuenio, non paucis, sed viginti integris post mortem eius annis illam esse conscriptam. In bello enim sociali Iphicrates, de proditione et de rebus perperam in bello factis accusatus, in iudicium vocatus est, vt ex ipsa oratione colligitur: hoc autem bellum gestum, Archontibus Agathocle et Elpinice. Certo autem asserere non ausim, orationes, tum *de statua*, tum *de proditione*, esse

e Ἐλπινίκην] Archon post Agathoclem Olymp. CVI. inxta alios, atque adeo ipsum *Dionysium* in *Dinarch.* fuit Ἐλπένης. Atque ita habet *Canz.* in hoc loco. *Taylor.* De confusione huius nominis vid. Meurs. de Archontibus 4, 7. Locus in Dinarcho est p. 115. 45. edit. Sylburg. qui ad h. l. probat Ἐλπινίκης. *Matthaei.*

f Malet fortasse quispiam ὅτᾳ μὲν ἂν εἰσιν οἱ λόγοι ῥήτορος, id est, τίνος, *cuius*. Sed retineri etiam vulgata lectio potest. *Sylb.* Fortasse ὅτᾳ μὲν ἂν εἰσι λόγοι. Vt Athen. lib. III. Ὅτᾳ μέν ἐστι τὰ ποιήματα, ὦ ἀγαθὲ Λεωνίδη, ἡμῶν ἐστι κρίνειν. *Taylor.*

g τᾶ ῥήτορος] Delendum videtur τᾶ, nisi accipiendum sit pro τινὸς, *vllius rhetoris*: vt apud *Xenophontem* Ἀπομνημ. lib. II. p. 758. προσελθόντα τῷ τῶν πλείονα χρήματα κεκλημένων, id est, τινὶ: et in Agesilao, p. 866. B. εἰ μὴ τᾶ ἄλλᾳ ἕνεκα, *si non ob* vllam *aliam causam*. et Thucydidem I. 106. εἰσέπεσεν ἐς τᾳ χωρίον ἰδιώτᾳ, cuiusdam *hominis priuati*. Quin et legendum ὁ περί τε τῆς εἰκόνος, cum articulo, vt supra: ὧν ἐστι καὶ ὁ περὶ τῆς Ἰφικράτες εἰκόνος. *Markland.*

h Αὐ-

ἔχω βεβαίως εἰπεῖν· ὅτι δ' ἑνὸς ἀμφότεροι, πολλοῖς τεκμηρίοις ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν. ἡ γὰρ αὐτὴ προαίρεσίς τε καὶ δύναμις ἐν ἀμφοτέροις· ὑπὲρ ὧν ὁ καιρὸς ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. εἰκάζω δὲ, Ἰφικράτες εἶναι [h] αὐτές· καὶ γὰρ τὰ πολέμια δεινὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ ἐν λόγοις ἀκ εὐκαταφρόνητος· ἥ τε λέξις ἐν ἀμφοῖν πολὺ τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν ἔχει, καὶ ἀχ ἅτως ἐμφαίνει ῥητορικὴν ἀγχίνοιαν, ὡς στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων ἑτέρωθι δηλωθήσεται διὰ πλειόνων.

ιγ'. Ἀνιτέον δὲ, ὅθεν ἐξέβημεν εἰς ταῦτα. τὸ κράτιστόν [i] ἐστι τῶν Λυσίᾳ ἔργων καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον τῆς δυνάμεως, ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτᾶ χάρις, ἣν ἔθ' ὑπερεβάλετο τῶν [k] ἐπιγενομένων ἀθεὶς, ἅτε εἰς ἄκρον ἐμιμήσατο. καὶ τὰ μὲν περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἀγαθὰ τᾶ ῥήτορος ταῦτα· συγκεφαλαιώ-

esse Lysiae: sed ambas ab vno dictas, multis coniecturis adducor, vt credam. Idem enim in vtrisque character et facultas, de quibus iam non est locus. Crediderim autem, ambas esse Iphicratis: nam in rebus bellicis et dicendi facultate pariter excelluit; et dictio in vtraque admodum austera est et militaris, et non tam oratoriam prudentiam, quam militarem superbiam et arrogantiam, prae se fert. Sed his de rebus alio loco latius.

XIII. Reuertamur igitur, vnde digressi sumus. Optima itaque inter Lysiae virtutes, et quae maxime eloquentiam eius et facultatem declarat, ipsa est dictionis venustas; quam nec vllus posterorum superauit, imo nec imitatus est. Haec itaque, vt repetam, quae prius dicta sunt, quibus in elocutione potissi-

Lysiae dictionis virtutes praecipuae.

h Αὐτὲς] Lego αὐτᾶ: *conicio autem, eas esse ipsius Iphicratis.* Sic αὐτᾶ Λυσίᾳ παραδείγματα, infra. *Markland.*

i Ἐστι] Deesse videtur ἔν ante ἐστι: concludit enim locum de χάριτι *Lysiana.* et pro ἔργων supra monui scribendum videri ἀρετῶν. *Markland.*

k Ἐπιγινομένων [quod vulgatae dant] legitur etiam in *Aldina* editione. *Stephanus* mauult ἐπιγενομένων. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σομα γὰρ τὰ ῥηθέντα· τὸ καθαρὸν τῶν ὀνομάτων, ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτου, τὸ διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ νοήματα, ἡ σαφήνεια, ἡ συντομία, τὸ συρρέφειν τε καὶ προγυμνάζειν τὰ νοήματα, τὸ ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγειν τὰ δηλούμενα, τὸ μηδὲν [l] ἄψυχον ὑποτίθεσθαι πρόσωπον, μηδὲ ἀνηθοποίητον, ἡ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων ἡδονὴ, μιμουμένη τὸν ἰδιώτην, τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τὰς πρέπουσας ἐφαρμόττειν λόγους, ἡ πιθανότης, καὶ ἡ χάρις, [m] καὶ ὁ πάντα μετρῶν καιρός. ταῦτα παρὰ Λυσίᾳ λαμβάνων ἄν τις ὠφεληθείη. ὑψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς οὐκ ἔστιν ἡ Λυσίου λέξις, οὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ θαυμαστὴ, οὐδὲ τὸ πικρὸν, ἢ τὸ δεινὸν, ἢ τὸ φοβερὸν, ἐπιφαίνουσα, οὐδὲ ἁφὰς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, οὐδὲ θυμοῦ καὶ πνεύματός ἐστι μεστή· ἀλλ', ὥσπερ ἐν τοῖς ἤθεσίν ἐστι πιθανὴ, οὕτως ἐν τοῖς πάθεσιν ἰσχυρά· ἀλλ', ὡς ἡδύναμαι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι [n] δύναται, οὕτω βιάσασθαί τε καὶ παραναγκάσαι· ἀσφαλής τε μᾶλλόν ἐστιν, ἢ παρακεκινδυνευμένη, καὶ οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχὺν ἱκανὴ δηλῶσαι τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀληθειαν εἰκάσαι φύσεως.

potiſſimum excellit: puritas in verbis, ſimplicitas in ſermone, ſententias proprio, nec tranſlatitio, contextu efferre, perſpicuitas, breuitas, compendioſe et rotunde ſententias componere, ſenſibus ea, quae dicuntur, ad viuum repraeſentare, nullam perſonam non ſuo loco et decoro inducere, compoſitioni venuſtas, verbis vulgatis, perſonis ipſis et rebus conuenientem ſermonem accommodare, mira vis perſuadendi, elegantia et, quae omnia moderatur, ipſa rerum opportunitas. Haec omnia ſi quis a Lyſia mutuetur, mirum in modum iuuabitur. Porro dictio eius non eſt adeo ſublimis, nec magnifica, non eminens, nec excellens, nullam acrimoniam, aut grauitatem prae ſe ferens, nec valida iunctura, nec virili ſono vtitur, neque iracundia, aut ſpiritu plena eſt; et ſicut in minoribus affectibus non perſuadet, ita nec in minoribus robuſta eſt; nec vti poteſt demulcere, et perſuadere, et elegantiam ſectari, ita

l Ἄτοπον] Ἄψυχον *Reg.* 1. et 2. quo modo legitur p. 467. v. 6.

m Καὶ ὁ μετὰ πάντων in *Codd.*

n Pro δύναται non abſurde reposueris δυνατὴ, vt praecedit πιθανὴ et ſequitur ἱκανή. *Sylb.*

o Καὶ

ιδ'. [o] Καὶ θαυμάζειν ἄξιον, τί δή ποτε παθὼν ὁ Θεόφραστος, τῶν φορτικῶν καὶ περιέργων αὐτὸν οἰόμενος ζηλωτὴν γενέσθαι λόγων, καὶ τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον, ἢ τὸ ἀληθινόν. ἐν γὰρ τοῖς περὶ λέξεως γραφεῖσι τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπαδακότων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν [p] ἐν τούτοις καταριθμεῖ, καὶ τὸν ὑπὲρ Νικίᾳ, τῇ στρατηγῷ τῶν Ἀθηναίων, λόγον, ὃν εἶπεν [q] ἐπὶ Συρακουσίων αἰχμάλωτος ὤν, ὡς ὑπὸ τούτου γεγραμμένον τῇ ῥήτορος,

XIV. Mirum autem eſt, quid de eo Theophraſtus ſentiat, qui faſtuoſum et affectatum eum orationis genus, et fictitium magis artificium, quam naturalem ſimplicitatem, ſectari ait. In iis vero, quae *de dictione* ſcribit, inter illos, quos reprehendit, quod in antitheſibus, comparibus, et ſimiliter deſinentibus, aliiſque ſchematibus, adhibendis diligentes fuerint, numerat et Lyſiam, et orationem *pro Nicia*, Athenienſium duce, quam apud Syracuſios captiuus dixit, tanquam ab hoc oratore compoſitam exempli loco profert. *Theophraſti de Lyſia iudicium.*

o Καὶ θαυμάζειν] Repete vltimam ſyllabam vocis praecedentis: ὡς καὶ θαυμάζειν ἄξιον, *adeo vt mirum ſit.* Sic modo ante ἔν omittebatur propter praecedens ον. *Markland.*

p Ἐν τούτοις καταριθμεῖ] Potius forte ἐν τούτοις καταριθμεῖται, τὸν — λόγον — παρατιθείς. Alibi hoc verbo vtitur eadem forma. Niſi malis καταριθμεῖ, καὶ — παρατίθησι. *Markland.*

q Illud ἐπὶ accipiendum pro *coram*, vt infra p. 111. [iuxta *Ed. Sylb.*] alioqui exiſtimarit aliquis, legendum ἔτι. *Sylb.* Ego puto ἐπὶ Συρακουσῶν. *Taylor.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

παρατιθείς. κωλύσει δ' ἀδὲν ἴσως καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν θεῖναι τῶ Θεοφράστω. ἔστι δὲ ἥδε· „Ἀντίθεσις δ' ἔστι τριτ]ῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ τοῖς ἐναντίοις [r]ἐναντία [s]προκατηγορηθείη. το-
5 σαυταχῶς γὰρ ἐγχωρεῖ συζευχθῆναι. τούτων δὲ τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, παιδιῶδες, καθαπερεὶ [t]ποίημα· διὸ καὶ ἧτ]ον ἁρμότ]ει τῇ σπουδῇ. φαίνεται γὰρ ἀπρεπες, σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν, καὶ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαιρεῖν. ἐκλύει γὰρ τὸν ἀκροα-
10 τήν· [u]οἷον ὡς ὁ Λυσίας ἐν τῇ τοῦ Νικίου ἀπολογίᾳ βαλόμενος ἔλεον ποιεῖν· Κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ [x]ἀναυμάχητον ὅλεθρον. ἱκέται μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν [y]καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὅρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλοῦντες συγγένειαν, [z]εὐμένειαν.„ ταῦτα γὰρ

fert. Quid autem ſuis loquentem verbis Theophraſtum vetat introducere? quae ſunt: „Antitheſis fit tripliciter, cum vel eidem contraria, vel contrario idem, vel contraria contrariis tribuuntur; nam tot diuerſis modis fiunt coniugata. quod vero his ſimile et affine eſt, puerile eſt; ideo et minus accuratum eſt. Eſt enim indecorum, eum, qui rebus ſtudet, in verbis pueriliter nugari, et dictione affectum tollere: auditorem enim languidum reddit, vti Lyſias in *defenſione Niciae* ad commiſerationem auditores mouere cupiens ait: κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον. ἱκέται μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὅρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλοῦντες συγγένειαν, εὐμένειαν.„ Haec quidem

r Ἐναντία] Scribe τὰ ἐναντία, eum articulo: vt in praecedentibus. *Markland.*

s Fortaſſe rectius προσκατηγορηθῇ, ſeu προσκατηγορηθῶσι, *tribuantur. Sylb.*

t Ποίημα] An παῖγμα, vel παίγνια? Paulo infra τοῖς ὀνόμασι παίζειν. *Xenophon Ep. ad Aeſchinem*, p. 1000. μετ' ὀφρύος σοφιῶν παίγνια διεξιόντων. *Markl.*

u Illud οἷον ὡς infra quoque ſic vſurpatum, et apud *Ariſtot.* in Rhetoricis. *Sylb.*

x Ἀναυμάχητον *Reg.* 2. atque ita in editis *Aldi* et *Steph.* recte (inquit *Sylb.*) vt ſignificetur clades, nec terreſtri, nec nauali proelio accepta, ſicut infra p. 173. iuxta *Ed. Sylb.* [in vulgatis eſt ἀναμάχητον.]

y Καθίζονται *Reg.* 2.

z Εὐμένειαν] Lego εὐγένειαν. Idem

εἰ μὲν τῷ ὄντι Λυσίας ἔγραψε, δικαίως ἂν ἐπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν ᾧ χαρίεντι καιρῷ. εἰ δὲ ἑτέρᾳ τινός ἐστιν ὁ λόγος, ὥσπερ ἐστὶν, ὁ κατηγορῶν, ἃ μὴ προσῆκε, [a]τῶ ἀνδρὸς μεμπ]ότερος. ὅτι δὲ οὐκ ἔγραψε Λυσίας τὸν ὑπὲρ Νικίου λόγον, ὀδ' ἔστιν ἅτε τῆς ψυ- 5
χῆς, ἅτε τῆς λέξεως ἐκείνης τὸ γράμμα, πολλοῖς πάνυ τεκμηρίοις ἀποδεῖξαι δυνάμενος, οὐκ ἔχω καιρὸν ἐν τῷ [b]παρόντι λόγῳ· ἰδίαν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος πραγματείαν [c]συντατ]όμενος, ἐν ᾗ τά τε ἄλλα δηλωθήσεταί μοι, καὶ τίνες εἰσὶν αὐτῷ λόγοι γνήσιοι, τὴν ἀκρίβειαν ἐν ἐκεί- 10
νοις καὶ περὶ τοῦδε ἀποδῶναι πειράσομαι τῷ λόγῳ.

ιέ. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἐξῆς διαλέξομαι, τίς ὁ πραγματικός ἐστι Λυσίου χαρακτὴρ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς λέ-

dem reipſa ſi Lyſias ſcripſerit, merito culpandus eſt, quod venuſtatem importune et non ſuo loco et tempore alieno adhibuerit. Si vero alterius, vti reuera eſt, et ipſe etiam arbitror, eſt oratio, ipſe Theophraſtus potius, qui hunc ſine crimine reprehendit, reprehendendus eſt. Et ſane multis poſſem coniecturis oſtendere, Lyſiam *pro Nicia* non ſcripſiſſe, nec eius ſpiritus, aut dictionis, orationem eſſe; ſed iam mihi tempus non ſuppetit: aliud enim de hoc oratore commentarium conſcribam, in quo inter caetera, ecquaenam orationes eius propriae ſint, declarabo; vbi et de hac oratione accurate diſputabo.

XV. Nunc igitur abſoluto de Lyſiana dictione ſermone, dicam in ſequentibus, qualis in ipſa rerum tractatione eius *Qualis ſit in rerum tractatione.*

Idem mendum in *Philone Iudaeo* lib. II. *de Vit. Moſ.* p. 448. Contra Actor. XVII. 11. pro εὐγενέστεροι optime legi poſſet εὐμενέστεροι, *magis beneuoli.* Diſtinctio autem plena poni debet poſt ἀποφαίνοντες. Tria enim proferuntur exempla. *Markland.*

a *Wolfius* ante τῷ ἀνδρὸς diſtinguit, non poſt. *Sylb.* [nam in vulgatis poſt τῷ ἀνδρὸς diſtinctum eſt.]

b Παρόντι λόγῳ *Reg.* 1. et 2. [in vulgatis eſt λέγειν.]

c Συνταττόμενος] Vel συντάξόμενος, *compoſiturus*: ſequitur enim δηλωθήσεται et πειράσομαι, in futuro. *Markland.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ξεως ἀποδέδωκα· τατὶ γὰρ ἔτι λείπεται τὸ μέρος. εὑρετικὸς γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνόντων λόγων ὁ ἀνὴρ, ὃ μόνον ὧν ἅπαντες εὑροιμεν, ἀλλὰ καὶ ὧν μηθείς. ὀδὲν γὰρ ἁπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν [d] ὁμολογεῖ, ὃ τὰ πρόσωπα, ὃ τὰ πράγματα, ὃκ αὐτὰς τὰς πράξεις, ὃ τρόπους καὶ αἰτίας αὐτῶν, ὃ καιρὸς, ὃ χρόνους, ὃ τόπους, ὃ τὰς ἑκάστω τάτων διαφορὰς, ἄχρι τῆς εἰς ἐλάχιστον τομῆς· ἀλλ' ἐξ ἁπάσης θεωρίας καὶ παντὸς μερισμᾶ τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. δηλᾶσι δὲ μάλιστα τὴν δεινότητα τῆς εὑρέσεως αὐτᾶ οἵ τε ἀμάρτυροι τῶν λόγων, καὶ οἱ περὶ τὰς παραδόξας συνταχθέντες ὑποθέσεις· ἐν οἷς πλεῖστα καὶ κάλλιστα ἐνθυμήματα λέγει, καὶ τὰ πάνυ δοκᾶντα τοῖς ἄλλοις ἄπορα εἶναι καὶ ἀδύνατα, εὔπορα καὶ δυνατὰ φαίνεσθαι

fit ſtylus: hoc enim exponendum reſtabat. Rationes enim rebus ipſis inhaerentes appoſite inuenit; non ſolum quas cuiuis inuenire contingeret, ſed etiam quas nemo inueniret. Nullam enim omnino partem omiſit, e qua argumenta educi queant; non perſonas, non res, nec ipſa facta, non modos et cauſas illorum, non occaſiones, aut tempora, non ſingulorum horum diſcrimina, vſque ad minimum etiam punctum: ſed ex vniuerſo opere et ſingulis partibus argumenta propria ſeligit. Inuentionis eius grauitatem teſtantur inprimis orationes eius, in quibus nulli producuntur teſtes, et illae, quae de rebus raris, et quae praeter communem opinionem ſunt, compoſitae ſunt; in quibus et plurima et optima argumenta profert, et quae aliis difficilia et fieri vix poſſibilia videntur, ipſe efficit, vt facilia et fieri poſſibilia videantur. Ea, quae dicenda

[d] Ὁμολογεῖ] Conieceram ὠφελοῖ: ſed verius puto, librarium in exſcribendo omiſiſſe vnam lineam: ἐξ ὧν ὁμολογεῖται * * * ὃ τὰ πρόσωπα. etc. *ex quibus inter omnes conſentitur* vtilitatis aliquid educi poſſe: *non perſonas*, etc. *Markland.* Apte cohaerent omnia. Dicit h. l. de locis, e quibus argumenta petuntur. Perſpicuitatis cauſa locus ſic poteſt intelligi: ἐξ ὧν ὁμολογεῖ τὰ πράγματα τοῖς λόγοις, καὶ ἐξ ὧν ὁμολογία γένοιτ' ἄν: id eſt, e quibus oritur aſſenſus, perſuaſio, fides. *Matthaei.*

e Pro

ποιεῖ· κριτικὸς ὧν δεῖ λέγειν· καὶ ὅτε μὴ πᾶσιν ἐξὴν χρῆσθαι τοῖς εὑρεθεῖσι, τῶν κρατίστων [e] δὲ καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικὸς, εἰ μὴ καὶ μάλιστα, τῶν γ' ἄλλων ῥητόρων ὀδενὸς [f] ἧττον. τάξει δὲ ἁπλῇ τινι κέχρηται τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ πολλὰ ὁμοειδεῖ· [g] περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων ἀφελής τις καὶ ἀπερίεργός ἐστιν· ὅτε γὰρ προκατασκευαῖς, ὅτ' ἐφόδοις, ὅτε μερισμοῖς, ὅτε ποικιλίαις σχημάτων, ὅτε ταῖς ἄλλαις τοιαύταις πανεργίαις εὐρίσκεται χρώμενος, ἀλλ' ἔστιν ἀπέριτ]ός τις καὶ ἐλεύθερος καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα. [h] ἐκ δὲ τάτων παρακελεύομαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτὸν, τὴν μὲν εὕρεσιν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τὴν σύγκρισιν ζηλᾶν· τὴν δὲ τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, ἐνδεεστέραν ὄσαν τᾶ προσήκοντος, μὴ ἀπὸ τᾶδε τᾶ ἀνδρὸς, ἀλλὰ παρ' ἑτέρων, οἳ κρείτ]ους οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα ἐγένοντο, [i] περὶ ὧν ὕστερον ἐρῶ, τᾶτο τὸ στοιχεῖον λαμβάνειν.

dicenda ſunt, optime diſcernit et diſtinguit; cumque non omnibus inuentis vti licebat, optima et conuenientiſſima, ſi non aliis oratoribus melius, ſaltem non minus, nec inuenuſtius, ſeligebat. Ordine rerum ſimplici, et paene ſemper eodem vſus eſt. In Epichirematum artificio ſimplex eſt, nec affectatus: nec enim praeparatiuis, inſinuationibus, partitionibus, nec ſchematum varietate, aliiſue ſimilibus affectatis artificiis, vſus eſſe deprehenditur; ſed ſimplex, ſincerus, nec de inuentorum diſpoſitione magnopere ſolicitus. Quapropter velim, omnes, qui Lyſiam voluunt, eius in argumentis inueniendis diſtinguendiſque artem imitari, eorundem vero diſpoſitionem et collocationem, non a Lyſia, vt qui hic nonnihil repat, ſed ab aliis oratoribus, qui melius argumenta diſponunt, (de quibus poſtea dicam) mutuari.

XVI. Fi-

e Pro τε [quod vulgatae dant] poſſis etiam legere γε. *Sylb.* Δὲ in *Codd. Mſſ.*

f Ἧττων] Quidam *Codex* habet aduerbialiter ἧττον. *Sylb.*

g Κἂν τὰς ἐπεξεργασίας ἀφέλῃ τις etc. *Reg.* 1. et 2.

h Ἐκ δὴ *Reg.* 1. et 2.

i Quod promittit, fortaſſe in ſecunda huius tractatus parte,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ις'. Ἀποδεδωκὼς δὲ τὸν ὑπὲρ τῶν [k] ἀρετῶν τεκμηρίων λόγον, ἐρῶ νῦν καὶ περὶ τῆς γένους τῶν ἀμφισβητημάτων, ἐν οἷς ἐστι θεωρήμασιν ἡ πολιτικὴ τέχνη. τριχῇ δὲ νενεμημένης τῆς ῥητορικῆς λόγου, [l] καὶ τρία περιειλημμένος γένη, τό τε δικανικὸν, καὶ τὸ συμβουλευτικὸν, καὶ τὸ καλούμενον ἐπιδεικτικὸν, ἢ πανηγυρικὸν, ἐν ἅπασι μὲν τούτοις ἐστὶν ὁ ἀνὴρ λόγου ἄξιος, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς δικανικοῖς ἀγῶσι· κἂν τούτοις [m] δὲ αὐτοῖς ἀμείνων ἐστὶ τὰ [n] μικρὰ καὶ παράδοξα καὶ ἄπορα εἰπεῖν καλῶς, ἢ τὰ σεμνὰ καὶ μεγάλα καὶ εὔπορα δυνατῶς. ὁ βουλόμενος [o] δὴ τὴν Λυσίου δύναμιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν, ἐκ τῶν δικανικῶν αὐτὴν μᾶλλον λόγων, ἢ ἐκ τῶν πανηγυρικῶν τε καὶ συμβουλευτικῶν, σκοπείτω. ἵνα δὲ καὶ

Qualis in generibus controuersiarum.

XVI. Finito iam tractatu de eius virtutibus et argumentorum initiis, dicam nunc de generibus controuersiarum, in quibus eloquentia ciuilis consistat. Cum vero eloquentia rhetorica triplex sit, et tria genera complectatur, iudiciale, suasorium, et id, quod vocamus demonstratiuum, vel laudatiuum: in his omnibus Lysias excellit, maxime autem in iudiciali; et in hoc genere melius parua, paradoxa, et difficilia dicit, quam grauia, magna, et facilia. Qui autem Lysiae facultatem accurate cupit cognoscere, e iudicialibus illum orationibus potius, quam e laudatiuis suasoriisque, attendat. Vt autem de

te, aut in libro *de Imitatione*, praestitit; sed meminit etiam infra in *Dinarcho. Sylb.*

k Ἀρετῶν] An ἀφορμῶν pro ἀρετῶν? Paulo enim ante de his duobus egerat: ὑδὲν παραλείπει τῶν τοιχείων. et mox: ἐξ ἁπάσης θεωρίας, καὶ παντὸς μερισμοῦ, τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. Certe non apte coniungi videntur haec vocabula hoc in loco. *Markland.*

l Καὶ τρία περιειλημμένος γένη] Notabilis est lectio *Cant.* καὶ τρία περιειλημμένος διάφορα τοῖς τέλεσι γένη. Sed non summodo *fine*, differunt, vt pluribus videre est *Aristotel. Rhetoric. I. Taylor.*

m Pro τε [quod in vulgatis est] non male legeris δέ. *Sylb.*

n Μικρὰ καὶ ἄπορα εἰπεῖν *Reg.* 1. et 2.

o Δὲ *Reg.* 2. vt et mox p. 489. v. 7.

περὶ τῶν ἰδεῶν ἐγγενηταί μοι τὰ προσήκοντα εἰπεῖν, ἐάσω μὲν ταῦτα· περὶ δὲ προοιμίου, καὶ διηγήσεων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου, διαλέξομαι, καὶ δηλώσω, ποῖός τις ἐστὶν ἐν ἑκάστῃ τῶν ἰδεῶν ὁ ἀνήρ· διαιρήσομαι δὲ αὐτὰς, ὡς Ἰσοκράτει τε καὶ τοῖς καθ' ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα κοσμουμένοις ἤρεσεν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν προοιμίων.

ιζ'. Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων, καὶ χαριέστατον· ἐννοούμενος, ὅτι ἀρξασθαι μὲν καλῶς ῥᾴδιόν ἐστιν, [p] εἴ γέ τις τῇ προσηκούσῃ χρῆσθαι βούλοιτο ἀρχῇ, καὶ μὴ τὸν ἐπιτυχόντα λόγον εἰπεῖν. οὐ γὰρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὃ τῷ προτεθέντος λόγου μηδαμῷ μᾶλλον, ἢ [q] ἐπ' αὐτῷ, ὠφελήσειε, τοῦτο ἀρχή τε καὶ προοίμιον. ὁρῶ δὲ τὸν ῥήτορα πᾶσι κεχρημένον, οἷς [r] αἱ τέχναι τε παραγγέλλουσι

Qualis in omnibus orationis partibus. Exordiorum artifex singularis.

de generibus, quod conuenit, dicam, haec praeteribo, deque prooemio, narrationibus, aliisque orationis partibus differam, et ostendam, quid in vnaquaque Lysias consecutus fuerit: et diuidam eas, vt Isocrates eiusque aequales eas diuiserunt, a prooemiis ducto initio.

XVII. Maxime autem in exordiis orationis hunc dico eminere, et singularem esse; cum probe sciret, bene exordiri perdifficile esse, nisi quis propinquo exordio vti velit, et non obuia quaeque dicere. non enim, quod primo loco dictum est, exordium est et initium; sed id, quod proposita oratione nusquam alibi magis profuerit, quam vbi collocatur. Videor autem, hunc omnia artis praecepta obseruasse, quod-

p Εἰ μή τις] Sensus postulat contrarium. Forte scribendum εἰ δή τις, aut εἰ μή τις τῇ προσυχέσῃ. *Matthaei.*

q Ἐπ' αὐτῷ] Aut ἐπ' ἀρχῆς αὐτῷ, aut, ἐπὶ deleto, retinendum αὐτῷ sensu aduerbiali. Veniebat etiam in mentem sic legere: ὐ γὰρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὅ τι προτεθὲν τῷ λόγῳ κ.τ.λ. de quo tamen nihil audeo affirmare, cum lectio vulgata sensum habeat commodum. *Matthaei.*

r Forsan rectius cum articulo αἱ τέχναι, vt mox τὰ πράγματα. *Sylb.* [a vulgatis enim articulus abest.]

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σι, καὶ τὰ πράγματα βέλεται. τοτὲ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆ ἰδίᾳ ἐπαίνᾳ ὁ λέγων [s]αὐτὸς ἄρχεται, τοῖ δὲ ἀπὸ τῆς διαβολῆς τῆ ἀντιδίκᾳ· εἰ δὲ τύχοι αὐτὸς προδιαβληθείς, τὰς αἰτίας πρῶτον ἀπολύεται τὰς καθ' ἑαυτῆ· τοτὲ δὲ τὰς δικαστὰς ἐπαινῶν καὶ θεραπεύων, οἰκείᾳς ἑαυτῷ τε καὶ τῷ πράγματι καθίστησι· τοτὲ δὲ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἰδίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν τὴν τῆ ἀντιδίκᾳ, καὶ τὸ μὴ περὶ τῶν ἴσων ἀμφοτέροις εἶναι τὸν ἀγῶνα, [t]ἀποδείκνυσι. τοτὲ δὲ, ὡς κοινὰ τὰ πράγματα, καὶ ἀναγκαῖα πᾶσι, καὶ ἐκ ἄξια ὑπὸ τῶν ἀκουόντων ἀμελεῖσθαι, λέγει· τοτὲ δὲ ἄλλο τι κατασκευάζεται τῶν [u]δυναμένων αὐτὸν μὲν ὠφελῆσαι, τὸν δὲ ἀντίδικον ἐλαττῶσαι. ταῦτα δὲ συντόμως καὶ ἀφελῶς διανοίαις τε χρηταῖς καὶ γνώμαις εὐκαίροις καὶ ἐνθυμήμασι μετρίοις περιλαβὼν, ἐπὶ τὴν πρόθεσιν ἐπείγεται· δι' ἧς τὰ μέλλοντα ἐν ταῖς ἀποδείξεσι λέγεσθαι προειπὼν, καὶ τὸν ἀκροατὴν παρασκευάσας εὐμαθῆ [x]πρὸς τὸν μέλλοντα λόγον, ἐπὶ τὴν διήγησιν καθίσταται· καὶ ἔστι μεθόριον αὐτῷ ἑκατέρας

quodque res ſeruari ipſa poſtulat. Interdum enim exordiendo ſuas laudes commemorat, interdum aduerſarium traducit. Si vero prius calumnia illi irrogata eſt, accuſationes in ſe prolatas primum diluit ac refellit. Interdum iudices laudando, et ſe inſinuando, ſibi ipſi cauſaeque reddit beneuolos; interdum propriam imbecillitatem et aduerſarii potentiam, nec de paribus rebus ſe contendere, declarat. interdum rem ait eſſe publicam, omnibuſque neceſſariam, nec auditoribus negligendam; interdum aliud quid ponit, quod ſibi proſit, aduerſario noceat. Haec breuiter ſimpliciterque bonis ſententiis et opportunis atque argumentis conuenientibus complectens, ad propoſitionem deſcendit: vbi in argumentis dein dicenda proponit, et auditorem ad futuram orationem docilem reddens, ad narrandum ſe accingit: ipſa autem propoſitio, vt plurimum, vinculum

s Αὐτὸ *Reg.* 2. quo modo *Aldus* et *Stephanus* in *Oratorum* volumine. *Sylb.*

t Ἀποδείκνυσι *Reg.* 1. et 2.

u Δυναμένων μὲν αὐτὸν *Reg.* 2.

x Εἰς τὸν μέλλοντα *Reg.* 1. et 2.

τῶν ἰδεῶν ὡς τὰ πολλὰ ἡ πρόθεσις. ἤδη δέ ποτε καὶ ἀπὸ μόνης ταύτης ἤρξατο, καὶ ἀπροοιμιαστός ποτε εἰσέβαλε, τὴν διήγησιν ἀρχὴν λαβών· καὶ ἐκ ἄψυχος, ἀλλ' ἀκίνητός ἐστι περὶ ταύτην τὴν ἰδέαν. μάλιστα δ' ἄν τις [y]αὐτῆ θαυμάσειε τὴν ἐν τοῖς προοιμίοις αὐτῆ δύναμιν, ἐνθυμηθεὶς, ὅτι [z]διακοσίων ἐκ ἐλάττους δικανικὸς γράψας λόγους, ἐν ἑνὶ πέφηνεν, ὅτε ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος, ὅτε ἀπηρτημένῃ τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος, ἀλλ' ἑνὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπιβέβληκε τοῖς αὐτοῖς, ἑνὶ ἐπὶ τὰς αὐτὰς κατενήνεκται διανοίας· καίτοι γε τοῦτο καὶ οἱ τὰς ὀλίγας γράψαντες εὑρίσκονται πεπονθότες· λέγω [a]δὲ τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν τόποις· ἐῶ γὰρ, ὅτι καὶ τὰ παρ' ἑτέροις εἰρημένα λαμβάνοντες

culum eſt et intermedium harum duarum partium. Interdum ab hac ſola et ſine exordio incipit, a rei narratione initio ducto: nec tamen hic languet, aut friget. Sed in exordiis praeſertim eius facultas pateſcit, cum appareat, in iudicialibus eum orationibus, quas non minus ducentis ſcripſit, nunquam non veriſimiliter inchoaſſe, nec violentum turbulentumque exordium adhibuiſſe; neue etiam eiſdem argumentis iiſdemque ſententiis vſum fuiſſe: quod tamen et ii, qui paucas ſcripſere declamationes, feciſſe deprehenduntur; dico ſcilicet, iiſdem locis inſiſtere: vt taceam interea, paene omnes ab aliis dicta libere enim ſuperfluum eſt, et ſenſum turbat. *Markland.*

Orationes iudiciales quot ſcripſerit, et qualia ſingulis exordia praemiſerit.

y Αὐτῆ θαυμάσειε τὴν ἐν τοῖς προοιμίοις αὐτῆ δύναμιν] Delendum videtur αὐτῆ in ſecundo loco: niſi in priori legendum: αὐτὸ θαυμάσειε, τὴν etc. vt vltima exegetica ſint. Par repetitio infra: ὁ μάλιστα τοῦτον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος· ἓν γε τῷ πιστοῦσθαι τὸν ἄνδρα τὰ πράγματα τοιοῦτός τις ὁ ἀνήρ ἐστιν. vbi vltimum τὸν ἄνδρα, coniectis oculis in verſum praecedentem, videtur repetiſſe librarius: omnino

z *Plutarchus* quoque hunc numerum memorat, et quidem ex hoc ipſo *Dionyſio* noſtro. quare verba eius hic adſcribam: φέρονται δ' αὐτῆ (inquit) λόγοι τετρακόσιοι εἴκοσι πέντε. τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ Διονύσιον καὶ Καικίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα· ἐν οἷς δὶς μόνον ἡττῆσθαι λέγεται. *Sylb.*

a Δὲ *Reg.* 1. et 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὀλίγα δεῖν πάντες, ἂν ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. [b] ὅτοσὶ δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ καθ' ἕκαστον τῶν λόγων, κατά γε ἓν τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια· καὶ δυνατός, ὃ βούλοιτο, διαπράξασθαι. ἔστε γὰρ εὔνοιαν κινῆσαι βουλόμενος, ἔστε προσοχήν, ἔστε εὐμάθειαν, ἀτυχήσειέ ποτε τοῦ σκοποῦ. κατὰ μὲν δὴ ταύτην τὴν ἰδέαν ἢ πρῶτον, ἢ ὀδενὸς δεύτερον, αὐτὸν ἀποφαίνομαι.

ιή. Ἐν δὲ τῷ διηγεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅπερ, οἶμαι, μέρος πλείστης δεῖται Φροντίδος καὶ Φυλακῆς, ἀναμφιβόλως ἡγοῦμαι κράτιστον αὐτὸν εἶναι πάντων ῥητόρων, ὅρον τε καὶ κανόνα τῆς ἰδέας ταύτης αὐτὸν ἀποφαίνομαι. οἶμαί τε καὶ τὰς τέχνας τῶν λόγων, ἐν οἷς εἴρηται περὶ διηγήσεως ἀξιολόγως, ἂν ἐξ ἄλλων τινῶν μᾶλλον, ἢ τῶν ὑπὸ Λυσίᾳ γραφεισῶν, εἰληφέναι τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἀφορμάς. καὶ γὰρ τὸ σύντομον μάλιστα αὗται ἔχουσιν αἱ διηγήσεις, καὶ τὸ σαφές·

libere mutuari, nec ob id tamen erubescere, aut pudefieri. Hic vero rhetor in singularum orationum exordiis prooemiisque semper variat, et quod spectat, egregie quidem perficit. Neque enim vnquam beneuolentiam, aut attentionem, aut docilitatem, mouere desiderans, a scopo aberrauit. quare hoc in genere eum vel facile primum, vel saltem nemine inferiorem, arbitror.

Narrationum exemplar et norma optima.

XVIII. In rerum vero enarratione, quae, meo iudicio, pars maiorem curam accurationemque desiderat, omnium illum oratorum sine dubio principem, et huius partis normam et regulam, esse affero. Putem autem, praecepta, quae de rerum narratione sunt, non ex vllo oratore magis, quam e Lysiae scriptis, petita et hausta esse. breues etenim sunt eius narrationes et perspicuae, praecete-

[b] Οὗτοσὶ δὲ καινὸς etc.] Distingue: ὅτοσὶ δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ καθ' ἕκαστον τῶν λόγων, (κατά γε ἓν τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια) καὶ δυνατὸς, ὃ βούλοιτο, διαπράξασθαι: *Hic vero orator nouus est in singulis orationibus, (in exordiis saltem et prooemiis) et potens, quodcunque velit, efficere. Markland.*

[c] Πε-

ἡδείᾳ τέ εἰσιν, ὡς ἄχ ἕτεραι, καὶ πιθαναὶ, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν· ὥστε μὴ ῥάδιον εἶναι, μήθ' ὅλην διήγησιν μηδεμίαν, μήτε μέρος αὐτῆς, ψευδὲς, ἢ ἀπίθανον, εὑρεθῆναι. τοσαύτην ἔχει πειθὼ καὶ ἀφροδίτην τὰ λεγόμενα, καὶ ὥτω λανθάνει τοὺς ἀκούοντας, εἴτ' ἀληθῆ ὄντα, εἴτε [c] πεπλασμένα. καὶ ὅπερ [d] Ὅμηρος, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσσέα, ὡς πιθανὸν εἰπεῖν καὶ πλάσασθαι τὰ μὴ γενόμενα, εἴρηκε, τοῦτό μοι δοκεῖ κἂν [d] ἐπὶ Λυσίᾳ εἰπεῖν·

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

πᾶσί τε καὶ παντὸς μάλιστα τοῦτο [e] παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρος [f] αὐτῷ Λυσίᾳ, παραδείγματα ποιούμενος

caeteris suaues et verisimiles, simulque occulte fidem faciunt; vt difficile admodum sit, aliquam eius narrationem vel totam falsam dicere, vel aliquam eius partem. Tantum, quae dicit, in persuadendo valent, adeoque venusta sunt, et ita auditores circumueniunt, siue vera, siue falsa sint. et quod Homerus, in laudibus Vlyssis, eum tanquam verisimilia referre et fingere ea, quae facta non sunt; haec et ipse dicere posse de Lysia videar:

Plurima falsa loquens dicendo simillima veris.

omnibusque, qui se ad Lysiae imitationem componunt, hanc se imitari

[c] Πεπλασμένα, ὥσπερ Ὅμηρος *Reg.* I. et 2.

[d] Ἐπὶ Λυσίᾳ τις εἰπεῖν *Mss.* Versus sequens desumitur ex *Odyss.* τ. v. 203.

[e] Παρακελευσαμένη *Reg.* I.

[f] Forsan rectius, distinctione post αὐτῷ posita, legendum ποιουμένοις. *Sylb.* Totum locum ita lego et distinguo: Πᾶσί τε καὶ παντὸς μάλιστα τοῦτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρος, αὐτῷ Λυσίᾳ παραδείγματα ποιουμένοις τὰς γυμνασίας: *omnibusque, et inprimis, hanc partem exercere suaderem, ipsius Lysiae exempla facientibus exercitationes suas:* id est, non aliunde, quam ex *Lysia*, petentibus exempla in exercitationes suas. Scio, verba aliter construi posse, scil. Λυσίᾳ τὰς γυμνασίας. Sed sensus eodem fere recidet. *Markland.* Fortasse τὰ τοῦ Λυσίᾳ παραδείγματα ποιούμενος τῆς γυμνασίας. Locus similis est p. 455. v. 6. καὶ παρακελευσαίμην ἂν τοῖς βουλομένοις καθαρῶς γράφειν, ἢ λέγειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ποιεῖσθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρετῆς. *Matthaei.*

[g] Ἐν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὰς γυμνασίας. κράτιστα γὰρ ἀποδείξαιτο ταύτην τὴν ἰδέαν ὁ μάλιστα τοῦτον τὸν ἄνδρα μιμησάμενος. [g] ἐν δὲ τῷ πιστοῦσθαι τὰ πράγματα, τοιοῦτός τις ὁ ἀνὴρ ἐστιν.

ιθ'. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν καλουμένων ἐντέχνων πίστεων, καὶ χωρὶς ὑπὲρ ἑκάστου μέρους διαλέξομαι. [h] τριχῇ δὲ νενεμημένων τούτων, εἴς τε τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἦθος, τὰ μὲν ἐκ τοῦ πράγματος, ἀδενὸς χείρονα εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν δύναται Λυσίας. καὶ γὰρ τῷ εἰκότος [i] ἀνὴρ ἄριστος εἰκαστής· καὶ τῷ παραδείγματος, πῇ τε ὅμοιον εἶναι πέφυκε, καὶ πῇ διαφέρον, ἀκριβέστατος κριτής· τά τε σημεῖα διελεῖν τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασι, καὶ εἰς [k] τεκμηρίων δόξαν ἀγαγεῖν δυνατώτατος,

imitari inprimis partem ſuaderem. optime enim hanc virtutem, Vlyſſem imitatus, declarauit. In fide autem argumentis facienda talis eſt.

Argumentorum diſtinctio et tractatio qualis apud Lyſiam.

XIX. Incipiam autem ab argumentis artificioſis, et de eorum generibus differam. Cum vero triplicia argumenta ſint, et in rem, et in affectus, cum maiores, tum minores, diuidantur, argumenta, quae ex re ipſa petuntur, omnium optime Lyſias e inuenire et proferre potuit. Etenim et optimus decori eſt cenſor et arbiter; et quo potiſſimum loco quaeque neceſſaria ſint, au dedeceant, accuratiſſime diiudicat: ſigna quoque, quae rem vltr ſequuntur, et certiſſimas faciunt coniecturas, optime diſtinguit quin

[g] Ἐν γε] Rectius fortaſſis ἐν δὲ, vt p. 492. v. 8. atque mox τὸν ἄνδρα [quod in vulgatis pone πιστοῦσθαι legitur] videtur expungendum. *Sylb.*

[h] Τριχῇ δὲ νενεμημένων etc.] vid. Ariſtotel. Rhet. I. 2, 5. 6. *Matth.*

[i] Legendum videtur ἄριστος δικαστής, vt v. 10. ἀκριβέστατος κριτής. *Sylb.* Forte: καὶ γὰρ τῷ τε εἰκότος ἄριστος εἰκαστής, καὶ τῷ etc. *etenim et veroſimilitudinis optimus eſt coniector*, etc. Alluſum enim videtur iſti *Thucydidis* lib. I. de *Themiſtocle*: τῷ γενησομένῳ ἄριστος εἰκαστής: quem locum citat Dionyſius lib. de *Thucyd.* Idiomatibus. Euripides: Μάντις ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. *Markland.* Legendum videtur εἰκαστής. quod proprie dicitur in hac re. Librarius deceptus videtur a v. κριτής. Ita alibi Dionyſius, edit. Sylburg. p. 98. v. 37. ἀληθείας εἰκαστής. et p. 136. v. 33. e Thucydide ἄριστος εἰκαστής. *Matthaei.* Ἄριστος ἀνὴρ δικαστὴς *Reg.* I. Ἄριστος δικαστὴς ἀνὴρ *Reg.* 2.

[k] Τεκμηρίων] Antea coniiciebam τεκμηρίων: nunc confirmatus

καὶ τὰς ἐκ τῶν ἠθῶν γε πίστεις ἀξιολόγως πάνυ κατασκευάζειν ἔμοιγε δοκεῖ. πολλάκις μὲν γὰρ ἐκ τοῦ βίου καὶ τῆς φύσεως, πολλάκις δ' ἐκ τῶν [l] προτέρων πράξεων καὶ προαιρέσεων, ἀξιόπιστα ποιεῖ τὰ ἤθη. ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ, αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά, προαιρέσεις τε αὐτοῖς ἀσείας [m] ὑποτιθεὶς, καὶ πάθη μέτρια προσάπτων, καὶ λόγους ἐπιεικεῖς ἀποδιδοὺς, καὶ ταῖς τύχαις ἀκόλουθα φρονοῦντας εἰσάγων, καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀδίκοις ἀχθομένους καὶ λόγοις καὶ ἔργοις, τὰ δὲ δίκαια προαιρουμένους ποιεῖν, καὶ πάντα παραπλήσια τούτοις, ἐξ ὧν ἐπιεικὴς ἂν καὶ μέτριον ἦθος φανείη,

quin et argumenta, ex affectibus ducta minoribus, accurate admodum, mea quidem ſententia, diſponit: ſaepe enim e vitae ratione naturaeque, ſaepe etiam e prioribus actionibus et ſtudiis, probando efficit, vt mores fide digni credantur. Cum vero nihil tale ex factis prioribus poteſt elicere, ipſe perſonis mores affingit, et verbis efficit, vt fide dignae et probae habeantur; ciuiles eis agendi rationes accommodans, et affectus conuenientes, et verba, quae eas deceant, et pro ſtatu et fortuna ſua ſapientes inducens, et ob iniuſta tam dicta, quam facta, indignantes; iuſta vero eos elegiſſe fingens, et alia his ſimilia: atque ita facit, vt conuenientes et probabiles affectus illi minores eſſe videantur

tus auctoritate codicis Helmſtad. plane, quin ita ſit ſcribendum, non dubito. Senſus eſt apertus. Lyſias τὰ σημεῖα ita callide tractare poteſt, vt τεκμηρίων vim conſequantur. Quomodo autem σημεῖα, τεκμήρια, εἰκὸς et παράδειγμα differant, diligenter explicat Ariſtoteles, e quo totum hunc locum excerpſiſſe videtur Dionyſius. vid. Rhetor. I. 2. 38. ſeqq. et II. 25. 9. ſeqq. *Matthaei.*

[l] Προτέρων λέξεων καὶ πρ. *Reg.* I. et 2.

[m] Ὑποτιθεὶς] Fort. περιτιθεὶς. Sic Dionyſ. edit. Sylburg. p. 189. I. ἢ [λέξει] κέχρηται Ἡρόδοτος ξέρξῃ περιτιθεὶς τὸν λόγον. et p. 237. 2. [edit. noſtrae Lipſ.] ὁ γὰρ γάμος εὐθὺς καὶ σωφροσύνης δόξαν περιτίθησι τοῖς ἀνθρώποις. Longin. p. 153. edit. Cel. Mori: τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τῷ ἡγεμόνος περιέθηκεν. Diog. Laërt. p. 70. edit. Steph. Κρίτωνι περιδεῖνοι τοὺς λόγους. *Matthaei.*

* Vide

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κατασκευάζων. περὶ δὲ τὰ πάθη μαλακώτερός ἐστι, καὶ ὅτε αὐξήσεις, ὅτε δεινώσεις, ὅτε οἰκ]ιῶ, ὅθ' ὅσα τούτοις ἐστὶ παραπλήσια, νεανικῶς πάνυ καὶ ἐῤῥωμένως κατασκευάσαι δυνατός. ἃ δεῖ δὴ ταῦτα ἐπιζητεῖν παρὰ Λυσίᾳ. καὶ τοῖς ἐπιλόγοις δὲ τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥηθέντων μέρος μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθμεῖ, τὸ δὲ παθητικὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ παράκλησίς τε καὶ ἔλεος καὶ δέησις καὶ τὰ τούτοις ἀδελφὰ ἔνεστι, τῷ προσήκοντος ἐνδεεστέρως ἀποδίδωσι.

ιό κ'. Τοιοῦτος μὲν δή ἐστιν ὁ Λυσίᾳ χαρακ]ὴρ, ὡς ἐγὼ δόξης ἔχω περὶ αὐτοῦ. εἰ δέ τις ἄλλα [n]παρὰ ταῦτα ἔγνωκε, λεγέτω· κἂν ᾖ πιθανώτερα, πολλὴν αὐτῷ χάριν εἴσομαι. ἵνα δὲ βέλτιον τῷ βελομένῳ γένηται μαθεῖν, εἴτε ὀρθῶς ἡμεῖς ταῦτα καὶ προσηκόντως πεπείσμεθα,
15 εἴτε καὶ διημαρτήκαμεν τὴν κρίσιν, τὴν ἐξέτασιν ἀπὸ τῶν ὑπ' ἐκείνου γραφέντων ποιήσομαι, προχειρισάμενός τινα λόγον· ἃ γὰρ ἐγχωρεῖ πολλοῖς χρῆσθαι παραδείγμασιν. ἐξ ἐκείνου δὲ τήν τε προαίρεσιν καὶ τὴν δύναμιν

videantur. In affectibus autem grauioribus mollior et effoeminatior est, nec amplificationes vllas, * aut intensiones, nullas commiserationes, aut alia huiusmodi, nouo plane modo, et valide quidem, nouit inducere. Haec enim apud Lysiam quaerenda non sunt. In epilogis quoque quoad anacephalaeosim moderate et venuste dicta repetit; quoad affectus concitandos, in quibus adhortatio, miseratio, obsecratio, et alia huiusmodi, occurrere solent, infra decorum serpit.

Quibus virtutibus caret.

Lysianarum virtutum exploratio.

XX. Hic ergo, meo quidem iudicio, Lysiae stylus est. Si quis autem plura de eo cognouerit, libere dicat: quae si nostris verisimiliora sint, magnam ei gratiam habebo. Vt autem melius quis, scire id volens, cognoscat, vtrum haec recte conuenienterque scripserimus, num vero in iudicando aberrauerimus, scripta eius ad examen, aliquam proferendo orationem, (non enim multis vti exemplis tempus patitur) reuocabimus, et ex illa facultatem eloquentiamque viri

* Vide *Fabri* notas in *Longinum*, p. 252. *Ed. Salm.*

n Περὶ ταῦτα *Reg.* 2.

τῶ ἀνδρὸς ἐπιδείξομεν, ἀποχρῆν οἰόμενοι ψυχαῖς [o]εὐπαιδεύτοις καὶ μετρίαις, μικρά τε μεγάλων καὶ ὀλίγα πολλῶν γενέσθαι δείγματα. ἔστι δὲ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπιτροπικῶν, ἐπιγραφόμενος [p]κατὰ Διογείτονος, ὑπόθεσιν δὲ ἔχων τοιάνδε·

5

κά. Διόδοτος, εἷς τῶν μετὰ Θρασύλλου [q]καταλεγέντων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, μέλλων ἐκπλεῖν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ [r]Γλαυκίππου ἄρχοντος, ἔχων νήπια παιδία, διαθήκας ἐποιήσατο, καταλιπὼν αὐτοῖς ἐπίτροπον τὸν ἑαυτοῦ μὲν ἀδελφὸν, Διογείτονα, τῶν δὲ παι- ιό δίων θεῖόν τε καὶ πάππον ἀπὸ μητέρος. αὐτὸς μὲν οὖν ἐν Ἐφέσῳ μαχόμενος ἀποθνήσκει· Διογείτων δὲ πᾶσαν τὴν οὐσίαν τῶν ὀρφανῶν διαχειρισάμενος, καὶ ἐκ πολλῶν

viri ostendemus; ingeniis non indoctis et mediocribus sufficere rati, si magnorum parua, plurimorum aliquot exempla protulerimus. Exstat quaedam eius oratio, inter eas, quas de Tutelis composuit, *contra Diogitonem*; cuius hocce argumentum:

XXI. Diodotus, vnus de numero in bellum Peloponnesiacum sub Thrasyllo duce adlectorum, in Asiam praetore Glaucippo nauigaturus, cum filios impuberes haberet, testamentum condidit, iisdemque Diogitonem, fratrem suum germanum, filiorum a paterna parte patruum, a materna auum, tutorem assignauit. Cum igitur Diodotus Ephesi in pugna occubuisset, Diogiton omnem filiorum substantiam administrare coepit, itaque

o Ψυχαῖς ἀπαιδεύτοις] Forsan ψυχαῖς ἐκ ἀπαιδεύτοις, *ingeniis non indoctis*, vt supra alicubi. *Sylb.* *Stephanus* et *Sylburgius* ἐκ ἀπαιδεύτοις. Minore cum mutatione legas ψυχαῖς εὐπαιδεύτοις, *animis eruditis et modestis.* Sic init. Epist. ad *Pompeium*: ἐπιστολὴν εὐπαιδεύτου. et in lib. de *Thucyd.* Idiom. τῶν εὐπαιδεύτων. et alibi. *Markland.*

p Τῶ πρὸς Διογείτονα περὶ ἐπιτροπῆς meminit *Photius* in *Bibliotheca*, Vol CCLXI. Vide *P. Victorium*, lib. 24. *Var. Lect.* c. 5.

q Καταλλαγέντων *Reg.* 2.

r *Aldinum* exemplar habet Γλαυσίππου. Ego cum *Stephano* malui Γλαυκίππου. *Sylb.*

s Cum

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πάνυ χρημάτων ἀδὲν ἀποδείξας, αὐτὸς ἔτι περιὼν κατηγορεῖται πρὸς ἑνὸς τῶν μειρακίων δοκιμασθέντος κακῆς ἐπιτροπῆς. λέγει δὲ [s]κατ' αὐτῆ τὴν δίκην ὁ τῆς ἐκείνου μὲν θυγατριδῆς, τῶν δὲ μειρακίων ἀδελφῆς, ἀνήρ.

κβ'. [t]Πρᾴλαβον δὲ τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα μᾶλλον γένηται καταφανὲς, εἰ μετρίᾳ καὶ προσηκούσῃ ἀρχῇ κέχρηται·

κγ'. „Εἰ μὲν μὴ μεγάλα ἦν τὰ διαφέροντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὃν ἄν ποτε εἰς ὑμᾶς εἰσελθεῖν τούτους εἴασα, νομίζων, αἰσχιστον εἶναι πρὸς τοὺς οἰκείους διαφέρεσθαι, [u]εἰδώς τε, ὅτι ὁ μόνον [x]οἱ ἀδικοῦντες χείρους ὑμῖν εἶναι δοκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ οἵτινες ἂν ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες ἀνέχεσθαι μὴ δύνωνται. ἐπειδὴ μέντοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πολλῶν χρημάτων ἀπεστέρηνται, καὶ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπονθότες ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, [y]ἐπ'

que rem ſuam egit, nihil vt de pecuniis admodum copioſis ſuperfuerit; quare ſuperſtes adhuc ab vno filiorum, extra tutelam conſtituto, male adminiſtratae tutelae accuſatur. Accuſat eum ipſius e filia nepos, maritus ſororis horum pupillorum.

XXII. Ipſum igitur argumentum praemiſi; vt eo appareret euidentius, vtrum conuenienti aptoque exordio orator vſus fuerit:

Exordii laudabilis exemplum ex Lyſia.

XXIII. „Niſi profecto magni momenti res eſſent, Iudices, de quibus controuertitur, haudquaquam permiſiſſem, hoſce apud vos contendere; turpe eſſe ratus, affines et conſanguineos inter ſe in iudicio diſceptare. Scio enim, vobis non ſolum deteriores videri eos, qui iniuriam irrogant; ſed et illos, qui, minus auxilii ab affinibus habentes, illam moderate ferre nequeant. Quare cum hi ingenti pecuniarum vi fraudati ſint, Iudices, et grauiſſimum, a quibus minime profecto oportuit, damnum paſſi, ad

s Cum *Stephano* malim κατ' αὐτῆ. *Sylb.*

t Πρᾴβαλον *Reg.* 1.

u Εἰδὼς, ὅτι] Ferri poteſt: melius tamen putarem εἰδώς τε, ὅτι etc. vt connectatur cum νομίζων, quod praeceſſit. *Markland.*

x Ita *Stephanus*, cui conſentiunt *Codd. Mſſ.* In aliis peram ἐναδικοῦντες.

y Ἐπ' ἐμὲ] ἐπ' ἐμὲ δὲ *Hermog.* ſcholiaſtes. F. ἐπ' ἐμὲ δή. *Taylor.*

z τοῖς

ἐμὲ κηδεστὴν ὄντα κατέφυγον, ἀνάγκη μοι γεγενῆται εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. ἔχω δὲ τούτων μὲν ἀδελφὴν, Διογείτονος δὲ ἀδελφιδῆν· καὶ πολλὰ ἀμφοτέρων δεηθεὶς, τὸ μὲν πρῶτον ἔπεισα [z]τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι διαιτᾶν, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὰ τούτων πράγματα μηδένα τῶν ἄλλων εἰδέναι. ἐπεὶ δὲ Διογείτων, ἃ φανερῶς ἔχων ἐξήλεγκτο, περὶ τούτων ἑνὶ τῶν αὐτῷ φίλων ἐτόλμα πείθεσθαι, ἀλλ' ἠβουλήθη καὶ φεύγειν δίκας, καὶ μὴ ἅπερ διώκειν, καὶ ὑπομεῖναι τοὺς ἐσχάτους κινδύνους μᾶλλον, ἢ τὰ δίκαια ποιήσας ἀπηλλάχθαι τῶν πρὸς τούτους ἐγκλημάτων, ὑμῶν δέομαι, ἐὰν μὲν ἀποδείξω ἅτοις αἰσχρῶς αὐτὸς ἐπιτετροπευμένος ὑπὸ τοῦ πάππου, ὡς ἑνὸς πώποτε ὑπὸ τῶν ἑνὸν προσηκόντων ἐν τῇ πόλει, βοηθεῖν αὐτοῖς τὰ δίκαια· εἰ δὲ μὴ, τούτῳ μὲν ἅπαντα πιστεύειν, ἡμᾶς δὲ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἡγεῖσθαι χείρους

ad me affinem ſuum confugerint; neceſſe fuit illorum patrocinium dicendo ſuſcipere. Ego autem horum ſororem, Diogitonis vero e filia neptem, in vxorem duxi: cumque plurimis rogatus eſſem ab vtriſque, primum ſuaſi, vt arbitris rem committerent: permagni quippe intereſſe exiſtimabam, horum negotia et cauſas palam non diuulgari. Cum vero Diogiton, aperte conuictus haec habere, nihil horum amicis ſuis et arbitris concredere auſus fuerit; ſed cum et iudicium ſubterfugeret, cumque nullum ius haberet, ipſum proſequi, et vltimum potius diſcrimen ſubire voluerit, quam iuſtum ſe gerendo hanc a ſe accuſationem propulſare: peto a vobis, vt, ſi vobis clare oſtendero, neminem hactenus tam maligne ab ignotis habitum, quam hos ab auo ſuo pupillos, iuſtitiam illis adminiſtretis; ſin minus, huic vt in omnibus credatis, nos vero vt nefarios in poſterum habea-

z τοῖς φίλοις [quod vulgatae exhibent] retinere nihil vetat: poteſt tamen et dandi caſu legi τοῖς φίλοις. *Sylb.* τοὺς φίλους editi: ſed et legi *poſſe* τοῖς φίλοις monuit *Sylburgius*. Ego autem *oportere*. Atque ita legunt *Dionyſii* Codd *Regii Pariſienſes*, et *Hermogenis* ſcholiaſtes Graecus, qui etiam habet ἐπιτρέψαι τὴν δίαιταν. *Taylor.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εἶναι. ἐξ ἀρχῆς δ' ὑμᾶς περὶ αὐτῶν διδάξαι πειρά-
σομαι.

κδ'. Τοῦτο τὸ προοίμιον ἁπάσας ἔχει τὰς ἀρετὰς,
ὅσας δεῖ τὸ προοίμιον ἔχειν. δηλώσουσι δὲ οἱ κανόνες
αὐτῷ παρατεθέντες οἱ τῶν τεχνῶν. ἅπαντες γὰρ δή
που παραγγέλλουσιν οἱ συνταξάμενοι τὰς τέχνας, ὅταν
πρὸς οἰκείους ὁ ἀγὼν, σκοπεῖν, ὅπως μὴ πονηροὶ, μηδὲ
Φιλοπράγμονες, οἱ κατήγοροι Φανήσονται. κελεύου-
τε πρῶτον μὲν τὴν αἰτίαν εἰς τὰς ἀντιδίκους περιϊστάναι κα
τῷ ἐγκλήματος καὶ τῷ ἀγῶνος, καὶ λέγειν, ὅτι [a] με-
γάλα τἀδικήματα, καὶ ἃ ἐνῆν αὐτὰ μετρίως ἐνεγκεῖν,
καὶ ὅτι ὑπὲρ ἀναγκαιοτέρων προσώπων ὁ ἀγὼν, καὶ ἐρή-
μων, καὶ ἤτ]ον ὑπεροφθῆναι ἀξίων, οἷς μὴ βοηθοῦντες
κακίας ἂν ἐφάνησαν· καὶ ὅτι προκαλέμενοι τὰς ἀντιδί-
κους εἰς διαλλαγὰς, καὶ Φίλοις τὰ πράγματα ἐπιτρέ-
ποντες, καὶ τὰ δυνατὰ ἐλατ]ῶσθαι ὑπομένοντες, ἀδε-
νὸς ἠδυνήθησαν τυχεῖν τῶν μετρίων. ταῦτα μὲν δὴ πα

habeatis. Porro ab initio rem vobis, vt se habet, explicare contendam.

Eius ad regulas artis examen.

XXIV. Exordium hoc omnes virtutes habet, quod exordium habere par est. Ostendent hoc manifeste praecepta artis hic apposita. Quotquot enim de arte praecepta conscripsere praecipiunt; vt, quando cum consanguineis causa controuertitur, videant actores, ne ipsi maligni et malitiosi et aliis negotium vltro facessere voluisse videantur. Primo itaque iubent, causam, tum criminis, tum actionis, in aduersarios retorquere: dicere quoque, iniurias enormes esse, et nefas, has aequo animo pati; defensionem esse pro necessariis ac proximis et orphanis, quosque despici non oporteat, quibus qui non opitulentur, deteriores iniuriam inferentibus videntur: addere etiam, quod aduersarios vocantes in iudicium, et amicis sua credendo, et facultates minui sustinendo, nullam aequitatem consequi potuerint. Haec facere prae-

a Μεγάλα ἀδικήματα] Scripsit, opinor, μεγάλα τ' ἀδικήματα, vel τὰ ἀδικήματα. *Markland.*

b Καὶ

c Illud καὶ [quod in vulgatis ante εὐθὺς legitur] otiosum videtur. *Sylb.*

d Δὲ *Reg.* 1. et 2.

e Προτρεπτικὰς in *Codd. Mss.*

f Δὴ *Mss.*

ραγγέλλουσι ποιεῖν οἱ τεχνογράφοι, ἵνα τὸ ἦθος τῷ λέγοντος ἐπιεικέστερον εἶναι δόξῃ. δύναται δὲ αὐτοῖς εὔνοιαν τοῦτο ποιεῖν· [b] καὶ ἔστι κράτιστον τῆς κατασκευῆς μέρος. ταῦθ' ὁρῶ πάντα διὰ τοῦ προοιμίου τοῦδε γεγονότα. καὶ μὴν εἴς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσι συγχέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταὶ, καὶ οἷά περ ἂν ἢ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι, τοιοῦτο καὶ τὸ προοίμιον ὑποτίθεσθαι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ δεῖγμα τοῦ πράγματος ποιουμένους, [c] εὐθὺς ἀπ' ἐνθυμημάτων πειρᾶσθαι ἄρχεσθαι. ἔχει [d] δὴ καὶ ταῦτα τὸ προοίμιον. ἔτι περὶ τῆς προσοχῆς ὧδέ πως τεχνολογοῦσιν· ὅτι δεῖ τὸν [e] προσεκ]τικὸς μέλλοντα ποιεῖν τοὺς ἀκροατὰς, καὶ λέγειν θαυμασὰ καὶ παράδοξα, καὶ δεῖσθαι τῶν δικαστῶν ἀκοῦσαι. Φαίνεται [f] δὲ καὶ ταῦτα πεποιηκὼς ὁ Λυσίας. καὶ προσέτι τούτοις τὸ λεῖον τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὸ ἀφελὲς τῆς κατασκευῆς· ὧν μάλι-

praecipiunt, qui de arte scripsere, quo dicentis ratio et occasio videatur modestior. Hoc nempe iudicum illis animos ac beneuolentiam conciliare potest, et ad confirmationem et probationem vt plurimum confert. Quae omnia hoc in exordio obseruata video. Iubent etiam, vt auditores dociles reddantur, re compendiose proposita, vt nempe iudices ipsum orationis subiectum perspectum habeant: et qualia deinde dicenda sint, tale et exordium fieri; reique specimen oculis subiiciendo, statim ab argumentis inchoari volunt. Haec autem in hoc exordio seruari certum est. Insuper de attentione paranda artis magistri haec tradidere: quicunque auditores attentos reddere voluerit, dicat et mira et inaudita, iudicesque, vt attendant, obsecret. Quod etiam hic Lysias fecisse visus est. quin et expeditam elocutionem et politam, et simplicem compositionem adhibuisse; quae in primis necessaria

b Καὶ ἔστι] Forte ἤ (scil. εὔνοια) ἐστι κράτιστον τῆς κατασκευῆς μέρος. *Markland.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σα δεῖ τοῖς [g]ὑπ' ἐκείνων προοιμιαζομένοις. ἄξιον δὲ καὶ τὴν διήγησιν ὡς ὠκονόμηται καταμαθεῖν. ἔχει δὲ ὅτως· κέ. „[h]Ἀδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικασταί, Διόδοτος καὶ Διογείτων, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι. καὶ τὴν μὲν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνείμαντο, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνησαν. ἐργασαμένου δὲ Διοδότου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα, πείθει αὐτὸν Διογείτων λαβεῖν τὴν ἑαυτῆ θυγατέρα, ἥπερ ἦν αὐτῷ μόνη. καὶ γίνονται αὐτῷ δύο υἱοὶ καὶ θυγάτηρ. χρόνῳ δὲ ὕστερον καταλεγεὶς Διόδοτος μετὰ Θρασύλλου τοῦ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, καλέσας τὴν ἑαυτῆ γυναῖκα, ἀδελφιδῆν οὖσαν, καὶ [i]τὸν ἐκείνης μὲν πατέρα, αὑτῷ δὲ κηδεστὴν καὶ ἀδελφὸν ὁμοπάτριον, πάππον δὲ τῶν παιδίων καὶ θεῖον, ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς [k]ἀναγκαιότητας ἁδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τὰς πα-

cessaria sunt iis, qui ab his exordiuntur. Par est etiam scire quomodo narrationem suam instituerit. quae sic se habet:

Narrationis Lysiacae exemplum.

XXV. „Diodotus et Diogiton, Iudices, fratres germani erant, iisdem nati parentibus: ac supellectilem quidem et res mobiles diuiserunt; iis vero, quae erant fundi, communiter vtebantur. Ditato vero Diodoto, haud multo post rogat eum Diogiton, suam vt filiam, quam vnicam habebat, in matrimonium capiat. ex qua dein Diodotus duos filios et filiam procreauit. Post vero cum Diodotus sub Thrasyllo duce ad militiam adlectus esset, et vxorem suam, quae fratris erat filia, simul et vxoris fratrem, fratrem suum germanum et socerum, filiorum auum et patruum, ad se vocasset, ratus, ob arctum hoc necessitudinis vinculum et affinitatem, nemini se melius filiorum tutelam

g Fortasse rectius ἀπ' ἐκείνων. *Sylb.* Sylburgius legit ἀπ' ἐκείνων, *ab illis.* A quibus? nihil enim praecessit, quod huic sensui conuenire potest. Lege ἐπ' ἐκείνων, *coram illis*, scil. δικαστῶν, *iudicibus. Quae maxime necessaria sunt iis, qui coram tribunali prooemiis vtuntur:* nempe in *veris causis*, non in *fictis* rhetorum et sophistarum λογομαχίαις. *Markland.*

h Ἀδελφοὶ ἦσαν, etc.] Vid. Enarrat. Hermog. ad lib. I. de Ideis, p. 381. Victor. Var. Lect. XXIV. 5. *Taylor.*

i Omittunt *Reg.* 1. et 2.

k Ἀνάγκας, et mox τὰς αὐτῶν παῖδας in *Codd. Mss.*

l Αὐ-

δας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι, διαθήκην αὐτῷ δίδωσι, καὶ πέντε τάλαντα ἀργυρίου παρακαταθήκην. [l]ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα καὶ τετταράκοντα μνᾶς, [m]χιλίας δὲ ὀφειλομένας ἐν Χερρονήσῳ. ἐπέσκη-

tutelam posse committere, testamentum illi in manus consignat, et quinque argenti talenta apud eum deponit. Ostendit ad haec septem talenta ad foenus exposita, et minas quadraginta; mille vero sibi in Chersoneso deberi. Iussit quoque, si quid sibi

l Αὐτίκα δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα] Lege: ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν etc. sic infra: φάσκων, τὰ ναυτικὰ χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματείων ἀποκομίσασθαι. et paulo post: ἔτι τοίνυν ἐξήλεγχεν αὐτὸν ἑπτὰ τάλαντα κεκομισμένον ναυτικὰ, καὶ τετρακισχιλίας δραχμάς: sic et ibi legendum rursus, pro αὐτίκα. Ναυτικὰ τάλαντα et χρήματα ναυτικὰ sunt, quae ἐπὶ τόκῳ ναυτικῷ ἐκδίδονται. Diog. Laërtius init. Menippi: καὶ γὰρ ναυτικῷ τόκῳ δανείζειν καὶ ξενεχυριάζειν: quod δανείζειν ναυτικῶς vocat idem in Zenone. Demosthenes orat. I. contra Aphobum, vbi recenset opes a patre suo sibi relictas, inter caetera refert: ναυτικὰ δὲ ἑβδομήκοντα μνᾶς ἑκδοσιν παρὰ Ξάνθῳ. Idem in orat. adu. Lacriti paragr. δανείζεσθαι ἐν τῇ ἐμπορίῳ ναυτικὰ χρήματα. Proprie vero ἐκδεδομένα de pecunia in *foenore nautico* posita. Vide Harpocrat. v. Ἔκδοσις, et Salmasium de modo vsurar. p. 192. *Markland.*

m Χιλίας] Quid? Annemνᾶς, quod proxime praecedit? Caue credas. Maxime si cum Cant. δισχιλίας restituendum est. Rarissime, credo, cum XVI. vel etiam XXXIII talenta dinumeranda veniunt, (tot enim vel χίλιαι, vel δισχίλιαι, minae conficiunt) per minas numerant. Tum autem praeterea huiusmodi census vltra priuati hominis, Diogitonis sc. fortunas excrescere: neque porro credibile est, hominem frugi et mercatura exercitatissimum domi solummodo habere ad XII. talenta, foris mutuo data ad XXXIII. Non ausim pronunciare, hic subesse δραχμάς. Sed subesse solet, et numeralia ita solute et nude posita saepissime pro drachmis intelliguntur. Ita Midias iniuriam, quam Demostheni intulerat, MMM drachmis redemit. Vide tamen, quo pacto eam rem retulere βιογράφοι. Ἐνέδωκε τοῖς ὑπὲρ αὐτῆς δεομένοις· οἳ δὲ τρισχίλιαι καθ' ἑαυτὰς ὃν ἄν μοι δοκῶσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλῦνσαι πικρίαν, ἐλπίζοντος καὶ δυναμένης περιγενέσθαι. Plutarchus. Μειδίαν δὲ τὸν Ἀναγυράσιον πλήξαντα αὐ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ψε δὲ, ἐάν τι πάθῃ, [n]τάλαντον μὲν ἐπιδῶναι τῇ γυναικὶ, καὶ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ δῶναι· τάλαντον δὲ τῇ θυγατρί. κατέλιπε καὶ εἴκοσι μνᾶς [o]τῇ γυναικὶ, καὶ τριάκοντα στατῆρας Κυζικηνούς. ταῦτα δὲ πράξας, καὶ οἱ
5 κοι ἀντίγραφα καταλιπὼν, ᾤχετο [p]στρατευσόμενος μετὰ Θρασύλλου. ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου ἐν Ἐφέσῳ, [q]Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπ]ε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὰ γράμματα λαμβάνει, ἃ κατέλιπε σεσημασμένα, φάσκων τὰ ναυτικὰ χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν

sibi accideret humanitus, vnum vxori talentum dari, simul et domesticam supellectilem: filiae quoque talentum reliquit, et viginti minas [vxori,] et triginta stateres Cyzicenos. His peractis, et domi horum antigrapho relicto, cum Thrasyllo in militiam profectus est. Cum autem Ephesi mortuus Diodotus esset, Diogiton filiae suae mariti mortem non indicauit; et testamenti tabellas, quas ille domi obsignatas reliquerat, accepit, dicens, se hisce e tabellis nauticas quasdam merces emere

τὸν, ἐν τῷ θεάτρῳ χορηγοῦντα, εἰς κρίσιν κατασήσας λαβὼν τρισχιλίας ἀφῆκε τῆς δίκης. Auctor Vitarum Rhetorum apud eundem Plutarchum. *Taylor.*

n Τάλαντον μὲν ἐπιδῶναι τῇ γυναικὶ, καὶ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ δῶναι] Vel alterum ex infinitiuis delendum, vel sedes eorum mutandas arbitror. ἐπιδῶναι enim *accessionem* denotat, *insuper dare*, et vltimo loco poni debere videtur, quando δῶναι in eadem sententia occurrit. *Markland.*

o Τῇ γυναικὶ] Dele cum Schotto. *Taylor.* Has duas voces cum Schotto omnino tollendas censeo. De *vxore* enim iam ante absoluerat, et ad *filiam* transierat. Eas videtur repetiisse librarius ex versu praecedenti. *Markland.*

p Pro vulg. στρατευσάμενος malui cum *Stephano* στρατευσόμενος. *Sylb.*

q Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπ]ε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς] *Diogiton quidem filiam de mariti morte celauit.* Hinc illustratur Matthaeus XIII. 44. θησαυρῷ — ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε: *quem qui inuenit homo, abscondit*: Vulgata: obscure. Vult Euangelista: *tacuit*, nihil dixit, πάντας ἔκρυψε τὸ εὕρημα, *omnes celauit de re inuenta*: quemadmodum hoc loco Lysias. Xenophon Ἀναβ. I. p. 268. C. καὶ ἃ πέπατο αὖ τις, ἥκιστα Κῦρον ἔκρυπ]εν, *et quae quisque possideret, ea Cyrum haudquaquam celarent. Markland.*

r Al-

γραμματείων κομίσασθαι. ἐπεὶ δὲ τῷ χρόνῳ ἐδήλωσε τὸν θάνατον αὐτοῖς, καὶ ἐποίησαν τὰ νομιζόμενα, [r]τὸν μὲν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἐν Πειραιεῖ διητῶντο· ἅπαντα γὰρ αὐτῇ κατελέλειπ]ο τὰ ἐπιτήδεια. ἐκείνων δ' [s]ὑπολιπόντων, τὰς μὲν παῖδας εἰς ἄστυ ἀναπέμπει, τὴν δὲ μητέρα αὐτῶν ἐκδίδωσιν, ἐπιδοὺς πεντακισχιλίας δραχμὰς, χιλίαις ἔλατ]ον ὧν ὁ ἀνὴρ [t]αὐτῆς ἔδωκεν. ὀγδόῳ δ' ἔτει δοκιμασθέντος μετὰ ταῦτα τοῦ πρεσβυτέρου τοῖν μειρακίοιν, καλέσας αὐτὸς εἶπε Διογείτων, ὅτι [u]καταλίποι αὐτοῖς ὁ πατὴρ εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, καὶ τριάκοντα στατῆρας. Ἐγὼ δ' ἂν πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφήν· καὶ ἕως μὲν εἶχον, οὐδέν μοι [x]διέφερε· νῦν δὲ καὶ αὐτὸς ἀπόρως διάκειμαι. σὺ δ' ἂν, ἐπειδὴ δεδοκίμασαι καὶ ἀνὴρ γεγένησαι, σκόπει αὐτὸς ἤδη, πόθεν ἔξεις τὰ ἐπιτήδεια. ταῦτ' ἀκούσαντες, ἐκπεπληγμένοι καὶ δακρύοντες ᾤχοντο πρὸς τὴν μητέρα, καὶ παραλα-

emere debere. Cum vero tandem Diodoti iis mortem indicasset, et iusta persoluissent, annum vnum principio Pyraeei commorabantur: omnis enim eius supellex hic erat. Qua deficiente, pueros quidem in vrbem remittit, matrem vero eorum elocat in matrimonium; quinis in dotem assignatis drachmarum millibus, detractis mille drachmis, quas maritus ipsi dotis nomine reliquerat. Filio autem maiori natu octauo post anno iam sui iuris facto, vocauit eos ad se Diogiton, dicens, patrem illis viginti minas argenti et triginta stateres reliquisse. Ego, *inquit*, multa e facultatibus meis in vestrum alimentum impendi; et quamdiu quidem res lauta fuit, nihil hoc curaui: iam vero et ipse miser sum et inops. Tu igitur, cum iam tui iuris factus sis, et ad virilem aetatem perueneris, prospice, qua ratione tibi victum compares. Hisce auditis, perculsi et lacrymantes ad matrem venerunt, et simul cum

r *Aldus* et *Stephanus* habent aduerbialiter τὸ μὲν πρῶτον. *Sylb.*

s Et ὑπολιπόντων retineri potest, et ἐπιλιπόντων substitui. *Sylb.*

t Ita etiam *Ald.* et *Steph.* sed rectius fortasse αὐτῇ. *Sylb.*

u Καταλίποι cum *Stephano* malui pro vulgato καταλείποι. nam praeteriti temporis hic significatio est. *Sylb.*

x Διάφορεν *Reg.* 1. et 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

βόντες ἐκείνην ἦκον πρὸς ἐμὲ, οἰκτρῶς ὑπὸ τῶ πάθους διακείμενοι, καὶ ἀθλίως ἐκπεπ]ωκότες, κλαίοντες, καὶ παρακαλοῦντές με μὴ περιϊδεῖν αὐτὸς ἀποστερηθέντας τῶν πατρώων, μηδ' εἰς π]ωχείαν κατασάντας, ὑβρισμένους ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, ἀλλὰ βοηθῆσαι, καὶ τῆς ἀδελφῆς ἕνεκα καὶ [y σφῶν αὐτῶν. πολλὰ ἂν εἴη λέγειν, ὅσον πένθος ἐν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἦν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ. τελευτῶσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτῶν ἠντιβόλει με καὶ ἱκέτευε συναγαγεῖν αὐτῆς τὸν πατέρα καὶ τοὺς φίλους, εἰποῦσα, ὅτι, εἰ καὶ πρότερον μὴ εἴθισαι λέγειν ἐν ἀνδράσι, τὸ μέγεθος αὐτὴν [z ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν, περὶ τῶν σφετέρων κακῶν δηλῶσαι πάντα πρὸς ἡμᾶς. ἐλθὼν δ' ἐγὼ ἠγανάκ]ειν μὲν πρὸς Ἡγήμονα τὸν ἔχοντα τὴν τότε θυγατέρα, λόγους δ' ἐποιούμην πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιτηδείους· ἠξίουν δὲ τοῦτον εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ τῶν πραγμάτων. Διογείτων δὲ τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελε, τελευτῶν δὲ ὑπὸ τῶν

cum illa ad me, hocce malo miserandum in modum commoti, et misere spe frustrati, flentes, meque adhortantes, ne se paternis bonis frustratos, et pauperes iam factos, et graui, a quibus non oportuit, iniuria affectos deseram, sed sororis suaque causa eos defenderem. Multa sane de luctu, quem tunc temporis domi meae vidi, forent dicenda. Mater tandem orauit, et obtestata est, patrem vt suum caeterosque amicos conuocarem, dicens, se, etsi inter viros prius loqui non assueuerit, calamitatum magnitudine coactam de suis apud illos iniuriis iam conqueri. Ego vero adiens Hegemonem, qui huius Diogitonis filiam in matrimonio habebat, apud illum conquestus sum; et aliis consanguineis et amicis hac de re verba feci: * hunc vero orabam, vt ad depellenda crimina sese accingeret. Quod quidem Diogiton initio detrectauit, sed tandem huc ab amicis adactus

y Σφῶν αὐτῶν in *Codd. Mss.* [a vulgatis αὐτῶν abest.]

z Si quis malit ἀναγκάζει, per me licet. *Sylb.* Malit Scaliger. *Taylor.*

* *Al.* existimabamque, hunc ad huius negotii crimina depellenda venturum.

φίλων ἠναγκάσθη. ἐπειδὴ δὲ συνήλθομεν, ἤρετο αὐτὸν ἡ γυνὴ, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι, ἀδελφὸς μὲν ὢν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, πατὴρ δ' ἐμὸς, θεῖος δὲ αὐτοῖς καὶ πάππος· καὶ, εἰ μηδένα ἀνθρώπων ἠσχύνθη, τοὺς θεοὺς ἐχρῆν σε, φησὶ, δεδιέναι· ὃς ἔλαβες μὲν, ὅτ' ἐκεῖνος [a ἐξέπλει,

adactus est. Cum igitur conueniissemus, interrogabat ipsum mater, quid ipsi animi esset, qui erga pueros talem se praeberet; cum (inquit) frater sis patris eorum, pater meus, et eorum patruus et auus: et si hominum nullum verearis, deos tamen te timere oportebat; qui quidem accepisti, illo discedente, quin-

a Ἐξέλιπε] Potius ἐξέπλει. *Taylor.* Lege, literis transpositis, ἐξέπλει: quod supra dixit ὥχετο στρατευσόμενος. Dionys. Halicarn. in argumento orationis: Διόδοτος, μέλλων ἐκπλεῖν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἄρχοντος, διαθήκας ἐποιήσατο. Patet quoque emendatio ex voce ἔλαβες: si enim scripsisset ἐξέλιπε, dixisse debuit εἶχες, non ἔλαβες. Talis literarum confusio corrupit, nisi fallor, locum Actor. XVII. 14. Εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Diu suspicatus fueram, proprium nomen vrbis alicuius, vel regionis, latere sub isto θάλασσαν. Non enim Lucas de Paulo solet tam vage et indeterminate scribere, vt ad *mare* eum mitti dicat, sine mentione *cuiusnam* maris, vel quid ibi *facturus*, et *quo* deinde profecturus. Si Lucas scripsisset: *dimiserunt Paulum, vt iret ad montes*: nonne aliquis quaereret, ad *quosnam* montes, et *quid* ibi *agere* destinaret? Pro θάλασσαν igitur conieceram Θεσσαλίαν: quam coniecturam firmatam deprehendi a Bezae vetustissimo Cod. Cantabrigiensi, com. 15. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν: deinde codex iste addit: παρῆλθε δὲ τὴν Θεσσαλίαν· ἐκωλύθη γὰρ εἰς αὐτὰς κηρύξαι τὸν λόγον, *praeteriit autem Thessaliam: prohibebatur enim illis praedicare verbum.* Vnde clare patet, Θεσσαλίαν antiquitus lectum fuisse in com. praecedenti: aliter enim ineptum et extra rem erat istud scholion. Quare enim Paulum in *Thessalia* potissimum prohibitum fuisse praedicare narraret annotator iste, si nulla ante facta *Thessaliae* mentio? cur non in *Boeotia*, per quam, vel in *Attica*, per partem cuius, aeque necesse habuit transire, antequam Athenas perueniret? Lucas igitur hoc dicere mihi videtur: Christiani Beroeenses dimittebant

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πέντε τάλαντα παρακαταθήκην, καὶ περὶ τούτων ἐγὼ θέλω, τοὺς παῖδας παρασησαμένη, καὶ τούτους [b]καὶ τοὺς ὕστερον ἐμαυτῇ γενομένους, ὀμόσαι, ὅπου ἂν αὐτοὺς [c]λέγῃς. καίτοι ἐχ ἅτως ἐγώ εἰμι ἀθλία, ὡδ' ἅτω περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι χρήματα, ὥς' ἐπιορκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἐμαυτῆς τὸν βίον καταλιπεῖν, ἀδίκως δὲ ἀφελέσθαι τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. ἔτι τοίνυν ἐξήλεγχεν αὐτὸν [d]ἐπὶ τάλαντα πεπομισμένον ναυτικὰ, καὶ τε-

quinque talentorum depositum; quod et ego, et filii, tam hi, quam et alii, qui postea mihi nati sunt, iuramento confirmare parati sumus, quocunque tandem loco iusseris. Et profecto non adeo misera sum, nec tanti pecuniam facio, vt pro liberis peieraus eos diris deuoueam, aut per nefas patri facultates auferre velim. Accusauit etiam illum, quod septem illa talenta quamprimum receperit, et quatuor drachma-

bant Paulum proposito eundi in *Thessaliam*, vt ibi Christum praedicaret. Quando autem Thessaliam aduenit, prohibitus forte fuit a Spiritu Sancto, (vide cap. XVI. 6. 7.) quia tunc Athenas destinabatur. Recta igitur Athenas pergit, vsque quas eum comitati sunt deductores Beroeenses. Ὡς denotat *propositum*: vt apud Xenophontem Ἀναβ. I. init. συλλαμβάνει Κῦρον, ὡς ἀποκτενοῦν, *consilio interficiendi*. et in orat. de Agesil. p. 652. ἀθροίζων πολὺ στράτευμα, ὡς ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Thucydides V. 3. ἅρας περιέπλει τὸν Ἄθω, ὡς ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Vide segm. VI. et ita passim ille, et caeteri fere Graeci scriptores. Porro: idem error insederat Maximum Tyrium Dissert. XXX. p. 316. edit. Cantabr. ἡ θάλαττα ἐπικλύζεται, ἡ Αἴτνη φλέγεται: sed restituit Stephanus ἡ Θετταλία ἐπικλύζεται, ex pari loco Dissert. XXV. *Markland.*

b Καὶ τοὺς καὶ ὕστερον] F. καὶ τοὺς ὕστερον κ. τ. λ. *Taylor.* Scribe καὶ τοὺς ὕστερον, omisso vltimo καὶ. Paulo post pro αὐτίκα [quod in vulgatis legitur] supra monui legendum ναυτικὰ. Mox ante τοὺς παῖδας *Schottus* coniicit deesse συνέβη, aut quid simile; quod verum videtur. *Markland.*

c Λέγῃς] F. θέλῃς. *Taylor.*

d Ἐπὶ τάλαντα — καὶ τετρακισχιλίας δραχμὰς] Supra ἑπτὰ τάλαντα, καὶ τετταράκοντα μνᾶς. Sed perinde est. Ita et haec quoque concordant, quae modo dicenda sunt: σὺ ἐτόλμησας εἰπεῖν — ὡς δισχιλίας δραχμὰς ὁ τούτων

τρακισχιλίας δραχμὰς, καὶ τούτων τὰ γράμματα [e]ἐπέδειξεν. ἐν γὰρ [f]τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, [g]τοὺς παῖδας ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ, ἐνεγκεῖν πρὸς ταύτην. ἀπέφηνε δ' αὐτὸ νέκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύας ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, καὶ [h]ἑτέρας δισχιλίας δραχμὰς, καὶ ἔπιπλα πολλοῦ ἄξια· Φοιτᾶν δὲ καὶ σῖτον αὐτοῖς ἐκ Χερρονήσου κατ' ἔκασον ἐνιαυτόν. ἔπειτα σὺ ἐτόλμησας, ἔφη, εἰπεῖν, ἔχων τοσαῦτα χρήματα, ὡς δισχιλίας δραχμὰς ὁ τούτων πατὴρ κατέλιπε, καὶ τριάκοντα στατῆρας; [i]ἃ

drachmarum millia; atque horum rationes et computum protulit. Nam in migratione, quando e Colytti aedibus in Phaedri commigrauit, filios aiebat, casu in hunc rationum libellum eiectum incidentes, ad se detuliſſe. Ostendit vero illum et centum minas foenore auctas, et alia duo drachmarum millia, ac magni pretii supellectilem accepisse. Quin et singulis annis frumentum in illorum vsum e Chersoneso accepisse. Deinde (aiebat) cum tantum penes te haberes pecuniarum, dicere ausum, bis mille drachmas et triginta stateres horum patrem tantum

τῶν πατὴρ κατέλιπε, καὶ τριάκοντα στατῆρας: cum prius dixerat: εἶπε Διογείτων, ὅτι καταλίποι αὐτοῖς ὁ πατὴρ εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου καὶ τριάκοντα στατῆρας. *Taylor.*

e Ἀπέδειξεν *Reg.* 1. et 2.

f Τῇ διοικήσει] Imo τῇ διοικίσει. Nec videri debet hoc ταυτολόγον, vt nec illud Aeschinis p. 152. edit. Lips. περὶ τῶν διατριβῶν, ἃς συνδιέτριβον ἀλλήλοις. Mox legitur in cod. Helmst. τῷ βιβλίῳ. Sed melius fortasse τῳ (enclitice) βιβλίῳ. *Matthaei.*

g Τοὺς παῖδας] συνέβη τοὺς παῖδας, aut quid simile. Schott. *Taylor.*

h Ἑτέρας δισχιλίας δραχμὰς] Mirum, ni hae sint ipsissimae MM drachmae, (vt legendum esse supra monui) quae ne pro totidem *minis* computentur, dudum interceſsi. *Taylor.*

i Ἅπερ ἐμοὶ καταλειφθέντα, ἐκείνου τελευτήσαντος ἐξέωκας θυγατριδοῦς [ita enim in vulgatis exhibetur] etc.] Lego: ἅπερ εἰ μὴ κατελείφθη, εἶτα ἐκείνου τελευτήσαντος ἐξέωκας ἂν θυγατριδοῦς ὄντας — ἃς ἐκεῖνος παρά σοι κατέθετο: *quae opes si non relictae fuissent, num ideo tu, illo mortuo, nepotes tuos ex filia eiiceres ex aedibus suis — sine fideicommissis, quae pater eorum apud te deposuerat?* Hunc locum, vt muti-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

παρ' ἐμοὶ καταλειφθέντα, ἐκεῖνα τελευτήσαντος, ἐγώ σοι ἔδωκα, καὶ ἐκβάλλειν τούτους ἠξίωκας θυγατριδοῦς ὄντας ἐκ τῆς οἰκίας τῆς αὐτῶν ἐν τριβωνίοις, [k] ἀνυποδήτους, [l] ἃ μετὰ ἀκολάθων, ἃ μετὰ στρωμάτων, ἃ μετὰ ἱματίων, [m] ἃ μετὰ τῶν ἐπίπλων, ἃ ὁ πατὴρ αὐτοῖς κατέλιπεν, ἃ δὲ μετὰ τῶν παρακαταθηκῶν, ἃς ἐκεῖνος παρά σοι κατέθετο. καὶ νῦν τοὺς [n] μὲν ἐκ τῆς μητρυιᾶς τῆς ἐμῆς παιδεύεις ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαίμονας ὄντας· καὶ ταῦτα μὲν καλῶς ποιεῖς· τοὺς δ' ἐμοὺς ἀδικεῖς, ὃς ἀτίμους ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλών, ἀντὶ πλουσίων πτωχοὺς ἀποδεῖξαι προθυμῇ. καὶ ἐπὶ τοιούτοις ἔργοις οὔτε τοὺς θεοὺς φοβῇ, [o] οὔτε ἐμὲ τὴν σὴν θυγατέρα τὴν συνειδυῖαν αἰσχύνῃ, οὔτε τῶ ἀδελφῶ μέμνησαι, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιῇ χρημάτων. τότε μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, πολλῶν καὶ δεινῶν ὑπὸ τῆς γυναικὸς ῥηθέντων,

tantum reliquiſſe, quae, illo mortuo, mihi relicta? — Eiecisti nepotes ex filia tua natos e propriis eorum aedibus, attritis indutos veſtibus, diſcalceatos, ſine famulo, ſine ſtragulis, ſine veſtibus, et ſupellectile, quam eis pater reliquerat; ſine pecunia, quam apud te depoſuerat. Natos vero ex nouerca ditare conaris, et opibus abundantes reddere: et hoc quidem honeſte et bene faceres, niſi eos propriis bonis exueres, quos infames domo eiectos e diuitibus, vt erant, inopes reddere ſatagis. Atque hic neque deos times, neque me, tuam gnatam, reuereris, nec fratris tui recordaris; ſed omnes nos pecuniis et commodo proprio poſtponis. Cum itaque tunc, Iudices, multa et acerba a muliere dicta eſſent, omnes,

mutilum, aſteriſcis inſigniuit *Vanderheidius*, praeeunte *Schotto*: ſed ſana et integra iam omnia eſſe puto. *Markland.*

In *Cod. Reg.* 1. et 2. ἅπερ ἐμοὶ καταλειφθέντα ἐκείνῳ τελευτήσαντος ἐγώ σοι ἔδωκα, καὶ ἐκβαλεῖν τούτους ἠξίωκας θυγατριδοῦς.

k Hanc ſcripturam (inquit *Sylb.*) firmant ὑποδήματα p. 513. v. 4. Verum ἀνυποδύτους in *Ed. Ald.* et *Codd. Mſſ.*

l Non agnoſcunt *Mſſ.*

m οὐ μετ' ἐπίπλων *Reg.* 2.

n Deeſt *Reg.* 1.

o οὔτ' ἐμὲ *Reg.* 1.

p τὰς

ἅπαντες οἱ παρόντες ὑπὸ τῶν τούτῳ πεπραγμένων, καὶ τῶν λόγων τῶν ἐκείνης, ὁρῶντες μὲν τοὺς παῖδας οἷα ἦσαν πεπονθότες, ἀναμιμνησκόμενοι δὲ τοῦ ἀποθανόντος, ὡς ἀνάξιον τῆς οὐσίας τὸν ἐπίτροπον κατέλιπεν, ἐνθυμούμενοι δὲ, ὡς χαλεπὸν ἐξευρεῖν, ὅτῳ χρὴ περὶ τῶν ἑαυτοῦ πιστεῦσαί τινα· ὥστε, ὦ ἄνδρες δικασταί, μηδένα τῶν παρόντων δύνασθαι φθέγξασθαι, ἀλλὰ καὶ δακρύοντας μηδὲν ἧττον τῶν πεπονθότων, ἀπιόντας οἴχεσθαι σιωπῇ."

κς'. "Ἵνα δὲ καὶ ὁ τῶν ἀποδείξεων χαρακτὴρ καταφανὴς γένηται, θήσω καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις λεγόμενα. τὰς μὲν ἴδιας πίστεις, ὡς ὑπὸ πολλῶν ἔτι λόγων δεομένας, δι' αὐτῶν βεβαιώτατα τῶν μαρτύρων, ἀδὲν ἕτερον, ἢ τοῦτο, εἰπών· „Πρῶτον μὲν ἔν τούτων ἀνάβητέ μοι μάρτυρες." τὰ δὲ τοῦ ἀντιδίκου δίκαια διχῇ νείμας, ὡς τὰ μὲν ὁμολογήσαντος αὐτοῦ λαβεῖν, καὶ εἰς τὰς τροφὰς τῶν ὀρφανῶν ἀνηλωκέναι σκηψαμένου, τὰ δὲ ἐξάρνου γενηθέντος εἰληφέναι, κἄπειτα ἐλεγχθέντος, ὑπὲρ ἀμ-

omnes, quotquot aderamus, ita rei, quam ille geſſit, indignitate, et mulieris verbis permoti ſumus, (videntes ſcilicet pupillos haec omnia paſſos, ſimul vero mortui Diodoti memores, quam nimirum rerum ſuarum indignum tutorem reliquiſſet, atque animo voluentes, quam difficile ſit reperire, cui quis ſua tuto credere queat;) [haec, inquam, omnes ita effecerunt,] vt nemo verbum loqui prae commiſeratione potuerit; ſed lacrymantes omnes, non minus, quam qui rem ipſam patiebantur, cum ſilentio diſceſſerunt."

XXVI. Vt autem et qualis in confirmatione et argumentorum demonſtratione fuerit, euidens fiat, dicam etiam ſequentia. Propria igitur argumenta, quae non multis verbis indigent, teſtibus confirmat; aliud nihil dicens, quam: „Primo quidem adſcendant teſtes." Aduerſarii defenſionem et argumenta dupliciter diuidit: nonnulla quidem illum fateri ſe accepiſſe, ſed oſtendere, ſe illa in pupillorum educationem inſumſiſſe: alia autem illum negare ſe accepiſſe, deinde vero, hoc refutato, de vtriſque orationem inſti-

Qualis in confirmatione et argumentorum demonſtratione.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

φοτέρων ποιεῖται τὸν λόγον· [p]τάς τε δαπάνας ἃς ἐκεῖνος ἀπέφηνε γενέσθαι λέγων, καὶ περὶ τῶν ἀμφιβόλων τὰς πίστεις ἀποδιδάς.

κζ'. „Ἀξιῶ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῷ λογισμῷ προσέχειν τὸν νοῦν, ἵνα τὰς μὲν νεανίσκως διὰ τὸ μέγεθος τῶν συμφορῶν ἐλεήσητε, [q]τοῦτον δ' ἅπασι τοῖς πολίταις ἄξιον ὀργῆς ἡγήσησθε. εἰς τοσαύτην γὰρ ὑποψίαν Διογείτων πάντας ἀνθρώπως [r]εἰς ἀλλήλως" καθίσησιν, ὥστε μηδὲ ζῶντας, μηδὲ ἀποθνήσκοντας, μηδὲν μᾶλλον τοῖς οἰκειοτάτοις, ἢ τοῖς ἐχθίστοις, [s]πιστεύειν· ὃς ἐτόλμησε τὰ μὲν ἔξαρνος γενέσθαι, τὰ δὲ τελευτῶν ὁμολογήσας [t]ἔχειν, εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἐν ὀκτὼ ἔτεσιν, ἑπτὰ τάλαντα ἀργυρίου,

instituit: dicens, non illos esse factos sumtus, quos ille refert; in dubiis vero certissima profert argumenta:

Istius rei exemplum ex Lysia.

XXVII. „Velim itaque vos, Iudices, * rationibus meis animum applicare, et diligenter aduertere, vt nimirum et pupillorum tam grauia et acerba passorum vos capiat miseratio; illum vero vestro calculo dignum iudicetis, qui ab omnibus ciuibus reiiciatur. Talem siquidem Diogiton omnibus hominibus suspicionem impressit, vt neque viuis, neque mortuis, nec amicis, nec domesticis, magis, quam inimicissimis, fidem habendam censeant: quae omnia initio quidem negare ausus fuit, tandem vero confessus est, in duorum puerorum et puellae res necessarias, octo annorum spatio, septem argenti talenta et septem drachma-

p Τὰς δὲ] Malit forsan aliquis τάς τε. Fit autem impensarum istarum computatio, p. 146. v. 5. [*ed. Hudf.*] *Sylb.* Distinguo ac lego: ποιεῖται τὸν λόγον, τάς τε δαπάνας — ἐλέγχων, καὶ περὶ etc. Sylburgius quoque legit τε pro δὲ. *Markland.*

* *Al.* rationem [dati et accepti] diligenter animo perpendatis.

q Τοῦτον δ' ἅπασι τοῖς πολίταις] Opinor, τοῦτον δ' ἐν ἅπασι τοῖς πολίταις, *inter omnes ciues. Markland.*

r Εἰς ἀλλήλως omittunt *Codd. Mss.*

s Πιστεύειν] Forte πιστεύσειν, vt de re futura; nisi malis πιστεύσαι δεῖν. *Markland.*

t Ἔλειν *Reg.* 2. ex alicuius emendatione. [vulgatae ἐλθεῖν exhibent.]

u For-

καὶ ἑπτακισχιλίας δραχμὰς ἀποδεῖξαι· καὶ εἰς τοῦτο ἦλθεν ἀναισχυντίας, ὥστε ἐκ ἔχων, ὅπου τρέψειε τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν δυοῖν παιδίοιν καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολὸς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο, εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ [u]εἰς γναφεῖον [ἱμάτια,] καὶ εἰς κυρεῖον, ἐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα, ἀδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα, συλλήβδην δὲ παντὸς τοῦ χρόνου, πλεῖον, ἢ τάλαντον ἀργυρίου. εἰς δὲ τὸ μνῆμα τοῦ πατρὸς ἐκ ἀναλώσας πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς, ἐκ πεντακισχιλίων δραχμῶν, τὸ μὲν ἥμισυ [x]αὐτῶν τίθησι τούτοις λελογίσθαι. εἰς Διονύσια τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταί, (ἐκ ἄτοπον γάρ μοι δοκεῖ καὶ περὶ τούτου μνησθῆναι·) ἐκκαίδεκα δραχμῶν ἀπέφαινεν ἐωνημένον ἀρνίον· καὶ τούτων τὰς ὀκτὼ δραχμὰς ἐλογίζετο τοῖς παισίν· [y]ἐφ' ὧν ἡμεῖς ἐχ ἥκιστα ὠργίσθημεν. ἔτως, ὦ ἄνδρες, ἐν

drachmarum millia insumta esse et expensa. Quin et eo deuenit impudentiae, vt, cum ostendere non valeat, in quas res pecuniam impenderit, vt in victum duorum puerorum et vnius puellae quinos in diem obolos impensos numeret; in calceos vero et vestium tincturam, inque tonstrinam, quae impenderit, sibi nec per mensem, nec per annum scriptum esse, sed toto illo tempore, summatim complectendo, vltra talentum argenti se impendisse. In patris eorum monumentum cum vix viginti quinque minas insumserit, quinque drachmarum millium partem mediam ..... se numerat impendisse. In Dionysia quoque, Iudices, (nefas enim hoc foret praeterire) se decem drachmis sibi ait agnum emtum, et horum octo puerorum rationibus adscripsit: quo nomine non parum indignati sumus. Ita in magnis damnis

u Forsan εἰς γναφείαν ἱματίων. *Sylb.* Sylburgius legit εἰς γναφείαν ἱματίων: quod si admittatur, legi quoque debet κυρὰν, *tonsuram*, pro κυρεῖον: Forte: καὶ εἰς γναφεῖον, ἱμάτιά τε, καὶ εἰς κυρεῖον, ἐκ ἦν etc. *Markland.* In margine *Cod. Bodl.* εἰς γναφείαν, καὶ εἰς ἱμάτια.

x Forsan αὐτὰς legendum. *Schottus.* Perperam: recte habet αὐτῶν. Sic infra: τὸ ἥμισυ τούτων τοῖς ὀρφανοῖς ὄσι λελόγισται. *Markland.*

y Ἐφ' ὧν etiam in *Aldi* et *Stephani* exemplaribus. Sed rectius forsan ἐφ' ᾧ: eodem scilicet numero, quo praecedit καὶ περὶ τούτου. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ταῖς μεγάλαις ζημίαις ἐνίοτε ἐχ ἧτ]ον τὰ μικρὰ λυπεῖ τὰς ἀδικουμένας. λίαν γὰρ φανερὰν τὴν πονηρίαν τῶν ἀδικούντων ἐπιδείκνυσιν. εἰς τοίνυν τὰς ἄλλας ἑορτὰς καὶ θυσίας ἐλογίσατο αὐτοῖς πλέον, ἢ τετρακισχιλίας δραχμὰς, ἀνηλωμένας, ἑτερά τε παμπληθῆ, ἃ πρὸς τὸ κεφάλαιον συνελογίζετο· ὥσπερ διὰ τοῦτο ἐπίτροπος τῶν παίδων καταλειφθεὶς, ἵνα γράμματα αὐτοῖς ἀντὶ τῶν χρημάτων ἀποδείξειε, καὶ πενεστάτας ἀντὶ πλουσίων ἀποφήνειε, καὶ ἵνα, εἰ μέν τις αὐτοῖς πατρικὸς ἐχθρὸς ἦν, ἐκείνῳ μὲν ἐπιλάθωνται, τῷ δ', ἐπεὶ τῶν πατρῴων εἰσὶν ἀπεστερημένοι, πολεμῶσι. καίτοι εἰ ἐβούλετο δίκαιος εἶναι περὶ τοὺς παῖδας, ἐξὴν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους, οἷ κεῖνται περὶ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τοῖς ἀδυνάτοις τῶν ἐπιτρόπων, καὶ τοῖς δυναμένοις, μισθώσασι τὸν οἶκον, ἢ [2]ἀπηλλαγμένοις πολλῶν πραγμάτων, ἢ γῆν πριαμένοις

damnis non minus interdum parua mouent iniuria affectos, Iudices, quam maxima: in quo aperte iniurioſorum et improborum hominum peruerſitatem oſtendit. Igitur in alias feſtiuitates ſacrificiaque numerauit eis haud dubio plus, quam quatuor drachmarum millia, aliaque plurima his ſimilia, quae in ſumma generali recenſuit: vt ideo profecto pupillorum tutor relictus videatur, vti pecuniarum loco ipſas rationes et pro nummis literas oſtenderet, ac pauperrimos loco diuitum, quales erant, declararet; et vt, ſi quis illis patris inimicus reſtaret, illius obliuiſcerentur, et cum hoc, a quo paternis omnibus bonis priuati ſunt, potius inimicitias gererent. * Etenim ſi ſe iuſtum erga pueros declarare voluiſſet, licuiſſet ipſi, ſecundum leges latas, tam tenuioris fortunae tutoribus, quam potentioribus, aut domum locare exſtruendam, aut agrum emere, ita ex multis moleſtiis laborato ex annuis prouenientibus

* Alter interpres reddit: *quamuis ſi aequum erga pupillos gerere ſe vellet, potuiſſet iuxta ſtatuta, quae ſunt de pupillis, tum per ea, quae tutores facere nequeunt, tum per ea, quae poſſunt, domum locare. Cum vero negotiis defuncti eſſent, vt terram emiſſent, e prouentibus pueros alere.*

2 Ἀπηλλαγμένοις] Conieceram ἀπηλλαγμένῳ, vt ad αὐτῷ referretur

ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν· καὶ ὁπότερον τούτων ἐποίησεν, ἀδενὸς ἂν ἧτ]ον Ἀθηναίων πλούσιοι ἦσαν. νῦν δέ μοι δοκεῖ ἀδεπώποτε διανοηθῆναι, ὡς φανερὰν καταστήσων τὴν ἀσίαν, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἔξων τὰ τούτων· ἡγούμενος δεῖν τὴν αὐτοῦ πονηρίαν κληρονόμον εἶναι τῶν τοῦ τεθνεῶτος χρημάτων. ὃ δὲ πάντων δεινότατον, ὦ δικασταί· ἔτος γάρ, συντριηραρχῶν Ἀλέξιδι τῷ Ἀριστοδίκου, φάσκων [a]δυοῖν δεούσας πεντήκοντα μνᾶς ἐκείνῳ συμβαλέσθαι, τὸ ἥμισυ τούτων τοῖς ὀρφανοῖς ἔσι λελόγισται, ὃς ἡ πόλις ἀ μόνον παῖδας ὄντας ἀτελεῖς ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὰν δοκιμασθῶσιν, ἐνιαυτὸν ἀφῆκεν ἁπασῶν τῶν λειτουργιῶν. ἔτος δὲ, πάππος ὤν, παρὰ τοὺς νόμους, τῆς ἑαυτοῦ τριηραρχίας [b]παρὰ τῶν θυγατριδῶν τὸ ἥμισυ πράττεται. καὶ ἀποπέμψας εἰς τὸν Ἀδρίαν ὁλκάδα δυοῖν ταλάντοιν, ὅτε μὲν ἀπέστελλεν, ἔλεγε πρὸς τὴν

tibus pueros alere. Et alterutrum horum ſi feciſſet, non minus hi aliis Athenienſibus diuites eſſent. Nunc vero ne ſemel quidem mihi videtur cogitaſſe, quomodo opes eorum adaugeret, ſed potius qua ipſe ratione res eorum inuaderet: ratus, ſuam ipſius nequitiam in defuncti haereditatem debere ſuccedere. Quod vero eſt omnium grauiſſimum, Iudices, hoc eſt: ipſe triremium praefectus cum eſſet vna cum Alexide, Ariſtodici filio, diceretque, quadraginta octo minas in id munus ſe dediſſe, harum mediam partem in pupillorum rationes retulit: quos tamen reſpub. quod pueri eſſent, non ſolum ad quoduis munus ineptos cenſuit; ſed etiam, poſtquam iam viri facti eſſent, anno integro ab officiis publicis immunes praeſtitit. Ipſe vero auus cum eſſet, contra omnes leges mediam partem ſumtuum, in triremium praefectura factorum, rationibus ſuorum e filia nepotum adſcribit. Cumque nauem oneratam, duobus talentis conſtantem, in Adriam emiſiſſet; naue proficiſcente, matri eorum aiebat

tur, non ad τοῖς δυναμένοις. et ita Schottus. Quod ſi verum ſit, (et verum puto) legi mox debet πριαμένῳ quoque, non πριαμένοις. *Markland.* Ἀπηλλαγμένος et πριάμενος in *Reg.* 1. et 2.

a Δυεῖν] Δυοῖν in *Ed. Ald.* et *Steph.* et *Codd. Mſſ.* itidemque p. 516. v. pen. [vbi in vulgatis pariter δυεῖν exaratum eſt.]

b Παρὰ τῶν αὐτοῦ θυγατριδῶν *Reg.* 1. et 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μητέρα αὐτῶν, ὅτι τῶν παίδων ὁ κίνδυνος εἴη· ἐπεὶ δὲ ἐσώθη καὶ ἐδιπλασίασεν, αὑτῷ τὴν ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι. [c] καίτοι εἰ μὲν τὰς ζημίας τούτων ἀποδείξει, τὰ δὲ σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτὸς ἕξει, ὅπη [d] δὲ μὴ ἀνήλωται τὰ χρήματα, ἀ χαλεπῶς εἰς τὸν λόγον ἐγγράψει, ῥᾳδίως ἐκ τῶν ἀλλοτρίων αὐτὸς πλουτήσει. καθ' ἕκαστον μὲν ὦν, ὦ δικασταί, πολὺ ἂν εἴη ἔργον πρὸς ὑμᾶς λογίζεσθαι· ἐπειδὴ δὲ μόλις παρ' αὐτῷ παρέλαβον τὰ γράμματα, μάρτυρας ἔχων, ἠρώτων Ἀριστόδικον, τὸν ἀδελφὸν τῷ Ἀλέξιδος· αὐτὸς γὰρ ἐτύγχανε τετελευτηκώς· εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας. ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι. καὶ ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν Διογείτονα [e] τέτταρας καὶ εἴκοσι μνᾶς ἐκείνῳ συμβεβλημένον εἰς τὴν τριηραρχίαν· ἔτος δὲ ἐπέδειξε δυοῖν δεούσας πεντήκοντα μνᾶς ἀνηλωκέναι· [f] ὥστε τούτοις λελογίσθαι, [g] ὅσονπερ ὅλον τὸ

aiebat se periculo et damno pupillorum mississe. naue autem incolumi reuersa, et duplicato lucro, suum esse lucrum dicebat. Et sane, si horum dixerit esse damna, sibi vero lucra et pecuniam retinuerit, haud difficulter in rationes referre poterit, vbi pecuniae consumtae sunt, et facile ex alienis diuitiis ditescet. Magni negotii foret, Iudices, singulorum vobis rationem reddere: et cum vix ab ipso literas acceperim, testibus adductis, interrogabam Aristodicum, Alexidis fratrem, (ipse enim iam mortuus erat) num ipse trierarchiae rationes haberet. Qui se eas habere dixit. Quare domum concedentes inuenimus Diogitonem sexaginta tantum minas illi in trierarchiam contribuisse: ipse vero ostendit, quadraginta octo minas impendisse: adeo vt in pupillorum rationes illatum sit, quicquid pro

c Καίτοι in *Codd. Mss.* [vulgo καὶ μέντοι.]

d Μὴ pro μὲν [quod in vulgatis est pro δὲ μὴ.] in *Reg.* 2.

e Puto, τέτλαρα reponendum pro τετλαράκοντα. *Schott.* [id τετταράκοντα nempe in vulgatis legitur.] Lege τέτταρας cum Cantabrig. et Schotto. *Taylor.* Schottus τέτταρα. Voluit, opinor, τέτταρας. Sic mox: ἐτόλμησε ψευσάμενος, τέτλαρσι καὶ εἴκοσι μναῖς τὰς αὑτῷ θυγατρικὰς ζημιῶσαι. De eadem summa vtrobique agitur. *Markland.*

f Ὥς γε in *Ed. Ald.* minus recte.

g Ὅσον ὅπερ ὅλον] Sylburgius:

ἀνάλωμα αὐτῷ γεγένηται. καίτοι τί αὐτὸν οἴεσθε πεποιηκέναι περὶ ὧν αὐτῷ ἀδεὶς σύνοιδεν, ἀλλ' αὐτὸς μόνος διεχείριζεν, ὃς ἃ δι' ἑτέρων ἐπράχθη, καὶ ἃ χαλεπὸν ἦν [h] περὶ τούτων πυθέσθαι, ἐτόλμησε ψευσάμενος, τέτταρσι καὶ εἴκοσι μναῖς τὰς αὑτῷ θυγατρικὰς ζημιῶσαι; καί μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες. Μάρτυρες. Τῶν μὲν μαρτύρων ἀκηκόατε, ὦ δικασταί. ἐγὼ δ' ὅσα τελευτῶν ὡμολόγησεν αὐτὸς ἔχειν χρήματα, ἑπτὰ τάλαντα καὶ τετ]αράκοντα μνᾶς, ἐκ τούτων αὐτῶν λογισμόν, πρόσοδον μὲν ἀδεμίαν ἀποφαίνων, ἀπὸ δὲ τῶν ὑπαρχόντων ἀναλίσκων· καὶ θήσω, ὅσον ἀδεὶς πώποτε ἐν τῇ πόλει, εἰς δύο παῖδας, καὶ ἀδελφὴν, καὶ παιδαγωγὸν, καὶ θεράπαιναν, χιλίας δραχμὰς ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ, [i] μικρῷ ἔλατ]ον, ἢ τρεῖς δραχμὰς τῆς ἡμέρας. [k] ἐν ὀκτὼ ἔτεσιν αὗται γίνονται ὀκτακισχίλιαι δραχμαί· καὶ ἀπο-

pro toto illo negotio insumsisset. Et profecto quid eum putatis fecisse in eis, quorum nemo conscius est, sed quae ipse solus, nemine praesente, gessit? Quippe qui et ea, quae per alios gessit, et de quibus facile inquirere poteramus, negare ausus fuerit, viginti quatuor minas, vltra quam expenderat, pupillorum rationibus adscribendo. Huius autem rei testes mihi prodeant. Testes. Testes igitur audiuistis, Iudices. Ego vero, ex ea, quam ipse fassus est recepisse, pecunia, septem nimirum talentis et quadraginta minis, nulla quaestus facta mentione, vt sorti omnia detrahamus, rationem subducam, et statuam (quantum nullus vnquam in vrbe duobus filiis ac filiae, paedagogo et ancillae impendit) mille drachmas in singulos annos, [quae efficiunt] paulo minus tribus drachmis in singulos dies. Fiunt autem hinc octo annis octo drachmarum millia: et colliguntur superesse,

us: ὅσον ὑπὲρ ὅλων, *pro toto illo negotio*, seu *in totam istam negotiationem, in vniuersum*. Verum puto: ὅσονπερ ὅλον τὸ ἀνάλωμα, etc. *Markland.*

h Περὶ retinere nil vetat. Si quis tamen παρὰ malit, fruatur suo iudicio. *Sylb.*

i Μικρῷ *Reg.* 2. [vulgo μικρὸν.]

k Ἐν ὀκτὼ αὐταὶ ἔτεσιν *Reg.* 1. et 2.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δεικνυνται [l]ἐξ τάλαντα περιόντα τῶν ἑπ]τὰ ταλάντων, καὶ εἴκοσι μναῖ. ὁ γὰρ ἂν δύναιτο ἀποδεῖξαι ἔθ' ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἀπολωλεκὼς, ἔτε ζημίαν εἰληφὼς, ἔτε χρήσαις ἀποδεδωκώς....

κή. Ἐν μὲν δὴ τοῖς [m]ἐπιδεικ]τικοῖς λόγοις μαλακώτερος, [n]ὥσπερ ἔφην. βέλεται μὲν γὰρ ὑψηλότερος εἶ-

5

Qualis in orationibus demonstratiuis.

ese, ex septem talentis et quadraginta minis, sex talenta et viginti minae. Neque enim probare potest, aut a latronibus furibusque pecunias ablatas, aut fortunae iniquitate damnoque amissas, aut creditoribus numeratas.„ . . .

XXVIII. In orationibus autem demonstratiuis, vti dixi, mollior est Lysias et effoeminatior. Vult enim aequo sublimior esse et magni-

l Deesse hic quaedam ad calculum animaduertimus. *Schott.* Recte: nempe desunt voces τῶν τετ]ρακόντα μνῶν post εἴκοσι μναῖ: quippe 6000. drachmae efficiunt 60. minas, seu talentum Atticum: 2000. vero drachmae viginti minas. Si igitur ex septem talentis deducas 6000 drachmas, et ex quadraginta minis 2000 drachmas, restabunt sex talenta et viginti minae. Eodem recidet, si legas: καὶ ἀποδείκνυνται ἓξ τάλαντα περιόντα, καὶ εἴκοσι μναῖ. ὁ γὰρ ἂν etc. omissis vocibus τῶν ἑπ]τὰ ταλάντων, quae marginali notae forte debentur. *Markland.* Ista septem talenta modo in initio computi erant septem talenta cum quadraginta minis: quae nescio quo pacto ex hoc loco exciderunt. Ecce enim:

	Tal.	*Min.*
	7.	40.
Subductis 8000 drach.	1.	20.
Residuum erit	6.	20.

Taylor.

m Ἐπιδεικτικοὶ λόγοι sunt demonstratiui generis orationes, vt panegyricae. Sic supra, p. 488. v. 6. *Sylb.* in *Codd. Mss.* δικανικοῖς λόγοις.

n Ὥσπερ ἔφην] Post ἔφην nonnulla deesse videntur: haec enim non cohaerent. *Markland.* Acute animaduertit Marklandus, aliquid hic deesse. Nam ἐν μὲν δὴ indicat conclusionem loci pertractati περὶ τῶν ἀποδείξεων, de quibus inceperat dicere. Τοῖς ἐπιδεικτικοῖς autem et paulo post θήσω δὲ καὶ τούτων transitionis ad orationes ἐπιδεικτικὰς vestigia habent. Deinde Dionysius Lysiam μαλακώτερον dixit, non tam in ἐπιδεικτικοῖς λόγοις, quam in πάθεσιν et ἀποδείξεσιν. Conf. Dionys. edit. Sylburg. p. 107. v. 43. ἐν οἷς (ἀποδεικτικοῖς καὶ παθητικοῖς λόγοις) ὁ μὲν Λυσίας ἁπλούστερός τις ἐστίν. et p. 109. 34. [eiusdem edit. Sylburg.] vbi etiam male scribitur ἐπιδεικτικοῖς pro ἀποδ. quod aperte docet orationis συνάφεια et Sylburgius

ναι, καὶ [o]μεγαλοπρεπέστερος, καὶ τῶν γε καθ' ἑαυτὸν, ἢ πρότερον, ῥητόρων ἀκμασάντων ἀδενὸς ἂν δόξειεν εἶναι καταδεέστερος· ὁ δὲ γε ἀκροατὴν, ὥσπερ Ἰσοκράτης, ἢ Δημοσθένης. θήσω δὲ καὶ τούτων παράδειγμα.

5

κθ'. [p]Ἐστι δή τις αὐτῷ πανηγυρικὸς λόγος, ἐν ᾧ πείθει τοὺς [q]Ἕλληνας, ἀγομένης Ὀλυμπιάσι τῆς πανηγύρεως, ἐκβάλλειν Διονύσιον τὸν τύραννον τῆς ἀρχῆς, καὶ Σικελίαν ἐλευθερῶσαι, ἄρξασθαί τε τῆς ἔχθρας αὐτίκα μάλα, διαρπάσαντας τὴν τοῦ τυράννου σκηνὴν χρυ-

10

Ostenditur exemplo.

σῷ τε καὶ πορφύρᾳ καὶ ἄλλῳ πλούτῳ πολλῷ κεκοσμημέ-

magnificentior; nullique oratorum, vel qui tunc florebant, vel ante eius aetatem floruerant, inferior: non tamen auditores, more Isocratis et Demosthenis, excitat. Cuius etiam rei exemplum proponam.

XXIX. Scripsit Panegyricum quendam; in quo Graecos in Olympicis congregatos hortatur, Dionysium tyrannum vt regno exuant, Siciliam ab eius tyrannide liberent; inimicos se eius et hostes quamprimum ostenderent, eius tentorium auro et purpura atque aliis ornamentis insigne diripiendo.

gius ad h. l. Denique nullum exemplum epilogi commemorauit, de quo tamen etiam dicere constituerat. Ex his satis puto apparere, aliquid deesse, quod etsi fine ope codd. restitui vix potest, interim tamen expleri poterit hoc modo: Ἐν μὲν δὴ ταῖς ἀποδείξεσι καὶ πάθεσι καὶ ὅλως τοῖς δικανικοῖς λόγοις μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην. Τοιοῦτος δέ τίς μοι εἶναι δοκεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις. βέλεται — Δημοσθένης. θήσω δὲ καὶ τούτων (scil. τῶν ἐπιδεικτικῶν λόγων) παραδείγματα. *Matthaei.*

o Μεγαλοπρεπέστατος *Mss.* et mox v. 2. ἀθενὸς.

p Ἔστι δή τις αὐτῷ etc.] Praeter *Dionys. Halic.* qui nobis conseruauit luculentum hoc fragmentum, memorant *Theo*, cap. 1. et *Diod. Sic.* ad Olymp. XCVIII. Μετὰ δὲ ταῦτα διεγέλων τὸν Διονύσιον, καὶ κατεγίνωσκον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥσε τινὰς τολμῆσαι διαρπάζειν τὰς σκηνάς. καὶ γὰρ Λυσίας ὁ ῥήτωρ τότε διατρίβων ἐν Ὀλυμπίᾳ προετρέπετο τὰ πλήθη, μὴ προσδέχεσθαι τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι τὸν ἐξ ἀσεβεστάτης τυραννίδος ἀπεσταλμένους θεωρούς. ὅτε καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν λόγον ἐπιγεγραφόμενον ἐνέγνω. *Taylor.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νην. ἔπεμψε γὰρ θεωρὸς εἰς τὴν πανήγυριν ὁ Διονύσιος, ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ· μεγαλοπρεπής τε καταγωγὴ τῶν θεωρῶν ἐγίνετο ἐν τῷ τεμένει καὶ πολυτελής, ἵνα θαυμασθείη μᾶλλον ὁ τύραννος ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος. ταύτην λαβὼν τὴν ὑπόθεσιν, τοιαύτην πεποίηται τὴν ἀρχὴν τῶ λόγω·

λ'. „Ἄλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ἕνεκα, ὦ ἄνδρες, ἄξιον Ἡρακλέους μεμνῆσθαι, καὶ ὅτι τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. ἐν μὲν γὰρ τῷ τέως χρόνῳ ἀλλοτρίως αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας διέκειντο· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος τὰς τυράννους ἔπαυσε, καὶ τὰς ὑβρίζοντας ἐκώλυσεν, ἀγῶνα μὲν σωμάτων ἐποίησε, Φιλοτιμίαν [q]δὲ [r]πλάτῳ, γνώμης δ' ἐπίδειξιν ἐν τῷ καλλίστῳ τῆς Ἑλλάδος· ἵνα τούτων ἁπάντων ἕνεκα εἰς τὸ αὐτὸ συνέλθωμεν, τὰ μὲν ὀψόμενοι, τὰ δὲ ἀκουσόμενοι. ἡγήσατο γὰρ τὸν ἐνθάδε σύλλογον [s]ἀρχὴν

piendo. Miserat enim Dionysius ad panegyrim ludorum et certaminum spectatores, qui victimas deo immolarent. Horum splendidus et magnificus in fanum ingressus fuit, vt ita pluris ab vniuersa Graecia tyrannus aestimaretur. Hac occasione arrepta, ita orationem suam orator exorsus est:

XXX. „Aequissimum est, Iudices, ob multa quidem praeclare gesta Herculis memoriam celebrare; tum praesertim, quod primus ipse hoc certamen, ad Graeciam vniuersam conciliandam, instituerit. Ad illud enim vsque tempus mutuis inter se dissensionibus vrbes ardebant: postquam vero ille tyrannos domuisset, et sibi infestos coërcuisset, corporum quidem certamen, sed simul contentionem propter diuitias et sententiae declarationem in pulcherrimo totius Graeciae loco instituit; vt nimirum propter haec omnia eundem in locum conueniremus, illud quidem videremus, haec vero audiremus. Credidit enim, illum conuentum mutuae Graecis

q Omittunt *Reg.* 1. et 2.

r Πλάτῳ] Lege πλάτει. *Taylor.* Verius πλάτει, vt σωμάτων ἀγῶνα, et γνώμης ἐπίδειξιν. Orat. II. Lysiae: ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλάτει. *Markland.*

s Ἀρχὴν γενέσθαι] Vel γενήσεσθαι, vel ἀρχὴν ἂν γενέσθαι, opinor legendum. *Markland.*

γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας. ἐκεῖνος μὲν ἔν ταὐτῷ ὑφηγήσατο. ἐγὼ δὲ ἧκω ὁ μικρολογησόμενος, ὁδὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαχέμενος· ἡγοῦμαι γὰρ ταῦτα, [t]ἔργα μὲν εἶναι σοφιστῶν λίαν [u]ἀχρήσων καὶ σφόδρα βίᾳ δεομένων· ἀνδρὸς δ' ἀγαθοῦ καὶ πολίτου πολλοῦ ἀξίου, περὶ τῶν μεγίστων συμβουλεύειν· ὁρῶν ὅτως αἰσχρῶς διακειμένην τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολλὰ μὲν αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τῷ βαρβάρῳ, πολλὰς δὲ πόλεις ὑπὸ τυράννων ἀνασῴσας γεγενημένας. καὶ ταῦτα εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν ἐπάσχομεν, σέργειν ἂν ἦν ἀνάγκη τὴν τύχην· ἐπειδὴ δὲ

Graecis amicitiae et concordiae initium quoddam futurum. Haec igitur ipsius mens fuit et propositum. Ego vero haec non reprehensurus, aut fugillaturus, vel de verbis certaturus, huc veni. Puto namque, haec spectare ad homines lucro admodum inhiantes, ac vitae hominum maxime insidiantes: hominis vero boni ciuisque optimi partes esse, de maximis rebus consultare; videns scilicet Graeciam adeo deformatam, multaque illius loca a barbaro occupata, et plurimas a tyrannis vrbes vastatas. Quae quidem si per nostram imbecillitatem infirmitatemque passi essemus, sortem nostram ferremus necesse esset. Cum vero ob

t Ἔργα μὲν εἶναι σοφὰ τῶν λίαν χρησῶν [vt in vulgatis legitur] etc.] Coniicio: ἔργα μὲν εἶναι σοφιστῶν λίαν ἐριστικῶν, (vel ἐρισῶν) καὶ σφόδρα βίᾳ δεομένων: *arbitror enim, haec esse sophistarum valde contentiosorum, et victus valde indigentium.* Aristocles apud Eusebium Praep. Euang. XV. 1. σοφισταὶ, καὶ ἐριστικοὶ, καὶ ῥήτορες. Dionys. Halicarn. in Isocrate: πεφυρμένην δὲ παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ τῶν περὶ Γοργίαν καὶ Πρωταγόραν σοφιστῶν, πρῶτος ἐχώρησεν ἀπὸ τῶν ἐριστικῶν τε καὶ σοφιστικῶν ἐπὶ τὰς πολιτικάς: ita legendum puto pro καὶ φυσικῶν, ex Diog. Laërtio, lib. IX. Vit. Protagorae: καὶ πρῶτος — σόφισμα τοῖς πραγματολογοῦσι προσήγαγε· καὶ τὴν διάνοιαν ἀφεὶς, πρὸς τὸ νόημα διελέχθη. καὶ τὸ νῦν ἐπιπόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν ἐγέννησεν. Quin et scripsit Protagoras τέχνην ἐριστικῶν, teste eodem Laërtio. Legi quoque potest ἀχρήσων pro χρησῶν. *Markland.* Pro σοφὰ, quod in vulgatis est, *Reg.* 2. dat σοφῶν.

u Χρησῶν [vti vulgatae exhibent pro ἀχρήσων] referendum videtur ad nom. sing. χρήσης, *vsurarius*, quo vsus est etiam p. 518. v. 3. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

διὰ τάσιν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαν, πῶς οὐκ ἄξιον, τῶν μὲν παύσασθαι, τὰ δὲ κωλῦσαι, εἰδότας, [x] ὅτι φιλονεικεῖν μέν ἐστιν εὖ πραττόντων, γνῶναι δὲ τὰ βέλτιστα τῶν αὐτῶν; ὁρῶμεν γὰρ τοὺς κινδύνους, καὶ μεγάλους, καὶ πανταχόθεν περιεστηκότας. ἐπίστασθε δέ, ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν κρατούντων τῆς θαλάσσης, τῶν δὲ χρημάτων βασιλεὺς ταμίας· τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων σώματα τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων· ναῦς δὲ πολλὰς αὐτὸς κέκτηται, πολλὰς δ' ὁ τύραννος τῆς Σικελίας. ὥστε ἄξιον, τὸν μὲν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καταθέσθαι, τῇ δ' αὐτῇ γνώμῃ χρωμένους τῆς σωτηρίας ἀντέχεσθαι· καὶ περὶ μὲν τῶν παρεληλυθότων αἰσχύνεσθαι, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι δεδιέναι, καὶ τοὺς προγόνους μιμεῖ-

ob seditiones mutuamque discordiam, quomodo non erit aequissimum, his quidem finem ponere, illa vero eliminare ac prohibere; cum nouerimus, ipsam aemulationem et de gloria contentionem inter viros egregios oriri solere; et eosdem ipsos, quid optimum sit, cognoscere? Vndique enim pericula immensa instare videmus. Scitis autem, imperium esse eorum, qui mari dominantur, pecuniarum dispensatorem esse Regem; Graecorum vero corpora eorum, qui consumi et deleri possunt. Naues ipse multas possidet, multas etiam Siciliae tyrannus. Vt aequum sit, * bellum commune suscipi, et eos, qui eiusdem sententiae, salutem retinere: de praeteritis quidem erubescere, de futuris vero metuere, et maiores imitari, qui

[x] Ὅτι φιλονεικεῖν μέν ἐστιν εὖ πραττόντων, γνῶναι δὲ τὰ βέλτιστα τῶν αὐτῶν] Nisi fallor, scripsit Lysias τῶν ἀτυχούντων, non τῶν αὐτῶν, et forte ἐστι τῶν εὖ πραττόντων: *vixari et contendere solent rebus secundis vtentes: qui vero in aduersis sunt, quid optimum factu sit, consulere.* Huc tendit ratio, et confirmant sequentia. Mox, δαπανᾶσθαι significatione actiua sumendum, *pecuniam insumere*; vt orat. XXV. Lysiae: πλείω τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως προσαττομένων ἐδαπανώμην. Interpres Brabantus male vertit: *consumi et deleri. Markland.*

* *Al.* bellum priuatum deponi, communique sententia saluti prospicere.

σθαι, οἳ τὰς μὲν βαρβάρους ἐποίησαν, τῆς ἀλλοτρίας ἐπιθυμοῦντας, τῆς σφετέρας αὐτῶν ἐστερῆσθαι· τὰς δὲ τυράννους ἐξελάσαντες, κοινὴν ἅπασι τὴν ἐλευθερίαν κατέστησαν. Θαυμάζω δὲ Λακεδαιμονίους πάντων μάλιστα, τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι, καιομένην τὴν Ἑλλάδα περιορῶσιν, ἡγεμόνες ὄντες τῶν Ἑλλήνων, οὐκ ἀδίκως, καὶ διὰ τὴν ἔμφυτον ἀρετὴν, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιστήμην· μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀτείχιστοι, καὶ ἀσασίαστοι, καὶ ἀήττητοι, καὶ [y] τρόποις ἀεὶ τοῖς

qui barbaros, dum alienis inhiabant regionibus, suis ipsorum exuerant, tyrannisque expulsis, communem omnibus libertatem attulerunt. Prae caeteris autem Lacedaemonios demiror, quonam tandem animo ardere Graeciam patiantur, cum ipsi Graecorum duces sint et principes; idque non per nefas, sed virtute propria, reique militaris scientia dominatu comparato: soli vero portu careant et muris, sine seditione sint, et inuincibiles, et iisdem semper

[y] Τρόποις [vt vulgatae exhibent] ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι] Lege τρόποις, *moribus*: quod, de Lacedaemoniis dictum, probatione non indiget. Quae vero praecedunt, sic distingui debent: ἡγεμόνες ὄντες τῶν Ἑλλήνων, (οὐκ ἀδίκως, καὶ διὰ — ἐπιστήμην) μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, etc. quae vltima *Vanderheidius* sic vertit: *soli vero portu careant.* Miror, vnde hanc interpretationem expiscatus est. Vult Lysias: *soli vero ex omnibus Graecis terram habitantes vastationibus hostilibus non obnoxiam*, vel *quae non vastata fuit*; (vide Hesychium v. ἀπόρθητος) vnde Epaminondas apud Aelianum Var. Hist. XIII. 42. dicit, *Laconicam* πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδῄωτον ὖσαν, *per quingentos annos non vastatam*; scil. vsque ad tempora sua, quae seriora erant huius orationis scriptione. Demades: ὁ δὲ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας βοιωτὸς ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶδεν: loquitur de pugna Leuctrica. Dinarchus aduersus Demosthenem: τότε τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐνίκησεν ἡ τῶν Θηβαίων πόλις, τότε εἰς τὴν ἀπόρθητον νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων χώραν εἰσέβαλον. Archidamus apud Isocratem, p. m. 245. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλον: de *Laconica* loquitur. Aeschines κατὰ Τιμάρχου, p. 174. 3. [edit. Lips.] ὃ πολὺν χρόνον τὴν Σπάρτην ἀπόρθητον οἰκήσουσι, τοιούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συμβούλοις χρώ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

αὐτοῖς χρώμενοι· ὧν ἕνεκα ἐλπὶς ἀθάνατον τὴν ἐλευθερίαν αὐτὰς κεκτῆσθαι, καὶ ἐν τοῖς παρεληλυθόσι κινδύνοις σωτῆρας γενομένας τῆς Ἑλλάδος, περὶ τῶν μελλόντων προορᾶσθαι. ἃ τοίνυν ὁ ἐπιὼν καιρὸς τῶ παρόντος βελ-

semper locis vtentes. Atque ideo sperandum est, perpetuam eos libertatem habituros: cumque in praeteritis periculis Graeciae suspitatores exstiterint, futura praeuisuros. Non tamen futura aetas hac prae-

χρώμενοι. Thucydides quoque ad hanc Lacedaemoniorum felicitatem adludit lib. VIII. segm. 24. et Maximus Tyrius Dissert. XXXIII. p. 346. edit. Cantabr. [seu T. I. Dissert. III. p. 44. v. pen. et vlt. edit. Lipsi.] vocat *Spartam* πόλιν ἀθέατον πολεμίων, ἀθέατον ξενικῶν ἀσπίδων. Vnde Xenophon narrat, Ἑλλην. lib. VI. p. 608. A. post pugnam Leuctricam, quando Thebani Laconicam vastabant, mulieres Spartanas *ne fumum quidem adspicere sustinuisse*, ἅτε οὐδέποτε οὐδεμίαν πολεμίαν, *quippe quae hostes nunquam vidissent*. Et magnus inde honor Thebanis, ὅτι πεπορθηκότες τὴν χώραν τῶν Λακεδαιμονίων ἐφαίνοντο, vt refert idem Ἑλλην. VII. p. 621. Patet iam, quare ἀπόρθητοι hic dicantur Lacedaemonii. Sit igitur, vt Laconica, secundum Epaminondae dictum, ἀπόρθητος et ἀδήωτος fuerit per quingentos annos, nempe vsque ad pugnam Leuctricam, seu Olympiad. CII. Iustinus enim, qui lib. III. refert, Periclem (multis annis ante Epaminondam) *Spartanorum agros vastasse*, et *totam Spartam depraedatam esse*, refellitur a *Perizonio* ad Aeliani locum modo citatum. Sed quomodo refellemus Thucydidem? qui lib. IV. 41. narrat, *Messenios*, anno VII. belli Peloponnesiaci, seu Olympiad. LXXXVIII. 4. *agrum Laconicum latrociniis infestasse*, (ἐληΐζον) *maximisque maleficiis affecisse*; et notat, rem hanc *nouam* Lacedaemoniis contigisse: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἀμαθεῖς (potius ἀπαθεῖς) ὄντες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ λῃστείας, καὶ τῶ τοιούτῳ πολέμῳ, — ὡ ῥᾳδίως ἔφερον: *Lacedaemonii vero, quod superiore tempore latrocinia et huiusmodi bellum non experti fuerant, aegre ferebant*. Vide et V. 14. vbi igitur meminit λῃστευομένης τῆς χώρας. Non igitur, vt videtur, ἀδήωτος Laconica vsque ad tempora Epaminondae; nisi dicendum sit, has incursiones non adeo magni momenti fuisse, nec inter *vastationes* numerari dignas. Sed ad Lysiam. Infra, pro ἐνορῶν Stephanus coniicit ἐνορῷ, vel ἐνορᾷν. Vltimum verius puto. *Markland.*

z Pro

τίων· ὡ γὰρ ἀλλοτρίας δεῖ τὰς τῶν ἀπολωλότων συμφορὰς νομίζειν, ἀλλ' οἰκείας· ὡδ' ἀναμεῖναι, ἕως ἂν ἐπ' αὐτὰς ἡμᾶς αἱ δυνάμεις ἀμφοτέρων ἔλθωσιν, ἀλλ' ἕως ἔτι ἔξεστι, τὴν τούτων ὕβριν κωλῦσαι. τίς γὰρ ἂν [z]ἐνορῶν ἐν τῷ πρὸς ἀλλήλας πολέμῳ μεγάλας αὐτὰς γεγενημένας; ὧν ὡ μόνον αἰσχρῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ δεινῶν, τοῖς μὲν μεγάλα ἐξημαρτηκόσιν ἐξουσία γεγένηται τῶν πεπραγμένων, τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὡδεμία αὐτῶν τιμωρία.,,

λά. Ἑνὸς ἔτι παράδειγμα θήσω λόγω συμβουλευτικῶ, ἵνα καὶ τούτω τῶ γένει τῶ λόγω ὁ χαρακτὴρ γένηται σαφής.

λβ'. Ὑπόθεσιν δὲ περιείληφε, περὶ τοῦ μὴ καταλῦσαι τὴν πάτριον πολιτείαν Ἀθήνησι. τοῦ γὰρ δήμου κατελθόντος ἐκ Πειραιῶς, [a]καὶ ψηφισαμένου διαλύσα-

praesenti melior: neque enim pereuntium calamitates vt alienae sunt habendae, sed propriae; nec exspectandum, donec nos ipsos amborum potentia opprimat, sed quamdiu adhuc integrum est, eorum iniuriam propulsare oportet. Quis enim non videat, bello intestino et ciuili eorum potentiam accreuisse? quae cum non solum turpia sint, sed etiam grauia, iis quidem, qui grauissime deliquerunt, licentia commissorum data est, Graecis vero nullum ob id supplicium irrogatum.,,

XXXI. Verum adhuc exemplum proferam in genere deliberatiuo; vt appareat, qualem in hoc orationis genere stylum habuerit. *Qualis in orationibus deliberatiuis.*

XXXII. Argumentum est, non esse abolenda patriae institutа, et regimen ciuitatis Athenienſis. Populo enim e Piraeëo reuerso, et decretum ferente, reconciliationem cum iis, qui in vrbe erant,

z Pro ἐνορῶν legendum vel ἐνορῷ, vel ἐνορᾷν. quod *Stephanus* quoque in suae editionis margine adnotauit. *Sylb.*

a Lego: καὶ ψηφισαμένου διαλύσασθαι τὰς πρὸς τοὺς ἐν ἄστει ἐχθρας. quo modo apud *Isocratem*: ἐξῶν ἐξέστω τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐχθρας διαλύσασθαι. *Hudsonus.* Male, vt videtur. Centies enim haec omittuntur. Vid. Aeschin. contra Ctesiph. p. 482. edit. Lipsi.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σθαι πρὸς τὰς ἐν ἄστει, καὶ μηδενὸς τῶν γεγενημένων μνησικακεῖν· δέκας δὲ ὄντος, μὴ πάλιν τὸ πλῆθος εἰς τὰς εὐπόρους ὑβρίζῃ τὴν ἀρχαίαν ἐξουσίαν κεκομισμένον, καὶ πολλῶν ὑπὲρ τούτων γινομένων λόγων, [b]Φορμίσιός τις τῶν συγκατελθόντων μετὰ τοῦ δήμου, γνώμην εἰσηγήσατο, τοὺς μὲν [c]φεύγοντας κατιέναι, τὴν δὲ πολιτείαν μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς τὴν γῆν ἔχουσι παραδοῦναι, βουλομένων ταῦτα γενέσθαι καὶ Λακεδαιμονίων. ἔμελλον δὲ, τοῦ ψηφίσματος τούτου κυρωθέντος, πεντακισχίλιοι σχεδὸν Ἀθηναίων ἀπελαθήσεσθαι τῶν κοινῶν. [d]ἵνα δὴ μὴ τοῦτο γένοιτο, γράφει τὸν λόγον τόνδε ὁ Λυσίας τῶν ἐπισήμων τινὶ καὶ πολιτευομένων. εἰ μὲν οὖν ἐρρήθη τότε, ἄδηλον· σύγκειται γοῦν ὡς πρὸς ἀγῶνα ἐπιτηδείως. ἔστι δὲ ὅδε·

λγ'. „Ὅτε [e]ἐνομίζομεν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς γεγενημένας συμφορὰς ἱκανὰ μνημεῖα τῇ πόλει καταλελεῖφθαι, ὥστε μηδ' ἂν τοὺς ἐπιγινομένους ἑτέρας πολιτείας ἐπιθυμεῖν, τότε δὴ ἦτοι τοὺς κακῶς πεπονθότας, καὶ ἀμφοτέρων πεπειραμένους, ἐξαπατῆσαι ζητοῦσι τοῖς αὐτοῖς ψηφίσμασιν, οἷσπερ καὶ πρότερον. διὸ δὴ καὶ τούτων μὲν ἃ θαυμάζω, ὑμῶν δὲ τῶν ἀκροωμένων, [f]ὅτι πάντων εἰσὶν ἐπιλησμονέστατοι, [g]ἢ πάσχειν ἑτοιμότατοι κακῶς ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν, οἳ τῇ μὲν τύχῃ τῶν ἐκ Πειραιῶς πραγμάτων μετέσχον, τῇ δὲ γνώμῃ τῶν ἐξ ἄστεος. καίτοι τί ἔδει φεύγοντας κατελθεῖν, εἰ χειροτονοῦντες [h]ὑμᾶς αὐτοὺς καταδεδλώσεσθε; ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, [i]ἅτε

erant, faciendam esse, nullamque praeteritorum commissorum memoriam habendam; fuerunt, qui timerent, ne iterum plebs, antiquam in libertatem et auctoritatem restituta, in ditiores insolesceret: multis autem verbis hac de re habitis, Phormisius quidam, e numero eorum, qui cum populo erant reuersi, sententiam populi retulit, scilicet exsules debere reuerti, et remp. non omnibus, sed iis tantum, qui terram incolerent et possiderent, committendam; quod et Lacedaemonii ita fieri volebant. Cum itaque decretum hoc iam promulgatum esset, quinque paene Athenienſium millia a reip. regimine amouendi erant. Hoc vero ne fiat, hanc Lysias orationem scripsit vni e ditioribus ciuibus, et qui e reipub. gubernatoribus erat. An vero tunc habita fuerit, non constat. Ita vero se habet:

Orationis deliberatiuae specimen ex Lysia.

XXXIII. „Cum putaremus, praeteritas calamitates, Athenienses, neque

Lipsius Aelian. Var. Hist. XII. 3. Theophrast. Charact. 13. περὶ ἀκαιρίας: ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι. *Matthaei.*

b Φορμίσιός τις] De hoc loquitur Dinarchus p. 84. edit. *Ald. Matthaei.*

c Forte φυγόντας. *Matthaei.*

d Ἵνα δὴ μὴ *Reg.* 1. et 2. [vulgo ἵνα μὴ δή.]

e Codices nonnulli νομίζομεν habent praesenti tempore, vt adnotauit *Stephanus*. *Hudsonus*. Stephanus coniicit νομίζομεν: opinor, quia sequitur ζητοῦσι, in praesenti. Sed nihil muta. Sic enim loquitur Lysias orat. XXVIII. ὅταν γὰρ ἡγησάμεθα σωτηρίας ἀντειλῆφθαι, δεινότερα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀρχόντων πάσχομεν, ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων. *Markland.*

f Ὅτι πάντων εἰσὶν ἐπιλησμονέστατοι, ἢ πάσχειν ἑτοιμότατοι] Lego ἐστὲ, *estis*: praecessit enim ὑμῶν. Pro ἢ πάσχειν Stephanus οἱ πάσχειν. Si cogitasset vir maximus, corruptam esse vocem εἰσὶν, nihil praeterea mutatum isset. Sententia est maxime perspicua *estis*: *omnium hominum obliuiosissimi, vel male pati paratissimi. Markland.* οἱ πάσχειν Steph. et mssti Dionys. Fort. ὑμῶν δὲ τῶν ἀκροωμένων, (scil. θαυμάζω) ὅτι πάντων ἐστὲ ἐπιλησμονέστατοι, καὶ πάσχειν ἑτοιμότατοι κ.τ.λ. *Taylor.*

g Pro coniunctione ἢ in *Codd.* quibusdam habemus articulum οἱ, vt *Stephanus* adnotat. *Sylb.*

h Ὑμᾶς] ὑμεῖς Schottus: veritus nimirum, *Primo ne medium, medio ne discrepet imum.* Atque id profecto cauit sedulo. *Taylor.*

i οὔτε γένει ἀπελαυνόμενος, ἀλλ' ἀμφό-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἡλικίᾳ, ὅτε γένει, ἀπελαυνόμενος, ἀλλ' ἀμφότερα τῶν ἀντιλεγόντων πρότερος ὢν, ἡγοῦμαι, ταύτην μόνην σωτηρίαν εἶναι τῇ πόλει, ἅπασιν Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας μετεῖναι· ἐπεὶ ὅτε καὶ τὰ τείχη, καὶ τὰς ναῦς, καὶ τὰ χρήματα, καὶ συμμάχους [k] ἐκτησάμεθα, [l] οὐχ

neque aetate, neque genere, illis cedo, hanc solum vrbi esse salutem puto, si omnes ciues ad vrbis gubernacula admoueantur. Quoniam cum et muros, naues, pecunias, socios habuerimus, non solum id spectauimus, vt Athenienſium

ἀμφότερα etc.] Idem heros: [*Stephanus* puta] ὅτε ἡλικίᾳ, [quae duo verba a vulgatis absunt] ὅτε γένει, ἀπελαυνόμενος, etc. Sequitur enim ἀμφότερα, quae *duo* antecedentia postulat. Sed si argumentum orationis spectes, aptius videbitur ὅτε πλούτῳ, ὅτε γένει. Phormisii enim ψήφισμα, si perlatum fuisset, exclusurum erat a republica quinque millia *pauperum* et *plebeiorum* ciuium. Huic se opponit orator, *diues* (aetas enim non adeo ad rem praesentem) et *nobilis* quidam Athenienſis, pro quo hanc orationem scripsit Lysias. Quod vero Stephanus in marginem editionis suae ex coniectura retulerat, id *Sylburgius* quasi ex codd. mstis prolatum citare videtur, et hoc loco, et nonnullis aliis. *Markland.*

k Ἐκ]τησάμεθα *Reg.* 1. et 2. [in vulgatis est ἐκτήμεθα.]

l Οὐχ ὅτως [ita vulgo] ἵνα Ἀθηναίων τινὰ ποιήσωμεν] Οὐχ ὅπως ἵνα Ἀθηναῖόν τινα ποιήσωμεν Steph. et msti Dionysii, secundum editores, ni hic, vti et alibi forsan, Stephani diuinationes pro mstorum codd. lectione accipiant. Οὐ τοῦτο μόνον ἵνα Ἀθηναίων ταῦτα ποιήσωμεν διενοήμεθα: *Schotti Obseruatt. human.* IV. 9. *Taylor.* Recte Stephanus: οὐχ ὅπως ἵνα Ἀθηναῖόν τινα. Sed quid est ποιήσωμεν? Hoc menti oratoris aduersa fronte pugnat. Scribo ἀπολέσωμεν: sequitur enim: νυνὶ δὲ καὶ τοὺς ὑπάρχοντας πολίτας ἀπολοῦμεν [vt quidem vulgatae exhibent pro ἀπελοῦμεν] *s nunc vero*, non modo nouos non adsciscemus, sed *etiam illos, qui iam sunt ciues, amittemus*? Lys. orat. XIII. πολλοὺς γὰρ τῶν πολιτῶν καὶ ἀγαθοὺς ἀπωλέσαμεν. Andocides de mysteriis p. 19. [scil. edit. Steph. seu p. 74. edit. Lipsi.] καὶ μὴ βούλεσθε Θετταλοὺς καὶ Ἀνδρίους πολίτας ποιεῖσθαι δι' ἀπορίαν ἀνδρῶν, τοὺς δὲ ὄντας πολίτας — ἀπόλλυτε: appositе. Dicit Lysias: Istis duris temporibus tam longe abfuimus a cogitatione et consilio *amittendi* quenquam ciuem Athenienſem, vt etiam ius

ὅπως ἵνα Ἀθηναίων τινὰ ποιήσωμεν, διενοούμεθα, ἀλλὰ καὶ Εὐβοεῦσιν ἐπιγαμίαν ἐποιούμεθα· νῦν δὲ καὶ τοὺς ὑπάρχοντας πολίτας ἀπολοῦμεν; ἆρ', ἂν ἐμοιγε πειθώμεθα. ἀδὲ μετὰ τῶν τειχῶν καὶ ταῦτα ἡμῶν αὐτῶν περιαιρησόμεθα, ὁπλίτας πολλοὺς καὶ ἱππέας καὶ τοξότας· ὧν ὑμεῖς ἀντεχόμενοι, βεβαίως δημοκρατήσεσθε, τῶν δὲ ἐχθρῶν πλέον ἐπικρατήσετε, ὠφελιμώτεροι δὲ τοῖς συμμάχοις ἔσεσθε. [m] ἐπίσασθε γὰρ ταῖς ἐφ' ἡμῶν ὀλιγαρχίαις γεγενημέναις, [n] καὶ οὐ τοὺς γῆν κεκ]τημένους ἔχοντας τὴν πόλιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἀποθανόντας,

nienſium haec essent propria, sed et Euboeenſibus ius connubii faceremus: nunc vero etiam ipsos ciues perdemus? Nequaquam, mihi credite. Neque enim cum muris et haec ipsa nostra auferemus; multos scilicet pedestres copias et equestres et sagittarios: quos vos retinentes fortiter et valide rempubl. administrabitis, inimicos magis magisque profligabitis, et sociis vestris multo vtiliores eritis. * Scitis enim, tempore Oligarchiae nec eos, qui terram possiderent, vrbem inhabitasse, sed et plurimos eorum mortuos

ius ἐπιγαμίας Euboeenſibus concesserimus, vt inde nouorum ciuium accessione respublica firmaretur. *Markland.*

m Ἐπίσασθε γὰρ ταῖς etc.] Ἐπίσασθε γὰρ ταῖς ἐφ' ἡμῶν ὀλιγαρχίαις γεγενημέναις οὐ τοὺς γῆν κεκτημένους ἔχοντας τὴν πόλιν, πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἀποθανόντας κ. τ. λ. omissis καὶ et deinde ἀλλὰ καὶ. *Obseru. human.* IV. 9. *Taylor.*

* *Scitis enim, iis, quae nostro tempore fuerunt, Oligarchiis ipsorum multos, qui rem non habebant, in vrbe remanentes, partim interiisse, partim vrbe eiectos esse*, etc. vertit *Vander Heidius*, illud καὶ v. pen. atque ista ἀλλὰ καὶ v. vlt. vncis includens.

n Καὶ οὐ τοὺς γῆν etc.] Vel delendum videtur καὶ, vel ponendum supra: ἐπίσασθε γὰρ καὶ ταῖς ἐφ' ἡμῶν etc. Quemadmodum in Luca erratum, V. 35. ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις: vbi καὶ, ita positum, nulli neque vsui, neque venustati, inseruit. Repone: ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ — καὶ τότε νηστεύσουσιν etc. et ita plane Matthaeus IX. 15. ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ — καὶ τότε νηστεύσουσιν. et Marcus II. 20. ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ — καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. *Markland.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πολλὰς δ' ἐκ τῆς πόλεως ἐκπεσόντας· ἃς ὁ δῆμος καταγαγὼν, ὑμῖν μὲν τὴν ὑμετέραν ἀπέδωκεν, [o]αὐτὸς δὲ ταύτης οὐκ ἐτόλμησε μετασχεῖν. ὥσε, ἂν ἐμοιγε πείθησθε, ἃ τοὺς εὐεργέτας, καθὸ δύνασθε, τῆς πατρίδος ἀποσερήσετε, οὐδὲ τοὺς λόγους πιστοτέρους τῶν ἔργων, οὐδὲ τὰ μέλλοντα τῶν γεγενημένων, νομιεῖτε· ἄλλως τε καὶ μεμνημένοι τῶν περὶ τῆς ὀλιγαρχίας μαχομένων, οἳ τῷ μὲν λόγῳ τῷ δήμῳ πολεμοῦσι, τῷ δὲ ἔργῳ τῶν ὑμετέρων ἐπιθυμοῦσιν· [p]ἅπερ κ]ήσονται, ὅταν ὑμᾶς ἐρήμους συμμάχων λάβωσιν. [q]εἶτα τοῖς τῶν

tuos esse, multosque etiam e ciuitate expulsos: quos populus reducens, vobis quidem vestram vrbem dedit, † ipse vero hanc attingere non est ausus. Quamobrem, si mihi obtemperetis, neque benefactores, prout potestis, patria exuetis; nec verbis potius, quam operibus, nec futuris magis, quam praeteritis, credetis: praesertim cum eorum recordemini, qui pro Oligarchia depugnant, qui verbis quidem populo aduersantur, reipsa vero vestris rebus inhiant, quas possidebunt, quando vos sociorum praesidio destitutos inuadent. Deinde desiderantibus iis

o In *Ed. Ald.* αὐτὰς, perperam. *Sylb.*

† *Al.* ipse sui loci et gradus nondum compos etc.

p Ἅπερ κτήσονται in *Codd.* quibus vsus est *Stephanus.* [in vulgatis est ὅπερ κτήσονται.]

q Forsan legendum: εἶτα οἱ τῶν ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐπιθυμοῦντες ἐρῶσι, τίς ἔσται σωτηρία τῇ πόλει. *Schott.* Deprauatissima sunt haec. Recte autem vidit Schottus, aliquid deesse: ideo supplet ac legit: εἶτα οἱ τῶν ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐπιθυμοῦντες ἐρῶσι, τίς ἔσται etc. Forte ita legendum et distinguendum: εἶτα, τοῖς τῶν ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐπιθυμοῦσιν, ἐρωτῶσι· Τίς ἔσται σωτηρία τῇ πόλει, εἰ μὴ ποιήσομεν, ἃ Λακεδαιμόνιοι κελεύουσιν, ἐγωγε τούτοις εἰπεῖν ἀξιῶ· Τί τῷ πλήθει περιγενήσεται, εἰ ποιήσαιμεν, ἃ ἐκεῖνοι προστάττουσιν; *deinde iis, qui facultatibus nostris inhiant, si quaerant: Quaenam salus erit ciuitati, nisi fecerimus ea, quae Lacedaemonii iubent, ego vicissim dicere aequum puto: Quid populo superierit, si, quae isti iubent, fecerimus?* Non dubitari potest, quin desit ἐπιθυμοῦσιν, propter ista τῶν ἡμῖν ὑπαρχόντων: et paulo ante dixerat, eodem sensu, τῶν ὑμετέρων ἐπιθυμοῦσιν: vnde forte omissa haec vox propter viciniam; quod aliquoties fit. ἃ Λακεδαιμόνιοι *Stephano* debetur. Pro ἐγὼ δὲ lego ἔγωγε: tamen

ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐρῶσι, τίς ἔσται σωτηρία τῇ πόλει, εἰ μὴ [r]ποιήσομεν, [s]ἃ Λακεδαιμόνιοι κελεύουσιν. ἐγὼ δὲ τούτους εἰπεῖν ἀξιῶ, τί τῷ πλήθει περιγενήσεται, εἰ ποιήσαιμεν, ἃ ἐκεῖνοι προστάττουσιν; εἰ δὲ μή, πολὺ κάλλιον μαχομένους ἀποθνήσκειν, ἢ φανερῶς [t]ἡμῶν αὐτῶν θάνατον [u]καταψηφίσασθαι. ἡγοῦμαι γάρ, ἐὰν [x]μὴ πείθω, ἀμφοτέροις κοινὸν εἶναι κίνδυνον· ὁρῶ δὲ Ἀργείους καὶ Μαντινέας τὴν αὐτὴν ἔχοντας γνώμην, τὴν αὐ-

iis illa, quae nobis subiecta sunt, ecquae ciuitati salus futura est, nisi fecerimus, quae Lacedaemonii iubent. Ego vero his dicere velim, quid populo euenturum sit, si illorum iussa fecerimus? Sin minus, multo laudabilius erit pugnando occumbere, quam mortem nobis sententia et decreto nostro inferre. Credo enim, * si non persuadeam, commune ambobus [Athenienfibus et Lacedaemoniis] instare periculum: cuius sententiae et Argiuos et Mantinenses esse video; illos

tametsi istud ferri possit. *Stephanus* pro τούτοις legit τούτους. *Markland.*

r Forsan rectius ποιήσαιμεν, vt v. 4. *Sylb.* [vulgo ποιήσωμεν. sed Scaliger ποιήσομεν.]

s In *Codd.* quibusdam ἃ Λακεδαιμόνιοι κελεύουσι, et sequenti versu τούτους. [in vulgatis enim est Λακεδαιμονίοις, omisso ἃ, et pro τούτους legitur τούτοις.] Possis etiam legere: ποιήσαιμεν Λακεδαιμονίοις, ἃ κελεύουσιν, vel ποιήσαιμεν Λακεδαιμονίοις τὰ κελευόμενα. *Sylb.*

t Ἡμῶν [quod vulgatae dant] habet etiam *Aldus.* Ἡμῶν maluit *Steph.*

u Καταψηφίσεσθαι *Reg.* 1. et 2.

x In *Codd.* quibusdam μὴ πείθω, *non persuadeam. Sylb.* Steph. ἐὰν μὴ πείθω. [nam in vulgatis pro μὴ legitur μέν.] Sed non de *se* solo loquitur orator, de *omnibus* vero Athenienfibus. Vnde verum puto: ἡγοῦμαι γὰρ, ἐὰν πειθώμεν, ἀμφοτέροις κοινὸν ἂν εἶναι κίνδυνον: *reor enim, si ita faciamus, vtrisque commune periculum futurum:* id est, Lacedaemoniis aeque ac nobis: non illi immunes erunt periculi, si nos arma capere, atque vrbem *defendere,* nobis persuaderi sinamus. Hoc voluisse oratorem, (nempe bello *defensiuo* vti) sequentia Argiuorum et Mantinensium atque ipsorum etiam Athenienfium exempla euincunt. ἂν εἶναι pro ἔσεσθαι, vt passim. *Markland.*

* *Videlicet,* vt cum Lacedaemoniis bellum potius suscipiamus, quam in seruitutem ab ipsis nos redigi sinamus.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῶν οἰκοῦντας, τοὺς μὲν ὁμόρους ὄντας Λακεδαιμονίοις, τοὺς δὲ ἐγγὺς οἰκοῦντας, καὶ τοὺς μὲν ἀδὲν ἡμῶν πλείους, τοὺς δὲ ἀδὲ τρισχιλίους ὄντας. ἴσασι γὰρ, ὅτι, κἂν πολλάκις εἰς τὴν τούτων ἐμβάλωσι, πολλάκις αὐτοῖς ἀπαντήσονται, ὅπλα λαβόντες· ὥστε ὁ καλὸς ὁ κίνδυνος αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι, ἐὰν μὲν νικήσωσι, τούτους [y] καταδουλώσεσθαί γε, ἐὰν δὲ ἡττηθῶσι, σφᾶς αὐτοὺς [z] τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἀποστερῆσαι· ὅσῳ δ' ἂν ἄμεινον πράττωσι, [a] τοσούτῳ ἐπιθυμοῦσι κινδυνεύειν. εἴχομεν δὲ, ὦ ἄνδρες, καὶ ἡμεῖς ταύτην τὴν γνώμην, ὅτε τῶν Ἑλλήνων ἤρχομεν, καὶ ἐδοκοῦμεν καλῶς βουλεύεσθαι, περιορῶντες μὲν τὴν χώραν τεμνομένην, ἃ νομίζοντες δὲ χρῆναι περὶ αὐτῆς διαμάχεσθαι. ἄξιον γὰρ ἦν, ὀλίγων ἀμελοῦντας, πολλῶν ἀγα-

los quidem Lacedaemoniis conterminos, hos vero prope admodum habitantes; illos quidem nobis haud plures, hos autem vix tria millia complentes. Sciunt enim, se, quamuis saepe hi in suum agrum sint irrupturi, saepe etiam, sumtis armis, illis occursuros: adeo vt periculum illis parum honestum videatur, etiamsi vincant, se seruire; si vero superentur, bonis se praesentibus spoliari: † quanto melius agant, tanto magis periculum desiderant. Eiusdem et nos aliquando opinionis fuimus, Athenienses, quando Graecorum principatum habebamus: et profecto recte id facere videbamur, quando, regione nostra, quae vastabatur, neglecta, putabamus, non esse pro ea dimicandum. * Aequum enim erat, eos, qui parua negligerent et pauca, et magnis et multis

y Forsan rectius καταδουλώσασθαι. *Sylb.*

z Fortasse rectius cum articulo τῶν ὑπαρχ. *Sylb.* [nam a vulgatis articulus abest.]

† *Al.* sed potius, si qua meliore sint conditione, expetendum fuerit periculum.

a In *Codd.* quibusdam τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιθυμ. vt *Stephanus* adnotauit. *Sylb.* Lege ἐπιθυμῆσαι, ita postulante constructione, vt καταδουλώσασθαι, (sic enim legendum, non καταδουλωσεσθαι) et ἀποστερῆσαι *Stephanus* inserit μᾶλλον post τοσούτῳ: non necessarium forte, cum tam vsitata sit istius vocis ellipsis. *Markland.*

* *Al.* Sed aequum esse, paucis et exiguis neglectis, multa [et ingentia] bona sibi conseruare.

b Nota

θῶν φείσασθαι. νῦν δὲ, ἐπεὶ ἐκείνων μὲν ἁπάντων μάχῃ ἐστερήμεθα, ἡ δὲ πατρὶς ἡμῶν λέλειπται, ἴσμεν, ὅτι ὁ κίνδυνος ἕτος μόνος ἔχει τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας. ἀλλὰ γὰρ χρὴ ἀναμνησθέντας, ὅτι ἤδη καὶ ἑτέροις ἀδικημένοις βοηθήσαντες, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ πολλὰ τρόπαια τῶν πολεμίων ἐστήσαμεν, ἄνδρας ἀγαθοὺς περὶ τῆς πατρίδος καὶ ἡμῶν αὐτῶν γίνεσθαι, πιστεύοντας μὲν τοῖς θεοῖς, καὶ ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀδικημένων [b] ἕξεσθαι. [c] δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, ὦ Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μὲν ἐφεύγομεν, ἐμαχόμεθα Λακεδαιμονίοις, ἵνα κατέλθωμεν, κατελθόντες δὲ φευξόμεθα, ἵνα μὴ μαχώμεθα. [d] οὐκοῦν αἰσχρὸν, εἰ εἰς τοῦτο κακίας ἥξομεν, ὥστε οἱ μὲν πρόγονοι καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας Ἑλλήνων διεκινδύνευον, ὑμεῖς δὲ ἀδὲ ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας αὐτῶν τολμᾶτε πολεμεῖν;„

multis bonis abstinere. Iam vero, cum omnibus illis bello exuti simus, et sola nobis patria sit relicta, scimus, hoc vno periculo omnem salutis spem contineri. Sed oportet, recordantes, quod olim etiam aliis succurrendo iniuria affectis in terra aliena multa tropaea de hostibus erexerimus, etiam viros nos praebere, dum pro patria et pro nobis ipsis certamus, diis confidentes, et sperantes, nos ad ius nostrum cum caeteris iniuria affectis peruenturos. Esset enim acerbum, Athenienses, quando exsules fuimus, cum Lacedaemoniis contendere, vt reuerteremur; reuersos vero iterum in exsilium agi, ne amplius pugnemus. Nonne igitur turpe erit, * si ad tantam calamitatem deuenerimus, vt, cum maiores etiam pro aliorum Graecorum libertate pugnauerint, vos vero pro vestra ipsorum pugnare non audeatis?„

XXXIV.

b Nota hic ἔσεσθαι vsurpatum pro ἐλεύσεσθαι. *Sylb. Vander Heidius* legit: καὶ ἐλπίζοντας τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀδικημένων ἔσεσθαι, *nobis persuadentes, aequitatem ab iis fore, qui iniuria sunt affecti.*

c Δεινὸν γὰρ ἂν εἴη etc.] Vide *Aristot. Rhetor.* II. 24. *Taylor.*

d Alii sine interrogatione legunt, atque interpretantur: *Turpe igitur foret* etc.

* *Al.* tantum nos admittere dedecus.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λδ'. Ἀλλ' ἄλις ἤδη παραδειγμάτων, ἵνα καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ῥητόρων τὸν αὐτὸν διαλεχθῶμεν τρόπον. ἔπεται δὲ τῷ ῥήτορι τούτῳ κατὰ τὴν τάξιν τῶν χρόνων Ἰσοκράτης. περὶ δὴ τούτου λεκτέον ἐφεξῆς, ἑτέραν ἀρχὴν λαβοῦσιν.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος ἐγεννήθη μὲν [a] ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς καὶ ἕκτης Ὀλυμπιάδος, ἄρχοντος Ἀθήνησι [b] Λυσιμάχου, πέμπτῳ πρότερον ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δυσὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι νεώτερος Λυσίου, παιδὸς δὲ ἦν Θεοδώρου, τινὸς τῶν μετρίων πολιτῶν, θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου, [c] καὶ τὸν βίον ἀπὸ ταύτης ἔχοντος τῆς ἐργασίας. ἀγωγῆς δὲ τυχὼν εὐσχήμονος, καὶ παιδευθεὶς ὑδενὸς Ἀθηναίων χεῖρον, ἐπειδὴ τάχιστα ἀνὴρ ἐγένετο, φι-

XXXIV. Sed iam satis multa exempla produximus, vt de aliis oratoribus eodem modo agamus. Sequitur autem hunc ordine temporis Isocrates. De illo deinceps agendum, et aliud initium capiendum.

DE ISOCRATE IVDICIVM.

Natales, praeceptores, scripta, doctrina, claritas, discipuli, diuitiae, obitus Isocratis.

Isocrates Athenienſis natus eſt ſexta et octogeſima Olympiade, praetore Athenis Lyſimacho, quinquennio ante Peloponneſiacum bellum, duobus et viginti annis Lyſia natu minor. Pater ei Theodorus fuit, vnus de mediocribus ciuibus; qui famulos tibiarum fabros habuit, atque illo quaeſtu ſe ſuſtentauit. Honeſte autem educatus et inſtitutus a pueritia, nihilo deterius, quam quiſquam Athenienſium, ſtatim, cum ad virilem aetatem peruenifſet, ad philo-

a *Plutarchus* in *Iſocratis* vita habet κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἕκτην. *Wolfius.*

b Ναυσιμάχου reſcribendum cenſent nonnulli. Vide *Menagii* notas ad *Diogenem Laërtium*, pag. 136.

c *Plutarchus* habet εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων. quod eſt plus, quam τὸν βίον ἔχοντος: niſi βίος, *victus*, (κατ' ἐπίτασιν) pro *diuitiis* accipiatur. *Wolfius.*

d Ita

λοσοφίας ἐπεθύμησε. γενόμενος δ' ἀκμῆς Προδίκου τε τοῦ Κείου, καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου, καὶ Τισίου τοῦ Συρακουσίου, τῶν τότε μέγιστον ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐχόντων ἐπὶ σοφίᾳ· ὡς δέ τινες ἱστοροῦσι, καὶ Θηραμένους τοῦ ῥήτορος, οὗ οἱ τριάκοντα ἀπέκτειναν, δημοτικοῦ εἶναι δοκοῦντος· σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά. ὡς δὲ ἡ φύσις ἠναντιοῦτο, τὰ [d] πρῶτα καὶ κυριώτατα τοῦ ῥήτορος ἀφελομένη, τόλμαν τε καὶ φωνῆς μέγεθος, ὧν χωρὶς οὐχ οἷόν τ' ἦν ἐν ὄχλῳ λέγειν, ταύτης μὲν ἀπέσχετο τῆς προαιρέσεως. ἐπιθυμῶν δὲ δόξης, καὶ τοῦ πρωτεῦσαι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ σοφίᾳ, καθάπερ αὐτὸς εἴρηκεν, ἐπὶ τὸ γράφειν, ἃ διανοηθείη, κατέφυγεν· ὑπὲρ μικρῶν τὴν προαίρεσιν ποιούμενος, οὐδὲ περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων, οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἄλλοι τινὲς τῶν τότε σοφιστῶν· περὶ δὲ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ βασιλικῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ὑπελάμβανε τάς τε πόλεις ἄμεινον οἰκήσεσθαι, καὶ τοὺς ἰδιώτας ἐπίδοσιν ἕξειν πρὸς ἀρετήν. ταῦτα γὰρ

philoſophiam adiecit animum. Cum igitur et Prodicum Ceium, et Gorgiam Leontinum, et Tiſiam Syracuſanum, qui tum ſapientiae nomine in Graecia celeberrimi erant, et (vt quidam ſcribunt) etiam Theramenem oratorem, quem triginta tyranni occiderunt, quod popularis videretur, audiſſet; percupidus fuit, cum dicendo, tum agendo, adminiſtrandae reipublicae. Sed quia natura aduerſabatur, quae inſtrumenta oratoris praecipua, audaciam et vocis magnitudinem, ei negarat, ſine quibus ad populum dici non poterat; conſilium illud ſuum omiſit. Quia vero gloriam expetebat, et apud Graecos (vt ipſe ait) excellere opinione ſapientiae cupiebat; eo confugit, vt ſuas cogitationes literis mandaret. Neque vero paruis de rebus, aut de priuatis contractibus, verba facere, aut vſitata ſophiſtis caeteris argumenta tractare, inſtituit: ſed de rebus Graecorum regiiſque negotiis, vnde ſperabat et vrbes florentiores, et homines priuatos virtute ornatiores fore. Nam in oratione

d Ita legere malim, quamuis in exemplari ſit πρῶτα καὶ κυριώτερα, vt ſupra p. 454. v. pen. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ λόγῳ περὶ αὑτῆ γράφει. πεφυρμένην δὲ παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ τῶν περὶ Γοργίαν καὶ Πρωταγόραν σοφιστῶν, πρῶτος [e] ἐχώρησεν ἀπὸ τῶν ἐριστικῶν τε καὶ φυσικῶν ἐπὶ τὰς πολιτικὰς, καὶ περὶ ταύτην σπουδάζων τὴν ἐπιστήμην διετέλεσεν· ἐξ ἧς, ὡς φησιν αὐτὸς, τὸ [f] βουλεύεσθαι καὶ λέγειν καὶ πράττειν τὰ συμφέροντα [g] παραγίνεται τοῖς μαθοῦσιν. [h] ἐπιφανέστατος δὲ γενόμενος τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκμασάντων χρόνον, καὶ τὰς κρατίστας τῶν Ἀθήνησί τε καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι νέων παιδεύσας· ὧν οἱ μὲν [i] ἐν τοῖς δικανικοῖς ἐγένοντο ἄριστοι λόγοις, οἱ δ' ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν διήνεγκαν, καὶ ἄλλοι δὲ [k] τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων πράξεις ἀνέγραψαν· καὶ τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτῆ σχολὴν,

oratione *Panathenaica* haec de semetipso scribit. Quum autem confusam dicendi exercitationem a Gorgia et Protagora sophistis accepisset; primus, subtilitate differendi et naturae obscuritate relicta, ad orationes ciuiles se contulit, et in ea facultate constanter elaborauit: cuius illum esse fructum ait, vt, ea eruditi qui sunt, vtilia et deliberent, et dicant, et agant. Clarissimus fuit inter eos, qui eodem tempore floruerunt: et adolescentes, cum Athenis, tum in reliqua Graecia, praestantissimos eruditi. quorum alii in forensibus causis excelluerunt, alii in publicis negotiis et administratione reip. alii res, a barbaris et Graecis communiter gestas, in literas retulerunt. Itaque schola eius, veluti coloniis eloquentiae deducendis,

e Ἐχώρησεν, *abiit, se contulit, amplexus est*, a verbo χωρέω. apud *Plutarchum* vero χωρίσας πρῶτος, *separauit*, seu *distinxit, primus*, a verbo χωρίζω. *Wolf.*

f Si quis malit βούλεσθαι, per me licet. *Sylb.*

g Περιγίνεται praefert *Wolfius.*

h Periodus haec prolixa est, cuius antecedens participio πεφυρμένην finitur; verbum ἐτελεύτα periodi apodosin orditur. *Wolf.*

i Ἐν τοῖς δικανικοῖς, vt *Hyperides* et *Demosthenes*; ἐν τῷ πολιτεύεσθαι, vt *Timotheus. Sylb.*

k Id est, res a Graecis contra barbaros, et a barbaris contra Graecos gestas, vt *Ephorus* et *Theopompus. Wolf.*

l Qui-

κατὰ τὰς ἀποικίας τῶν λόγων, πλῆθον, ὅσον οὐδεὶς τῶν ἀπὸ φιλοσοφίας χρηματισαμένων, περιποιησάμενος, ἐτελεύτα τὸν βίον ἐπὶ Χαιρωνίδου ἄρχοντος, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν ἔτη, γνώμῃ χρησάμενος, ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως συγκαταλῦσαι τὸν ἑαυτῆ βίον, ἀδήλου ἔτι ὄντος, πῶς χρήσεται τῇ τύχῃ Φίλιππος παραλαβὼν τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχήν. τὰ μὲν οὖν ἱστορούμενα περὶ αὐτοῦ, [l] κεφαλαιωδῶς ταῦτ' ἐστίν.

Β'. Ἡ δὲ λέξις, ἣν κέχρηται, τοιοῦτόν τινα χαρακτῆρα ἔχει. [m] καθαρὰ μέν ἐστιν οὐχ ἧττον τῆς Λυσίου, καὶ οὐδὲν εἰκῇ τιθεῖσα ὄνομα· τήν τε διάλεκτον ἀκριβῶσα ἐν τοῖς πάνυ τὴν [n] κοινὴν καὶ συνηθεστάτην· καὶ γὰρ αὕτη πέφευγεν ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων τὴν

cendis, imaginem quandam ciuitatis Athenienſis repraesentabat. Vnde etiam tantas opes adeptus est, quantas eorum nemo, qui docenda philosophia rem fecerunt. Obiit praetore Chaeronide, paucis diebus post proelium ad Chaeroneam commissum. Vixit annos nonaginta octo. ita enim decreuerat, se reip. cladibus superesse nolle: cum incertum adhuc esset, quomodo fortunam laturus esset Philippus, suscepto Graeciae principatu. Quae igitur scriptis relata de eo comperimus, summatim quidem haec sunt.

II. Dictio vero, qua vsus est, hunc fere characterem habet. Pura est, non minus, quam Lysiana, neque vllum temere nomen ponit: summumque studium habet communis et vsitatissimi sermonis, qui verborum obsoletorum et obscurorum

Censura de Isocratica dictione, et cum Lysia collatio.

l Quidam post κεφαλαιωδῶς distinguunt. Ego cum *Wolfio* aduerbium hoc ad sequentia referre malui, hoc sensu: *quae igitur scripta de eo comperimus, summatim haec sunt.*

m Vide p. 454. v. 7.

n Ἡ κοινὴ διάλεκτος opposita τῇ γλωττηματικῶν καὶ ξένων ὀνομάτων χρήσει. *Wolf.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἀπειροκαλίαν. [° κατὰ δὲ τὴν τροπικὴν Φράσιν ὀλίγον τι διαλλάττει τῆς Λυσίᾳ] καὶ κέκραται συμμέτρως· τό τε σαφὲς ἐκείνῃ παραπλήσιον ἔχει, καὶ τὸ ἐναργές. ἠθική τ' ἐστὶ καὶ πιθανή. καὶ τροχγύλη δ' ἐκ ἔστιν, ὥσπερ ἐκείνη, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ πρὸς ἀγῶνας δικανικὸς εὔθετος· ὑπλία δέ ἐστι μᾶλλον καὶ κεχυμένη πλατσίως. ὁ δὲ δὴ σύντομος ἔτως, ἀλλὰ καὶ κατασκελὴς καὶ βραδυτέρα τῇ μετρίᾳ· δι' ἣν δ' αἰτίαν τοῦτο πάσχει, μετὰ μικρὸν ἐρῶ. ὁδὲ τὴν σύνθεσιν ἐπιδείκνυται τὴν Φυσικὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἐναγώνιον, ὥσπερ ἡ Λυσίᾳ, ἀλλὰ πεποιημένην μᾶλλον εἰς σεμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην, καὶ πῇ μὲν εὐπρεπεστέραν ἐκείνης, πῇ δὲ περιεργοτέραν. ὁ γὰρ ἀνὴρ ἔτος τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τῇ γλαφυρῶς λέγειν σχολάζεται μᾶλλον, ἢ τῇ ἀφελῶς, τῶν τε γὰρ φωνηέντων τὰς παραλλήλας θέσεις, ὡς λυόσας τὰς ἁρμονίας τῶν ἤχων, καὶ τὴν λειότητα τῶν φθόγγων λυμαινομένας, παραιτεῖται· περιόδῳ τε καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νοήματα πειρᾶται ῥυθμοειδεῖ πάνυ, καὶ ὁ πολὺ ἀπέχον-

rorum insolentiam fugit: et mediocriter temperata est, et perspicuitatem ac euidentiam eandem habet, mortaque est et probabilis. Quod vero ad tropos attinet, nonnihil a Lysiana distat. Neque enim ita vel rotunda, vel densa est, vel ad certamina forensia apposita; sed supina magis atque elumbis, et copiose fusa. Neque etiam ita breuis, sed et veluti claudicans, et iusto tardior: (cuius rei quae causa sit, paulo post dicam) neque compositionem prae se fert naturalem illam, et simplicem, et acrem, vt Lysiana; sed comparatam magis ad grauitatem fastuosam et variam, quae quidem est aliquando, quam illa, decentior, aliquando affectatior. Hic enim vir ornatum verborum vndique consectatur, et magis in eo elaborat, vt eleganter, quam vt simpliciter, dicat. Nam et concursus vocalium, vt qui sonorum concentum soluant, et lenitatem pronunciationis turbent, cauet: et circuitu ac circulo complecti sententias numeroso prorsus, et a versu parum distanti,

Quibus differat.

o Illa vncis inclusa transferenda censet *Wolfius*, et inse- renda v. 4. post verba illa, ἠθικὴ τ' ἐστὶ καὶ πιθανή.

p In

τι τῇ ποιητικῇ μέτρῳ· ἀναγνώσεώς τε μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν, ἢ P ῥήσεως· τοιγάρτοι τὰς μὲν ἐπιδείξεις τὰς ἐν ταῖς πανηγύρεσι, καὶ τὴν q ἐκ χειρὸς θεωρίαν φέρεσιν αὐτῇ οἱ λόγοι· τὰς δ' ἐν ἐκκλησίαις καὶ δικαστηρίοις ἀγῶνας ἐχ ὑπομένεσι. τούτου δ' αἴτιον, ὅτι πολὺ τὸ παθητικὸν ἐν ἐκείνοις εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ ἥκιστα δέχεται περίοδος. r ἅ τε παρομοιώσεις καὶ παρισώσεις καὶ τὰ ἀνθηθετα, καὶ πᾶς ὁ τῶν τοιούτων σχημάτων κόσμος, πολὺς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην κατασκευὴν, προσισάμενος ταῖς ἀκοαῖς.

γ'. Καθόλου δὲ τριῶν ὄντων, ὡς φησι Θεόφραστος, ἐξ ὧν γίνεται τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν λέξει, τῆς τ' ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς ἐκ τούτων ἁρμονίας, καὶ τῶν περιλαμβανόμενων αὐτὰ σχημάτων, ἐκλέγει μὲν

distanti, conatur: et est ad legendum, quam dicendum, accommodatior. Ac ostentationem quidem in ludorum celebritatibus, et lectionem otiosam, ferunt eius orationes: sed a forensi strepitu concionumque procellis sunt remotissimae. In causa illud est, quod multum in illis acrimoniae et affectuum esse oportet: id quod periodus minime recipit. Nam et similiter finita, et comparia, et antitheta, et vniuersus talium figurarum mundus, multus apud eum est; auriumque saepe fastidiis adhaerescit, et structuram orationis turbat.

Isocratica figurae.

III. Cum autem tria omnino, Theophrasto auctore, sint, e quibus dictioni granditas, et splendor, et magnificentia quaedam accedat: primum delectus verborum, deinde quae ex illis exsistat concinnitas; postremo figurae, quibus

p In vulgatis χρήσεως, minus recte. *Wolf.*

q Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν est μετὰ πάσης ἐπιμελείας. vtrum vero ἐκ χειρὸς θεωρίαν significet *attentissime contemplari*, an *obiter spectare*, aut *celeriter percurrere*, vel *recitantem alium audire*, equidem dubito: inclinat tamen animus, vt credam, τὴν ἐκ χειρὸς θεωρίαν idem esse, quod ἀνάγνωσιν. Si quis tamen τὴν ἐκ χειρὸς θεωρίαν interpretari malit τὴν ταχεῖάν τε καὶ ἄσπουδον, ἢ τὴν πρόθυμον καὶ ἔκκυσίαν, non repugnabo. *Wolf.*

r Αἵ τε γὰρ ὁμοιώσεις perperam in vulgatis, quod παρισώσεις et παρομοιώσεις saepius copulentur a *Dionysio*.

s Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

εὖ πάνυ, καὶ τὰ κράτιστα ὀνόματα τίθησιν· ἁρμότ]ει δ
αὐτὰ περιέργως, τὴν εὐφωνίαν ἐντείνων μᾶσσον· [s σχη
ματίζει τε φορτικῶς, καὶ τὰ πολλὰ γίνεται ψυχρὸς,
τῷ πόρρωθεν λαμβάνειν, ἢ τῷ μὴ πρέποντα εἶναι τα
σχήματα τοῖς πράγμασιν, (t ἢ) διὰ τὸ μὴ κρατεῖν τ
μετρίᾳ. ταῦτα μέντοι καὶ μακροτέραν αὐτῷ ποιεῖ τη
λέξιν πολλάκις· λέγω δὲ τό τ' εἰς περιόδους ἐναρμότ]ει
ἅπαντα τὰ νοήματα, καὶ τὸ τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶ
σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν, καὶ τὸ διώκει
ἐκ παντὸς τὴν εὐρυθμίαν. ὁ γὰρ ἅπαντα δέχεται ὅτ
μῆκος τὸ αὐτὸ, ὅτε σχῆμα τὸ παραπλήσιον, ὅτε ῥυθμὸ
τὸν ἴσον. ὡς' ἀνάγκη παραπληρώμασι λέξεων ἀδε
ὠφελισῶν χρῆσθαι, καὶ ἀπομηκύνειν πέρα τῦ χρησίμ
τὸν λόγον. λέγω δ' οὐχ ὡς δι' ἅπαντος αὐτῦ ταῦτα
ποιοῦντος· οὐχ ὅτω μαίνομαι· καὶ γὰρ συντίθησί ποτ
ἀφελῶς τὰ ὀνόματα, καὶ λύει τὴν περίοδον εὐγενῶς
καὶ τὰ περίεργα σχήματα καὶ φορτικὰ φεύγει, καὶ μά
λιστα ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς τε καὶ δικανικοῖς λόγοις

quibus haec includantur: optimum delectum habet, et verbi
commodissima ponit: affectate vero coniungit eadem, musicum
quendam concentum captans; et figuras adhibet tumidas. Vn
de saepe friget: vel quia figuras illas longius accersit, vel qui
rebus non satis congruentes miscet, vel quia modum excedi
Haec porro saepe dictionem illius producunt longius, dum in
cludere periodis omnes sententias, et iisdem figurarum formi
complecti periodos conatur, perpetuoque concinnitatem nume
rorum captat. Nec enim omnia recipiunt vel eandem longitu
dinem, vel similes figuras, vel pares numeros. Quare fieri no
potest, quin explendi gratia voces inculcet, quarum nullus e
vsus; et longius, quam expedit, orationem extendat. Nequ
vero sic haec accipi debent, quasi perpetua illi esse dicam: no
ita insanio. Nam interdum et simpliciter vocabula iungit, e
comprehensionem egregie soluit: et operosas figuras ac tumida
fugit; idque in suasionibus et forensibus orationibus potissimum

Se

s Rectius, mutata coniunctione, cum *Wolfio* legemus σχημα-
τίζει δὲ φορτικῶς. *Sylb.*

t Inclusam ἢ addidit *Wolfius*

u Leg

ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ τῷ ῥυθμῷ δουλεύοντος, καὶ τῷ κύκλῳ
τῆς περιόδου, καὶ τὸ κάλλος τῆς ἀπαγγελίας ἐν τῷ πε-
ριτ]ῷ τιθεμένου, κοινότερον εἴρηκα περὶ αὐτοῦ. κατὰ δὴ
ταῦτα φημὶ τὴν Ἰσοκράτους λέξιν λείπεσθαι τῆς Λυσίου,
καὶ ἔτι κατὰ τὴν χάριν. καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί
τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων Ἰσο-
κράτης· ἀλλ' οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν χάριν ἐκείνῳ. τοσοῦτον
δ' αὐτοῦ λείπεται κατὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν, ὅσον τῶν φύ-
σει καλῶν σωμάτων [u τὰ συνεραν]ζόμενα κόσμοις ἐπιθέ-
τοις. πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χάριεν· ἡ δ'
Ἰσοκράτους βάλεται. ταύταις μὲν δὴ ταῖς ἀρεταῖς ὑστε-
ρεῖ Λυσίου, κατὰ γοῦν τὴν ἐμὴν γνώμην· προτερεῖ δέ γε ἐν
ταῖς μελλούσαις λέγεσθαι. ὑψηλότερός ἐστιν ἐκείνου κα-
τὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ
ἀξιωματικώτερος. θαυμαστὸν γὰρ δή καὶ μέγα τὸ τῆς
Ἰσοκράτους κατασκευῆς ὕψος, ἡρωϊκῆς μᾶλλον, ἢ ἀνθρω-
πίνης, φύσεως οἰκεῖον. δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοπῦ τις
ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου

Sed quia plerumque numeris seruit, et circulo periodi, atque
elocutionis elegantiam in redundantia quadam ponit: generalius haec de eo pronunciaui. His igitur aio dictionem Isocraticam
a Lysiaca vinci; nec parem etiam suauitatem habere. Floridus
certe quidem est, vt si quis alius, Isocrates, et voluptatis illecebris
auditores demulcet: non eadem tamen est in eo venustas. et
(quantum ad hanc quidem virtutem attinet) tanto est illo inferior,
quantum naturali corporum pulchritudini adscititii ornatus cedunt.
Naturalis enim est in Lysiana dictione suauitas; affectata, in Isocratea. Et his virtutibus, mea quidem sententia, vincitur a Lysia:
contra vincit eundem his, quas iam dicemus. Sublimior est illo
in elocutione, et longe magnificentior, maiestateque plenior.
Admirabilis enim est et magna Isocrateae structurae sublimitas, heroicae, quam humanae, naturae propior. Quare si quis, grauitate
et amplitudine et maiestate, Isocratis eloquentiam Polycleti et

Phidiae

u Legi etiam possit τὰ συνεραν]ζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις, *quae aliunde colligunt et adsciscunt ornamenta. Wolf.*

x Πρα-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τε καὶ Φειδίᾳ τέχνῃ, κατὰ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικόν· τὴν δὲ Λυσίᾳ τῇ Καλάμιδος καὶ Καλλιμάχᾳ, τῆς λεπτότητος ἕνεκα καὶ τῆς χάριτος. ὥσπερ γὰρ ἐκείνων οἱ μὲν ἐν τοῖς ἐλάττοσι καὶ ἀνθρωπικοῖς ἔργοις εἰσὶν ἐπιτυχέστεροι τῶν ἑτέρων, οἱ δ' ἐν τοῖς μείζοσι καὶ θειοτέροις δεξιώτεροι· ἕτω καὶ τῶν ῥητόρων ὁ μὲν ἐν τοῖς μικροῖς ἐστι σοφώτερος, ὁ δ' ἐν τοῖς μεγάλοις περιττότερος· τάχα μὲν γὰρ καὶ τῇ Φύσει μεγαλόφρων τις ὤν· εἰ δὲ μή, τῇ γε προαιρέσει πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. ταῦτα μὲν ἦν περὶ τῆς λέξεως τὸ ῥήτορος.

δ'. Τὰ δ' ἐν τῷ [x] πρακτικῷ τρόπῳ θεωρήματα, τὰ μὲν ὅμοια τοῖς Λυσίᾳ· τὰ δὲ κρείττονα. ἡ μὲν εὕρεσις ἡ τῶν ἐνθυμημάτων, ἡ πρὸς ἕκαστον ἁρμόττουσα πρᾶγμα, πολλὴ καὶ πυκνὴ καὶ οὐδὲν ἐκείνης λειπομένη· καὶ κρίσις ὡσαύτως ἀπὸ μεγάλης φρονήσεως γινομένη· τάξις δὲ καὶ μερισμοὶ τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ κατ' ἐπιχείρημα

Comparatio rhetorum ad ſtatuarios, et tranſitio ab elocutione ad inuentionem, iudicium, et diſpoſitionem.

Phidiae operibus contulerit, is a ſcopo aberraſſe mihi non videbitur: Lyſianam vero Calamidis et Callimachi, ob ſubtilitatem et elegantiam. Quemadmodum enim eorum hi feliciores aliis ſunt in minoribus et humanis operibus, illi in maioribus ac diuinis: ſic et oratorum alter in paruis dexterior eſt, alter in magnis excellentior: ſiue natura ipſa magnanimus, ſiue de induſtria quouis modo grauitatem captans et admirabilitatem. Atque haec de dictione oratoris.

IV. Quod autem ad inquiſitionem rerum et ſententiarum attinet, alias par eſt Lyſiae, alias eo praeſtantior. Argumentorum quidem inuentio, ſingulis rebus accommodata, multa eſt et denſa, nihiloque Lyſiana inferior: iudicium item a magno ingenio profectum. Diſpoſitio vero et diſtributiones rerum, et ſingulorum * epicheremat um expolita tracta-

x Πρακτικῷ τόπῳ mauult *Wolfius*, quia alibi ſic legitur. Sed cum hoc ipſum τρόπῳ nomen infra (p. 114. et 194. iuxta *Ed. Sylb.*) in eadem ſignificatione repetatur, ac pro eodem vſurpentur τόπος, χαρακτὴρ, εἶδος, ἰδέα, ferri et haec lectio fortaſſe poterit. *Sylb.*

* Id eſt, *argumentorum*: nam ἐπιχείρημα et ἐνθύμημα promiſcue hic vſurpantur pro eo, quo rei dubiae fides fit. *Wolf.*

ἐξεργασία, καὶ τὸ διαλαμβάνεσθαι τὴν ὁμοειδίαν [y] ἰδίαις μεταβολαῖς, καὶ ξένοις ἐπεισοδίοις, τά τ' ἄλλα, ὅσα περὶ τὴν πραγματικὴν οἰκονομίαν ἐστὶν, ἀγαθὰ, πολλῷ μείζονά ἐστι παρ' Ἰσοκράτει καὶ κρείττονα· μάλιστα δ' ἡ προαίρεσις ἡ τῶν λόγων, περὶ ὃς ἐσπούδαζε, καὶ τῶν ὑποθέσεων τὸ κάλλος, ἐν αἷς ἐποιεῖτο τὰς διατριβάς· ἐξ ὧν ὁ λέγειν δεινὸς μόνον ἀπεργάσαιτ' ἂν τὸς προσέχοντας αὐτῷ τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤθη σπουδαίους, οἵκῳ τε καὶ πόλει καὶ ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι χρησίμους. κράτιστα γὰρ δὴ παιδεύματα πρὸς ἀρετὴν ἐν τοῖς Ἰσοκράτους ἐστὶν εὑρεῖν λόγοις. καὶ ἔγωγέ φημι χρῆναι τὸς μέλλοντας ὀχὶ μέρος τι τῆς [z] πολιτικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ὅλην αὐτὴν κτήσασθαι, τοῦτον [a] ἔχειν τὸν ῥήτορα διὰ χειρός· καὶ εἴ τις ἐπιτηδεύει τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν, μὴ τὸ θεωρη-

tractatio, et orationis ſingulari varietate, et nouis acceſſionibus, ad leuandum ſimilitudinis faſtidium, diſtinctio, et ſi quae ſunt aliae virtutes in tractatione rerum: haec apud Iſocratem longe maiora ſunt, et meliora omnia. Praecipuam vero laudem meretur ob inſtitutum orationum, in quibus elaborauit, et propter argumentorum honeſtatem et elegantiam, quae tractanda ſuſcepit. Haec enim ſtudioſos eius non eloquentia tantum augere, ſed ad morum etiam honeſtatem inſtituere, et gubernandae tum familiae, tum ciuitati, tum toti Graeciae, idoneos poſſint reddere. Nam praeſtantiſſima praecepta virtutis in orationibus Iſocratis inueniuntur. Ac, mea quidem ſententia, qui non partem aliquam ciuilis facultatis, ſed rationem gerendae reip. vniuerſam, complecti animo volet, is hunc oratorem nocturna diurnaque manu verſare debebit. Quod ſi quis veram philoſophiam amplectitur, ſola contemplatione rerum

Iſocratem argumentorum honeſtate praeferendum eſſe omnibus, exemplis probat.

y Quid ſi legas ἡδείαις, *iucundis?* cuiuſmodi ſunt in *Panegyrico* veteris reip. deſcriptio, in *Helena* Theſei laudatio, etc. *Wolf.*

z Alibi τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην et τὴν πολιτικὴν φιλοσοφίαν appellat.

a Puto, deeſſe ἀεὶ ante, vel poſt ἔχειν. *Steph.*

b Id

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τικὸν αὐτῆς μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ [b]τὸ πραγματικόν, μηδ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἄλυπον ἕξει βίον προαιρούμενος, ἀλλὰ ἐξ ὧν πολλὰς ὠφελήσει, παρακελευσαίμην ἂν αὐτῷ τὴν ἐκείνου τῶ ῥήτορος μιμεῖσθαι προαίρεσιν.

ε'. Τίς γὰρ οὐκ ἂν γένοιτο φιλόπολίς τε καὶ φιλόδημος· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐπιτηδεύσειε τὴν [c]πολιτικὴν καλοκαγαθίαν, ἀναγνὺς αὐτῶ τὸν Πανηγυρικόν; ἐν ᾧ διεξιὼν τὰς τῶν ἀρχαίων ἀρετὰς, φησὶν, ὡς οἱ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθερώσαντες ἀπὸ τῶν βαρβάρων οὐ τὰ πολέμια δεινοὶ μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤθη γενναῖοι, καὶ φιλότιμοι, καὶ σώφρονες· οἵ γε τῶν μὲν κοινῶν μᾶλλον ἐφρόντιζον, ἢ τῶν ἰδίων, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἧττον ἐπεθύμουν, ἢ τῶν ἀδυνάτων· καὶ τὴν εὐδαιμονίαν οὐ πρὸς ἀργύριον ἔκρινον, ἀλλὰ πρὸς εὐδοξίαν· μέγαν οἰόμενοι τοῖς παισὶ καταλείψειν πλοῦτον καὶ ἀνεπίφθονον, τὴν παρὰ τοῖς πλήθεσι τιμήν· κρεῖττονα δὲ ἡγοῦντο τὸν εὐσχήμονα θάνατον, ἢ

rum haud contentus, ſed actione virtutis etiam occupatus, nec ſuis commodis metitur omnia, ſed multis prodeſſe ſtudet: huic ego auctor ero, vt oratoris huius imitetur inſtitutum.

V. Quis enim non amore complecteretur et rempublicam et populum: aut quis honeſtati et iis virtutibus, quae in magiſtratu boniſque ciuibus requiruntur, non ſtuderet, lecto eius *Panegyrico*? Nam ibi maiorum virtutes commemorans, eos, qui a dominatu barbarorum Graeciam liberarint, non egregios tantum bellatores fuiſſe dicit; ſed animis et moribus etiam generoſis praeditos, et gloriae cupidos et modeſtos: qui quidem rem publicam diligentius curarent, quam priuatam; aliena minus concupiſcerent, quam ea, quae fieri non poſſent; felicitatem non in opulentia, ſed in honeſta fama, ſitam eſſe iudicarent: exiſtimantes, ſe liberis magnas diuitias et non inuidioſas relicturos, ſi honorem eis popularem reliquiſſent: honeſtam porro mortem ingloriae vitae praeferendam ducerent, non

Panegyricus.

b Id eſt, τὸ πρακτικόν: quae philoſophiae diuiſio nemini eſt ignota. *Wolf.*

c Per πολιτικὴν καλοκαγαθίαν eam probitatem et virtutem intelligit, quae eſt magiſtratuum, aut bonorum ciuium. *Wolf.*

τὸν ἀκλεῆ βίον· ἐσκόπουν δ' ἐχ ὅπως οἱ νόμοι καλῶς καὶ ἀκριβῶς αὐτοῖς ἔξουσιν, ἀλλ' ὡς ἡ τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων μετριότης μηθὲν ἐκβήσεται τῶν πατρίων· ὕτω δ' εἶχεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἀλλήλους φιλοτίμως καὶ πολιτικῶς, ὥστε καὶ τὰς στάσεις ἐποιοῦντο πρὸς ἀλλήλους, πότεροι πλείω τὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιήσουσιν, ἐχ οἵτινες, τοὺς ἑτέρους ἀπολέσαντες, τῶν λοιπῶν αὐτοὶ ἄρξουσι· τῇ δ' αὐτῇ προθυμίᾳ χρώμενοι καὶ πρὸς [d]τὴν Ἑλλάδα, τῷ θεραπεύειν προσήγοντο τὰς πόλεις, καὶ τῷ πείθειν ταῖς εὐεργεσίαις μᾶλλον, ἢ τῷ βιάζεσθαι τοῖς ὅπλοις, κατεῖχον· πιστοτέροις χρώμενοι τοῖς λόγοις, ἢ νῦν τοῖς ὅρκοις, καὶ ταῖς συνθήκαις ἀξιοῦντες μᾶλλον ἐμμένειν, ἢ ταῖς ἀνάγκαις· τοιαῦτα δὲ περὶ τῶν ἡττόνων ἀξιοῦντες γινώσκειν, οἷα περὶ σφῶν αὐτῶν τοὺς κρείττους ἂν ἠξίωσαν φρονεῖν· ὕτω δὲ παρεσκευασμένοι τὰς γνώμας, ὡς ἰδίᾳ μὲν ἔχοντες τὰς ἑαυτῶν πόλεις, κοινὴν δὲ πατρίδα τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντες.

non in eo elaborantes, vt praeclaras et accuratas leges haberent, ſed vt ea eſſet in quotidianae vitae conſuetudine ciuium moderatio, quae a patriis inſtitutis nequaquam recederet: tam honeſte et ciuiliter inuicem affecti, vt inter ſeſe quaſi per factionem certarent, quinam melius de republica mereri poſſent, non qui, oppreſſis aduerſariis, ipſi reliquis imperarent; eademque vtentes animi propenſione erga Graeciam quoque officiis ciuitates adiungerent, et perſuaſione beneficiorum potius, quam armorum coactione, in fide retinerent: ita veraces, vt eorum ſimplex oratio minus in dubium vocaretur, quam nunc iuriſiurandi religio: itaque conſtantes, vt pacta et foedera vltro ſeruarent diligentius, quam ſi conſtricti neceſſitate tenerentur: non alia in imbecilliores decernentes, quam in ſe a potentioribus ſtatui vellent; et ſic perſuaſum haberent, ſe priuatim quidem ſuas tenere ciuitates, ſed in Graecia, tanquam communi patria, habitare.

VI. Quis

d Poſt τὴν Ἑλλάδα diſtinguendum, non poſt τῷ θεραπεύειν, monuit etiam *Wolfius*.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ς'. Τίς δ' ἂν ἀγαπήσειε μέγεθος ἔχων ἀνὴ
καὶ δυνάμεώς τινος ἡγέμενος, ἃ πρὸς Φίλιππον αὐτῷ
τὸν Μακεδόνα γέγραπται; ἐν οἷς ἀξιοῖ στρατηγὸν ἄνδρα
καὶ τηλικαύτης ἐξουσίας κύριον, διαλλάττειν μὲν τὰς δια-
φερομένας πόλεις, ἀλλὰ μὴ συγκρούειν πρὸς ἀλλήλας,
τὴν δὲ Ἑλλάδα μεγάλην ἐκ μικρᾶς ποιεῖν· ὑπεριδόντα
(ᵉδὲ) τῆς περὶ τὰ μικρὰ φιλοτιμίας, τοῖς τοιούτοις ἐπι
χειρεῖν ἔργοις, ἐξ ὧν κατορθώσας τε, πάντων ἡγεμό-
νων ἐπιφανέστατος ἔσαι, καὶ ἀποτυχὼν, τήν γ' εὔνοια
τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων κτήσεται· ἧς οἱ τυχόντες πολλῷ
μᾶλλόν εἰσι ζηλωτότεροι τῶν μεγάλας πόλεις καὶ πολ
λὰς χώρας καταστρεφομένων. ἔτι δὲ παρακελεύεται μι
μεῖσθαι τὴν Ἡρακλέους τε προαίρεσιν, καὶ τῶν ἄλλω
ἡγεμόνων, ὅσοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους
ἐστράτευσαν· καί φησι, χρῆναι τοὺς ἑτέρων διαφέροντα
προαιρεῖσθαι μὲν τὰς μέγεθος ἐχούσας πράξεις, ἐπιτε
λεῖν δ' αὐτὰς μετὰ ἀρετῆς, ἐνθυμουμένους, ὅτι τὸ μὲ
σῶμα θνητὸν ἔχομεν, ἀθάνατοι δὲ γινόμεθα δι' ἀρετήν

Oratio Philippica.

VI. Quis vero vir magnus et iusti exercitus imperator e
non magni facit, quae *ad Philippum Macedonem* scripsit? cum
ducis, praesertim tanta potestate praediti, officium esse dici
vrbes dissidentes reconciliare, et non inter eas seditionem a
discordiam concitare; Graeciam e parua magnam reddere, de
spectoque minutarum rerum studio, ea suscipere, quibus e
feliciter confectis, omnium ducum clarissimus futurus sit; e
infectis, saltem Graecorum beneuolentiam consecuturus: cu
ius qui sint facti compotes, longe lateque praeclariores habean
tur iis, qui magnas vrbes euertant, multasque nationes subi
gant. Praeterea hortatur, vt Herculis institutum ac caetero
rum principum, qui cum Graecis aduersus barbaros militarunt
imitetur: et iis, ait, qui praestent reliquis, magnas esse re
suscipiendas, easque fortiter ac strenue conficiendas: cogitant
bus, nos, cum mortale corpus habeamus, fieri virtute immortales

Nam

ᵉ Inclusa δὲ addita ab eodem *Wolfio*.

ᶠ Iti

καὶ τοῖς μὲν πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν ἁπλήστως διακει-
μένοις ἀχθόμεθα, τὰς δὲ τιμὴν μείζω τῆς ὑπαρχούσης
ἀεὶ κτωμένους ἐπαινοῦμεν· καὶ ὅτι τῶν μὲν ἄλλων, ἐφ'
οἷς (ᶠχαίρουσιν οἱ πολλοὶ,) τὸ τε πλοῦτο καὶ ἀρχῆς καὶ
δυναστείας, πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς συμβαίνει γίνεσθαι 5
κυρίους, τῆς δ' ἀρετῆς καὶ τῆς παρὰ τοῖς πλήθεσιν εὐνοίας
τοὺς οἰκείους ἑκάστο κληρονομεῖν. πολλὴ γὰρ ἀνάγκη τοὺς
ἀναγινώσκοντας ταῦτα δυνάστας φρονήματός τε μείζο-
νος ὑποπίμπλασθαι, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμεῖν τῆς ἀρετῆς.

ζ'. Τίς δ' ἂν μᾶλλον ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν 10
εὐσέβειαν προτρέψαιτο, καθ' ἕκασόν τ' ἄνδρα ἰδίᾳ καὶ
κοινῇ τὰς πόλεις ὅλας, τῷ περὶ τῆς εἰρήνης λόγῳ; ἐν γὰρ
δὴ τούτῳ πείθει τοὺς Ἀθηναίους, τῶν μὲν ἀλλοτρίων μὴ
ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ δὲ τοῖς παροῦσι ζῆργειν· καὶ τῶν μὲν μι-
κρῶν πόλεων ὥσπερανεὶ κτημάτων φείδεσθαι, τοὺς δὲ 15
συμμάχους (εὐνοίᾳ) τε καὶ εὐεργεσίαις πειρᾶσθαι κα-
τέχειν, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἀνάγκαις, μηδὲ ταῖς βίαις· τῶν

Nam eos, qui aliorum bonorum insatiabili cupiditate teneantur, inuisos esse: contra, honoris subinde augendi studiosos commendari: et quibus rebus plerique gaudeant, vt opibus, vt imperio, vt potentia, iis saepenumero etiam hostes potiri; virtutis autem et popularis beneuolentiae domesticos cuiusque haeredes esse. Omnino enim necesse est, principes, qui haec legunt, et maiores capere animos, et vehementiore studio virtutis inflammari.

Socialis, siue de Pace oratio.

VII. Quis vero vehementius ad colendam iustitiam et pietatem, cum singulos priuatim, tum publice totas ciuitates adhortari queat, quam scripta *de Pace* oratio? quae suadet Athenien-sibus, ne appetant aliena, sed vt suo contenti sint, paruis oppidis tanquam fundis suis parcant; ac socios in officio, beneuolentia et beneficiis, non vi et necessitate coactos, contineant:

vtque

ᶠ Itidem inclusa ista χαίρουσιν οἱ πολλοὶ, quae in vulgatis libris deerant, ex *Isocrate* supplevit idem *Wolfius*, vt et εὐνοίᾳ v. pen.

ᵍ Ἡγῶν-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δὲ προγόνων μιμεῖσθαι μὴ τὰς πρὸ τῶν Δεκελεικῶν γενο-
μένας, οἳ μικρᾷ ἐδέησαν ἀπολέσαι τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὰς
πρὸ τῶν Περσικῶν, οἳ καλοκαγαθίαν ἀσκοῦντες διετέλε-
σαν. ἐπιδείκνυταί τε, ὡς ἐχ αἱ πολλαὶ τριήρεις, ἀδ
οἱ μετὰ βίας ἀρχόμενοι Ἕλληνες μεγάλην ποιῶσι τὴν πό-
λιν, ἀλλ' αἱ δίκαιαί τε προαιρέσεις, καὶ τὸ τοῖς ἀδικη-
μένοις βοηθεῖν. παρακαλεῖ τε τὴν τῶν Ἑλλήνων εὔνοιαν
οἰκείαν ποιεῖν τῇ πόλει, μεγίστην ἡγέμενος πρὸς εὐδαιμο-
νίαν· καὶ πολεμικὰς μὲν εἶναι ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς
μελέταις, εἰρηνικὰς δὲ τῷ μηδένα μηδὲν ἀδικεῖν· διδά-
σκων, ὡς ὅτε πρὸς πλῆτον, ὅτε πρὸς δόξαν, ὅθ
ὅλως πρὸς εὐδαιμονίαν, ἐνθὲν ἂν συμβάλοιτο τη
λικαύτην δύναμιν, ὅσην ἀρετὴ καὶ τὰ μέρη ταύ
της· καὶ τοῖς μὴ ταὐτὰ ὑπειληφόσιν ἐπιτιμῶν
οἳ τὴν μὲν ἀδικίαν κερδαλέαν ἡγοῦντο, καὶ πρὸς τὸ
βίον τὸν καθ' ἡμέραν συμφέρουσαν· τὴν δὲ δικαιοσύνη
ἀλυσιτελῆ, καὶ μᾶλλον ἑτέροις, ἢ τοῖς ἔχουσιν, ὠφέλ

vtque e maioribus imitentur non eos, qui ante bellum Decel
cum propemodum ciuitatem euertissent; sed illos, qui ant
bellum Persicum perpetuum virtutis studium habuerunt. Ostend
dit etiam, non multitudine triremium, aut imperio per vim i
Graecos exercendo, rempublicam augeri; sed iustis potiu
actionibus, iniuriisque prohibendis. Beneuolentiam iter
Graecorum, quam ad beate viuendum plurimum conferre ex
stimat, ciuitati vt concilient, in primis hortatur; et vt ad be
lum quidem parati sint et instructi, sed pacis ita studiosi, v
neminem vllis iniuriis afficiant: ac docet, neque ad parar
das opes, neque ad gloriam, neque denique ad felicitatem
quicquam tantum conferre, quantum virtutem et eius pr
tes. Eos autem, qui aliter sentiunt, reprehendit, quod ex
stiment, iniustitiam quidem callidam esse, et ad quotidianam
vitam vtilem; iustitiam vero incommodam esse, et aliis, quam
ji

g Ἡγοῦντο legendum censet *Wolfius*.

μον. τούτων γὰρ ἐκ οἶδ' εἴ τις ἂν ἢ βελτίους, ἢ ἀληθε-
στέρους, ἢ μᾶλλον πρέποντας Φιλοσοφίᾳ, δύναιτο λό-
γους εἰπεῖν.

ἡ. Τίς δὲ τὸν Ἀρεοπαγιτικὸν ἀναγνοὺς λόγον ἐκ ἂν
γένοιτο κοσμιώτερος; ἢ τίς ἐκ ἂν θαυμάσειε τὴν [h]ἐπι- 5
βολὴν τοῦ ῥήτορος; ὃς ἐτόλμησε διαλεχθῆναι περὶ πολι-
τείας Ἀθηναίοις, ἀξιῶν μεταθέσθαι μὲν τὴν τότε καθε-
στῶσαν δημοκρατίαν, ὡς μεγάλα βλάπτουσαν τὴν πό-
λιν, ὑπὲρ ἧς (ⁱτῶν) δημαγωγῶν ἐθεὶς ἐπεχείρει λέγειν·
θεωρῶν εἰς τοσαύτην αὐτὴν προεληλυθυῖαν ἀκοσμίαν, 10
ὥστε μηδὲ τοὺς ἄρχοντας ἔτι τῶν ἰδιωτῶν κρατεῖν, ἀλλ'
ἕκαστον, ὅ τι καθ' ἡδονὴν αὐτῷ γίνοιτο, καὶ ποιοῦντα καὶ
λέγοντα, καὶ τὸν ἄκαιρον παῤῥησίαν, δημοτικὴν ἐξουσίαν
ὑπὸ πάντων νομιζομένην· ἀνασώσασθαι δὲ τὴν ὑπὸ Σό-
λωνός τε καὶ Κλεισθένους καταστᾶσαν πολιτείαν· ἧς 15

iis, penes quos est, vtiliorem. Ego quidem haud scio, an
quisquam orationes vel meliores, vel veriores, vel magis phi-
losophiae consentaneas, habere queat.

VIII. Quis porro, lecta oratione *Areopagitica*, non mo- *Areo-*
destior fieret? aut quis institutum oratoris non laudet? qui *pagitica.*
apud Athenienses de reipublicae forma disputare non dubita-
rit, ac auctor esse, vt ea Democratia, quae tum erat, tan-
quam ciuitati pernicioſa, mutaretur. qua de re popularium ma-
gistratuum nemo referre instituebat. Videbat enim, ita prola-
psam esse disciplinam ciuitatis, vt iam nec a magistratibus homi-
nes priuati coërceri possent, sed vnusquisque cum diceret, tum
faceret, quicquid collibitum esset, ac omnes importunam con-
fidentiam libertatem popularem existimarent. Suadet igitur,
vt a Solone et Clisthene constituta respublica reuocetur. cuius
natu-

h Id est, ἔννοιαν, ἐγχείρησιν, *cogitationem, conatum,* seu *institutum. Wolf.*

i Inclusus articulus τῶν addi-
tus ex eiusdem *Wolfii* editione. Possis etiam ibidem legere ὑπὲρ ἃ, *qua de re. Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τὴν προαίρεσιν καὶ τὰ ἤθη διεξιὼν δεινότερον μὲν ἡγεῖσθαί φησι τὸς τότ' ἀνθρώπους τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ἀντειπεῖν, ἢ τὴν τάξιν λύειν· δημοκρατίαν δ' αὐτὸς νομίζειν ἐ τὴν ἀκολασίαν, ἀλλὰ τὴν σωφροσύνην· τὸ δ' ἐλεύθερον ἐκ ἐν τῷ κατᾳφρονεῖν τῶν ἀρχόντων, ἀλλ' ἐν τῷ τὰ κελευόμενα ποιεῖν, τίθεσθαι· ἐξουσίαν τ' ἐθενὶ τῶν ἀκολάστων ἐπιτρέπειν, [k] ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις ἀνατιθέναι τὰς ἀρχὰς, τοιύτους ἔσεσθαι τὸς ἄλλους ὑπολαμβάνοντας, οἵοιπερ ἂν ὦσιν οἱ τὴν πόλιν διοικοῦντες· ἀντὶ δὲ τῶ τὰς ἰδίας ἐσίας ἐκ τῶν δημοσίων ἐπανορθῶν, τὸς ἰδίους πλύτους εἰς τὰ κοινὰ [l] καταχορηγῆσαι. χωρὶς δὲ τούτων, πλείω τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τὸς πατέρας τῶν υἱῶν ἀνδρῶν γενομένων, ἢ παίδων ὄντων ἐποιοῦντο· ἐνθυμουμένους, ὡς ἐκ ἐξ ἐκείνης τῆς παιδείας, ἀλλ' ἐκ ταύτης τῆς σωφροσύνης μᾶλλον ὠφελεῖται τὸ κοινόν· κρείττονά τε ὑπολαμβάνειν τὰ χρηστὰ ἐπιτηδεύματα τῆς ἀκριβῶς νομοθεσίας, σκοποῦντας, ἐχ ὅπως ταῖς τιμωρίαις τὸς ἁμαρτάνοντας ἀνείρξουσιν, ἀλλ' ὡς μηδὲν ἄξιον ζημίας ἕκαστον ἐπιτη-

naturam et inſtituta recenſens, ait, illa aetate grauius exiſtimatum eſſe, natu maioribus dicendo aduerſari, quam aciem ſoluere: democratiam eos iudicaſſe non in petulantia, ſed in modeſtia, conſiſtere: libertatem poſuiſſe non in contemtu magiſtratuum, ſed in imperatis faciendis: poteſtatem flagitioſo nemini dediſſe, ſed ſpectatiſſimis viris magiſtratus mandaſſe; quod exiſtimarent, tales fore caeteros ciues, quales eſſent gubernatores ciuitatis. tantum vero abfuiſſe, vt peculatu rem familiarem amplificarent, vt ſuas opes in reipub. vtilitatem effunderent. praeterea, patribus maiori curae fuiſſe filios iam viros, quam pueros, quod illorum modeſtiam plus prodeſſe reipublicae, quam puerilem inſtitutionem, et recta ſtudia legum accuratae conſtitutioni praeſtare cenſerent: exquirentes, non quibus ſuppliciis delinquentes coërcerent, ſed qua diſciplina cauerent, ne quid poena dignum ab vllo

k Pro ἀλλὰ exemplar habet ἀλλ' ἐν. Ego *Wolfium* ſequi malui. *Sylb.*

l Ita cum *Wolfio* malui pro vulgato καταχορηγήσειν. *Sylb.*

m For-

δεύειν· καὶ τὴν μὲν πατρίδα δεῖν οἰομένους ἐν ἐξουσίᾳ διάγειν μεγάλῃ, τοῖς δ' ἰδιώταις μηδὲν ἐξεῖναι ποιεῖν, ὅ τι ἂν οἱ νόμοι κωλύωσι· καρτερεῖν δὲ τὰ δεινὰ, καὶ μὴ ἐκπλήττεσθαι ταῖς συμφοραῖς.

Θ'. Τίς δ' ἂν μᾶλλον πείσειε καὶ πόλιν καὶ ἄνδρας τῶ ῥήτορος, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιτα δ' ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους γραφέντι λόγῳ; ὃς ἐπιγράφεται μὲν Ἀρχίδαμος, ὑπόθεσιν δὲ περιείληφε τὴν περὶ τῶ μὴ προέσθαι Μεσσήνην Βοιωτοῖς, μηδὲ ποιεῖν τὸ προσατ]όμενον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν; ἠτύχητο γὰρ δὴ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἥ τε περὶ Λεῦκ]ρα μάχη, καὶ πολλαὶ μετ' ἐκείνην ἕτεραι· καὶ τὰ μὲν Θηβαίων πράγματα ἤνθει τε καὶ εἰς μέγεθος ἀρχῆς προεληλύθει· τὰ δὲ τῆς Σπάρτης ταπεινὰ καὶ ἀνάξια τῆς ἀρχαίας ἡγεμονίας ἡγεμονίας ἐγεγόνει. τελευτῶσα γ῀ ἵνα τύχῃ τῆς εἰρήνης ἡ πόλις, ἐβουλεύετο, εἰ χρὴ Μεσσηνίας ἀποσῆναι, ταύτην ἐπιτιθέντων αὐτῇ Βοιωτῶν τὴν ἀνάγκην. ὁρῶν ἓν αὐτὴν ἀνάξια πράττειν μέλλουσαν τῶν προγόνων, τόνδε τὸν λόγον συνετάξατο Ἀρχιδάμῳ, νέῳ μὲν ὄντι, καὶ ὅπω βασι-

vllo committeretur: ac patriam quidem exiſtimantes auctoritate magna florere, priuatis autem hominibus licere nihil, quod legibus interdictum eſſet, oportere; ſed eis et pericula ſubeunda, et res aduerſas infractis animis eſſe perferendas.

IX. Quis vero vel ciuitati, vel viris, facilius perſuaderet hoc oratore, cum multis aliis in locis, tum in oratione Laconica, quae *Archidamus* inſcribitur; et illud argumentum continet, neque Meſſenam Boeotiis tradendam, nec hoſtium imperata eſſe facienda? Nam aduerſo marte pugnarant Lacedaemonii et ad Leuctra, et deinde multis aliis proeliis: ac Thebanorum quidem opes florebant, et ad imperii magnitudinem proceſſerant: Spartanorum autem res afflictae erant, et a dignitate veteris principatus degenerarant. Tandem igitur ciuitas, vt pacem impetraret, deliberabat, eſſetne agro Meſſenio cedendum. nam haec ei neceſſitas a Boeotiis imponebatur. Cum igitur videret Iſocrates, eam indigna facturam eſſe ſuis maioribus, Archidamo, qui quidem adoleſcens, necdum regno potitus erat, ſed

Archidamo ad Lacedaemonios ſcripta oratio.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λεύοντι, ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχοντι ταύτης τεύξεσθαι τῆς τιμῆς. ἐν ᾧ διεξέρχεται πρῶτον μὲν, ὡς δικαίως ἐκτήσαντο Μεσσήνην Λακεδαιμόνιοι, παραδόντων τ' αὐτὴν τῶν Κρεσφόντου παίδων, ὅτ' ἐξέπεσον ἐκ τῆς ἀρχῆς, καὶ τῷ θεῷ προσάξαντος δέχεσθαι καὶ τιμωρεῖν τοῖς ἀδικουμένοις· πρὸς δὲ τούτοις ἐπικυρώσαντος μὲν τὴν κλῆσιν τῷ πολέμῳ, κάτοχον δὲ καὶ βέβαιον πεποιηκότος τῷ χρόνῳ. διδάσκει δὲ, ὡς ὁ Μεσσηνίοις τοῖς ἀκέτ' ἔσιν, ἀλλὰ δέλοις καὶ εἵλωσιν ὁρμητήριον καὶ καταφυγὴν παρέξασι τὴν πόλιν. διεξέρχεταί τε τὰς κινδύνους τῶν προγόνων, ὃς ὑπέμειναν ἕνεκα τῆς ἡγεμονίας· καὶ τῆς δόξης ὑπομιμνήσκει τῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπαρχούσης περὶ αὐτῶν· παραινεῖ τε μὴ συγκαταπίπτειν ταῖς τύχαις, μηδ' ἀπογινώσκειν τὰς μεταβολάς· ἐνθυμουμένους, ὅτι πολλοὶ μὲν ἤδη μείζω δύναμιν ἔχοντες, ἢ Θηβαῖοι, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων ἐκρατήθησαν· πολλοὶ δ' εἰς πολιορκίαν κατακλεισθέντες, καὶ δεινότερα, ἢ Λακεδαιμόνιοι, [m] πάσχοντες, [n] διέφθειραν τοὺς ἐπιστρατεύσαντας· καὶ παράδειγμα ποιεῖται τὴν Ἀθηναίων πόλιν, [o] ἥτις ἐκ πολλῆς εὐδαιμονίας ἀνάστατος γενομένη, τοὺς ἐσχάτους ὑπέστη κινδύνους, ἵνα μὴ τοῖς βαρβάροις ποιῇ τὸ προστώμενον. παρακελεύεται δὲ καὶ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων· ἐπισταμένους, ὅτι τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρησῇ καὶ πολέμων ἐμπειρίαις· ἐν οἷς προεῖχεν ἡ Σπάρτη τῶν ἄλλων πόλεων. οἴεται δὲ δεῖν αὐτοὺς κακῶς πράττοντας μὴ εἰρήνης ἐπιθυμεῖν, οἷς ἐκ τῆς καινοργίας ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν τὰ πράγματα ἐλπὶς, ἀλλὰ τοὺς εὐτυχοῦντας· [p] ἐν γὰρ τῷ κινδύνῳ τὴν τῶν παρόντων ἀγαθῶν εἶναι φυλακήν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις διεξελθὼν, ὅσα καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐπιφανεστάτοις αὐτῶν ἐπράχθη κατὰ τοὺς πολέμους λαμπρὰ ἔργα, καὶ ὅσης αἰσχύνης ἄξια δράσοντες, καὶ ὡς διαβληθήσονται παρὰ

sed magnam tamen ſpem habebat eum honoris gradum aſſequendi, hanc orationem compoſuit: cuius initio commemorat, iure Meſſenam tenere Lacedaemonios, tum a Creſphontae liberis regno pulſis traditam, tum oraculo Delphico confirmatam, quo iuſſi fuerant et vrbem accipere, et affectis iniuria opitulari; tum belli iure et diuturnitate temporis conſtabilita poſſeſſione. Docet etiam, non Meſſeniis, qui nulli iam eſſent, ſed ſeruis et mancipiis, (quos Helotas vocant) id oppidum, vt portum et receptaculum, tradituros. Enumerat et pericula, quae maiores eorum imperii cauſa adierint: et, qua ſint apud Graecos exiſtimatione, commoneſacit: hortaturque, ne fracti rebus aduerſis, animos abiiciant; ſed potius ſpe fortunae melioris erigantur, et cogitent, multos, Thebanis potentiores, ab imbecillioribus eſſe victos, multos cinctos obſidionibus, et grauioribus malis, quam Spartanos, conflictantes, eos, a quibus oppugnarentur, deleuiſſe. Adducit exemplum ciuitatis Athenienſium, quae rebus florentiſſimis euerſa, extrema quaeque perpeſſa fuerit, ne audiens eſſet dicto barbarorum. Monet, vt praeſentia perferant, et de futuris bene ſperent: cum tales calamitates a ciuitatibus emendari ſciant, prudenti conſtitutione reipublicae et peritia rei militaris: quibus rebus Sparta reliquas vrbes ſuperet. Cenſet, iis potius, cum quibus bene agatur, quam ipſis, rebus ſuis aduerſis, pacem expetendam eſſe, cum res nouas molientibus ſpes fortunae melioris propoſita ſit. ſi enim belli diſcrimen ſubeant, partas opes ab eis poſſe conſeruari. Praeterea, multis aliis praeclaris operibus commemoratis, quae clariſſimi ex illis publice priuatimque in bellis ediderint, colligit, quantum dedecus ſuſcepturi, et in quantum apud Graecos crimen

m Forſan rectius aoriſtum παθόντες. *Sylb.*

n Id eſt, ὥσπερ οἱ Σικελιῶται τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ Θηβαῖοι τοὺς Ἀργείους. *Wolf.*

o *Lonicerus* vertit: *ex ingenii felicitate ſubuerſa.* Florebant, vt opes Athenienſium ante *Xerxis* expeditionem. is vero vrbem a ciuibus deſertam accendit: *Themiſtocles* eandem reſtituit. *Wolf.*

p Expones: ἐν τῷ κινδύνῳ ἐστὶν ἡ φυλακὴ τῶν παρόντων ἀγαθῶν: quaſi eſſet: διὰ τὸ κινδύνου φυλάττειν οἷόν τ' ἐστὶ τὰ παρόντα ἀγαθὰ, vel ὁ τὸ πολέμου κίνδυνος φυλάξει τἀγαθά. *Wolf.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τοῖς Ἕλλησιν ἐπιλογισάμενος, καὶ ὅτι πάντοθεν αὐτοῖς ἐπικουρία τις ἔσαι τὸν ἀγῶνα ποιουμένοις, καὶ παρὰ θεῶν, καὶ παρὰ συμμάχων, καὶ παρὰ πάντων ἀνθρώπων, οἷς ἐπίφθονος ἡ Θηβαίων δύναμις αὐξομένη· καὶ τὴν κατέχουσαν ἀκοσμίαν καὶ ταραχὴν τὰς πόλεις ἐπιτροπευόντων τῆς Ἑλλάδος Βοιωτῶν ἐπιδειξάμενος, τελευτῶν, εἰ καὶ μηθὲν τούτων μέλλοι γίνεσθαι, μηδ' ὑπολείποιτό τις ἄλλη σωτηρίας ἐλπὶς, ἐκλιπεῖν κελεύει τὴν πόλιν· διδάσκων αὐτὰς, ὡς χρὴ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας, καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον εἰς τε Σικελίαν ἐκπέμψαι καὶ Ἰταλίαν, καὶ τἆλλα χωρία τὰ φίλια· αὐτὰς δὲ καταλαβομένας τόπον, ὅσις ἂν ὀχυρώτατος ᾖ, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιτηδειότατος, ἄγειν καὶ φέρειν τὰς πολεμίας καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. ἀδεμίαν γὰρ ἀξιώσειν δύναμιν ὁμόσε χωρεῖν ἀνδράσι κρατίστοις μὲν τὰ πολέμια τῶν Ἑλλήνων, ἀπονενοημένως δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακειμένοις, δικαίαν δ' ὀργὴν καὶ πρόφασιν εὐπρεπῆ τῆς ἀνάγκης ἔχουσι. ταῦτα γὰρ ὁ Λακεδαιμονίοις συμβουλεύειν φαίην ἂν αὐτὸν ἔγωγε, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, πολλῷ κρεῖττον ἁπάντων φιλοσόφων, οἳ τέλος ποιοῦνται τὸν βίον τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καλόν.

crimen venturi sint; sin arma ceperint, eis ab omni parte auxilia praesto esse futura, a diis immortalibus, a sociis, ab vniuersis hominibus, qui potentiae Thebanorum incrementis inuideant. Denique, ostensa confusione et tumultibus, quibus vrbes Graeciae, Boeotis rerum potientibus, agitentur: vt nihil horum eueniat, nec vlla spes incolumitatis alia relinquatur: vrbem eos deserere iubet, docens, vxores et liberos, caeteramque turbam, in Siciliam et Italiam, et reliqua loca eis amica, mitti; ipsos vero, castello aliquo munitissimo et ad gerendum bellum commodissimo occupato, hostes summis viribus terra marique persequi oportere. Nullum enim exercitum ausurum esse collatis signis, cum viris Graeciae bellicosissimis, qui vitam vtilissimam censeant, et quibus iusta ira et causa honestissima eam necessitatem imposuerit, dimicare. Haec ego non tam Lacedaemoniis, quam aliis quoque Graecis, atque adeo hominibus vniuersis, eum suadere

ι. Ἔχων δὲ πολλὰς αὐτῷ καὶ ἄλλας διεξιέναι λόγους πρὸς πόλεις τε καὶ δυνάστας καὶ ἰδιώτας γραφέντας, ὧν οἱ μὲν [q] εἰς τὸν βίον καὶ σωφροσύνην τὰ πλήθη παρακαλοῦσιν, οἱ δ' εἰς μετριότητα καὶ νόμιμον ἀρχὴν τοὺς δυνάστας προάγουσιν, οἱ δὲ κοσμίους τῶν ἰδιωτῶν ἀπεργάζονται τοὺς βίους, ἃ δεῖ πράττειν ἕκαστον ὑποτιθέμενοι· δεδοικὼς, μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λόγος ἐκμηκυνθῇ μοι, ταῦτα μὲν ἐάσω· τῷ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα, καὶ τῆς διαφορᾶς ἕνεκα, ἣ διαλλάττει Λυσίᾳ, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν εἰς βραχύτερον συναγαγὼν λόγον, ἐπὶ τὰ παραδείγματα μεταβήσομαι.

dere dixerim, longe melius, quam omnes philosophos, qui summum vitae bonum in virtute et honestate ponunt.

X. Quamuis autem illius multas etiam alias orationes recensere possem, ad ciuitates, ad principes, ad priuatos homines scriptas, quarum aliis populos ad vitam modeste agendam hortatur, aliis principes ad moderationem et legitimum imperium instituit, aliis priuatorum hominum vitam modestiorem efficit, praecipiendo, quid singulis faciendum sit: veritus, ne prolixitate orationis modum excedam, his omissis, vt ea, quae supra diximus, facilius intelligantur, et discrimen, quod est inter Isocratem et Lysiam, rectius perspiciatur, virtutibus eorum breuius comprehensis, ad exempla transibo. *Aliarum orationum capita.*

XI. Pri-

q *Wolfius* vertit: *ad vitam modeste agendam*: quasi legerit εἰς τὴν περὶ τὸν βίον σωφροσύνην, seu εἰς τὴν τῷ βίῳ σωφροσύνην. Sed quid si pro τὸν βίον reponamus κόσμον? articulus certe, qui a sequentibus membris abest, vulgatam lectionem suspectam reddit: et κόσμον ac σωφροσύνην in primis decere promiscuam ciuium multitudinem, satis notum est: sicut etiam paulo post (v. 7.) priuatorum hominum vitas esse vult κοσμίους. Quod si vulgatam lectionem retinere mauis, potes etiam vertere: *ad vitae subsidia augenda, et moderationem in tota vita obseruandam. Sylb.*

r For-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ιά. Πρώτην μὲν τοίνυν ἔφην ἀρετὴν εἶναι λόγων, τὴν καθαρὰν ἑρμηνείαν· ἐν ᾗ διαλλαγὴν ἡδεμίαν εὕρισκον παρ' ἑδέτερῳ. ἔπειτα τὴν ἀκρίβειαν τὴν διαλεκ]θ τῆς τότε συνήθους, καὶ ταύτην ἑώρων ὁμοίαν παρ' ἀμφοτέροις. μετὰ ταῦτ' ἐπελογιζόμην, ὅτι τοῖς κυρίοις καὶ συνήθεσι καὶ κοινοῖς ὀνόμασιν ἀμφότεροι κέχρηνται· ἡ δ' Ἰσοκράτους λέξις, προσλαβοῦσά τι τῆς τροπικῆς κατασκευῆς, [r] μέχρι τοῦ μὴ λυπῆσαι προῆλθε. τῆς δὲ σαφηνείας καὶ τῆς ἐναργείας ἀμφοτέρους κρατεῖν ἀπεφηνάμην· ἐν δὲ τῷ συντόμως ἐκφέρειν τὰ νοήματα Λυσίαν μᾶλλον ἡγέμην ἐπιτυγχάνειν· περὶ τὰς αὐξήσεις Ἰσοκράτην κατορθοῦν ἄμεινον ἐδόκουν. ἐν τῷ συρρέφειν τὰ νοήματα καὶ ῥογγύλως ἐκφέρειν ὡς πρὸς ἀληθινὸς ἀγῶνας ἐπιτήδειον Λυσίαν ἀπεδεχόμην. ἐν ταῖς [s] ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους εὕρισκον δεξιούς· τῆς δὲ χάριτος καὶ τῆς ἡδονῆς ἀναμφιλόγως ἀπεδίδουν τὰ πρωτεῖα Λυσίᾳ. τὸ μεγαλοπρεπὲς ἠρῶον παρ' Ἰσοκράτει· τὸ πιθανὸν καὶ πρέποντος ἑδέτερον ἐδόκουν ἀπολείπεσθαι. ἐν τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων Λυσίαν μὲν ἀφελέστερον ἔκρινον, Ἰσοκράτην δὲ περιεργότερον· καὶ τὸν μὲν τῆς ἀληθείας πιθανώτερον εἶναι, τὸν δὲ τῆς [t] κατασκευῆς ἀθλητὴν ἰσχυρότερον.

ιβ'. Ταῦτα ἔφην περὶ τῆς λέξεως τῆς ἑκατέρου. τῶν δὲ πραγμάτων ποιούμενος ἐξέτασιν, τὴν μὲν εὕρεσιν θαυμαστὴν παρ' ἀμφοῖν κατελαβόμην, καὶ ἔτι τὴν κρίσιν

Capita comparationis inter Isocratem et Lysiam.

XI. Primam igitur orationis virtutem esse dixi puram elocutionem: in qua differentiam vllam apud neutrum inuenio. Deinde diligentem obseruationem sermonis tunc vsitati: hanc etiam similem apud vtrumque video. Post haec, propriis et receptis et communibus verbis ambos esse vsos, animaduerti: Isocratis autem dictionem tantisper progressam esse vsurpatione troporum, vt ne molestiam pareret. Perspicuitatem et euidentiam tenere vtrumque pronunciaui: breuitate sententiarum Lysiam feliciorem esse, amplificationes succedere melius Isocrati, duxi: sententiis in compendium contrahendis, et rotunde efferendis, Lysiam, vt ad vera certamina idoneum, approbaui. In moribus exprimendis vtrumque dextrum reperi: sed gratiae et iucunditatis citra controuersiam primas Lysiae detuli. Heroica magnificentia apud Isocratem reperitur: probabilitate et decoro neuter mihi destitui visus. In compositione verborum Lysiam simpliciorem, curiosiorem Isocratem, iudico: et alterum, instar docti pictoris, aut statuarii, veritatem artificiosius exprimere; alterum in confirmando et exornando veluti pugilem robustiorem esse.

XII. Haec sunt, quae de dictione vtriusque dixerim. Iam cum in res ipsas inquirerem, inuentionem apud vtrosque admirabilem deprehendi, atque etiam iudicium. Collo-

[r] Forsan, μὴ in καὶ verso, legendum: μέχρι τοῦ καὶ λυπῆσαι προῆλθε, *eousque processit, vt etiam offendat.* sic certe supra, p. 539. v. 9. tantum apud *Isocratem* dicit esse figurarum ornatum, vt is saepenumero reliquam compositionem laedat, aureasque auditorum offendat: et p. 159. v. 2. [ed. *Hudf.*] dicit, τὸ τῶν σχηματισμῶν ἄμετρον in eius compositione esse οὐκ ἀνεκτόν. Sic et *Fabius* de illo: *adeo diligens, vt cura eius reprehendatur.* Vulgata lectione retenta, *Wolfius* vertit: *tantisper progressam esse vsurpatione troporum, vt ne molestiam pareret. Sylb.*

[s] Ἠθοποιΐα μίμησίς ἐστιν ἤθους ὑποκειμένου προσώπου, et ἠθοποιεῖν, λόγους ἁρμόζοντας, ἢ ἤθη, ποιεῖν. Supra dixit, *Isocratis* λέξιν εἶναι ἠθικήν, p. 538. v. 3. quare hic ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις malim vertere: *in exprimendis lenioribus affectibus:* quam pro rhetorica figura accipere. *Wolf.*

[t] Κατασκευὴ rhetoribus fere confirmationem, vt ἀνασκευὴ refutationem, significat. sed latius patet vocabulum τῆς κατασκευῆς, vt pro artificiosa totius orationis compositione et structura, vt videre licet p. 541. v. 16. seu pro apparatu et copiis accipiatur. Videtur alludere ad illud *Philippi Macedonis* dictum, qui *Isocratem* pugili, *Demosthenem* vero militi comparabat. τῆς κατασκευῆς ἀθλητὴν igitur fortasse licebit pro eo exponere, qui magnis viribus in id incumbat, quod tractandum susceperit, animoseque perficiat: idque ita, vt tota ratio eius non tam ad seriam pugnam, quam ad pompam et spectatorum voluptatem, referatur. huc enim pertinet, quod supra dixit, (p. 538. v. 10.) eius compositionem esse πεποιημένην μᾶλλον εἰς εὐμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην. *Wolf.*

[u] Fastu

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῇ δὲ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων, καὶ τοῖς μερισμοῖς τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ τῇ καθ' ἕκαστον εἶδος ἐξεργασίᾳ, τοῖς τ' ἄλλοις ἅπασι τοῖς ἐν τῷ πραγματικῷ τόπῳ θεωρήμασι, παρὰ πολὺ προτερεῖν ἡγήμην Ἰσοκράτην Λυσίου. κατὰ δὲ τὴν λαμπρότητα τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς προαιρέσεως, πλεῖον διαφέρειν, ἢ παιδὸς ἄνδρα, ὡς ὁ Πλάτων εἴρηκεν· εἰ δὲ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ῥητόρων, ὅσοι φιλοσόφως τῶν μαθήματος τούτου προέστησαν. τῆς μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον, καὶ τῶν σχηματισμῶν τῆς λέξεως τὸ μειρακιῶδες, οὐκ ἐδοκίμαζον. διαλεύει γὰρ ἡ διάνοια πολλάκις τῷ ῥυθμῷ τῆς λέξεως, [u] καὶ τὸ κομψὸν λείπεται τὸ ἀληθινόν· κράτιστόν τ' ἐπιτήδευμα ἐν διαλέκτῳ

Collocatione autem enthymematum, et distributionibus epicherematum, et cuiusque generis expolitione, et aliis vniuersis, quae in rerum tractatione considerantur, longe duco Lysiae Isocratem antecellere. Splendore quidem argumentorum, et philosophico instituto, tantum illi praestare, quantum puero virum, vt Plato dixit, et (si vera dicenda sunt) caeteris oratoribus omnibus, quicunque in hoc doctrinae genere dextre ac erudite versati sunt. Rotundum autem periodorum ductum et iuueniles dictionis conformationes non probaui. Seruit enim saepe sententia dictionis numero: nec tam habetur ab eo veritatis, quam elegantiae, ratio. Rectissime autem faciunt, qui in oratio-

Elocutionis Isocraticae reprehensio.

u Fastu ac nimia elegantia veritas amittitur. Verba sic construe: τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ ὁμοιότατον τῷ κατὰ φύσιν, κράτιστον ἐπιτήδευμα (per appositionem) ἐν διαλέκτῳ πολιτικῇ, λείπεται τῷ κομψῷ. atque eam ego distinctionem nouae periodi, et subintellectionem, (sc. ὅπερ ἐστὶ κράτιστον ἐπιτήδευμα) in vertendo secutus sum: non quod eam veram putarem, sed quia mihi commodior ad vertendum esse videbatur. πολιτικὴν autem διάλεκτον hic intellige περὶ τὸ δημηγορικὸν καὶ συμβουλευτικὸν, ἢ ἐκκλησιαστικὸν γένος, id est de suasoriis; ἐναγώνιον, de forensibus, seu iudicialibus orationibus, vt exempla postulant. τὸ ἀληθινὸν *Plato* etiam vsurpauit ad hunc modum in *Cratylo*; νῦν, inquit, τῆς Φερεφάττης ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐσχημίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας. *Wolf.*

x Sic

πολιτικῇ καὶ ἐναγωνίῳ, τὸ ὁμοιότατον τῷ κατὰ φύσιν. βούλεται δὲ ἡ φύσις τοῖς νοήμασιν ἕπεσθαι τὴν λέξιν, ἐν τῇ λέξει τὰ νοήματα. συμβάλλῳ δὲ δὴ περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης λέγοντι, καὶ ἰδιώτῃ τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντι κίνδυνον ἐν δικασταῖς, τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτ' ἐκ οἶδα ἥντινα δύναιτ' ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν· μᾶλλον δ' οἶδα, ὅτι καὶ βλάβης ἂν αἰτία γένοιτο. χαριεντισμὸς γὰρ πᾶς, [x] ἐν σπουδῇ καὶ καλῶς γινόμενος, ἄωρον πρᾶγμα καὶ πολεμιώτατον ἐλέῳ.

ιγ'. Οὗτος δ' [y] ἐκ ἐμὸς ὁ λόγος πρώτου μὰ Δία· ἐπεὶ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν ταύτην εἶχον ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν δόξαν. Φιλόνικος μὲν γὰρ ὁ διαλεκτικὸς, τὴν ἄλλην κατασκευὴν τῆς λέξεως ἐπαινῶν τἀνδρὸς, μέμφεται τῆς [z] καινότητος ταύτης καὶ τοῦ φορτικοῦ· εἰκέναι τε

orationis ciuili et ad victoriam comparato genere proxime naturam sequuntur. Sic autem natura fert, vt dictio sententias sequatur, non vt sententiae dictionem. Consiliario certe de bello et pace differenti, et homini priuato apud iudices capitis causam dicenti, venusta ista, et theatrica, et iuuenilia, equidem non video, quid afferre possint vtilitatis: immo vero posse fieri scio etiam pernicioſa. Omnes enim in re seria verborum deliciae, etiam non ineptae, intempestiuae sunt, et commiserationi plurimum aduersantur.

XIII. Neque vero, medius fidius, primus ego haec dico; sed et veterum complures idem hoc de eo senserunt. Nam Philonicus dialecticus, cum reliquum dictionis eius apparatum probet, nouitatis affectationem hanc et tumorem reprehendit: eumque pictori compa-

Iudicium Philonici dialectici, et Hieronymi philosophi.

x Sic ordinanda sunt verba: πᾶς χαριεντισμὸς, καὶ καλῶς γενόμενος, ἐστὶν ἄωρον πρᾶγμα ἐν σπουδῇ. *Wolf.* Verum sic lege: χαριεντισμὸς πᾶς ἐν σπουδῇ κεἰ καλῶς γενόμενος ἄωρον πρᾶγμα etc. *omnis affectatio elegantiae in re seria, et in aduersis, intempestiua res est, et misericordiae alienissima. Casaub.* ad *Persium*, p. 128.

y Alludere videtur ad locum *Euripidis* in *Melanippe*, citatum supra, p. 301. v. 9. *Sylb.*

z Καινότητος vocabulum agnoscit et *Wolfii* versio: alioqui

φησὶν αὐτὸν ζωγράφῳ ταῖς αὐταῖς ἐσθήσεσι καὶ τοῖς αὐτοῖς σχήμασι πάσας ἐπικοσμοῦντι τὰς γραφάς. ἅπαντας γοῦν (ᵃ φησὶν) εὕρισκον τοὺς λόγους αὐτῷ τοῖς αὐτοῖς τρόποις τῆς λέξεως ᵇ κεχρημένους· ὡς ἐν πολλοῖς τεχνικῶς τὰ καθ' ἕκαστα ἐξεργαζόμενον, ᶜ τοῖς ὅλοις ἁρμόττειν παντελῶς φαίνεσθαι, διὰ τὸ μὴ προσηκόντως τοῖς ὑποκειμένοις τῶν ἠθῶν φράζειν. Ἱερώνυμος δὲ ὁ φιλόσοφός φησιν, ἀναγνῶναι μὲν ἄν τινα δυνηθῆναι τοὺς λόγους αὐτῷ καλῶς, δημηγορῆσαι δὲ τήν τε φωνὴν καὶ τὸν τόνον ἐπάραντα, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κατασκευῇ μετὰ τῆς ἁρμοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν, ἃ παντελῶς. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων, παραιτεῖσθαι, τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον· διολισθαίνειν γὰρ αὐτὸν τῇ λειότητι διὰ παντός· τὸ δὲ κεκραμένον καὶ παντοδαπὸν ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει, καὶ τὸ ταῖς παθητικαῖς ᵈ ὑποθέσεσι διειλημμένον, ὑπερβεβηκέναι. καθόλου δέ φησιν αὐτὸν εἰς ἀναγνώστου παιδὸς φωνὴν καταδύντα, μήτε τόνον, μήτε πάθος, μήτε ὑπόκρισιν δύνασθαι φέρειν. πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις εἴρηται, περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι γράφειν. ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔστι τῆς Ἰσοκράτους λέξεως τεθείσης καταφανὴς ὅ τε τῶν περιόδων ῥυθμὸς, ἐκ παντὸς διώκων τὸ γλαφυρὸν, καὶ τῶν σχημάτων τὸ μειρακιῶδες περὶ τὰς ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις κατατριβόμενον. καὶ ὁ τὸ γένος μέμφομαι τῶν σχημάτων· πολλοὶ γὰρ αὐτοῖς ἐχρήσαντο καὶ συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν· ἀλλὰ τὸν πλεονασμόν.

ιδ'. ᵉ Τῷ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γίνεσθαι, μηδ' ἐν ὥρᾳ, προσίσασθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. ἔν γ' οὖν τῷ Πανηγυρικῷ, τῷ περιβοήτῳ λόγῳ, πολύς ἐστιν ἐν τοῖς τοιούτοις

comparat, qui veſtibus et geſtibus iiſdem picturas omnes exornet. In omnibus certe orationibus eius eoſdem tropos dictionis (inquit) inueni. Itaque cum in multis ſingula artificioſe perficit, in toto prorſus indecorus videtur; propterea quod propoſitis rebus non congruenter dicit. Hieronymus vero philoſophus ait, orationes eius eleganter quidem legi poſſe; ſed in concione, altiore et contentiore voce, et (hac quidem ſtructura) cum actione decenti pronunciari poſſe nequaquam. Nec enim admittere (id quod maximum ſit, et ad permouendum populum aptiſſimum) affectuum vehementiam, et viuum quendam vigorem, cum ipſe lenitati perpetuo ſeruiat; temperationem vero et varietatem, cum intentione et remiſſione, tum interpoſitis acrioribus affectibus diſtinctam, transſi-

qui putarit fortaſſe aliquis, conuenientius eſſe κενότητος. *Sylb.*

a Incluſum φησὶν additum ex *Wolfii* verſione. *Sylb.*

b Quid ſi legamus κεχρωσμένους, *coloratas? Wolf.*

c *Oporini* et *Stephani* editio habet τοῖς ὀλίγοις. quod ad πολλοῖς commode refertur: ſed τοῖς ὅλοις ad τὰ καθέκαστα magis quadrare videtur. *Sylb.*

d Malim ὑπενθέσεσι, i. e. interponendis acrioribus affectibus. *Wolf.*

e Τῷ

transſilierit. Denique pueri lectoris vocem ita eum repraeſentare dicit, vt neque contentionem, neque affectum, neque actionem ferre poſſit. Multi etiam alii haec et his ſimilia dixerunt, de quibus mihi nihil neceſſe eſt ſcribere. Nam ſi ipſa Iſocratis dictio prolata fuerit, euidenter et periodorum rhythmus, vndique concinnitatem conſectans, et iuuenile quoddam figurarum ſtudium, quod in contentione contrariorum conteritur, et in comparibus et ſimiliter finitis perſpicietur. Neque ego figurarum genus ipſum reprehendo, quo multi, cum rerum geſtarum ſcriptores, tum oratores, vſi, orationem tanquam floſculis ornare voluerunt; ſed earum rerum redundantiam. *Figurae Iſocraticae.*

XIV. Quod enim hoc et ſine modo fiat, et intempeſtiue, auribus faſtidium quoddam inde oboriri dico. In *Panegyrica* certe, celeberrima illa oratione, multus eſt in figuris huiuſmodi: * „Et pluri-

ᵉ Τῷ γὰρ excuſari poteſt; vt ſit ſignificatio cauſae, pro διὰ τὸ μὴ γίνεσθαι. ſc. τὸν πλεοναμόν. verior tamen lectio eſſe videtur τὸ γὰρ, accuſandi caſu. *Wolf.*

* *Haec de figuris Iſocraticis a Graecis rectius iudicantur. Noſtra enim interpretatio ſenſum praecipue ſpectat, de verbis ac ſyllabis annumerandis non perinde ſollicita. Wolf.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

„Πλείσων μὲν ἂν ἀγαθῶν αἰτίους, καὶ μεγίστων ἐπαίνων ἀξίους ἡγῆμαι.“ ἐνταῦθα γὰρ ὁ μόνον τῷ κώλῳ τὸ κῶλον ἴσον, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασι· τῷ μὲν „Πλείσων,“ τὸ „Μεγίστων·“ τῷ δ' „Ἀγαθῶν“ τὸ „Ἐπαίνων·“ τῷ δ' „Αἰτίους“ τὸ „Ἀξίους.“ καὶ αὖθις· „Οὐδὲ ἀπέλαυον μὲν ὡς ἰδίων, ἠμέλων „δὲ ὡς ἀλλοτρίων·“ τό τε γὰρ κῶλον τὸ δεύτερον τῷ κώλῳ (τῷ πρὸ αὐτῦ) πάρισον· καὶ τῶν ὀνομάτων τῷ μὲν „Ἀπέλαυον“ τὸ „Ἠμέλων“ ἀντίθετον· τῷ δ' „Ἰδίων“ τὸ „Ἀλλοτρίων.“ οἷς ἐπιτίθησιν· „Ἀλλ' ἐκήδοντο μὲν ὡς οἰκείων, ἀπείχοντο δὲ, „ὥσπερ χρὴ τῶν μηδὲν προσηκόντων.“ ἀντίκειται γὰρ δὲ πάλιν κἀνταῦθα, τῷ μὲν „Ἐκήδοντο“ τὸ „Ἀπείχοντο· τῷ δ' „Οἰκείων“ τὸ „Μηδὲν προσηκόντων.“ καὶ ὅπῳ ταῦθ' ἱκανά· ἀλλ' ἐν τῇ μετὰ ταῦτα περιόδῳ πάλιν ἀντιστρέφει, τῷ μὲν „Αὐτός τε μέλλοι μάλιστα εὐδοκιμήσειν·“ τὸ ἐπιφερόμενον· „Καὶ τοῖς παισὶ μεγάλην δόξαν καταλείψειν·“ τὸ δὲ· „Οὐδὲ τὰς θρασύτητας τὰς ἀλλήλων ἐζήλων·“ τὸ συναπτόμενον αὐτῷ· „Οὐδὲ τὰς τόλμας τὰς καθ' ἑαυτῶν ἤσκων.“ καὶ ὃδὲ μικρὸν διαλιπὼν ἐπιφέρει τὸ

plurima beneficia contuliſſe, et laudes maximas meruiſſe. Hic enim non tantum membrum membro reſpondet, ſed etiam verba verbis, videlicet: „Plurima„ et „Maxima;„ „Beneficia„ et „Laudes;„ „Contuliſſe„ et „Meruiſſe.„ Et rurſus: „Neque fruebantur vt propriis, negligebant vt aliena.„ Secundum enim membrum compar eſt priori; et vocabula: „Fruebantur„ et „Negligebant,“ „Propriis„ et „Aliena: „opponuntur. quibus adiicit: „Sed curabant tanquam propria, ita vero abſtinebant, vt abſtinere debet prorſus alienis.„ Rurſus enim et iam hic oppoſita ſunt: „Curabant„ et „Abſtinebant,“ „Propria„ et „Prorſus alienis.„ Ac ne his quidem eſt contentus, ſed in ea periodo, quae ſequitur, rurſum conuertuntur, hoc: „Et ipſe maxime celebrabitur:„ et quod mox infertur: „Liberis maximam gloriam relinquet.„ Cumque poſuiſſet: „Neque alter alterius confidentiam mirabantur:„ ſubiungit: „Neque audaciam contra ſe metipſos exercebant.„ nulloque plane interuallo interpoſito, infert:

τοις· „Ἀλλὰ δεινότερον μὲν ἐνόμιζον εἶναι, κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, ἢ καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθνήσκειν. ἔκδν καὶ δεύτερον τῷ μὲν „Καλῶς“ τὸ „Κακῶς ἀντίστροφον· τῷ δ' „Ἀκούειν“ τὸ „Ἀποθνήσκειν„ πάρισον. [f]εἰ μέτριος ἦν μέχρι δεῦρο, ἀνεκτός· ἀλλ' ἔκ ἀνήσει. πάλιν γὰν ἐν τῇ μετ' αὐτὴν περιόδῳ τίθησιν· „Ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδὲν δεήσει πολλῶν γραμμάτων, ἀλλ' ὀλίγων συνθημάτων, καὶ περὶ τῶν κοινῶν καὶ περὶ τῶν ἰδίων ὁμονοήσουσιν„. ἔκδν τὸ „Γραμμάτων„ καὶ „Συνθημάτων„ πάρισον· καὶ τὸ „Πολλῶν„ καὶ „Ὀλίγων„, καὶ „Κοινῶν„ καὶ „Ἰδίων„, ἀντίθετα. ἔπειθ' ὥσπερ ἀδὲν εἰρηκὼς τοιοῦτον, ἀθρόαις ἐπικλύσει ταῖς παρισώσεσιν, ἐπιφέρων [g]ταυτίκα· „Τὰ τῶν ἄλλων διώκειν θεραπεύοντες, ἀλλ'

fert: „Sed grauius exiſtimabant eſſe, male audire a ciuibus, quam honeſte pro patria oppetere.„ Denuo igitur inter ſe conuertuntur „Honeſte„ et „Male:„ item, „Audire„ et „Oppetere„ comparia ſunt. Si hactenus ſibi indulſiſſet, ferri poſſet: ſed non deſinet. Rurſum enim in ſequente periodo ponit: „Bonis viris nihil opus eſſe multis ſcriptis, ſed paucis ſignis, vt de rebus publicis priuatiſque conſentiant.„ Comparia ſunt „Scriptis et Signis: „Multis„ vero et „Paucis,“ item „Publicis et Priuatis,“ contrapoſita. Poſtea, tanquam nihil tale dixerit, denſis comparibus, tanquam fluctibus, obruet, inferens mox: „Aliorum res adminiſtrabant, curando, et non exagi-

f Ante εἰ deeſſe videtur copulatiua καί. quod loquendi genus alibi occurrit. *Wolf.* Hoc in loco video haerere multos: at ſi interpunctionis ſedem mutent, haerere deſinent. Sic autem eſt mutanda illa ſedes, vt, quae poſt δεῦρο eſt, poſt ἦν ponatur, hoc modo: εἰ μέτριος ἦν, μέχρι δεῦρο ἀνεκτός. Perinde ac ſi diceret: Si modum tenere ſciret, nequaquam vlterius perrexiſſet, ac tolerari certe huc vſque potuiſſet; verum ἔκ ἀνήσει. *Steph.* Diatrib. in *Iſocr.* p. 13.

g *Wolfius* legit αὐτίκα, *ſtatim.* quod ſi non placeat, legere poteris ταὐτὶ, *haec. Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐχ ὑβρίζοντες τὰς Ἕλληνας· καὶ στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖ
αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῶν· καὶ μᾶλλον ἐπιθυ
μοῦντες ἡγεμόνες, ἢ δεσπόται, προσαγορεύεσθαι, κα
σωτῆρες, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες, ἀποκαλεῖσθαι· τῷ ποιεῖ
εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ' ὰ βίᾳ [h]προσκα
ταστρεφόμενοι· πιστοτέροις μὲν τοῖς λόγοις, ἢ νῦν τοῖς ὅρ
κοις, χρώμενοι· ταῖς δὲ συνθήκαις ὥσπερ ἀνάγκαις ἐμ
μένειν ἀξιοῦντες». καὶ τί δεῖ τὰ καθ' ἕκαστα διεξιόντα
μηκύνειν; ὀλίγα γὰρ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐ
τῷ κεκόμψευται σχημάτων. οἱ μέντοι γ' ἐπὶ τελευτ
τῷ βίῳ γραφέντες λόγοι [i]ἧττόν εἰσι μειρακιώδεις, ὡ
ἂν οἶμαι, τελείαν ἀπειληφότες τὴν φρόνησιν παρὰ τ
χρόνῳ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ ταῦτα.

exagitando Graecos; existimantes, imperandum illis esse, no
insultandum illis esse; et duces potius cupientes, quam dom
ni, appellari; et seruatores, non euersores, vocari; benefi
ciendo ciuitates allicientes, non vi euersas subigentes; verbi
fide maiore dignis vtentes, quam nunc iureiurando, in foeder
tanquam in necessitate manendum esse statuentes.„ Sed quo
sum attinet singulis percensendis immorari? Nam tota fere ora
tio talibus ab eo figuris, quasi calamistris, inusta est. Verum
orationes, quas sub vitae finem scripsit, minus sunt iuuenile
vt quas ipsa scilicet aetas prudentius informarit atque perfec
rit. Ac de his quidem haec dixisse sufficiat.

Orationes canescentes meliores.

XV

h Καταστρεφόμενοι malit *Steph.* vt duobus modis conueniret cum προσαγόμενοι. i. e. vt non modo essent parisa, sed etiam ab eadem propositione vtrumque inciperet. *Diatrib.* IV. p. 14.

i Ἧττόν εἰσι μειρακιώδεις, τελείαν ἀπειληφότες τὴν φρόνησιν] Quantum aetate procedebat, tantum relaxabat sese a numerorum necessitate, vt scribit *Cicero* in Oratore. Verum, pa
ce tantorum virorum, non it
dicio id fecit *Isocrates*; sed de
speratione praeteriti ornatus
quod scribit ipse oratione ad
Philippum Macedonem. Qua
re minorem eo nomine laudem
meretur *Isocrates*, quam Ora
tores illi, quos iudicio modum
huic rei statuisse constat. Vide
Victorium l. II. c. 17. Var. Lect.
Voss. de Instit. Orat. l. IV. c. 5

k Δει

ιέ. Ὥρα δ' ἂν εἴη καὶ τῶν παραδειγμάτων ἅψα
σθαι, καὶ [k]δεῖξαι, τίς ἐστι τούτοις ἡ τῆ ῥήτορος ἰσχύς.
ἅπαντα μὲν ἦν τὰ γένη τῶν προβλημάτων, καὶ πάσας
τὰς ἰδέας τῶν λόγων, ἀμήχανον ἐν ὀλίγῳ δηλῶσαι· ἀρ
κεῖ [l]τε μία τε δημηγορία παραληφθεῖσα, καὶ λόγος
εἷς [m]ἐκ δικανικῶν· ὁ μὲν ἦν συμβουλευτικὸς λόγος ἐστὶν,
ἐν ᾧ παρακαλεῖ τοὺς Ἀθηναίους διαλύσασθαι μὲν τὸν
συμμαχικὸν κληθέντα πόλεμον, ὃν ἐπολέμουν πρὸς αὐ
τοὺς Χῖοί τε καὶ Ῥόδιοι, καὶ οἱ τούτων σύμμαχοι· παύ
σασθαι δὲ πλεονεκτοῦντας καὶ τῆς κατὰ γῆν καὶ κατὰ
θάλατταν ἐπιθυμοῦντας ἀρχῆς· διδάσκων, ὡς ἔστιν ἐ
μόνον κρείττων ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ ὠφε
λιμωτέρα. τὸ μὲν οὖν ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς
ἀγωγῆς, καὶ τῶν περιόδων ὁ χαριεντισμὸς, ἔνεστι κἀν
τούτοις· τὰ δὲ θεατρικὰ τῶν σχημάτων τεταμιευμένως
παρείληπται. ταῦτα μὲν δὴ παρορᾶν δεῖ τοὺς ἀναγινώ

XV. Nunc tempestiuum fuerit exempla proferre, vnde, quae vis et facultas oratoris sit, appareat. Nullo autem modo fieri potest, vt omnia genera quaestionum, et omnes formae orationum, paucis explicentur. Vnam tamen concionem assumsisse, et vnam forensem orationem, satis fuerit. Oratio igitur *de Pace* suasionem continet: qua hortatur Athenienses, vt, composito bello sociali, quod contra eos gessere Chii et Rhodii, et horum socii, missam faciant auaritiam, et terrae marisque imperium affectare desinant: ac docet, iustitiam non tantum meliorem esse iniuria, sed etiam vtiliorem. Inest autem etiam in hac ductus supinus et extensus, et periodorum venustas: figurae vero, ad ostentationem comparatae, parcius insertae sunt. Haec igitur negligere lectores debent,

Argumentum orationis de Pace, et specimen suasionis.

k Δεῖξαι, τίς ἐστιν ἐν τούτοις, vel δεῖξαι τούτοις τίς ἐστιν, legendum censet *Wolfius*.

l *Wolfius* pro priore τε legit δέ. Sed possis etiam, retenta priore τε, pro posteriore substituere τις. *Sylb.*

m Idem pro ἐκ δικανικῶν in margine ponit τῶν δικανικῶν: et mox post ὁ μὲν ἦν inserendum putat περὶ τῆς εἰρήνης. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σκοντας, καὶ μὴ ἄξια ἡγεῖσθαι σπουδῆς, ὥσπερ κατ
ἀρχὰς ἔφην· τοῖς δ' ἄλλοις πάνυ προσέχειν τὸν νοῦν. ἄρ
χεται δὲ ὁ λόγος ἐνθένδε·

ιϛ'. „Ἅπαντες μὲν εἰώθασιν οἱ παριόντες ἐνθάδε,
ταῦτα μέγιστα φάσκειν εἶναι, καὶ μάλιστα σπουδῆς ἀξια
τῇ πόλει, περὶ ὧν αὐτοὶ μέλλωσι συμβουλεύειν. ὃ μὴ
ἀλλ' εἰ (n καὶ) περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων ἥρμοσε
τοιαῦτα προεισπεῖν, δοκεῖ μοι πρέπειν καὶ περὶ τῶν νυν
παρόντων (πραγμάτων) ἐντεῦθεν ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν.
ἥκομεν γὰρ ἐκκλησιάσοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης
ἃ μεγίστην ἔχει δύναμιν ἐν τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων,
καὶ περὶ ὧν ἀνάγκη τὸν ὀρθῶς βουλευσαμένους ἄμεινον τῶν
ἄλλων πράττειν. τὸ μὲν οὖν μέγεθος ὑπὲρ ὧν συνεληλύ
θαμεν, τηλικοῦτόν ἐστιν. ὁρῶ δ' ὑμᾶς οὐκ ἐξ ἴσου τῶν
λεγόντων τὴν ἀκρόασιν ποιουμένους, ἀλλὰ τοῖς μὲν προσ
έχοντας τὸν νοῦν, τῶν δ' ἡδὲ τῆς φωνῆς ἀνεχομένους. κα
θαυμαστὸν ἡδὲν ποιεῖτε. καὶ γὰρ τὸν ἄλλον χρόνον εἰώ-

debent, et non magno ſtudio digna ducere, vt initio dice
bam: caetera vero diligenter animaduertenda ſunt. Hoc au
tem eſt principium orationis:

XVI. „Solent omnes, qui ex hoc loco verba faciunt, e
dicere maximi eſſe momenti, et reipublicae plurimum inter
eſſe, de quibus ipſi conſilia daturi ſint. Verum ſi vllis aliis ne
gotiis tale conuenit exordium, eo nobis in his quoque nego
tiis vtendum eſſe cenſeo. Nam in hoc conuentu de pace
et bello deliberatur: quae duae res maximas in vita morta
lium vires habent, aliiſque feliciores neceſſario reddunt eos
a quibus prudenter adminiſtrantur. Ac magnitudo rerum,
propter quas conuenimus, tanta eſt: vos autem non ſimili
ſtudio omnium orationes audire video, ſed aliis auſculta
re, aliorum ne vocem quidem tolerare. id quod equi
dem nihil miror. Nam ſuperiori etiam tempore ſoliti
fuiſtis

n Incluſa καὶ abeſt a *Wolfii* additum ſubſtantiuum πραγμά-
editione. Ex eadem v. 9. των. *Sylb.*

o *Wol-*

θατε τὰς ἄλλας ἅπαντας ἐκβάλλειν, πλὴν τὰς ° συναγορεύοντας ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν· οἷς καὶ δικαίως ἄν τις ἐπιτιμήσειεν, ὅτι συνειδότες πολλὰς καὶ μεγάλας οἰκίας ὑπὸ τῶν κολακευόντων ἀναστάτους γεγενημένας, καὶ μισοῦντες ἐπὶ τῶν ἰδίων τὰς ταύτην ἔχοντας P τὴν τέχνην, ἐπὶ τῶν κοινῶν οὐχ ὁμοίως διάκεισθε πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ κατηγορεῖτε τῶν προσιεμένων καὶ χαιρόντων τοῖς τοιούτοις, αὐτοὶ μᾶλλον φαίνεσθε q τούτοις πιστεύοντες, ἢ τοῖς ἄλλοις πολίταις. καὶ γάρ τοι πεποιήκατε τὰς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν ἃ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν· ἐφ' οἷς καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν r συνερρύηκεν. ἅπασι γὰρ ἦν φανερὸν, ὅτι μᾶλλον ἥδεσθε τοῖς παρακαλοῦσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἢ τοῖς περὶ τῆς εἰρήνης συμβουλεύουσιν. οἱ μὲν γὰρ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν, ὡς τὰς κλήσεις τὰς ἐν

fuiſtis caeteros omnes eiicere, praeter eos, qui veſtris cupiditatibus aſſentarentur. in quo certe reprehendendi eſtis. Nam cum multas et magnas familias ab aſſentatoribus funditus euerſas eſſe ſciatis, et illa praeditos arte priuatim oderitis, publice non eodem animo erga illos affecti eſtis: ſed cum eos, qui adulatores admittunt, eorumque conſuetudine delectantur, accuſetis; vos ipſi plus illis creditis, quam reliquis ciuibus. eaque re effeciſtis, vt oratores, non quae ſint e republica, meditentur, ſed orationes vobis gratas excogitent: qualium habendarum cauſa multitudo eorum etiam nunc confluxit. Omnibus enim perſpicuum fuit, vos iis delectari magis, qui ad bellum adhortentur, quam his, qui pacem ſuadeant. Nam illi quidem ſpem nobis faciunt et poſſeſſionum, quae ſunt in

vrbi-

o *Wolfius* cum vulgatis *Iſocratis* editionibus legit: συναγορεύοντας ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις· ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειε. *Sylb.*

p Pro τὴν τέχνην *Iſocratis* codicem habere τὴν γνώμην, adnotauit *Stephanus.*

q *Wolfii* editio pro τούτοις habet τοῖς τοιούτοις. *Sylb.*

r Συνερρύηκεν pro vulgato ἐρρύηκεν repoſui ex eadem editione *Wolfiana.* *Sylb.*

s Ea-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ταῖς πόλεσι κομιώμεθα, καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες· οἱ δ' ἁδὲν [s]τοιοῦτον ὑποτείνουσιν, ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχειν δεῖ, καὶ μὴ μεγάλων ἐπιθυμεῖν παρὰ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ [t]σέργειν τὸ ἴσον· ὃ χαλεπώτατον πάντων τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων ἐστίν. ὥτω γὰρ ἐξηρτήμεθα τῶν ἐλπίδων, καὶ πρὸς τὰς δοκούσας εἶναι πλεονεξίας ἁπλήστως ἔχομεν, ὥς' ἁδὲ οἱ κεκτημένοι τὰς μεγίστας πλούτους μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσιν, ἀλλ' ἀεὶ τῶ πλείονος ὀρεγόμενοι, περὶ τῶν ὑπαρχόντων κινδυνεύουσι. διόπερ ἄξιόν ἐστι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις. λίαν γάρ τινές μοι δοκοῦσιν ὡρμῆσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, ὥσπερ ἀ τῶν τυχόντων συμβεβουλευκότων, ἀλλὰ τῶν θεῶν ἀκηκοότες, ὅτι κατορθώσομεν ἅπαντα, καὶ ῥα-

vrbibus illis, recipiendarum, et veteris potentiae recuperandae: hi vero tale nihil ostentant, sed quiescendum esse dicunt; neque res magnas per iniuriam appetendas, sed in pari et aequo iure acquiescendum: quo maximae hominum parti factu nihil est difficilius. Sic enim spe plerique pendemus, et ita insatiabili cupiditate rerum, quae aliquam vel iniusti lucri speciem habent, tenemur, vt ne locupletissimi quidem re sua familiari contenti viuant, sed in appetitione maiorum copiarum etiam quas habent opes in discrimen adducant. Quare prouidendum est, ne in similem nos quoque amentiam incidamus. Nimis enim mihi quidam ad bellum videntur esse incitati, non quasi plebeius aliquis consuluisset, sed tanquam dii immortales prosperrima quaeque nobis et facilem hostium victo-

s Eadem habet τοιοῦτο προτείνουσι. *Sylb.*

t Pro σέργειν τὸ ἴσον vulgatae *Isocratis* editiones habent σέργειν τοῖς παροῦσι. Vtrumque ferri potest: ego tamen posterius malim, quia sequitur: ὥτω γὰρ ἐξηρτήμεθα τῶν ἐλπίδων. antithesta igitur sunt, σέργειν τοῖς παροῦσιν et ἐξηρτῆσθαι τῶν ἐλπίδων. an vero tam eleganter sibi mutuo respondebunt, si legas σέργειν τὸ ἴσον? haud opinor. nolo tamen cum vllo digladiari, qui σέργειν τὸ ἴσον ad praecedentia referre maluerit. *Wolf.*

u In

δίως κρατήσομεν τῶν ἐχθρῶν. χρὴ δὲ τὸς νῦν ἔχοντας περὶ μὲν ὧν ἴσασι μὴ βουλεύεσθαι· περίεργον γάρ· ἀλλὰ [u]πράττειν, ὡς ἐγνώκασι· περὶ ὧν δ' ἂν βουλεύονται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅτι δ' ἂν τύχῃ γενησόμενον, ὥτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν. ὧν ὑμεῖς ἁδέτερον τυγχάνετε ποιοῦντες, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ταραχωδέστατα διάκεισθε. συνεληλύθατε γὰρ, ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξαι τὸ βέλτιον· ὥσπερ δ' ἤδη σαφῶς εἰδότες, ὃ πρακτέον ἐστὶν, ἃ θέλετε ἀκοῦσαι, πλὴν τῶν [x]εἰς ἡδονὴν δημηγορούντων. καίτοι προσῆκεν ὑμᾶς, εἴπερ ἐβούλεσθε ζητεῖν τὸ τῇ πόλει συμφέρον, μᾶλλον τοῖς ἐναντιουμένοις ταῖς ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν, ἢ τοῖς χαριζομένοις· εἰδότας, ὅτι τῶν ἐνθάδε παριόντων οἱ μὲν, ἃ βούλεσθε, λέγοντες, ῥαδίως ἐξαπατᾶν δύνανται. τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν

victoriam promisissent. Est autem prudentium hominum, de his, quae comperta habent, non deliberare, (superuacaneum enim fuerit) sed, quae decreuerunt, maturare. Quibus autem de rebus consultant, eas non exploratas sibi esse putare, sed coniectura quidem vti, et, in fortunae arbitrio euentum esse positum, existimare debent. Quorum vos neutrum facitis, sed in maxima versamini perturbatione. Nam ita quidem conuenistis, quasi ex omnibus sententiis id sit eligendum, quod maxime conducat: ita vero non nisi eos, qui grata et iucunda vobis dicunt, audire vultis, quasi iam noueritis, quid factu sit optimum. Enimuero decebat, si omnino quaereretis, quid e republica esset, eos audire studiosius, qui vestris sententiis aduersantur, quam illos, qui assentantur omnia. Nec enim ignoratis, ab his, qui ea, quae vos vultis, dicunt, facile vos posse decipi. Nam ad voluptatem audientis instituta oratio iudicio

u In vulgatis *Isocratis* exemplaribus legitur πράττειν ὡς ἐγνώκασιν, vt ad περὶ ὧν ἴσασι referatur constructio. *Wolf.*

x Πρὸς ἡδονήν (vt mox p. 570. v. 1.) malit *Wolfius.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

(ʸ ὑμᾶς) τὸ βέλτιστον. ὑπὸ δὲ τῶν μὴ πρὸς ἡδονὴν συμβουλευόντων οὐδὲν ἂν πάθοιτε τοιοῦτον. ὃ γάρ ἐστιν, ὅπως ἂν μεταπεῖσαι δυνηθεῖεν (ᶻ ὑμᾶς, μὴ φανερὸν τὸ συμφέρον καταστήσαντες. χωρὶς δὲ τούτων, πῶς ἂν ἄνθρωποι καλῶς δυνηθεῖεν) ἢ κρῖναι περὶ τῶν γεγενημένων, ἢ βουλεύσασθαι περὶ τῶν μελλόντων, εἰ μὴ τὰς μὲν λόγους τὰς τῶν ἐναντιωμένων παρ' ἀλλήλας ἐξετάζοιεν, αὐτοὶ δ' αὐτὰς κοινὰς ἀμφοτέροις ἀκροατὰς παράσχοιεν; θαυμάζω δὲ ᵃ τὰ τῶν πρεσβυτέρων, εἰ μηκέτι μνημονεύουσι, καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς ἀκηκόασιν, ὅτι διὰ μὲν τοὺς παραινοῦντας ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης οὐδὲν πώποτε κακὸν ἐπάθομεν· διὰ δὲ τοὺς ῥᾳδίως ᵇ πολεμεῖν αἱρεμένους μεγάλαις συμφοραῖς περιεπέσομεν. ὧν ἡμεῖς οὐδεμίαν ποιούμεθα μνείαν, ἀλλ' ἑτοίμως ἔχομεν, μηδὲν ᶜ εἰς τὸ

iudicio veluti caliginem offundit, quo minus id, quod vtile eſt, perſpiciatur. id quod ab his, qui veſtrum fauorem non aucupantur, metuendum non eſt. Nec enim vnquam a ſententia vos deducent, niſi, quid expediat, euidentiſſime demonſtrarint. Praeterea qui fieri poteſt, vt vlli vel de praeteritis recte iudicent, vel de futuris prudenter deliberent, niſi et contrarias inter ſe rationes contulerint, et aequos vtriſque auditores ſe praebuerint? Equidem miror, neque ſenes adhuc meminiſſe, nec adoleſcentes e quoquam audiuiſſe, per eos, qui pacem retinendam cenſuerunt, nihil vnquam nobis accidiſſe mali; eos autem, qui bella temere ſuſceperunt, nos in multas iam et magnas clades conieciſſe. Quae nos minime in memoriam reuocamus: ſed cum rebus noſtris ea ratione haud conſu-

y Incluſum ὑμᾶς abeſt a *Wolfii* editione.

z Incluſa a librariis omiſſa fuerant, ab vno ſcilicet δυνηθεῖεν ad alterum ſaltu facto. Ego cum *Wolfio* ex *Iſocratis* editione ſuppleui. Sed habent eaedem *Iſocratis* editiones ποιήσαντες pro *Wolfiano* καταστήσαντες. *Sylb.*

a Illud τὰ in vulgatis *Iſocratis* editionibus rectius omittitur. Sed fortaſſis legendum τῶν τε, quia ſequitur καὶ. *Wolf.*

b In iiſdem *Iſocratis* exemplaribus legitur: τὸν πόλεμον ἀναιρεμένους, πολλαῖς ἤδη καὶ μεγάλαις συμφ. vt adnotauit *Steph.*

c Εἰς τὸ μπροσθεν mauult *Wolf.*

d In-

πρόσθεν ἡμῖν αὐτοῖς πράττοντες, τριήρεις πληροῦν, καὶ χρημάτων εἰσφορὰς ποιεῖσθαι, καὶ βοηθεῖν, καὶ πολεμεῖν οἷς ἂν τύχωμεν, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίᾳ τῇ πόλει κινδυνεύοντες. τούτων δ' αἴτιόν ἐστιν, ὅτι προσῆκον ὑμᾶς ὁμοίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν ὥσπερ τῶν ἰδίων σπουδάζειν, ὑ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχετε περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ὅταν μὲν ὑπὲρ τῶν ἰδίων βουλεύησθε, ζητεῖτε συμβούλους τοὺς ἀμείνονα φρονοῦντας ὑμῶν αὐτῶν· ὅταν δ' ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐκκλησιάζητε, τοῖς μὲν τοιούτοις ἀπιστεῖτε καὶ φθονεῖτε, τοὺς δὲ πονηροτάτους τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα παριόντων ἐπαινεῖτε· καὶ νομίζετε, δημοτικωτέρους εἶναι τοὺς μεθύοντας τῶν νηφόντων, καὶ τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας τῶν εὖ φρονούντων, καὶ τοὺς τὰ τῆς πόλεως διανεμομένους τῶν ἐκ τῆς (ᵈ ἰδίας) οὐσίας ὑμῖν λειτουργούντων. ὥσ' ἄξιον θαυμάζειν, εἴ τις ἐλπίζει, τὴν πόλιν, τοιούτοις συμβούλοις χρωμένην, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδώσειν. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὅτι πρόσαντές ἐστιν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις, καὶ ὅτι, δημοκρατίας οὔσης, οὐκ ἔστι παρρησία, πλὴν ἐνθάδε μὲν

consulatur, tamen et classem in mare deducere, et tributa conferre, et auxiliari, et bella inferre quibusuis, parati sumus, quasi alienae vrbis periculo dimicemus. Quarum rerum causa haec est, quod, cum res publica non minori curae vobis esse debeat, quam priuata, vos erga illam non eodem modo affecti estis. Nam vestris quidem de rebus deliberantes, in consilium adhibetis eos, qui prudentia vobis antecellunt: cum autem de republica conuenistis, his quidem diffiditis et inuidetis, improbissimos vero eorum, qui suggestum conscendunt, laudatis, et populariores esse ducitis ebrios, quam sobrios, et amentes, quam eordatos, et eos, qui publicam pecuniam distribuunt, quam hos, qui de sua re familiari munera vobis obeunt. Quare mirum est, quemquam esse, qui speret, dum hi consultores audiuntur, melius actum iri cum republica. Ego vero, quam arduum sit aduersari vestris cupiditatibus, equidem non ignoro, et cum popularis respublica sit, non esse libertatem, nisi hic stoli-

d Incluſum ἰδίας e vulgatis *Iſocratis* editionibus addidit *Wolf.* requirit ipſa etiam ſententia. *Sylb.*

e Wol-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τοῖς ἀφρονεστάτοις καὶ μηδὲν ὑμῶν φροντίζουσιν, ἐν δὲ τοῖς θεάτροις τοῖς [e]κωμῳδοδιδασκάλοις. ὃ καὶ πάντων ἐστὶ δεινότατον, ὅτι τοῖς μὲν ἐκφέρουσιν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα τοσαύτην ἔχετε χάριν, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιοῦσι· πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήττοντας καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς ἅτω διατίθεσθε δυσκόλως, ὥσπερ πρὸς τοὺς κακόν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένους. ὅμως δὲ καὶ τούτων ὑπαρχόντων, οὐκ ἂν ἀποσταίην ὧν διενοήθην. παρελήλυθα γὰρ ὁ χαριούμενος ὑμῖν, οὐδὲ χειροτονίαν μνησεύσων, ἀλλ' ἀποφανούμενος, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων· πρῶτον μὲν, περὶ ὧν [f]ὁ πρύτανις προτίθησιν· ἔπειτα (καὶ) περὶ τῶν ἄλλων τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἔσται [g]τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης γνωσθέντων, ἂν μὴ περὶ τούτων ὀρθῶς λοιπὸν βουλευσώμεθα. φημὶ δ' οὐκ ἂν χρῆναι ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην μὴ μόνον πρὸς Χίους τε, καὶ Ῥοδίους, καὶ Βυζαντίους, καὶ Κώους, ἀλλὰ πρὸς πάν-

stolidissimo cuique, et vestri contemtori; in theatro comoediarum actoribus. idque omnium acerbissimum est, in maiore apud vos esse gratia, qui delicta vrbis nostrae foras ad alios Graecos efferunt, quam eos, qui de vobis bene merentur; his vero, qui castigant et monent, ita infensos et iniquos esse vos, quasi contra rempublicam fecissent. Quamuis igitur haec ita sint, non tamen ab instituto meo recedam. Non enim huc prodii gratificandi gratia, aut magistratus ambiendi causa; sed vt ea, quae sentio, dicerem: primum de his, quibus referunt consules, postea de caeteris etiam reipublicae negotiis. Nec enim vlla erit decretae pacis vtilitas, nisi reliquis etiam rebus recte consuluerimus. Pacem igitur esse faciendam censeo, non modo cum Chiis, et Rhodiis, et Byzantiis, et Cois, sed cum homi-

e *Wolfii* editio habet κωμῳδιδασκάλοις: quae syncope apud *Aristotelem* quoque a me obseruata est. Ego hic exemplar nostrum sequi malui: atque adeo sic idem *Wolfius* in suo libro emendauit. *Sylb.*

f In vulgatis *Isocratis* editionibus pluraliter est οἱ πρυτάνεις προτιθέασι. Sequens etiam καὶ inclusa ex iisdem addita est. *Sylb.*

g *Wolfius* mauult τῶν νῦν περὶ τῆς εἰρήνης γνωσθέντων, ἢν μὴ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ὀρθῶς βουλ.

τας ἀνθρώπους [h]κεχρῆσθαι ταῖς συνθήκαις, μὴ ταύταις, αἷς νῦν τινες γεγράφασιν, ἀλλὰ ταῖς γενομέναις ([i]μὲν) πρὸς βασιλέα καὶ Λακεδαιμονίους, προστατ]άσαις δὲ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους εἶναι, καὶ τὰς φρουρὰς ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόλεων ἐξιέναι, καὶ τὴν αὐτῶν ἔχειν ἑκάστους. τούτων γὰρ ὅτε δικαιοτέρας εὑρήσομεν, ὅτε μᾶλλον τῇ πόλει συμφερούσας.„

ιζ'. Ταῦτα προειπὼν, καὶ ὅτω διαθεὶς τοὺς ἀκούοντας πρὸς τὸν μέλλοντα λόγον ἐπιτηδείως, ἐγκώμιόν τε κάλλιστον τῆς δικαιοσύνης διαθέμενος, καὶ τὰ καθεστηκότα πράγματα μεμψάμενος, ἐπιτίθησι τούτοις τὴν σύγκρισιν τῶν τότ' ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους· „Τούτου δὲ ἕνεκα ταῦτα προεῖπον, ὅτι περὶ τῶν λοιπῶν οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντάπασιν ἀνειμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς. τίς γὰρ ἄλλοθεν ἐπελθὼν, καὶ μήπω συνδιεφθαρμένος ὑμῖν, ἀλλ' ἐξαίφνης ἐπισὰς τοῖς γενομένοις, οὐκ ἂν μαίνεσθαι καὶ παραφρονεῖν ἡμᾶς

hominibus vniuersis: et pactionibus vtendum, non his, quas nunc quidam scripserunt, sed illis, quae cum rege Persarum et Lacedaemoniis interceserunt; quae Graecos iubent esse liberos, et praesidia ex alienis vrbibus educi, et suam quosque ciuitatem tenere. quibus neque iustiores inueniemus, nec vrbi nostrae vtiliores.„

XVII. Haec praefatus, et sic auditorum animis ad ea, quae sequuntur, commode praeparatis, pulcherrimaque iustitiae laude inserta, et illo statu rerum vituperato, subiicit collationem hominum suae aetatis cum maioribus, ad hunc modum: „Haec eo praefatus sum, quod de caeteris sine omni dissimulatione, et prorsus aperte, apud vos dicere decreui. Quis enim, obsecro, est, qui peregre aduenies, nostrique erroris expers adhuc, si his rebus de improuiso interueniat, non delirare nos et insanire arbi-

h In *Isocratis* exemplaribus pro κεχρῆσθαι legitur καὶ χρῆσθαι, posito scilicet post ἀνθρώπους puncto semiperfectae periodi sus-

i Inclusa μὲν addita ex editione *Wolfii*.

penso. *Sylb.*

k Prae-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νομίσειεν, οἳ φιλοτιμώμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, καὶ τὴν πόλιν ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐγκωμιάζειν ἀξιῶμεν, ὧδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν, ἀλλὰ πᾶν τἐναντίον; οἱ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τοῖς βαρβάροις πολεμοῦντες διετέλεσαν· ἡμεῖς δὲ τὰς ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν βίον ποριζομένας ἐκεῖθεν ἀναστήσαντες ἐπὶ τὰς Ἕλληνας ἠγάγομεν. κἀκεῖνοι μὲν ἐλευθεροῦντες τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας, καὶ βοηθοῦντες αὐταῖς, τῆς ἡγεμονίας ἠξιώθησαν· ἡμεῖς δὲ, καταδουλούμενοι, καὶ τἀναντία τοῖς τότε πράττοντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἐκείνοις ἔξομεν, οἳ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα, καὶ τοῖς ἔργοις, καὶ ταῖς διανοίαις, τῶν καθ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας, [k] καὶ ἐξῆς· Οὕτως ὀλίγον αὐτῶν φροντίζομεν· ἓν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων· [l] ὡς θανάτῳ τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων,

arbitretur? Qui cum res a maioribus praeclare geſtas laudi nobis ducamus, et rempublicam noſtram eo nomine celebrandam exiſtimemus, tantum abeſt, vt eos vlla ex parte imitemur, vt plane contraria faciamus. Nam illi quidem pro Graecis contra barbaros pugnare non deſtiterunt: nos vero eos, qui in Aſia victum quaerebant, huc retractos contra Graecos duximus. Illis, dum Graecis vrbibus libertatem reſtituunt, dum opem ferunt, principatus Graeciae delatus fuit: nos, qui eaſdem ſeruitute premimus, qui plane diuerſum agimus, indignamur, eundem nobis honorem non haberi? cum inter dicta factaque noſtra et illorum tantum interſit, vt ipſi pro conſeruandis Graecis„ etc. *Et aliquanto poſt:* „Eaſdem ita contemnimus, vt, cum poena capitis in eum ſancita ſit, (ex vno enim etiam caetera iudicabitis) qui ſit ambitus conuictus, eos,

k Praetermiſſi hoc loco ſunt verſus circiter ſexaginta: quos, qui volet, ex vulgatis *Iſocratis* orationibus petere poterit. *Wolfius* ◦os cum ſua verſione inſeruit in hunc tractatum, qui ſubiungi ſolet editionibus *Iſocratis*. *Sylb.*

l ◦ως pro ὡς legit *Wolfius.*

m Αὐ-

τὰς τἄτο φανερώτατα ποιοῦντας στρατηγὰς χειροτονοῦμεν, καὶ τὸν πλείστας διαφθεῖραι δυνηθέντα τῶν πολιτῶν, τοῦτον ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων καθίσαμεν. σπουδάζοντες δὲ περὶ τὴν πολιτείαν οὐχ ἧττον, ἢ περὶ τὴν σωτηρίαν ὅλης τῆς πόλεως, καὶ τὴν δημοκρατίαν εἰδότες ἐν μὲν ταῖς ἡσυχίαις καὶ ταῖς ἀσφαλείαις [m] αὐξανομένην καὶ διαμένουσαν, ἐν δὲ τοῖς πολέμοις δὶς ἤδη καταλυθεῖσαν, πρὸς μὲν τὰς τῆς εἰρήνης ἐπιθυμοῦντας, ὡς πρὸς ὀλιγαρχικὰς ὄντας, δυσκόλως ἔχομεν, τὰς δὲ τὸν πόλεμον [n] ἀγαπῶντας, ὡς τῆς δημοκρατίας κηδομένους, εὔνους εἶναι νομίζομεν. ἐμπειρότατοι δὲ λόγων καὶ πραγμάτων ὄντες, ἔτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν [o] τῆς (αὐτῆς) ἡμέρας ἃ ταὐτὰ γινώσκομεν, ἀλλ' ὧν πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι, κατηγοροῦμεν, ταῦτα συνελθόντες χειροτονοῦμεν· ἃ πολὺν δὲ χρόνον διαλιπόντες, τοῖς (ᵖ ἐνταῦθα) ψηφισθεῖσιν, ἐπειδὰν ἀπίωμεν, πάλιν

eos, qui palam id faciunt, imperatores deligamus; et quo quiſque plures ciues corruperit, eo rebus a nobis maioribus praeficiatur. Praeterea cum de reipublicae forma non minus ſolliciti ſimus, quam de ſalute totius ciuitatis, nec ignoremus, popularem ſtatum tranquillis et pacatis rebus creſcere et confirmari, bellis vero iam bis ſublatum eſſe, pacis ſtudioſos, quaſi qui omnia ad paucorum arbitrium reuocare conentur, odimus; qui autem bella concitant, hos demum et populares et beneuolos eſſe putamus. Cum eloquentiſſimi ſimus, et rerum gerendarum peritiſſimi, ea temeritate ſumus, vt eadem die, de rebus iiſdem, non eadem decernamus; ſed quae domo egreſſi damnabamus, illa ipſa in concione ſuffragiis noſtris comprobemus; et paulo poſt domum regreſſi, quae hic decreta ſunt, denuo cauil-

m Αὐξομένην malit *Wolf.*

n Pro ἀγαπῶντας vulgata *Iſocratis* exemplaria habent ἐμποιοῦντας, vt *Steph.* et *Wolf.* adnotarunt. *Sylb.*

o In quibuſdam exemplaribus τῆς ἡμέρας, et ſeq. verſu ἐλθόντες: minus recte. *Sylb.*

p Incluſum ἐνταῦθα additum e *Wolfii* editione, itidemque τῶν κοινῶν p. 576. v. 4. *Sylb.*

q Περὶ

ἐπιτιμῶμεν. προσποιούμενοι δὲ σωφρονέστατοι τῶν Ἑλλήνων εἶναι, τοιούτοις χρώμεθα συμβούλοις, ὧν ἂν ἔσιν ὅστις ἂν ἀν καταφρονήσειε· καὶ τὰς αὐτὰς τάττομεν κυρίας (τῶν κοινῶν) ἁπάντων καθίσαμεν, οἷς οὐδεὶς ἂν τῶν ἰδίων οὐδὲν ἐπιτρέψειε.„

ιή. Τοιοῦτος μὲν δή τις ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς λόγοις ὁ ἀνήρ. ἐν δὲ τοῖς δικανικοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάνυ ἀκριβὴς καὶ [q]ἀληθινός, καὶ τῷ Λυσίᾳ χαρακτῆρι ἔγγιστα μὲν προσεληλυθώς, ἐν δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ εὐπρεπὲς ἔχων, ἔλαττον μέν, ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχων γε. [r]μηδεὶς δ' ἀγνοείτω ὑπολάβῃ, μηδ' ὅτι Ἀφαρεύς, ὁ [s]πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος, ἐν τῷ πρὸς Μεγακλείδην περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ [t]διορίζεται, μηδεμίαν ὑπὸ τῶ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι· μηδ' ὅτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης. ἐπίσταμαι γὰρ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων λεγόμενα· καὶ ὅτ' Ἀριστοτέλει πείθομαι ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ, ὅτ' Ἀφαρεῖ τάττω γ' ἕνεκα λόγου εὐπρεπῆ πλατυνομένῳ συντίθεμαι· ἱκανὸν δὲ ἡγησάμενος εἶναι τῆς ἀληθείας βεβαιωτὴν τὸν Ἀθηναῖον Κηφισόδωρον, ὃς καὶ συνεβίωσεν Ἰσοκράτει, καὶ γνησιώτατος ἀκροατὴς ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπολογίαν τὴν πάνυ θαυμαστὴν ἐν ταῖς πρὸς [u]Ἀριστοτέλη ἀντιγραφαῖς ἐποιήσατο, πιστεύω, γεγράφθαι λόγους τινὰς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἰς δικαστήρια, ὀλίγους μέντοι πολλούς· καὶ χρῶμαι παραδείγματι ἐξ αὐτῶν ἑνί· ὃ γὰρ [x]ἐγχωρεῖ πλείοσι· τῷ Τραπεζιτικῷ λεγομένῳ, ὃν ἔγραψε ξένῳ τινὶ τῶν μαθητῶν κατὰ Πασίωνος τοῦ τραπεζίτου. ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος·

cauillemur. Cum nos Graecorum ſapientiſſimos eſſe profiteamur, ab eorum conſiliis pendemus, quos nemo eſt qui non aſpernetur; et ſummae rerum omnium illos ipſos praeficimus, quibus nemo priuatim quicquam commiſerit.„

Tranſitio ad forenſe exemplum ex oratione Trapezitica.

XVIII. Talis igitur hic vir in ſuaſionibus eſt. In forenſibus autem caetera quidem valde accuratus et ingenuus, et Lyſiae characteri proximus; in compoſitione tamen molle illud et elegans minus habet ille quidem, quam in aliis, ſed habet tamen. Nemo autem me illud ignorare putet, vel quod Aphareus, priuignus et adoptiuus filius Iſocratis, in oratione *de Antidoſi* contra Megaclidem contendit, nullum argumentum forenſe a patre ſcriptum eſſe: neque illud etiam, quod faſciculos permultos iudicialium orationum Iſocratis circumferri dicit a bibliopolis Ariſtoteles. Etſi enim haec ab illis viris dici ſcio, tamen neque Ariſtoteli credo, qui huic viro ſordidam maculam adſpergere vult, neque propterea tamen Aphareo, honeſtam orationem fingenti, aſſentior: ſed idoneum veritatis approbatorem ratus Athenienſem Cephiſodorum, qui et familiariter cum Iſocrate vixit, et auditor eius maxime germanus fuit, et praeceptoris aduerſus Ariſtotelis criminationes defenſionem illam prorſus admirabilem edidit; credo, virum hunc ſcripſiſſe nonnullas orationes, quae in iudiciis dicerentur, non multas tamen: et exemplo vtor vna ex illis, (plures enim proferre temporis anguſtia non patitur) quae *Trapezitica* inſcribitur, quam hoſpiti cuidam contra Paſionem menſarium ſcripſit. Eſt autem huiuſmodi oratio:

XIX.

q Περὶ ἀληθινῶ λόγω vide *Hermogenem* περὶ ἰδεῶν, l. 2. c. 6. *Wolf.*

r Plenius et rectius legemus: μηδεὶς δέ μ' ἀγν. ὑπολ. *Wolf.*

s Πρόγονος, *priuignus*, natus, antequam Iſocrates cum Plathane matrimonium contraxiſſet. alias πρόγονοι *maiores* ſunt; vt Hercules eſt πρόγονος Philippi Macedonis. *Wolf.*

t Διϊσχυρίζεται pro διορίζεται legendum cenſet *Wolf.*

u Ἀριστοτέλη] Siculum illum *Ariſtotelem* male cum *Stagirita* confundunt *Cicero*, *Dionyſius*, *Athenaeus*, et *Euſebius*, vt bene *Ionſius* in Diſſertatione de Philoſophia Peripatetica obſeruauit. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* p. 199. *Ed. Amſtel.* Caeterum Ἀριστοτέλην mauult Wolfius.

x Poſt ἐγχωρεῖ ſupple χρῆσθαι. *Wolf.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ιθ'. „Ὁ μὲν ἀγών μοι μέγας ἐστὶν, ὦ ἄνδρες δικασταί. ἐ γὰρ μόνον περὶ πολλῶν χρημάτων κινδυνεύω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆ μὴ δοκεῖν ἀδίκως τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν· ὃ ἐγὼ περὶ πλείστε ποιῶμαι. ἀσία γάρ μοι ἱκανὴ [y] καταλειφθήσεται καὶ τούτων στερηθέντι. [z] εἰ δὲ δόξαιμι, μηδὲν προσῆκον, αὐτὰ τὰ χρήματα ἐγκαλέσαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα βίον· ἔτι δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πάντων χαλεπώταλον, τοιούτων ἀντιδίκων τυχεῖν. τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τὰς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται· τοῖς ἀδικημένοις δὲ πρὸς τὰς τοιούτας ἀνάγκη κινδυνεύειν, οἳ καὶ φίλους πολλοὺς κέκτηνται, καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσι, καὶ πιστοὶ διὰ τὴν τέχνην δοκοῦσιν εἶναι. ὅμως δὲ καὶ τούτων ὑπαρχόντων, ἡγοῦμαι φανερὸν πᾶσι ποιήσειν, ὅτι ἀποστερῶμαι τοσούτων χρημάτων ὑπὸ Πασίωνος. [a] ἐξ ἀρχῆς δὲ ὑμῖν, ὅπως ἂν δύνωμαι, διηγήσομαι τὰ πεπραγμένα. ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες

XIX. „Magna mea res agitur, Iudices. nec enim tantum de pecunia magna in discrimen venio, sed existimatio quoque mea, quam ego plurimi facio, agitur, ne aliena iniuste concupiscere videar. Satis enim opum, etiam his fraudato, mihi relinquetur. Sed si absque iusta causa tantam pecuniam petere videbor, ea res perpetuae mihi infamiae fuerit. Est autem, Iudices, incommodissimum, in tales aduersarios incidere. nam quicquid cum mensariis agitur, fit sine testibus. Quod si quis ab illis circumuentus est, aduersus eos ius experiri cogitur, qui et amicorum praesidia habent, et multas pecunias tractant, et propter artem fide digni existimantur. Quae quamquam ita sunt, tamen perspicue declaraturum arbitror, a Pasione me tanta pecunia fraudari. Quare in primis, vt potero, vobis rem omnem ordine recensebo. Mihi, Iudices, pater

y Ita legendum monuit *Wolfius*, pro vulg. καταληφθήσεται.

z Vulgatae *Isocratis* editiones habent: εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσηκόντως τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, et mox: τὸν ἅπαντα χρόνον: vt adnotarunt *Steph.* & *Wolf.*

a Eaedem editiones habent ἐξ ἀρχῆς ἓν ὑμῖν ὡς ἂν δύν. *Sylb.*

b Pro

δικασταὶ, πατὴρ μέν ἐστι [b] Σινωπεύς· ὃν οἱ πλέοντες εἰς τὸν Πόντον ἅπαντες ἴσασιν ἔτως οἰκείως πρὸς Σάτυρον διακείμενον, ὥστε πολλῆς μὲν χώρας ἄρχειν, ἁπάσης δὲ τῆς δυνάμεως ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐκείνε. πυνθανόμενος δὲ καὶ περὶ τῆσδε τῆς πόλεως καὶ περὶ [c] τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, ἐπεθύμησα ἀποδημῆσαι. γεμίσας δ' ὁ πατὴρ με δύο ναῦς σίτε, καὶ χρήματα δὲς, ἐξέπεμψεν ἅμα καθ' ἐμπορίαν [d] καὶ θεωρίαν· συσήσαντος δέ μοι Πυθοδώρε τῦ Φοίνικος Πασίωνα, ἐχρώμην τῇ τότε τραπέζῃ· χρόνῳ δὲ ὕστερον διαβολῆς πρὸς Σάτυρον γενομένης, ὡς καὶ ὁ πατὴρ [e] ἐμὸς ἐπιβελεύοι τῇ ἀρχῇ, κἀγὼ τοῖς φυγάσι συγγινοίμην, τὸν μὲν πατέρα με συλλαμβάνει, ἐπιστέλλει δὲ τοῖς ἐνθάδ' ἐπιδημοῦσιν ἐκ τῦ Πόντε, τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, καὶ αὐτὸν εἰσπλεῖν κελεύειν· ἐὰν δὲ τούτων μηδὲν ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν. ἐν τοσούτοις δὲ κακοῖς ὢν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ,

pater Sinopensis est, quem omnes Pontici negotiatores ita familiarem Satyro esse norunt, vt et amplam ditionem regat, et omnibus eius copiis militum praesit. Ego vero, quum et de hac vrbe et de tota Graecia audiuissem, peregre abire desideraui. Pater igitur duabus nauibus frumento plenis, pecuniaque data, me ablegauit, simul et mercandi et spectandi gratia: et quia Pythodorus Phoenix Pasionem mihi commendarat, eius mensa vsus sum. Aliquanto post, cum et pater meus regni affectati apud Satyrum delatus esset, et ego cum exsulibus conspirasse dicerer, Satyrus et patrem meum in vincula coniicit, et ad Ponticos negotiatores huc scribit; vt et pecunias a me auferrent, et ipsum redire domum iubeant: quod ni fecissem, a vobis exposcerent. Tantis igitur malis, Iudices, circumventus,

b Pro Σινωπεὺς quaedam *Isocratis* exemplaria habent Σωπάλος, vt notauit *Steph.* *Wolfii* editio Σωταῖος. *Sylb.*

c In iisdem pro τῆς ἄλλης legitur τῆς ὅλης. *Sylb.*

d Καὶ κατὰ θεωρίαν in vulgatis *Isocratis* editionibus.

e *Wolfii* editio habet ὡς ὁ πατὴρ, et incontracte ὁ ἐμὸς, itidemque mox κἀγὼ ἐγὼ, et deinde συγγενοίμην. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λέγω πρὸς Πασίωνα τὰς ἐμαυτῦ συμφορᾶς. ἔτω γὰ
οἰκείως πρὸς αὐτὸν διεκείμην, ὥστε μὴ μόνον περὶ τῶ
χρημάτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τότῳ μάλιστα πι
στεύειν. [f]ἠγάμην δὲ, εἰ μὲν (μὴ) προείμην ἅπαντα τ
χρήματα, κινδυνεύσειν, εἴ τι πάθοι ἐκεῖνος, σεσηθεὶ
καὶ τῶν ἐνθάδε καὶ τῶν ἐκεῖ, πάντων ἐνδεὴς γενήσεσθα
εἰ δ' [g]ὁμολογῶν εἶναι, ἐπιστείλαντος Σατύρᾳ, μὴ παρα
δοίην, εἰς τὰς μεγίστας διαβολὰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν πατ
ρα καταστήσειν πρὸς Σάτυρον. [h]βουλευομένοις ἂν ἡμῖ
ἐδόκει βέλτιστον εἶναι, τὰ μὲν φανερὰ τῶν χρημάτων πα
ραδῶναι, περὶ δὲ τῶν παρὰ τότῳ κειμένων μὴ μόνον ἔξαρ
νον εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὀφείλοντά με καὶ ἑτέροις ἐπὶ τόκ
φαίνεσθαι, καὶ πάντα ποιεῖν, ἐξ ὧν ἐκεῖνοι μάλιστ' ἤμελ

ventus, apud Pasionem fortunas meas deploro. nam ita eum complectebar familiariter, vt non pecunias tantum, sed ali quoque eius potissimum fidei crederem. Existimabam autem si pecunias vniuersas amisissem, et patri meo aliquid accidisse me, et hic et illic opibus spoliatum, ad summam inopiam re dactum iri: sin esse mihi pecuniam faterer, et post Satyri lit ras, eam postulantis, non tradidissem, id et patri et mihi gr uissimas calumnias pariturum. Nobis igitur deliberantibu consultissimum videbatur, vt dicerem, omnia me facturum quae Satyrus imperasset, et pecuniam manifestam traderem quae vero apud istum essent, eas non modo negarem, sed e iam foenore ampliorem accepisse, tum ab isto, tum ab aliis, i mularem; denique omnia facerem, per quae illis maxime pe suade

f Wolfius adnotat, quatuor istos versus, quorum initium est ἠγάμην δὲ, abesse a vulgatis *Trapezitici* editionibus. Sed cum repetantur etiam p. 584. v. 7. perperam a librariis omissos esse, satis est manifestum. Sequens etiam μὴ inclusum *Wolfius* in sua editione ac versione praeteriit: sed repetitur et ipsum p. 584. v. 8. atque agnoscit illud etiam *Dionysii* paraphrasis, ibid. v. 9 licet reclamare videatur sententia. *Sylb.*

g Legendum videtur ὁμολογοίην, *faterer*. Confer cum his, quae sequuntur p. 582. v. 9

h In vulg. *Isocr.* editionibus sic est: βουλευομένοις νῦν ὑμῖ ἐδόκει, βέλτιον εἶναι προσομολογεῖ πάντα ποιεῖν, ὅσα Σάτυρος προσέ τατ]ε, καὶ τὰ μὲν φαν. *Sylb.*

i Pro

λον πεισθήσεσθαι μὴ εἶναί μοι χρήματα. τότε μὲν ἄν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐνόμιζόν μοι Πασίωνα δι' εὔνοιαν ἅπαντα ταῦτα συμβεβλεύειν· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα πρὸς τὰς περὶ Σάτυρον διεπραξάμην, ἔγνων αὐτὸν ἐπιβεβλεύοντα τοῖς ἐμοῖς. βουλομένῳ γὰρ ἐμοὶ κομίσασθαι τἀμαυτῦ, καὶ πλεῖν εἰς Βυζάντιον, ἡγησάμενος [i]αὐτὸς κάλλιστον καιρὸν αὐτῷ παραπεπ]ωκέναι· τὰ μὲν γὰρ χρήματα πολλὰ εἶναι τὰ παρ' αὐτῷ κείμενα, ([k]καὶ) ἄξια ἀναισχυντίας· ἐμὲ δὲ, πολλῶν ἀκουόντων, ἔξαρνον γεγενῆσθαι μηδὲν κεκ]ῆσθαι, πᾶσί τε φανερὸν ἀπαιτέμενον [l]καὶ ἑτέροις ὁμολογοῦντα ὀφείλειν· καὶ πρὸς τότοις, ὦ ἄνδρες δικασταί, [m]ἐνόμιζεν, εἰ μὲν αὐτῦ μένειν ἐπιχειροίην, ἐκδοθήσεσθαί με ὑπὸ τῆς πόλεως Σατύρῳ· εἰ δ' ἄλλοσέ ποι τραποίμην, ἀδὲν αὐτῷ μελήσειν τῶν ἐμῶν λόγων· εἰ δ' εἰσπλευσοίμην εἰς τὸν Πόντον, ἀποθανεῖσθαί με μετὰ τῦ πατρός· ταῦτα διαλογιζόμενος,

suaderetur, mihi non esse pecuniam. Tunc igitur, Iudices, putabam, Pasionem mihi cuncta haec suadere ex beneuolentia; sed, re cum Satyri legatis transacta, animaduerti, eum fortunis meis insidiari. Quum enim, nauigaturus Byzantium, mea recipere vellem, iste sibi pulcherrimam occasionem esse datam ratus est, quod et pecunia apud se reposita magna esset, ac digna impudentia; et ego, multis audientibus, negassem, me quicquam habere, et nemo ignoraret, cum pecuniam a me legati peterent, etiam aliis debere me, confessum esse. Ad haec, Iudices, putabat, si quidem hic manerem, me a ciuitate Satyro deditum iri: sin alio me contulissem, se querelas meas nihil curaturum: sin in Pontum nauigassem, me vna cum patre periturum. Haec igitur cogitans, me frau-

i Pro αὐτὸς *Wolfii* editio habet ἕτος.

k Inclusa καὶ addita ex eadem. *Sylb.*

l Vulgata *Isocratis* exemplaria habent καὶ τότῳ καὶ ἑτέροις. *Sylb.*

m Wolfii editio pro vulgato ἐνόμιζεν habet νομίζων: at infra in repetitione p. 584. v. 11. legit ἐνόμιζεν. quam lectionem ego vtrobique sequendam existimaui. *Sylb.*

n In-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

διενοεῖτό με ἀποστερεῖν τὰ χρήματα, καὶ πρὸς μὲν ἐμὲ προσεποιεῖτο ([u]ἀποστερεῖν) ἐν τῷ παρόντι, καὶ ὃκ ἂν ἔχειν ἀποδῶναι. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ, βουλόμενος εἰδέναι τὸ πρᾶγμα, προσπέμπω Φιλόμηλον αὐτῷ καὶ Μενέξενον ἀπαιτήσοντας, ἔξαρνος γίνεται πρὸς αὐτοὺς μηδὲν ἔχειν τῶν ἐμῶν. πανταχόθεν δέ μοι τοσούτων κακῶν προσπεπτωκότων, τίνα οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; ᾧ γε ὑπῆρχε σιωπῶντι μὲν ὑπὸ τούτου ἀποστερεῖσθαι τῶν χρημάτων, λέγοντι δὲ μηδὲν μᾶλλον νομίσασθαι· πρὸς Σάτυρον δ' εἰς τὴν μεγίστην διαβολὴν ἐμαυτὸν καὶ τὸν πατέρα καταστῆσαι· κράτιστον ἂν ἡγησάμην ἡσυχίαν ἄγειν. μετὰ δὲ ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἀφικνοῦνταί μοι [o]ἀπαγγέλλοντες, ὅτι ὁ πατὴρ ἀφεῖται, καὶ Σατύρῳ ὅτως ἀπάντων μεταμέλει τῶν πεπραγμένων, ὡς πίστεις τε τὰς μεγίστας αὐτῷ δεδωκὼς εἴη, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔτι μείζω πεποιηκὼς ἧς εἶχε πρότερον, καὶ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γυναῖκα τῷ ἑαυτοῦ υἱεῖ εἰληφώς. πυθόμενος δὲ ταῦτα Πασίων, καὶ εἰδὼς, ὅτι φανερῶς ἤδη πράξω περὶ τῶν ἐμαυτοῦ, [p]ἀφανίζει τὸν παῖδα, ὃς συνήδει περὶ τῶν χρημάτων. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ προσελθὼν ἐπεζήτουν αὐτὸν, ἡγούμενος, ἔλεγχον σαφέστατον τοῦτον ἂν γενέσθαι περὶ ὧν [q]ἐνεκάλουν, λέγει λόγον δεινότατον, ὡς ἐγὼ καὶ Μενέξενος, διαφθείραντες καὶ πείσαντες τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, ἐξ τάλαντα ἀργυρίου λάβοιμεν παρ' αὐτοῦ. ἵνα δὲ μηδεὶς ἔλεγχος, μηδὲ βάσανος, γένοιτο περὶ αὐτῶν, ἔφασκεν, ἡμᾶς, ἀφανίσαντας τὸν παῖδα, ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξαιτεῖν τοῦτον, ὃν αὐτοὶ ἠφανίσαμεν. καὶ ταῦτα λέγων καὶ ἀγανακτῶν καὶ δακρύων, εἵλκέ με πρὸς τὸν πολέμαρχον, ἐγγυητὰς αἰτῶν· καὶ ἐ πρότερον ἀφῆκεν, ἕως αὐτῷ κατέστησα ἐξ ταλάντων ἐγγυητάς. καί μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες.»

fraudare inſtituit: ac apud me quidem ſimulabat, ſe, in praeſentia minus paratum a pecunia, reddere non poſſe: ſed cum ego, rem certo cognoſcere volens, Philomelum et Menexenum ad eum miſiſſem, apud eos ſe meum quicquam habere negauit. Tantis igitur ab omni parte malis oppreſſo mihi quid animi fuiſſe cenſetis? Nam ſi tacerem, id conſequebar, vt ab iſto pecunia fraudarer: ſin dicerem, vt et nihilo plus reciperem, et apud Satyrum mihi ſimul et patri maximum crimen conflarem. Optimum igitur eſſe duxi, quieſcere. Poſt haec, Iudices, aduenerunt, qui et patrem carcere liberatum eſſe, et Satyrum ita poenituiſſe omnium, quae egiſſet, nunciarent, vt et fidem ei ſuam arctiſſime obſtrinxerit, vt prius imperium amplificarit, et meam ſororem ſuo filio

[u] Incluſum ἀποστερεῖν in exemplari hic omiſſum eſt; ſed in repetitione infra legitur p. 585. v. 6. et viciſſim ibi omittitur commation iſtud, quod hic legitur, ἐν τῷ παρόντι. vt alterum pro altero a librariis ſuppoſitum videatur. In vulgatis editionibus *Iſocratis* legitur προσεποιεῖτο ἐν τῷ παρόντι ἂν ἂν ἔχειν ἀποδῶναι, omiſſo verbo ἀποστερεῖν et coniunctione καί. *Sylb.*

[o] *Wolfius* ante ἀπαγγέλλοντες addit articulum *οἱ*: recte. *Sylb.*

[p] In

filio deſponderit. His Paſio auditis, cum me ius meum aperte perſecuturum ſciret, puerum, qui, quid de pecuniis actum eſſet, conſcius erat, occulit. Quem cum ego quaeſiturus acceſſiſſem, quod me nullam actionis meae probationem euidentiorem habere poſſe crederem, orationem affert audaciſſimam et iniquiſſimam; me et Menexenum puerum, qui ad menſam ſederit, corrupiſſe, et ſex talenta ab eo per fraudem abſtuliſſe. ne vero id facinus argui, et per tormenta veritas exquiri poſſet, dicebat, nos occultaſſe puerum: nunc vero ad ſe accuſandum venire, atque eum poſtulare, quem ipſi occuluiſſemus. Atque haec dicens, et indignans, et lacrymans, ad polemarchum me traxit, ſponſores poſtulans: neque prius deſtitit, quam ſex talentorum ſponſores ei dediſſem. Vos adſcendite, qui harum rerum mihi teſtes eſtis.

XX. Haec

[p] In *Iſocratis* exempl. legitur: ἀφανίζει Κίτλον τὸν παῖδα: et *Wolfius* etiam vertit: *Citium puerum occulit. Sylb.*

[q] Quidam libri habent ἀνεκάλεν, minus recte. quod *Wolfius* quoque adnotauit. Sic v. 7. τὸν nobiſcum malit, quam cum aliis editionibus αὐτόν. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κ'. Ταῦθ' ὅτι μὲν ὅλῳ τῷ γένει διαφέρει τῶν ἐπιδεικτικῶν τε καὶ συμβουλευτικῶν κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς λέξεως, ἀθεῖς ἐστιν, ὃς ἂν ὁμολογήσειεν· ἃ μέντοι παντάπασί γε τὴν Ἰσοκράτειον ἀγωγὴν ἐκβέβηκεν· ἀκαρῆ δέ τινα διασώζει τῆς κατασκευῆς τε καὶ σεμνολογίας ἐκείνης ἐνθυμήματα, καὶ ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐστιν, ἢ ἀληθινώτερα. οἷον ὅταν φησίν· „Ἠγόμην δὲ, εἰ μὲν μὴ προείμην τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν.„ τὸ γὰρ ἀποίητόν τε καὶ ἀφελὲς, τοιῶτον· „Ἠγόμην δὲ, μὴ παραδὰς τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν.„ ἔτι ἐκεῖνο· „Καὶ πρὸς τούτοις, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐνόμιζεν, εἰ μὲν αὐτῷ μένειν ἐπιχειροίην, ἐκδοθήσεσθαί με ὑπὸ τῆς πόλεως Σατύρῳ· εἰ δὲ ἄλλοσέ ποι τραποίμην, ἀδὲν αὐτῷ μελήσειν τῶν ἐμῶν λόγων· εἰ δ' εἰσπλευσοίμην εἰς τὸν Πόντον, ἀποθανεῖσθαί με μετὰ τῶ πατρός.„ ἥ τε γὰρ περίοδος ἐκμηκύνεται, (ʳκαὶ) πέρα τῶ δικανικῶ τρόπω, καὶ ἡ σύνθεσις ἔχει τι τῶ ποιητικῶ, τό τε σχῆμα τῆς λέξεως ἐκ τῶν ἐπιδεικτικῶν εἴληπται παρισώσεων καὶ παρομοιώσεων. τὸ τ' ἂν „Ἐπιχειροίην,„ καὶ „Τραποίμην,„ καὶ „Εἰσπλευσοίμην,„ ἐν ἑνὶ χωρίῳ κείμενα,ˢ καὶ τῶν κώλων τριῶν ὄντων, τὸ μὲν μῆκος ἴσον ὑπάρχον, τεκμήρια τῆς Ἰσοκράτους κατασκευῆς ἐστι. καὶ τὰ τούτοις ἐπιφερόμενα· „Διενοεῖτό με ἀποστερεῖν τὰ χρήματα, καὶ πρὸς μὲν ἐμὲ προσεποιεῖτο ἀπορεῖν, καὶ ἐκ ἂν ἔχειν·„ παρόμοιά τε καὶ παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστί. καὶ πρὸς τούτοις, ἃ μετ' ὀλίγων ἐπιτίθησιν· „Ὡς πίστεις τε μεγίστας αὐτῷ δεδωκὼς εἴη, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔτι μείζω πεποιηκὼς ἧς εἶχε πρότερον, καὶ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γυναῖκα τῷ ἑαυτῷ υἱεῖ εἰληφώς.„ καὶ γὰρ ἐνταῦθα πάλιν τὸ „Δεδωκὼς,„ καὶ „Πεποιηκὼς,„ καὶ „Εἰληφὼς,„ παρόμοιον, καὶ „Τὴν ἀρχὴν,„ καὶ „Τὴν ἀδελφήν.„ ἔχοι δ' ἂν τις καὶ ᵗἄλλα πρὸς τούτοις λέγειν, ἐξ ὧν ὁ χαρακτὴρ τῶ ῥήτορος ἔσται καταφανής· ἀνάγκη δ' ἴσως σχολάζεσθαι τῶ χρόνῳ.

Demonstratio, etiam in hac oratione Isocraticas figuras contineri: quae et ipsae cognoscantur e Graecis.

XX. Haec toto genere differre a laudationibus et suasionibus, dictionis charactere, nemo est, quin fateatur. neque tamen Isocrateum ductum penitus excesserunt, sed minuta quaedam retinent structurae et grandiloquentiae illius vestigia: dictioque poëtica magis est, et elaborata, quam simplex et naturalis. veluti cum ait: „Nisi pecuniam dedissem, in discrimen (vt arbitrabar) venissem.„ Nam alienum a poëtica, et simplex, tale esset: „Arbitrabar autem, me, non tradita pecunia, periclitaturum.„ Item illud: Ad haec, Iudices, putabat, si hic manere instituissem, me a ciuitate Satyro deditum iri: sin me alio quopiam conuertissem, nihil se mea verba curaturum: sin in Pontum nauigassem, me vna cum patre periturum.„ Nam et periodus vltra forensem consuetudinem extenditur, et compositio nonnihil poëticum habet, et figura dictionis sumta est e laudationum comparibus et similiter finitis,

ʳ Inclusum καὶ redundare putat *Wolfius*.

ˢ *Wolf.*

finitis. Nam et haec verba, „Instituissem,„ et „Conuertissem,„ et „Nauigassem,„ in vno loco sita, et tria membra eiusdem longitudinis, certissima sunt Isocrateae structurae indicia. Et quae his subiiciuntur: „Instituerat me fraudare pecunia, et apud me quidem fingebat se egere, et non habere:„ similiter finita et vicina inter se sunt. et praeter haec ea etiam, quae paulo post subiicit: „Et piguora maxima dedisse, et imperium prius amplificasse, et sororem meam suo filio in matrimonium collocasse.„ Etenim hic item, „Dedisse,„ et „Amplificasse,„ et „Collocasse;„ iterumque, „Imperium,„ et „Matrimonium,„ consimilia sunt. Possent etiam alia praeter haec dici, e quibus character oratoris eluceret: sed fortasse temporis habenda ratio est.

ˢ *Wolfii* editio habet: καὶ τῶν μὲν κώλων τριῶν ὄντων, τὸ δὲ μῆκος ἴσον ὑπάρχον. versio tamen eius nec μὲν, nec δὲ, agnoscit.

ᵗ Verisimile est, *Dionysium* alia quaedam de *Isocrate* commentatum esse: quod *Plutarchus* ex eodem retulit, quas orationes scripserit *Isocrates*: φέρονται δ' αὐτῷ λόγοι ἑξήκοντα· ὧν εἰσι γνήσιοι, κατὰ μὲν Διονύσιον εἰκοσιπέντε· κατὰ δὲ Καικίλιον εἰκοσιοκτώ. οἱ δὲ ἄλλοι κατεψευσμένοι.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ΙΣΑΙΟΣ.

Ἰσαῖος δὲ, ὁ Δημοσθένους καθηγησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα γενόμενος περιφανὴς, ὡς μέν τινες ἱστοροῦσιν, Ἀθηναῖος ἦν τὸ γένος· ὡς δὲ ἕτεροι γράφουσι, Χαλκιδεύς. ἦκμασε δὲ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς [a] ἐκ λόγων αὐτοῦ τεκμαίρομαι· καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου

DE ISAEO IVDICIVM.

Isaeus vnde ortus, quo tempore floruerit, et qua fortuna vsus sit.

Isaeus, Demosthenis praeceptor, eoque nomine maxime illustris, vt quidam memoriae prodiderunt, Athenienſis fuit genere; vt autem alii, Chalcidenſis. Floruit poſt bellum Peloponneſiacum, vt ex orationibus eius colligo; et ad imperium vſque Philippi

a Ita etiam apud *Plutarchum* in *Iſaei* vita: alioqui maluerim cum articulo ἐκ τῶν λόγων. Apud eundem Plutarchum legitur itidem, floruiſſe μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, vt hic. In ea vero hiſtoriola, quam Aldus in oratorum volumine Iſaeo ſine auctoris nomine praepoſuit, pro μετὰ legitur κατὰ, eamque lectionem aliquo modo veriſimilem reddit, quod ibidem ſequitur: καὶ ἐπέβιω μέχρι τῆς Φιλίππου ἀρχῆς. Sed rurſum noſtrae lectioni patrocinari videtur, quod infra in catalogo oratorum, qui Peloponneſiaci belli tempore floruerunt, nulla fit Iſaei mentio, p. 161. v. 32. [iuxta edit. Sylb.] Sed cum p. 162. v. 12. [iuxta eandem edit.] Antiphontem, Lyſiam, Iſocratem, illis temporibus principes oratorum fuiſſe dicat, Iſaeus vero Iſocratis diſcipulus fuerit, veriſimile eſt, eum ſub Peloponneſiaci belli finem floruiſſe. Quoniam autem Dionyſius Iſaei vitam breuiter perſtringit, tu, quae Plutarchus et Philoſtratus de eodem prolixius ſcripſerunt, ab iiſdem petere poteris. Quorum vt breuem quandam epitomen habeas, libet vitam ab Aldo Iſaei orationibus praemiſſam, a Stephano autem in oratorum editione ab ipſo curata praetermiſſam, hic ſubiungere, praeſertim cum haud pauca cum Dionyſio noſtro habeat communia. Sic igitur ibi: Ἰσαῖος ὁ ῥήτωρ ἐγένετο κατὰ μέν τινας Ἀθηναῖος, κατὰ δέ τινας Χαλκιδεύς, πατρὸς δὲ Διαγόρου, μαθητὴς δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ ἐπέβιω μέχρι τῆς Φιλίππου ἀρχῆς, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς, ὁ κριτικός. λέγεται δὲ μειράκιον μὲν ὢν ἡδοναῖς σχολάζειν καὶ πότοις, καὶ λεπτῆς ἐσθῆτος ἀντιποιεῖσθαι, καὶ συνεχῶς ἐρᾶν· ἀνὴρ δὲ γενόμενος τοσοῦτο μεταβεβληκέναι τὴν πολιτείαν, (Philoſtratus dicit οὕτω τι μετέβαλλεν) ὥσθ' ἕτερον ἐξ ἑτέρου δοκεῖν. Ἄρδυος γοῦν ἐρωτήσαντος αὐτὸν, εἰ ἡ δεῖνα αὐτῷ καλὴ φαίνεται, λέγεται εἰπεῖν· Οὐκ οἶδα· τὰς γὰρ τοιούτους ἀφῃρέθην ὀφθαλμούς. ταῦτα δέ φησι Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν ὑπὲρ πάντων (ſuſpecta ſunt haec duo verba: paulo veriora ſunt καὶ ἔτι πλείω) περὶ τούτου λέγων Ἰσαίου. ἀμέλει ὧν καὶ Ἀσσύριον αὐτὸν καλεῖ. ἄδηλος δὲ ὁ ἀκριβὴς τοῦ θανάτου αὐτοῦ χρόνος. χαρακτῆρα δὲ τὸν Λυσίου πάνυ ἐζήλωσεν. ὥστε μηδὲ ῥᾴδιον εἶναι διελεῖν τοὺς λόγους. ἔστι δὲ αὐτοῖς ἡ κοινωνία, κατά τε τὴν λέξιν, καὶ τὰ ἐνθυμήματα· κατὰ μὲν τὴν λέξιν, ὅτι ἡ Λυσίου ἐστὶ καθαρὰ, καὶ ἀκριβὴς, καὶ σαφὴς, καὶ κυρία, καὶ σύντομος· ἔοικε δὲ κατὰ ταῦτα πάντα ἡ Ἰσαίου σχεδόν. διαφέρει δὲ, ὅτι (deſideratur hic τῇ μὲν Λυσίου, vel tale quidpiam) πολὺ τὸ ἀφελὲς, καὶ τὸ ἠθικὸν, καὶ ἡ χάρις μεγάλη· ἡ δὲ Ἰσαίου τεχνικωτέρα δόξειεν εἶναι, καὶ ἀκριβεστέρα, καὶ σχηματισμοῖς διειλημμένη ποικίλοις. ὅσον γὰρ ὑπολείπεται, (deeſt κατὰ τὴν χάριν, vt eſt apud Dionyſium, p. 590. v. 4.) τοσοῦτον ὑπερέχει κατὰ τὴν δεινότητα. κατὰ μὲν οὖν τὴν λέξιν εὑρήσομεν τοιαύτην διαφοράν, κατὰ δὲ τὰ πράγματα ταύτην· ὅτι παρὰ Λυσίᾳ μὲν ἡ πολλὴν τέχνην εὑρήσομεν, ὅτε ἐν τοῖς μερισμοῖς τῶν πραγμάτων, ὅτε ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων, παρὰ δὲ Ἰσαίῳ πολλὴ τῆς τέχνης ἡ ἀκρίβεια. καὶ γὰρ κατασκευαῖς (rectius apud Dionyſium προκατασκευαῖς, p. 590. v. 13.) χρῆται, καὶ μερισμοῖς· καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τοὺς δὲ δικαστὰς κατασρατηγεῖ. πολλὰς δ' ἔστιν ἐν τῷ δικανικῷ, καὶ σχεδὸν μόνον τοῦτο ἤσκησεν· ἀμέλει γοῦν πηγή τις τῆς τοῦ Δημοσθένους ἐκαλεῖτο δεινότητος. αὕτη γὰρ ἦν ἡ διαφορὰ Λυσίου, ὥστε Λυσίας μὲν καὶ ὑπὲρ ἀδίκων ἔπειθε λέγων, Ἰσαῖος δὲ καὶ ὑπὲρ ἀγαθῶν λέγων ὕποπτος ἦν. Haec ibi. *Sylb.*

b Forſan aliquis malit: ἀδὲ ἀρχὴν, εἰ προείλετό τινα πολιτείαν, vt, expuncto ἤ, [quod in vulgatis poſt τινα legitur] ἀρχὴν adverbialiter ſignificet *omnino*: ſicuti alibi quoque haec vox vſurpari ſoleat. *Plutarchus* quoque

Philippi peruenit. Natiuitatis et exceſſus eius certum tempus dicere non poſſum; neque de vita eius, quali vſus ſit; aut quas in republica functiones geſſerit, vel an magiſtratum aliquem, aut ciuile regimen, habuerit; neque omni-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὅλως περὶ τῶν τοιούτων ἀδενὸς, διὰ τὸ μηδὲ τοιαύτη περιτυγχάνειν ἱστορία. ἀδὲ γὰρ ὁ τὰς Ἰσοκράτους μαθητὰς ἀναγράψας Ἕρμιππος, ἀκριβὴς ἐν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ῥήτορος ἀδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τούτων, ὅτι δήκασε μὲν Ἰσοκράτης, καθηγήσατο δὲ Δημοσθένης, συνεγένετο δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν φιλοσόφων.

β΄. Λείπεται δὴ περὶ τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, καὶ τίνι κέχρηται χαρακτῆρι, λέγειν. γένους μέντοι λόγων ἑνὸς ἀσκητὴς ἐγένετο, τοῦ δικανικοῦ· καὶ περὶ τοῦτο μάλιστα ἐσπούδασε. χαρακτῆρα δὲ τὸν Λυσίου κατὰ τὸ πλεῖστον ἐζήλωσε· καὶ εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν εἴη, καὶ τριβὰς ἀξιολόγους ἀμφοῖν ἔχων, οὐκ ἂν διαγνοίη ῥᾳδίως πολλοὺς τῶν λόγων, ὁποτέρου τῶν ῥη-

omnino de quoquam istorum, quia tale nihil scriptum inueni. Nam qui discipulos Isocratis descripsit, Hermippus, diligens in aliis cum fuerit, de hoc oratore nihil dixit, praeter haec duo; audisse Isocratem, docuisse et Demosthenem, et familiariter vsum praestantissimis philosophorum.

Lysiae et Isaei collatio.

II. Reliquum est, vt de eius instituto, et dicendi facultate, et quali sit vsus orationis genere, dicamus. Vnum igitur coluit iudiciale genus, eique maximam operam dedit. Lysiam autem in dicendo praecipue aemulatus est: et nisi quis vtriusque valde peritus sit, et magnum vsum habeat, multas orationes, vtrius sint oratoris, haud facile digno-

que nihil certe meminit de reip. administratione: sed hoc tantum dicit, eum primum coepisse σχηματίζειν, καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν: quod maxime imitatum esse Demosthenem. Ex Philostrato autem de Isaeo haec praecipue notanda: τὰς δὲ μελέτας οὐκ αὐτοσχεδίως ἐποιεῖτο, ἀλλ' ἐπεσκεμμένος τὸν ἐξ ἕω ἐς μεσημβρίας καιρόν. ἰδέαν δ' ἐπήσκησε λόγων, ὅτ' ἐπιβεβλημένην, ὅτ' αὖον, ἀλλ' ἀπέριττον, καὶ κατὰ φύσιν, καὶ ἀποχρῶσαν τοῖς πράγμασι, καὶ τὸ βραχέως ἑρμηνεύειν. De scriptis vero, quae reliquerit, quoniam Dionysius nihil certi definiuit, subiungam, quae Plutarchus breuiter ea de re adnotat: καταλέλοιπε δὲ, inquit, λόγους ἑξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἰσι γνήσιοι πεντήκοντα, καὶ ἰδίας τέχνας. *Sylb.*

c Par-

τόρων εἰσίν· ἀλλὰ παρακρέσεται ταῖς ἐπιγραφαῖς, ὅτως ἀκριβῶς ἐχέσαις, ὡς διὰ μιᾶς δηλοῖταί μοι γραφῆς. ἃ μὲν ἀπαράλλακτός γέ ἐστιν ἡ τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότης, ἀλλὰ ἔχουσα διαφοράς τινας, ἃ μικράς, ἃδὲ ὀλίγας, καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ κατὰ τὰ πράγματα· περὶ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὡς ἡμεῖς ὑπειλήφαμεν. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν λέξιν μᾶλλον ἔοικε τῷ Λυσίᾳ, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ταύτης ποιησάμενος, τὰς ὁμοιότητάς τε καὶ τὰς διαφοράς, ἃς ἔχει πρὸς ἐκείνην, ἐρῶ.

γ΄. Καθαρὰ μὲν καὶ ἀκριβὴς, καὶ σαφὴς, κυρία τε, καὶ ἐναργὴς, καὶ σύντομος· πρὸς δὲ τούτοις πιθανή τε, καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις. εὐρυγύλη τε, καὶ δικανική, [φανερῶσα τοὺς δικανικοὺς ἀγῶνας,] οὐχ ἥττον ἐστὶν ἡ Ἰσαίου λέξις τῆς Λυσίου. καὶ κατὰ μὲν ταῦτα οὐκ ἄν τις αὐτὴν διαγνοίη. διαφέρειν δὲ ἐκείνης δόξειεν ἂν ἐν τοῖσδε· ἡ μὲν γὰρ ἀφελής τε καὶ ἠθικὴ μᾶλλον ἐστίν· σύγκειταί τε φυσικώτερον, καὶ ἐσχημάτισται ἁπλούστερον·

dignoscat. fallunt enim inscriptionibus ac titulis, non vsque eo studio compositis, vt ab vno eodemque scriptae videantur. Veruntamen non per omnia similis est character, sed habet differentias aliquas, neque paruas, neque paucas, et in elocutione, et in rebus: de quibus vt dicam, iam tempestiuum videtur. Quoniam vero in elocutione cum Lysia maxime conuenit, ab hac potissimum exorsus, vbi similis, vbi diuersa sit, ostendam.

Quales in elocutione.

III. Est itaque ea pura, diligens, aperta, propria, perspicua, et concisa: praeterea probabilis et argumento accommodata. rotunda etiam, ac numerosa, iudiciorumque et certaminum forensium imaginem prae se ferens: atque in istis quidem orationi Lysiae non cedit. neque facile quis internoscat. differre autem in his, quae sequuntur, videatur. Est enim illa simplicior et morata magis, et compositione magis naturali, minusque figurata; suaui-

c Particulam οὐκ, vel simile quidpiam, excidisse suspicor: atque illa, quae sequuntur, ὡς διὰ μιᾶς δηλοῖταί μοι γραφῆς, innuere videntur, *Dionysium* alium tractatum reliquisse de *Isaei* orationibus.

d τῆς

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἡδονῇ τε καὶ χάριτι πολλῇ κέχρηται. ἡ δὲ Ἰσαίᾳ τεχνικωτέρα δόξειεν ἂν εἶναι καὶ ἀκριβεστέρα [d]τῆς Λυσίᾳ· τήν τε σύνθεσιν περιεργοτέρα τις, καὶ σχηματισμοῖς διειλημμένη ποικίλοις· ὅσον τε ἀπολείπεται τῆς χάριτος ἐκείνης, τοσοῦτον ὑπερέχει τῇ δεινότητι τῆς κατασκευῆς· καὶ πηγή τις ὄντως ἐστὶ τῆς Δημοσθένους δυνάμεως. τὴν μὲν οὖν λέξιν ὅτως ἄν τις διαγνοίη· ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τοιαύτας τινὰς εὑρήσει διαφοράς. παρὰ Λυσίᾳ μὲν ἡ πολλὴν τὴν ἐπιτέχνησιν, ὅτ' ἐν μερισμοῖς τῶν πραγμάτων, ὅτ' ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων, ὅτε ἐν ταῖς ἐξεργασίαις αὐτῶν ὄψεται· ἁπλᾶς γὰρ ὁ ἀνήρ. παρ' Ἰσαίῳ δὲ καὶ τεχνικώτερον ἤδη γινόμενα ταῦτα εὑρήσει. καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται καὶ προκατασκευαῖς, καὶ μερισμοῖς τεχνικωτέροις· καὶ τίθησιν ἐν οἷς δίδωσι χωρίον ἕκαστον· καὶ μέχρι πολλοῦ προάγει τὰς τῶν ἐγχειρημάτων ἐξεργασίας, σχημάτων τε μεταβολαῖς ἐναγωνίων καὶ παθητικῶν ποικίλλει τοὺς λόγους. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τοὺς δὲ δικαστὰς καταστρατη-

Quales in rebus tractandis.

suauitatis tamen et gratiae plena. At Isaei videatur artificiosior et accuratior, quam Lysiae, maiorisque et paene nimiae circa compositionem diligentiae; tum etiam variis distincta schematibus: quantumque ab illa superatur gratia ac venustate, tantum eam antecedit artificio et grauitate. ac vero fons quidam dici potest, vnde vim illam et efficaciam Demosthenes hausit. Dicendi itaque vim sic distinguere liceat: in rebus vero ad hunc modum. Apud Lysiam quidem non multum artis et solertiae, vel in diuisionibus rerum, vel in ordine enthymematum, eorumque pertractatione, (simplex enim hic vir) deprehendet. Apud Isaeum autem artificiosus haec omnia facta reperiet. Nam et insinuationes, et praeparationes partitionesque maiore cum artificio vsurpat ac ponit, vbi res dat locum; multumque producit et egregie exsequitur, quaecunque aggressus est; schematumque commutationibus patheticorum et ad contentionem pertinentium orationem variat. Cum aduersario vero saepe contentiose agit, et in iudices incurrit;

d τῆς τῷ Λυσίᾳ in *Mss. Bodl.*

e Pro

γεῖ· τοῖς δὲ πράγμασιν, ὑπὲρ ὧν ὁ λόγος, ἐκ παντὸς πειρᾶται βοηθεῖν.

δ'. Ἵνα δὲ μᾶλλον ἡ διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν γένηται καταφανὴς, εἰκόνι χρήσομαι τῶν ὁρατῶν τινι. [e]εἰσὶ δή τινες ἀρχαῖαι γραφαὶ, [f]χρώμασι μὲν εἰργασμέναι ἁπλῶς, καὶ εὐθυμίαν ἐν τοῖς μίγμασιν ἔχουσαι ποικιλίαν, ἀκριβεῖς δὲ ταῖς γραμμαῖς, καὶ πολὺ τὸ χάριεν ἐν ταύταις ἔχουσαι· αἱ δὲ μετ' ἐκείνας, εὐγράμμοι μὲν ἦσαν, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον, σκιᾷ τε καὶ φωτὶ ποικιλλόμεναι, καὶ ἐν τῷ πλήθει τῶν μιγμάτων τὴν ἰσχὺν ἔχουσαι. τούτων μὲν δὴ ταῖς ἀρχαιοτέραις ἔοικεν ὁ Λυσίας, κατὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν χάριν· ταῖς δὲ ἐκπεπονημέναις τε καὶ τεχνικωτέραις ὁ Ἰσαῖος. ἦν δὲ περὶ αὐτῷ δόξα παρὰ τοῖς τότε γοητείας καὶ ἀπάτης, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα· καὶ εἰς τοῦτο διεβάλλετο. δηλοῖ δὲ τοῦτο τῶν ἀρχαίων τις ῥητόρων ἐν τῇ Δημοσθένους

currit; rem denique, qua de agitur, promouere omni ratione conatur.

IV. Vt horum autem discrimen magis appareat, typo ac similitudine vtar eorum, quae sub adspectum cadunt. Siquidem antiquae tabulae coloratae sunt simpliciter, nullaque in misturis varietate, accuratae tamen multaque gratia circa lineas; posteriores autem, vt minus bene delineatae, sic magis elaboratae sunt, et lumine et vmbra distinctae, praecipuamque vim in multiplici mistura collocatam habent. harum vtique antiquioribus similis est Lysias simplicitate et gratia; at elaboratis magisque artificiosis Isaeus. Caeterum apud eius aequales de fraude in suspicionem venit, quod callide et artificiose orationem ad sequiora detorqueret, idque ei crimini dabatur. Declarat hoc antiquorum aliquis oratorum, Pytheas, vt opinor,

Similitudo in quo consistit.

e Pro εἰ legendum videtur εἶεν, *sint.* [scil. in vulgatis pro εἰσὶ legitur εἰ.] Infra [p. 114. iuxta *Ed. Sylb.*] in *Dinarcho* in simili quodam loco legitur ἔτωσαν. *Sylb.*

f χρώμασι μὲν εἰργασμέναι *Bodl.* [vulgatae dant χρώμασιν εἰργασμ. omisso μὲν.]

g Pro

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

κατηγορία, Πυθέας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. πονηρίαν γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν [g]φήσας, καὶ τόδε τὸ μέρος ὅλον εἰς διαβολὴν, ἐπιτίθησιν, ὅτι τὸν Ἰσαῖον ὅλον, καὶ τὰς τῶν λόγων ἐκείνῳ τέχνας σεσίτισαι. καὶ μὰ Δία ἐκ ἀπὸ σκοπῆ τὴν διαβολὴν ταύτην εἶχεν ἑκάτερος. ἐμοὶ γᾶν οἱ μὲν Ἰσαίῳ τε καὶ Δημοσθένους λόγοι καὶ περὶ ἀληθείας καὶ δικαίας συντάξεως αἱ ὑποθέσεις ὑποπτοι δοκῆσιν εἶναι, τῆς πολλῆς ἐπιτεχνήσεως ἕνεκα· οἱ δὲ Ἰσοκράτης καὶ Λυσίᾳ παντὸς μᾶλιστα δίκαιοί τε καὶ ἀληθεῖς· κἂν μὴ τοιαῦτα τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς· ὅτι κακῆργον ἀδὲν ἐπιφαίνεσιν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς, ἀλλ' εἰσὶν ἐλεύθεροί τινες καὶ ἀφελεῖς.

ε. Ταυτί μοι τὰ διαλλάττοντα ἔδοξεν εἶναι, ἐξ ὧν ἄν τις ὰ χαλεπῶς διαγνῶναι τὰς Λυσίᾳ τε καὶ Ἰσαίῳ λόγως δυνηθείη. εἰ δὲ ὀρθῶς ὑπείληφα, ἐξέσαι τῷ βαλομένῳ σκοπεῖν τὴν ἐξέτασιν. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὴν λέξιν θεωρημάτων. ἔστι [h]δή τις Ἰσαίῳ λόγος

opinor, in accusatione Demosthenis. Nam omnium hominum malitiam et improbitatem inesse Demostheni dicit, totamque hanc partem in crimen adducit, quod Isaeo atque eius in dicendo technis pastus sit. Et sane culpae illi vterque affinis erat. Mihi quidem certe Isaei et Demosthenis orationes et de iusto ac de vero hypotheses suspectae sunt, vt astute inuentae atque excogitatae: verum Isocratis et Lysiae potissimum iustae et verae, etiam in iis, vbi talia non tractantur; quoniam fuci fallaciaeque nihil in apparatu, sed liberale quid et simplex, praeferunt.

Exemplis illustratur.

V. Haec mea quidem opinione sunt, ex quibus in procliui sit orationes Lysiae et Isaei dignoscere. Nisi vero me fallit animus, et qui volet eorum inter se comparationem, videre licebit: et initium quidem ab elocutione theorematum sumetur. Exstat oratio quaedam Isaei *pro Eumathe*, e corpore eorum, qui argentariam Athenis faciebant, quem in seruitutem adscriptum ab haerede patroni ciuis quidam in libertatem asserit atque defendit: cuius orationis exordium tale: „Viri Iudices, et olim hunc Eumathem ego suo merito iuui, et nunc, si quid in me est, vna vobiscum conseruare conabor. Praebete modo paullulum mihi aures, ne quis vestrum existimet, me temere et inique causam Eumathis suscepisse. Cum enim, Praetore Cephisodoro, triremi cum imperio praeessem, et fama perlata ad meos esset, quod in proelio nauali interiissem; cumque pecunia a me deposita apud Eumathem hunc esset, ille, accersitis propinquis et amicis meis, indicauit, quae penes ipsum essent; et omnia iuste, et, vt par erat, restituit. Quare saluus ego cum essem, multo familiarius eo sum vsus, cum argentariam quaestus causa faceret: et postea, ducente

[g] Pro φήσαι [quod vulgatae exhibent] incertum est, φησίνε, an φήσας, auctor scripserit. Sed vtrum eorum legeris, nihil ad sententiam interest.

[h] Δὴ in *Mss. Bodl.* quo modo legendum esse monuit *Sylb.* [in vulgatis est δὲ.]

ὑπὲρ Εὐμαθοῦς, μετοίκου τινὸς τῶν τραπεζιτευόντων Ἀθήνησιν, ὃν εἰς δουλείαν [i]ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ κληρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα τῶν αὐτῶν ἀφαιρεῖταί τις, καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται περὶ αὐτοῦ. τὸ προοίμιον δέ ἐστι τοῦ λόγου τοιόνδε· „Ἄνδρες δικασταί, ἐγὼ καὶ πρότερον Εὐμαθεῖ τούτῳ ἐγενόμην χρήσιμος, καὶ δικαίως· καὶ νῦν, εἴ τι ἐστὶν ἐν ἐμοὶ, πειράσομαι συσσώζειν αὐτὸν μεθ' ὑμῶν. μικρὰ δέ μοι ἀκούσατε, ἵνα μηθεὶς ὑπολάβῃ ὑμῶν, ὡς ἐγὼ προπετείᾳ, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀδικίᾳ, πρὸς τὰ Εὐμαθοῦς πράγματα προσῆλθον. τριηραρχοῦντος γάρ μοι ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος, καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς [k]οἰκείους, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὅσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, μεταπεμψάμενος τοὺς οἰκείους τε καὶ φίλους τοὺς ἐμοὺς Εὐμαθὴς, ἐνεφάνισε τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ' αὐτῷ, καὶ ἀπέδωκε πάντα ὀρθῶς καὶ δικαίως. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν [l]προσεισεύπόρησα ἀργυρίου. καὶ μετὰ ταῦ-

ducente

[i] Ἀγόμενον in *Mss. Bodl.* in margine tamen καταλεγόμενον. [quod vulgatae exhibent.]

[k] Οἰκείους *Bodl.* voce ἰδίους [quae vulgatarum est lectio.] supra posita.

[l] Πρὸς εἰ εὐπόρισα] Nescio, an verior lectio sit πρὸς εὐπορίαν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τα ἄγοντος αὐτὸν Διονυσίᾳ, ἐξειλόμην εἰς ἐλευθερίαν, εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένους. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων [m]ἐπισχήσω.»

ς'. Ἔστι δὴ καὶ παρὰ τῷ Λυσίᾳ τις ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου, δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου, ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν. τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον [n]Καλλίμαχος· Περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου· καὶ ἔστι πολλοῖς πρότερον ἠγωνισμένος ἕτεσι θατέρου. ἐν ᾧ τὴν αἰτίαν πρώτως ἐπιδείκνυσιν ὁ περὶ τοῦ ξένου ποιούμενος τὸν λόγον, ὥσπερ ὁ τὸν μέτοικον ἐξαιρούμενος εἰς ἐλευθερίαν. ἔστι δὲ τὸ προοίμιον τοῦ λόγου τόδε· „Ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δικασταί, περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκου πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἵνα μηδεὶς ὑμῶν θαυμάζῃ, ὅτι ὑπὲρ ἀδενὸς [o]ὑμῶν πώποτε εἰρηκὼς πρό-

cente eum Dionyſio, vindicaui in libertatem: probe videlicet ſciens, abſolutum in iudicio ſub Epigene fuiſſe. Sed his ego ſuperſedebo.„

VI. Eſt et apud Lyſiam non nemo, qui hoſpitum haeredi tates defendit. Hanc orationem inſcribit Callimachus: *De Pherenico ſuper Androclidae haereditate;* et eſt habita multis anni ante alteram. in qua cauſam primum exponit hoſpitis patronus quemadmodum et ille, qui incolam Athenarum in libertatem adſerit; eſtque exordium eiuſmodi: „Neceſſe mihi videtur eſſe, o Iudices, vt initio de amicitia, quae mihi cum Pherenico intercedit, aliquid vobis dicam; ne quis veſtrum admiretur, quod, qui nullius vnquam cauſa verba feci, pro

σίαν ἀργυρίου. vel πρὸς εὐπόριστον ἀργύριον. *Sylb.* Corrupte in *Mſſ. Bodl.* προσειπευπόρησαν.

m Ἔπισχήσω] Rectius, vt opinor, ἐπισχήσω. *Sylb.*

n Καλλίμαχος] *Sc.* Cyrenaeus, magni nominis Grammaticus, in libro (vt puto) de *Rhetoribus*, cuius meminerunt *Athenaeus* l. XV. c. 3. et *Schol. Ariſtoph.* ad Aues, p. 395. Vide *Ionſium* de Script. Hiſt. Philoſ. p. 135.

o Illud ὑμῶν expungendum videtur, vt infra in repetitione p. 596. v. 7. [vbi a vulgatis abeſt.] *Sylb.*

p Ἰδία

τερον, ὑπὲρ τούτου νυνὶ λέγω. ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τούτου πατήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην, καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος· καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, παθόντες ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἔτοι ταῖς αὐταῖς τύχαις ἐχρήσαντο, καὶ φυγάδες Ἀθήναζε ἀφίκοντο, ἡγούμενος τὴν μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν, ὅτως οἰκείως αὐτοὺς ὑπεδεξάμην, ὥστε μηδένα γνῶναι τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίστατο, ὁπότεροι ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν οἰκίαν. οἶδε μὲν οὖν καὶ Φερένικος, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὅτι πολλοὶ λέγειν εἰσὶν ἐμοῦ δεινότεροι, καὶ μᾶλλον τοιούτων πραγμάτων ἔμπειροι· ἀλλ' ὅμως ἡγοῦμαι τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιστοτάτην εἶναι. αἰσχρόν μοι οὖν δοκεῖ εἶναι, κελεύοντος τούτου, καὶ δεομένου τὰ δίκαια αὐτῷ βοηθῆσαι, περιιδεῖν αὐτὸν, καθ' ὅσον οἷός τ' εἰμὶ ἐγὼ, τῶν ὑπ' Ἀνδροκλείδου δεδομένων στερηθῆναι.

ζ'. Τί δὴ ταῦτα τὰ προοίμια ἀλλήλων διαφέρει; παρὰ Λυσίᾳ μὲν [p]ἡδεῖά ἐστιν ἡ εἰσβολὴ, καὶ δι' ἡδέων

pro iſto nunc dicam. Nam hoſpes, Iudices, meus erat Cephiſodotus, huius pater, et, cum exſularemus Thebis, ad ipſum diuerti, et ego, et quiſquis alius Athenienſium vellet; multiſque ab eo beneficiis et priuatim et publice affecti in patriam poſtliminio redimus. Poſtquam illi vero ſimili fortuna vſi Athenas exſulatum venere, maximam ratus gratiam eis deberi, tam familiariter excepi hoſpitio, vt ingredientium ſciret nemo, niſi qui prius intellexiſſet, vter noſtrum domum poſſideret; ſcit quidem igitur Pherenicus, Iudices, permultos eſſe, qui plus in dicendo me valeant, et eiuſmodi rerum peritiores ſint; veruntamen exiſtimat, amicitiam meam eſſe fidiſſimam. Ideoque turpe mihi videtur, ipſo iubente meamque opem in cauſa iuſta implorante, pati, quod ad me attinet, vt bonis ab Androclide ei donatis priuetur.

VII. Quid autem haec prooemia inter ſeſe differunt? Apud Lyſiam quidem proprium eſt exordium, nec ob aliud magis,

Comparatio duorum prooemiorum ſupra poſitorum.

p Ἰδία ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ *Bodl.* [vulg. dant ἰδία ἐστὶν εἰσβολὴ, omiſſo articulo.]

q Di-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἄλλο μᾶλλον, ἢ ὅτι φυσικῶς πως εἴρηται, καὶ ἀφελῶς· „Ἀναγκαῖόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δικασταί, περὶ τῆς φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκης πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς.“ καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τότῳ ἔτι μᾶλλον ἀκατάσκευον φαίνεται εἶναι, καὶ ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἰπεῖν δύναιτο τὸ εἰρημένον· „Ἵνα μηδεὶς ὑμῶν θαυμάσῃ, ὅτι ὑπὲρ ἀδενὸς ὑμῶν πώποτε εἰρηκὼς πρότερον, ὑπὲρ τότε νῦν λέγω.“ παρὰ δὲ Ἰσαίῳ κατεσκευάσθαι τὸ δοκεῖν εἶναι ἀφελὲς, καὶ ὃ λέληθεν, ὅτι ἐστὶ ῥητορικόν· „Ἐγὼ καὶ πρότερον Εὐμαθεῖ τότῳ ἐγενόμην χρήσιμος, [q] καὶ δικαίως· καὶ νῦν, εἴ τι ἐστὶ κατ' ἐμὲ, πειράσομαι συσσώζειν αὐτόν.“ [r] ὑψηλότερα γάρ ἐστι, καὶ ἦττον ἐκείνων ἀφελέστερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ἐπιφερόμενα· „Μικρὰ δέ μοι ἀκούσατε, ἵνα μηδεὶς ὑπολάβῃ ὑμῶν, ὡς ἐγὼ προπετείᾳ, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀδικίᾳ, πρὸς τὰ Εὐμαθοῦς πράγματα προσῆλθον.“ ἥ τε γὰρ „Προπέτεια,“ καὶ „Ἡ ἀδικία,“ καὶ τὸ „Πρὸς τὰ Εὐμαθοῦς πράγματα προσελθεῖν,“ [s] „πεποιημένοις μᾶλλον ἔοικεν, ἢ αὐτοφυέσι. καὶ αὖθίς γε παρὰ μὲν τῷ Λυσίᾳ ἡ πρόφασις λέγεται ἀνεπιτηδεύτως· „Ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ξένος ἦν Κηφισόδοτος, ὁ τότε πατήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ κατηγόμην, καὶ ἐγὼ, καὶ [t] ἄλλος Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.“ ἡδέως τε καὶ ἀφοριστικῶς [u] τὰ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθεται· „Καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, παθόντες ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν.“ παρὰ δὲ τῷ Ἰσαίῳ πέφρασται περιεργότερον, καὶ ὁ μακρὰν ἀπέχει τῆς Δημοσθένους κατασκευῆς· „Τριηραρχοῦντος γάρ μοι ἐπὶ [x] Κηφισοδότου ἄρχοντος, καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς οἰκείους, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὅσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τότῳ.“ τό τε γὰρ

accedere:„ arte facta magis referunt, quam natiua. Et rursus quidem apud Lysiam causa, siue praetextus, sine affectatione profertur: „Mihi enim, Iudices, hospes erat Cephisodotus, huius pater: et cum exsularemus Thebis, ad illum diuerti et ego, et alius Athenienſium, quisquis vellet.„ Tum suauiter et distincte subiungitur: „Ac multis et priuatim et publice beneficiis ab eo affecti in patriam rediimus.„ At apud Isaeum dictum est accuratius, et non longe abest a compositione Demosthenis: „Cum enim triremi cum imperio praeessem, Archonte Cephisodoto, et fama perlata ad propinquos esset, quod in proelio nauali interiissem, cumque pecunia a me deposita apud Eumathem hunc esset.„ Illud enim „Fama

[q] Δικαίως sine praemisso καὶ et hic loci, et supra p. 593. v. 6. in *Mſ. Bodl.* Verum καὶ δικαίως rectius esse censet *Sylb.* vt p. 593. v. 6. vbi (v. 7.) pro sequ. κατ' ἐμὲ legitur ἐν ἐμοὶ in impressis.

[r] Verior lectio videtur haec: ὑψηλότερα γάρ ἐστι ταῦτα. [scil. quam vulgata ὑψηλοτέρα ἐστὶ, καὶ — ἀφελεστέρα.] *Sylb.* In *Mſ. Bodl.* ὑψηλότερά ἐστι.

[s] Πεποιημέναις] Rectius πεποιημένοις, neutro gen. *Sylb.*

[t] Ἄλλος Ἀθηναῖος] In *Mſ. Bodl.* partitiue ἄλλος Ἀθηναίων: quo modo et p. 595. v. 4.

[u] Τὰ μὲν ταῦτα *Bodl.*

[x] Pro Κηφισοδότου p. 593. v. 11. legitur Κηφισοδώρου. Infra in *Dinarcho* vtriusque inter Athenienſium ἄρχοντας fit mentio. Sed Κηφισόδοτος tempore prior nominatur, p. 115. [iuxta *Ed. Sylb.*] Κηφισόδωρος autem posterior, p. 116. [iuxta *Ed. Sylb.*] Sed videndum, ne hic e vicinia tractum sit vitium; et vt v. 4. priuati cuiusdam Κηφισοδότου facta est mentio, ita etiam archon hic eodem a *Librario* appellatus sit nomine, non a *Dionysio*. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

„Λόγε ἀπαγγελθέντος,“ [y]καὶ τὸ „Ὡς ἄρα τε]λευτηκὼς εἴην,“ καὶ τὸ „Οὔσης ἐμοὶ παρακαταθήκης,“ ἐκ ἂν φαίην ἔγωγε ἀφελῶς εἰρῆσθαι. [z]ἐκείνως γὰρ λεγόμενα μᾶλλον ἀποίητα· „Ὅτε γὰρ ἐτριηράρχην, καὶ ἀπηγγέλη τοῖς ἐνθάδε, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην, ἔχων μοι παρακαταθήκην Εὐμαθὴς ὅτοσί.„

ἡ. Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τῶν προοιμίων μέρη, παρ' ὧν μὲν ἀφελέστερον ἄν τις εὕροι λεγόμενα, παρ' ὧν δὲ ῥητορικώτερον. ἐν ἑτέρῳ δὲ ἀγῶνι πάλιν ὁ μὲν Ἰσαῖος ἐπιτρόπῳ τινὶ συντάξας ἀπολογίαν, ὑπὸ τῶν [a]ἰδίων ἀδελφιδῶν κρινομένῳ, τοιαύτῃ κέχρηται ἀρχῇ· „Ἠβουλόμην μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, μὴ λίαν ὅτως ἀγνοηθέντα προσχήματ' ἔχειν αἰσχρῶς, ὥστε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν, καὶ δίκας τοιαύτας λαγχάνειν. [b]ἀλλ' ὅ τό γε ἦν [c]ἀδελφιδοῦν ἐμὸν καὶ κύριον τῆς πατρῴας οὐσίας, ὃ

„Fama perlata,“ et „Quod interiiſſem,“ et „Cum eſſet a me depoſita pecunia,“ non autumem ego dictum eſſe ſimpliciter. Nam hoc modo dicta ſine arte facta viderentur: „Cum enim triremi praeeſſem, et meis illuc nunciatum eſſet, quod iam mortuus eſſem, Eumathes hic habens a me depoſitum.

Vlterius res illuſtratur ex aliis prooemiis.

VIII. Sic et caeteras exordiorum partes ab illo reperias ſimpliciús, ab hoc oratorie magis, tractatas. In alio iudicio Iſaeus, compoſita defenſione curatori a nepotibus accuſato, tali vtitur exordio: „Cupiebamus, Iudices, non adeo ignarum indecore pecunias poſſidere, vt alios circumuenire, aut iudicio vincere, contenderet. Sed non hoc ad conſobrinum meum, reique non modicae, ſed

y Καὶ τὸ Ὡς etc. *Mſ. Bodl.* [a vulgatis τὸ abeſt.]

z Ἐκείνῳ] Rectius ἐκείνως, vt p. 606. v. 10. *Sylb.*

a Omittit *Bodl.* ἰδίων, et mox in margine eiuſdem, ἴσ. ἀδελφιδῶν, vel ἀδελφιδῦ. [pro vulgari ἀδελφῶν.]

b Ἀλλ' ὅτω γε *Bodl.*

c Nota hic τὸ ἀδελφιδοῦν ἐμὸν, vt etiam infra in repetitione p. 601. v. 9. pro οἱ ἀδελφιδοῖ ἐμοί. vnde etiam colligere licet, v. 11. pro ἀδελφῶν [quod vulgatae dant] ſcribendum eſſe ἀδελφιδῶν. *Sylb.*

d For-

μικρᾶς, ἀλλ' ἱκανῆς, ὥστε καὶ λειτουργεῖν, ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ παραδοθείσης, ταύτης ἐπιμελεῖσθαι, ὧν δ' ἐμῶν μὴ ἐπιθυμεῖν· ἵνα βελτίων τ' ἐδόκει πᾶσιν εἶναι, σώζων αὐτὴν, καὶ πλείω ποιῶν, χρησιμώτερον ὑμῖν πολίτην [d]παρεῖχεν ἑαυτόν. ἐπεὶ δὲ τὴν μὲν ἀνῄρηκε, καὶ πέπρακε, καὶ αἰσχρῶς καὶ κακῶς διολώλεκεν, ὡς ἐκ ἂν ἠβουλόμην· πιστεύων δ' ἑταιρίαις, καὶ λόγων παρασκευαῖς, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἐλήλυθεν· ἀνάγκη, ὡς ἔοικε, συμφορὰν μὲν εἶναι νομίζειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, οἰκεῖος ὤν· ἀπολογεῖσθαι δὲ περὶ ὧν ἐγκέκληκε, καὶ ἔξω [μὲν] τῷ πράγματος διαβέβληκεν, ὡς ἂν ἓν δυνώμεθα προθυμότατα πρὸς ὑμᾶς.„ ὁ δὲ Λυσίας ἀνδρὶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐγκαλεμένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς, συγγράψας λόγον, τοιούτῳ κέχρηται τῷ προοιμίῳ· „Οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόποις, ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπίαν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας, συκοφαντῆνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοί· ὅπερ καὶμοὶ νῦν συμβέβηκεν. ἐγὼ γὰρ,

sed lautae, vt quae a nobis reipub. commodo impenſa eſt, poſſeſſorem attinet, neque noſtra vt deſideret; vt melior eſſe videatur omnibus eam conſeruans, et augens vtiliorem cunctis ciuem ſe praebeat. Poſtquam autem hanc euertit et vendidit, turpiterque et male perdidit, (quod certe factum nollem) credenſque ſodalitiis et ſermonibus compoſitis, in meam inuaſit: neceſſe eſſe videtur, vt et aduerſae ſorti tribuam; quod talis ſit mihi propinquus, et apud vos quam poſſim promte et impigre reſpondeam ad ea, de quibus accuſauit, quaeque extra rem obiecit. At Lyſias in oratione, quam pro eo conſcripſit, qui a fratribus vxoris accuſabatur curationis male adminiſtratae, eiuſmodi principio vtitur: „Non ſufficiunt curatoribus, Iudices, quaecunque res eorum curae commiſſae ſunt; ſed etiamſi ſarta tecta conſeruarint amicorum bona, a pupillis calumnioſe ſaepe accuſantur: quod et mihi nunc vſu venit. Ego enim, Iudi-

d Forſan rectius παρέχῃ, eodem ſcilicet tempore, quo praecedit δοκῇ. [quod in vulgatis reperitur pro ἐδόκει.] *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ὦ ἄνδρες δικασταί, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ὐσίαν, καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντῆμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως.„

Θ'. Οὐ πολλῶν οἶμαι δεῖν λόγων, ὅτι τοῦτο μὲν ἀφελῶς καὶ ἡδέως εἴρηται, ἦθός τε ἀπεπλασμένον, ἀλλὰ φυσικὸν ἐπιφαίνει· τὸ γὰρ· „Οὐχ ἱκανόν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῖς ἐπιτρόποις, ὅσα πράγματα διὰ τὴν [e]ἐπιτροπὴν ἔχουσιν·„ ᾐδεῖς ἂν εἴποι ῥήτορος εἶναι, ἀλλὰ παντὸς ἰδιώτου, καταξάντος εἰς ἀγῶνα ἄδικον· τὸ δ' Ἰσαίου πεποιῆσθαι ῥητορικῶς καὶ [f]κεκαλλιλογῆσθαι σεμνότερον, ἅπαντες ἂν φήσειαν· [g]τὸ γὰρ· „Ἐβουλόμην μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, μὴ λίαν ἔτως ἀγνοηθέντα προσχήματα ἔχειν αἰσχρῶς, ὥστε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν.„ καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ Λυσίᾳ μὲν χαριέντως πάνυ καὶ ἀφελῶς εἰρῆσθαι τὸ· „Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων, καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ὐσίαν, καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα·„ θάτερον δὲ τραχύτερον, καὶ ἐχ ὡς ἂν ἰδιώτης μετέθηκεν· „Ἀλλ' ὁ τό γε ἐν ἀδελφιδοῦν ἐμὸν καὶ κύριον τῆς πατρῴας ὐσίας, ὁ μικρᾶς, ἀλλ' ἱκανῆς, ὥστε καὶ λειτουργεῖν, ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ παραδοθείσης, ταύτης ἐπιμελεῖσθαι.„ ἑνὸς δ' ἔτι μνησθήσομαι γένους, ἐξ οὗ μάλιστα ἡ διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν ἔσαι καταφανής.

ι'. Ὑποτίθεται δ' ἑκάτερος ἰδιώτην ἄνδρα, καὶ ἀπράγμονα, καὶ νέον, παρὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσίν τε καὶ φύσιν ἠναγκασμένον ἐν δικαστηρίῳ λέγειν· ὁ μὲν Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρχεβιάδην λόγῳ, τὸν τρόπον τοῦτον· „Ἐπειδὴ τάχιστα ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην Ἀρχεβιάδης, ὦ ἄνδρες δικασταί, προσῆλθον αὐτῷ λέγων, ὅτι

Iudices, constitutus curator bonorum Hippocratis, iisque bene et iuste administratis, traditisque filiis eius, postquam virilem togam sumserunt, iniuste et calumniose ab eis nunc accusor.„

Comparatio duorum prooemiorum supra positorum.

IX. Non opus esse puto multis verbis, vt ostendamus, simpliciter hoc et suauiter esse dictum, indolemque prae se ferre non fictam, sed naturalem. Istud enim: „Non sufficiunt curatoribus, Iudices, quaecunque res eorum curae commissae sunt:„ nemo dixerit oratoris esse, sed cuiuslibet e vulgo in certamine iniquo constituti. Verum quae ex Isaeo protulimus, oratorie composita sciteque et eleganter dicta nemo non animaduertat: haec videlicet: „Volebamus, Iudices, non adeo ignarum turpes captare occasiones, vt alios insidiose circumueniret.„ tum etiam apud Lysiam lepide omnino simpliciterque: „Ego enim, Iudices, constitutus curator bonorum Hippocratis, iisque bene et iuste administratis, traditisque filiis eius, postquam virilem togam sumserunt.„ Alterum autem apertius, et non, vt priuatus, transposuit: „Sed non hoc ad patruelem meum, ac patrimonii non modici, sed lauti, vt a nobis reipubl. commodo impensi, possessorem attinet, neque nostra vt desideret.„ Vnum praeterea genus commemorabo, ex quo maxime, quod inter hos viros sit discriminis, palam fiet.

Aliud adhuc prooemiorum exemplum, ad ostendendum discri-

X. Sumit autem vterque pro argumento hominem adolescentem, priuatum, abhorrentem a negotiis, et praeter institutum et ingenium in iudicio dicere coactum. Et Lysias quidem in oratione *contra Archebiadem* ad hunc modum: „Quamprimum hanc mihi litem intendit Archebiades, Iudices, accessi ad eum dicens, adolescentem me

e Pro ἐπιτροπὴν p. 599. v. 16. legitur ἐπιτροπίαν, quorum vtro sit vsus *Lysias*, incertum est. *Dionysius* quidem vtroque vtitur: nam κακῆς ἐπιτροπῆς ἐγκαλεῖσθαι hoc loco dicit, p. 599. v. 13. itidemque supra in *Lysia*, p. 498. v. 3. in Antiqu. autem Rom. p. 227. v. 48. [iuxta *edit. Hudson.*] habet ἐπιτροπίαν λαβεῖν. *Sylb.*

f Καλλιλογήσασθαι] Forsan legendum κεκαλλιλογῆσθαι, vt praecedit πεποιῆσθαι. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. καλλιλογίσασθαι.

g Τὸ γὰρ, seu τό γ' ἔν, declaratiue accipiendum pro τοῦτο δηλονότι, *hoc videlicet.* Pro ἐβουλόμην vero in priore loci citatione *Attico* augmento scriptum ἠβουλόμην, p. 598. v. 11. *Sylb.*

h Εὕρη-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νέος καὶ ἄπειρος ἦν πραγμάτων, καὶ ἀδὲν δεόμενος εἰσιέναι εἰς δικαστήριον. ἐγὼ ἄν σε ἀξιῶ, μὴ [h] εὕρεμα ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμήν, ἀλλὰ παραλαβόντα τὰς ἐμὰς φίλας καὶ τὰς σαυτῦ, διηγήσασθαι περὶ τῦ χρέους, ὅθεν γεγένηται· καὶν δοκῇς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἀδέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν, [i] ἐπὶ τὰ σαυτῦ. δίκαιος δὲ εἶ μοι μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπαντα, ἐπειδὴ νεώτερός εἰμι τῦ συμβουλεύειν· ἵνα ἀκέσαντες περὶ ὧν ἂν ἴσμεν, βουλευσώμεθα περὶ ὧν σὺ λέγεις· ἐὰν πως φανερὸν γένηται, πότερον ἀδίκως τῶν ἐμῶν ἐφίεσαι, ἢ δικαίως τὰ σεαυτῦ ζητεῖς κομίσασθαι. ταῦτ' ἐμῦ [k] προκαλεμένυ, ἀδεπώποτ' ἠθέλησε συνελθεῖν, ἀδὲ λόγον περὶ ὧν ἐνεκαλεῖτο ποιήσασθαι, ἀδὲ δίαιταν ἐπιτρέψαι, [l] ἕως ὑμεῖς τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν διαιτητῶν ἔθε-

men inter Lysiam et Isaeum.

esse, rerum imperitum, ac litium fugitantem. Itaque te quaeso, ne inuentiunculam putes aetatis excusationem; sed, aduocatis amicis et meis et tuis, vnde creatum sit debitum, exponas; et si visus illis fueris vera dicere, non opus erit tibi litibus, sed, eo tibi soluto, domum ad tua recipere te poteris. Aequum autem est, vt nihil silentio praetereatur, sed omnia dicantur; quoniam iunior sum, quam vt insidiarum aliquid struam, vt, auditis, quae ignoramus, consultemus super his, quae tu dices: si forte manifestum inde fiat, vtrum iniuste mea concupiscas, an iuste tua recuperare coneris. Haec me denunciante, nunquam voluit conuenire, neque verbum facere de his, de quibus expostulabat: neque arbitris rem committere ex lege de arbitris a vobis lata.

h Εὕρημα in *Mſ. Bodl.*

i Ἐπὶ τὰ σαυτῦ ellipticῶς legitur etiam infra in repetitione, p. 605. v. 3. subaudito scilicet verbo ἀπαλλάξῃ, aut alio consimili. *Sylb.* Imo mox v. 11. τὰ σαυτῦ in *Cod. Bodl.*

k Παρακεκλεμένυ] Rectius προκεκλεμένυ, vt infra in repetitione, p. 605. v. 5. et προκλήσεως vocabulum in hac significatione vsurpauit etiam *Dionyſius* in *Antiquitatibus* perſaepe. Infra p. 174. v. 9. [*ed. Hudſ.*] diuerso errore ſcriptum προσκαλεῖται. *Sylb.*

l Fortaſſe legendum ὡς pro ἕως. *Sylb.*

m Le-

σθε.„ ὁ δὲ Ἰσαῖος [m] ἐν ἀμφισβητήσει χωρίον τὸ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατεσχημένον, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκειτο, ταύτῃ χρώμενον εἰσάγει τῇ ἀρχῇ· „Μάλιστα μὲν ἐβουλόμην, ὦ ἄνδρες δικασταί, μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀδικεῖσθαι τῶν πολιτῶν· εἰ δὲ μή, τοιούτων ἀντιδίκων τυχεῖν, πρὸς οὓς ἂν ἀδὲν ἐφρόντιζον διαφερόμενος. νῦν δέ μοι πάντων πραγμάτων λυπηρότατον συμβέβηκεν. ἀδικοῦμαι γὰρ ὑπὸ τῶν δημοτῶν, οὓς περιορᾶν μὲν ἀποστεροῦντας ῥᾴδιον, ἀπέχθεσθαι δὲ [n] ἡδέως, μεθ' ὧν ἀνάγκη καὶ συνουσίας κοινὰς ποιεῖσθαι. πρὸς μὲν ἂν πολλὰς χαλεπὸν ἀντιδικεῖν· μέγα γὰρ μέρος συμβάλλεται [o] τὸ πλῆθος αὐτοῖς πρὸς τὸ δοκεῖν ἀληθῆ λέγειν· ὅμως δὲ διὰ τὸ πιστεύειν τοῖς πράγμασι, πολλῶν μοι καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων, [p] οὐχ ἡγούμην δεῖν κατοκνῆσαι δι' ὑμῶν

lata. Verum Isaeus in controuersia *super fundo a Tribulibus occupato*, qui pignori oppositus erat, hoc vtentem inducit exordio: „Maxime quidem voluissem, Iudices, a nemine me ciuium iniuria affici; aut saltem in tales incidere aduersarios, quibuscum nihil mihi commune esset. nunc accidit mihi res omnium longe molestissima. Afficior enim iniuria a tribulibus, quos, vt impune te defraudent, ferre non est facile: permolestum autem, vt odio te habeant, quibuscum versari conuentusque celebrare necesse est. Ad haec cum multis litigare noxium est: magnam enim partem eos vera dicere multitudo sibi persuadet. Quia tamen ipsis fido, rebus etiam multis difficillimis concurrentibus, non existimaui cunctari oportere, sed omnino conari, vt

m Legendum videtur ἐν ἀμφισβητήσει ὑπὲρ χωρίυ τῦ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατεσχημένυ, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκειτο, ταύτῃ χρώμενον εἰσάγει τῇ ἀρχῇ. *Sylb.* Infra quidem habemus: ἐν τῇ πρὸς τοὺς δημότας ἀμφισβητήσει περὶ τῦ χωρίυ etc. et εἰσάγει pro εἰσαγαγεῖν in *Mſ. Bodl.*

n Infra in repetitione p. 606. v. 2. legitur ἂν ἡδέως. vera lectio procul dubio est ἀηδές. quod indicat etiam paraphrasis *Dionysiana* p. 605. v. 10. ἀνιαρώτερον εἶναι πρὸς τοιούτυς ἀπέχθεσθαι, et p. 606. v. 3. ἡ ἀηδὴς ἀπέχθεια. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. ἀηδές.

o Malim τὸ πλῆθος. *Sylb.* [a vulgatis scil. articulus abest.]

p Οὐχ ἡγησάμην *Mſ. Bodl.* in margine οὐχ ἡγούμην. Plenius ἡγούμην δεῖν κατοκνῆσαι, vt infra p. 606.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πειρᾶσθαι τυγχάνειν τῶν δικαίων. δέομαι ἂν ὑμᾶς συγγνώμην ἔχειν, εἰ καὶ νεώτερος ὢν, λέγειν ἐπὶ δικαστηρίῳ τετόλμηκα· διὰ γὰρ τοὺς ἀδικοῦντας ἀναγκάζομαι παρὰ τὸν ἐμαυτοῦ τρόπον τοιοῦτόν τι ποιεῖν. πειράσομαι δ' ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἂν δύνωμαι, διὰ βραχυτάτων εἰπεῖν περὶ τοῦ πράγματος.

ια. Τίς [q]ἂν ἂν ἐκ ἂν ὁμολογήσειε, τὸν μὲν [r]Λυσίᾳ νέον, καὶ ἰδιώτην, καὶ ἀπράγμονα, ἀρχέτυπόν τινα εἶναι τῆς ἀληθείας, διαφέροντα ἐκείνης ἀδ' ὁτιῶν· τὸν ἕτερον δὲ, ἀπόγραφόν τινα καὶ ἀ λανθάνοντα, ὅτι πέπλασται ῥητορικῇ τέχνῃ; καὶ γὰρ αἱ λέξεις καὶ τὰ νοήματα παρ' ἐκείνῳ μὲν τὸ αὐτοφυὲς, παρὰ δὲ τούτῳ τὸ κατασκευαστὸν ἀποφαίνουσιν. [s]ὁ μὲν γὰρ ἀρχῇ κέχρηται, ὅτι νέος τε καὶ ἄπειρος εἴη πραγμάτων, καὶ ἀδὲν δεόμενος εἰς δικαστήριον εἰσιέναι. καὶ ἐπιφέρει πάνυ ἠθικῶς· „Ἐγὼ ἂν σε ἀξιῶ, μὴ εὕρεμα ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμήν.“ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς φύσιν εἶχε γε-

Comparatio duorum prooemiorum superiorum.

vt per vos ius meum obtineam. Itaque vos rogo, veniam mihi dari, quod in hac aetatula verba facere in iudicio sim ausus. Per eos enim, qui me iniuria afficiunt, praeter rationem et institutum meum, id facere cogor. Conabor equidem, quam potero breuissime, de re tota ab initio vobis exponere.

XI. Quis igitur non fateatur, Lysiae *adolescentem*, et *priuatum*, et *a negotiis alienum*, veram esse imaginem veritatis, nec quicquam ab ea differentem; alterum autem, exemplum eiusmodi, quod artem et fucum non occultet oratoris? Nam apud illum et verba et sententiae natiuae; apud hunc ex praeparato esse apparent. Ille enim pro exordio vtitur, quod adolescens et imperitus rerum sit, et quem non deceat iudicio se sistere. et subiungit morate prorsus: „Itaque te quaeso, ne inuentiunculam putes meam aetatis excusationem.„ Et quod sequitur, quam natiue dictum

p. 606. v. 6. et v. 8. *Sylb.* [a vulgatis enim δεῖν abest.]

q Nota hic ἂν geminatum. *Sylb.*

r Λόγον post Λυσίᾳ habet *Mf. Bodl.*

s Ὁ μέν γε *Mf.*

t Pro

νέσθαι τε καὶ ῥηθῆναι, λέγει· ὡς ἐπὶ διαιτητὰς ἠξίουν κοινὰς ἐλθεῖν φίλους· [t]„Κἂν δόξῃς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἀθέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ λαβὼν, ἐπὶ τὰ σαυτοῦ.“ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἤθει χρηστῷ διεξελθὼν, τελευτῶν ἐπιτίθησι· „Ταῦτ' ἐμοῦ προκαλεσαμένου, ἀδεπώποτε ἠθέλησε συνελθεῖν.“ ὁ δὲ Ἰσαῖος τοτὶ μὲν τὸ μέρος, τὸ· „Παρὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἠναγκάσθαι λέγειν ἐν δικαστηρίῳ, νέον ὄντα·“ ἐπὶ τελευτῇ τοῦ προοιμίου τίθησιν. ἄρχεται δὲ ἀπὸ διανοίας, ἀ Φαύλης μὰ Δία, ἀδὲ ἰδιωτικῆς, [u]„ἀνιαρώτερον εἶναι λέγων πρὸς τοιούτους ἀπέχθεσθαι, μεθ' ὧν ἀνάγκη τῶν τιμιωτάτων κοινωνεῖν· ἔπειτα ἀπολύεταί τι τῶν μελλόντων αὐτὸν λυπεῖν, [x]τὸ δὴ πολλοὺς ὄντας τοὺς δημότας πρὸς αὐτὸν ἀντιδικεῖν. συντίθησί τε τὰ ὀνόματα ἀ Φαύλως μὰ Δία, ἀδ' ὡς ἂν ἰδιώτης· „Ἀδικοῦμαι γὰρ ὑπὸ τῶν δημοτῶν,“ φη-

dictum est, quod voluerit arbitrio communium amicorum rem committere: „Etsi visus illis fueris vera dicere, non opus erit tibi lite, sed, debito soluto, domum ad tua recipere te poteris.„ Et reliqua leui et miti quidem affectu exsecutus, in fine addit: „Haec me praedicante, nunquam voluit conuenire.„ Isaeus vero partem hanc: „Quod praeter mentem meam in iudicio verba facere cogatur, cum sit adolescens:„ sub finem exordii ponit. Incipit autem a sensu, non humili, per Iouem, neque vulgari: grauius atque acerbius esse, talibus inuisum esse, quibuscum res longe cariissimae tibi sint communes. Deinde diluit, quod esset eum laesurum, quod videlicet cum multis tribulibus litigaret: componitque inter se verba, non communi more, per Iouem, neque vt idiota quidam: „Afficior enim iniuria a tribulibus, inquit, „quos, vt

t Pro δόξῃ et σε v. 3. [quae in vulgatis hic leguntur] in priore citatione scriptum δοκῇς et σοι, p. 602. v. 5. *Sylb.* In *Mf.* κἂν δόξας.

u Ἀνιαρώτερον εἶναι λέγων [quod participium a vulgatis abest.] πρὸς τ. *Bodl.* et mox μεθ' ὧν ἀνάγκη εἶναι τῶν τ.

x Legendum videtur: τὸ δὴ πρὸς πολλοὺς ὄντας τοὺς δημότας ἀντιδικεῖν: vt colligere licet ex p. 603. v. 10. *Sylb.* [vulgatae dant ἀδικεῖν pro ἀντιδικεῖν.]

y Le-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σίν· „ὃς περιορᾶν μὲν ῥᾴδιον ἀποσερῶντας· ἀπέχθεσθαι δ' [y] ἂν ἡδέως, μεθ' ὧν ἀνάγκη καὶ συνεδρίας [z] κοινὰς ποιεῖσθαι.„ ἡ γὰρ „Ἀηδὴς ἀπέχθεια,“ καὶ αἱ „Κοιναὶ συνεδρίαι,“ τεχνικώτερον σύγκεινται μᾶλλον, ἢ ἀφελέστερον. καὶ ἔτι τὸ· „Πολλῶν μοι δυσκόλων συμπιπτόντων, οὐχ ἡγέμην δεῖν κατοκνῆσαι δι' ὑμῶν πειρᾶσθαι τυγχάνειν τῶν [a] δικαίων.„ ἧκιστα γὰρ ἰδιώτης ἂν ἔτως· „Οὐχ ἡγέμην δεῖν κατοκνῆσαι·„ οὐδέ γε τὸ· „Δι' ὑμῶν πειρᾶσθαι τυγχάνειν τῶν δικαίων·„ ἀλλ' ἐκείνως πως μᾶλλον· „Τοσούτων γέ μοι συμπιπτόντων δυσκόλων, ἐφ' ὑμᾶς ἠνάγκασμαι καταφυγεῖν, ἵνα τῶν δικαίων τύχω δι' ὑμῶν.

ιβ'. Οἶμαι μὲν οὖν καὶ ἐκ τούτων οὐκ ἄδηλον εἶναι τὴν τῶν ἀνδρῶν διαφοράν. ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μελλόντων λέγεσθαι μᾶλλον ἔσται καταφανὴς, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν [b] ἀποδεικτικῶν καὶ παθητικῶν λόγων, ἐν οἷς ὁ μὲν

vt impune te defraudent, ferre non est facile. Permolestum autem, vt odiosus iis sis, quibuscum versari communesque coetus inire necesse sit.„ Nam et „Grauis inimicitia„ et „Communes coetus,“ artificiose potius, quam simpliciter, cohaerent: atque amplius: „Multis et difficillimis rebus concurrentibus, non existimo oportere cunctari, sed conari, per vos vti ius meum obtineam.„ Minime enim aliquis idiota sic dicat: „Non existimo oportere cunctari:„ neque: „Conari, per vos vt ius meum obtineam:„ sed forte potius ad hunc modum: „Talibus difficultatibus concurrentibus, ad vos cogor confugere, vt per vos ius meum obtineam.

Eandem rem vlterius prosequitur.

XII. Puto quidem, ex istis non obscurum esse, quod sit inter vros discrimen. magis tamen id erit conspicuum ex his, quae sequentur, maximeque ex apodicticis et patheticis orationibus, vbi Lysias simpli-

y Legendum esse ἀηδὲς, docuimus paulo ante ad p. 603. v. 9. *Sylb.*

z Τινὰς pro κοινὰς habet *Mſ. Bodl.* Sed κοινὰς legendum esse constat ex p. 603. v. 10.

a In exemplari est τῶν ἰδίων. ego τῶν δικαίων reposui ex p. 604. v. 1. atque adeo sic legendum esse declarant etiam sequentia v. 9. *Sylb.*

b Forsan ἐπιδεικτικῶν.

c οἶ-

Λυσίας ἁπλούστερός τις ἐστὶ, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ κατὰ τὴν κοινότητα τῶν σχημάτων, ἐτοσὶ δὲ ποικιλώτερος. πολλὰ γὰρ ἄν τις, ἰδὼν, εὕροι παρ' αὐτῷ, ὡς ἐν τούτῳ· „Πόθεν χρὴ πιστεύεσθαι τὰ εἰρημένα, πρὸς θεῶν; οὐκ ἐκ τῶν μαρτύρων; [c] οἶομαί γε. πόθεν δὲ τὰς μάρτυρας; οὐκ ἐκ τῶν βασάνων; εἰκός γε. πόθεν δέ γε ἀπιστεῖσθαι τὰς λόγους τὰς τούτων; οὐκ ἐκ τοῦ φεύγειν τὰς ἐλέγχους; ἀνάγκη μεγάλη. Φαίνομαι τοίνυν [d] ἐγὼ μὲν δικῶν ταῦτα, καὶ τὰ πράγματα εἰς βασάνους ἄγων· ὅτος δὲ, ἐπὶ διαβολὰς καὶ λόγους καθιζάς· ὅπερ ἄν τις πλεονεκτεῖν βουλόμενος ἐποίησεν. ἐχρῆν δὲ αὐτὸν, εἴπερ τι δίκαιον ἐφρόνει, καὶ μὴ [e] παρακρέσθαι τὰς ὑμετέρας γνώμας ἐζήτει, μὴ μὰ Δία ταῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν λογισμὸν μετὰ μαρτύρων ἐλθεῖν, καὶ ἐξετάζειν ἕκασα τῶν ἐν τῷ λόγῳ, τοῦτον τὸν τρόπον παρ' ἐμοῦ πυνθανόμενον· εἰσφορὰς λογίζῃ πρὸς τό-

simplicior est, et in compositione vocum, et in schematum communione: alter autem magis varius et ornatus. Passim id videre est, vt in his: „Vnde credere fas est, quae diis dicta sunt? nonne e testibus? puto equidem. Vnde autem testimonia? nonne ex tormentis? verisimile id quidem. Vnde vero horum absistere sermonibus oportet? nonne accusationes declinando? necessarium sane. Patet itaque, me ista consectari, remque ad inquisitionem perducere, hunc vero in verbis et calumniis versari; quod quidem faciat, qui fraudandi animum habet. Oportebat autem ipsum, si quid aequi iustique cogitat, neque imponere nobis conatur, ista per Iouem non facere; sed ad ratiocinationem cum testibus venire, et examinare singula dicta ad hunc modum ex me quaerentem: Quotnam vectigalia expendat? et quantum

c Οἶομαι δὲ] Forsan rectius οἰομαί γε, vt in proxime sequenti subiectione εἰκός γε. *Sylb.*

d Ἐγὼ μὲν δικῶν *Mſ. Bodl.* [a vulgatis illud μὲν abest.]

e Παρακρέσασθαι *Mſ. Bodl.* quo modo legendum esse voluit *Sylb.* [vulgatae παρακέσασθαι exhibent.]

f In-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

σας; [f]καὶ πόσον ἀργύριον εἰσενηνεγμένης, κατὰ τόσον καὶ τόσον, κατὰ πόσα ψηφίσματα ταυτί. ταύτας εἰλήφασί τινες, οἱ καὶ ταῦτα μαρτυρόμενοι. [g]σκέψασθαι τὰ ψηφίσματα, τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν, τὰ εἰσενηνεγμένα, τὰς λαβόντας· καὶ εἰ μὲν εὖ [h]τε τῷ λόγῳ πιστεύειν· εἰ δὲ μὴ, νῦν παρασχέσθαι μάρτυρας, εἴ τι ψεῦδος ἦν ὧν ἐλογισάμην [i]αὐτοῖς.

ιγ'. Ταυτὶ μὲν διαλελυμένα, καὶ ἐξ ἐπερωτήσεως· οἷς ὁ Λυσίας μὲν ἥκιστα κέχρηται· Δημοσθένης δὲ, ὁ παρὰ τοῦτο τὰς ἀφορμὰς λαβὼν, ἀφειδέστερον. οἷον· „[k]Οὐκ ἂν σὺ μισθοφορὰν [l]λέγεις; φήσει τις. καὶ παραχρῆμά γε τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἁπάντων, ὦ Ἀθηναῖοι· ἵνα τῶν κοινῶν τὸ μέρος λαμβάνων ἕκαστος, ὅτε δέοιτο

tum argenti illatum, in quantum et quot, haec in quot decreta: conſiderate decreta; multitudinem penſitationum, quae fuerint collata, quique acceperint. Et ſi quidem bene res habet, dictis adhibere fidem poteſtis, ſin minus, producite iam nunc teſtes, ſi quid mendacii falſimoniaeque in iis, quorum ratio eſt, inuenimus.„

Iſaeum Demoſthenem comparando.

XIII. Haec quidem inconnexa, et cum interrogatione, quo modo Lyſias minime loquitur: Demoſthenes autem, qui ab illo cauſas accepit, creberrime. Ex. gr. „Οὐκ ἂν σὺ μισθοφορὰν λέγεις; φήσει τις. καὶ παραχρῆμά γε τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἁπάντων, ὦ Ἀθηναῖοι· ἵνα τῶν κοινῶν τὸ μέρος λαμβάνων ἕκαστος, ὅτε δέοιτο ἡ πόλις,

f Incertum eſt, redditiuane, an interrogatiua, hic ab auctore vſurpata ſint, an mixta. ſi redditiua, legendum hic καὶ τόσον: et ſeq. v. κατὰ τόσα. ſi interrogatiua, in primo membro legendum erit πρὸς πόσας; itidemque in ſequentibus. Forſan etiam εἰσενηνεγμένος legendum pro εἰσενηνεγμένης: vel εἰσενηνεγμένας. *Sylb.*

g Non ſatis conſtat, an verius ſit imperatiuum σκέψασθε, *conſiderate*. Nec item verſu 5. ſatis liquet, an legendum ſit: καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει τῷ λόγῳ, πιστεύετε; an καὶ εἰ μὲν εὖ, ἔχετε τῷ λόγῳ πιστεύειν: an alio potius modo. *Sylb.*

h Inter τε et τῷ lacuna eſt in *Cod. Mſ.*

i Αὐτῆς] Forſan verius αὐτοῖς: vel ſubaudiendum εἰσφορᾶς. *Sylb.*

k Οὐκ ἂν σὲ in *Mſ. Bodl.* [vulgo ἂν σοὶ.]

l Oedipum hic agere, nec facile, nec tutum eſt. *Sylb.*

m In

ἡ πόλις, τοῦτο παρέχῃ. ἔξεστιν ἄγειν ἡσυχίαν; [m]οἴκοι μένων βελτίων εἶ, τῷ δι' ἔνδειαν ἀνάγκη τι ποιεῖν αἰσχρὸν ἀπηλλαγμένος. συμβαίνει τι τοιοῦτον, οἷα καὶ τὰ νῦν; στρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων λημμάτων, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ἡμῶν; ὅσα ἔτος ἀτάκτως νῦν λαμβάνων ἐκ ὠφελεῖ, ταῦτα ἐν ἴσῃ τάξει παραλαμβάνων, πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν, ἃ χρὴ πράττεσθαι. ὅλως δὲ, ὅτε ἀφελῶν, ὅτε προσθεὶς, πλήν τι μικρὸν, τὴν ἀταξίαν ἀνελὼν, εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν τὴν αὐτὴν, τῷ λαβεῖν, τῷ στρατεύεσθαι, τῷ δικάζειν, τῷ ποιεῖν τἄθ', ὅ τι καθ' ἡλικίαν ἕκαστος ἔχοι, καὶ ὅτε καιρὸς εἴη, τάξιν ποιήσας. „ἐκεῖνα δὲ κατὰ συστροφὴν καὶ παρακεκινδυνευμένα, τῷ τε βραχέως καὶ ἀγκύλως καὶ ἐκ παραδόξου συντίθεσθαι, καὶ ἐκ ἅπασιν ἁδὲ ἐκ προχείρου γνωριζόμενα· „[n]Καὶ ἔτος γὰρ ὁ πάντων ἀνθρώπων σχετλιώτατος, ἃ παρεχόμενος

ἡ πόλις, τοῦτο παρέχῃ. ἔξεστιν ἄγειν ἡσυχίαν; οἴκοι μένων βελτίων εἶ, τῷ δι' ἔνδειαν ἀνάγκη τι ποιεῖν αἰσχρὸν ἀπηλλαγμένος. συμβαίνει τι τοιοῦτον, οἷα καὶ τὰ νῦν; στρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων λημμάτων, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ἔστι τις ἔξω τῆς ἡλικίας ἡμῶν; ὅσα ἔτος ἀτάκτως νῦν λαμβάνων ἐκ ὠφελεῖ, ταῦτα ἐν ἴσῃ τάξει παραλαμβάνων, πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν, ἃ χρὴ πράττεσθαι. ὅλως δὲ, ὅτε ἀφελῶν, ὅτε προσθεὶς, πλήν τι μικρὸν, τὴν ἀταξίαν ἀνελὼν, εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν τὴν αὐτὴν, τῷ λαβεῖν, τῷ στρατεύεσθαι, τῷ δικάζειν, τῷ ποιεῖν τἄθ', ὅ τι καθ' ἡλικίαν ἕκαστος ἔχοι, καὶ ὅτε καιρὸς εἴη, τάξιν ποιήσας. Illa vero contorta et * ardua, atque ob conciſam et abruptam et inſolitam compoſitionem, neque omnibus, neque facile cognita: „Καὶ ἔτος γὰρ ὁ πάντων ἀνθρώπων σχετλιώτατος, ἃ παρεχόμενος αὐτῶν

m In margine *Mſ. Bodl.* ſ. οἴκοι μένων βελτίων εἶ. [in vulgatis ſic legitur: οἴκοι μένειν. βέλτιον, εἰ—]

* Φράσις παρακεκινδυνευμένη, *multis periculis opportuna elocutio*, vt alibi interpretatur *Schottus.*

n Illa, vt opinor, ex *Iſaeo*: nec minus corrupta.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

αὐτῶν μάρτυρας δῦναι, ὧν ἐναντίον ἡμῖν ἀποδῦναι [o] φησὶν, ὡς ἐκείνοις πιστεύειν προσποιεῖται μᾶλλον, ὡς ἀποδεδώκασιν ἡμῖν, ἢ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀπειλήφαμεν. καίτοι πᾶσι φανερὸν, ὡς ἔοικε, τὸν τότε πατέρα, [p] ἀποστερῆντα ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι ἡμῖν ἑκόντες οὐκ ἂν ἀπέδοσαν, εἰσπράξασθαι, ὅτως ἔχοντος, οὐκ ἂν ἐδυνήθημεν.„ καὶ γὰρ τοῦτό ἐστι τὸ σχῆμα, ᾧ πολλάκις Δημοσθένης κέχρηται· „[q] Εἶτ' οἴεσθε, οἱ μὲν αὐτὸν οὐδὲν ἠδυνήθησαν ποιῆσαι κακὸν, αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ ἐκ προρρήσεως πολεμῆσαι;„ καὶ ἔτι γε τὰ τοιαῦτα· „[r] Ὧ γὰρ, ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων, [s] καταλελειτουργηκότι, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδὲν ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις, ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως, ὅτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέτερα

αὐτῶν μάρτυρας δῦναι, ὧν ἐναντίον ἡμῖν ἀποδῦναι φησὶν, ὡς ἐκείνοις πιστεύειν προσποιεῖται μᾶλλον, ὡς ἀποδεδώκασιν ἡμῖν, ἢ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀπειλήφαμεν. καίτοι πᾶσι φανερὸν, ὡς ἔοικε, τὸν τότε πατέρα, ἀποστερῆντα ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι ἡμῖν ἑκόντες οὐκ ἂν ἀπέδοσαν, εἰσπράξασθαι, ὅτως ἔχοντος, οὐκ ἂν ἐδυνήθημεν.„ Atque haec figura est, qua frequenter vtitur Demosthenes: „Εἶτ' οἴεσθε, οἱ μὲν αὐτὸν οὐδὲν ἠδυνήθησαν ποιῆσαι κακὸν, αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ ἐκ προρρήσεως πολεμῆσαι;„ et adhuc alia hisce similia: „Ὧ γὰρ, ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων, καταλελειτουργηκότι, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδὲν ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις, ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως, ὅτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέτερα αὐτῶν

[o] φασὶν *Mſ. Bodl.*

[p] Haud ſcio, an legendum ſit ἀποσερεῖν. *Sylb.* [vulgatae ἀποσερῆν dant.]

[q] Εἶτ' οἴεσθε] Rectius εἶτ' οἴεσθε, *deinde putatis. Sylb.*

[r] Forſan ex *Iſaeo.*

[s] Nota hic καταλειτουργηκότα ſine augmento: [ita enim vulgatae exhibent.] haud ſcio, an propter cacophoniam. *Sylb.*

[t] Nota hic τότε μὲν, et p. 612. v. 2. τότε δέ: [haec enim eſt vulgatarum lectio] cum in hac ſignificatione ſcribi ſoleat τοτὲ μὲν, et τοτὲ δέ. *Sylb.*

αὐτῶν εἶναι φάσκοντες, ἐκώλυσάν με ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν.„ καὶ τί δεῖ τὰ πλείω παρατιθέντα μηκύνειν; πολλὰ γὰρ ἄν τις εὕροι τῶν Ἰσαίου κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὰς σχηματισμὰς ἐξηλλαγμένα μὲν τῆς Λυσίου λέξεως, ἐοικότα δὲ τῇ Δημοσθένους δεινότητι.

ιδ'. Εἰρηκὼς δὲ καὶ περὶ τῶν πραγμάτων, ὅτι δεινότερός ἐστιν οἰκονομῆσαι Λυσίου, καὶ ὅλας τὰς λόγους, καὶ τὰ μέρη αὐτῶν, καὶ οὐδὲν ἔξω ποιῶν τῆς τέχνης, ἣ μετὰ ταῦτα πολλῇ ὁ Δημοσθένης ἐχρήσατο, βούλομαι καὶ τὰς ὑπὲρ τούτων παρασχέσθαι πίστεις. ἔσαι δὲ κεφαλαιώδης τε καὶ ὡς πρὸς ἀνεγνωκότας τὸν ἄνδρα ὁ λόγος· οὐ γὰρ ἐνεχώρει παραδείγματα πάντων τιθέναι. αὐτίκα τὰς διηγήσεις [t] τοτὲ μὲν ἀπροκατασκευάστως καὶ συντόμως, καὶ οὐδὲν προλαμβανούσας τῶν ἀποδεικτικῶν, ἐν τῇ προσηκούσῃ τίθησι χώρᾳ, καθάπερ ἐφ' ᾧ πρὸς Μέδοντα ποιεῖ λόγῳ, καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀγνόθεον, καὶ ἐν

αὐτῶν εἶναι φάσκοντες, ἐκώλυσάν με ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν.„ Et quid opus est haec prolixius exsequi? multa sane est inuenire Isaei, et in compositione et in ratione figurarum, a dictione Lysiae discrepantia, et ad Demosthenis sublimitatem accedentia.

XIV. Quandoquidem autem dixi de rebus, quod peritius nempe, quam Lysias, distribuat, et orationes totas, et partes earum, nihilque prorsus extra artem faciat, qua postea multa Demosthenes vsus est, volo et horum auctoritates exhibere; sed summatim, ac velut ad eos, qui orationem iam legerunt: non enim huius loci est omnium exempla ponere. Statim itaque narrationes, nunc quidem breuiter ac sine praeparatione, et occupatione apodictica, propria ponit sede: sicut in oratione *contrà Medontem* et *contra Hagnotheum*: et in con-

Differentia inter Lysiam et Isaeum in rerum dispositione.

1. *In narrationibus.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῇ πρὸς τὰς δημότας ἀμφισβητήσει περὶ τῶ χωρίω, καὶ ἐν ἄλλοις συχνοῖς· τοτὲ δὲ, μερίσας [u] αὐτὰς εἰς τὰ κεφάλαια, καὶ παρ' ἕκαστον αὐτῶν τὰς πίστεις παρατιθεὶς, ἐκμηκύνει τε μᾶλλον, καὶ ἐκβαίνει τὸ τῆς διηγήσεως σχῆμα, τῷ συμφέροντι χρώμενος. ταύτης ἔστι τῆς ἰδέας ἥ τε πρὸς Ἑρμωνα ὑπὲρ τῆς ἐγγύης ἀπολογία· καὶ ἡ πρὸς Εὐκλείδην ἀμφισβήτησις ὑπὲρ τῆς τῶ χωρίω λύσεως· καὶ ἡ ὑπὲρ Εὐφιλήτω πρὸς τὸν [x] Ἐρχιέων δῆμον ἔφεσις. ἐν γὰρ δὴ [y] τοῖς λόγοις τούτοις μακροτέρας τὰς διηγήσεις ἅσας, οὐχ ἅμα τίθησιν ὅλας, ἀλλὰ κατὰ μέρη διαλαμβάνων, ἐφ' ἑκάστῳ κεφαλαίῳ τάς τε μάρτυρας ἐπάγεται, καὶ τὰς ἄλλας παρέχεται πίστεις, δεδοικὼς, [z] παρ' ὅσα γ' ἂν ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυσπαρακολούθητος γένηται, διὰ τὸ πλῆθος τῶν κεφα-

controuerſia *de Praedio aduerſus Tribules;* atque aliis multis: nunc vero diuiſis capitibus, et ſuis vnicuique probationibus appoſitis, magis in longum extendit; et egreditur narrationis ſchema, cum id cauſae conducere videbitur. Huius eii generis apologia *de Sponſione contra Hermonem*, et controuerſia *cum Euclide ſuper Redemtione agri*: tum etiam prouocatio *pro Euphileto ad pagum Erchiam.* In his enim orationibus, cum longiores ſint narrationes, non ſimul totas ponit, ſed diuiſim, et ſigillatim, et ad vnumquodque caput, cum teſtes, tum alias adhibet probationes. Veritus enim, vt mihi quidem videtur, ne difficilis intellectu propter multitudinem capitum fieret ſermo,

u Pro αὐτοῖς [quod vulgatae dant pro αὐτὰς] legendum videtur αὖθις, vel αὐτά. *Sylb.*

x In exemplari eſt Ἐρχιέον: errore ambiguo. ſed veriorem lectionem eſſe Ἐρχιέων, quam Ἐρχιαῖον, patet ex pag. 617. v. 5. nota etiam, ἔφεσιν eodem in loco exponi τὸ εἰς τὸ δικαστήριον προκαλεῖν. *Sylb.*

y τοῖς λόγοις τούτων] Forſan rectius τοῖς λόγοις τούτοις, eodem caſu. *Sylb.* atque ita in *Mſ. Bodl.*

z Vſitatius ὡς γ' ἂν ἐμοὶ δοκεῖ. *Sylb.* atque ita in *Mſ. Bodl.* [vulgatae ſic dant: δεδοικὼς γὰρ, ὅσα γ' ἂν —]

a For-

λαίων, ὁ λόγος· καὶ πολλάκις ἅ τε πίστεις εἰς ἓν χωρίον ἅπασαι συναχθεῖσαι, πολλαὶ καὶ περὶ πολλῶν ὄσαι πραγμάτων, μὴ συνταράξωσι τὴν σαφήνειαν· τοιγάρτοι μετὰ τὰς διηγήσεις, τὰς ὅτως ὠνομημένας, οὐκ ἔτι τὰς προηγημένας ἀποδείξεις πολλοῖς βεβαιοῦται λόγοις, ὐδ' ἔστιν ὅμοιος τοῖς νέοις τεχνογράφοις, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀντιδίκων πίστεις ἀναιρεῖν οἴεται δεῖν.

ιέ. [a] Τότε δὲ προκατασκευάζεταί τινα πρὸ τῶν διηγήσεων πράγματα, καὶ προλαμβάνει τὰ μέλλοντα, πιστοτέρας αὐτὰς, ἢ κατ' ἄλλο τι χρησιμωτέρας, ποιήσειν οἰόμενος, ὡς [b] ἐν τῇ κλήσει τῇ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ [c] Ἀρχιππον εὑρίσκεται πεποιηκὼς, ἐν ᾗ κλήρῳ τις ἀμφισβητῶν, ἀδελφὸς ὢν τῶ τελευτήσαντος, [c] προσκαλεῖται τὸν ἔχοντα τἀφανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν· ὁ δὲ τῶ κλήρῳ κρατῶν, παραγράφεται τὴν κλῆσιν, δεδόσθαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα κατὰ διαθήκας. διτ]ῆς δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως ὑπαρχούσης,

ſermo, pluraque ſaepe pluribus de rebus argumenta in vnum conieƈta locum perſpicuitatem perturbarent. Ideo poſt narrationes, ita diſpoſitas, neque longo ſermone praecedentes demonſtrationes confirmat: neque facit ex more recentium oratorum, ſed aduerſariorum argumenta euertenda putat.

XV. Interdum vero praemittit quaedam ante narrationes, et occupat futura, probabiliores ſic eas et ad cauſam conducibiliores facturum ratus: quemadmodum in confutatione *contra Ariſtogitonem* et *Archippum* feciſſe reperitur; in qua de haereditate diſceptans frater defuncti conatur iure cogere eum, qui incerta poſſidet bona, ad certam exhibitionem: at ille, quem penes haereditas erat, exceptione vtitur, dicens, data ipſi bona per teſtamentum. Cum autem duplex ſit controuerſia; vna

a Forſan rectius τοτὲ δὲ, vel τότε δή. *Sylb.*

b Ἐν τῇ λύσει] Legendum exiſtimo ἐν τῇ λήξει, vel potius ἐν τῇ κλήσει. *Valeſ.* ad *Harpocrat.* p. 140. v. 16.

c Melius προκαλεῖται, vt pag. 617. v. 5. atque ita etiam προκλήσεις ἀναγινώσκει p. 614. v. 11. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῆς μὲν περὶ τῶ γεγονέναι τὰς διαθήκας, ἢ μή· τῆς δὲ, τῶν διαθηκῶν ἀμφισβητουμένων ἤδη, τίνα δεῖ τῶ κλήρῳ κρατεῖν· πρῶτον ἀποδοὺς τὸν ὑπὲρ τῶν νόμων λόγον, [d]καὶ ταῦτα ἀποδείξας τὸ μέρος, ὡς ὃ δεῖ τὸν ἐπίδικον κρατεῖσθαι κλῆρον πρὸ δίκης, ὅτως ἐπὶ τὴν διήγησιν ἔρχεται, δι' ἧς ἀποδείκνυσιν, [e]ὅτε γεγενημένας ὑπὸ τῶ τετελευτηκότος τὰς διαθήκας. καὶ ὐδὲ ταύτην τὴν διήγησιν ἁπλῶς πως συνρέψας καὶ ἀκατασκευάστως τίθησιν, ἀλλὰ καὶ ταύτην, μακροτέραν ὔσαν, ἀποτομαῖς τισι διαλαμβάνει, καὶ καθ' ἕκαστον εἶδος μάρτυρας ἀναβιβάζεται, καὶ προκλήσεις ἀναγινώσκει, καὶ συνθήκας παρέχεται, τεκμηρίοις τε καὶ σημείοις καὶ τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων ἐλέγχοις ἅπασι χρῆται. πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις, πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ τῶ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλαγαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῷ τὰ κεφάλαια ἀνεῤῥάφθαι, τῷ

vna quidem, factumne sit testamentum, necne; altera, dum de testamento litigatur, vter haereditatem possidere debeat: primum exorsus a legibus, et sigillatim demonstrans, quod non oporteat haereditatem controuersam ante sententiam possideri, ad narrationem deinde transit, eaque ostendit, testamentum a mortuo non esse conditum. Neque vero simpliciter, aut absque praeparatione, hanc ponit; sed cum sit prolixior, abscindit ac diuidit, et circa quamque speciem testes producit, et stipulationes legit, et pacta profert, signisque et coniecturis omnibusque a probabili argumentis vtitur. Multas et alias possem proferre narrationes ad causae vtilitatem ab oratore accommodatas, praestructionibus, praeparationibus, partitionibus, locorum commutationibus, rerumque translationibus; tum ipsorum capitum ordine inuertendo, neque secun-

d Singulariter legendum videtur καὶ τοῦτο: vel τὸ μέρος ellipsin habet praepositionis κατά. *Sylb.*

e Pro ὅτε rectius legemus ὐδὲ, vel membrum hic deest. *Sylb.*

f τὰ

μὴ κατὰ τὰς χρόνους [f]τὰ πραχθέντα εἰρῆσθαι, [g]τῷ μὴ πάντα, μηδ' ἂν ὡς φύσιν εἶχε πραχθῆναι, μηδ' ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἴποι, λέγεσθαι, μὴ μετρίως, μυρίοις ἄλλοις τοιούτοις τρόποις. ἀλλ' ὅτε χρόνον ἱκανὸν ἔχω περὶ πασῶν λέγειν, ἐκδιηγούμενος εὐθὺς ἐφ' ἑκάστης τὴν τέχνην, ὡς ἐβουλόμην ἄν· ἔθ' ὁ πρὸς τὰς ἐπισταμένους τὰ πράγματα λόγος ἐν τῷ πλήθει τῶν παραδειγμάτων τὸ πιστὸν ἔχει, ἀλλ' ἀρκεῖ τοῖς τοιούτοις καὶ ἡ βραχεῖα δήλωσις.

ις'. Ἐρῶ δὲ κεφαλαιωδῶς, περὶ ταύτης τῆς ἰδέας ἣν ἐγὼ δόξαν ἔχω, καὶ τίνι διαφέρειν οἶομαι τὴν Ἰσαῖον τῶ Λυσίᾳ. τῶ Λυσίᾳ μὲν [h]ἄν τις ἀναγινώσκων τὰς διηγήσεις, ὐδὲν ἂν ὑπολάβῃ λέγεσθαι κατὰ τέχνην, ἢ πονηρίαν, ἀλλ' ὡς ἡ Φύσις καὶ [i]ἡ ἀλήθεια φέρει· αὐτὸ τοῦτο ἀγνοῶν, ὅτι τῆς τέχνης τὸ μιμήσασθαι τὴν Φύσιν αὐτῆς μέγιστον ἔργον ἦν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἰσαίᾳ διηγημά-

secundum rationem testamenta facta recensendo, nec omnino quicquam agendo modice mediocriterque, prout, sine arte, et a quolibet fieret, aliisque sexcentis eiusmodi tropis. Sed neque temporis mihi satis est, vt de omnibus agam, artificiumque in singulis, quemadmodum velim, ostendam: neque apud peritos a copia exemplorum maior est fides; sed sufficit eis breuis declaratio.

XVI. Porro autem dicam summatim, de ista idea quid sentiam, et in quo differre putem Isaeum a Lysia. Lysiae igitur narrationes si quis legat, nihil credat dici cum artificio et malitia, sed pro natura rei et veritate; ipsum hoc ignorans, quod praecipuum artis opus sit, naturam imitari. At in Isaei narrationibus contrarium pror-

Summatim de Lysiae et Isaei dissimilitudine in narrationibus.

f Τὰ πράγματα *Mss. Bodl.*

g Corrupta sunt, quae sequuntur. Verior lectio haec videtur esse: τῷ μὴ πάντα μηδαμῶς ὡς φύσιν εἶχε πραχθῆναι, μηδ' ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἴποι, λέγεσθαι μετρίως, καὶ μυρίοις ἄλλοις τοιούτοις τρόποις. *Sylb.*

h Pro ἂν omnino legendum videtur ἔν. *Sylb.*

i Deest *Mss. Bodl.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

των, τἐναντίον ἂν παθεῖν, μηδὲν ὑπολαβεῖν αὐτοφυῶς καὶ ἀπραγματεύτως λέγεσθαι, μηδ' εἴ τινα ὡς ἔτυχε γενόμενα εἰρηται· ἐκ κατασκευῆς δὲ πάντα, καὶ μεμηχανευμένα πρὸς ἀπάτην, ἢ ἄλλην τινὰ κακεργίαν. καὶ τῷ μὲν [k] ἂν καὶ τὰ ψευδῆ λέγοντι πιστεύσειν ἄν· τῷ δὲ, [l] μηδ' ἂν ἀληθεύη, χωρὶς ὑποψίας προσέξειν. ἐν δὲ τοῖς [m] ἀποδεικτικοῖς διαλλάττειν ἂν δόξειεν Ἰσαῖος Λυσίᾳ, τῷ τε μὴ κατ' ἐνθύμημά τι λέγειν, ἀλλὰ κατ' ἐπιχείρημα· καὶ τῷ μὴ βραχέως, ἀλλὰ διεξοδικῶς· μηδὲ ἁπλῶς, ἀλλ' ἀκριβῶς· αὔξειν τε μᾶλλον, καὶ δεινότερα ποιεῖν τὰ πράγματα, καὶ τὰ πάθη ποιεῖν γενικώτερον. ἐν γὰρ δὴ τούτοις οὐχ ἥττον ἐστὶ φανερὸς τῇ Δημοσθένους τέχνῃ τὰς ἀφορμὰς δεδωκὼς, ἀλλ' οὐ τὴν Λυσίᾳ διώκων [n] ἀσφάλειαν, ὡς ἔκ τε ἄλλων ἐστὶ λόγων,

prorsus eueniat, nihilque videatur natiue et nequiter dici, non etiam si vere, et prout se habet res, exponatur; sed omnia ex praeparato, et ad fraudem et fallaciam composita: et illi quidem vel falsa dicenti facile credatur, huic vero, ne quidem cum vera dicat, plena fides habeatur. In demonstratiuis autem Isaeus in eo differre a Lysia videtur, quod non dicit secundum enthymema, sed secundum Epicherema; non breuiter, sed fuse; neque simpliciter, sed accurate; quodque magis res amplificet et exaggeret, ac generalius denique moueat affectus. Ex quibus certe apparet, eum Demostheni quidem viam et aditum ad artem muniuisse, sed Lysiae simplicitatem non esse consectatum; idque etiam colligere est ex aliis eius orationibus,

k Ἂν καταψευδῆ λέγοντι] Rectius κἂν ψευδῆ λέγοντι: vel κἂν ψευδῆ λέγοι, τὶς πιστεύσειεν ἄν. In sequenti autem membro, quia προσέξειν vsitatum non est, legendum erit προσέξει. Paraphrasim huius loci habemus in ea historiola, quam reperies in *Annott.* ad p. 586. v. vlt. ibi enim: Λυσίας μὲν, καὶ ὑπὲρ ἀδίκων ἔπειθε λέγων· Ἰσαῖος δὲ, καὶ ὑπὲρ ἀγαθῶν λέγων, ὕποπτος ἦν. *Sylb.*

l Μηδὲν ἂν in *Mſ. Bodl.*

m Ἐπιδεικτικοῖς] Legendum videtur ἀποδεικτικοῖς: vt supra p. 511. v. 10. et p. 490. v. 16. praesertim cum supra (p. 588. v. 9.) dixerit, *Isaeum* se in vno iudiciali orationis genere exercuisse. *Sylb.*

n Hic pro ἀσφάλειαν non dubitarem legendum esse ἀφέλειαν,

μᾶλλον δὲ ἐκ πάντων τῶν γραφέντων ὑπ' αὐτῆς τεκμήρασθαι. εἰ δέ τι δεῖ καὶ παραδείγμασι χρῆσθαι, μή τις ἀναπόδεικτα δόξῃ λέγειν ἡμᾶς, ποιήσω καὶ τοῦτο, προχειρισάμενος τὸν ὑπὲρ Εὐφιλήτου λόγον, ἐν ᾧ τὸν Ἐρχιέων δῆμον εἰς τὸ δικαστήριον προσκαλεῖταί τις τῶν ἀποψηφισθέντων, ὡς ἀδίκως τῆς πολιτείας ἀπελαυνόμενος. ἐγράφη γὰρ δή τις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων νόμος· „Ἐξέτασιν γενέσθαι τῶν πολιτῶν κατὰ δήμους· τὸν δὲ ἀποψηφισθέντα ὑπὸ τῶν δημοτῶν, τῆς πολιτείας μὴ μετέχειν· τοῖς δὲ ἀδίκως ἀποψηφισθεῖσιν ἔφεσιν εἰς τὸ δικαστήριον εἶναι, προσκαλεσαμένους τοὺς δημότας· καὶ ἐὰν τὸ δεύτερον ἐξελεγχθῶσι, πεπράσθαι αὐτούς, καὶ τὰ χρήματα εἶναι δημόσια.„ Κατὰ τοῦτον τὸν νόμον ὁ Εὐφίλητος προσκαλεσάμενος τοὺς [o] Ἐρχιέας, ὡς ἀδίκως κατα-

nibus, imo ex omnibus, quae ab ipso scriptae sunt. Veruntamen si adhuc exemplis vtendum est, ne quis arbitretur, dicere nos, quae demonstrari non possint, in mediam etiam proferam orationem *pro Euphileto*, qua pagum Erchiam aliquis abdicatorum tanquam iniuria a republica remotus in ius vocat. Nam scripta lex est ab Athenienſibus, vt „Recensio ciuium per tribus fiat, atque is, qui a tribulibus fuerit abdicatus, ad rempublicam non accedat: at qui iniuste a magistratu repulsi fuerint, iis prouocare ac tribules in ius vocare liceat; si vero secundo reiiciuntur, et ipsi venum dantur, et bona eorum publicantur.„ Secundum hanc legem Euphiletus, cum dicam Erchienſibus scripſiſſet, quaſi iniuſte ſuffragiis eorum damna-

ἂν, vt p. 487. v. 6. nisi infra in fragmento *De Atticorum oratorum characteribus*, (p. 164. v. 41. iuxta *Ed. Sylb.*) huius ipsius *Lysiae* dictioni tribueretur ἡ ἀσφάλεια καὶ τὸ ἀκίνδυνον, sicut contra *Thucydidi* ἡ νεωτεροποιία καὶ τὸ τολμηρόν. si quis tamen vtrobique ἀφέλειαν malit, non multum refragabor: quippe quod ea rectius opponatur τῇ νεωτεροποιίᾳ. *Sylb.*

o In exemplari est τὰς ἀρχιερέας: perperam. nam Ἐρχιέας legendum esse, satis manifestum est ex praecedentibus, v. 4. et ex p. 612. v. 8. Erchiam autem fuisse pagum Atticum sub tribu Aegeide, post *Harpocrationem* et *Suidam* docuit etiam

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ψηφισαμένας αὐτῇ, τὸν ἀγῶνα τόνδε διατίθεται. προείρηται μὲν δὴ τὰ πράγματα ταῦτ' ἀκριβῶς, καὶ πεπίστωται διὰ τῶν μαρτύρων· οἷς δὲ βεβαίας βάλεται ποιῆσαι τὰς μαρτυρίας, τάδ' ἐστίν· ὡς μὲν ἐγὼ δόξης ἔχω, πάντ' ἀκριβῶς ἐξειργασμένα· κρινέτω δὲ ὁ βαλόμενος, εἰ τὰ προσήκοντα ἔγνωκα περὶ αὐτῶν·

ιζ'. „Ὅτι μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἀδελφὸς ἡμῖν ἐστιν ὅτοσὶ ὁ Εὐφίλητος, ἅ μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν ἁπάντων ἀκηκόατε μαρτυρόντων. σκέψασθε δὲ πρῶτον τὸν πατέρα ἡμῶν, τίνος εἵνεκεν ἂν ψεύδοιτο, καὶ τοῦτον μὴ ὄντα αὐτῷ υἱὸν [p] εἰσποιοῖτο. πάντας γὰρ εὑρήσετε τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, ἢ ἐκ ὄντων αὐτοῖς γνησίων παίδων, ἢ διὰ πενίαν ἀναγκαζομένους, ξένους ἀνθρώπους εἰσποιεῖσθαι, ὅπως ὠφελῶνται τι ἀπ' αὐτῶν δι' αὐτοὺς Ἀθηναίων γεγονότων. τῷ τοίνυν πατρὶ τούτων ἀδέτερον ὑπάρχει. γνήσιοι μὲν γὰρ

damnatus, contentionem talem conſtituit. Initio quidem res ipſas exponit accurate, teſtibuſque probat: quibus autem teſtimonia confirmare conatur, haec ſunt, vt mea quidem opinio fert, accurate et ad amuſſim abſoluta. Iudicet, qui volet, an recte iudicem:

XVII. „Quod itaque, Iudices, frater noſter hic ſit Euphiletus, non ſolum e nobis, ſed et omnibus agnatis id atteſtantibus, cognouiſtis. Conſiderate vero primum patrem noſtrum, cuius rei gratia mentiretur, et hunc, ſi reuera non eſſet, pro filio haberet. Quotquot enim talia faciunt, reperietis id facere; vel quod eis liberi non ſint genuini, vel quod, vbi ſint, egeſtate coactos extraneos adoptare, vt aliquam ex iis vtilitatem capiant, quae ab Athenienſibus geſta ſunt. Atqui neutrum horum in patre locum habet. Naturales enim filii

Sigonius. ac mentio eiuſdem etiam apud *Demoſthen.* et *Aeſchinem.* Ἐρεχθία *Stephani* incertum pro eodemne, an diuerſo. *Sylb.* In *Mſ. Bodl.* corrupte Ἀρχιέας: quo modo et apud *Steph. Byzant.* et alios, vt adnotauit *Meurſius:* quem videſis in libello *de Pop. Att.* voce Ἐρχιεία.

p Et hic loci et paulo infra p. 619. v. 2. εἰσποιεῖτο in *Mſ. Bodl.*

q Pro

αὐτῷ ἡμεῖς δύο υἱεῖς ἐσμέν· ὥστε ἐκ ἂν γε δι' ἐρημίαν τοῦτον εἰσποιοῖτο. ἀλλὰ μὴν ἀδὲ τροφῆς τε καὶ εὐπορίας τῆς παρὰ τούτῳ δεόμενος. ἔστι γὰρ αὐτῷ βίος ἱκανὸς, καὶ χωρὶς τούτῳ μεμαρτύρηται [q] ὑμῖν τοῦτον ἐκ παίδων τρέφων καὶ ἀσκῶν, καὶ εἰς φράτορας εἰσάγων. καὶ ταῦτα ἐ μικρὰ δαπανήματά ἐστιν, ὥστε τόν τε πατέρα ἡμῶν ἐκ εἰκός ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταί, μηδὲν ὠφελούμενον, ὅτως ἀδίκῳ πράγματι ἐπιχειρῆσαι. ἀλλὰ μὴν ἀδ' ἐμέ γε ἀθεὶς ἀνθρώπων ὅτως τελέως ἂν ἄφρονα ὑπολάβοι, ὥστε τούτῳ μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ, ὅπως τὰ πατρῷα διὰ πλειόνων διανείμωμαι. καὶ γὰρ ἀδ' ἀμφισβητῆσαί μοι ἐξουσία γένοιτ' ἂν ὕστερον, ὡς ἐκ ἔστιν ἀδελφὸς ὅτος ἐμοῦ. ἀθεὶς γὰρ ἂν ὑμῶν τὴν φωνὴν ἀνάσχοιτ' ἂν ἀκόων, [r] εἰ νῦν μὲν, ὑπόδικον ἑμαυτὸν καθιστὰς, μαρτυρῶ, ὡς ἔστιν ἀδελφὸς ἡμέτερος· ὕστερον δὲ φαινοίμην τοῖς ἀν-

filii duo nos ei ſumus; ita vt omnino propter ſolitudinem hunc non aſſeruerit. Sed neque quod alterius facultatibus indigeret. Quod enim abſque hoc ſufficientes ei ſint opes, ipſe declarauit, hunc a pueris educans et erudiens, et in curiam inducens. quae ſane non parui ſunt ſumtus; atque adeo non veriſimile eſt, Iudices, patrem noſtrum opus tam iniuſtum, ex quo nullum perciperet commodum, facere voluiſſe. Neque vero quiſquam me tam imprudentem exiſtimet, vt huius adſtipuler mendacio, quo bona paterna inter plures diſtribuantur. Non enim amplius controuertere mihi licebit, quod non ſit hic frater meus. neque enim quiſquam veſtrum vocem contineat, ſi, cum nunc reum meipſum conſtituens atteſter, fratrem hunc meum eſſe, poſtmodum contrarium adferam.

q Pro ὑμῖν ſententia poſtulare videtur βίος, *vitae ſubſidia, opes.* [βίος enim, quod paulo ante praecedit, a vulgatis abeſt.] quin et alia hic deeſſe videntur, quae non tantum nulla ex eo percepta commoda, ſed etiam ſumtus in eum factos ſignificent. *Sylb.*

r Ante νῦν μὲν [in vulgatis] deeſt εἰ: et mox optatiuo fine legendum μαρτυροίην, vt ſtatim ſequitur φαινοίμην. *Sylb.*

s Εἰσ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τιλέγων. ἀ μόνον τοίνυν ἡμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰκός ἐστι τἀληθῆ μεμαρτυρηκέναι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας συγγενεῖς. ἐνθυμήθητε γὰρ πρῶτον μὲν, ὅτι οἱ τὰς ἀδελφὰς ἡμῶν ἔχοντες ἐκ ἄν ποτε ἐμαρτύρουν περὶ τούτου τὰ ψευδῆ. μητρυιὰ γὰρ ἡ τούτου μήτηρ ἐγεγένητο ταῖς ἡμετέραις ἀδελφαῖς. εἰώθασι δέ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ αἱ πρόγονοι. ὥστε εἰ ἕτος ἐξ ἄλλου τινὸς ἀνδρὸς ἦν τῇ μητρυιᾷ, καὶ ἐκ ἐκ τοῦ ἡμετέρου πατρὸς, ἐκ ἄν ποτε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰς ἑαυτῶν ἄνδρας αἱ ἀδελφαὶ μαρτυρεῖν εἴασαν καὶ ἐπέτρεψαν. καὶ μὴν ἐκ ἂν ὁ θεῖος πρὸς μητρὸς ἡμῖν ὢν, τούτῳ δὲ ἀδὲν προσήκων, δήπου τῇ τούτου μητρὶ ἠθέλησεν ἄν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μαρτυρῆσαι ψευδῆ μαρτυρίαν, δι' ἣν ἡμῖν γίνεται βλάβη περιφανὴς, εἴπερ ξένον ὄντα τοῦτον [s] εἰσεποιῆμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς τούτοις [t] πῶς ἄν τις ὑμῶν καταγνοίη ψευδομαρτυρίαν Δημαράτου τουτί, καὶ Ἡγήμονος, καὶ Νικοστράτου· οἳ πρῶτον μὲν ἀδὲν αἰσχρὸν ἀδέ-

feram. non ſolum autem probabile eſt nos, Iudices, vera teſtatos, ſed et caeteros propinquos. Conſiderate enim primum, quod, qui ſorores noſtras habent, nunquam adduci poſſent, vt falſa de iſto teſtarentur. Nouerca enim huius mater erat ſororibus noſtris. Solent autem vt plurimum inter ſe diſſidere nouerca et priuigni. Itaque ſi hunc ex alio viro nouerca ſuſcepiſſet, et non e noſtro patre, nunquam ſane, Iudices, ſorores paterentur et permitterent, vt eum ipſarum coniuges teſtimonio ſuo iuuarent. Quin etiam auunculus, ſi reuera non eſſet talis, neque cognatione eum attingeret, matri eius falſum praebere teſtimonium voluiſſet, quo damnum nos inſigne caperemus, externum hunc fratrem nobis adſciſcentes. Et praeterea quis veſtrum falſitatis arguat hunc Demaratum, Hegemonem, atque Nicoſtratum, qui primum quidem nihil vnquam

s Εἰσποιῆμεν] Legendum εἰσποιοῦμεν, vel εἰσεποιοῦμεν. Sequenti etiam verſu conuenientius ὑμῶν, *veſtrum*. *Sylb.* [vulgatae enim ἡμῶν exhibent.]

t In margine *Mſ. Bodl.* ἴσ. πῶς ἄν τις. [a vulgatis enim illud πῶς abeſt.]

u Pro

ποτε φανήσονται ἐπιτηδεύσαντες, [u] εἶτα δ', οἰκεῖοι ὄντες ἡμῖν, καὶ εἰδότες ἡμᾶς ἅπαντας, μεμαρτυρήκασιν Εὐφιλήτῳ τούτῳ τὴν αὐτῶν συγγένειαν ἕκαστος. ὥστε ἡδέως [x] κἂν τῶν ἀντιδικούντων ἡμῖν τῶν σεμνοτάτων πυθοίμην, εἰ ἄλλοθέν ποθεν ἔχοι ἂν ἐπιδεῖξαι [y] αὐτὸν Ἀθηναῖον, ἢ ἐκ τούτων, ὧν καὶ ἡμεῖς Εὐφίλητον ἐπιδείκνυμεν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ οἶμαι ἄλλο τι ἂν αὐτὸν, ἢ ὅτι ἡ μήτηρ ἀσή τε ἐστὶ, καὶ ὁ πατήρ· καὶ ὡς ταῦτ' ἀληθῆ λέγει, παρέχοιτ' ἂν αὐτῷ τοὺς συγγενεῖς μάρτυρας. εἶτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰ μὲν ἕτοι ἐκινδύνευον, ἠξίουν τοῖς αὐτῶν οἰκείοις [z] ὑμᾶς πιστεύειν μαρτυροῦσι μᾶλλον, ἢ τοῖς κατηγόροις· νυνὶ δὲ ἡμῶν πάντα ταῦτα παρεχομένων, ἀξιώσουσιν ὑμᾶς τοῖς αὐτῶν πείθεσθαι λόγοις μᾶλλον, ἢ τῷ πατρὶ τῷ Εὐφιλήτου, καὶ ἐμοὶ, καὶ τῷ ἀδελφῷ,

quam turpe fecerunt, deinde vero, propinqui cum nobis ſint, ac probe nos norint, omnes huic Euphileto cognationis ſuae teſtimonium dederunt. Itaque libenter e grauiſſimo aduerſariorum quaererem, an aliunde, quam ex his, quibus nos Euphiletum, ſe Athenienſem oſtendere poſſet. Ego certe exiſtimo, nihil illum aliud dicturum, quam quod mater ipſa talis ſit, et pater; quodque vere iſta diceret, cognatos daturum eſſe teſtes. Et cum ipſi tali periculo a vobis peterent, vt propinquis ſuis potius, quam aduerſariis, fidem haberetis; nobis iſta nunc omnia praeſtantibus, petent, vt ipſorum ſermonibus potius, quam patri Euphileti, mihi, et fratri, et curialibus, ac

u Pro εἶτα δ' [quod vulgatae dant] omnino legendum εἶτα δ', *deinde vero*. Si quis etiam ſeq. verſ. pro ἅπαντα [quod in vulgatis reperitur pro ἅπαντας] malit ἅπαντες, non multum refragabor. *Sylb.*

x Pro κἂν aptius legitur γ' ἄν. *Sylb.*

y In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. αὐτὸν, [vulgatae enim αὐτὸν, cum leni, exhibent] et v. 7. ἴσ. ἄλλοθεν, v. 8. ἴσ. αὕτη. [pro αὐτὴ puta, quod vulgatae dant loco ἀσή] v. 9. ἴσ. αὐτῷ, v. 10. ἴσ. αὑτῶν. Illud αὐτὴ, v. 8. excuſari poſſe cenſet *Sylb.* ei tamen non repugnat, qui malit αὕτη.

z In exemplari eſt ἡμᾶς. minus congruenter. Sic p. 622. v. 11. in eodem eſt ἐγίνωσκεν: contra leges ſyntacticas. *Sylb.*

a Omit-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ τοῖς Φράτορσι, καὶ πάσῃ τῇ ἡμετέρᾳ συγγενείᾳ. καὶ μὴν ἔτοι μέν, ἐδ' ἐν ἀδενὶ κινδυνεύοντες, ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα ποιῶσιν· ἡμεῖς δὲ, πάντας ὑποδίκους [a]ἡμᾶς αὐτὸς καθιςάντες, μαρτυρῶμεν· καὶ πρὸς ταῖς μαρτυρίαις, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρῶτον μὲν ἡ τῶ Εὐφιλήτα μήτηρ, ἣν ἔτοι ὁμολογῶσιν ἀςὴν εἶναι, ὅρκον ὀμόσαι ἐπὶ τῶ διαιτητῆ ἐβάλετο ἐπὶ Δελφινίῳ, ἣ μὴν τουτονὶ Εὐφίλητον εἶναι ἐξ αὐτῆς καὶ τῶ ἡμετέρω πατρός. καίτοι τίνα προσῆκε μᾶλλον αὐτῆς [b]ἐκείνης τοῦτο εἰδέναι; ἔπειτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος, ὃν εἰκὸς ἐςι μετὰ τὴν τέτε μητέρα ἄριςα τὸν αὐτῶ υἱὸν [c]γινώσκειν, ἔτος καὶ τότε καὶ νυνὶ βάλεται ὀμόσαι, [d]ἣ μὴν Εὐφίλητον τοῦτον υἱὸν εἶναι αὐτῶ ἐξ ἀςῆς καὶ γαμετῆς γυναικός. πρὸς τέτοις τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐγὼ ἐτύγχανον μὲν τρισκαιδεκαετὴς ὢν, ὥσπερ καὶ πρῶτον εἶπον, ὅτε ἔτος

ac toti noſtrae cognationi, credatur. Sed enim hi nulla in re periclitantes propriarum inimicitiarum cauſa faciunt: nos vero reos nos omnes conſtituentes conteſtamur; ac praeter teſtimonia, Iudices, primum quidem Euphileti mater, quam hi confitentur ipſam eſſe, iuramentum iurare volebat, coram arbitro in fano Apollinis, hunc profecto Euphiletum ex ipſa et patre noſtro genitum eſſe. atqui quemnam oportet melius, quam ipſam, haec omnia ſcire? Deinde pater noſter, qui poſt matrem huius optime filium ſuum noſſe debet, hic et tunc, et nunc, vobis iurare vult, Euphiletum hunc filium eſſe ſuum ex ſe et legitima vxore prognatum. Ad haec, Iudices, ego annum decimum tertium attigeram; ſicut et primum dicebam, quando hic natus eſt: paratus

a Omittit *Cod. Mſ.*

b Ἐκείνης ἄμεινον τοῦτο *Bodl.*

c In *exemplari* et *Cod. Bodl.* ἐγίνωσκεν, contra leges ſyntacticas.

d Ἡμῖν] Exiſtimarit forſan aliquis, legendum ὑμῖν, *vobis*, vt p. 623. v. 1. [in vulgatis nimirum ita ibi legitur, pro ἣ μὴν] ſed procul dubio vtrobique legendum ἣ μὴν, vt v. 7. Ita v. 8. pro ἐξ αὐτῆς ſententia requirit ἐξ αὐτῶ, *ex ſe*, patre ſcilicet. *Sylb.*

e Μαρ-

ἐγένετο· ἕτοιμος δέ εἰμι ὀμόσαι, ἣ μὴν Εὐφίλητον τουτονὶ ἀδελφὸν εἶναι ἐμαυτῶ ὁμοπάτριον. ὥςε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δικαίως ἂν καὶ τὰς ἡμετέρας ὄρκας πιςοτέρας νομίζοιτε, ἢ τὰς τέτων λόγας. ἡμεῖς μὲν γὰρ, ἀκριβῶς εἰδότες, ὀμόσαι περὶ αὐτῶ θέλομεν· ἔτοι δὲ, ταῦτα ἀκηκοότες παρὰ τῶν τέτε διαφόρων, ἢ αὐτοὶ πλάττοντες, λέγεσι. πρὸς δὲ τέτοις, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἡμεῖς μὲν τὰς συγγενεῖς μάρτυρας, καὶ ἐπὶ τῶν διαιτητῶν, καὶ ἐφ' ὑμῶν παρεχόμεθα, οἷς ἐκ ἄξιον ἀπιςεῖν· ἔτοι δὲ, ἐπειδὴ ἔλαχεν ὁ Εὐφίλητος τὴν δίκην τὴν προτέραν τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶν, καὶ τῷ τότε δημαρχοῦντι, ὃς νῦν τετελεύτηκε, δύο ἔτη τῶ διαιτητῆ τὴν δίαιταν ἔχοντος, ἐκ ἠδυνήθησαν ἀδεμίαν μαρτυρίαν εὑρεῖν, ὡς ἔτοσὶ ἄλλε τινὸς πατρός ἐσιν, ἢ τῶ ἡμετέρω. τοῖς δὲ διαιτῶσι μέγιςα σημεῖα ἦν τῶ ψεύδεσθαι τέτες, καὶ κατεδιήτησαν αὐτῶν ἀμφότεροι. καί μοι λάβετε τῆς προτέρας διαίτης τὴν [e]μαρτυρίαν. Μαρτυρία. Ὡς μὲν τοίνυν καὶ τότε [f]ὄφλον τὴν δίαιταν, ἀκηκόατε. ἀξιῶ

tus vero ſum vobis iurare, Euphiletum fratrem eſſe meum ex eodem patre. quamobrem, Iudices, aequius eſt, noſtris vos iuramentis, quam iſtorum ſermonibus, credere. Nos enim probe ſcientes iurare ſuper hoc volumus: hi vero audiuerunt ab eius aduerſariis, vel ipſi finxerunt, quae in medium proferunt. Inſuper, Iudices, nos quidem cognatos teſtes et coram arbitris et coram vobis praebemus, quibus iniquum ſit fidem non habere: hi vero, poſtquam Euphiletus priorem intendit litem, communi tribulium, eique, qui tunc Demarchus erat, et nunc mortuus eſt, per duos annos arbitro vitam agente, non potuerunt vllum inuenire teſtimonium, quod hic ex alio ſit patre, quam noſtro. Arbitris autem maxima erant argumenta, mentiri iſtos, et condemnarunt vtrique eorum. Et accipite mihi prioris arbitrii teſtimonium. Quod vtique arbitrio ſint obnoxii, audiuiſtis. Puto autem, Iudices,

e Μαρτυρίαν. Μαρτυρία. ὡς μὲν etc. in *Mſ. Bodl.* [a vulgatis titulus Μαρτυρία abeſt.]

f Nota hic ὄφειλον pro ὄφλον. *Sylb.* [ſcil. vulgatae ὄφειλον dant pro ὄφλον.]

g Re-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὥσπερ ἔτοι μετὰ ταῦτα ἔφησαν εἶναι σημεῖον, ὡς ἐκ ἔστιν Ἡγησίππου, εἰ οἱ διαιτηταὶ [g]αὐτῶν ἀπεδιήτησαν, ἔτω τὸ νῦν ἡμῖν τοιοῦτον εἶναι μαρτύριον, ὅτι ἀληθῆ λέγομεν, ἐπεὶ ἔδοξαν αὐτοὶ ἀδικεῖν τοῦτον, Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κυρίως πρῶτον ἐγγραφέντα, ὕστερον ἐξαλείψαντες. ὅτι μὲν ἦν ἀδελφὸς ἡμῶν ἔστιν ἔτοσὶ Εὐφίλητος, καὶ πολίτης ὑμέτερος, καὶ ἀδίκως ὑβρισθη ὑπὸ τῶν ἐν τῷ δήμῳ συσάντων, ἱκανῶς οἶομαι ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἀκηκοέναι.»

ιή. Οὗτος ὁ χαρακτὴρ τῶν Ἰσαίου λόγων, καὶ ταῦτα τὰ διαλλάττοντα παρὰ τὴν Λυσίου ἀγωγήν. ἐκθὲν δὲ κωλύει καὶ κεφαλαιωδῶς περιλαβόντα, δι' ἐλαχίστης δηλώσεως τὰ φανερώτατα εἰπεῖν· ὅτι μοι δοκεῖ Λυσίας μὲν τὴν ἀλήθειαν διώκειν μᾶλλον, Ἰσαῖος δὲ τὴν τέχνην· καὶ [h]ὁ μὲν σοχάζεσθαι τοῦ χαριέντως, ὁ δὲ τοῦ δεινῶς. εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα, ἐκ ἂν ἔτι γένοιτο ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. ἀλλὰ γὰρ αἱ ὁμοιότητες συνταράξουσιν αὐτοῦ τὴν γνώμην, ὥστε μὴ διαδices, quemadmodum hi poſt haec dixerunt eſſe ſignum, quod non ſit Hegeſippi, ſi arbitri ipſum abſoluerint; ita praeſens teſtimonium id eſſe, quod vera dicimus, poſtquam patet, ipſos contra ius faſque eum ex albo deleuiſſe; in quod ſolemniter fuerat relatus. Quod igitur frater hic ſit noſter Euphiletus, ciuiſque veſter, et affectus iniuria ab eis, qui e populo conſpirarunt, ſatis opinor, vos, Iudices, intellexiſſe.

Breuis comprehenſio diſſimilitudinis Lyſiae et Iſaei.

XVIII Hic eſt character orationum Iſaei, et in quibus differat a compoſitione et ſtructura Lyſiae. Nihil autem vetat ſummaria comprehenſione maxime illuſtria quam breuiſſime dicere: quod videlicet Lyſias mihi videatur veritatem magis perſequi, Iſaeus autem artem; et ille quidem ad gratiam et venuſtatem, hic ad grauitatem quaſi ſcopum collineare. Verum ſi quis haec adſpernetur, vt parua, nulliuſque rei, eum ego non idoneum habeo ad ea conſequenda. Sed enim ſimilitudo mentem eius perturbabit, vt non poſſit diſcer-

g Rectius ſingulariter αὐτοῦ: *Sylb.* et mox in ſecunda perſona ὑμῖν. *h* Lyſias, vt opinor.

γνῶναι τὸν ἴδιον ἑκατέρου χαρακτῆρα. καὶ περὶ μὲν τούτων, ὡς ἔχω δόξης, δεδήλωταί μοι.

ιθ'. Βούλομαι δὲ ἤδη καὶ περὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων ἀποδοῦναι τὸν λόγον, [i]ἵνα μή τις ἀγνοίᾳ με δόξῃ παραλιπεῖν αὐτοὺς, ἐπιφανεῖς ὄντας, καὶ ὀνόματος ἠξιωμένους ἀμετρίως· ἢ φυγῇ τοῦ πόνου [k]τὸ ῥᾷον αἱρούμενον τῶν ἔργων, τὴν περὶ αὐτῶν ἀφεικέναι σκέψιν. ἐγὼ γὰρ οὔτε ἠγνόουν, ὃς ἅπαντες ἴσασιν, οὔτε ὤκνουν ὑπὲρ αὐτῶν γράφειν, εἴ τι χρήσιμον ἔμελλεν ἐξοίσειν ἡ γραφή. ἐνθυμούμενος δὲ, ὅτι τὴν μὲν ποιητικὴν κατασκευὴν, καὶ τὸ μετέωρον δὴ τοῦτο καὶ πομπικὸν εἰρημένον, ὀφθεὶς Ἰσοκράτους ἀμείνων ἐγένετο, παρέλιπον ἐκὼν, ὃς ἥδειν ἧττον ἐν ταῖς ἰδέαις ταύταις κατορθοῦντας· Γοργίαν μὲν τὸν Λεοντῖνον, ἐκπίπτοντα τοῦ μετρίου, καὶ [l]πανταχοῦ παιδαριώδη γιγνόμενον ὁρῶν· Ἀλκιδάμαντα δὲ, τὸν ἀκτὴν αὐτοῦ, παχύτερον ὄντα τὴν λέξιν καὶ κοινότερον· Θεόδωρον δὲ τὸν Βυζάντιον, ἀρχαῖόν τινα, καὶ ὅτε ἐν ταῖς

De aliis oratoribus iudicium ſummarium.

diſcernere proprium cuiuſque characterem. Et haec quidem, vt opinor, ſatis ſunt explicata.

XIX. Nunc autem volo de aliis etiam oratoribus verba facere, ne quis eos ignorantia putet omiſſos, cum illuſtres ſint et nominis non mediocris, aut fuga laboris, quaſi arduum nimis exiſtimans conſiderationem eorum abieciſſem. Ego enim neque eos ignorabam, quos omnes norunt, neque piguiſſet de iis ſcribere, ſi quid vtilitatis ſcripta fuiſſent allatura. Exiſtimans autem, quod in poëtico apparatu, et ſublimi illo genere, et ad pompam facto, nemo ſuperaret Iſocratem, conſulto praetermiſi, quos minus in iſta ſpecie felices ſciebam. Videbam enim, Gorgiam Leontinum citra medium conſiſtentem, et vbique puerilem; Alcidamantem, eius auditorem, pinguem in oratione ac triuialem; Theodorum Byzantium, et antiquum, et parum in arte

i Ἵνα μή τις ἀγνοίᾳ με δόξῃ παραλιπεῖν αὐτοὺς in *Mſ. Bodl.* [με a vulgatis abeſt.]

k In margine *verſionis Latinae*: forte ὃ τὸ ῥᾷον. In *Mſ. Bodl.* τὸ ῥᾷον αἱρούμενον. [in vulgatis enim eſt τὸ ῥᾷον ἡγούμενον.]

l πολλαχοῦ in *Cod. Bodl.* voce πανταχοῦ ſupra poſita.

m Ἐν

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τέχναις ἀκριβῆ, ὅτε ἐξέτασιν ἱκανὴν ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκότα λόγοις· Ἀναξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνόν, [m] ἐν ἁπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βουλόμενον· καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε, καὶ περὶ [n] τῶν ποιητῶν συντάξεις καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχεν, ἥπται δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων· ἀ μέντοι τέλειόν γε ἐν ἑκάστοις τούτων τῶν εἰδῶν, ἀλλ' ἀσθενῆ καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἅπασι θεωρῶν. ἃ δὴ δεῖν ᾠόμην, Ἰσοκράτης ἐν ἅπασι πάντων τούτων ὑπερέχοντος, λόγον τινὰ ποιήσαι περὶ ἐκείνων· ἃδέ γε περὶ τῶν συμβιωσάντων Ἰσοκράτει, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἑρμηνείας ἐκείνῳ ἐκμιμησαμένων ἀθρῶν, Θεοδέκτου λέγω, καὶ Θεοπόμπου, καὶ Ναυκράτους, Ἐφόρου τε καὶ Φιλίστου, καὶ Κηφισοδώρου, καὶ ἄλλων συχνῶν. ἃδὲ γὰρ ἐκεῖνοι κρίνεσθαι πρὸς τὴν Ἰσοκράτους δύναμιν εἰσὶν ἐπιτήδειοι.

κ'. Τῶν μὲν δὴ κατὰ ταύτην τὴν ἀγωγὴν κοσμιμέ-

arte diligentem, neque ſufficientem in forenſibus rationibus inquiſitionem inſtituentem; Anaximenem vero Lampſacenum, vt quadratus in omni genere orationis videatur, affectantem. Nam et hiſtorias ſcripſit, et in poëtam [Homerum] commentationes reliquit, et artes protulit, et attigit etiam deliberatiuas et iudiciales orationes, non tamen perfectus in illo genere fuit; ſed in omnibus debilis, et ſine vi perſuadendi. Non certe exiſtimaui, cum Iſocrates in omnibus omnes hos exſuperet, ſermonem de eis habendum; neque de quoquam eorum, qui Iſocratis tempore vixerunt, et characterem locutionis eius exprimere conati ſunt: Theodectem intelligo, et Theopompum, et Naucratem, et Ephorum, et Philiſtum, et Cephiſodorum, aliosque permultos. Neque enim illi idonei ſunt, vt cum facultate Iſocratis comparentur.

XX. His quidem omnibus, in illo genere verſantibus, quod

m Ἐν ἁπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις *Bodl.* [a vulgatis μὲν abeſt.]

n Illud τῶν ποιητῶν ambiguum eſt ſignificetne τῶν ποιητῶν λόγων γένος, an κατ' ἐξοχὴν *poëtarum principis*, vt p. 627. v. 8. *Sylb.*

o Καὶ

νων ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα διαφορώτατον ἡγησάμενος, οὐκ ἔτι περὶ τῶν ἄλλων ἠξίωσα μακρολογεῖν, καὶ δαπανᾶν εἰς ὀδὲν ἀναγκαῖον τὸν χρόνον· τῶν δὲ τὰς ἀκριβεῖς προαιρεμένων λόγους, καὶ πρὸς τὴν ἐναγώνιον ἀσκόντων ῥητορικὴν, ὧν ἐγένετο Ἀντιφῶν τε ὁ Ῥαμνούσιος, καὶ Θρασύμαχος ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος, Κριτίας τε ὁ τῶν τριάκοντα ἄρξας, [o] καὶ Ζωΐλος ὁ τὰς καθ' Ὁμήρου συντάξεις καταλιπὼν, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοί τινες, ὀδένα ἡγούμενος ὅτε ἀκριβέστερον, ὅτε χαριέστερον, γεγονέναι Λυσίου· Ἀντιφῶν γε μὴν τὸ αὐστηρὸν ἔχει μόνον καὶ ἀρχαῖον, [p] ἀγωνιστὴς δὲ λόγων ὅτε συμβουλευτικῶν, ὅτε δικανικῶν ἐστι· Πολυκράτης δὲ, κενὸς μὲν ἐν τοῖς ἀληθινοῖς, ψυχρὸς δὲ καὶ φορτικὸς ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, ἄχαρις δὲ ἐν τοῖς χαριεντισμῷ δεομένοις ἐστί· Θρασύμαχος δὲ, καθαρὸς μὲν, καὶ λεπτὸς, [q] καὶ δεινὸς εὑρεῖν τε

quod illum virum longe praeſtare putem, non viſum eſt de eo prolixe differere, et in rebus minime neceſſariis tempus conſumere: nec item de aliis, qui accuratum dicendi genus ſibi propoſuere, et in forenſi facultate ſeſe exercuerunt, quales fuere Antiphon Rhamnuſius, Thraſymachus Chalcedonius, Polycrates Athenienſis, et Critias, qui inter triginta eminebat, et Zoilus, qui de Homero commentationes reliquit, et alii quidam tales; quia neminem omnino diligentiorem gratioſioremque Lyſia fuiſſe exiſtimo. Antiphon certe tantum auſterum quid et antiquum habet, neque verſatur in deliberationibus, aut iudiciis. Polycrates inanis eſt in veris, frigidus et ineptus in epidicticis; denique inuenuſtus in iis, vbi venere et gratiis ſit opus. Thraſymachus autem purus quidem, et tenuis ac ſubtilis; et, vbi

o Καὶ Ζωΐλος] *Zoilus* hic Rhetor fuit, cuius meminit *Dionyſ.* p. 201. v. 29. [ed. Hudſ.] diuerſus (vt inquit *Faber* ad *Longinum*) ab illo *Amphipolitano*, qui *Homeromaſtix* dicitur. Male itaque hic confunduntur.

p Ἀγωνιστὴς δὲ λόγων ὅτε συμβουλευτικῶν] Locus hoc modo verti debuit: *neque vero decertauit orationibus deliberatiuis, aut iudicialibus.* Vide Illuſtriſſ. *Ezech. Spanhemium* ad *Iulianum*, p. 12.

q Καὶ δεινὸς εὑρεῖν τε καὶ εἰπεῖν τροχγύλως καὶ περιτῶς, ὃ βέλτιστον

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

καὶ εἰπεῖν τρογγύλως καὶ περιτ]ῶς, ὁ βέλεται πᾶς ὁ
ἐστὶν ἐν τοῖς τεχνογραφικοῖς καὶ ἐπιδεικ]τικοῖς· δικανικὸς
δὲ, ἢ συμβουλευτικὸς, οὐκ ἀπολέλοιπε λόγους. τὰ δὲ
αὐτὰ καὶ περὶ Κριτίου, καὶ περὶ Ζωΐλου τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι
πλὴν ὅσον τοῖς χαρακτῆσι τῆς ἑρμηνείας διαλλάτ]τουσι
ἀλλήλων· τούτων δή φημι τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν παραπλησί-
ων τούτοις, διαφέρειν οἰόμενος Λυσίαν, καὶ ὥσπερ ἀρχέτυπον
ὑπογράφων ὑπερέχειν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ταύτης τῆς προαι-
ρέσεως τῶν λόγων ἐποιησάμην κανόνα. τὸν δὲ δὴ τρί-
τον, Ἰσαῖον, εἴ τις ἔροιτό με, τίνος ἕνεκα προσεθέμην
Λυσίᾳ δὴ ζηλωτὴν ὄντα, ταύτην ἂν αὐτῷ φαίην τὴν
αἰτίαν, ὅτι μοι δοκεῖ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἣν ἐθεά-
ἐστιν ὃς ἀ τελειοτάτην ἁπασῶν οἴεται γενέσθαι, [r] τὰ
σπέρματα καὶ τὰς ἀρχὰς ἅτος ὁ ἀνὴρ παρασχεῖν. διὰ
μὲν δὴ ταύτας τὰς αἰτίας τέσσαρας τοὺς ἄνδρας μόνους πα-
ρέλαβον. εἰ δὲ περὶ πάντων ἠξίουν γράφειν, εἰς κενε-

vbi vult, in inuentione et elocutione praestans ac rotundus
sed totus est in technographicis et epidicticis; Iudiciales autem
et deliberatiuas orationes nullas reliquit. Eadem de Critia et
Zoilo dicere quis possit, praeterquam quod inter se differunt
in characteribus elocutionis. Ab his, inquam, viris, et his simi-
libus, quod putem differre Lysiam, ac velut archetypum longe
excellere, huius generis orationum regulam feci. Tertium
vero, Isaeum, si quis ex me quaerat, qua causa adiunxerim, cum
sit Lysiae aemulus, eam dixerim, quod hic mihi videatur sublimi-
tatis Demosthenicae, quam nemo est qui non absolutissimam omni-
um habeat, semina et initia praebuisse. His itaque de causis istos vi-
ros potissimum elegi. Nam si de omnibus voluissem scribere, inanis
et

in *Mſ. Bodl.* [in vulgatis enim pro aduerbiis τρογγύλως et περιττῶς leguntur adiectiua τρογγύλος et περιττός.]

r Auctor vitae *Homeri* (inter *Opusc. Mytholog.* edita *Amstel.* p. 323.) in iudicio de principe poëtarum iisdem fere verbis vtitur: ex quibus (vt alia mittam argumenta) conii-cit *Cl. Galeus* in praefatione ad *Opuscula*, vel istius libelli parentem fuisse *Dionysium*, vel, si alius sit a *Dionysio*, plurima ab eo transsumsisse.

s Le-

τητας ἂν μοι ὁ λόγος ἐξέπιπ]ε, [s] καὶ πρὸς τῷ μηθὲν,
ἢ ὠ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχειν, εἰς ἀπέραντόν τινα καὶ ἀ
σύμμετρον ἐξεμηκύνθη γραφήν. καὶ περὶ τούτων μὲν
ἄλις. ἑτέραν δὲ ἀρχὴν ποιήσομαι τοῦ λόγου, περί τε Δη-
μοσθένους καὶ [t] Ὑπερείδου καὶ τρίτου [u] λέγων Αἰσχίνου. ἡ
γὰρ δὴ τελειοτάτη ῥητορικὴ, καὶ τὸ κράτος τῶν ἐναγω-
νίων λόγων, ἐν τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ἔοικεν εἶναι.

ΔΕΙΝΑΡΧΟΣ.

Περὶ Δεινάρχου τοῦ ῥήτορος οὐδὲν εἰρηκὼς ἐν τοῖς περὶ
τῶν ἀρχαίων γραφεῖσιν, διὰ τὸ μήτε εὑρετὴν ἰδίου
γεγονέναι χαρακτῆρος τὸν ἄνδρα, ὥσπερ τὸν Λυσίαν,
καὶ τὸν Ἰσοκράτην, καὶ τὸν Ἰσαῖον· μήτε τῶν εὑρημέ-

et vana fieret oratio: et praeterquam quod nihil, aut pa-
rum multum, haberet vtilitatis, in infinitam et immodicam
creuisset scriptionem. Et de his quidem satis. Aliud autem
initium sermonis faciam de Demosthene et Hyperide, tertio-
que dicam de Aeschine. Nam in his viris perfecta eloquentia,
ac robur forensium orationum, fuisse videtur.

DE DINARCHO IVDICIVM.

De Dinarcho oratore cum nihil dixerim in Commentario *de antiquis Oratoribus*, tum quod proprium quendam charactere-rem non inuenerit, vti Lysias, et Isocrates, et Isaeus; tum quod nec habet, et *Suidae* et *Plutarchi* [et *Longini*] exemplaria. Porro secunda haec pars de *Oratoribus Atticis*, quae supra etiam promittitur in praefatione huius tractatus p. 451. v. 11. ad nos non peruenit. *Sylb.* *Dinarchus proprii characteris non inuentor.*

s Legendum videtur καὶ πρὸς τῷ μηθὲν ἢ ὠ πολὺ τὸ χρ. ἔχ. *Sylb.* [vulgatae nempe dant καὶ πρὸς τὸ μηθὲν, ἢ πολὺ τὸ χρ. ἔχ.]

t Ὑπερείδης et hic et infra saepius per ει diphthongum legitur: At supra p. 434. v. vlt. et alibi, per ι. quo modo et manu exaratus liber ibi

u Ad oram *Cod. Bodl.* ἴσ. λέγω.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

νων ἑτέροις τελειωτὴν, ὥσπερ τὸν Δημοσθένην, καὶ τὸν Αἰσχίνην, καὶ Ὑπερείδην ἡμεῖς κρίνομεν· ὁρῶν δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα παρὰ πολλοῖς ἠξιωμένον ὀνόματος ἐπὶ δεινότητι λόγων, καὶ ἀπολελοιπότα δημοσίας τε καὶ ἰδίας λόγους, ἔτε ὀλίγους, ἔτε εὐκαταφρονήτους, ἡγησάμην δεῖν μὴ παραλιπεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ διελθεῖν, καὶ διορίσαι τούς τε γνησίους καὶ ψευδεῖς λόγους, πάντων, ἢ τῶν γε πλείστων, ἀναγκαιότερον οἶμαι, τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἀσκοῦσι ῥητορικήν· ἅμα δὲ ὁρῶν ἐδὲν ἀκριβὲς ἔτε [a]Καλλίμαχον, ἔτε [b]τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι πολλὰ, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς ἐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προστίθεσθαι· τοὺς δ' ὑπ' αὐτοῦ γραφέν-

nec ab aliis inuenta perfecerit, vt Demoſthenem, et Aeſchinem, et Hyperidem, cenſemus feciſſe: viderem vero, et hunc a plurimis ob orationum grauitatem celebratum et magni fieri, et plurimas eum tum publicas, tum priuatas orationes, et eas nec paucas, nec contemnendas, ſcripſiſſe, nefas putaui, illum praetermittere, ſed aequiſſimum videri, de eius vita dicendique genere nonnihil dicere; imo maxime vel plus caeteris neceſſarium credo, iis, qui ſerio ſe eloquentiae applicant, orationes eius veras a falſis et ſuppoſititiis diſcernere: cum viderem, etiam Callimachum alioſque Grammaticos Pergamenos nihil de illo ſcripſiſſe accurate, verum etiam, praeterquam quod nihil de eo inueſtigare curent, in praeclarioribus a ſcopo aberraſſe, adeo vt non ſolum multa falſa de eo ſcribant, ſed et orationes, quae nulla ad eum ratione ſpectent, velut genuinas, Dinarcho attribuant; eius autem proprias ſuppoſititias eſſe aſſerant, nec

a Sc. ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ῥητόρων. Vide *Ionſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 2. c. 4. p. 135. et *Bentleii* Fragm. *Callim.* p. 352.

b Per τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς ſignificare videtur *Cratetem* et *Ariſtarchum*: vt ex *Suida* colligitur, dum *Ariſtarchum* tradit diſcipulum fuiſſe *Ariſtophanis* grammatici, et *Pergami* plurimum concertaſſe cum *Cratete*, grammatico *Pergameno*. *Sylb.*

c Δη-

τας ἑτέρων εἶναι λέγειν. ἀλλὰ [c]Δῆμος ὁ Μάγνης, ὃς ἔδοξε γενέσθαι πολυΐστωρ, ἐν τῇ περὶ τῶν ὁμωνύμων πραγματείᾳ, λέγων καὶ περὶ τούτου τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὑπόληψιν παρασχὼν, ὡς περὶ αὐτοῦ λέξων τι ἀκριβὲς, διεψεύσθη τῆς δόξης. ἐδὲν δὲ κωλύει καὶ τὰς λέξεις παραθέσθαι τοῦ ἀνδρός. ἔστι δὲ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα τάδε· „Δεινάρχοις δ' ἐνετύχομεν τέτταρσιν· ὧν ἐστιν ὁ μὲν ἐκ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγήοχε μυθολογίας. ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοιν, [d]Δήλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα. τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὁμήρου λόγον συντεθεικώς. ἐθέλω δὲ πρὸς μέρος περὶ ἑκάστου διελθεῖν, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ ῥήτορος. ἔστι τοίνυν οὗτος, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ἐδὲν ἀπολείπων τῆς Ὑπερείδου χάριτος, ὥστ' εἰπεῖν, [e]καὶ νύκεν ἢ παρέλασεν. ἐνθύμημα γὰρ φέρει πιθανὸν, καὶ σχῆμα παν-

nec ab illo ſcriptas. Sed Demetrius Magneſius, qui polyhiſtor fuiſſe viſus eſt, in tractatu * *de Homonymis* de hoc etiam oratore loquens, et opinionem concitans, quaſi inſigne quiddam de illo dicturus, a vero aberrauit. nihil autem vetat verba illius apponere; quae haec ſunt: „Quatuor reperimus Dinarchos: quorum primus vnus eſt ex Atticis oratoribus: ſecundus fabulas, quae de Creta feruntur, collegit; tertius, duobus his antiquior, Delius patria fuit, qui et poëta fuit et dux egregius: quartus de Homero ſcripſit. de ſingulis autem aliquid dicere volo, et primo quidem de ipſo oratore. Hic igitur, mea quidem ſententia, ad Hyperidis venuſtatem quam proxime acceſſit, vel etiam ſuperauit. Argumenta enim habet veriſimilia et fidem facientia, et varia ſchemata. *Quatuor Dinarchi.*

c Δημήτριος pro Δῆμος reponendum eſſe, dudum oſtenderunt *Critici*.

* *Id eſt*, de eodem nomine nuncupatis.

d Pro Δήλιος perperam in exemplari [h. e. editione P. Victorii Torneſiana] ſcriptum δῆμος. *Sylb.*

e Alludit ad *Homericum* illud, *Iliad.* ψ. Καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήρισεν ἔθηκεν: quod de *Platone* quoque vſurpauit ſupra, p. 117. v. pen. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τοδαπόν· πιθανότητός [f]γε μὴν ἄτως εὖ ἥκει, ὥστε παρισάνειν τοῖς ἀκούσι, μὴ ἄλλως γεγονέναι τὸ πρᾶγμα, ἢ ὡς αὐτὸς λέγει. καὶ νομίσειεν ἄν τις, εὐήθεις εἶναι τοὺς ὑπολαβόντας, τὸν λόγον τὸν κατὰ Δημοσθένους εἶναι τοῦτο. πολὺ γὰρ ἀπέχει τῆς χαρακτῆρος· ἀλλ' ὅμως [g]τοσοῦτον σκότος ἐπιπεπόλακεν, ὥστε τοὺς μὲν ἄλλους αὐτῷ λόγους, σχεδόν τι ὑπὲρ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ὄντας, ἀγνοεῖν συμβέβηκε· τὸν δὲ μὴ γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ μόνον ἐκείνου νομίζεσθαι. ἡ δὲ λέξις ἐστὶ τοῦ Δεινάρχου κυρίως ἠθικὴ, πάθους [h]κινοῦσα σχεδὸν τῇ πικρίᾳ μόνον, καὶ τῷ τόνῳ τοῦ Δημοσθενικοῦ χαρακτῆρος λειπομένη, τοῦ δὲ πιθανοῦ καὶ κυρίως μηδὲν ἐνδέουσα.»

β'. Ἐκ τούτων δὴ δέον ἐστὶν ἅτε ἀκριβὲς, ἀλλ' ἅτε ἀληθὲς εὑρεῖν· ἅτε γὰρ γένος τοῦ ἀνδρὸς, ἅτε χρόνους, καθ' οὓς ἦν, ἅτε τόπον, ἐν ᾧ διέτριψε, δεδήλωκεν. ὀνόματα

mata. Adeo autem bene persuadet, vt auditores sibi persuadeant, non se aliter rem habere, quam vt ipse dicit. Credere vero aliquis possit, perperam sentire et imperitiae argui posse eos, qui orationem *contra Demosthenem* eius esse putant. multum enim ab eius stylo discrepat: verum tamen vsque adeo haec oratio eminuit, vt, cum aliae orationes eius, quae sunt vltra centum et sexaginta, obscuratae fuerint, sola haec, quae ab illo scripta non est, illius esse credatur. Dinarchi dictio egregie morata est, sola paene acrimonia affectum mouens, ipsoque tono Demosthenico stylo inferior, persuasibilitate et rerum proprietate nihil illi cedens.

Dinarchi dictio qualis.

II. Ex his nihil solidum, aut verum, colligere est; neque enim oratoris natiuitatem, nec tempus, quo vixit, nec locum, in quo se in dicendo exercuit, ostendit. Verba solum

f τε μὴν] Rectius γε μήν. *Sylb.*

g Legendum videtur τοσοῦτον ἄτος ἐπιπεπόλακεν, *vsque adeo haec eminuit oratio*: [vulgatae dant τοσοῦτος σκοπὸς ἐπιπεπόλακεν] et v. 8. passiuo fine ἀγνοεῖσθαι, *ignorari*. *Sylb.*

h In exemplari hypodiastole est post κινοῦσα: parum apte. *Sylb.*

i Sen-

δὲ μόνον κοινὰ καὶ περιτρέχοντα ἐσπούδασε· καὶ πλῆθος λόγων εἶπεν [i]ᾠδενὶ τῶν ... σύμφωνον· εἰ δεῖ δὲ τἀναντίον. ἃ ἔδν [k]ἐγὼ" αὐτὸς δι' ἐμαυτῆ κατελαβόμην, ταῦτ' ἐστίν. Δείναρχος, ὁ ῥήτωρ, υἱὸς μὲν ἦν Σωστράτου, Κορίνθιος δὲ τὸ γένος· ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας, καθ' ὃν χρόνον ἤνθουν αἵ τε τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων διατριβαὶ, Θεοφράστῳ τε συνεγένετο, καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ. εὐφυὴς δὲ περὶ τὰς πολιτικὰς λόγους γενόμενος, ἀκμαζόντων ἔτι τῶν περὶ Δημοσθένην, ἤρξατο λόγους γράφειν, καὶ προῆει κατὰ μικρὸν εἰς δόξαν· μάλιστα δὲ ἤκμασε μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, Δημοσθένους μὲν καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων φυγαῖς ἀϊδίοις καὶ θανάτοις περιπεσόντων, ἑδενὸς δ' ὑπολειπομένου [l]μετὰ τοὺς ἄνδρας ἀξίου λόγου. καὶ διετέλεσεν ἐτῶν πέντε καὶ δέκα χρόνον λόγους συγγράφων τοῖς βουλομένοις, ἕως Κάσσανδρος τὴν πόλιν κατέσχεν· ἐπὶ δὲ Ἀναξικράτους ἄρχοντος, ἐφ'

solum vulgaria et obuia sectatus est, et orationum numero praecedentes omnes superauit. Si vero rei veritatem dicere oportet, haec sunt, quae ipse mea industria collegi. Dinarchus orator Softrati filius fuit, patria ei Corinthus; Athenas venit eo tempore, quo ibi philosophicae oratoriaeque artes efflorebant. Theophrasto et Demetrio Phalereo familiariter vsus est. Cum natura ad orationes forenses aptus esset, florente etiam tunc Demosthene, orationes scribere coepit, et paulatim ad summam eloquentiae laudem peruenit. Post Alexandri mortem potissimum floruit, cum et Demosthenes et alii oratores vel in infame exsilium pulsi essent, vel morte periissent, et nemo tum post viros illos alicuius nominis superstes esset. Quindecim annis artem oratoriam exercuit, orationes iis, qui opus habebant, scribens, vsque dum Cassander vrbem occupauit. Praetore enim Anaxicrate, sub

Dinarchi patrium studia, fortuna.

i Sententia talem quampiam mutilati huius loci scripturam postulat: ᾠδενὶ τῶν προτέρων (vel τῶν δοκίμων, τῶν πιθανῶν) σύμφωνον· εἰ δεῖ καὶ τἀληθῆ λέγειν, καὶ τἀναντίον: vel ᾗδη δὲ καὶ τἀναντίον. *Sylb.* "Εδει pro εἰ δεῖ legit *Casaub.*

k Omittit *Mf. Bodl.*

l Μετὰ τοὺς ἄνδρας] Procul dubio legendum μετὰ τοὺς ἄνδρας, *post illos viros*. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἃ κατέλυσαν τὴν ἐν τῇ Μουνυχίᾳ φρουράν, [m]ὑπὸ Κασσάνδρᾳ καταστᾶσαν, οἱ περὶ Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον βασιλεῖς, αἰτίαν ἔχων, ἅμα τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίοις, καίτοι ξένος αὐτὸς ὤν, καταλῦσαι τὸν δῆμον, ὁρῶν ἠρεθισμένους τοὺς Ἀθηναίους, καὶ μάλιστα τῷ πλατεῖν ἑαυτόν, ὑφορώμενος, μὴ διὰ τοῦτο πάθῃ τι δεινόν, εἰσελθεῖν μὲν εἰς δικαστήριον οὐκ ὑπέμεινεν, ἐξελθὼν δὲ τῆς πόλεως, καὶ ἐλθὼν εἰς Χαλκίδα τὴν ἐν Εὐβοίᾳ, τὸν ἀπ' Ἀναξικράτους χρόνον ἕως Φιλίππου, [n]πεντεκαιδεκαετῆ γενόμενον, ἐκεῖ διέτριψεν, εἴ τις αὐτῷ γένοιτο διὰ Θεοφράστου καὶ τῶν ἄλλων φίλων κάθοδος, περιμένων.

γ'. Συγχωρήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως μετ' ἄλλων φυγάδων καὶ ἐκείνῳ κατελθεῖν, ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας, καὶ παρ' ἑνὶ τῶν φίλων, Προξένῳ, καταχθεὶς, χρυσίον ἀπολλύει, γηραιὸς ὢν ἤδη, καὶ τὰς ὄψεις ἀσθενής. ὀλιγώρως δ' ἔχοντος τοῦ Προξένου πρὸς τὴν ζήτησιν, δίκην

sub quo Antigonus et Demetrius reges praesidium a Cassandro in Munychia collocatum euerterunt, vna cum Athenienſium nobiliſſimis, quamuis alienigena eſſet, quod populum concitaſſet, accuſatus fuit. Cum vero videret Athenienſes in ſe acriter concitatos, praeſertimque quod indies diteſceret, et metueret, ne quod idcirco periculum adiret, in iudicium quidem venire non fuit auſus, ſed, vrbe relicta, in Euboeae ciuitatem, nomine Chalcidem, ſeceſſit, et ab Anaxicrate vſque ad principatum Philippi, quindecim ſcilicet annorum ſpatio, ibidem vixit, exſpectans, an per Theophraſtum caeteroſque familiares reditus ei Athenas parari poſſet.

III. Cum vero rex ei et aliis exſulibus reditum conceſſiſſet, Athenas veniens, et a quodam amico, Proxeno nomine, receptus, aurum perdidit, factus iam ſenior et viſus imbecillioris. Proxeno vero, negligenter, nec adeo accurate, aurum

m Ὑπὸ pro vulgato ἀπὸ reposui ex p. 185. v. 13. [iuxta *edit. Hudſon.*] *Sylb.*

n Coniuncte πεντεκαιδεκαετῆ in *Cod. Bodl.* quo modo, vel πεντεκαιδεκέτη, legendum eſſe exiſtimabat *Sylb.* [vulgatae dant πεντεκαίδεκα ἔτη.]

o Si,

ἔλαχεν αὐτῷ περὶ τῶν χρημάτων, αὐτὸς ἀδεπώποτε πρότερον εἰς δικαστήριον παρελθών. ἦτος μὲν ὁ βίος τἀνδρός. ἀποδείκνυται δ' ἕκαστον αὐτῶν ἔκ τε τῶν Ἱστοριῶν τῶν Φιλοχόρου, καὶ ἐξ ὧν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ συνέγραψεν ἐν τῷ λόγῳ τῷ κατὰ Προξένου, ὃς εἴρηται μὲν μετὰ τὴν φυγήν, προσκειμένην δ' ἔχει τὴν γραφὴν ταύτην· „Δείναρχος Σωστράτου Κορίνθιος, Προξένῳ, ᾧ σύνειμι, βλάβης ταλάντων δύο. Ἔβλαψέ με Πρόξενος, ὑποδεξάμενος εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυτοῦ, τὴν ἐν ἀγρῷ, ὅτε πεφευγὼς Ἀθήνηθεν καθῆκεν ἐκ Χαλκίδος, χρυσίου μὲν στατῆρας ὀγδοήκοντα καὶ διακοσίους καὶ πέντε, ὃς ἐκόμισα ἐκ Χαλκίδος, εἰδότος Προξένου, [o]καὶ εἰσῆλθον ἔχων εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀργυρώματα δὲ ἐκ ἐλάττω εἴκοσι μνῶν ἄξια, ἐπιβουλεύσας τούτοις.“ ὁ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ εὐθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ περὶ τοῦ μηδεμίαν δίκην πρότερον εἰσελθεῖν δεδήλωκεν· ἐν δὲ τοῖς [p]ὕστερον

rum quaerenti, actionem de amiſſa pecunia intentauit, cum nunquam antea in iudicio peroraſſet. Haec eius vitae ratio fuit. Quae *ex Hiſtoriis* Philochori depromta ſunt, et ex iis, quae ipſe de ſe in oratione contra Proxenum; quae quidem oratio poſt reditum ab exſilio dicta eſt, cuius haec eſt inſcriptio et argumentum: „Dinarchus, Soſtrati F. Corinthius, Proxeno, cui cohabito, actionem de duobus amiſſis talentis dico. Damnum mihi intulit Proxenus, qui me in domum ruralem recepit, cum ab exſilio Chalcidenſi Athenas redii. Habens namque octoginta auri ſtateres et ducentos et quinque, quos e Chalcide mecum contuli, quod Proxenum non latebat, diuerti in domum eius, habens etiam ſupellectilem argenteam pluſquam viginti minis aeſtimatam; cui ille inſidiatus eſt.„ Quin et in eadem oratione ſtatim in principio oſtendit, nunquam ſe antea in iudicium veniſſe: mox vero refert in

o Si, tranſpoſitione facta, καὶ in praecedentibus ante χρυσίου collocetur, et ἔχων ante εἰσῆλθον, ſtructura et ſententia erit planior.

p Πρότερον [quod in vulgatis loco ὕστερον legitur] e praecedentibus repetitum videtur: ideoque expungendum. *Sylb.*

q Poſt

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μετὰ ταῦτα πρῶτον μὲν ἐν τῷ προοιμίῳ τὴν βλάβην, τὴν γενομένην αὐτῷ διὰ Προξένου, δεδήλωκεν· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς περί τε τῆς Φυγῆς καὶ τῶν ἄλλων διεξέρχεται πάντων· ἐξ ὧν γίγνεται φανερὰ τὰ προειρημένα. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, ὅτι ξένος διέμεινε, καὶ γέρων ἤδη ὢν εἶπε [q]τὸν λόγον, ἐξ ὧν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δίκης εἴρηκε. ταῦτα μὲν αὐτὸς ὁ Δείναρχος περὶ ἑαυτοῦ. Φιλόχορος δὲ ἐν ταῖς Ἀτθικαῖς Ἱστορίαις, περί τε [r]τῆς Φυγῆς τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον, καὶ περὶ τῆς καθόδου πάλιν, ὅτως λέγει· „Τοῦ γὰρ Ἀναξικράτους ἄρχοντος, εὐθὺ μὲν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις ἑάλω· ὁ δὲ Δημήτριος, ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγάρων, κατεσκευάζετο τὰ πρὸς τὴν Μουνυχίαν· καὶ τὰ τείχη κατασκάψας, ἀπέδωκε τῷ δήμῳ. ὕστερον δὲ εἰσηγγέλθησαν πολλοὶ πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. τῶν δὲ εἰσαγγελθέντων τοὺς μὲν ἐκ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἐνεθανάτωσαν τῇ

in ipso prooemio, damnum sibi a Proxeno illatum, in sequentibus autem et de exsilio et de caeteris omnibus mentionem facit; vnde ea, quae prius posuimus, vera fuisse probantur. Ad haec, quod peregrinus permanserit, et senex iam factus hancce orationem habuerit, patet ex iis, quae ad finem huius actionis scripsit. Haec quidem de se Dinarchus ipse. Philochorus vero in *Historiis Atticis* de eodem exsilio eorum, qui populum ad seditionem commouerant, deque eorum reditu, haec commemorat: „Anaxicrate enim Archonte, statim ipsa Megarensium ciuitas intercepta est: Demetrius autem Megara reuersus praeparauit ea, quae ad Munychiae defensionem necessaria videbantur: muros etiam deiectos populo assignauit. Plurimi deinde ciues denunciati sunt, inter quos fuit Demetrius Phalereus. denunciatorum vero alii, cum ad iudicium venire non auderent, decreto iudicum interfecti sunt, alii

q Post τὸν λόγον e praecedentibus subaudiendum φανερὸν γίνεται. *Sylb.*

r Vera lectio esse videtur: τῆς φυγῆς τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον: vt colligitur ex p. 634. v. 1. *Sylb.* [vulgatae dant περί τε τῆς αὐτῆς τῶν καλεσάντων τὸν δῆμον.]

s In

ψήφῳ, τοὺς δ' ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν.“ [s]Ταῦτα μὲν ἂν τῆς ὀγδόης. ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ φησί· „Τοῦ δ' ἐνιαυτοῦ τοῦδε διελθόντος, ἑτέρου δ' εἰσιόντος, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγένετο τοιοῦτο. κύων εἰς τὸν τῆς Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα, καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον, ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκείου Διὸς, τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ, κατέκειτο. πάτριον δ' ἔστι τοῖς Ἀθηναίοις, κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν. περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ' ἡμέραν, ἡλίου τ' ἐξέχοντος, καὶ ὄσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπί τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής. ἡμεῖς δ' ἐρωτηθέντες ὑπέρ τε τοῦ σημείου, καὶ τοῦ [t]φαντάσματος, εἰς ὃ φέρει, φυγάδων κάθοδον ἔφαμεν προσημαίνειν ἀμφότερα· καὶ ταύτην οὐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἐσομένην, ἀλλ' ἐν τῇ καθεστώσῃ πολιτείᾳ· καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσθῆναι συνέβη.„

alii autem morem gerentes absoluti.„ Haec quidem *libro octauo. nono* vero haec habet: „Anno hoc elapso, et alio inchoante, tale in arce prodigium contigit. Canis in templum Mineruae Poliados ingressa, et Pandrosium intrans, ad aram vsque Hercii Iouis, quae sub olea est, deuenit. apud Athenienses autem obseruari solet, ne quis canis arcem subeat. Eodem etiam tempore in templo circa vesperam, occidente sole, et sereno aëre, stella quaedam ad aliquod tempus visa est. Nos vero, cum de hoc portento et apparitione interrogati essemus, quid miri portenderet, diximus, vtroque exsulum restitutionem reditumque designari: qui tametsi redirent, reipubl. tamen regimen non mutaretur, sed idem omnino, quod antea, permaneret: et sic contigisse etiam vidimus.„

IV. His

s In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. ταῦτα μὲν ἂν ἐπὶ τῆς ὀγδόης. et mox v. 3. τούτου διελθόντος. quod posterius placuit et *Sylburgio*, vel τοῦδὲ ἐξελθόντος, aut παρελθόντος. [vulgatae dant τοῦ δ' ἐνιαυτοῦ τοῦ διελθόντος.]

t Φάντασμα pro φάσμα notatum etiam in *Antiqq. Rom.* p. 249. v. 27. [*edit. Hudf.*] *Philochorum* autem μάντιν et ἱεροσκόπον fuisse, atque inter alia scripsisse περὶ μαντικῆς, περὶ θυσιῶν, περὶ μυστηρίων τῶν Ἀθήνησι, testatur etiam *Suidas. Sylb.*

u For-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

δ'. Προειρημένων δὴ τούτων, ἓν ἔτι λείπεται καὶ ἀναγκαιότατον, τὴν ἡλικίαν αὐτῦ διορίσαι· ἵνα καὶ περὶ τῶν λόγων τῶν τε γνησίων αὐτῦ, καὶ μὴ, σαφές τι ἔχωμεν λέγειν· τίθεμεν δὴ, αὐτὸν, ἑβδομηκοστὸν ἔχοντα ἔτος, ἀπὸ τῆς φυγῆς κατεληλυθέναι· ὡς καὶ αὐτός φησι, γέροντα αὐτὸν ἀποκαλῶν· ἀφ' ἧ χρόνῳ καὶ καλεῖν τὰς ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ μάλιστα εἰώθαμεν. ὑποκειμένων δὲ τούτων ὁλοσχερεῖ λογισμῷ· τὸ γὰρ ἀκριβὲς οὐκ ἔχομεν· εἴη ἂν κατὰ Νικόφημον ἄρχοντα γεγονώς. εἰ δέ τις ἢ πρεσβύτερον, ἢ νεώτερον, τῶν εἰρημένων χρόνων αὐτὸν εἶναί φησι, πρὸς τῷ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν καὶ λόγους αὖ πολλοὺς [u]ἀφέληται· μᾶλλον δὲ πάντας, πλὴν πέντε, ἢ ἕξ· τῶν μὲν πρεσβύτερον αὐτὸν, τῶν δὲ νεώτερον εἶναι λέγων. ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ ἄρξασθαι λέγοντες αὐτὸν λόγους συγγράφειν ἀπὸ τῆ πέμπτῃ, ἢ ἕκτῃ, πρὸς τῷ εἰκοστῷ ἔτει, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν· ἄλλως τε καὶ τῶν περὶ Δημοσθένη τότε ἀκμαζόντων. ἕκτος δὲ καὶ εἰκοστός ἐστιν ἀπὸ Νικοφήμου Πυθόδημος. ὥσθ', ὅσους εὑρί-

Eius aetas et orationum eius examen.

IV. His praenarratis, reſtat videre, quod inprimis neceſſarium eſt, quo potiſſimum tempore floruerit, vt ita de orationibus eius certi aliquid dicamus, quae nimirum propriae et genuinae ſint, quae vero ſpuriae. Statuendum igitur, ſeptuagenarium eum ab exſilio rediiſſe: quo et ipſe reſpexit, cum ſe ſenem nuncupauit, quo nomine dicere ſolemus eos, qui eius ſunt aetatis. Quum haec veriſimilia videantur, et cum ratione coincidere, (certum enim quid ſcire non poſſumus,) ſub Nicophemo Archonte natus videtur. Si quis vero ſeniorem, aut iuniorem, quam iam poſuimus, illum dixerit, praeterquam quod nihil ſolidi, aut ſani, dicat, multas ei orationes abiudicabit, et propemodum omnes, quinque, vel ſex, exceptis; dicens, his quidem illum antiquiorem, illis vero poſteriorem. Nec erraremus profecto, ſi illum orationes ſcribere a viceſimo quinto, vel ſexto, aetatis anno incepiſſe diceremus, Demoſthene alioquin tunc etiam florente. Sextus vero et viceſimus a Nicophemo Archon eſt Pythodemus. Quapropter merito perſua-

u Forſan rectius ἀφελεῖται. *Sylb.*

x Sen-

σκομεν πρεσβυτέρους τούτῳ τῷ ἄρχοντος [x]φερομένους εἰς αὐτὸν λόγους ἐν τοῖς ὄσιν, ὡς εἴθισται, ἀπιστοίημεν ἂν εἰκότως· ἔτι δὲ καὶ τὰς ἀπ' Ἀναξικράτους ἕως Φιλίππου τετελεσμένους ἀγῶνας ὁμοίως ἐν τοῖς ψευδέσιν ἀναγράφοιμεν ἄν· ἃ γὰρ εἰς Χαλκίδα ἂν τινες ἔπλεον λόγων χάριν, ἢ ἰδίων, ἢ δημοσίων· ἃ γὰρ τέλεον ἠπόρουν ἄττω λόγων.

ε'. Ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος τἀνδρὸς, ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, εὕρηται, πρὸς ὃν καὶ τῶν λόγων τάς τε γνησίους, καὶ μὴ, διακρινοῦμεν· καιρὸς ἤδη καὶ περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ λέγειν. ἔστι δὲ δυσόρισον. οὐδὲν γὰρ ἄττε κοινὸν, ἄττ' ἴδιον ἔσχεν, ἄττ' ἐν τοῖς ἰδίοις, ἄττ' ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν· ἀλλὰ καὶ τοῖς Λυσίᾳ παραπλήσιός ἐστιν ὅπου γίνεται, καὶ τοῖς Ὑπερείδου, καὶ τοῖς Δημοσθένους λόγοις· καὶ τούτων πολλὰ δή τις ἔχει παραδείγματα

perſuaſum habeamus, orationes, quae hoc Archonte antiquiores ei adſcribuntur, * non eſſe genuinas; ita et orationes, ſcriptas a tempore Anaxicratis vſque ad Philippi, inter ſpurias eſſe referendas. Nulli enim in Chalcidem profecti ſunt, inueſtigaturi, quaenam orationes priuatim ſint habitae, quae publice. neque enim ita orationum inopia laborarunt.

Orationum eius character.

V. Quum vero aetas eius, quam fieri potuit accuratiſſime, inueſtigata ſit, ad cuius regulam orationes proprias a ſpuriis diſcernemus, iam tempus poſtulat, vt de ſtylo eius nonnihil loquamur. Sed difficulter is ſtatui poterit. Nihil enim, aut aliis commune, aut ſibi proprium, tum in priuatis, tum in publicis orationibus, habuit; ſed in nonnullis Lyſiam, in nonnullis Hyperidem, in aliis etiam Demoſthenem, videtur imitatus: atque huius rei plurima producere quis exempla poſſet.

x Sententia talem quampiam lectionem requirit: τὰς φερομένους εἰς αὐτὸν λόγους, ἐν τοῖς γνησίοις εἶναι ἀπιστοίημεν ἂν εἰκ. et verſ. 3. ἀπ' Ἀναξικρ. *ab Anaxicrate*: vt pag. 634. v. 9. *Sylb.* [vulgatae dant: τὰς φερομένους εἰς αὐτὸν λόγους ἐν τοῖς ὄσινης εἴθισται, ἀπιστοίημεν ἂν εἰκότως· ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐπ' Ἀναξικρ.]

* Pro corruptis ἐν τοῖς ὄσινης εἴθισται interpres legiſſe videtur ἐν τοῖς γνησίοις ὐκ εἶναι, vel ἐν τοῖς ὐ γνησίοις εἶναι.

y Ἐκ-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[y] ἐνθέσθαι. τῷ μὲν Λυσιακῷ χαρακτῆρος ἔν τε τῷ περὶ Μνησικλέους λόγῳ, καὶ ἐν τῷ κατὰ [z] Λυσικράτους ὑπὲρ Νικομάχου, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς· τῷ δ' Ὑπερείδου, ταῖς τε οἰκονομίαις ἀκριβεστέρου, καὶ ταῖς κατασκευαῖς γενναιοτέρου πως ὄντος τῶν Λυσιακῶν, ἐν πλείοσι μὲν, ἢ τριάκοντα, Δεινάρχου λόγοις παραδείγματα εὑρεῖν ἔστιν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀγάθωνος διαμαρτυρίας. ὁ μὴν ἀλλὰ καὶ τῷ Δημοσθενικῷ χαρακτῆρος, ὃν μάλιστα ἐμιμήσατο, πολὺ πλείω δύναιτ' ἄν τις εἰπεῖν, ὡς καὶ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. προοιμιάζεται γὰρ ὁμοίως ἐκείνῳ, καὶ δι' ὅλου τοῦ λόγου παραπλήσιος μεμένηκε.

ς'. Πῶς ἂν οὖν ἄν τις δυνηθείη τὰς γνησίους [a] αὐτῷ γνωρίζειν λόγους; πρῶτον μὲν, εἰ ἐπίσαιτο τὰς τῶν ἄλλων χαρακτῆρας· ἔπειτα, τὰς μὲν Λυσίου παραπλησίους λόγους τούτῳ [b] προσφέροι· τὰς δ' Ὑπερείδου δόξαντας

posset. Lysianum characterem imitatur in oratione *de Mnesicle*, in ea, quae *contra Lysicratem pro Nicomacho*, et aliis plurimis: Hyperidis autem, qui melius sua diuidit, quam Lysias, et in rerum structura eum longe excedit, imitationem, in plusquam triginta Dinarchi orationibus reperire est, maxime vero in oratione *de contestatione Agathonis*. Nec pauciora etiam Demosthenici characteris, quem potissimum sectatus est, imitationis exempla producere quis queat, vti in oratione *aduersus Polyeuctum*. Eadem, qua ille, ratione exorditur, et in vniuerso orationis contextu ei persimilis est.

Quomodo genuinae a falsis dignoscendae.

VI. Quomodo autem genuinas orationes eius quis a falsis poterit dignoscere? Primo quidem, si aliorum stylum percalleat: deinde si huic oratori similes nonnullas Lysiae orationes producat: deinde Hyperidis nonnullas, quae aliquibus Dinarchi

[y] Ἐνθεωρεῖν *Cod. Mf.*

[z] Pro Λυσικράτους infra [p. 118. iuxta *Ed. Sylb.*] legitur Νικοκράτους. *Sylb.*

[a] Rectius αὐτοῦ, significatione scilicet possessiua. *Sylb.*

[b] In exemplari est προσφέρει: et p. 641. v. 4. διεβεβαιοῦτο: corruptis verborum modis. *Sylb.*

[c] Εἰς

εἶναί τισι Δεινάρχου λόγους, μακρὰ ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν βιβλίων χαίρειν εἰπών· τὰς δὲ τῷ Δημοσθενικῷ χαρακτῆρι προσεληλυθότας ὡς οἷόν τε τάχιστα τῷ ἀνδρὸς διαβεβαιοῦσθαι εἶναι. ἔστι μὲν γὰρ τῶν ἄλλων ῥητόρων, οὓς μεμίμηται, μεγίστη γνῶσις ἡ ὁμοειδία τῶν λόγων. αὐτίκα ὁ μὲν Λυσίας, ἔν τε τοῖς ἰδίοις καὶ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, αὐτὸς αὑτῷ ὁμολογούμενός ἐστιν· [c] εἴς τε τὸν λεκτικὸν τρόπον, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων σαφήνειαν, καὶ σύνθεσιν, αὐτοφυῆ μὲν, καὶ λείαν εἶναι δοκοῦσαν, παντὸς δὲ λόγου κατὰ τὴν ἡδονὴν διαφέρουσαν. ὁ δ' Ὑπερείδης κατὰ μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων ἥττηται Λυσίου, κατὰ δὲ τὸν πραγματικὸν [d] τρόπον διαφέρει. διηγεῖται δὲ πολλαχῶς· ποτὲ μὲν κατὰ φύσιν· ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν [e] πορευόμενος, πιστοῦται δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνων. ὁ δὲ τούτους τε καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ὑπερβαλ-

Dinarchi esse videntur, dicens, inscriptionibus librorum illum maxime delectari; aliquas etiam, quae ad Demosthenicas quam proxime accedunt, vt ferme huius esse oratoris asserat. Ad alios autem oratores, quos est imitatus, dignoscendos optima regula est, si similes orationes inter se comparentur. Lysias enim, tum in priuatis, tum in publicis orationibus, quamprimum sese prodit, propter verborum delectum et perspicuitatem, naturalem et aequabilem eorum collocationem, quae in tota orationum eius serie cum venustate elucet. Hyperides autem, quoad verborum delectum, Lysia inferior est, quoad res vero et materiam, illo superior. multifariam sua narrat: modo quidem simpliciter et naturaliter, interdum a fine ad initium rursus delabitur, non per enthymemata solum, sed etiam per epicheremata, rem dilatans et amplificans fidem facit. Demosthenes vero, qui et hos et alios omnes antecel-

[c] Εἰς δὲ] Planior erit sententia, si legatur εἴς τε. *Sylb.*

[d] In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. τόπου.

[e] Procul dubio, semiperfectae periodi puncto post πορευόμενος fixo, subiungendum: πιστοῦται δὲ ὃ κ. *Sylb.* [δὲ enim a vulgatis abest.]

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

λόμενος Δημοσθένης, ἅπαντα μιμησάμενος, καὶ πάντων τὰ κάλλιστα ἐκλεξάμενος, δῆλος μὲν καὶ τῇ φωνῇ μόνον, δῆλος δὲ καὶ τῷ καθ' ἕνα ἕκαστον λόγον πρέποντι, ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῇ συνθέσει, καὶ τῷ τῶν σχηματισμῶν ἀγκύλῳ, καὶ τῇ οἰκονομίᾳ, καὶ τῷ πάθει, καὶ τὸ μέγιστον τῇ δεινότητι. ὁ δὲ Δείναρχος ὥστε ὅμοιος ἐν ἅπασίν ἐστιν, [f]ὥστ' ἰδίᾳ τινὸς εὑρετὴς, δι' ὃ γνώσεταί τις αὐτὸν ἀκριβῶς, ἢ τοῦτον τὸν τρόπον. πολὺ γὰρ ἐμφαίνει μιμήσεις τε καὶ αὐτὸς, ὥσπερ τῶν λόγων ἀρχέτυπον [g]διαφόρων· ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἰσοκράτες [h]μαθητῶν, καὶ αὐτῷ τῷ Ἰσοκράτει.

ζ. Ἔσωσαν δή τινες ἐπιγραφόμενοι λόγοι, καὶ ὄντες Δεινάρχα, πολλὴν ἔχοντες πρὸς τὰ Λυσιακὰ ὁμοιότητα. τούτων ὁ βουλόμενος ποιεῖσθαι τὴν διάγνωσιν, πρῶτον μὲν τὴν ἰδιότητα τῷ ἀνδρὸς ἐκείνῳ θεωρείτω· ἔπειτ', ἐὰν μὲν ἀρετήν τε καὶ χάριν τοῖς λόγοις ἐπαν-

tecelluit, omnia imitatus in omnibus, et pulcherrima quaeque ſelegiſſe videtur, non in dictione ſolum perſpicuus, et in ſingulis orationibus decoro ſeruato, ſed et collocatione, ſchematum contorta rotunditate, rerum diſtributione, affectibus maioribus, et praeſertim maieſtate. Dinarchus autem nec in omnibus ſimilis eſt, nec aliud aliquid de nouo inuenit, e quo eius ſtylum quis dignoſceret, quam hunc imitandi modum. Imitationes enim ipſe euidenter habet, vt quoddam quaſi omnium inſignium orationum archetypum ſit; qualis et Iſocratis diſcipuli et ipſe etiam Iſocrates exſtitit.

Quomodo Lyſiae et Dinarchi orationes diſtinguendae.

VII. Sunto vero quaedam orationes Dinarcho adſcriptae, et nonnullae etiam verae, quae Lyſianis perſimiles ſunt. quas qui velit dignoſcere et diſcernere, primo Lyſiae proprietates perſpiciat; deinde vbi virtutem et orationum venuſta-

f οὔτε δὴ ὅτινος] Non dubito, quin vera lectio ſit: ὥστε ἰδίᾳ τινὸς εὑρετής: vt colligitur ex p. 639. v. 12. *Sylb.*

g Διαφορᾶν in *Mſ. Bodl.*

h In margine *eiuſdem*: ἴσ. μαθητῶν: quod conuenientius viſum eſt *Sylburgio.* [ſcil. quam μαθημάτων, quod in vulgatis proſtat.]

i Re-

θῆσαν ἴδοι, καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν ἐνθῆσαν, καὶ τὸ μηδὲν ἄψυχον εἶναι τῶν λεγομένων, θαῤῥῶν λεγέτω τούτους Λυσίᾳ. ἐὰν δὲ μήτε τὸ [i]χάριεν ὅμοιον εὑρίσκῃ, μήτε τὸ πιθανὸν, καὶ τὸ τῶν ὀνομάτων ἀκριβὲς, μήτε τὸ τῆς ἀληθείας ἁπτόμενον, ἐν τοῖς Δεινάρχα λόγοις αὐτὸς ἐάτω. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν Ὑπερείδου· [k]ἐὰν τῆς μὲν λέξεως τὸ ἰσχυρὸν, τῆς δὲ συνθέσεως τὸ ἁπλοῦν, τῶν δὲ πραγμάτων τὸ εὔκαιρον, τῆς δὲ κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν, μηδὲ ὀγκώδες, ἔχῃ· ταῦτα γὰρ [l]μέγιστα ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὸς ἴδιά ἐστιν· Ὑπερείδου λεγέτω. [m]ἐὰν δὲ ἐνδεεστέρως ἐν αὐτοῖς τούτοις ἔχῃ, κἂν τἆλλα πάντα μὴ φαύλως ᾖ γεγραμμένα, ἐν τοῖς Δεινάρχα πάλιν ἀναγραφέτω. τὸ δ' αὐτὸ καὶ περὶ Δημοσθένους ὑπολαμβάνωμεν. ἐὰν μὲν καὶ ἡ τῆς λέξεως μεγαλοπρέπεια, καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἐξαλλαγὴ, καὶ τὸ τῶν παθῶν ἔμψυχον, καὶ τὸ διὰ πάσης κεραίας διῆκον πικρὸν καὶ νοε-

nuſtatem perſpexerit, ac verborum delectum, nihilque praeter decorum et inepte dictum in eis inuenerit, dicat audacter, Lyſianas eſſe. Vbi vero talem venuſtatem non aduertit, neque vllam perſuadendi vim, nec verborum ſimplicitatem et ſinceritatem, inter Dinarchicas numeret. Similiter et in Hyperidis: ſi dictionis robur et efficacia, et compoſitionis ſimplicitas, rerumque apta collocatio, ipſaque ſtructura, nihil tragicum, aut tumidum, contineat, (haec enim maxime huius oratoris propria ſunt) Hyperidis dicantur. cum vero aliquid horum defuerit, licet caetera non vſque adeo perperam dicta ſint, Dinarchi orationibus adſcribantur. Idem etiam in Demoſthene dicimus. Si dictionis magnificentia, compoſitionis varietas, viui affectus, acrimonia et iudicium per totam orationem diſperſa appareant, ipſaque

i Rectius τὸ χάριεν cum articulo. *Sylb.* [a vulgatis enim articulus abeſt.]

k Ἐὰν τὸ τῆς μὲν λέξεως ἰσχυρὸν in exemplari; quae articuli collocatio cum ſequentibus parum congruit. *Sylb.*

l Procul dubio legendum μάλιστα. *Sylb.*

m Ἐὰν δὲ ἐν δὲ ἑτέρως in *Mſ. Bodl.* In ora codicis notatum, illa ἐν δὲ redundare.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ρὸν, τό τε πνεῦμα, καὶ ἡ δεινότης πᾶσι παρέπηται, μηθὲν ἔτι τὸ κωλύον ἔσω, Δημοσθένης αὐτὰς ἀναγράφειν. ἐὰν δ' ἐλλίπῃ τὸ ἐν ἑκάστῳ τάτων ἄκρον, ἢ τε διὰ πάσης ἰδέας ὅμοιον, μενέτωσαν ἐν τοῖς Δεινάρχε. ὡς δὲ καθόλε εἰπεῖν, δύο τρόπες τῆς διαφορᾶς, καὶ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μιμήσεως, εὕροι τις ἄν· ὧν ὁ μὲν φυσικός τε ἐστὶ, καὶ ἐκ πολλῆς κατηχήσεως καὶ συνηθείας λαμβανόμενος· ὁ δὲ τάτῳ προσεχὴς, ἐκ τῶν τῆς τέχνης παραγγελμάτων. περὶ μὲν ὃν τῷ πρότερε τί ἄν τις καὶ λέγοι; περὶ δὲ τῷ δευτέρε, τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν; ὅτι πᾶσι μὲν τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιπρέπει χάρις καὶ ὥρα· τοῖς δ' ἀπὸ τάτων κατεσκευασμένοις, κἂν ἐπ' ἄκρον μιμήσεως ἔλθωσι, πρόσεσιν ὅμως τὸ ἐπιτεθηδευμένον, καὶ ὐκ ἐκ φύσεως ὑπάρχον. καὶ τάτῳ τῷ παραγγέλματι ὐ ῥήτορες μόνον ῥήτορας διακρίνουσιν, ἀλλὰ καὶ ζωγράφοι τὰ Ἀπελλῆ, καὶ τῶν ἐκεῖνον μιμησαμένων· καὶ [n]πλάσας τὰ Πολυκλείτε· καὶ γλυφεῖς τὰ Φειδίε.

que omnibus inhaereat grauitas, nihil omnino obstat, quo minus inter Demosthenicas referantur. Si vero in singulis his summum defuerit, vel ipsa vniuersae orationis similitudo et aequalitas, inter Dinarchi orationes remaneant. Vt vero paucis complectar, duo sunt modi, quibus antiquorum imitatio poterit dignosci et distingui: quorum vnus naturalis est, multo exercitio et lectione collectus: alter praecipi potest et tradi praeceptis artis. de primo quidem quid tandem quis dicat? de secundo vero illud dicere queat, quod omnibus archetypis et exemplaribus naturalis quaedam venustas et gratia conueniat: iis vero, quae ad horum imitationem dein facta sunt et expressa, quamuis ad summam imitationis excellentiam perueniant, affectatum quiddam et non naturale accedat. Atque hocce praecepto non oratores modo alios oratores dignoscunt; sed et pictores tabulas Apellaeas ab iis, quae ad eius imitationem efformatae sunt; statuarii opera Polycletica; et sculptores Phidiana.

Antiquorum imitatio quomodo dignoscatur.

VIII.

n Πλασας] Rectius πλάσω paroxytonως. *Sylb.*

o οἱ

ή. Καὶ οἱ μὲν Πλάτωνα μιμεῖσθαι λέγοντες, καὶ τὸ μὲν ἀρχαῖον, καὶ ὑψηλὸν, καὶ εὔχαρι, καὶ καλὸν, ὐ δυνάμενοι λαβεῖν, διθυραμβώδη δὲ ὀνόματα καὶ φορτικὰ εἰσφέροντες, κατὰ τᾶτ' ἐλέγχονται ῥαδίως· οἱ δὲ Θυκυδίδην ζηλᾶν λέγοντες, καὶ τὸ μὲν εὔτονον, καὶ σεσὸν, καὶ δεινὸν, καὶ τὰ τάτοις ὅμοια, χαλεπῶς ἐκλαμβάνοντες, τὰς δὲ σολοικοφανεῖς σχηματισμὰς, καὶ τὸ ἀσαφὲς προχειριζόμενοι, πάνυ εὐχερῶς ἀνευρίσκοιντο ἐκ τάτε τῆ παραγγέλματος. ὥσπερ γε καὶ ἐπὶ τῶν ῥητόρων, οἱ μὲν Ὑπερείδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος [p]ἐκείνης, καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως, αὐχμηροί τινος ἐγένοντο, οἷοι γεγόνασι [q]Ῥοδιακοὶ ῥήτορες, οἱ περὶ Ἀρταμένην, καὶ Ἀριστοκλέα, καὶ Φιλάγριον, καὶ [r]Μόλωνα. οἱ δ' Ἰσοκράτην καὶ τὰ

VIII. Qui se Platonem imitari dicunt, et ad antiquum illud, sublime, venustum et pulchrum scribendi genus pertingere non valentes, si Dithyrambica fastuosaque verba proferant, hinc facile culpantur: qui se vero Thucydidem imitari aiunt, et sonorum illud, austerum, graue, hisque similia perperam vsurpando, tum schemata, quae a soloecismis haud multum discrepant, tum obscuritatem quandam inducunt, iuxta hoc, quod dedimus, praeceptum facile deprehendi possunt. Ita qui et inter oratores Hyperidem sibi imitandum proposuerunt, si ab illa venustate aliisque eiusdem virtutibus deflexerint, in obscuritatem quandam delapsi sunt: quales fuere oratores illi Rhodii, Artamenes, Aristocles, Philagrius, et Molo. Qui Isocratem et Isocra-

o οἱ δὲ Θυκυδίδην ζηλᾶν etc.] Petrus Victorius Var. Lect. lib. IV. cap. 10. Dionysium hic respexisse putat ad locum Ciceronis in Oratore, quo sinistros Thucydidis imitatores corripiens ait: *Huius tamen nemo neque verborum, neque sententiarum, grauitatem admiratur; sed, cum mutila quaedam et hiantia locuti sunt, quae vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidas. Sylb.*

p Et ἐκείνης retineri potest, et ἐκεῖνα pro eodem admitti. *Sylb.*

q Malim cum articulo οἱ Ῥοδιακοί. *Sylb.*

r Sc. Ἀπολλώνιον: de quo vi-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

Ἰσοκράτης ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ [s] ἀναληθεῖς· ἔτοι δ' εἰσὶν οἱ περὶ Τίμαιον, καὶ Ψάωνα, καὶ Σωσιγένην. οἱ δὲ Δημοσθένην [t] προχειρισάμενοι, καὶ τὰς ἀρετὰς τὰς ἐκείνου διώκοντες, τῆς μὲν προαιρέσεως ἕνεκα ἐπηνέθησαν, ἃ μὴν ἴσχυσαν τὰ κράτιστα τῶν ἐκείνου τῆ ῥήτορος ἔργων λαβεῖν. τούτων ἄριστον ἄν τις θείη τὸν Δείναρχον γενέσθαι· λείπεται δὲ Δημοσθένους, κατὰ [u] μὲν τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆ δεινότητι· κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν, τῆ ποικιλίᾳ τῶν σχημάτων, καὶ τῆ ἐξαλλαγῆ· κατὰ δὲ τὴν εὕρεσιν τῶν ἐπιχειρημάτων, τῷ μὴ καινὰ καὶ παράδοξα λαμβάνειν, ἀλλὰ φανερὰ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ κείμενα· κατὰ δὲ τὴν οἰκονομίαν, τῆ τάξει, καὶ

Isocratica exprimere scripta voluerunt, turgidi, frigidi, et dissoluti, nec sinceri fuerunt; horum de numero sunt Timaeus, Plato, et Sosigenes. Qui autem Demosthenem sequi et illius facultatem sectari conati sunt, ob conatum quidem laudem merentur, veruntamen ad perfectissimam illius eloquentiam pertingere non valuerunt. Horum porro omnium optimum dicere licet Dinarchum: cedit tamen Demostheni, quoad verborum delectum, maiestate; quoad eorum compositionem, schematum varietate et mutatione; quoad argumentorum inuentionem, quod non noua et paradoxa adhibeat, sed clara et in medio posita; quoad collocationem distributionemque, ordine et

de *Meursii* Rhodum, l. 2. c. 10. et Comment. in *Apollonium Dyscolon*, p. 55. In margine *Cod. Bodl.* Οὗτος διδάσκαλος Κικέρωνος τῆ Ῥωμαίᾳ. Sed nae ille τὸ αὐχμηρὸν magistri sui egregie detersit.

[s] Ἀναληθεῖς propterea fortasse dicit, quia fucum magis, quam veritatem, consectari solerent, sicut infra, p. 167. [iuxta *Ed. Sylb.*] πανηγυρικὴν καὶ ἀληθινὴν διάλεκτον opponit, et vtramque a *Demosthene* coniunctam fuisse tradit. *Sylb.* Si *Fabri* coniecturam ad *Longinum* p. 111. sequi liceret, ἀναληθεῖς pro ἀναληθεῖς et hic loci legendum esse suspicaretur aliquis.

[t] Περιχειρισάμενοι] Verius προχειρισάμενοι, vt p. 645. v. 8. item supra p. 173. v. 8. et alibi saepissime. *Sylb.*

[u] Μὲν in exemplari erat omissa. *Sylb.*

[x] Ar-

ταῖς ἐξεργασίαις τῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ ταῖς προκατασκευαῖς, καὶ ταῖς ἐφόδοις, καὶ τοῖς ἄλλοις τεχνικοῖς παραγγέλμασιν, ἃ περὶ ταύτην ἐστὶ τὴν ἰδέαν· μάλιστα δ' αὐτῆ λείπεται τῆ συμμετρίᾳ, καὶ τῷ καιρῷ πρέποντι. λέγω δὲ ταῦτα, οὐκ ἐν τῷ καθόλου τρόπῳ, ὡς μηδὲν τούτων κατορθοῦντος, ἀλλ' ἐν τῷ κοινοτέρῳ, καὶ ὡς ἐπιτοπολύ. διὰ αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ ἄγροικόν τινες Δημοσθένην ἔφασαν εἶναι, κατὰ τὸ ἐλλειπὲς τῆς οἰκονομίας ταύτην περὶ αὐτοῦ τὴν δόξαν λαβόντες· τὸ γὰρ ἄγροικον τοῦ πολιτικοῦ σώματος οὐ μορφῆ, κατασκευῆ δὲ καὶ διαθέσει τινὶ τῆς μορφῆς, διήνεγκεν.

θ'. Ἃ μὲν οὖν ἐνεδέχετο περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρὸς εὑρεῖν τε καὶ γράψαι, ταῦτ' ἐστίν· ἐπὶ δὲ τὴν τῶν λόγων διάγνωσιν τρέψομαι. τοῖς μὲν οὖν γνησίοις αὐτὸ τὸ τῆς ἀναγραφῆς προσέσται μόνον, τοῖς δὲ ψευδέσι τὰ τοῦτ' ἐλέγχοι καὶ τῆς αἰτίας διηκριβωμένα, δι' ἣν ἕκαστον ἀθετοῦμεν αὐτῶν. ἐπεὶ δ' ἀναγκαία πρὸς ταῦτα ἡ τῶν χρόνων διάγνωσις, τοὺς Ἀθήνησιν ἄρξαντας, ἀφ' οὗ Δείναρχον ὑπεθέμεθα γεγονέναι χρόνου,

et artificio argumentorum, tum etiam praeparamentis, insinuationibus, aliisque praeceptis, quae in arte circa hoc tradita sunt: maxime vero illi cedit proportione, et rerum propositarum opportunitate. Dicta autem haec sunt non vniuersaliter, quasi in his nunquam laudabile quid scripserit, sed quoniam communiter et vt plurimum ita se habuerit. Idcirco enim et Demosthenem nonnulli rusticum atque agrestem dixerunt, quod distributioni eius etiam quid desit, tale quid de eo sentientes. Rusticum enim a ciuili corpore non forma, sed ornatu et dispositione quadam formae, discrepat.

IX. Quae igitur de eius stylo reperire potui et scribere, haec fuere. iam dicam, quaenam sit orationum eius dignoscendarum ratio. Propriis itaque ipsum solum apponam titulum; in spuriis vero, cur simul abiudicentur, ratio diligenter inuestigabitur. Cum vero ad ea necesse sit ipsa temporum notitia et discrimen, Praetores Athenienses, iam inde ab eo tempore, quo Dinarchum natum

Orationum eius dignoscendarum ratio.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

μέχρι τῆς δοθείσης αὐτῷ, μετὰ τὴν φυγήν, καθόδου, γενομένους ἑβδομήκοντα, προθήσομεν. εἰσὶ δὲ οἵδε· [x]Νικόφημος, Καλλιμήδης, Εὐχάριστος, [y]Κηφισόδοτος, Ἀγαθοκλῆς, [z]Ἐλπίνης, Καλλίστρατος, Διότιμος, Εὔδημος, Ἀριστόδημος, [a]Θεσσαλὸς, Ἀπολλόδωρος, Καλλίμαχος, [b]Θεόμνητος, Θεμιστοκλῆς, [c]Ἀρχίδας, [d]Εὔδωρος, Λυκίσκος, [e]Πυθόδοτος, Σωσιγένης, Νικόμαχος, Θεο-

esse suppositimus, vsque ad reditum illius ab exsilio, qui septuaginta fuerunt, praeponemus. Sunt vero hi: Nicophemus, Callimedes, Eucharistus, Cephisodotus, Agathocles, Elpines, Callistratus, Diotimus, Eudemus, Aristodemus, Thessalus, Apollodorus, Callimachus, Theophilus, Themistocles, Archias, Eudorus, Lycisicus, Pythodotus, Sosigenes, Nicomachus, Theo-

x Archontων hic catalogus in multis corruptus est, quin et duobus mutilus, vt ad p. 649. v. vlt. docebitur. in nonnullis etiam varietas est; vt deinceps suo cuiusque loco declarabitur. *Sylb.*

y *Cephisodorus* apud *Sigonium*, in libro de Atheniensium temporibus. Sed cum in *Diodoro* legatur Κηφισόδοτος, non est, quod nostra scriptura in suspicionem vocetur. *Sylb.*

z A Sigonio nominatur *Elpinus*; apud Diodorum, p. 518. ambiguo fine legitur Ἐλπίνης. Supra p. 480. v. pen. habuimus κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπινίκην ἄρχοντας: adeo vt verum huius Archontis nomen esse videatur Ἐλπινίκης. *Sylb.* Vide *Meursii* Arch. Athen. l. 4. c. 7.

a Apud *Diodorum* Θέσσαλος, proparoxytonως. Cuius accentus euidentia vestigia cernuntur infra in corrupto Θέλλος, p. 121. et Θέλλος, p. 116. [iuxta *Ed. Sylb.*] Mentio eiusdem infra p. 656. v. 7. *Sylb.*

b *Diodoro* Θεόφιλος, atque *Dionysio* ipsi p. 123. [iuxta *Ed. Sylb.*] Falsum igitur hic siue Θεόμνητος, siue Θεόμνηστος: nec magis verum Θέμηδος, quod infra pro eodem legitur. *Sylb.* Vide *Meursii* Arch. Athen. l. 4. c. 9.

c Verum nomen est Ἀρχίας apud *Diodorum*, et *Dionysium* nostrum infra, p. 123. [iuxta *Ed. Sylb.*] Ἀρχείας in *Mss. Bodl.* Vide *Meursii* Arch. Ath.

d Male hic loci Εὔδωρος pro Εὔβυλος, qui memoratur apud *Diodorum*, et *Dionysium* nostrum, infra p. 119. 121. 123. nec non p. 655. v. 4. et 5. [omnes hae paginae sunt iuxta *ed. Sylb.* praeter vltimam quae est *Lips.*]

e Πυθόδοτος] Sic appellatur etiam infra p. 121. 30. et 123. 14. [iuxta *edit. Sylb.*] apud Diodorum vero Πυθόδωρος, p. 547. *Sylb.*

f Re-

χος, Θεόφραστος, Λυσιμαχίδης, [f]Χαιρωνίδας, Φρύνιχος, [g]Πυθόδημος· ἐπὶ τούτῳ πρῶτον αὐτὸν εἰς δικαστήριον τὰς [h]συγγραφεῖς ὑπεθέμεθα. μετὰ δὲ τοῦτον Εὐαίνετος, Κ]ησικλῆς, Νικοκράτης, [i]Νικήτης, Ἀριστοφάνης, Ἀριστοφῶν, [k]Κησιφῶν, [l]Εὐθύκριτος, [m]Ἡγήμων, [n]Κρέμης, [o]Ἀντικλῆς, Κηφισόδωρος, [p]Φιλοκλῆς·

Theophrastus, Lysimachides, Chaerondas, Phrynichus, Pythodemus; sub hoc primum eum in iudicio orationes scripsisse diximus. Post hunc secutus est Euaenetus, Cteficles, Nicocrates, Nicetas, Aristophanes, Aristophon, Cephisophon, Euthycritus, Hegemon, Chremes, Anticles, Cephisodorus, Philocles; sub

f Reſcribendum esse cum *Diodoro* Χαιρώνδας, docuit *Meursius* in Arch. Athen. l. 4. c. 9. atque apud *Dionysium* in *Isocrate*, p. 537. v. 3. Χαιρώνδη pro Χαιρωνίδη reponendum.

g Apud *Diodorum* dicitur Πυθόδωρος, sed alibi Πυθοδήμη nomen habuimus apud *Dionysium*, vt p. 638. v. vlt. *Sylb.*

h In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. λόγως συγγράφειν, συγγράψαι, vel tale aliquid. Sententia (inquit *Sylb.*) postulat λόγως συγγράφειν, vel τὶ συγγράφειν.

i Hic Diodoro est Νικήρατος, p. 582. Sigonius ab aliis *Anicetum* vocari adnotat. Sylb. Vide *Meursium* de Arch. Athen. l. 4. c. 13.

k In huius nomine ambiguus hic error est; putarit enim aliquis, verum nomen esse Κτησιφῶν: sed non dubito, quin verius nomen sit Κηφισοφῶν, vt apud *Diodorum* p. 601. Apud Demosthenem quoque in orat. *pro corona*, in psephismate, quo legatio ad Philippum decernitur, eadem haec diuersitas occurrit: nam in legatorum catalogo quidam codices habent Κησιφῶν, alii Κηφισοφῶν. *Sylb.* Diodoro consentit *Meursius*, de Arch. Athen. l. 4. c. 13.

l *Scaligero*, in Ἀναγραφῇ Ὀλυμπιάδων, ἴσ. Εὐθυκράτης, nescio, quo auctore.

m Hic Hegemon apud Sigonium desideratur; itidemque apud Diodorum, p. 606. *Sylb.*

n Rectius apud *Diodorum* p. 608. nominatur Χρέμης. *Sylb.*

o post Anticlem duo omittuntur Archontes, Σοφοκλῆς et Ἡγησίας, vt cognoscere licet ex *Diodoro*, p. 622. Vicissim apud *Diodorum* et *Sigonium* desunt quadragesimus primus et secundus, Ἀρχιππος et Νέαιχμος. *Sylb.* Vide *Meursium* de Arch. Athen. l. 4. c. 14.

p Ita etiam apud *Diodorum*. Dioclem vocat *Plutarchus*, vt et *Scholiastes Aristophanis*. Polycles dicitur Demostheni. *Meurs.* ibid.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἐπὶ τούτῳ τὴν Φερεκλῆν ἐδέξαντο Ἀθηναῖοι, καὶ ὁ δῆμος κατελύθη. [q]Ἄρχιππος, Νέαιχμος, Ἀπολλόδωρος, [r]Ἄρχιππος, Δημογένης, Δημοκλείδης, Πραξίβυλος, Νικόδωρος, Θεόφραστος, Πολέμων, Σιμωνίδης, Ἱερομνήμων, [s]Δημήτριος, [t]Καίριμος, [t]Ἀναξικράτης· ἐπὶ τούτῳ ἡ καταλυθεῖσα ὑπὸ Κασσάνδρου ὀλιγαρχία κατελύθη, καὶ οἱ εἰσαγγελθέντες ἔφυγον, ἐν οἷς καὶ Δείναρχος ἦν. [u]Κόροιβος, [x]Εὐξένιππος, Φερεκλῆς, Λεώστρατος, [y]Νικοκλῆς, Καλλίαρχος, Ἡγέμαχος, Εὐκτήμων, Μνησίδημος, Ἀντιφάτης, Νικίας, Νικόστρατος, Ὀλυμπιόδωρος, [z]Φίλιππος· ἐπὶ τούτῳ κάθοδος ἐδόθη τοῖς τε ἄλλοις φυγάσι, καὶ Δεινάρχῳ, ὑπὸ βασιλέως Δημητρίου.

sub hoc Athenienſes praeſidium militare receperunt, et populus ad ſeditionem moueri coepit. Archippus, Neaechmus, Apollodorus, Archippus, Demogenes, Democlides, Praxibulus, Nicodorus, Theophraſtus, Polemon, Simonides, Hieromnemon, Demetrius, Charinus, Anaxicrates; ſub hoc oligarchia a Caſſandro inſtituta ſoluta eſt, et qui denunciati et accuſati erant, in exſilium acti ſunt, inter quos et Dinarchus fuit. Coroebus, Euxenippus, Pherecles, Leoſtratus, Nicocles, Calliarchus, Hegemachus, Euctemon, Mneſi-

q Phocioni amoto ſtatim ſubſtitutus. *Meurſ.* l. 4. c. 15.

r *Sc.* ὁ Φαληρεύς. [et ita etiam, notante Sylburgio, a Diodoro cognominatur, p. 746.]

s Mendoſe (vt exiſtimat *Meurſius* l. 4. c. 16.) pro Χαρῖνος. [a Diodoro quoque, p. 751. Χαρῖνον eum vocari Sylburgius annotat.]

t Ἀναξικράτης] Hunc agnoſcit etiam Diodorus, p. 756. et Dionyſius noſter ſupra, p. 633. v. vlt. et p. 634. 9. et p. 636. 10. et p. 639. 5. in exemplari perperam hoc loco ſcriptum erat Ἀναχικράτης. *Sylb.*

u Apud *Diodorum* eſt Κόρυβος, p. 770. minus recte, vt ſuſpicor. *Sylb.*

x *Diodoro* Ξένιππος, p. 774. *Plutarcho* in *Hyperide* Ξενίας. *Meurſ.* de Arch. Athen. l. 4. c. 16.

y Νικοκλῆς] In hoc deſinunt Diodori vulgata exemplaria, pag. 787. et reliquorum nouem nomina deſunt etiam apud Sigonium: ita vt, ſicut illi Dionyſio in praecedentibus, ſic viciſſim Dionyſius illis in ſequentibus auxiliares manus praebeat. Primus autem archon, Nicophemus, ab eodem Diodoro ponitur in Olympiadis centeſimae quartae anno vltimo, quo Romae conſules fuiſſe dicit C. Sulpicium et C. Licinnium, anno vrbis CCCLXXXIX. vt Sigonius computat, vt autem Glareanus, anno vrbis CCCXCI. *Sylb.*

z Δίφιλος a *Plutarcho* nominatur in *Demetrio*. *Meurſ.* c. 17.

a Τεωφανίς] Pro Τεωφανίς paulo poſt detracto iota legitur Τεωφάνη: [in vulgatis puta] quorum neutrum erroris ſuſpicione caret. Suidae Θεοφάνειον an huc pertineat, mihi ſane non conſtat. *Sylb.* Τεωφανίς hic et v. ſeq. legendum eſſe demonſtrauit *Meurſius* in Att. Lect. l. 3. c. 11.

b Ὑμῖν] Opinor, puncto et ſepa-

Mneſidemus, Antiphates, Nicias, Nicoſtratus, Olympiodorus, Philippus; ſub hoc a rege Demetrio exſulibus, et inter caeteros Dinarcho, reditus ab exſilio conceſſus.

Orationes publicae genuinae.

X. *Aduerſus Polyeuctum regem declaratum cenſura*, cuius initium: Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ γένοιτο. *Aduerſus Polyeuctum e ſenatu electum actio*, cuius initium: Πάλαι θαυμάζω ὑμῶν. *Contra Polyeuctum de Theophanio*, cuius initium: Περὶ μὲν αὐτῆς τῆς μηνύσεως. *De Theophanio allocutio*, cuius initium: Βραχὺν, ὦ ἄνδρες. *Aduerſus Pytheam hoſpitalitatis neglectae reum*, cuius initium: Ἱκανὴ μὲν ἦν πρόφασις. *Aduerſus Pytheam de mercibus*, cuius initium: Ἐπειδὴ τοῖς μὲν λέγειν τῶν ῥητόρων. *Contra Timocratem*, cuius initium: Ὥσπερ δίκαιόν ἐστι. *Aduerſus Lycurgum repetundarum reum*, cuius initium: Οἶδα, ὅτι, κἂν μηδὲν ὑμῖν. *Accu-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

συνηγορία Αἰσχύνη. „Κατὰ Δινίᾳ· „Βελοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες.„ Κατὰ [c]Φωρασεβείας· „[r]Ἀρά γ' εἴ τινες.„ Κατὰ Καλλαίσχρᾳ, περὶ τῶν τιμῶν· „Πολλάκις, ὦ Ἀθηναῖοι.„ [d]Τυρρηνικός· „[s]Απαντα συμβήσεσθαι.„ Ἔτι κατὰ Διονυσίᾳ, τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως· „Ἴσως μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι.„ [e]Κατ' Ἱμερίᾳ εἰσαγγελτικός· „Οὐδένα νομίζω, ὦ Ἀθηναῖοι.„ Εἰσαγγελία κατὰ Πιστίᾳ· „Ὥσπερ καὶ ὑμῶν ἕκαστος.„ [f]Κατ' Ἀγασικλέᾳ, εἰσαγγελία ξενίας· „Οὐδένα πώποτε οἶμαι.„ [g]Κατὰ Θεοκρίνᾳ ἔνδειξις· „Τῷ πατρὸς, ὦ Ἀθηναῖοι.„ τοῦτον

Accusatio pro Aeschine aduersus Diniam, cuius initium: Βελοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες. *Contra Phormisium impietatis reum*, cuius initium: Ἀρά γ' εἴ τινες. *Contra Callaeschrum de honoribus*, cuius initium: Πολλάκις, ὦ Ἀθηναῖοι. *Oratio de Pace*, cuius initium: Ἅπαντα συμβήσεσθαι. *Iterum contra Diniam malae administrationis reum*, cuius initium: Ἴσως μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι. *Expostulatio aduersus Himerium*, cuius initium: Οὐδένα νομίζω, ὦ Ἀθηναῖοι. *Actio aduersus Pistiam*, cuius initium: Ὥσπερ καὶ ὑμῶν ἕκατος. *Contra Pisiclem neglectae hospitalitatis reum*, cuius initium: Οὐδένα πώποτε οἶμαι. *Demonstratio aduersus Theocrinem*, cuius initium: Τῷ πατρὸς, ὦ Ἀθηναῖοι. Hanc Callisseparationis spatio post ὑμῖν posito, sequentia coniunctim legenda esse, hoc modo: Συνηγορία Αἰσχίνῃ κατὰ Δινίᾳ, vt infra, p. 118. v. 13. 17. 31. et p. 119. v. 6. [*edit. Sylb.*] Forsan etiam aliquis diphthongos malit Δεινίᾳ, vt apud Isaeum, Demosthenem, Suidam, alios. Sed cum p. 652. v. 5. sequatur ἔτι κατὰ Διονυσίᾳ, nec in praecedentibus vlla Διονυσίᾳ facta sit mentio, suspicetur aliquis, vtrobique vel Διονυσίᾳ legendum esse, vel Δεινίᾳ. *Sylburg.* Omnino legendum censeo: Κατὰ Λυκούργου, εὐθύνας· οἶδα, ὅτι, κἂν μηδὲν ὑμῖν. Συνηγορία Αἰσχίνῃ κατὰ Δεινίᾳ· Βελοίμην ἄν. *Meurs.* Att. Lect. l. 5. c. 24. et in Bibl. Attica, vo-

ce Δείναρχος.

c Rescribendum censeo: Κατὰ Φορμισίᾳ, ἀσεβείας. natum mendum ex compendio scriptionis. *Meurs.* Att. Lect. l. 4. c. 16.

d Πυρηνικὸς] Incertum, Εἰρηνικός- ne verius sit, an Πειραϊκὸς, an aliud. *Sylb. Harpocrat.* et *Suid.* v. Περίστασιν: Δείναρχος, Τυρρηνικῷ. Vide *Valesii* notas ad *Harpocr.* p. 48. col. 2.

e Καθ' Ἱμεραίᾳ legit *Maussacus* ad *Harpocr.* v. Ἀμμωνίς.

f Κατὰ Πισικλέους] Hic quoque dubium est, sitne Πεισικλέους leg. an Τισικλέους. *Sylb.* Scribendum Κατ' Ἀγασικλέους. *Meurs.* in Bibl. Att. v. Δείναρχος.

g Κατὰ Θεοκρίνου· Ἔνδειξις τοῦ πατρὸς

Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους Φέρει. [h]Κατὰ Στεφάνου· „Παρανόμων ὑπάρχει τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες.„ [i]Κατὰ Κλεισθένους εἰσαγγελία· Οὐκ ἀγνοῶ, ἄνδρες.„ Διαδικασία Φαληρέων πρὸς [k]Φοίνικας, ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος· „Εὔχομαι, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, πρέπειν δή.„ Πρὸς τὴν [l]Κηφισῶντος ἀπογραφήν· „Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες, δέομαι.„ Ὁ δ' ὕστερος· „Τὰ μὲν περὶ τὴν ὠνήν.„ Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν [m]Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματέως· „Οὔτ' ἔχθρας ἕδεμιᾶς ἕνεκα.„ Κατὰ Φιλοκλέους [mm]ὑπὲρ τῶν

Callimachus Demosthenis adscribit. *Contra Stephanum legum violatarum reum*, cuius initium: Ὑπάρχει τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες. *Actio aduersus Clisthenem*, cuius initium: Οὐκ ἀγνοῶ, ἄνδρες. *Controuersia Phalereorum contra Phoenices pro sacerdotio Neptuni*, cuius initium: Εὔχομαι, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, πρέπειν δή. *Contra rescriptum Cteſiphontis*, cuius initium: Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες, δέομαι. *Posterior*, cuius initium: Τὰ μὲν περὶ τὴν ὠνήν. *Apologia contestationis aduersus denunciationem Charetis aduersus Phidiadem scribam*, cuius initium: Οὔτ' ἔχθρας ἕδεμιᾶς ἕνεκα. *Contra Philoclem*

πατρὸς] Transposita distinctione legendum: Κατὰ Θεοκρίνου ἔνδειξις· „Τῷ πατρὸς, ὦ Ἀθηναῖοι.„ vt manifestum est ex *Demosthenis* editionibus vulgatis, in quibus haec κατὰ Θεοκρίνου ἔνδειξις *Demosthenis* adscribitur. *Sylb.*

h Fortasse legendum: Κατὰ Στεφάνου, παρανόμων· Ὑπάρχει τῷ v. *Demosthenis* orationes κατὰ Στεφάνου, vt diuersam habent actionis inscriptionem, ψευδομαρτυριῶν scilicet, ita etiam diuersa initia. *Sylb.* [in vulgatis pro Παρανόμων est corrupte Ἰασανόμων.]

i Scribendum: Κατὰ Καλλισθένους. *Meurs.* Bibl. Att. v. Δείναρχος, et Att. Lect. l. 3. c. 11. Vide *Maussac.* ad *Harpocr.* voce Βελαία.

k Φοινίκων nomen parum huc quadrare videtur: nec certum tamen est, an κήρυκας reponendum sit, vt p. 655. v. 3. *Sylb.*

l De Κηφισῶντος nomine paullo ante ad p. 649. v. pen. *Sylb.*

m In exemplari post χάριτος finita est periodus: et nominandi casu sequitur Εἰσαγγελία κατὰ Φειδιάδου: quasi duae hic significentur orationes. *Sylb.*

mm Ὑπὲρ τῶν Ἁρπαλίου] De pecunia, quam Harpalus Macedo, expilator Thesaurorum Alexandri, Athenas deportauit.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

συνηγορία Αἰσχύνη. „Κατὰ Δινίᾳ· „Βελοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες.„ Κατὰ [c]Φορασεθείας· „[γ]Ἀρά γ' εἴ τινες.„ Κατὰ Καλλαίσχρᾳ, περὶ τῶν τιμῶν· „Πολλάκις, ὦ Ἀθηναῖοι.„ [d]Τυρρηνικός· „[γ]Απαντα συμβήσεσθαι.„ [γ]Ετι κατὰ Διονυσίᾳ, τῇ ἐπὶ τῆς διοικήσεως· „[γ]Ισως μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι.„ [e]Κατ' Ἱμερίᾳ εἰσαγγελτικός· „Οὐδένα νομίζω, ὦ Ἀθηναῖοι.„ Εἰσαγγελία κατὰ Πιστίᾳ· „Ὥσπερ καὶ ὑμῶν ἕκαστος.„ [f]Κατ' Ἀγασικλέους, εἰσαγγελία ξενίας· „Οὐδένα πώποτε οἶμαι.„ [g]Κατὰ Θεοκρίνους ἔνδειξις· „Τῷ πατρὸς, ὦ Ἀθηναῖοι.„ τοῦτον

Accuſatio pro Aeſchine aduerſus Diniam, cuius initium: Βελοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες. *Contra Phormiſium impietatis reum*, cuius initium: Ἀρά γ' εἴ τινες. *Contra Callaeſchrum de honoribus*, cuius initium: Πολλάκις, ὦ Ἀθηναῖοι. *Oratio de Pace*, cuius initium: Ἅπαντα συμβήσεσθαι. *Iterum contra Diniam malae adminiſtrationis reum*, cuius initium: Ἴσως μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι. *Expoſtulatio aduerſus Himerium*, cuius initium: Οὐδένα νομίζω, ὦ Ἀθηναῖοι. *Actio aduerſus Piſtiam*, cuius initium: Ὥσπερ καὶ ὑμῶν ἕκαστος. *Contra Piſiclem neglectae hoſpitalitatis reum*, cuius initium: Οὐδένα πώποτε οἶμαι. *Demonſtratio aduerſus Theocrinem*, cuius initium: Τῷ πατρὸς, ὦ Ἀθηναῖοι. Hanc Callimachus Demoſtheni adſcribit. *Contra Stephanum legum violatarum reum*, cuius initium: Ὑπάρχει τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες. *Actio aduerſus Cliſthenem*, cuius initium: Οὐκ ἀγνοῶ, ἄνδρες. *Controuerſia Phalereorum contra Phoenices pro ſacerdotio Neptuni*, cuius initium: Εὔχομαι, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, πρέπειν δή. *Contra reſcriptum Cteſiphontis*, cuius initium: Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες, δέομαι. *Poſterior*, cuius initium: Τὰ μὲν περὶ τὴν ὠνήν. *Apologia conteſtationis aduerſus denunciationem Charetis aduerſus Phidiadem ſcribam*, cuius initium: Οὔτ' ἔχθρας ἀδεμιᾶς ἕνεκα. *Contra Philoclem*

ſeparationis ſpatio poſt ὑμῖν poſito, ſequentia coniunctim legenda eſſe, hoc modo: Συνηγορία Αἰσχίνῃ κατὰ Δινίᾳ, vt infra, p. 118. v. 13. 17. 31. et p. 119. v. 6. [*edit. Sylb.*] Forſan etiam aliquis diphthongωs malit Δεινίᾳ, vt apud Iſaeum, Demoſthenem, Suidam, alios. Sed cum p. 652. v. 5. ſequatur ἔτι κατὰ Διονυσίᾳ, nec in praecedentibus vlla Διονυσίᾳ facta ſit mentio, ſuſpicetur aliquis, vtrobique vel Διονυσίᾳ legendum eſſe, vel Δεινίᾳ. *Sylburg.* Omnino legendum cenſeo: Κατὰ Λυκούργου, εὐθύνας· Οἶδα, ὅτι, κἂν μηδὲν ὑμῖν. Συνηγορία Αἰσχίνῃ κατὰ Δεινίᾳ· Βελοίμην ἄν. *Meurſ.* Att. Lect. l. 5. c. 24. et in Bibl. Attica, voce Δείναρχος.

c Reſcribendum cenſeo: Κατὰ Φορμισίου, ἀσεβείας. natum mendum ex compendio ſcriptionis. *Meurſ.* Att. Lect. l. 4. c. 16.

d Πυρηνικὸς] Incertum, Εἰρηνικός ne verius ſit, an Περσικὸς, an aliud. *Sylb. Harpocrat.* et *Suid.* v. Περίσασιν: Δείναρχος, Τυρρηνικῷ. Vide *Valeſii* notas ad *Harpocr.* p. 48. col. 2.

e Καθ' Ἱμεραίου legit *Mauſſacus* ad *Harpocr.* v. Ἀμμωνίς.

f Κατὰ Πισικλέους] Hic quoque dubium eſt, ſitne Πεισικλέους leg. an Τισικλέους. *Sylb.* Scribendum Κατ' Ἀγασικλέους. *Meurſ.* in Bibl. Att. v. Δείναρχος.

g Κατὰ Θεοκρίνους· Ἔνδειξις τῷ πατρὸς

Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους Φέρει. [h]Κατὰ Στεφάνου· „Παρανόμων ὑπάρχει τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες.„ [i]Κατὰ Κλεισθένους εἰσαγγελία· Οὐκ ἀγνοῶ, ἄνδρες.„ Διαδικασία Φαληρέων πρὸς [k]Φοίνικας, ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ποσειδῶνος· „Εὔχομαι, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, πρέπειν δή.„ Πρὸς τὴν [l]Κηφισῶντος ἀπογραφήν· „Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες, δέομαι.„ Ὁ δ' ὕστερος· „Τὰ μὲν περὶ τὴν ὠνήν.„ Ἀπολογία διαμαρτυρίας πρὸς τὴν [m]Χάρητος εἰσαγγελίαν κατὰ Φειδιάδου γραμματέως· „Οὔτ' ἔχθρας ἀδεμιᾶς ἕνεκα.„ Κατα Φιλοκλέους [mm]ὑπὲρ

h Fortaſſe legendum: Κατὰ Στεφάνου, παρανόμων· Ὑπάρχει τῷ v. *Demoſthenis* orationes κατὰ Στεφάνου, vt diuerſam habent actionis inſcriptionem, ψευδομαρτυριῶν ſcilicet, ita etiam diuerſa initia. *Sylb.* [in vulgatis pro Παρανόμων eſt corrupte Ἰασανόμων.]

i Scribendum: Κατὰ Καλλισθένους. *Meurſ.* Bibl. Att. v. Δείναρχος, et Att. Lect. l. 3. c. 11. Vide *Mauſſac.* ad *Harpocr.* voce Βελαία.

k Φοινίκων nomen parum huc quadrare videtur: nec certum tamen eſt, an κήρυκας reponendum ſit, vt p. 655. v. 3. *Sylb.*

l De Κηφισῶντος nomine paullo ante ad p. 649. v. pen. *Sylb.*

m In exemplari poſt Χάρητος finita eſt periodus: et nominandi caſu ſequitur Εἰσαγγελία κατὰ Φειδιάδου: quaſi duae hic ſignificentur orationes. *Sylb.*

mm Ὑπὲρ τῶν Ἁρπαλίου] De pecunia, quam Harpalus Macedo, expilator Theſaurorum Alexandri, Athenas deportauit.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τῶν [n]Ἁρπαλίων· Τί χρὴ λέγειν τὸ πρὸς τῶν.» Κατὰ Γνωδίᾳ, [o]περὶ τῶν Ἁρπαλίων· »Οὐκ ἄδηλον.» Κατ' Ἀριστονίκᾳ, περὶ τῶν Ἁρπαλίων· »Εὐτύχημα [p]μὲν ἦν, ὦ ἄνδρες.» Κατὰ Δημοσθένους, περὶ τῶν Ἁρπαλίων· »Ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν.» Κατὰ Ἀριστογείτονος περὶ τῶν Ἁρπαλίων· »Πάνθ', ὡς ἔοικεν, ὦ [q]ἄνδρες.

Ψευδεπίγραφοι δημόσιοι.

ιά. Κατὰ Θεοδώρᾳ, εὐθυντικός· »Ἤκισα μὲν, ὦ ἄνδρες». πρεσβύτερός ἐστι τῆς Δεινάρχᾳ ἡλικίας. εἴρηται γὰρ [r]ἐπὶ Θεοφίλῳ τῇ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος μετὰ Θέλλον ἀνιόντα ἐνιαυτῷ τρίτῳ, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς λόγου γίνεται φανερόν· [s]ἔπω πέμπτον, ὡς δείξομεν, ἔτος ἔχοντος αὐτῆ. Κατὰ κηρύκων· »Εἰ μὲν ὁ πατὴρ, ὦ ἄνδρες.» ἔτος ὁ ἀγὼν εἴρηται ἐπ' ἄρχοντος Εὐβούλου, ἢ Λυκίσκου, τῷ μετ' Εὔβουλον, ἔπω [t]εἴκοσι ὄντος αὐτῆ. ὁ μὲν γὰρ λόγος, περί τινος ἀποψηφισθέντος, γέγονεν ἐπ' [u]Ἀρχίου, τῷ μετὰ Θεμιστοκλέα. δῆλον δ' ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐξ αὐτῆς τῆς λόγου γίγνεται. Κατὰ Μοσχίωνος, [x]ἀπογραψαμένου αὐτὸν Νικοδίκου· »υἱὸν ἀποψηφισάμενον, ὦ ἄνδρες, [y]τοῦ Μοσχίωνος συμβαλών.» καὶ ἔτος ὁ λόγος κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνους τῷ προτέρῳ εἴρηται. δηλοῦται δ' [z]ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῆς λόγου, καὶ

loclem de pecuniis Harpalicis, cuius initium: Τί χρὴ λέγειν τὸ πρὸς τῶν. *Contra Gnosium de Harpalicis*, cuius initium: Οὐκ ἄδηλον. *In Aristonicum de Harpalicis*, cuius initium: Εὐτύχημα μὲν ἦν, ὦ ἄνδρες. *Aduersus Demosthenem, de Harpalicis*, cuius initium: Ὁ μὲν δημαγωγὸς ὑμῖν. *Contra Aristogitonem de Harpalicis*, cuius initium: Πάνθ', ὡς ἔοικεν, ὦ ἄνδρες.

Orationes publicae spuriae.

XI. *Contra Theodorum, in qua ab eo administrationis rationem postulat*, cuius initium: Ἤκισα μὲν, ὦ ἄνδρες. Haec aetatem Dinarchi praecedit. dicta enim est, Archonte Theophilo, vel Themistocle, anno

vit. cuius vt a *Demosthene* aeque, ac ab aliis, acceptae meminit *Plutarchus* in vita *Demosth.* Hanc tamen infamiam a capite *Demosthenis* depellit *Pausanias*; quod habita quaestione de iis omnibus, qui pecuniam ab Harpalo ceperunt, *Demosthenis* nullam prorsus mentionem fecerit Alexander in iis literis, quibus nomina eorum percensuit.

n Ἁρπαλίων in sequentibus etiam constanter absque diphthongo scribitur: apud *Suidam* vero et alibi, diphthongus Ἁρπάλεια χρήματα. Nota ibidem ὑπέρ: in sequentibus autem περί. Paulo post vero incertum, γνωσίου ne scribendum sit, an γνωσιδίκου, an γνωσιθέου, an aliud. *Sylb.*

o Περὶ τῶν Ἁρπάλου in *Mſ. Bodl.*

p Μὲν ἦν *Bodl.*

q In oratorum volumine ab *Aldo* et *Stephano* in lucem edito pro ἄνδρες legitur Ἀθηναῖοι. *Sylb.*

r Legendum puto: ἐπὶ Θεοφίλου,

anno post Theſſali Archontis tempora tertio, vt ex ipsa oratione manifestum est; nondum eo quintum, vti ostendemus, aetatis annum ingresso. *Aduersus praecones*, cuius initium: Εἰ μὲν ὁ πατὴρ, ὦ ἄνδρες. Haec oratio habita est, Archonte Eubulo, vel Lyciſco, qui immediate post Eubulum praefuit, cum nondum viginti annorum esset orator. Illa quidem oratio de aliquo denunciato habita est sub Archia, qui post Themistoclem Archon fuit. Quae singula ex oratione ipsa liquido patescunt. *Aduersus Moschionem accusantem ipsum Nicodemi filium*, cuius initium: Ἀποψηφισάμενον, ὦ ἄνδρες, τοῦτον τοῦ Μοσχίωνος συμβαλών. Et haec oratio habita est eadem tempestate, qua prior; quod ex ipso orationis exordio et sequentibus reddi-

φίλου, ἢ Θεμιστοκλέους, ἄρχοντος, μετὰ Θέσσαλον ἄρχοντα ἐνιαυτῷ τρίτῳ: vt seq. versu. quae lectio colligitur ex p. 648. v. 5. et 6. *Sylb.* Ad vocem Θεοφίλου in *Cod. Bodl.* ἴσ. Θεομνήστου, ἢ Θεμ.

s In margine *Cod. Bodl.* Procul dubio legendum: ἔπω πέμπτον καὶ δέκατον.

t Lege εἰκοσαέτους ὄντος: vel εἴκοσιν ἐτῶν ἔχοντος, vt p. 187. v. 15. [*ed. Hudſ.*] *Sylb.*

u Ἀρχείου] Rectius Ἀρχίου, vt prolixius adnotatum ad p. 648. v. pen. *Sylb.*

x Legendum videtur: ἀπογραψαμένου αὐτὸν Νικοδίκου υἱόν· »Ἀποψηφισ. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. αὐτῆ Νικοδίκου.

y Pro τοῦ dubito τουδίνε scribendum, an τουτοῦ, an aliud. *Sylb.*

z Rectius ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς: et mox καὶ τῶν ἑξῆς, expuncto articulo τά. *Sylb.*

a Pro-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[τὰ] τῶν ἑξῆς. Κατὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς· „Ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν νόμων, καθ' ὅς.„ καὶ ἔτος εἴρηται, παιδὸς ὄντος ἔτι Δεινάρχου. ὁ μὲν γὰρ κρινόμενος ἐστὶ Μενεκλῆς, ὁ τὴν ἱέρειαν [b]Νίνον [c]ἑλών· ὁ δὲ κατηγορῶν υἱὸς τῆς Νίνου. ἔστι δὲ ταῦτα πρεσβύτερα τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένους περὶ τοῦ ὀνόματος [d]λόγος, ἐν ᾧ τούτων μέμνηται, κατὰ Θεσσαλὸν, ἢ Ἀπολλόδωρον, ἄρχοντα τετέλεσται, ὡς ἐν τοῖς περὶ Δημοσθένους δεδηλώκαμεν. εἰ δ' ὡς τεθνηκότος ἤδη τοῦ Μενεκλέους ὁ Δημοσθένης ἐκεῖ μέμνηται, λέγων· „Ἑωράτε γὰρ πάντες αὐτὸν χρώμενον, ἕως ἔζη Μενεκλῆς·„ παλαιὸς λόγος τίς ἐστιν. ὅτι δὲ ἔτος ὁ Μενεκλῆς, ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δεδήλωκεν ὁ κατηγορῶν. Διαδικασία

redditur manifestum. *Aduersus Meneclem abductionis reum*, cuius initium: Ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν νόμων, καθ' ὅς. Habita est, Dinarcho adhuc puero. Ipse enim reus est Menecles, qui Ninum sacerdotem duxerat, accusator autem ipse Nini filius. Haec autem ante Dinarchi aetatem contigerunt. Nam ipsa oratio Demosthenis *de Nomine*, in qua horum mentionem fecit, habita est, Archonte Thessalo, vel Apollodoro, vt in scriptis *de Demosthene* ostendimus. Si vero Demosthenes Meneclis, vt iam defuncti, mentionem fecerit, dicens: Ἑωράτε γὰρ πάντες αὐτὸν χρώμενον, ἕως ἔζη Μενεκλῆς: antiqua aliqua est oratio; quod hac ipsa in oratione Menecles actor videatur. *Contentio*

a Procul dubio sic distinguendum: ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν νόμων, καθ' ὅς. vt hucusque verba sint exordii, eaque abrupta, vt infra p. 188. v. 10. et 11. [*ed. Hudf.*] et, finita hic periodo, sequatur: καὶ ἔτος εἴρηται παιδὸς ὄντος ἔτι Δεινάρχου. *Sylb.* [a vulgatis enim punctum post ὅς abest, et ita legitur: καθ' ὃς καὶ ἔτος —]

b Forsan legendum τὴν ἱέρειαν Νίνου, *Ninum sacerdotem*: quia sequitur υἱὸς τῆς Νίνου. *Sylb.* [vulgatae enim pro Νίνον dant Νίνου.]

c Non ἔχων, [vt in vulgatis legitur] sed ἑλών, legendum censet *Valef.* ad *Harpocrat.* p. 124.

d Illud δεδηλώκαμεν [quod vulgatae ante λόγος exhibent] procul dubio expungendum, velut e sequentibus perperam huc infertum. De oratione autem περὶ τοῦ ὀνόματος meminit rursum p. 189. v. 50. [*ed. Hudf.*] *Sylb.*

e Ἀθ-

Ἀθμονεῦσι περὶ τῆς Μυῤῥίνης καὶ τῆς Μίλακος· „Εὔχομαι δὴ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ.„ πρεσβύτερός ἐστι τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. εἴρηται γὰρ ἐπὶ Νικομάχου ἄρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίγνεται δῆλον· ἦν πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτος τῷ ῥήτορος ἔχοντος; οἱ μὲν ἓν [f]τῆς ἀκμῆς αὐτῷ φερόμενοι ψευδεπίγραφοι εἰς αὐτὸν λόγοι εἰσὶν οἵδε. μετὰ δὲ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Χαλκίδα ἀναχώρησιν οἵδε· Διαδικασία τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος πρὸς τὸν ἱεροφάντην· „Πολλῶν καὶ παραδόξων, ὦ ἄνδρες δικασταί.„ ἔτος ὁ λόγος ἤδη πεφευγότος αὐτοῦ εἴρηται, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίγνεται φανερόν. μέμνηται γὰρ ἐν αὐτῷ τῆς καταστάσης ὀλιγαρχίας. Ἔργα ποιεῖς. Κατὰ Τιμοκράτους, εἰσαγγελτικὸς δήμου καταλύσεως. ἔτος καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς ἐστι δῆλος ψευδεπίγραφος ὤν. Κατὰ Σπουδίου· „Καὶ ἐν τῷ δήμῳ κατηγορήσειν ὑπεσχόμην.„ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ὀλιγαρχίας εἴρηται καὶ ἔτος,

tentio Athmonensium de Myrrhine et Milace, cuius initium: Εὔχομαι δὴ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ. Dinarchi aetatem praecedit, habita enim Praetore Nicomacho, vti ex ipsa oratione colligere est, cum non nisi vnum et viginti annos haberet orator Hae igitur sunt orationes, quae circa adolescentiam falso ei adscribuntur. Eae vero, quae post eius secessum ex vrbe in Chalcida: *Controuersia pro sacerdotio Cereris contra ipsum Hierophantam*, cuius initium: Πολλῶν καὶ παραδόξων, ὦ ἄνδρες δικασταί. Haecce oratio habita est, illo iam exsulante, vti ex ipsa videre licet. meminit enim in illa oligarchiae dissolutae. *Aduersus Timocratem actio de populi commotione*, cuius initium: Ἔργα ποιεῖς. Haec oratio vere spuria est, cum et titulus ipse id manifeste indicet. *Contra Spudiam*, cuius initium: Καὶ ἐν τῷ δήμῳ κατηγορήσειν ὑπεσχόμην. Post oligarchiae dissipationem habita est, et, quan-

e Ἀθμονεῖς per o scribit etiam *Stephanus Byzantius*. at *Suid.* per ω. *Sylb.*

f In margine *Cod. Bodl.* τοῦ πρὸ τῆς ἀκμῆς.

g Forsan legendum: Κατὰ Τιμοκράτους, εἰσαγγελτικὸς δήμου καταλύσεως· Ἔργα ποιεῖς: vt Ἔργα ποιεῖς orationis illius sit initium. Sequens κατὰ Σπουδίου diuersa est a *Demosthenica*. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἤδη Δεινάρχῳ [φαίνεται] φεύγοντος, ὡς ἐξ αὐτῆ μάλιστα τῆ λόγῳ γίγνεται φανερόν. Διαδικασία [h]Εὐδάνεμων πρὸς κήρυκας ὑπὲρ τῆ κανῶς ἐδαμῶς· „Τοιαῦτα πράγματα.„ καὶ ἔτος κατὰ τὲς αὐτὲς χρόνες εἴρηται, πεφευγότος ἤδη τῆ ῥήτορος, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ πάλιν δηλῆται. Ἀτ]ικός· „Πάντων ἦσαν ὁμοίως.„ καὶ ἔτος εἴρηται ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις, ὡς καὶ [i]ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ φανερὸν γίγνεται. Αἰτωλικός· Καὶ ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Αἰτωλοὶ, πρέσβεις.„ ἔτος, καθεσ̣ώσης τῆς ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν φυγάδων εἴρηται, δεομένων, [k]τὲς Αἰτωλὲς αὐτοῖς βοηθεῖν, ἐπεὶ καὶ ὁ Κάσσανδρος αὐτὲς ἐλευθερᾶν ἐπεχείρει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ γίγνεται τᾶτο δῆλον. ἔκειν εἰκὸς, φίλον ὄντα τὸν Δείναρχον τῶν τὴν ὀλιγαρχίαν καταʒησάντων, τοῖς καταλύειν ἐπιχειρᾶσιν συναγωνίζεσθαι. ἀδ' [l]αὐτὸς Ἀθή-

quantum quidem apparet, Dinarcho exſulante iam, vti ex ipſius orationis ſerie colligere datur. *Controuerſia Euonymenſium aduerſus praecones de caniſtris*, cuius initium: Οὐδαμῶς τοιαῦτα πράγματα. Et haec circa eadem tempora dicta, exſulante iam, vti ex oratione liquido patet, oratore. *Attica*, cuius initium: Πάντων ἦσαν ὁμοίως. Etiam haec eodem tempore habita, vti ex ipſa oratione coniicere licet. *Aetolica*, cuius initium: Καὶ ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Αἰτωλοὶ, πρέσβεις. Illa, conſtituta iam oligarchia, ab exſulibus Athenienſibus dicta eſt, Aetolos rogantibus, ſuum vt negotium ſuſciperent, cum Caſſander eos in libertatem reſtituere ſtatuiſſet; vti oratio ipſa manifeſte indicat. Non igitur eſt veriſimile, Dinarchum, qui fauebat iis, qui oligarchiam inducebant, pro iis, qui eandem deſtruere volebant, orationem habuiſſe, nec ipſos Athe-

b Forſan legendum: Εὐωνυμέων πρὸς κήρυκας ὑπὲρ τῶν κανῶν· „Οὐδαμῶς τοιαῦτα πράγματα. fuit enim Εὐωνυμία, ſeu Εὐώνυμος, pagus Atticus, cuius ciues Εὐωνυμεῖς, teſte *Steph. Sylb.*

i Ita etiam mox v. 12. at alibi pro ἐν vſitatiore modo vſurpata ἐξ. *Sylb.*

k In margine *Cod. Bodl* 'ις. τῶν Αἰτωλῶν. et paulo infra, v. vlt. συναγωνίζεσθαι. quod placuit etiam *Sylburgio*. [in vulgatis enim ſimplex ἀγωνίζεσθαι legitur.]

l Siue αὐτὸν legas, ſiue αὐτὲς, parum expeditur ſententia. *Sylb.*

m De

νας λόγες καταλαμβάνειν, οἷόν τε ἐστί. Διφίλῳ δημηγορικὰς, [m]αἰτοῦντι δωρεάς· διὰ τὸ μὴ ῥᾴδιον εἶναι. τᾶτον ἐπείσθην ὑπὸ Δημοσθένες γεγράφθαι τὸν λόγον· ὅτι τὰς δωρεὰς ἔγραψεν αἰτῶν Δημοσθένης, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένες λόγῳ δεδήλωκε· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλει τᾶ λόγυ ὁ Δίφιλος Δημοσθένην παρακαλεῖ συνήγορον. ἀπίθανον δὲ οἶμαι εἶναι, τὰς μὲν τιμὰς ἔτω γράφειν εὐνοᾶντα τῷ Διφίλῳ τὸν Δημοσθένην· λόγον δὲ παρὰ Δεινάρχυ λαβόντα περιιδεῖν. [n]Ἑρμία ἐμπορίᾳ ἐπιμελητῇ περὶ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογία· „Δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες.„ ἀπ' αὐτᾶ τᾶ χαρακ]ῆρος εὕροι τις ἄν, ἔκ ὄντα τὸν λόγον Δεινάρχυ· ὑδαρὴς τε γὰρ, καὶ ἀσθενὴς, καὶ ψυχρός ἐστιν. ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸν ἄν τις θείη Δημοκλείδᾳ, ἢ [o]Μενεσαίχμᾳ, ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιᾶτων τινός. ἀφαιρᾶμαι δὲ καὶ τὲς περὶ Μενεσαίχμυ λόγες ἀμφοτέ-

Athenis orationem petiiſſe ſit veriſimile. *Diphilo petenti dona*, popularis oratio. * Crediderim, hanc a Demoſthene ſcriptam orationem, quia Demoſthenes dona petens orationem ſcripſit, vt in oratione *aduerſus Demoſthenem* oſtendit Dinarchus; et quia in extrema oratione Diphilus Demoſthenem patronum obſecrat. Neque enim credo, Demoſthenem, Diphili amicum, qui honores ei decerni volebat, paſſurum fuiſſe, vt a Dinarcho orationem ille ſibi ſcribi poſtularet. *Hermiae mercatoris apologia ob curam, quam erga accuſatos habebat*, cuius initium: Δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες. E ſtylo colligat aliquis, Dinarchi non eſſe; eſt enim lenis, debilis et frigidus: at potius Democlidae, Meneſaechmo, aut alii cuipiam eius generis oratori, adſcribenda eſt. Abiudicabo et illi ambas orationes *de Meneſaechmo*.

quarum

m De orationis initio et ſequentium diſtinctione certi aliquid hic pronunciare non licet. Sua cuique coniectura eſto libera. *Sylb.* Illa διὰ τὸ μὴ ῥᾴδιον εἶναι initium orationis in *Cod. Mſ.*

* Locus deprauatus. *Schotz.*

n Εἰ μία ἐμπορίᾳ ἐπὶ μελέτῃ] Forſan Ἑρμείᾳ ἐμπορίᾳ ἐπιμελητῇ. *Sylb.* Vide *Valeſ.* ad *Harpocr.* p. 30.

o Μεναισέχμυ] Malim, tranſpoſita diphthongo, Μενεσαίχμυ. Apud *Suidam* quoque Μένεχμος legitur pro Μέναιχμος. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ρχς αὐτῦ, ὧν ὁ μέν ἐστι περὶ τῆς Δήλω θυσίας· „Ἱκε]εύ-
μεν [p]ὑμᾶς, [καί·„] ὁ δὲ πρὸς Περικλέα καὶ Δημοκράτην,
ἧ ἡ ἀρχή· „Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες·» διά τε τὸν χαρα-
κ]ῆρα· ὑδαρὴς γὰρ, καὶ κεχυμένος, καὶ ψυχρός· καὶ
ὅτι ὁ λέγων αὐτὸς ὢν ὕστε ἄδοξος, καὶ μετὰ Λυκοῦργον
τὴν διοίκησιν τῶν δημοσίων χρημάτων παραλαβὼν, ἐξη-
τασμένος δὲ πολλάκις, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς λόγοις [q]περὶ
ἁπάντων μηνύει, καὶ ἐν ἰδίοις καὶ ἐν δημοσίοις ἀγῶσιν, ὃκ
ἂν ἦν ἀδύνατος, ὥστε Δεινάρχῳ λογογραφεῖ χρῆσθαι.
Ὑπὲρ τῦ μὴ [r]ἐκδῦναι [s]Ἅρπαλον Ἀλεξάνδρῳ· [t]„Οὐκ
ἄξιον ἄρα θαυμάζειν.» ἀδ' ὕτος ὁ λόγος ἐμφαίνει
τὸν Δεινάρχη χαρακ]ῆρα. εἰ γὰρ [t]κἂν μηδὲν ἄλλο,
τό γ' ἦν ἡλίθιον καὶ σοφιστικὸν εὕροι τις ἂν ἐν αὐτῷ πο-
λύ, τὸ πλεῖστον ἀπέχον τῶν Δεινάρχη χαρακ]ήρων. Δη-

quarum vna eſt *de ſacrificio Deli*, et incipit: Ἱκετεύομεν ὑμᾶς, καί. altera vero *in Periclem et Democratem*, cuius initium: Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες: tum propter ſtylum: lenis enim eſt, et dilutus, et frigidus; tum quia, qui eam habuit, nobilis fuit, et poſt Lycurgum aerarii publici adminiſtrator: (quae omnia in orationibus ipſe ſatis oſtendit) quin et in priuatis et publicis orationibus multum pollet, vt Dinarcho velut orationum ſcriptore vſus videatur. *De non tradendo Harpalo in manus Alexandri*, cuius initium: Οὐκ ἄξιον ἄρα θαυμάζειν. Nec haec oratio Dinarchi ſtylum redolet. Nam, vt alia omittam, ineptias multas et ſophiſmata in hac reperiemus, quod a Dinarchi ſtylo valde eſt alienum. *Deliaca*, cuius initium:

p Vel ὑμᾶς legendum, vel ἡμεῖς. *Sylb.* [in vulgatis enim ἡμᾶς legitur.]

q Forſan περὶ αὐτῦ μηνύει. et mox v. eod. non abſurde poſt ἀγῶσιν diſtinxeris. *Sylb.*

r Ἐνδῦναι.] In margine *Cod. Bodl.* ἵσ. ἐκδῦναι.

s Ὑπὲρ τῦ μὴ ἐνδῦναι Ἅρπαλον Ἀλεξάνδρῳ] Harpalus Macedo anno tertio Olymp. CXIII. Athenas cum pecuniis aufugit. vnde requiſitus ad ſupplicium in Cretam profugit, vbi a Thimbrone quodam familiari ſuo (a Pauſania quodam ait *Pauſanias*, a viatore quodem *Curtius*) interfectus poenas perfidiae dedit.

t Pro κἂν infra p. 665. v. 11. legitur καί. *Sylb.*

λιακός· [u]„Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιᾶς τῆς Σταφύλω.» ὕτος
δ' τῦ ῥήτορος, ἀλλ' ἑτέρω τινὸς συγγραφέως ἐστί· δηλοῖ
δ' ἐκ τῦ τρόπω, καὶ τῦ χαρακ]ῆρος, ἀρχαϊκὸς ὤν, καὶ
περιτρέχων τὴν τοπικὴν Δήλω καὶ Λέρω ἱστορίαν. [x]Κατὰ
Δημοσθένους παρανόμων· »Εἰώθα]ε, ὦ ἄνδρες.» ὕτος
ἐν τοῖς Περγαμηνοῖς Πίναξι φέρεται ὡς Καλλικράτους·
ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἐκείνω ἐστὶν, ὐκ οἶδα· ἀδὲ γὰρ ἐνέτυχον
τῶν Καλλικράτους ἀδενί. ὅτι δὲ πάμπολυ τῶν Δεινάρχω
λόγων ἀφέστηκεν, εὐτελής τε ὢν, καὶ κενὸς, καὶ ὐκ ἀπέ-
χων ἰδιωτικῆς φλυαρίας, πείθομαι.

Ἰδιωτικοὶ γνήσιοι.

ιβ'. Κατὰ Προξένω, βλάβης, ὃν αὐτὸς εἶπεν ὑπὲρ
αὐτῦ· „Εἴ τις μοι θεῶν, ὦ ἄνδρες.» Κατὰ Κηφισο-
κλέους, καὶ τῶν οἰκείων, βλάβης· „Ἃ μὲν ἐγκαλῶν, ὦ

tium: Ἀπόλλωνος, καὶ Ῥοιᾶς τῆς Σταφύλω. Haec quoque non huius, ſed alterius cuiuſdam eſt, vt ipſe arguit ſtylus; eſt enim antiquus, et ipſam hiſtoriam de Delo et Lero tangit. *Contra Demoſthenem legum violatarum reum*, cuius initium: Εἰώθατε, ὦ ἄνδρες. Haec in *Tabulis Pergamenis* Callicrati adſcribitur; equidem, huius an ſit, neſcio, neque enim vllam praeterea Callicratis orationem vidi. Scio autem, multum illum a reliquis Dinarchi orationibus diſtare: ſimplex enim eſt, vana, et plebeiam nugacitatem ſpirans.

Priuatae orationes genuinae.

XII. *Contra Proxenum damni illati reum*, quam pro ſe ipſe habuit, cuius initium: Εἴ τις μοι θεῶν, ὦ ἄνδρες. *Contra Cephiſoclem ſuoſque domeſticos, de damno accepto*, cuius initium: Ἃ μὲν ἐγκαλῶν, ὦ ἄνδρες.

u Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιᾶς τῆς Σταφύλω] Videtur initium eſſe orationis. *Sylb.*

x Fortaſſe legendum: Κατὰ Δημοσθένους παρανόμων· „Εἰώθατε, ὦ ἄνδρες. [vulgatae enim ſic dant: Κατὰ Δημοσθένους· Παρανόμω εἰώθατε, ὦ ἄνδρες.] Pergamenas vero tabulas dicere videtur tabulas a *Cratete*, vel *Ariſtarcho*, grammaticis Pergamenis, conſcriptas: qua de re ſupra ad p. 630. v. 11. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἄνδρες.» Πρὸς Φανοκλέα, βλάβης ἀπολογία· »Ὤμην μὲν ἐγὼ, ὦ ἄνδρες.» [y]Πρὸς Νικοκράτην, ὑπὲρ Νικομάχου, βλάβης· »Ἄνδρες δικασταὶ, ὅτι μὲν ἰδιώτης.» Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου, βλάβης· »[z]Καὶ παραγεγενημένος ὕστερον, ἄνδρες δικασταὶ, ἔγωγε ἔγνων, ὅτι Παρμένων ἀδικεῖται.» Κατὰ [a]Ποσιδίππου, κλοπῆς· »Ἀδικηθεὶς, ὦ ἄνδρες.» [b]Κατὰ Ἡδύκης, ἀποστασίου· »Καταλιπόντος [c]ἐνοτίᾳ πατρός.» Ἀποστασίου, [d]πρὸς Ἀρχέστρατον· »Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ γένοιτο.» Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου· »Ὥσπερ καὶ ἡμῶν ἕκαστος.» Ἐπικληρικὸς, ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυγατρός· »Ἄνδρες δικασταὶ, ὁ πένης ὤν. [e]Ὕστερον· »Ἄμαχον γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες.» Διαμαρτυρία, ὡς οὐδέ εἰσιν ἐπίδικοι Ἀριστοφῶντος θυγατέρες· »Τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες.» Κατὰ Πεδιέως, κακώσεως παιδὸς ὀρφανοῦ· »Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, θαυμάσῃ.» Διαμαρτυρία περὶ τοῦ [f]Ἐτήτ]ου κλήρου πρὸς Χάρητα· »Πολλάκις ἤδη ἤκουσα.» Ὑπὲρ τοῦ Μνησικλέους κλήρου· »Δικαίαν, ὦ ἄνδρες, δέησιν.» Κατὰ Προξένου, ὕβρεως· »Ὑβριστής ἐστιν, ὦ ἄνδρες, πληγῶν.» ἔδει δ' ἐπιγεγράφθαι· Ἀπολογία ὕβρεως. Ἐπιχάρει πρὸς Φιλωτάδην· »Τὸν θαυμαστὸν, ὦ ἄνδρες.» Κατὰ Κλεομέδοντος, αἰκίας· »Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ὁ πατὴρ Θεόδωρος δή.» Πρὸς Διοσκυρίδην [g]περὶ νεῶν· »Δικαίως ἂν οἶμαι, ὦ ἄνδρες.» Ἐρανικὸς, πρὸς τοὺς [h]Προκλέους παῖδας. »Ἃ μὲν ἀδικούμενος, ὦ ἄνδρες.» Πρὸς Ἀμεινοκράτην, διαδικασία [i]περὶ καρπῶν χωρίου· [k]Ἐπὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες, ἀνάγκη ἐστί.

ἄνδρες. *In Phanoclem damni illati defensio*, cuius initium: Ὤμην μὲν ἐγὼ, ὦ ἄνδρες. *Aduersus Nicocratem pro Nicomacho de iniuria*, cuius initium: Ἄνδρες δικασταὶ, ὅτι μὲν ἰδιώτης. *Patrocinium Parmenonti pro mancipio de iniuria*, cuius initium: Καὶ παραγεγενημένος ὕστερον, ἄνδρες δικασταὶ, ἔγωγε ἔγνων, ὅτι Παρμένων ἀδικεῖται. *Contra Posidippum de furto*, cuius initium: Ἀδικηθεὶς, ὦ ἄνδρες. *Contra Hedylam defectionis reum*, cuius initium: Καταλιπόντος ἐνοτίᾳ πατρός. *Defectionis ad Archestratum*, cuius initium: Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ γένοιτο. *Defensio Hegelochi pro haereditate*, cuius initium: Ὥσπερ καὶ ἡμῶν ἕκαστος. *Haereditaria pro Iophontis filia*, cuius initium: Ἄνδρες δικασταὶ, ὁ πένης ὤν. *Altera*, cuius initium: Ἄμαχον γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες. *Contestatio, quod non sit de Aristophontis filiabus ambigendum*, cuius initium: Τῷ νόμῳ δεδωκότος, ὦ ἄνδρες. *Aduersus Pedieum de iniuria in pupillum commissa*, cuius initium: Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, θαυμάσῃ. *Contestatio de haereditate Hetieti ad Charetem*, cuius initium: Πολλάκις ἤδη ἤκουσα. *De haereditate Mnesiclis*, cuius initium: Δικαίαν, ὦ ἄνδρες, δέησιν. *Contra Proxenum de iniuria illata*, cuius initium: Ὑβριστής ἐστιν, ὦ ἄνδρες, πληγῶν. Inscribi autem debuit: *Defensio iniuriae*. *Pro Epichare ad Philotadem*, cuius initium: Τὸν θαυμαστὸν, ὦ ἄνδρες. *Contra Cleomedontem iniuriae fustigatione illatae reum*, cuius initium: Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ὁ πατὴρ Θεόδωρος δή. *Ad Dioscoridem de adolescentibus*, cuius initium: Δικαίως ἂν οἶμαι, ὦ ἄνδρες. *De collectis contra Proclis filios*, cuius initium: Ἃ μὲν ἀδικούμενος, ὦ ἄνδρες. *Contentio de fructibus agri ad Aminocratem*, cuius initium: Ἐπὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες, ἀνάγκη ἐστί.

y Pro πρὸς Νικοκράτην supra (p. 640. v. 2.) legitur κατὰ Λυσικράτους. *Sylb.*

z Forsan legendum: »Καὶ παραγεγενημένος.» Ὁ ὕστερος· »Ἄνδρες δικασταὶ, ἔγωγε etc.

a Alibi Ποσειδίππου diphthongus. *Sylb.*

b Fortasse rectius Ἡδύλης. *Sylb.* Ita legendum esse probauit *Meursius*, in Att. Lect. l. 3. c. 11.

c Pro ἐνοτίᾳ quid legendum sit, mihi sane coniicere non licet. *Sylb.*

d Est illa ipsa oratio, (vt opinor) quae a *Suida* et *Harpocrat.* inscribitur κατ' Ἀρχεστράτου.

e Pro ὕστερον fortasse legendum ὁ ὕστερος, vt p. 664. v. 1. *Sylb.*

f Ἐτήτ]ου nomen suspectum est. *Sylb.*

g Ὑπὲρ τῆς νεὼς in *Harpocr.* voce παρουσία.

b Nota hic Προκλέους, cum supra legimus Κηφισοκλέους, Μνησικλέους, et Μενεκλέους. *Sylb.* Compendio scriptionis corruptus est titulus: rescribendum ideo (ex *Harpocr.* in Ἄλογοι ἐραστοὶ) πρὸς τοὺς Πατροκλέους π.

i Lege περὶ χωρίου, καρπῶν *Vales.* ad *Harpocr.* p. 43. col. 1.

k Ἐπὶ τούτοις, ἄνδρες] Fortasse verior lectio est: ἐπὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

[l]Περὶ τῆ ἵππυ· „Τῆ μὲν ἀγῶνος, ὦ ἄνδρες.„ Ὁ ὕστερος· „Ἐβουλόμην ἄν, ὦ ἄνδρες.„ Λυσικλείδυ κατὰ Δάυ, ὑπὲρ ἀνδραπόδων· „Ἃ μὲν ἀδικήμενος, ὦ ἄνδρες„. Παραγραφὴ πρὸς Βιώτην· „Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ αὐτὸς ἀπείρως.„ Κατὰ Θεοδώρυ, ψευδομαρτυριῶν· „Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες.„ Ἀγάθωνι Συνηγορία, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀγάθων. Ἀποστασίυ ἀπολογία Αἰσχύλῳ πρὸς Ξενοφῶντα· „Χρήσασθαι μὲν, ὦ ἄνδρες.„ Κατὰ Φιλίππυ, μεταλλικός· „Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες.„ Κάλλιππος, ὑπὲρ υἱοποιήτυ· ἔδει δ' ἐπιγεγράφθαι· Ὑπὲρ Θεοδώρυ, ὃν ἐποιήσατο υἱὸν Ἀρχεφῶν· „Βουλοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ καλὸν καὶ δίκαιον.„ Περὶ τῆ Ἀρχεφῶντος κλήρυ· „Καὶ δίκαιον εἶναι νομίζων.„

Ἰδιωτικοὶ ψευδεπίγραφοι.

ιγ'. Πρὸς Πεδιέα παραγραφή· „Κατὰ τὸν νόμον τῆτον.„ Ἔτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀριστοδήμυ ἄρχοντος,

ἐστί. *De equo*, cuius initium: Τῆ μὲν ἀγῶνος, ὦ ἄνδρες. *Posterior*, cuius initium: Ἐβουλόμην ἄν, ὦ ἄνδρες. *Lysiclidae contra Daum pro seruis*, cuius initium: Ἃ μὲν ἀδικήμενος, ὦ ἄνδρες. *Praescriptio ad Bioten*, cuius initium: Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ αὐτὸς ἀπείρως. *Contra Theodorum de falso testimonio*, cuius initium: Νομίζομεν, ὦ ἄνδρες. *Patrocinium pro Agathone*, vti et ipse Agathon dixit. *Defensio defectionis pro Aeschylo ad Xenophontem*, cuius initium: Χρήσασθαι μέν, ὦ ἄνδρες. *Contra Philippum de metallo*, cuius initium: Ὅτι μέν, ὦ ἄνδρες. *Callippus pro filio adoptante:* sed inscribi debuit: *Pro Theodoro, quem in filium adoptauit Archephon:* cuius initium: Βουλοίμην ἄν, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ καλὸν καὶ δίκαιον. *De haereditate Archephontis*, cuius initium: Καὶ δίκαιον εἶναι νομίζων.

Priuatae falsae et adscriptitiae.

XIII. *Praescriptio aduersus Pedieum*, cuius initium: Κατὰ τὸν νόμον τῆτον. Habita haec oratio, vt ex ipsa manifestum

l Plena inscriptio erat: Πρὸς Ἀντιφάνην, περὶ τῆ ἵππυ, ἀπολογία, vt constat ex *Harpocr.* voce Ὀχεῖον. *Meurs.* in Bibl. Att.

m Le-

ὡς ἐξ αὐτῆ τῆ λόγυ γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληρῦχοι κατὰ τῆτον τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Δείναρχος δ' ἔπω δέκατον ἔτος τηνικαῦτα εἶχε. Πρὸς Μελήσανδρον ὑπὲρ τῆς τριηραρχίας· „Ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύυσιν, ἔ ἂν ὁ λόγος.„ ἀλλ' ὁ μὲν λέγων ὡς ἐπὶ Μόλωνος ἄρχοντος γεγενημένυ τῆ ἀδικήματος ποιεῖται τὸν λόγον. Φησὶ δὲ, τῷ ὑστέρῳ ἔτει εἰσιέναι τὸν ἀγῶνα, ἐπὶ Νικοφήμυ ἄρχοντος, καθ' ὃν εὑρίσκεται γεγενημένος ὁ Δείναρχος. Πρὸς Βοιωτὸν, ὑπὲρ τῆ ὀνόματος· „Οὐδεμία φιλοπραγμοσύνη.„ εἰ καὶ μὴ τοῖς ἄλλοις οἱ Δημοσθένυς ἀφαιρέμενοι τῆτον τὸν λόγον, καὶ Δεινάρχῳ προσάπτοντες, ἐλέγχοιντο, τῷ χρόνῳ γ' ἂν ἐπιδειχθεῖεν ἂν ψευδόμενοι. μέμνηται γὰρ ὡς νεωστὶ τῆς εἰς Πύλας ἐξόδυ γεγενημένης· [m]ἡ δ' εἰς Πύλας Ἀθηναίων ἔξοδος ἐπὶ [n]Θυμήδυ ἄρχοντος ἐγένετο, τρισκαιδέκατον

festum est, praetore Aristodemo. Nam coloni, qui in Samum deducti sunt, hoc Archonte missi sunt, vti *in Historiis* tradit Philochorus. Atqui tunc vix decimum annum agebat Dinarchus. *Ad Melesandrum pro Trierarchia*, cuius initium: Ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύυσιν, ἔ ἂν ὁ λόγος. Qui orationem habuit, videtur innuere, iniuriam hanc commissam esse Archonte Molone. ait vero, vltimo successisse Agathonem, Archonte Nicophemo, quo Dinarchus natus reperitur. *Ad Boeotum, de nomine*, cuius initium: Οὐδεμία φιλοπραγμοσύνη. Et si, qui e Demosthenicis orationibus hanc eradunt, et Dinarcho adscribunt, non aliis argumentis conuincerentur, ipsum sane tempus eos errare ostenderet. Meminit enim excursionis in Pylas quasi iam recenter factae: Athenienſium autem egressio in Pylas contigit Archonte Theophilo, tertium decimum annum agente

m Legendum videtur: ἡ δ' εἰς πύλας Ἀθηναίων ἔξοδος. *Sylb.* Aut dicendum, particulam εἰς redundare. [Πύλας enim post εἰς a vulgatis abest.]

n Θυμήδες accedit ad Θεόμνηστος, supra p. 648. v. 6. sed verius nomen esse Θεόφιλος, ibidem docuimus. *Sylb.*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ἔτος Δεινάρχῳ ἔχοντος. Πρὸς Μαντίθεον, περὶ προικός· „Πάντων ἐστὶν ἀνιαρότατον.„ ἕτος ἀκολουθεῖ τῷ προτέρῳ λόγῳ, καὶ πολλὰ ἔχει κατὰ λέξιν ταὐτά, ἃ εἰ μὴ ἂν τῷ αὐτῷ ῥήτορος, ἔξω τῆς τῷ Δεινάρχῳ ἡλικίας. [o] πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον ἠγώνισται τὸν ἀγῶνα ὁ κατήγορος, ἀλλὰ δύο, ἢ τρισὶν, ὡς ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν ἐν τῇ Δημοσθένους γραφῇ δεδηλώκαμεν. Ἀθηνάδῃ συνηγορία, περὶ τῆς σχεδίας, πρὸς [p] Ἀμυντικόν· „Φίλος μοι καὶ ἐπιτήδειος ὤν.„ Ὁ ὕστερος· „Οἶομαι μὲν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες.„ Διοπείθης ἔτι περὶ Ἑλλήσποντον, τῷ τῶν Ἀθηναίων στρατηγῷ, διατρίβοντος, εἴρηται ὁ λόγος, ὡς ἐξ αὐτῷ γίνεται φανερόν. ἔστι δὲ ὁ χρόνος κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, ὡς δηλοῖ [q] Φιλόχορος σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐπὶ τότε τῷ ἄρχοντος, ἀδέπω εἰκοστὸν ἔχων ἔτος. Πρὸς Μήκυθον, μεταλλικός· „Πριάμενοι [r] μέταλ-

agente Dinarcho. *Ad Mantitheum de dote*, cuius initium: Πάντων ἐστὶ ἀνιαρότατον. Haec praecedentem orationem imitatur, et multa habet quoad dictionem similia, quae sint eiusdem oratoris, quae non quidem aetatis Dinarchicae: nec multis post annis hanc actionem accusator mouit, sed duobus tantum, aut tribus, vt in tractatu *de Demosthene* melius ostendimus. *Defensio pro Athenada ad Amyntichum*, cuius initium: Φίλος μοι καὶ ἐπιτήδειος ὤν. et *Posterior*, cuius initium: Οἶομαι μὲν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες. Diopithe, duce Athenienſi, adhuc circa Helleſpontum rem gerente, dicta eſt haec oratio, vti ex ipſa patet: idque factum eſt circa tempora Archontis Pythodoti, vt in hoc Archonte Philochorus et alii oſtendunt, cum Dinarchus nondum viginti annorum eſſet. *Ad Mecythum de metallo*, cuius initium: Πριάμενοι μέταλλον, ὦ ἄνδρες.

o Legendum opinor: ὃ πολλοῖς δ' ἔτεσιν ὕστερον. *Sylb.*

p Rectius, ni fallor, Ἀμύντιχον. *Sylb.*

q Φιλόχωρος [vt in vulgatis hic legitur] in exemplari quoque per ω ſcriptum, et hic, et in praecedentibus: cum apud Suidam et alibi per ο ſcribi ſoleat. *Sylb.*

r Μετάλλων] Rectius arbitror μέταλλον, vt p. 667. v. 3. *Sylb.*

s Non

λον, ὦ ἄνδρες.„ ἐπὶ Νικομάχῳ ἄρχοντος εἴρηται ὁ λόγος ἕτος. Φησὶ γὰρ ὁ λέγων· [s] Ἐπ' Εὐβούλῳ μὲν μισθώσασθαι τὸ μέταλλον, τρία δὲ ἔτη ἐργασάμενος, ἐκβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ πλησίον ἔχοντος μέταλλα, λαχεῖν αὐτῷ τὴν δίκην κατὰ Νικόμαχον ἄρχοντα, Δεινάρχῳ ἓν καὶ εἰκοστὸν ἔτος ἔχοντος. Σατύρῳ πρὸς Χαρίδημον ἐπιτροπῆς ἀπολογία· „Μὴ μεγάλῳ κινδύνῳ συμβεβηκότος.„ καὶ ἕτος ἐπὶ Νικομάχῳ εἴρηται. Ὑπὲρ ἀντιδόσεως, Μεγακλείδῃ· „Εἰ μὲν ἔδει, ὦ ἄνδρες, πρὸς τρεῖς, ἢ τέτταρας.„ ὁ μὲν λέγων ἐστὶν Ἀφαρεύς· [t] ἔξω δὲ τῆς τῶν Δεινάρχῳ λόγων ἡλικίας. εἴρηται γὰρ [u] ἔτι τῷ στρατηγῷ Τιμοθέῳ ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ [x] Μενεσθέως

ἄνδρες. Haec ſub Nicomacho Archonte habita, ipſe enim orator ait, ſub Eubulo ſe metallum conduxiſſe, et cum tres in eo annos elaboraſſet, et deinde eiectus eſſet ab eo, qui proxima metalla habebat, ſe ſub Nicomacho rem iudicio commiſiſſe, tum vigeſimum primum annum agente Dinarcho. *Defensio tutelae pro Satyro ad Charidemum*, cuius initium: Μὴ μεγάλῳ κινδύνῳ συμβεβηκότος. Et haec ſub Nicomacho habita. *Pro remuneratione pro Megaclide*, cuius initium: Εἰ μὲν ἔδει, ὦ ἄνδρες, πρὸς τρεῖς, ἢ τέτταρας. Qui dicit, eſt Aphareus, nec eſt veris Dinarchi orationibus annumeranda. Dicta enim eſt, duce Timotheo adhuc viuente, circa tempus, cum fortuna illi aduerſari coepiſſet, et exercitum in diſcrimen adduxiſſet:

s Non dubito, quin vera lectio ſit ἐπ' Εὐβούλῳ. [in vulgatis enim eſt Ἐπευβούλῳ, quaſi vnum eſſet vocabulum.] Inter *Eubuli* autem et *Nicomachi* praeturam tres interceſſiſſe annos perſpicitur ex p. 648. v. vlt. *Sylb.*

t Ἔξω δ' ἐπισῶν *Bodl.* In margine: ἴσ. ἐκ τῶν. [in vulgatis eſt ἔξω δὲ πισῶν Δεινάρχῳ λόγων, omiſſo ſequente ἡλικίας.]

u Pro ἐπὶ [quod vulgatae dant] ſi ἔτι malis, per me licet. *Sylb.*

x Legendum puto νεμέσεως, aut νεμεσήσεως, vt ſignificet *imperium, infenſa Nemeſi*, vel *cum populi offenſione geſtum.* fuerat enim *Timotheus* primis annis adeo felix, vt fortuna ipſa ſe variis ei ſpectris offerret: ideoque pictores, vt felicitatem eius exprimerent, plures pingebant for-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

στρατηγίας, ἐφ' ἧ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, ἑάλω. Τιμόθεος δὲ τὰς εὐθύνας ὑπέσχηκεν ἐπὶ Διοτίμου, τῷ μετὰ Καλλίστρατον· ὅτε καὶ *

duxisset: quare reus factus, captus est. Timotheus autem sub Diotimo Archonte, qui Callistratum secutus est, in iudicium vocatus est. *

fortunas, quae illi cubanti ac dormienti vrbes in retia inferrent. sed cum, ea felicitate elatus, suae magis virtuti, quam fortunae benignitati, adscriberet rerum gestarum gloriam, ἠτύχησεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης: id est, fortuna illi postmodo infensa, aduersos successus tribuit: vt *Aristophanis Scholiastes* et *Suidas* tradiderunt. *Sylb.* Verum Μενεσθέως στρατηγίας rectius, vt opinor, legit *Valesius*: quem videsis in notis ad *Harpocr.* p. 137. Ed. *Lugd. Bat.* anno 1683. [in vulgatis legitur vocabulo corrupto μετὰ νεμεσθέσεως.]

* *Desunt hic quaedam in Graeco, et extremum huius libelli etiam non vsque adeo emendatum, sed maculis nonnullis adspersum.*

10.

IO. IAC. REISKE
AD
OPVSCVLA DIONYSII HALICARN. RHETORICA ET CRITICA
ANNOTATA.

AD LIBRVM DE COMPOSITIONE VERBORVM.

P. 3. 2. f. παῖ πατρὸς.

4. 10. συμφορὰ h. l. non est *calamitas*, sed *Begegniß*, contingentia, euentus, occursus, cum tibi aliquid, seu prosperum, seu aduersum, accidit.

pen. πέφυκε de meo dedi, pro vulgari πεφυκὸς. in ὐχ ἧττον subauditur ἢ ταῖς πρεσβυτέραις. nam prouectiores quoque aetate, eloquentiae quidem studentes, non minus, quam iuuenes, munditie et ornatu verborum delectantur.

6. 1. post μέρος deesse videtur ὐ μικρὸν. deinde in medio fere huius versus τὸ in neutro dedi, redit enim ad μέρος, pro vulgari τὸν. *confero studiis tuis adminiculum haud contemnendum, tractationem puta de compositione vocabulorum.*

12. aut simplex δέχῃ malim, aut saltim παραδέχῃ. nam de re, in manus iam tradita, non vsurpatur προσδέχεσθαι, *exspectare*, sed de futura, cuius spes excitatur.

7. 7. αὐτῷ] sententia postulat ὅσον.

9. 13. κατὰ γῆν de meo dedi, pro vulgari κατανοοῦντι. cum concedit, hanc partem ordine nascendi secundariam esse, tum vi et efficacia ait esse primariam.

10. 3. λόγων] sunt h. l. disputationes, scripta aliquod argumentum tractantia. quum multum absit, vt de compositione tot edita sint scripta, quot sunt de vocabulorum delectu.

12. 6. f. ἵνα δὲ μὴ δόξω τισὶν ἀναπόδεικτα.

15. 8. ἔστε de meo dedi, pro vulg. ἐδὲ.

16. 6. malim καλῶν [vel ὀνομάζων] Μυρσίλον καλεῖσθαι φησὶν ὑφ' Ἑλλήνων. (sine δὲ)

10. post αὐτὴν adde Γύγης. *qui sustinebat eam spectare, Gyges fuit.* Nam vt regis nomen declarandum erat Dionysio, quo lector in rem praesentem quasi duceretur, et percipiendo Herodoteo loco praepararetur, ita necesse non minus fuit nomen tribuni edi, a quo ille rex regno vitaque priuatus fuit. neque dubitaui hoc nomen

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

nomen Gygis, quod vulgatis deeſt, de meo addere.

16. 10. τὸ δὲ πρᾶγμα] malim τόδε τὸ πρᾶγμα.

20. 7. f. μηδὲν σεμνοτέραν τὴν λέξιν εἶναι, ἢ οἷά ἐστι τὰ ὀνόματα.

9. f. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα παρὰ τοῦτο.

12. poſſit videri ἦν emphaſeos ergo iteratum eſſe, h. e. vt contentio dicentis hoc luculentius appareret, et res praedicata hoc altius in mentem legentis ingereretur.

antep. αἴσθῃ in ſecunda perſona, *ſentias*, *intelligas*. nam alloquitur ſuum Minutium Ruſum.

22. vlt. f. ὡς λέγετε. *vt aitis vos. non ego ſum, quem vos appellatis, profanus a ſacris Liberi excludendus. ſed ego quoque venio* —

24. 9. f. μόνης, ἢ μάλιστα, μεταπεσοῦσης. *aut ſola haec cauſa eſt, aut eſt in cauſis praecipuis, vt, mutato metro.*

27. vlt. μικρόκομψος eſt bellulus, qui venuſtatem, vrbanitatem, feſtiuitatem, elegantiam, comtum et exquiſitum in verbis moribusque affectat et iactat in rebus minutis.

28. 4. poſt μικρὰν deeſſe videtur χολήν. *fel non contemnendum*, vel *bilis haud parum*, *videtur Bacchus in aquas Thebanorum inſpuiſſe.*

5. antep. malim ἡδὺ in neutro. nam redit ad ὕδωρ.

29. dubio vacat, v. ἐπίδοσις bene habere, et vitio carere. plus viginti loci Dionyſiani, vbi vocabulum hoc in ſenſu ὥρας, ἐπιμελείας, σπουδῆς, vſurpatum eſt, docent, id in idiotiſmis, vel gentiliſmis Dionyſii eſſe, aut in dictionibus aetati propriis ei, qua vixit, atque ſignificare τὴν σπουδήν, ἢ τις ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι πράγματί τινι. *contentionem*, *qua quis ſe rei alicui*, vel *ſtudio*, *tradit*, *permittit*, *conſecrat.*

30. 5. Ψάωνα dedi, non de meo, ſed de Ruhnkenii V. C. penu, ni memoria fallit, e ſuius hiſtoria critica Graecorum oratorum didici, ſic eſſe leg. pro vulg. Σάωνα.

7. Ἀντίλοχον (per χ) dedi de meo, pro vulg. Ἀντίλογον (per γ.)

31. 9. πολλοὶ, ἢ μᾶλλον πάντες. *multi*, *vel potius omnes.* Sic de meo dedi, pro vulgari πολύ τι μᾶλλον πάντες.

32. 4. f. θεωρίαν εὑρὼν ἐχούσας. hic nominatiuus εὑρὼν, quo carent libri vulgati, aptus eſt ex ἐπέσην verſu 12.

vlt. f. κρατίστη διδάσκαλος εἶναι.

33. 6. poteſt μὴ ſtare. ſed et probari poſſunt, qui id omittunt. quod vbi fit, ita eſt accipienda oratio, ac ſi haec foret: ἀλλὰ δόξῃ με ταῦτα παρελθεῖν προαιρέσει.

12. πρστέραν de meo dedi pro vulg. πρότερον.

34. 2. f. τὰ ῥήματα. ἀλλὰ γὰρ, πιθανὸς μὲν ὁ λόγος.

39. 5. λέγω de meo dedi, *inquam*, pro vulg. λέγων. poterat dictio ὅσα ſuſpicionem mouere, rhetoricum omnia complexurum eſſe. cui errori quo occurrat, addit λέγω, quae eſt dictio auctoris lectorem admonentis et quaſi pacifcentis, conditioneſque ferentis, quibus cum eo ſit acturus.

39. 11. f. τρίτον δ', εἴ τι δεῖτοι. et ſic de meo dedi, pro vulg. τρίτον δὲ, τί δεῖτοι. p. 40. 10. εἴ τι δύσεδρόν ἐστι.

pen. πως encliticum hinc tollendum eſt; ſiue vt prorſus expungatur, ſiue vt pone οἰκείως collocetur.

40. 12. f. πραγματεύεται. καὶ ἡ παραπλήσια, aut οἷς δὴ παραπλ.

45. 12. δικανικὴ] ſcil. ἡ λέξις. quod vocabulum praeceſſit v. 6.

48. 4. βραχύτερον] ante hoc voc. deeſſe nonnulla videntur.

49. pen. non reprehendo vulgatam πρόσεστι, quae ferri poteſt. malim tamen πρόσετι, *adhuc praeterea.* nam ad πάθος τῷ λόγῳ ſubaudiri poteſt ποιῆσαι e praemiſſis.

50. 3. ποιεῖν in infinitiuo dedi de meo, nam ſubauditur e praemiſſis μέλλῃ, pro vulg. ποιεῖ.

51. 10. f. καὶ γὰρ ἐν ταύταις χρὴ ταῖς προηγμέναις καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας —

53. vlt. τὸ πιθανὸν iam tribuum fuit ſuauitati. Num ergo τὸ παθητικὸν, *affectus ciens.*

55. vlt. poſt μὴ videtur ὀρθῶς, vel καλῶς, deeſſe.

56. 3. f. αὐτὸν ὀρθῶς ποιῆσαι.

5. τοῦτο μὲν] ſcil. τὸ ὀρθῶς ποιῆσαι.

6. ἐκεῖνο δὲ] ſcil. τὸ ἐγκαλεῖν ὡς ἡμαρτημένων.

8. ἅμα πάντας] dictum hoc eſt per ſuperenarrationem, quaſi dixiſſet: δηλονότι ἅμα πάντας ἐθεασάμην.

64. 14. f. διαφέρει ᾠδικὴ μουσικὴ λογικῆς, *Muſica carminum et concentus differt a Muſica oratorum*, *qua in ſermonibus vtimur.*

vlt. f. συμμετρία σώζεσα.

66. antep. num ὁμοιότονα παρεξευγμένα ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα ὁμοιοχρόνοις.

68. 5. ᾠδέν τι λόγου ἄξιον] ſic de meo dedi, pro vulg. ᾠδ' ὅ, τι λ. ἄ.

9. εὑρίσκουσι] ſcil. τὸν καιρόν.

69. antep. ῥῆμα, ὅ γ' ἐπιτέτραπται] ſic de meo dedi, pro vulg. ῥῆμα· ὅτ' ἐπιτέτρ. *vocabulum*, *quod quidem pronunciare ſine rubore* (vel *dedecore*) *licet.*

70. 9. ἀπὸ πολλῶν de meo dedi, pro vulg. ὑπὲρ π.

13. ᾠδ' ἐξ ἄλλων de meo dedi, pro vulg. ὐκ ἐξ ἄλλων.

71. 3 f. ὅτω καὶ τὸ πιθανὸν. ſcil. ἔχει. dummodo quod non video, quid τὸ πιθανὸν cum τῇ μεγαλοπρεπείᾳ commune habeat. v. p. 70. pen. vbi eſt μεταβολὴ μεγαλοπρεπής.

9. ſi ταῦτα ſeruamus, addendum ei erit τοίνυν, et ſubaudiendum ἐστὶν. *haec ergo ſunt ea, de quibus* —

vlt. διαφοραὶ (in plur.) de meo dedi, pro vulg. διαφορὰ.

72. 6. f. ῥοίζων, ἢ συριγμῶν, [vel σιγμῶν, vt Sextus Empiricus: nil enim refert] ἢ ποππυσμῶν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικούς: redit enim ad ψόφους.

antep. f. ταῦτα, [pro τοῦτων] τὰ μὲν ἄφωνα.

74. 2. f. μετρικῆς, καὶ, εἰ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας. *ad grammaticam pertinet*, *et ad proſodicam diſciplinam*, *et*, *ſi quis ita vult*, *vel ad philoſophiam ipſam.*

76.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

76. pen. ἀκόλυθον] num κόλυρον, *cauda mutilatum*, aut οἷα κόλυρον, *quasi mutilum*.

77. 1. περιτέλλει] ſubaudi ἑαυτὰ.

3. f. ἔτι δὲ ἧττον τύτυ εὔφωνον τὸ υ.

6. ἡ κρότησις] f. ἡ ἐκράπισις. v. p. 79. 3.

78. 1. αὕτη ἡ φύσις] articulum addidi.

vlt. f. πιεσθέντος, τῶ δὲ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένυ.

87. 1. praefero φωνῆεν βραχὺ, ᾧ λέγεται, et v. 4. ἀκαρῆ.

93. 4. f. δείματος. nam paulo ante v. eodem ἔκπαγις procul dubio eſt legendum cum Vptono.

95. vlt. recte codd. εἰσαγαγόντι.

100. antep. καὶ] f. τῶν, aut alias deeſt aliquid.

103. vlt. αὐτῶν referri poteſt ad πόλεις p. 102. 3. malim tamen κατάλογος μεχὸς τοιύτων.

106. 3. ἓκ prius recte abeſt a codd. mſtis.

120. vlt. f. τύτυ τῶ μέρυς.

123. 7. f. ὃ videtur redundare, aut ἔστιν addendum, vt ſit: τί δ' ἐστὶν, ὃ λαμβάνει: aut τί δέ τοι λαμβάνει.

10. ſic diſtinguo: χρόνῳ· φερόμενος ὅδ' ὑπ' ὀργῆς. et v. antep. ſic: διαφθείρει. τύτων ἓκ ἂν ἔχοι.

124. 9. f. προϊέμενος. *cum proceſſiſſet*, vel *prope acceſſiſſet*.

pen. τοῖς δ' ἄλλοις —— ἐπίμπρατο legendum videtur, aut τὰς δ' ἄλλας ἐπίμπρα.

126. 6. f. ὑβρίζων εἰς εἰδεχθῆ.

129. vlt. verba ἡ ἓκ ἅπασιν ſunt delenda: irrepſerunt e ſcholio marginali, quod docere voluit, in aliis codd. pro ἅπαντα fuiſſe exaratum ἅπασιν.

130. 1. ſic diſtinguendum: βάλοντος. Αὐτίκα, τοῖς μὲν —— illud αὐτίκα ſignificat *exempli gratia*, *vt hoc vtar*, *ne longe abeam*.

vlt. recte dant codd. καὶ τὰς ἀντιτροφὰς. nihil hic deeſt, ſed repetitur tacite a communi δεῖ φυλάττειν.

131. vlt. recte codd. ἐν τῷ αὐτῷ ᾄσματι.

133. 7. videtur hic aliquid deeſſe: non enim τὰ ἀκριβῆ par ſuum habent.

Ibid. recte codd. ἄλλοτε addunt.

136. 2. τὴν ἀλήθειαν] veritatem vitae, vſum rerum, ea, quae videmus et ſentimus quotidie euenire; quatenus opponitur ſomniis ſcholarum.

5. f. εὐθυμώμεθα; *hilares ſimus*.

8. αἴτια ſuſpectum.

140. 3. nihil hic deeſt, praeter punctum poſt εἶποι, et ſignum interrogandi poſt ἕκαστον. duae ſunt ſententiae: ᾐδεὶς ἂν ἄλλως εἶποι, *nemo facile hoc infitiabitur*. παρὰ τί γέγονε τύτων ἕκαστον; ſed vnde fit horum quodque?

141. 4. f. ἀνάψυγμα, *reſpiratio*.

12. recte codd. ἀπὸ τῆς κεφυφῆς.

142. vlt. habet vtraque lectio, quo ſe commendet, cum κατεσπεῦσθαι, tum καταπᾶσθαι: nam ſic malim legi, quam κατεσπᾶσθαι.

146. 1. f. ᾗ φαύλῳ παραδείγματι χρώμενος, τῇ ζωγραφίᾳ. nam ω adhaeſit e proximo vocabulo ὥσπερ.

147. vlt. καὶ] f. loco copulae huius leg. eſt τις.

149. vlt. f. ἐπιτηδεύει ᾐδεμίαν. ἔτι [vel ἔστι] τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια. ἀγχίτροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις. Ad hunc modum videtur lectio Colbertini eſſe refingenda.

151. 6. praefero παραγγελματικόν. nam παραγγελτικὸν eſt *plenum adhortationum*; alterum autem, quod malumus, *plenum praeceptis et doctrinis*, vel *regulis*.

Ibid. praeſtat ἀνεξέλεγκτα.

171. 9. aut deeſt aliquid poſt παρακεκινδυνευμένον, e c. φεύγει, vel ἐκτρέπεται, aut καὶ poſterius eſt delendum.

vlt. f. πνεῦμα τελείυ ἀνδρὸς. non enim *ſpiritus* eſt *perfectus*, ſed *homo*, cuius ſpiritus eſt.

172. antep. κατὰ τὰ μέγιστα.

188. 8. f. καρπὸν τὸν ἀπ' αὐτῶν.

pen. τὸ γὰρ ——] ſententiam hanc obſcuriſſimam non perſpicio. fieri non poteſt, quin aliqua ſint omiſſa.

195. 7. συγκειμένη.

196. 3. περὶ δὲ τῆς συνθέσεως.

197. 11. f. εὔμετρον.

207. 13. recte dat Colbertinus ἀποκρύσαιτο.

209. 13. recte dat editio Sylburg. φλέβια. malim quoque ἀποδεικνυμένοις.

210. 6. recte codd. mſti μελετωμένυ.

11. ᾗ videtur hoc loco interrogare: *non*, vel *nonne*?

212. 3. f. τὰς δὲ τύτυ ἀπείρυς, ἢ ἀτριβεῖς.

Ad eum, qui nunc ſequitur, Dionyſii librum, Artem puta Rhetoricam, b. Reiskius, cum Rhetorica noſtri auctoris opera primum perlegeret, nullas conſcripſit annotationes, futuro tempori illum laborem reſeruans: cum vero, morte praeuentus, illud, quod diximus, Dionyſii opus relegere et lucubrationibus ſuis illuſtrare non potuit, eius annotatis ad hunc quidem librum nobis eſt carendum.

AD CENSVRAM VETERVM SCRIPTORVM.

Non videtur hoc opuſculum Dionyſii noſtri eſſe, quod dictio ipſius ſtatim praefationis docet.

420. 1. f. αὐτῶν τῇ τε πραγματείᾳ καὶ τῇ κατ' αὐτὴν οἰκον.

vlt. f. μὴ μεγαλοπρεπῶς, [ſubaudi μόνον] ὡς ἐκεῖνος, [ſcil. Pindarus] ἀλλὰ [ſubaudi καὶ] παθητικῶς.

423. 3. Εὐριπίδῃ.

425. pen. et vlt. verſuum horum ſententiam non intelligo.

426. 7. ὡς videtur delendum, aut leg. ὡς ἐκεῖνος, καὶ πλεῖον ἐκείνυ.

9. Loco πράγματος fuit in codice Amaſaei vacuum ſpatium. Neſcio, a quo profectum ſit illud

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

lud vocabulum, h. l. id quidem alienum. Videtur ἐπάρματος, *elatione*, aut προσχήματος, *maieſtate*, melius conuenire.

426. pen. Ad λόγοις videtur deſiderari epitheton conueniens, e. c. φιλοσοφικοῖς, aut δημηγορικοῖς.

427. 1. τῷ μὲν γὰρ, *illi enim*: Thucydidi puta.

2. τούτῳ δὲ, *huic autem*: Philiſto puta.

429. 8. f. καὶ μάλιστα σεμνότητος πρακτικῆς.

431. pen. f. πάνυ δὲ λιτὸς καὶ σεμνὸς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν, ἐστὶ δὲ καὶ κομψὸς —

vlt. Ad ἀληθὴς offendo: non videtur hoc vocabulum h. l. conuenire.

Ibid. καὶ τῷ Ἀττικισμῷ.

432. 1. αὐξητικὸς] Sententia videtur ἐλεγκτικὸς poſtulare.

2. ἡ κατὰ τὴν χάριν ἡδονὴ videtur eſſe ſuauitas illa, quae in audientium et legentium animis exſiſtit ex dicentis comitate, verborum comitate, elegantia, venuſta collocatione, verbo totius orationis gratioſitate.

3. ὃ̓χ ὅλον] leg. εὔκολον, *facilem imitatu.*

433. 2. f. καὶ ὅλως τὴν σεμνότητα σωφρονίζων λιτότητι.

10. ἀναγκαῖος] *neceſſarius*, quo carere dicendi ſtudioſus nequit. Quanquam eius ea non eſt ſuauitas orationis, vt vltro eum requiras, inſunt tamen in eo laudes aliae, ob quos facere non potes, quin oratorem hunc, lepore orationis non valde commendabilem, ames et diligenter lectites.

435. 2. Aut ἐπιχειρήσεως, aut οἰκονομίας, aut πραγματείας, deeſſe videtur.

436. 1. f. καὶ δή μοι καὶ τῶν ξητ.

2. aut ἐπειλημμένοι — καὶ αὐτοῖ συνεισφέρουσι, aut ἐπειλημμένος — καὶ αὐτῶν εἷς ἕκαστος συνεισφέρει.

7. Praefero αἰρημένοις, propter ſequens μέλλουσι v. 9.

AD COMMENTARIOS DE ANTIQVIS ORATORIBVS.

447. 1. Aut ἄτοπον cum Sylburgio, aut potius ἄτιμον.

14. Aut καλῶς ad priora eſt referendum, et ſic diſtinguendum: εἶχε καλῶς, ἀπολαβεῖν, *recte habuit, meritoque*: aut, ſeruata vulgari diſtinguendi ratione, leg. καλῶς ποιῶν ἀπολαβεῖν, vt ποιῶν redeat ad χρόνος. *Tempus reddidit — in quo etiam recte fecit, ſummamque laudem meretur.*

448. 14. f. ἀρχηγὸς. nolim tamen hoc valde vrgere.

450. 5. f. τῶν λόγων.

7. f. καὶ ἀλλ' ἅττα θεωρήματα.

Ibid. τοῖς ἀσκοῦσι.

AD IVDICIVM DE LYSIA.

454. vlt. κυριώτερον] Non obloquar viro literatiſſimo. [nempe Matthaei, hanc lectionem tuenti] Verum tamen tenendum hoc eſt, facillime potuiſſe in huiuſmodi cauſis errores ſubrepere ex eo, quod librarii Graeci conſuerunt terminationes comparatiuorum et ſuperlatiuorum eadem figla exprimere: vt ſaepiſſime cauſae dubitandi incidant grauiſſimae, et teſtimonia quamuis multarum editionum, quarum omnes poſteriores ex vna principe deriuatae ſunt, quocirca conſenſus earum omnium non poteſt niſi pro vnico ſuffragio haberi, contra neceſſitatem e natura rei et modo loquendi exſiſtentem nil valeant.

459. 8. ποιῆσαι] Aut delendum hoc vocabulum eſt, aut pro ἤσκησεν paulo ante leg. φαίνεται, et tum ποιήσας in participio. verum praefero priorem rationem.

vlt. καὶ ἐπεὶ ποιητὴς etc.] Mihi videtur leg. καὶ ἐξ ποιητὴς κράτιστος ἐκμέτρῳ λέξεως, omiſſis illis λόγων λελυμένης. λέξις ἔκμετρος (vno vocabulo) eſt dictio metro exſoluta.

460. 2. ἔχοντα] malim ἔσχησαν, vt ad ἁρμονίαν redeat, non ad ὀνόματα.

pen. Bene habet ἐπασκήσας, verum vicina non item. Mihi leg. videtur ἤψατο τὸ τῶν πρεσβυτέρων ἔθος ἐπασκήσας, *perpoliens, emendans.*

462. 1. Videtur τὸ in illis καὶ μὴν τό γε βραχέως defendi poſſe, vt aptum ex ἄξιον ζηλοῦν. Etiam illa facultas cum breuitate perſpicuitatem copulandi digna eſt admiratione. Deinde legi velim ἢ [*qua ex parte*, aut *qua de cauſa*] μάλιστα ἢ ὑδενός γε ἧττον — Λυσίας ἐῤῥωμένος, *validus, robuſtus.*

2. σαφῶς] σαφῶς praeferendum cenſet Taylor e Cantabrig.

pen. ὥστε ὑδὲν — δόξαν λαβεῖν] Dictum quidem eſt praeter morem ὑδὲν λαμβάνει δόξαν, videtur tamen intelligi et ferri poſſe. Nullus Lyſiae locus capit ſuſpicionem — penes eos, qui eum tractant. ἀκυρολογία recte habet; alterum, quod Helmſtad. dat, [ἀκυριολογία puta] analogiae aduerſatur. κυριολογία recte dicitur ab adiectiuo κύριος: verum ἀκυριολογία dici nequit, quia non ἀκύριος, ſed ἄκυρος, vſurpatur.

463. 4. ἐν τῷ μιμεῖσθαι] imo vero ἐν τῷ καλῶς (vel εὐσχημόνως, vel πρεπόντως) μιμεῖσθαι.

vlt. ἱκανὸς] Alii dant ἱκανῶς, quos probo; verum tum ἀποχρώντως quoque erit legendum.

464. 6. ἐν ἀκμῇ κοινῇ βίᾳ] Sententia eſt haec: Thraſymachi mediam aetatem cum aetate Lyſiae media ſi comparamus, inueniemus, Lyſiam vetuſtiorem eſſe, ſeu prius aetatem ſuam mediam egiſſe, quam Thraſymachum.

7. Ego ex Helmſtad. et coniectura mea vetuſta protuli τό γε τοι, ſcil. δοθεῖη. *Hoc quidem ſi minus concedatur, iſtud certe concedetur* — ἐκείνῳ [v. 8.] redit ad Thraſymachum, et in τετρίφθαι ſubauditur τοῦτον, ſcil. Lyſiam.

466. 2. λήψεως] imo vero ὑπολήψεως. et ſic nullus dubito in codd. fuiſſe, licet Taylor

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

lor aberrarit in ſede indicanda.

466. 6. Vehementer admiror et collaudo ſolertiam ingenii Marklandiani, [hunc locum ita refingentis: ἐπιζητήσειν τε ἐνθὲν εἰκὸς, τὰς μὲν ἂν ὁρᾶσαι, τὰς δὲ παθεῖν ἴδῃ, τὰς δὲ διανοηθῆναι, τὰς δὲ εἰπεῖν.] proboque poſtremа: ὁρᾶσαι, τὰς δὲ παθεῖν: quae dubio vacare videntur. Verum primis in verbis adhuc adhaereſco. Nihil equidem h. l. expedio, niſi hoc fortaſſis, vt εἰκάζων ſuſpicer leg. eſſe pro εἰκὸς. *et requiret nihil, opinans, alios agere, alios pati, alios cogitare, alios loqui.*

vlt. κράτιστος γὰρ δὴ] particulam γὰρ addidi ex Helmſtad.

467. 15. καὶ τὸ ξένον, καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως] prima tria vocabula addidi, quibus vulgatae carent.

469. vlt. Addidi vnam literam ν vulgari lectioni, accuſatiuum pro nominatiuo, ἡρμοσμένην, pro ἡρμοσμένη, ad mentem Matthaei.

470. 3. συμμετρεῖται] imo vero συμμετρεῖ in actiuo: *commenſurat*, ſcil. Lyſias. Docet inſequens διαλεγόμενος. [v. 5.] *Adaequat Lyſias verba ad modum cuiuſque.* Aut alias mox leg. ſit διαλεγομένη, ſcil. ἡ λέξις. quod eſt durum.

vlt. τάξεως] Coniectura Taylori, praeferentis verbum λέξεως, quod et mihi in mentem venerat, multis argumentis firmari poteſt. Nam δὴ [quod in codd. mſtis poſt λητέον legitur pro δὲ] indicat concluſionem. Diſputauerat autem de decoro elocutionis. Deinde τάξις refertur ad τὴν πραγματικὴν θεωρίαν. In hac autem parte loquitur de virtutibus λεκτικαῖς. Porro infra, [p. 482. v. 8.] vbi eſt concluſio totius loci, ita colligit: τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τὰς πρέποντας ἐφαρμόττων λόγους. Hic nihil de τάξει. Praeterea in diſpoſitione fere non ſpectatur decorum, ſed ſubtilitas et vtilitas. Denique verbum πιθανὴ, quod ſtatim ſequitur, [p. 471. v. 1.] et verba πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίου λέξεως, quae paulo poſt leguntur, [p. 471. v. 7.] indicant, hoc loco leg. eſſe λέξεως. De diſpoſitione, ſeu τάξει, diſputat infra.

471. 1. Ὅτι μὲν γὰρ πιθανὴ καὶ πειστικὴ] Pro γὰρ mauult Taylor γᾶν legi. Vocabula duo, καὶ πειστικὴ, abeſſe a codd. mſtis idem annotauit. Sed bene conſtare cum τὸ πιθανὸν poſſe videntur. τὸ πιθανὸν eſt valens ad fidem faciendam et aſſenſum extorquendum. τὸ πειστικὸν autem valens ad mentes mouendu ı atque impellendum, aut flectendum. Infra quoque [p. 482. v. 9.] copulantur ἡ πιθανότης καὶ τὸ πειστικὸν καὶ ἡ χάρις.

vlt. Mihi videtur καὶ ἱκανωτάτην καὶ μόνην, ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων leg. eſſe. *quae vel ſola, aut certe inprimis, praeter reliquas Lyſiae virtutes, valeat vim et indolem eius certis documentis docere.* Ita cohaerebit ἱκανωτάτην cum βεβαιῶσαι. [p. 472. v. 2.]

472. pen. Ego olim ſic conſtituebam: (nunc enim in dubio relinquam, ita, vt neutri ideo accedam, neque Marklando, neque Matthaeo.) In voc. ἀρετὴ deſinit interrogatio: tum incipit reſponſio: ἡ τοῖς πᾶσιν ἐπανθοῦσα, τοῖς τ' ὀνόμασι καὶ τοῖς ἔργοις, ἡ χάρις. *eſt, inquam, illa rebus ex omnibus efflorescens, easque res, vnde efflorescit, commendans, ſiue vocabula, ſiue res, gratia.*

473. 1. Locum hunc totum ita conſtitui: θαυμασιώτατον. ἐᾷσον μὲν γάρ ἐστιν — καὶ τεχνίτῃ, pro vulgari hac lectione: θαυμασιώτερον. ἄρισον μὲν γάρ ἐστιν — ἢ τεχνίτῃ, item λόγῳ δηλωθῆναι [v. 3.] dedi pro λόγου δηλωθῆναι.

474. 4. ἔργα τε καὶ πράγματος] Non idem ſunt, ſed diuerſa, ἔργον et πρᾶγμα: illud eſt, quod homines efficiunt manibus agitantque conſiliis et exercent opera; hoc autem poteſt eſſe, quicquid eſt a natura, et conditio quaecunque hominumue rerumue.

7. ὅπερ οἱ μυσικοὶ] Articulum e Sylburgii praecepto addidi. [Ita nempe, cum articulo, edidit Cl. Reiskius in oratt. Graec. Vol. VI. ſed ab hac editione per ſphalma typographicum in correctione praeteruiſum hic articulus abeſt.] Proximum inſequens ὥστε [v. pen.] abeſſe malim.

vlt. διηχήμασι] Nil equidem cauſae video, cur Dionyſio minus licuerit, quod alii διάσημα appellant, id idem διήχημα appellare. Nullus equidem dubitaui γ cum χ mutare, cuicunque inuentio iſtaec debebitur, ſiue caſui, ſiue conſilio, ſiue Victorio, ſiue typographo.

475. 2. dedi ἡ παρ' αὐτῷ ſecundum Helmſtad. et Victorium, pro vulgari ὑπ' αὐτῷ.

476. 3. χαρακτηριστικωτάτην] reuocaui hanc vetuſtarum editionum lectionem, pro qua Taylor neſcio cur χαρακτηριστικωτάτην ſuffecerit. Error enim typographi profecto non fuit.

477. 3. ὁ λόγος] Articulum addidi.

7. λέξεως dedi ex Taylori praecepto, pro vulgari ἕξεως.

11. Deleui ᾧ, quod in vulgatis legitur pone λεγόμενα. Verbum προσβάλλειν [v. pen.] probum eſt et conueniens, atque exquiſitum adeo, ductum ab aura afflante, adſpirante e pomis recentibus, vino, hortis, ſimilibus.

478. vlt. μοι] ſic dedi, pro vulgari μὲν.

479. 8. Mihi videtur locus hic ſic legendus: καὶ ὁ περὶ τῆς εἰκόνος ἣν ἀγῶν, τότε ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίου. *et certamen ſuper ſtatua* (Iphicrati danda, an neganda) *oriebatur, eo tempore, quo Lyſias iam ſeptem ante annis vita defunctus fuiſſet, quam illud de ſtatua ei decernenda decretum maieſtatis accuſaretur.* πῶς ἂν συντάξαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ἰφικράτει; *qui ergo compoſuerit Lyſias in gratiam Iphicratis hanc concertationem?* id eſt *orationem forenſem.* συντάξαι h. l. eſt optatiuus. Defenſio Iphicratis paulo

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

poſt commemorata non ad hanc ſtatuae cauſam pertinet, ſed ad aliam maieſtatis, vel perduellionis, quae vigeſimo anno poſt dicta eſt.

480. pen. Legendum videtur: ὅτι μὲν ὧν ὐκ εἰσὶν οἱ λόγοι τοῦ ῥήτορος, τοῦτ' ὐκ ἂν ἔγωγε ὀκνήσαιμι διισχυρίζεσθαι. ὅτω δὲ εἰσὶν οἱ λόγοι ὅτοι ῥήτορος, ὅ τε περὶ τῆς εἰκόνος, καὶ ὁ περὶ τῆς προδοσίας, ὐκέτ' ἔχω βεβαίως εἰπεῖν. *orationes haſce noſtri oratoris haud eſſe, hoc equidem auſim contendere. Cuius autem ſint hae duae orationes, altera de ſtatua, altera ſuper proditione, id iam non amplius habeo pro certo dicere.*

481. 12. ἀνθίζουσα] Quaere, an ſimplex hoc verbum ſic reperiatur vſurpatum, an melius conueniat ἐπανθίζουσα. Si eſt, ſignificabit *colorans, pingens.*

482. 2. ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκτου] Vide, num hoc de capite actum ſit in ſuperioribus.

6. ἄτοπον] ἄτοπον πρόσωπον poteſt eſſe *rei locoque male conueniens, aliena perſona.* Interim quia codices in ἄψυχον conſpirant, hoc praetuli.

9. poſt πιθανότης addit Cantabr. καὶ τὸ πιστικὸν. quod neſcio an minus ſit contemnendum. vid. dicta ad p. 471. v. 1. Etiam alibi τὸ πιθανὸν et τὴν πίστιν coniungit.

vlt. δύνατοι] Miror, cur Taylor Sylburgii coniecturam δυνατὴ probet, cum vulgata nihilo ſit deterior.

484. 11. ἀμάχητος ὄλεθρος eſt, cum milites pereunt, negata dimicandi facultate. Pari modo ἀναυμάχητος ὄλεθρος eſt, cum claſſis perit, cui copia negata fuit cum claſſe hoſtili confligendi.

485. 8. dedi λόγῳ pro vulgari λέγειν.

486. 5. De hoc loco mihi non liquet. Hoc cerno, ſententiam poſtulare ἐξ ὧν ὁμολογία γίγνεται, vel συμβαίνει, *vnde confeſſio exſiſtit.*

pen. πάνυ] ſic dedi, pro πάντα vulgari. Illud prius etiam Taylor probauit.

487. 1. κριτικὸς ὤν] videtur ὢν interponendum.

2. δὲ praetuli vulgari τε.

3. τῶν ἄλλων] interpoſui γ' de meo, et ἥτλον [v. 4.] pro vulgari ἧττον. *etiamſi non praecipue, attamen profecto nil minus, quam vllus alius orator.*

488. 8. δὲ dedi pro vulgari τε ſecundum Sylburgii mentem.

489. 2. μὲν dedi ad mentem Taylori pro vulgari τε.

9. Dedi de meo εἴ γέ τις τῇ προσηκούσῃ.

12. ἐπ' αὐτῷ ὠφελήσειε] Mihi videtur legendum ἐπ' αὐτῷ ἀρχομένῳ ὠφελήσειε.

vlt. οἱ τέχνοι] articulum addidi auctore Sylburgio.

490. 2. ὁ λέγων αὐτὸς ἄρχεται] ſic dedi, partim auctoritate mea, partim Marklandi, cui debetur αὐτὸς pro vulgari αὐτὸ, articulum ὁ autem ego de meo addidi.

491. 5. poſterius αὐτῷ videtur redundare, niſi pro eo legendum ſit αὐτοῖς, *in ipſis praeloquiis.*

492. 7. ἡδενὸς δεύτερον] interponendum videtur γε.

493. 9 δοκεῖ] malim δοκῶ in prima perſona. *videor mihi idem poſſe dicere etiam de Lyſia.* aut cum mſtis, neſcio quibus, leg. τις εἰπεῖν.

pen. Poſt verſum Homeri ſic videtur leg. δι' ὃ πάσῃ τέχνῃ καὶ παντὸς μάλιστα τοῦτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρος, πρὸς αὐτῷ Λυσίᾳ τὰ παραδείγματα ποιουμένους τὰς γυμνασίας.

494. 3. Poſt πιστοῦσθαι addunt vulgatae τὸν ἄνδρα, quae duo vocabula deleui auctoribus Sylburgio et Marklando.

9. Ego nullus dubitaui pro vulgari lectione δικαιῆς dare ἄρρος εἰκαιῆς.

495. 1. γε] Aut cum δὲ mutandum videtur, aut ſic leg. ἠθῶν τε καὶ παθῶν πίσεις.

8. προσάπτων] ſic dedi pro vulgari προσώπων.

pen. ποιεῖν] ſic dedi de meo pro vulgari ποιῶν.

498. pen. ἀπεσεργυντοι] malim ἀπεσεργμένοι.

499. 3. ἀδελφιδῆν] Vxor actoris erat filia Diodoti, qui erat frater Diogitonis, ſuſcepta e filia Diogitonis, neptis itaque eiuſdem Diogitonis, et e filia, et e fratre. Poteſt ergo et haec lectio probari, et altera, quae aliis in libris eſt, θυγατριδῆν.

4 τοῖς φίλοις] ſic dedi pro accuſatiuo, qui eſt in vulgatis.

500. 5. τῶν τεχνῶν] Legi vult Taylor τῶν τεχνικῶν, ſine cauſa, ſi quid intelligo.

501. 9. εὐθὺς] καὶ, quod huic aduerbio praeponunt vulgatae, deleui auctore Sylburgio.

503. 2. Dedi ναυτικὰ, et hic, et infra, p. 508. vlt. ſecundum Marklandum pro vulgari αὐτίκα. vide paulo poſt: [p. 504. vlt.] φάσκων τὰ ναυτικὰ χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματείων καμίσασθαι.

504. 3. τῇ γυναικὶ] Has duas voces deleri iubet Taylor ex auctoritate Schotti: ſed caue, ne faxis. Neceſſariae ſunt, omnique modo ſeruandae. Sed ſic legendum et diſtinguendum eſt, vt diſtinxi: τῇ θυγατρὶ. *filiae talentum in dotem conſtitui.* κατέλιπε δὲ καὶ εἴκοσι μνᾶς τῇ γυναικὶ, ſed et praeter illud talentum, quod vxori in dotem conſtituit, ſi iterum nubere alicui vellet, eidem vxori ſuae reliquit viginti minas — in vſus, vel ſumtus quotidianos.

505. 4. ὑπολιπόντων] malim ἐπιλειπόντων.

7. αὐτῆς ἔδωκεν] malim αὐτῇ ἐπέδωκεν. Nam in eiuſmodi re verbum proprium eſt ἐπιδιδόναι, non ſimplex διδόναι.

506. 6. σφῶν αὐτῶν] poſterius vocabulum addidi, quo vulgatae carent.

11. ἀναγκάσει] aut ἀναγκάζει, aut ἀναγκάσαι in optatiuo aor. 1. praeferam.

12. πρὸς ἡμᾶς] ſic dedi de meo, et ex Helmſt. pro vulgari πρὸς ὑμᾶς. vid. paulo poſt [p. 507. 1.] ἐπειδὴ δὲ συνήλθομεν.

pen. τοῦτον] malim καὶ τοῦτον.

507. vlt. ἐξέπλει] ſic dedi, pro vulgari ἐξέλιπε.

508. 1. παρ' αὐτῷ καταθήκην] haec tria vocabula in vnum παρακαταθήκην contraxi.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

508. 3. καὶ [quod in vulgatis ante ὕστερον legitur] deleui, ex auctoritate Helmſt.

Ibid. Bene habet λέγῃς, tantundem valens, atque κελεύῃς. apud *quodcunque tandem tribunal*, vel *templum, tu mihi aias iurandum eſſe*, h.e. *me iubeas iurare.*

509. 2. διοικίσει] ſic, per iota, dedi de meo, a verbo διοικίζειν, [quae etiam eſt Cl. Matthaei ſententia] pro vulgari διοικήσει, quod eſt a διοικεῖν. Apparet e proximo διωκίζετο, quod ad Diogitonem redit.

3. τὰς παιδας] Nihil hic deeſt, ſed eſt oratio obliqua, qualis eſt referentium ab aliis dicta, apta ex ἔφη praemiſſo et hic ſubaudiendo. *aiebat illa mulier, ſeruos Diogitonis reperiſſe ſchedas, inter transmigrandum ex alia domo in aliam abiectas*, vel *amiſſas, illaſque ad ſe attuliſſe*, mulierem puta haec aientem.

4. πρὸς ταύτην] imo vero πρὸς αὐτὴν, vel πρὸς ἑαυτὴν.

5. ἐπὶ τόκῳ] ſubaudi τῷ εἰωθότι, vel εἰθισμένῳ. opponitur hoc foenus τοῖς ναυτικοῖς χρήμασι. foenus nauticum multo erat grauius, quam terreſtre, ſeu illud, quod penditur de fundis et immobilibus.

vlt. ἃ παρ' ἐμοὶ] ſic dedi de meo pro ἅπερ ἐμοὶ. Reliqua ſuppleui et correxi e codd. mſtis.

510. 12. τὴν συνειδυῖαν] duo haec vocabula, quae vulgatis deſunt, addidi.

511. 1. πάντες addidi, quo vulgatae carent.

15. τῷ ἀντιδίκῳ] articulum praepoſui, quo carent vulgatae.

512. 1. τε] ſic dedi, pro vulgari δὲ.

7. εἰς τοσαύτην γὰρ ὑποψίαν] ſic dedi, probante quoque Tayloro γὰρ, vt melius, pro vulgari δὲ.

pen. ὁμολογήσας ἔχειν, εἰς δύο παῖδας —] ſic correxi et lectionem et interpunctionem de meo. Vulgatae ſic dant: ὁμολογήσας, ἐλθεῖν εἰς δύο παῖδας —. Sententia eſt: *tandem aliquando vix et aegre faſſus, ſe habere,* (vel *penes ſe eſſe*) *retulit in accepti expenſiſque pro duobus liberis eorumque vna ſorore —*

513. 5. Vocabulum ἱμάτια, vt ſuperuacaneum, e ſcholio natum, quod vocabulo γναφεῖον eſſet a lectore quopiam ſuperſcriptum. vncis incluſi.

9. τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῶν τίθησι τούτοις λελογίσθαι] Videtur ſic legendum: τὸ μὲν ἥμισυ αὑτῷ τίθησι, partem dimidiam ſibi imputat, hoc eſt, alteras XXV minas de ſuo erogaſſe, et fratris memoriae condonaſſe, τὸ δὲ τούτοις λελόγισται, alteras autem XXV. minas illis, nepotibus ſuis e filia et fratre, imputat, et in rationem expenſorum refert.

514. 11. εἰσὶν] aut ante, aut poſt hoc vocabulum, deeſt ὑπ' αὐτῷ.

pen. μισθώσασι τὸν οἶκον, — ἢ γῆν πριαμένοις] Etiam Taylor malebat πριαμένῳ. Verum non in ἀπηλλαγμένοις, neque in πριαμένοις, eſt vitium, (nam illa duo quidem vocabula labe carent) ſed eſt in voc. μισθῶσαι, pro quo dedi de meo μισθώσασι in datiuo plurali participii aor. 1. μισθώσασιν ἀπηλλαγμένοις idem eſt, atque ἀπηλλαγμένοις διὰ τῦ (vel διὰ τὸ) μισθῶσαι. Datiui autem hi apti ſunt e τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τοῖς δυναμένοις τῶν ἐπιτρόπων. Idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐξῆν αὐτῷ τρέφειν τὰς παῖδας ποιοῦντι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς κειμένους τοῖς ἐπιτρόποις, (εἴτε ἀδύνατοί εἰσιν οἱ ἐπίτροποι, εἴτε δύνανται καὶ πλουτοῦσιν αὐτοὶ) τρέφειν τὰς παῖδας καὶ ἔτως ἀπηλλάχθαι πολλῶν πραγμάτων, ἢ διὰ τῦ μισθῶν τὸν οἶκον, ἢ διὰ τῦ πρίασθαι γῆν. *Poterat Diogiton ſuos nepotes alere e reditibus, ſi feciſſet, prout concedunt leges tutoribus, ſiue illi pauperes, ſiue diuites ſunt, vt faciant, nempe vt pupillos ſuos alant e reditibus bonorum pupillis a patribus relictorum, ſiue ſubſtantiam vniuerſam pro mercede annua elocauerint, ſiue fundos coëmerint pro numis in haereditate relictis.*

515. 7. τῷ Ἀριστοδίκῳ] fratri puta, non filio. Id quod e p. 516. 9. patet.

9. τοῖς ὀρφανοῖς ὖσι] aut τοῖς cum τούτοις eſt mutandum, aut potius τοῖς παισὶν ὀρφανοῖς ὖσιν, *pueris hiſce, tametſi orbi eſſent.* item legi poſſet τοῖς παισὶν ἀδελφιδοῖς (vel θυγατριδοῖς) καὶ ὀρφανοῖς ὖσι, *tametſi ſui nepotes ex fratre*, (vel *filia*) *iique orbi eſſent.*

516. 4. ὅπη δὲ μὴ ἀνήλωται] ſic dedi partim de meo, partim e codice mſto, in quo μὴ eſt, pro vulgari μὲν. ego vero δὲ de meo addidi, vel potius transpoſui modo illud δὲ, quod in vulgatis mox pone ῥᾳδίως [v. 6.] legitur, illinc ſublatum, huc referens.

8. τὰ γράμματα] rationem geſtae tutelae.

12. τέτλαρας dedi pro vulgari τετλαράκοντα. lectio emendatior eſt etiam in Helmſtadienſi.

vlt. dedi ὅσοντερ, quod etiam Taylor [praeter Marklandum] probabat.

518. pen. Ἐν μὲν δὴ τοῖς etc.] Nil hic deeſt, modo legas ἐν μέντοι τοῖς.

520. 13. Bene habet πλύτῳ. genitiuus ſi debebit hic obtinere, malim πλύτων.

521. 1. γενέσθαι] Etiam Matthaei, V. C. [praeter Marklandum] γενήσεσθαι adſcripſerat. Saepiſſime tamen aoriſtus vicem futuri gerit.

3. ἠδὲ περὶ τῶν ὀνομάτων μαχόμενος] pungit philoſophos, quorum pleraeque pugnae ſuper meris vocabulis.

4. dedi σοφιστῶν λίαν ἀχρήστων, [pro vulgari σοφὰ τῶν λίαν χρηστῶν] *ſophiſtarum ineptorum, nulli rei vtilium.*

vlt. ἐπειδὴ δὲ] ſcil. ταῦτα πάσχομεν. quanquam nullus dubito, nonnihil hic deeſſe.

522. 2. τῶν μὲν παύσασθαι, τὰ δὲ κωλῦσαι] malim τῆς μὲν, ſcil. τάσεως, et τὴν δὲ, ſcil. φιλονεικίαν. Pro κωλῦσαι neſcio an κολῦσαι legendum ſit.

3. γνῶναι δὲ τὰ βέλτιστα τῶν αὐτῶν] Videtur ſic ferme leg. γνῶναι δὲ τὰ βέλτιστα τῶν δεδιότων περὶ αὐτῶν, aut τῶν ἐν κινδύνῳ κατασάντων. *conſilia autem capeſſe-*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ve ſapientiſſima eſt hominum de ſe ſollicitorum, aut *in diſcrimine verſantium.*

522. 8. πολλὰς αὐτὸς] malim μὲν interponi.

523. 7. τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπισήμην] num τὴν τῶν περὶ τὸν πόλεμον ἐπισήμην.

vlt. dedi τρόποις pro vulgari τόποις.

524. 2. pro κεκτῆσθαι malim κεκτήσεσθαι in futuro tertio.

525. 2. particulam ἂν, qua vulgati carent, addidi.

3. ἀμφοτέρων] regis Perſarum puta et Dionyſii.

4. τίς γὰρ ἂν ἐνορῶν etc.] Hic deeſt parum quid. Forte leg. eſt: τίς γὰρ ἂν ἐντρέποιτο ὁρῶν; *ecquem enim non pudeat videntem?* Ad πολέμῳ [v. 5.] ſubauditur ἡμῶν. αὐτὸς redit ad hoſtes communes Graeciae modo nominatos.

526. 6. Falſus fuit Matthaei, V. D. φυγόντας coniiciens pro φεύγοντας. Exſules οἱ φεύγοντες vſurpantur, non οἱ φυγόντες.

527. 4. ἀμφοτέρων] oligarchiae puta atque democratiae.

7. εἰσὶν] Aut ἐσὲ eſt leg. aut ἐνίων addendum poſt ἀκροωμένων. [v. 6.] *veſtrum autem, qui me auditis, quosdam miror eſſe mortalium omnium aut obliuioſiſſimos, aut paratiſſimos ad mala patiendum.*

8. τῶν ἐκ Πειραιῶς] praepoſitionem, qua vulgatae carent, de meo addidi. Malim tamen totum locum ſic legi: τῇ μὲν τύχῃ τοῖς ἐκ Πειραιῶς τῶν πραγμάτων μετέσχον, τῇ δὲ γνώμῃ τοῖς ἐξ ἄστεος.

pen. εἰ χειροτονῶντες etc.] idem eſt, ac ſi dixiſſet: εἰ αὐτοὶ χειροτονεῖτε τὰς μέλλοντας ὑμᾶς καταδουλώσεσθαι.

vlt. ὅτε. ἡλικίᾳ] Duo haec vocabula, quae vulgatis deſunt, addidi, quanquam dubia auctoritate.

528. pen. ἐπεὶ ὅτε καὶ] malim ἐπεὶ καὶ ὅτε.

vlt. ἐκτησάμεθα] ſic dedi, pro vulgari ἐκτήμεθα.

529. 1. Pro vulgari ὅτως dedi ὅπως. In ἵνα videor mihi exitum vocabuli ἄπολιν cernere: nam α poſtrema litera facile potuit e proximo inſequente vocabulo adhaereſcere. Legendum ergo: οὐχ ὅπως, ἵνα ἄπολιν Ἀθην.

3. ἀπελῶμεν] ſic dedi de meo, (quod idem eſt, atque ἀπελάσομεν, *expellemus*) pro vulgari ἀπολῶμεν.

8. Pro ταῖς malim ἐν ταῖς.

530. 5. Pone πιστέρους deeſſe ſuſpicor δεῖν εἶναι.

pen. ἅπερ dedi, pro vulgari ὅπερ.

vlt. Videtur leg. εἶτα οἱ τῶν ὑμῖν ὑπαρχόντων ἐρῶντες ἐρωτῶσι· Τίς ἔσθ᾽ σωτηρία τῇ πόλει, εἰ μὴ ποιήσομεν, ἃ Λακεδαιμόνιοι κελεύουσιν; et ſic ex parte quoque correxi.

531. 3. τούτους dedi, pro vulgari τούτοις.

pen. μὴ] ſic dedi pro μὲν. Quod ſi autem ſeruandum ſit μὲν, leg. erit ſic: ἐὰν μὲν πείθωμαι, ἑτοίμην ἀμφοτέροις εἶναι τὴν σωτηρίαν, ἐὰν δὲ μή, κοινὸν εἶναι τὸν κίνδυνον.

532. 3.

532. 3. ἴσασι γὰρ] Lacedaemonii puta.

4. τούτων] Argiuorum et Mantineenſium.

Ibid. πολλάκις ſecundi loco malim τοσαυτάκις, *toties.*

Ibid. ἀπαντήσοντα] Argiui puta et Mantineenſes.

5. αὐτοῖς] Lacedaemoniis.

6. νικήσωσι, τούτους καταδουλώσεσθαί γε] ſic legendum et diſtinguendum videtur: νικήσωσι τούτους, ὃ καταδουλώσεσθαί γε. *ſi vincant* (Lacedaemonii) *hos* (Argiuos et Mantineenſes) *non tamen hoc ſe conſecuturos, vt illos in ſeruitutem redigant.*

7. τῶν ὑπαρχόντων] articulum, quo vulgatae carent, addidi.

8. πράττωσι] Lacedaemonii.

Ibid. Poſt τοσούτῳ non μᾶλλον, ſed potius ἧττον, addendum videtur: *hoc minus cupiunt:* et μιᾷ poſt ἁπάντων, p. 533. 1.

533. 2. ἡμῶν λέλειπται] malim ἡμῖν μόνη λέλειπται.

4. ἀλλὰ γὰρ χρὴ] mediam vocem, qua vulgatae carent, addidi.

AD IVDICIVM DE ISOCRATE.

538. 4. δ᾽] f. μὲν.

541. 9. f. τὰ συνεραυιζόμενα κάλλη κόσμοις ἐπιθ.

550. vlt. aut deeſt ἐνδέχηται, vel ſimile quid, poſt ἕκαστος, aut leg. eſt ἕκαστος ἐπιτηδεύῃ.

553. 8. f. οἴεται δὲ δεῖν ὃ τοὺς κακῶς πράττοντας εἰρήνης.

556. 11. περὶ δὲ τὰς αὐξήσεις. et v. 12. ἐν δὲ τῷ συτρέφειν.

560. 12. f. παρρησθαι.

561. 13. ſi τῷ et γίνεσθαι ſeruatur, debet addi τι, et deinde ad προσίσασθαι v. pen. ſubaudiri αὐτὸ. aut alias leg. τὸ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γινόμενον.

564. pen. f. ἀπειληφότος.

565. 2. f. δεῖξαι ἐπὶ τούτοις, τίς ἐστιν ἡ τῦ ῥήτορος ἰσχύς.

585. 8. μετ᾽ ὀλίγον (per ō) recte dat editio Sylburgii.

AD IVDICIVM DE ISAEO.

586. vlt. Fort. leg. ἐκ λόγων τινῶν αὐτῦ.

587. vlt. τινὰ πολιτείαν] Vulgares editiones dant τινὰ, ἢ πολιτείαν. ego ἢ cum commate expunxi.

589. 1. παρακρύσεται] num παρακρυσθήσεται?

2. ἀκριβῶς ἐχέσαις] interpone ὁμοίως. ἕτως ἀκριβῶς ὁμοίως ἐχέσαις, *tam inter ſe ſimilibus ad amuſſim.*

Ibid. διὰ μιᾶς] imo vero δι᾽ ἑ μιᾶς. non vno quodam in opuſculo, ſed in quamplurimis, paſſim locorum.

12. τρογγύλη τε] ſic dedi de meo, pro vulgari τρογγύλη δὲ.

13. φανερῶσα τὰς δικανικὰς ἀγῶνας] quae eſt nota characteriſtica, orationes iudiciales ab orationibus alius generis diſcernens. Verumtamen facile patiar iſta quatuor vocabula induci, quae haberi poſſint pro inter-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

terpretamento vocabuli δικανικὴ.

589. pen. ἡ μὲν γὰρ] Lysiae puta.

590. 1. πολλῇ κέχρηται] non damno. Suspicatus tamen aliquando fui de πλείονι κέχρισται, *uncta*, *perfusa est*, *manat*, vel *stillat*, vt conuenientiore vocabulo.

5. ἐκείνης non cohaeret cum χάριτος, sed redit ad λέξιν Lysiae. idem est, ac si dixisset ὅσον ἀπολείπεται ἡ Ἰσαίου λέξις ἐκείνης, τῆς Λυσίου δηλονότι λέξεως κατὰ τὴν χάριν. Quid si tamen τῇ χάριτι ἐκείνης?

9. ἐν μερισμοῖς] interponi velim articulum τοῖς, vt statim ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων. [v. 10.]

12. παρ' Ἰσαίῳ δὲ καὶ τεχνικώτερον] ante copulam γε videtur ποικιλότερον, aut πανουργότερον, aut tale quid, deesse.

14. καὶ τίθησιν ἐν οἷς δίδωσι χωρίον ἕκαστον] Dubitatur, vtrum nominatiuus, an accusatiuus, sit ἕκαστον, et an δίδωσι sit impersonale, vt τὸ πρᾶγμα subaudiatur. *ponit vnumquemque locum, vbi res dat*, h. e. vel *monstrat*, vel *fert*. Sed hoc sensu minus χωρίον, quam τόπον, vsurpaturus fuisse videtur. Possit etiam sic accipi: τίθησιν ἕκαστον, scil. πρᾶγμα, vel τόπον, ἐνταῦθα, ὅπου δίδωσιν ἡ χώρα. Quicquid eius est, visum aliquando mihi fuit leg. esse: τίθησιν ἐν οἷς δεῖ χωρίοις ἕκαστον.

591. 4. εἰσὶ] sic dedi de meo pro vulgari εἰ.

5. χρώμασι μὲν εἰργασμένου] praetuli hanc lectionem e Bodleiano vulgari χρώμασιν εἰργασμένου.

592. 3. τόδε τὸ μέρος ὅλον] id est ὅλον τοῦτον τὸν τόπον. Sed post εἰς διαβολὴν deest ἐπαυξήσας, aut tale quid. cum dixisset — totumque illum locum verbis amplificasset atque exaggerasset, ἐπιτίθησιν, addit tandem in fine —

7. καὶ περὶ ἀληθείας etc.] Dubio procul laborat hic locus vitio, qui, vt breuis sim, mihi videtur ad tolerabilem saltim sententiam sic componi posse: κἂν περὶ ἀληθεῖς [vel ἀληθινὰς] καὶ δικαίας συνταχθῶσιν ὑποθέσεις, [vt hic sit accusatiuus, non nominatiuus] *tametsi in causis veris iustisque et aequitati consentaneis versentur*.

pen. Post σκοπεῖν aut deest κατὰ, vt κατὰ (vel etiam παρὰ) τὴν ἐξέτασιν significet *in examine*, aut deest ποιεῖσθαι, aut ποιησαμένῳ. Quorum si prius deesse ponas, ποιεῖσθαι puta, cohaerebit σκοπεῖν cum βουλομένῳ, et ποιεῖσθαι cum ἐξέτασιν. Sin autem posterius, tum cohaerebit σκοπεῖν cum ἐξέτασιν, ποιησαμένῳ autem cum τὴν ἐξέτασιν.

vlt. ἔστι δή τις] pro media voce vulgares editiones dant δέ: ego vero ex auctoritate Sylburgii δή praetuli, quod in Bodl. quoque legi testatur Hudsonus.

593. 1. Εὐμαθὴς] imo vero Εὐμάθης, penacute. Sic enim nomina propria ab adiectiuis discernuntur. εὐμαθὴς est docilis, Εὐμάθης nomen proprium.

2. ἀγόμενον in Bodleiani textu legi cum testatus esset Hudsonus, haud dubitaui eam lectionem vulgari καταλεγόμενον praeferre, quam Bodleianus quoque, sed in marginem reiectam, exhibet. v. p. 594. 1.

593. 2. ὑπὸ τῆ κληρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα] Epigenes aliquis seruum, Eumathem dictum, manu emiserat coram praetore. Huius Epigenis haeres factus aliquis Dionysius Eumathem repoſcebat, vel, vt vulgo vsurpant, reclamabat, vt partem haereditatis ad se deuolutae. Verum ciuis aliquis Athenienſis illa, de qua hic agitur, Isaei oratione libertum hunc, Eumathem, in libertatem liberali manu vindicatum ibat.

12. τοὺς οἰκείους] praetuli e Bodl. hanc lectionem vulgari τοὺς ἰδίους, quae tametsi idem dicit, plebeium tamen nescio quid redolet. Infra quoque p. 597. pen. vbi locus hic repetitur, non ἰδίους, sed οἰκείους, recitatur.

Ibid. ἐν τῇ ναυμαχίᾳ] Forte apud Euboeam inter Themiſonem et Athenienſes commiſſa, anno tertio Olymp. CIII. quo Cephiſodotus Archon fuit.

vlt. Dudum ante, quam ab Hudſono de lectione Bodleiani certior fierem, ſuſpicatus fueram aut de προεισευπόρησα, aut προσεισευπόρησα: quorum hoc poſterius, ne literula periret, praetuli. εἰσευπορεῖν τινι ἀργυρίου [ſubaudi μοῖραν, vel tale quid] ſignificat *contribuere alicui ſummam aeris*. προεισευπορεῖν *in anteceſſum dare*, quod poſtmodum, per otium, pro facultate et oportunitate ſua, refundat. προσεισευπορεῖν eſt *vna cum aliis amicis*, idem facientibus, *contribuere*. Poſſit quoque ſic legi: προεὶς [quod eſt particip. aor. 2. a verbo προϊέναι, *erogare*] εὐπόρησα ἀργυρίου. ſcil. μέρος τι ῥητόν. εὐπορεῖν h. l. non ſignificat *diues eſſe*, ſed *largiri*.

594. 1. ἄγοντος] ſcil. εἰς τὴν δωλείαν.

3. ἐπισχήσω] praetuli hanc Sylburgii coniecturam vulgari lectioni ὑποσχήσω. Dubito, vtrum Iſaei, an Dionyſii, ſint haec verba: ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐπισχήσω, *plura de his dicere parcam*.

8. θατέρου] *quam illa altera*, Iſaei puta pro Eumathe dicta, vnde modo locum excerptum retulerat.

Ibid. τὴν αἰτίαν] ſcil. τῆς ἀπολογίας, vel διότι ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου ἀπολογεῖται.

9. πρώτως] *ante omnia*. Sic dedi de meo pro vulgari πρῶτος.

10. ὁ τὸν μέτοικον ἐξαιρούμενος εἰς ἐλευθερίαν] apud Iſaeum. Erat ergo Eumathes inquilinus.

11. τῷ λόγῳ] apud Lyſiam puta. vid. p. 32. tomi ſecundi editionis noſtrae.

vlt. Tantum abeſt, vt ὑμῶν expungendum ducerem, vncisque includerem, vt potius non modo vncos, quibus hoc vocabulum Sylburgius ſepſerat, rurſus ſuſtulerim, ſed etiam infra [p. 596. 7.] vbi deerat, ὑμῶν ingeſſerim. Omnis enim vis ratiocinii huic vni vocabulo ineſt. Non poterat vtique non videri Athenienſibus res miranda, ſi quis ciuium ſuorum, qui pro alio nullo ciue vnquam

verba

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

verba in foro feciſſet, nunc ad dicendum pro homine peregrino, eoque Thebano, ſurgeret. Notum eſt, quo odio Thebani Athenis arſerint.

595. 3. κατηγόμην] malim κατηγόμεθα: vt verſu 5. παθόντες κατήλθομεν. Aut alias κἠ erit delendum.

6. ἅτοι] Thebani puta.

17. τερηθῆναι] Rarior inuentu conſtructio verbi περιιδεῖν cum infinitiuo. Vſus loquendi τερηθέντα poſtulabat. Aut poſſit legi μέλλοντα τερηθῆναι.

vlt. ἡδεῖα] ſic dedi de meo, pro vulgari ἰδία.

Ibid. ἡ εἰσβολή] articulum, quo vulgatae carent, e Bodl. addidi.

Ibid. καὶ δι' ἡδὲν ἄλλο μᾶλλον] ſcil. ἡδεῖά ἐστιν. *ob aliud nihil magis ſuaue, iucundum eſt hoc exordium.*

596. 6. τὸ εἰρημένον] id eſt τὴν ὑπ' ἐμοῦ παρατεθεῖσαν ἀρτίως γνώμην. locum, vel ſententiam a me modo e Lyſia recitatam.

7. ὑμῶν addidi, vt modo [ſcil. ad p. 594. vlt.] praefabar, e ſuperiori exemplo.

10. καὶ δικαίως] addidi καὶ, quod hic deerat, e ſuperiori exemplo, prout etiam Sylburgio viſum fuerat.

11. κατ' ἐμέ] ſupra [p. 593. 7.] legitur ἐν ἐμοί.

12. ὑψηλότερα γάρ ἐστι καὶ — ἀφελέσθαι] ſic correxi, auctore Sylburgio, pro vulgari ὑψηλοτέρα ἐστὶ (ſine γάρ) — ἀφελεσθαι.

597. 1. πεποιημένοις] ſic dedi, auctore Sylburgio, pro vulgari πεποιημέναις.

6. Ἀθηναίων praetuli vulgari Ἀθηναῖος, praeſertim cum Hudſonus teſtaretur, in Bodl. quoque h. l. ſic legi.

598. 1. καὶ τὸ ὡς ἄρα] articulum τό, quo vulgati carent, e Bodl. addidi.

3. Dedi ad mentem Sylburgii ἐκείνως, pro vulgari ἐκεῖνο. Sed praeterea quoque legi malim ἐκείνως γὰρ λεγόμενα μᾶλλον ἂν ἦν ἀποίητα.

9. δὲ de meo dedi, pro vulgari τε.

11. Praetuli ἀδελφιδῶν vulgari ἀδελφῶν. ἰδίων autem [quod a Bodl. abeſt] cur expungatur cauſae nil video.

12. μὴ λίαν ὥτως ἀγνοηθέντα προσχήματ' ἔχειν αἰσχρῶς, ὥστε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβλεύειν] Notabilis verborum traiectio: nam αἰσχρῶς aut cum λίαν cohaerebit, aut cum ἐπιβλεύειν. Prius ſi malis, erunt προσχήματα λίαν αἰσχρῶς ἀγνοηθέντα *praetextus, ſeu criminationes nimis turpiter peccatae*, ad verbum, h. e. *in quibus nimis turpiter peccatum ſit.* Sententia eſt: *Vellem vtique infamia nulla criminum laborare, tam vltra modum turpium.*

pen. Poſt ἐπιβλεύειν videtur δοκεῖν deeſſe.

Ibid. ἀλλ' ὃ τό γε ἓν] Hudſonus teſtatur, in Bodl. legi ἀλλ' ὅτω γε ἓν, quod parum ad rem facit. Mihi videtur ab Iſaeo profectum eſſe: ἀλλὰ τοῦτον γοῦν ἔδει, ἀδελφιδοῦν ὄντα ἐμόν — Nemo miretur, tutorem hunc, eundemque patruum pupillorum, aduerſos quos agit, modo

modo de vno pupillo, modo de pluribus, loqui. Agebat proprie cum vno, maximo natu, cui ad pubertatem adulto patruus patrimonium tradiderat. Verum huic pupillo puberi ſuaeque tutelae facto plures erant fratres. Horum fratrum, annis adhuc minorum, tutelam maior natu frater adipiſcebatur; quo fiebat, vt ſuoque fratrumque nomine in patruum ex titulo male geſtae tutelae ageret. Poſſit quoque Iſaeus ad hunc modum dediſſe videri: ἀλλ' οὐχ ὅτος γε νῦν ἔᾳ, *verum huius rei copiam mihi denegat hic*, [aduerſarius meus] ὢν ἔδει ἀδελφιδοῦν ἐμὸν ὄντα — *quem decebat, vtpote meum ex fratre nepotem* —

599. 1. ὑφ' ἡμῶν] a me meisque neceſſariis et in hac cauſa aduocatis. Erat e. c. tutori, patrimonium pupillo puberi facto tradenti, vxor, huic fratres, aut ſorores, earumque mariti, aut filii iam adulti. Hi ergo in eiusmodi cauſis amico et cognato ſuo praeſto erant, vt teſtes et aduocati. Nam eiusmodi actus, quo in numero ſunt traditiones patrimoniorum, non clam, conſcio aut nullo, aut paucis, fiebant, ſed teſtes corrogabantur quamplurimi, qui deinceps poſſent, vbi opus eſſet, in iudicio produci.

2. αὐτῶν] ſic vulgati. ego vero de meo dedi αὐτῷ, pupillo meo puta.

3. τ' ἐδόκει] ſic dedi de meo pro vulgari τε δοκῇ: Imperfectum h. l. poſtulabat inſequens παρεῖχεν: neque vſu caret, ἵνα cum imperfecto copulari.

4. σώζων] malim καὶ σώζων. E pudore atque continentia, ſi placuiſſet pupillo ea vti, duas ait exſtituras fuiſſe laudes. 1) βελτίων ἂν ἐδόκει, *futurum fuiſſet, vt pro viro bono et honeſto haberetur.* 2) χρησιμώτερον πολίτην παρεῖχεν ἂν ἑαυτόν, *ciuem ſe vobis praeſtitiſſet hoc magis frugi*, σώζων τὴν οὐσίαν καὶ πλείω ποιῶν, *ſi patrimonium ſeruaſſet atque auxiſſet parſimonia et frugalitate.*

10. ἐξω μὲν τοῦ πράγματος] ſecundum vocabulum vncis inclusi, vt amputandum. Aut certe leg. eſt ἐξω με τοῦ πρ.

14. οὐχ ἱκανὸν, etc.] vid. Lyſiae a nobis editi Tom. II. p. 18.

15. ὅσα — ἔχουσιν] ſubaudi ταῦτα ἔχειν, vel ἐσχηκέναι.

600 pen. Dedi e Sylburgii ſententia κεκαλλιλογῆσθαι, pro vulgari καλλιλογήσασθαι. Sed praeterea quoque legi malim κεκαλλιλογῆσθαι εἰς τὸ σεμνότερον.

601. 2. Poſt ἐπιβλεύειν videtur τοιοῦτον δοκεῖ, vel ſimile quid, deeſſe. ſcil. κεκαλλιλογημένον εἰς τὸ σεμνότερον.

7. τραχνώτερον] num τραγικώτερον?

pen. Ἐπειδὴ τάχιστα etc.] vid. editi a nobis Lyſiae Tom. II. p. 10.

602. 2. εὕρεμα] Bodl. εὕρημα. Sed male. Differunt iſta inter ſe. εὕρεμα eſt res derepente oblata, oportunitas ſponte ſua non quaerenti occurrens, qua tu in rem tuam, malam prae-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

praeſertim, abutaris; quam cupide amplectaris, vt qui tibi non ſperaſſes obuenturam, quo alium, inimicum tibi hominem, ſubuertas et peſſumdes, id quod h. l. conuenit. εὕρημα autem inuentum eſt, ſcite ſolerterque multa et aſſidua meditatione excogitatum: quod ab h. l. abhorret.

602. 6. Mihi videtur pro ἐπὶ leg. et hic, et paulo poſt [p. 605. 3.] in huius loci iteratione, ἄπει. quod perinde poteſt pro ſecunda perſona ſingularis imperatiui accipi, pro ἄπιθι. nam εἶ (ex ἴε factum) paſſim locorum vſurpatur pro ἴθι. aut pro ſec. perſ. ſingul. futuri, a verbo ἀπιέναι, aequipollente alteri, ἀπελεύσῃ, vel ἀποχωρήσεις, *abibis*, *discedes*. quod ſi probatur alterutrum, tum τὰ σαυτῆ cohaerebit cum λαβὼν, *habens res tuas tibi*.

7. δίκαιος δ' εἶ μοι μηδὲν] ſic dedi de meo, pro vulgari δίκαιος δ' εἰμὶ μηδὲν. *te decet, nihil mihi diſſimulare, nil me celare*.

8. ἐπειδὴ νεώτερός εἰμι τῆ συμβουλεύειν] ſubaudi αὐτὸς ἐμαυτῷ. Cernis breuitatem Lyſiacam. Alius planius et explicatius dixiſſet ad hunc ferme modum: εἰπεῖν ἅπαντα. βούλομαι γὰρ ταῦτα κοινῆσθαι τοῖς φίλοις, ἐπειδὴ νεώτερός εἰμι τῆ συμβουλεύειν αὐτὸς ἐμαυτῷ.

pen. δίαιταν] ſic dedi de meo pro vulgari διαιτᾶν. In ἐπιτρέψαι ſubauditur τῷ διαιτητῇ.

vlt. ἕως] Falſus fuit Sylburgius, [ὡς pro ἕως ſubſtituens.] Colligitur ex h. l. paulo ante, quam iſta cauſa agitaretur, legem de iure arbitrorum, vel iudicum pedaneorum, fuiſſe latam.

603. 3. εἰσάγει ex auctoritate Sylburgii et Bodl. praetuli vulgari lectioni εἰσαγαγεῖν.

5. εἰ δὲ μή] ſubaudi τοῦτο δυνατὸν ἦν ἐμοί.

7. λυπηρότατον] malim τὸ λυπηρότατον.

9. ἡδέως] In margine Bodl. legi ἴσως ἀηδὲς teſtatur Hudſonus; vnde conſtat, illius libri magnam auctoritatem non eſſe, qui aut meras, aut certe plerasque coniecturas viri docti, neſcio, an Sylburgii, exhibeat, nullas, aut certe perpaucas, lectiones e codice mſto probatae fidei hauſtas. Ego ἡδέως ſeruandum, eique αὖ addendum duco, ſed hac lege, vt cenſeatur, adhuc deeſſe ἀνιαρότατον, aut δυσχερέστατον, aut tale quid. *cupide ferri ad ſuſcipiendas et gerendas cum iis ſimultates, qui — rerum eſt omnium vna res luctuoſiſſima*. Sed vid. annotationem ad p. 606. 2.

Ibid. καὶ συνουσίας κοινὰς ποιεῖσθαι] prodit hoc καὶ, deeſſe membrum alterum iſti oppoſitum, quo facta fuiſſet mentio priuatorum quoque congreſſuum, aut commerciorum, quemadmodum publicorum hic facta fuit. Suſpicor itaque, deeſſe καὶ ἴδια συναλλάγματα, aut ἴδια συμβόλαια, aut ἰδίας διατριβάς, aut tale quidpiam; ſiue id ante καὶ τὰς κοινὰς συνουσίας ponas, ſiue poſt. Ad numerum priuatorum congreſſuum referuntur haec, cum iuuenes, aut etiam ſeniores, pauci numero, in locis vltro delectis et conditis, ad ludendum, compotandum, confabulandum, epulandum, ambulandumue, aut etiam ſeriis de rebus agendum, inter ſe conueniunt: publici autem congreſſus fiunt ab vniuerſis, in foro, in concione, in templis deorum et in epulis publicis.

603. 11. συμβάλλεται τὸ πλῆθος] articulum ex auctoritate Sylburgii addidi.

12. ἀληθῆ] malim τἀληθῆ.

vlt. Addidi δεῖν, quod vulgatis deeſt.

Ibid. δεῖν κατοκνῆσαι — τυγχάνειν] Fateor, nihil hic eſſe, quod offendere poſſit hominem ſtomachi non ſuperbi, aut quod defendi nequeat. Rurſus tamen idem haud diſſimulabo, illam tot infinitiuorum accumulationem, quorum alii ex aliis nexi et quaſi progenerati ſunt, paulo eſſe, meis quidem auribus, moleſtam et horridiuſculam. Mollietur, ni fallor, haec durities interponendo ἀλλὰ, ad hunc modum: — κατοκνῆσαι, ἀλλὰ [tacita repetitione ſubiice ἡγούμην δεῖν] δ' ὑμῶν πειρᾶσθαι —

604. 13. ἀποφαίνουσιν] Dionyſio noſtro eiusmodi in re vſitatius eſt verbum ἐπιφαίνειν.

605. 1. ἠξίουν] malim in tertia perſona ἠξίου, *ſe rogaſſe*. narrat actor, Archebiadem a ſe rogatum fuiſſe.

Ibid. κοινοὺς] malim καὶ τοὺς κοινοὺς. *vt ſecum veniret ad arbitros et ad amicos ſibi, actori, cum eo*, Archebiade, *communes*.

2. δόξῃς dedi pro vulgari δόξῃ.

3. σοι δεήσει] ſic reformaui e ſuperiori exemplo [p. 602. 5.] vulgare σε δεήσει.

7. ἑαυτῆ] ſic de meo dedi pro vulgari ἐμαυτῆ.

10. ἀνιαρώτερον] ſubaudi τῆ δέοντος, vel τῆ εἰωθότος, vel tale quid. malim tamen ἀνιαρώτατον. In codicibus mſtis Graecis terminationes comparatiuorum et ſuperlatiuorum ſigla eadem adumbrantur, vnde creberrimi errores exſtiterunt.

Ibid. λέγων e Bodleiano addidi, quo vulgatae carent; tametſi fateor, vulgatam etiam ſine iſto ſupplemento plenam et probam eſſe poſſe. Detrahat id rurſus, per me licebit, quicunque poſtmodum volet.

12. λυπεῖν] *grauare, premere cauſam ipſius, ei incommodare et obſtare*.

Ibid. τὸ δὴ πολλοὺς etc.] Bene habet h. l. vulgata.

13. ἀντιδικεῖν dedi pro vulgari

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

gari ἀδικεῖν. Saepiſſime haec duo inter ſe per errorem permutantur.

606. 2. Ex ἄν, quod libri Dionyſii h. l. plus habent, deficiens in ſuperiori exemplo, effeci ibi αὖ, [in nota puta ad p. 603. 9.] vt etiam hic aio faciendum eſſe. Poſt ἡδέως deeſſe videtur ἐκ ἂν βελοίμην, vel ἐκ ἂν δεξαίμην, aut tale quid, vt iam ſupra admonui.

3. κοινὰς] ſic exhibuit Sylburg. e cuius annotatione ad hunc locum conſtat, in quibusdam Dionyſii editionibus huius vocabuli loco legi τινὰς. quod etiam in Bodl. legi teſtatur Hudſonus.

6. ἡγεμὴν] ſic dedi e ſuperiori exemplo, [p. 603. vlt.] pro vulgari ἡγεῖμαι.

vlt. ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν] Bene habet h. l. vulgata. Multum inter ſe differunt λόγοι ἐπιδεικτικοὶ, *oſtenſionales* orationes, ad pompam et iactationem ingenii atque facundiae comparatae, quae ſunt ab huius loci ſententia prorſus alienae, et ἀποδεικτικοὶ, *demonſtratiuae*, quibus hoc agitur, vt cauſa doceatur, argumentorum certitudine et euidentia plana atque teſtata fiat, coronaeque circumſtanti aſſenſus extorqueatur. Non in illo, ſed in hoc genere Iſaeus vim ſuam protulit, cuius eloquentia non in vmbra ſcholaſtica ſe iactauit, ſed in foro ſpectata fuit. vid. p. 616. 7. multisque aliis Noſtri locis.

607. 2. κατὰ τὴν κοινότητα] *popularitatem*. idem eſt, ac ſi dixiſſet: κατὰ τὰ σχήματα, ἃ ἐστι παρὰ Λυσίᾳ κοινότερά πως καὶ δημωδέστερα. cui Lyſiacae orationis popularitati et ſimplicitati mox opponitur Iſaei ποικίλον ἐν τοῖς σχήμασι.

3. ἰδὼν εὗροι παρ' αὐτῷ] num ζητῶν εὕροι τοιαῦτα παρ' αὐτῷ? An potius πολλὰ γὰρ ἄν τις ταύτης τῆς ἰδέας εὕροι παρ' αὐτῷ.

4. Πόθεν χρὴ πιστεύεσθαι etc.] Loci initium legitur in oratione ſuper Cironis haereditate p. 71. pen. edit. Stephani, ſeu noſtrae p. 213. 1.

5. μαρτύρων] Iſaei libri vulgares dant μαρτυριῶν.

Ibid. οἶομαί γε] ſic etiam vulgares Iſaei libri recte h. l. dant pro vulgari οἴομαί τε.

7. πόθεν δέ γε ἀπιστεῖσθαι τὰς λόγους τὰς τούτων] vulgares Iſaei libri dant πόθεν ἀπιστεῖν τοῖς τούτων λόγοις.

8. φαίνομαι τοίνυν etc.] Hic locus non eſt ex illa, quam dixi, oratione, ſed ex alia ſeu hodie deperdita, ſiue, ſi ſupereſt adhuc, non ſuccurrit nunc memoriae, quaenam illa ſit. An deſunt h. l. nonnulla?

9. ἐγὼ μὲν δικῶν] particulam μὲν, quae vulgatis deeſt, e Bodl. addidi. Verum ne ſic quidem ſatis ſartum tectumque hunc locum arbitror, ſed valde vereor, ne quid adhuc ad integritatem ſententiae deſit. e. c. ἐξ εὐθείας, ſcil. γνώμης, vel δδῷ, *bona fide*, aut ὡς ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν πρέπει κάλλιστα καὶ σαφέστατα, aut ἀληθέστατα, aut δικαιότατα, aut tale quid. In ταῦτα quidem, quod prorſus non placet, odoror veſtigia aduerbii in ἑστα exeuntis. Perſpicuum enim eſt, rectam et apertam atque ſimplicem in iure agendi rationem, qua ipſe ſe ait vti, curuae et malitioſae atque callidae illi opponi, qua vti ait aduerſarium.

607. 9. τὰ πράγματα] In abrupto fragmento ecquis pro certo definiat, vtrum hoc recte habeat, an τὰς μάρτυρας ei ſufficiendum ſit, quod vtique melius conuenire ſententiae videtur.

10. λόγους] addendum videtur ψευδεῖς. tametſi me non fugit, ſed bene memini, ſimplex vocabulum λόγους de commentis et nugis vſurpari.

Ibid. καθιστὰς] ſcil. ἡμᾶς, aut τὸ πρᾶγμα.

12. ἐφρόνει et pari modo paulo poſt [verſu 13.] ἐζήτει dedi de meo pro vulgaribus φρονεῖ et ζητεῖ.

Ibid. παρακούσεσθαι dant vulgares, cui παρακρούσασθαι ſuffici volebat Sylburgius. Cuius coniecturae tametſi pondus addere videbatur Bodleiani conſenſus, teſte Hudſono, ego tamen nihilominus praeſens tempus praetuli, παρακρούεσθαι, *decipere*.

13. ταῦτα ποιεῖν] ſcil. quae modo dixerat aduerſarium factitare, ſcil. iudicum mentes mendaciis occoecare, et cauſam ad aliena, nugas et commenta detorquere.

pen. ἐν τῷ λόγῳ] ratione illa geſtae a me tutelae, quam ego pupillo cum exhibuiſſem, ille, aſpernatus eam, re prorſus non examinata, me male geſtae tutelae accuſat. Iam conſtat liquido, particulam hanc ex eadem oratione decerptam eſſe, vnde proferre exordium paulo ante p. 603. 3. coeperat. Vnde ſuſpicor, p. huius 607. v. 8. inter μεγάλη et φαίνομαι nonnulla deeſſe. Neque enim credibile eſt, Dionyſium particulas e duabus diuerſis orationibus excerptas ſic tacite, ſine tranſitu, ſine indicio, conſarcinaſſe. Sed videtur potius non commiſiſſe, vt lectorem haud admonitum ignorare pateretur, vnde inſequentia deſumta eſſent. Dixiſſet procul dubio in hanc, vel ſimilem ſententiam: ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τὴν προτέραν τῷ ἐπιτρόπῳ πρὸς τὸν ἐπιτροπευθέντα ἀπολογίαν, ὅθεν ἐξέβην. φησὶν ἓν μετὰ ταῦτα· φαίνομαι τοίνυν —

vlt. Εἰσφορὰς λογίζῃ πρὸς τόσας; etc.] Incidimus in ſalebras. Ad locum peruenimus, ſi quis

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

si quis vllus alius huius libelli est, impeditum et arduum, in quo haesitare et labi turpe non erit. Tentabo, quoad potero eniti, measque suspiciones hoc de loco, qui inprimis vexatus et perplexus est, in medio ponam. In quo si labar, id quod necesse est fieri, consequar tamen hoc, vt aliorum acumen acuam, gressusque ad veri sedes dirigam. Finge itaque, locum hunc sic ab Isaeo fuisse exaratum relictum. Exibit enim sic sententia, si non ad primigeniae formae veritatem expressa, tolerabilis tamen et tantisper probabilis. Colloquuntur inter se pupillus et tutor, ad examen rationis a tutore exhibitae considentes. Εἰσφορὰς λογίζῃ, ait pupillus. *Video, mi tutor, te in ratione tua mihi imputare contributiones, a te de meo patrimonio meoque nomine, quod ais, ad necessitates reipublicae sustentandas collatas. Recte. Sed πόσας; quot illas?* Respondet tutor: τόσας καὶ τόσας, *tot et tot numero*: simul digito demonstrans locos rationis, vbi ipsi contributiones ad aerarium reipublicae imputasset. Pergit pupillus tutorem interrogare: Κατὰ πόσον ἀργύριον εἰσενηνεγμένας; h. e. *quantae sunt singulae quaeque summae aeris, quas tu te ais meo nomine singulis quibusque pensionibus* (vel *vicibus*) *in aerarium intulisse?* Respondet tutor: κατὰ τόσον καὶ τόσον. *Tantum intuli hac pensione, tantum illa.* Rursus instat pupillus: κατὰ ποῖα [non iam πόσα, sed ποῖα] ψηφίσματα. *quaenam et qualia sunt illa senatus decreta, aut populiscita, quorum iussu et auctoritate tu illas, quas ais, pensiones pro me dependisti?* Respondet tutor: ταυτί: *haec sunt, ecce isthaec*: et simul oculis eius formulas illorum decretorum subiicit. Nondum acquiescit pupillus, certum penitus et viis, quotquot datae sunt, omnibus indagare studens, continuat adhuc vnum, quod erat reliquum, interrogare: Ταύτας [scil. τὰς εἰσφορὰς] εἰλήφασι τίνες; *Sed has contributiones quinam susceperunt? quinam sunt hi, quibus tu te ais illas pensiones numerasse? Habesne etiam auctores idoneos, qui se aiant illud aes abs te abstulisse, et in aerarium intulisse?* Satisfacit tandem tutor etiam de hoc sic respondens: οἱ καὶ ταῦτα μαρτυρήσοντες. *Iidem a me abstulerunt eas, qui hac de re iam in continenti testabuntur.* Hic tandem desinit illa fictitia pupilli cum tutore suo expostulatio, et tutor iam nunc pergit e persona mere sua loqui.

608. 3. Bene habet σκέψασθαι. res dubio vacat; nisi quod ei praeponendum est καὶ. cohaeret hoc καὶ σκέψασθαι cum praemisso ἐχρῆν [p. 607. 11.] vnde etiam reliqui infinitiui, ποιεῖν — ἐλθεῖν — ἐξετάζειν — apti sunt.

4. τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν] *numerum*, vel *multitudinem, pensionum*, h. e. quoties tutor pro pupillo ad aerarium contribuisset.

608. 5. τὰ εἰσενηνεγμένα] quantitatem cuiusque pensionis, quantum aeris quaque vice contribuisset.

Ibid. εἰ μὲν εὖ τε τῷ λόγῳ πιστεύειν] Legendum videtur εὖ εἶχε, impersonaliter, sed sic, vt subaudiatur aut τὸ πρᾶγμα, aut ὁ λόγος: *Bene si habuisset*, res puta, aut ratio a me exhibita, aut *si omnia secum bene constitissent*, τότε τῷ λόγῳ πιστεύειν, *tum demum ratione mea fidere, eique certam fidem habere.* Hudsonus hic annotauit, in Bodleiano codice inter τε et τῷ lacunam esse. Atqui nulla ibi est, sed inter εὖ et τε est. Deest, vt dixi, aut εἶχε, τότε — aut nihil aliud, praeterquam εἶχε. illud τε potest haberi pro reliquiis vocabuli εἶχε. quanquam insequens νῦν probabilem mihi facit suspicionem, etiam τότε desiderari.

6. παρασχέσθαι dedi de meo pro vulgari παράσχεσθε. Aptus est hic infinitiuus, vt alii multi in hac regione praemissi, ex ἐχρῆν. [p. 607. 11.]

7. αὐτοῖς praetuli ex auctoritate Sylburgii vulgari αὐτῆς. pupillo puta meo et aduocatis eius, vel potius, his pupillis meis, tam maiori natu, qui nunc mecum de tutela gesta expostulat, quam fratribus eius minoribus. Rationem nempe gestae tutelae tutor exhibuerat, non pro vno solummodo, sed pro omnibus vna gestae. Pupillus enim puber factus a tutore totum patrimonium sibi traditum suscipiebat, vnaque tutelam fratrum natu minorum.

10. παρὰ τούτῳ] non Lysia, sed Isaeo.

11. οὐκ ἂν σὺ μισθοφορὰν etc.] Vtinam vbique locorum tam facili negotio et tanta cum certitudine nobis liceret Oedipi partes agere, [quod Sylburgius facile ac tuto fieri hic posse negat] atque hic licet, si quid huic loco mendarum adhaesit, id impressorum Demosthenis exemplarium ope abstergere. Legitur enim hic locus in calce tertiae Olynthiacarum. In vulgaribus Dionysii libris olim sic legebatur: οὐκ ἂν σοι μισθοφορὰν λέγει φήσεις. ne reliquas mendas commemorem, quas pariter, atque hanc, sustuli.

609. 4. κρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων] subiice tacitus e praemissis repetitum βελτίων εἶ, (pro ἔσῃ) *eris vir fortis et bonus, si militia fungaris.*

7. παραλαμβάνων] vulgatis in libris Demosthenicis legitur παραλαμβανέτω: vnde facile fuisset lectionem h. l. mutare et ad hanc normam reformare; quia tamen vulgata lectio librorum Demosthenis vitiosa esse, et haec lectio Dionysiana lectorem paulo attentum et subtilem in-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ductura in vestigia veri videbatur, ideo reliqui eam, qualem repereram, admonens vna, videri post ὠφελεῖ addendum esse ὠφελήσει. *qui nunc, accipiens stipendia ad certum modum ordinemque haud adstricta, sine fructu ad rempublicam redeunte ea percipit, is, eadem ferens certis et aequalibus pensionibus, patriae proderit, vsum sui praestabit, fructum eorum reipublicae referet vberem.*

609. 9. πλήν τι μικρὸν] sic refinxi e vulgaribus Demosthenis exemplis. Libri Dionysiani hic dabant πλήν τι μικρῷ: vnde colligas, si satis tuto licet, Dionysium in suis codicibus Demosthenicis habuisse πλήν τινι μικρῷ, quod etiam non sit contemnendum: id est πλὴν ἐν τινι μικρῷ.

12. ἐκεῖνα δὲ etc.] Redit nunc Dionysius a Demosthene ad Isaeum, cuius sunt insequentia, non ex eadem illa tutoris oratione, vnde superiora erant, petita, sed ex alia. Quasi dixisset ἐκεῖνα δὲ τῷ Ἰσαίῳ κατὰ συγγραφὴν ἐστι λεγόμενα. Respondent haec istis praemissis p. 608. 8. ταυτὶ μὲν διαλελυμένα.

14. συντίθεσθαι] malim συντεθεῖσθαι in perfecto passiui.

vlt. ὃ παρεχόμενος αὐτῶν μάρτυρας ὄφλοι] Quamuis dura et implicata dictio, non ideo tamen vitiosa est, sed perinde habenda, atque si dixisset: ὃ παρεχόμενος τῷ ὄφλοι ἡμῖν ταῦτα μάρτυρας τοὺς αὐτούς, ὧν ἐναντίων ἡμῖν ἀποδῶναι φησίν. *non praestans testes, qui testarentur, ipsum isthaec nobis dependisse.* ὄφλοι hic accipi debet pro τῷ ὄφλοι, vel pro ὅτι ὤφλε.

610. 1. φησὶν] Bodl. φασὶν. male.

2. ὡς] malim ὑμᾶς.

Ibid. πιστεύειν] adde δεῖν. Constructio haec est: προσποιεῖται [id est εἰρωνεύεται, simulat se bona fide postulare, seu personam ipse sibi imponit censentis, vel vult videri credere id, quod ne ipse quidem credit, sed conscius ipse sibi est, se absurda et iniqua postulare] ὑμᾶς ἐκείνοις πιστεύειν δεῖν, *vos oportere magis illis credere.*

Ibid. ὡς ἀποδεδώκασιν ἡμῖν] id est τοῖς φάσκουσιν, ὅτι ἀποδεδώκασιν ἡμῖν. *magis illis credere, aientibus, se nobis illa reddidisse.* Pluralis ille designat reum, ab actore de nomine non persoluto accusatum, vnaque testes et aduocatos, aientes, illud aes persolutum fuisse, quod minus fuisset.

3. ἢ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀπειλήφαμεν] *quam nobis credere, negantibus, nos illud aes accepisse.* Pronomen ἡμῖν de meo addidi, quo vulgatae carent. *nobis*, h. e. mihi actori, aes illud reposcenti, meisque aduocatis.

610. 4.

610. 4. ἀποστερῆν] Sylburgius ἀποστερεῖν suspicabatur: verum hilum non proficit. In coeno nihil eo minus haerebimus. Causa haec nobis obscura cum sit, admodum erit lubricum per coniecturas hic loci procedere. Quia tamen aliter res geri nequit, age contendamus aliquam saltim tolerabilem, neque abhorrentem sententiam e verbis truncatis elicere. Quid si ergo fingatur Isaeus ad hunc modum scriptum reliquisse: πᾶσι φανερόν, ὡς ἔοικε, τοῖς εἰδόσι τὸν τούτων πατέρα, ἀποστερῆντα ἡμᾶς, ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι ἡμῖν ἑκόντες οὐκ ἂν ἀπέδοσαν. ἀτιμωθέντος δὲ, εἰσπράττεσθαι ὅτως ἔχοντας (in accusatiuo) οὐκ ἂν ἠδυνήθημεν. *Liquidum et planum est omnibus, qui norunt, patrem eorum nobis debita non soluisse tum, cum adhuc statum ciuilem iueretur, his ergo, qui hoc norunt, perspicuum, ni fallor, est, eos tum temporis debita non facile fuisse nobis vltro reddituros. Post patrem vero capite minutum non facile potuisse nomen nostrum exigi, vt in ista eorum tam misera conditione.* Alius aliquis sic ferme enunciasset, vt minus rotunde, ita rursus multo planius: ὅσοι τὸν τούτων πατέρα ἴσασιν, ὅτοι ἴσασιν αὐτὸν ἡμᾶς τὰ ἡμέτερα ἀποστερῆντα, καίτοι ἔτι ὄντα ἐπίτιμον, ὅτε ἀποδιδόναι αὐτὰ ἐδύνατο. τότε ὦν εἰ ἤλθομεν εἰσπραξόμενοι τὰ χρέα, εἰκός ἐστι καὶ φανερὸν πᾶσιν, ὅτι τότε οὐκ ἂν ἑκόντες ἀπέδοσαν, ἀλλ' ἀναγκασθέντες, εἴ γε τοῦτο καὶ τότε ἐποίουν. Μετὰ ταῦτα ἠτιμώθη ὁ τούτων πατὴρ, καὶ ὅτως εἰς ἀπορίαν κατέστησαν. οὐκ ἦν ἠδύναντο, ἄποροι ὄντες, ἡμῖν ἀποδιδόναι, οὐδ' εἰ ἐβιάζοντο. πῶς ἂν εἰκὸς, ὃ φασιν, ἀληθὲς εἶναι. φάσκουσι γὰρ, ἀτιμωθέντος τοῦ πατρὸς, αὐτοὶ ἀπορούμενοι, καὶ ὅτως ἔχοντες, ὡς αὐτοὺς ἔχοντας ὁρᾶτε, ἡμῖν ἀποδοῦναι, ἃ δυνάμενοι. ἀλλὰ γὰρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, ὅτι οὐκ ἂν ἠδυνήθημεν εἰσπράξασθαι ἀνθρώπους ὅτως ἔχοντας. *Florentes adhuc rebus secundis nolebant nobis satisfacere; postmodum, rebus ipsorum euersis et pessumdatis, non poterant, etiamsi vel maxime voluissent. Ergo nunquam nobis satisfecerunt de nomine nostro. Ergo mentiuntur aientes, se nostra nobis reddidisse eo tempore, quo reddere non poterant.* Post haec chartis mandata, relegens iterum Isaei locum, velut e crapula euigilans et resipiscens, deprehendo, procellam hanc, ingentem et horribilem visam, minimo motu sedari posse, duabus literulis addendis, et vna mutanda; scil. ἀποστερῆντα exarando, et ἔχοντος in genitiuo singulari, et ὅτι cum ὅτε mutando. Et ad hunc modum reformaui vulgatam, quae diu me antehac torserat; vt nunc mirer ipse, qui factum sit, vt citius non cernerem. Vulgata sic habet: ἔοικε τὸν τούτῳ πατέρα ἀποστερεῖν ὄντα ἐπίτιμον· ὅτι ἡμῖν ἑκόντες οὐκ ἂν ἀπέδοσαν εἰσπράξασθαι, ὅτως ἔχοντες οὐκ ἂν ἠδυνήθημεν. Nemo miretur, post τούτῳ sequi ἀπέδοσαν et ἑκόντες, neque ideo suspicetur, τούτων esse legendum. Probarem ipse

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

τούτων, si libri darent, et referrem ad reum, eiusque fratres. verum τούτω bene habet. Reum designat, a quo actor nomen hoc reposcit. In ἑκόντες ἀπέδοσαν autem subauditur cum eius patre vna mater quoque, et ipse reus, et eius fratres atque necessarii. ἔχοντος autem redit ad patrem. τῷ πατρὸς οὕτως ἔχοντος, id est ἀτιμωθέντος καὶ πενομένου. εἰσπράξασθαι cohaeret cum τὸν πατέρα. Superius a me scripta, quae nunc non probo, cum possent vna litura obliterari, et notitiae hominum subduci, seruanda tamen nihilominus duxi, quo essent aliis documento. Discatur enim inde, quam saepe minuta nubecula luminibus veritatis criticae officiat, animumque dubiis aliis ex aliis vexatum et iactatum teneat; tum a casu fortuito et repentino lucem veri emicare, aut etiam contentione meditationis nubeculas discuti; denique mentem humanam gradibus quasi ad veri sedes indagandas procedere. Sed desino tandem: copiosior enim fui, quam decebat. Succurrit tamen adhuc alia huius loci emendandi ratio, quam iudicio lectorum submittere iuuat. Quid si sic legatur: φανερὸν ὡς ἔοικε τοῖς εἰδόσι τὸν τούτου πατέρα ἀποστερῆντα, ὄντα ἐπίτιμον, ὅτι, οὐ ἡμῖν ἂν ἐκόντες ἀπέδοσαν, εἰσπράξασθαι τούτους οὕτως ἔχοντας (in accusat. plur.) ἂν ἂν ἠδυνήθημεν. Et haec ratio mihi nunc magis etiam, quam illa altera paulo ante proposita arridet. Sed manum tandem aliquando de tabula.

610 8. Εἶτ' οἴεσθε, εἰ οὖ μὲν] expunxi εἰ, quod h. l. in vulgatis ante articulum legitur, ex auctoritate vulgarium Demosthenis librorum, penes quem hic locus, p. 673. edit. Morell. [seu p. 113. pen. edit. Lipsi.] legitur.

10. τούτους μὲν] sic emendaui ex illo Demosthenis loco vulgarem lectionem τοὺς μέν.

11. πολεμῆσαι] libri Demosthenis dant πολεμήσειν.

13. Dedi de meo καταλελειτουργηκότι. Sed supersunt in hoc loco, quem intricatissimum reddit accumulatio participiorum et constructionum Atticarum perquam contortarum et perplexarum, adhuc alia, quibus enodandis, si potero, semel hac vna opera defungar. Constructio haec est: ὅτοι ἐκώλυσάν με ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν, λαχόντες [id est διὰ τὸ λαγχάνειν] ἐμοὶ τηλικαύτην δίκην, ᾧ προσῆκεν, ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις, ἔχειν πάντα τὰ ὑπάρχοντα τούτῳ, ὃς πάντα μὲν τἄλλα, τὰ, ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων, αὐτῷ ὄντα καταλελειτούργηκεν, εἰ δὲ δανείζεσθαι ἐζήτει, ἐκ ἂν εὗρε τὸν ἐπ' αὐτοῖς πλέον τι δανείσοντα. *Hi tanta lite comparanda obstiterunt mihi, quo minus reparare labes bonorum possem, quanquam decebat, me, si mercedes annuas horum bonorum dependissem, sine controuersia cuncta habere et tenere bona eius, qui, cum fungendis muneribus omnia absumsisset, quae ei praeter fundos oppigneratos erant, si voluisset, adhuc aliam pecuniam mutuaticiam suscipere, neminem facile fuisset reperturus, qui pecuniam ei sub foenoris conditione crederet.* Haec si est oratoris sententia, quae esse vtique videtur, nihil aliud in hoc loco impeditum, aut vitiosum, superest, quam vnicum illud μέν, [p. 611. 1.] cui marte meo με suffeci. ᾧ [p. 610. 12.] cohaeret cum ἔδωκεν, [versu 14.] et ἀποδεδωκότι [ibid.] cum ἐμοὶ. [versu pen.] In ἔχειν [ibid.] subauditur τὰ τούτου πάντα.

611. 9. ποιῶν] ferri potest, vt aptum ex ἐστὶ. [versu 8.] ποιῶν ἐστι valere potest idem, atque ποιεῖ. mallem tamen hoc. *nil facit extra artem.* h. e. nullam relinquit intactam et non tentatam sibi machinam strophamue earum omnium, quas habet ars rhetorica. quibuscunque armis ea pugnat et ferit, iis omnibus omnino vtitur Isaeus. quibuscunque artificiis eloquentia forensis assensum extorquet, ea Isaeus omnia ita amplectitur, vt nullum eorum sibi faciat reliquum, et praeteruisum, aut insuper habitum.

12. πρὸς ἀνεγνωκότας τὸν ἄνδρα ὁ λόγος] sic correxi de meo vulgarem lectionem πρὸς ἀνεγνωκότας τὸν λόγον ἄνδρας. *oratio mea erit breuis et summaria*, h. e. summa rerum capita perstringens, *vtpote tendens ad homines, qui virum*, h. e Isaei orationes, *legerunt.* vid. p. 615. 6.

14. τοτὲ et hic, et p. 612. 2. dedi pro vulgari τότε.

15. προλαμβανούσας] *praecipientes, occupantes.* Sic dedi de meo, pro vulgari προκαταλαμβανούσας. vid. p. 613. 9.

612. 2. Vulgarem lectionem αὐτοῖς τὰ κεφάλαια correxi de meo sic, vt inde efficerem αὐτὰς εἰς τὰ κεφάλαια. *eas*, nempe τὰς διηγήσεις, enarrationes rerum gestarum, *diuidens in certa quaedam capita*, vel *certos locos.*

3. παρατιθεὶς] oratio si sibi constare, h. e. si participium hoc priori μερίσας [versu 2.] respondere quoad tempus debet, legendum erit παραθεὶς in aoristo. Non bene conuenit in eadem constructione praesenti cum aoristo.

9. τούτοις, quod Sylburgius recte malebat, in Bodleiano quoque legi cum testaretur Hudsonus, praetuli vulgari lectioni τούτων.

pen. δεδοικὼς, παρ' ὅσα — dedi de meo, quod idem est, atque καθ' ὅσον — *secundum ea certe, quae mihi quidem vera videntur esse.* Verum si est, quod Hudsonus testatur, de quo cur dubitetur, causae nil video, coniecturam Sylburgianam in Bodleiano libro legi, constat iam perspicue, id quod iam dudum ante suspicatus fueram, quam ad hunc locum deferrer legendo, codicem illum interpolatum ex

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

exemplo Sylburgiano, cum in ea coniecturae legantur Sylburgianae, interdum perſpicue falſae.

613. 1. αἵ τε πίτυες] aut τε locum non ſuum obtinet, aut ante haec vocabula deeſt parum quid. Si poſterius hoc probatur, legendum erit: — ὁ λόγος, ὃ [vel ὡς] καὶ πολλάκις συμβαίνει. ſin autem haec coniectura repudietur, τε erit in verſum 2. transferendum, et ſic legendum: καὶ πολλάκις αἱ πίτυες — πολλοί τε καὶ περὶ πολλῶν — Ego vero priorem rationem praehabebo.

3. μὴ συνταράξωσι] pendet hoc e praemiſſo δεδοικώς [p. 612. pen.]

8. Bene habet vulgata, τότε δέ, *tunc autem*. h. e. in eiuſmodi loco, cum id agit Iſaeus, cum hunc inſtituit modum tractationis.

10. πιστοτέρας αὐτάς] ſcil. τὰς διηγήσεις. Sed videtur aut ἕτω πιστοτέρας αὐτὰς legendum eſſe, aut πιστοτέρας ἕτως αὐτάς. *ſperans, hac ratione ſe effecturum, vt narrationes rerum geſtarum ſibi fiant credibiliores.*

11. λύσει] Henr. Valeſium ad Harpocrat. p. 140. emendaſſe κλήσει cum me Hudſonus admonuiſſet, nullus dubitaui emendationem eius vulgari lectioni praeferre. vid. paulo poſt, [verſu 15.] παραγράφεται τὴν κλῆσιν. vnde conſtat, voc. κλῆσις interdum quoque, tametſi fateor, id rarius fieri, pro προσκλήσει [ſcil. πρὸς τὰς δικαστάς] vſurpari.

13. προσκαλεῖται] Rectius προκαλεῖται legi, res tam liquida mihi non videtur, atque viſa fuit Sylburgio, et loci ab eo prolati aut nil probant, (illius quidem, quem e p. 614. 11. excitauit, alia ratio eſt, et huc nil pertinet) aut ei repugnant. vid. annotationem noſtram ad p. 617. 5. Ego προσκαλεῖται tantiſper tenebo, praeſertim cum κλῆσιν inſequatur, [verſu 15.] quod cum idem ſignificare poſſit, atque πρόσκλησιν, tum nequit idem ſignificare, atque πρόκλησιν.

14. ἐμφανῶν de meo dedi, pro vulgari ἐμφανῆ.

614. 4. καὶ ταῦτα] Videtur mihi legendum καὶ μετὰ ταῦτα. primum expoſuerat Iſaeus illa oratione vniuerſum iuris Attici titulum de haereditatibus, deinde ſtrictius, vel in ſpecie, vt vulgo vſurpant, tractauerat illum locum, donec lis de haereditate nondum diſceptata ſit, nemini licere eam ſibi vindicare, ſed ſequeſtrandam eam eſſe.

Ibid. τὸ μέρος non eſt aduerbiale, ſed idem valet, atque τοῦτο τὸ μέρος, vel τοῦτον τὸν τόπον. qui locus autem is ſit, ipſe ſtatim ſubiicit, ſcil. ὡς ὁ δεῖ τὸν ἐπίδικον κρατεῖσθαι κλῆρον etc.

614. 6. ὅτε] Suſpicioni locus eſt legendum eſſe ὁπότε.

12. τεκμηρίοις] malim καὶ τεκμηρίοις.

615. 1. Locum hunc, partim Sylburgii, partim meo marte, ſic correxi: τῷ μὴ πάντα, [ſubaudi a communi εἰρῆσθαι e praemiſſis, aut λέγεσθαι ex inſequentibus] μηδ' ἂν ὡς φύσιν εἶχε — In poſtremis his cernitur vocabulorum traiectio, quorum ordo naturae rerum et vſui loquendi conuenientior fuiſſet hic: μηδ' ὡς ἂν φύσιν εἶχε.

3. μὴ μετρίως] ſubaudi e proximo λέγεσθαι. Appellat autem μετρίαν λέξιν illud genus orationis, quo homines vtuntur, non illi quidem literati, neque εἰς κάλλος εἰπεῖν δεδιδαγμένοι, ad orationis exquiſitam et exaſciatam elegantiam eruditi, verumtamen rurſus non ita populariter et impolite loquentes, vt baiuli, ſed vt homines medii cuiusdam mundioris ordinis.

5. περὶ πασῶν] redit ad τὰς διηγήσεις. [p. 614. 14.]

10. περὶ] malim καὶ περὶ. *etiam hac de forma:* vt ſcil. de aliis quoque iam ante fecerat.

11. Poſt οἶομαι videtur κἀν ταῦθα deeſſe. *etiam hic, etiam hac in re:* in modo puta res geſtas enarrandi.

12. ἄν τις] Annotatio Sylburgii, pro ἂν legendum videri ἤν, leuicula eſt. ἄν iterari ecquem tandem fugit? Ego equidem vulgata hoc loco non offendor. Si quid tamen Sylburgio hic tribuendum ſit, quod cuiusque arbitrio permitto, poſſit ἤν cum ἄν copulari, ad hunc modum: τῇ Λυσίᾳ μὲν ἤν ἄν τις.

vlt. αὐτῆς] aut εὐθύς, aut ἄντικρυς, malim. *prorſus, ſine controuerſia.* aut potius αὐτήν.

616. 1. τἀναντίον ἂν παθεῖν] Repete tacite οἶομαι. [e p. 615. 11.] *videtur mihi paſſurus eſſe.* Sed quodnam eſt illud contrarium? Statim ſubiicit μηδὲν ὑπολαβεῖν — *vt nempe opinetur, nihil* —

2. ἀπραγματεύτως dedi de meo, pro vulgari αὐτοπραγματεύτως.

5. μὲν ἂν καὶ τὰ ψευδῆ dedi de meo, pro vulgari μὲν ἂν καταψευδῆ.

Ibid. πιστεύσειν dedi de meo, pro vulgari πίστευσιεν, ob inſequens προσέξειν. [verſu 6.] apti ſunt hi infinitiui ex eodem οἶομαι, [p. 615. 11.] vnde παθεῖν quoque [verſu 1.] pendet, item ὑπολαβεῖν. [ibid.]

6. μηδ' ἂν] Bodl. μηδὲν ἄν. male.

Ibid. προσέξειν, quod Sylburgio ſuſpectum erat, ſed ſine cauſa, vitio caret: modo tenea-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

neatur id, de quo modo admonebam, niti id praemisso οἶομαι. [p. 615. 11.]

616. 7. Obsecutus sum, vt par erat, Sylburgio, recta monenti. [scil. pro ἐπιδεικτικοῖς legendum videri ἀποδεικτικοῖς.] vid. ad p. 606. vlt. dicta.

11. τὰ πάθη ποιεῖν γενικώτερα] Locum hunc tria suspectum faciunt. 1) iteratio vocabuli ποιεῖν, cui parci poterat, vt modo praemisso. Facili negotio poterat subaudiri. 2) cum recte dicatur τὰ πράγματα ποιεῖν δεινότερα, *res oratione facere atrociores*, minus tamen recte dicetur τὰ πάθη ποιεῖν. melius conueniret ἐμποιεῖν. Affectus, seu perturbationes animi, non ποιοῦντα, sed ἐμποιοῦντα, *iniiciuntur*. 3) πάθη γενικώτερα abhorrent ab hoc loco, quo non affectus generaliores opponuntur τοῖς εἰδικωτέροις, specialioribus, sed sententia postulat γενναιότερα, aut νεανικώτερα, fortiores, trobustiores acriores, violentiores, affectus. Quid si ergo statuamus legendum esse: καὶ τὰ πάθη ἐμποιεῖν γενναιότερα, aut νεανικώτερα.

12. οὐχ ἥττον] subaudi ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις.

vlt. ἀσφάλειαν] Ambigebat Sylburgius, vtrum hoc vocabulum seruandum censeret, an ἀφέλειαν εἰ sufficiendum. Anceps vtique haec est quaestio, et arduum iudicium. Est vtrique lectioni sua laus, suum pondus. Consultius tamen sine dubio est, in re dubia nil moueri.

Ibid. Post ἄλλων addendum videtur καὶ πολλῶν.

617. 1. τῶν γραφέντων] videtur ὄντως, vel ἀληθῶς, interponendum. Ferebantur enim multae spuriae.

2. εἰ δέ τι] hoc malim, quam vulgatum εἰ δ' ἔτι.

3. ποιήσω καὶ τοῦτο] h. e. χρήσομαι παραδείγματί τινι, *proponam aliquod exemplum.*

5. προσκαλεῖται] non hic modo, sed etiam paulo post versu 11. et iterum v. vlt. sibilantem literam, quae a vulgatis aberat, periculo meo ingessi. προσκαλεῖσθαι ab his locis alienum (differunt enim quoad sententiam haec duo vocabula multum inter se) significat sponsionem alicui deferre, προσκαλεῖσθαι autem, quod horum locorum sententia postulat, in ius citare, diem dicere, significat.

7. ἐγράφη γάρ δή τις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων νόμος] Res mira et inaudita, γραφῆναι νόμον ὑπὸ τοῦ δήμου. Populus legem non γράφει, sed τίθεται. Auctor enim legis, qui eam rogat, γράφει, non τίθεται. Multum inter se distant γράφειν νόμον et τίθεσθαι: qui legem populo proponit, laudat, commendat, ei auctor scisendi fit, is γράφει: populus vero, cum ferentis oratione adductus eam sancit, et ratam esse iubet, atque tabulis publicis inferri, τίθεται. Aut ergo dicendus erit Dionysius in vsu vocabulorum proprio et rituali errasse, aut potius legendum: ἐγράφη γάρ δή τις ὑπό τοῦ τῶν Ἀθηναίων νόμος. *Scripta fuerat lex ab Athenienſium neſcio quo.*

617. 11. καὶ ἐὰν τὸ δεύτερον ἐξελεγχθῶσι] scil. παρεγγεγραμμένοι, καὶ μὴ ὡς ἀληθῶς ὄντες ἀσοὶ ἐξ ἀστῶν.

618. 1. Post τόνδε videtur ἔτω addendum, aut alias illi τόνδε sufficiendum esse τῇδε, *hac ratione.*

Ibid. προείρηται μὲν δή etc.] Significat Dionysius, Isaeum in huius orationis exordio rem gestam ex ordine prius enarrauisse, quam ad causae per testimonia argumentorumque reliquorum locos comprobationem accederet.

2. ταῦτ' ἀκριβῶς] interponendum videtur αὐτῷ. Isaeo puta.

5. πάντ' ἀκριβῶς] malim πάνυ ἀκριβῶς, aut, si malis, παντακριβῶς, vno vocabulo, vt sunt adiectiua et aduerbia a παντ exordientia, et quorum partem primam πάντα efficit, vt v. c. παντάγαθος.

619. 3. ἔτι γὰρ αὐτῷ ἱκανὸς καὶ —] Sic exhibent hunc locum vulgatae. Ego vero ad hunc modum farsi, correxi et distinxi: ἔτι γὰρ αὐτῷ βίος ἱκανὸς, καὶ — Est enim ei [patri nostro] victus idoneus, et praeterea hi testes confirmarunt, patrem nostrum aluisse hunc fratrem nostrum, pro quo contendimus.

4. ὑμῖν bene habet, et, si quid mutandum sit, quod nego esse, malim ἐν ὑμῖν, *coram vobis.*

5. ἀσκῶν] tantum absum, vt reprehendam hoc vocabulum, vt laudem potius, tametsi hac in re διδάσκων sit vsitatius. vid. p. 168. 5. Vol. VII. Oratorum nostrorum.

11. καὶ γὰρ δὴ — γένοιτ' ἂν ὕστερον] subaudi εἰ τότ' νῦν τὰ ψευδῆ μαρτυροῦμι, vel ἐμαρτύρουν. *ſi, poſtquam nunc eſſem teſtatus, hunc eſſe fratrem meum, falſoque id eſſem teſtatus, deinde inciderent eiusmodi tempora, vbi mea intereſſet, negare, hunc eſſe fratrem meum, tum non liceret mihi id facere.*

13. ὑμῶν τὴν φωνήν] num ὑμῶν ἐμοῦ δὲ τὴν φωνήν? *nemo veſtrum toleraturus ſit meam ne vocem quidem, nedum vt contentionem meam probet, eamue ſecundet.*

pen. εἰ νῦν μὲν] primam particulam, qua vulgatae carent, addidi auctore Sylburgio.

619.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

619. pen. μαρτυρῶ] Sylburgius legi malebat μαρτυροίην ob mox insequens φαινείμην. [v. vlt.] Possit quoque legi: μαρτυροῖμι, ὡς ἔστιν. item μαρτυροῖμι, ὥσπερ καὶ μαρτυρῶ, ὡς ἔστιν — Nec non, quod paene malim, εἰ νῦν μὲν ἀπέλθοιμι ὑπόδικον ἐμαυτὸν καθιστῶς, μαρτυρῶν, in participio, id est διὰ τῦ μαρτυρεῖν. Aut denique nihil aliud videri possit mutandum, praeterquam μαρτυρῶ cum participio μαρτυρῶν. quod si fiat, tum φαινοίμην ex insequentibus tacita mente sit huc reuocandum et subaudiendum pone εἰ νῦν μὲν — quae ratio tametsi paulo durior et insolentior videri queat, nescio tamen, an sint futuri haud pauci, quibus probetur.

620. 7. οἱ πρόγονοι] vulgatae dant οἱ πρόγονοι in genere masculino: ego satius duxi, masculino οἱ foemininum οἱ sufficere, quod et filiabus, de quibus agitur, et praemisso ἀλλήλαις videretur conuenientius.

10. εἶασαν καὶ ἐπέτρεψαν] Estne futurus, cui haec tautologia probetur? estne, cui ab Isaeo ipso profecta videatur? vbi locorum exempla prostant horum duum verborum, ἐᾶν et ἐπιτρέπειν, inter se sic copulatorum, vt hic sunt? ergone καὶ ἐπέτρεψαν amputanda sunt? an potius legendum erit: εἶασαν; ἢ καὶ μᾶλλον ἂν ἀπέτρεψαν; *an potius eos etiam dehortaturae fuisse videntur?* An sic leg. εἶασαν, ἀλλὰ καὶ ἀπέτρεψαν, aliquanto breuius?

11. ὁ θεῖος] et articulus ὁ, et insequens participium ὤν, [v. 12.] produnt, pone articulum deesse nomen viri.

Ibid. πρὸς μητρὸς ἡμῖν ὤν, τύτῳ δὲ ὐδὲν προσήκων] id est, τῆς ἡμετέρας μὲν ὅσης μητρὸς, ὐδαμῶς δὲ τύτυ. a parte matris, eius puta, quae nos peperit, fratres natu maiores, non hunc, fratrem nostrum natu minorem, a parte patris quidem fratrem, non autem a parte matris item. Vsi enim patre cum simus eodem nos omnes fratres, matribus tamen vsi sumus diuersis.

15. εἰσποιῦμεν hoc loco dant vulgatae, cuius in locum suffici aut εἰσποιοῖμεν, aut εἰσεποιῦμεν, auctor est Sylburgius. Ego posterius praetuli.

16. πῶς ἄν τις] primum vocabulum, quo vulgatae carent, e Bodleiani margine recepi, in quem id coniectura viri docti, nescio cuius, coniecerat. Bene enim sententiae conuenit, quae sine eo constare sibi nequit.

Ibid. ὑμῶν dedi, auctore Sylburgio, pro vulgari ἡμῶν.

621. 1. εἶτα δ' dedi, eodem Sylburgio auctore, pro vulgari εἰ τάδ'.

2 ἡμᾶς, ἅπαντα μεμαρτ.] si quis ἅπαντες malit, negat Sylburgius, se multum refragaturum. Ego ἡμᾶς ἅπαντας, in accusatiuo, et sine commate, quod in vulgatis interiacet, praetuli. possit quoque ἡμῶν ἅπαντα probari.

621. 4. κἂν tuebor aduersus Sylburgium, suspicantem, γ' ἂν aptius esse futurum.

5. ἔχοιεν ἐπιδεῖξαι vulgatae dant vitiose. correxi de meo ἔχοι ἂν ἐπιδεῖξαι. nam de vno modo agitur, aduersariorum omnium, quos actor sibi ait esse, vel constantissimo et grauissimo.

7. ἄλλο τι] Bene hoc habet, tametsi Bodleianus ἄλλοθεν dat, cuius codicis fides penes me quidem admodum subiecta est, vt quem constet coniecturis Sylburgianis scatere. Non hic latet vitium, sed in eo, quod ἐρεῖν deest post αὐτὸν. Sic enim legendum est: ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶμαι ἄλλο τι ἂν αὐτὸν ἐρεῖν. *ego enim non arbitror, eum aliud quicquam pro se dicturum, neque confirmandae suae ingenuitatis documentum aliud prodituram esse, quam hoc, vt* —

8. ἀσὴ et hic, et aliquoties deinceps, vt p. 622. 6. et 13. suffeci pronomini αὐτὸς, quod vulgatae dabant.

Ibid. καὶ ὁ πατὴρ] subaudi ἦν. natu ciuis Athenensis.

9. αὐτῷ] aut αὐτῷ, cum aspero, legendum est, aut, quod equidem malim, αὐτῶν: istorum, quae in eiusmodi loco sit dicturus: vt ad ταῦτα referatur. Is certe loquendi mos est Atticis oratoribus.

10. οἵτοι] hi municipales, iidemque aduersarii nostri.

11. μαρτυρῦσι] subaudi αὐτοῖς. si qui eorum ipsis testentur.

vlt. καὶ τῷ ἀδελφῷ] subaudi ἐμῷ. *fratri meo.* Legendum forte sit: καὶ τῷ ἀδελφῷ, καὶ τῷ πρὸς μητρὸς θείῳ, καὶ τοῖς ἀνδράσι τῶν ἀδελφῶν, καὶ τοῖς φράτορσι. Consentaneum enim est, in recapitulatione testium neminem eorum praeteriri, qui superius essent producti.

622. 2. ὐδὲν ὐδενὶ] sic vulgatae. primum horum duum vocabulorum in duo distraxi, ὐδ' ἐν, *nulla in re. cum nullo modo, nullo titulo, huius rei causa in ius vocentur.*

3. ἕνεκα ποιῦσιν] videtur ταῦτα esse interponendum.

11. ἄριστον] ex hoc vocabulo, quod vnum dant vulgatae, duo ἄριστα τὸν effeci de meo.

Ibid. γινώσκειν] sic emendauit Sylburgius vitium exemplaris, vt vsurpat, h. e. editionis primigeniae, a Roberto Stephano proditae.

Ibid. καὶ τότε] subaudi e proximo ἐβούλετο.

622. 12.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

622. 12. ἦ μήν] sic correxi ἡμῶν vitiosum ad mentem Sylburgii, et hic, et paulo post p. 623. 1.

623. 5. ταῦτα] subaudi ἃ λέγουσι περὶ Εὐφιλήτου.

8. ἐπὶ τῶν διαιτητῶν] subaudi τότε παρειχόμεθα. *et tunc producebamus, coram arbitris*, cum haec res adhuc in manu arbitrorum versaretur, antequam ad forum vestrum, iudices, deferretur.

15. διαιτῶσι μέγιστα σημεῖα] addendum vtique est ταῦτα, siue pone primum horum vocabulorum, siue pone secundum, siue pone tertium.

16. ἀμφότεροι] Fuerunt ergo duo arbitri in hac causa versati. *ambo* ait, tam superior ille, qui vita defunctus est, quam qui adhuc supereſt. Pro λάβετε malim in singulari λάβε, tu, scriba.

pen. Post τὴν μαρτυρίαν addidi de meo titulum Μαρτυρία. et nunc reperio, in Bodleiano quoque h. l. hunc titulum legi.

vlt. ὤφλον suffeci, vt debebam, in locum vulgaris ὤφειλον, negans, illa duo vocabula idem significare, aut inter se permutari.

624. 1. ὅτοι μετὰ ταῦτα ἔφησαν εἶναι σημεῖον] Primo et secundo vocabulo interponendum videtur μέγα, quod cohaerebit cum σημεῖον. Post ἔφησαν addendum videtur ἂν. *dicturi, iactaturi postmodum fuisse videntur, magnum et validum hoc esse argumentum, si arbitri hunc Euphiletum damnassent et reprobassent, quo ex argumento constet, hunc Euphiletum Hegesippi filium non esse.* Verum illud μετὰ ταῦτα, *postmodum*, quid sibi vult? scil. post dictam ab arbitris sententiam, si hi arbitri Euphiletum negassent Hegesippi filium esse. Aut saltim μετὰ cum μέγα est commutandum.

3. αὐτῶν] Fallitur vir optimus, [Sylburgius, rectius αὐτῇ legi asserens.] vulgata αὐτῶν bene habet. *si eos*, municipales Euphileti, *absoluissent, et secundum eos causam dedissent*, h. e. quod consequitur, *si Euphiletum* damnassent. Huius enim municipales eum accusauerant fraudis in eo commissae, quod se municipalem eorum gereret, qui non esset. ἀποδιαιτᾶν τινος dicitur arbiter, cum accusatum reum absoluit, καταδιαιτᾶν autem, cum reum condemnat.

Ibid. ἡμῖν cur damnetur, causae nil video. *nobis*, id est, *pro nobis, in causa nostra.*

Ibid. τοιοῦτον] *tale, eiusmodi testimonium.* Sed qualenam? quo refertur illud τοιοῦτον, si nihil praecessit, cui simile dicitur esse? μέγα nempe. aequale magnitudine testimonium, atque futurum fuisset illud aduersariorum aduersus Euphiletum argumentum, si per aequitatem arbitrorum licuisset ipsis eo vti. Vnde constat, veram esse illam meam paulo ante [ad v. 1.] proditam coniecturam, μέγα μετὰ ταῦτα ἔφησαν ἂν εἶναι σημεῖον. Nam si μέγα illinc excludatur, carebit hic vocabulum τοιοῦτον sententia.

624. 4. αὐτοὶ] non accepisse ab Euphileto iniuriam, sed ei vltro, ipsi sua sponte, nulla idonea causa prouocati, inferre. redit ad municipales Euphileto aduersantes. Sin autem αὐτοῖς legatur, de quo pro sensu quisque suo statuet, redibit ad par illud arbitrorum, ad quorum cognitionem haec de statu ciuili Euphileti causa delata fuerat. Ego equidem a vulgata discedendum hoc loco esse nego.

5. πρῶτον] id est τὸ πρῶτον, *primitus*. h. e. tum, quum inscriberetur ἀπ' ἀρχῆς, statim a principio, tametsi postea rursus denuo inscriptus non fuit. Suspicabar aliquando de πρότερον, ob insequens ὕστερον [v. 6.] Sed procul dubio bene habet vulgata.

15. Aut post χαριέντως, aut post δεινῶς, deest εἰπεῖν, aut tale quid.

625. 2. Post τούτων deesse videtur ἱκανῶς.

4. ἀγνοίᾳ με δόξῃ] interposui e Bodleiano με, quo vulgatae carent.

6. αἰρεθέντων] sic dedi ex eodem Bodl. pro vulgari ἡγεθέντων. Subaudi ἀντὶ τῆς χαλεπωτέρας.

8. ὅτε ὤκνουν] adde ἂν. *neque defugissem, reformidassem.*

vlt. ἀρχαῖόν τινα] accipe non de tempore, sed de ingenio, deteriorem in partem. *vietum et contemnendum ob fatuitatem.*

626. 3. ἐν ἁπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις] e Bodleiano addidi, quod vulgatis deest, μὲν, cui respondet μέντοι v. 7.

627. 3. ἀκριβεῖς] castigatas, tersas, limatas, adstrictas orationes, in quibus nihil esset redundans, nil luxurians, nil pompaticum atque histrionicum, sed ad veritatem et necessitatem vsus praesentis exacta essent omnia; has igitur opponit τοῖς μετεώροις καὶ πομπικοῖς Isocraticorum, eorumque τῇ ποιητικῇ κατασκευῇ, vbi multa caudam trahunt, oblectationis, aut etiam illusionis ergo assuta, seueritatis necessitatis et veritatis haud ferentia: *wo man es so genau nach dem Buchstaben nicht eben nehmen muß.*

9. ὧδέ να ἡγεμένος etc.] resumit et absoluit orationem, longa interpolatione (parenthesin vsurpant) suspensam, p. 628.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

7. in illis οἰόμενος — ἐποιησάμην καινάνα.

628. 1. τραγγύλως καὶ περιττῶς] praetuli aduerbia haec, auctore Bodleiano, adiectiuis τραγγύλος καὶ περιττὸς, quae prostant in vulgatis.

8. ὑπογράφων] num ἀπογράφων, vt p. 604. 10.

10. τίνος ἕνεκα προσεθέμην] vulgatae dant τίνος ἕνεκα οὐ προσεθέμην. ego vero particulam inficiantem expungendam duxi, et ad veram sedem, vnde huc aberrauerat, deducendam. vid. annotationem ad p. 629. 1. Isaeum vtique Dionysius, Lysiae adiunxerat, προσέθετο. (vel potius προσέθηκε.) quem Isaeum debuisset omittere, si fidem voluisset excusationi facere, qua hic vtitur aduersus eos, qui silentium eius de reliquis oratoribus aegre laturi atque exprobraturi videbantur. Quorum reprehensionem metuens Dionysius, telum hoc defendit hac excusatione. Simulas, aiunt, Dionysi, reliquos oratores a te ideo praeteritos esse, quod aut Isocratis, aut Lysiae, fuissent imitatores, magistris inferiores. Bonum factum. Verumtamen haec si tibi vera fuit atque idonea causa, cur Isaeum, et ipsum quoque in Lysiae vestigia, quod tute ipse profiteris, ingressum, tanti feceris, vt de eo peculiari libello pluribus disputares? Ideo nempe feci, occurrit Dionysius, quod Isaeus haud immerito pater haberi possit illius eloquentiae generis, quod postmodum a Demosthene, Isaei discipulo, ita elaboratum et perfectum fuit, vt ex eo recte Demosthenicum appelletur. Paulo post adeo initio disputatiunculae super Dinarcho, [p. 629. 9.] nominatim Isaeum Dionysius noster appellat εὕρετὴν ἰδίᾳ χαρακτῆρος.

pen. τύσδε τὰς ἄνδρας] Isocratem, Lysiam, Isaeum.

629. 1. Fui in auctoritate Sylburgii, et praeter τῷ, pro quo vulgatae τὸ vitiose dant, etiam ὦ e p. 628. 10. vbi vitiose redundabat, huc deduxi.

5. λέγων] in margine Bodleiani h. l. adscriptum reperit Hudsonus ἴσως λέγω, quod etiam atque etiam probo. Possit tamen quoque de λέξων cogitari.

AD IVDICIVM DE DINARCHO.

629. 8. Περὶ Δεινάρχου] Forte περὶ δὲ Δεινάρχου. quod si admittitur, constat, hoc opusculum cum prioribus illis, de Isocrate, Lysia, Isaeo, vnum corpus constituere, et inter se esse illa quatuor cohaerere.

630. 8. καὶ ψευδεῖς] interponi velim articulum τὰς.

9. ἀναγκαιότερον] malim in superlatiuo ἀναγκαιότατον.

Ibid. ἐκ περιζώματος] in *procinctu*. Est nouae Graecitatis dictio latinisans, raptim significans, tumultuarie, repentino quodam impetu et inuolatu quasi, quomodo milites in procinctu stantes testamentum faciunt, festinantes, sine necessario apparatu.

13. ἐψεῦσθαι πολλὰ, ἀλλὰ καὶ] num ἐψεῦσθαι πολλὰ καὶ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ — *non solum alia multa mentiti sint*, (aut *in aliis multis falsi*, vel *lapsi*) *sed etiam* —

vlt. ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προτίθεσθαι] malim ὡς ὄντας Δεινάρχου, τούτῳ προτιθένται, in actiuo.

631. 1. Post ἀλλὰ addendum esse videtur aut καὶ, aut γὰρ καὶ.

10. πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἅπας, τοῦτο δὲ πρᾶγμα] haec non intelligo. Latinus interpres reddidit: *qui ex poeta fuit, ex dux egregius*. Num pro πρᾶγμα legendum est σύγγραμμα, *et carminis auctor, et historiae*.

632. 1. γε μὴν dedi auctore Sylburgio, pro vulgari τε μὴν.

6. E vitiosae vulgatae [quae ita habet: τοσούτους σκοπὺς ἐπιπεπόλακεν] ruderibus effeci τοσοῦτον σκότος ἐπιπεπόλακεν. ab ἐπιπολάζειν.

8. ἀγνοεῖν] recte admonet Sylburgius, legendum esse ἀγνοεῖσθαι in passiuo.

12. κυρίᾳ] malim καιρίᾳ.

13. ἐκ τούτων οὐδέν ἐστιν ὅτῳ ἀκριβὲς, ἀλλ' ὅτε ἀληθὲς εὑρεῖν] fort. legendum: ἐκ τούτων οὐδέν ἐστιν ὅτ' ἀκριβὲς, ὅτε κομψὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀληθὲς εὑρεῖν. (posterius οὐδὲ per delta, non per tau) *non solum nil exasciatum, neque exquisitum, sed ne verum quidem*. ἀλλὰ subiicit, in praemissis ὦ μόνον esse subaudiendum.

633. 2. Pro εἰ δὲ malebat Casaubonus ἔδει δὲ: subaudi ποιεῖν. Mihi videtur locus sic posse sarciri: οὐδενὶ τῶν ὄντων σύμφωνον· εἰ δὲ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, πᾶν τοὐναντίον. scil. τοῖς ὦσι.

3. ἐγὼ omisit Bodleianus, errore scribae.

13. μετὰ τῆ ἀνδρὸς] Emendaui

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

dani ſecundum Sylburgium μετὰ τὴς ἄνδρας.

634. 9. Dedi πεντεκαιδεκαετῆ, [pro vulgari πεντεκαίδεκα ἔτη] prout Sylburgius volebat, et in Bodleiano eſſe teſtatur Hudſonus. Neſcio praeterea quoque, an Dionyſius ſic dederit: καὶ αὐτὸν πεντεκαιδεκαετῆ γενόμενον. *quod ipſum quoque tempus*, pariter, atque illud prius, *quindecennale fuit.*

13. τῆ βασιλέως] Demetrium Poliorcetam deſignat.

635. 6. προσκειμένην] recte ſic, ſi formula haec accuſationis calci orationis ſubiecta fuit. verum probabilius eſt, praemiſſam orationi fuiſſe, velut fundamentum, cui aedificium ſuperſtruitur. Legendum ergo προκειμένην.

8. βλάβης ταλάντων δύο] integre ſic foret dictum: βλάβης δίκην εἴληχα, δύο ταλάντων ἀξίαν: aut δύο ταλάντων τίμημα ἐπιγραψάμενος.

Ibid. Ἔβλαψέ με] cohaeret cum hoc verbo ἐπιβουλεύσας τούτοις, [verſu 14.] id eſt διὰ τῆ ἐπιβουλεῦσαι τούτοις.

10. Χαλκίδος] aut deeſt poſt hoc nomen ἔχων, aut dicendum eſt, orationem eſſe ἀνακόλουθον, ſeu diſſolutam et fluxam. Nam accuſatiui κατῆρας [v. 11.] et ἀργυρώματα [verſu 13.] natabunt, fulcro deſtituta. Aliam rationem iniit Sylburgius.

13. Pro ἐλάτ]ω lege ἔλατ]ον aduerbialiter.

vlt. Pro poſteriori πρότερον arbitratu meo dedi ὕστερον. Redundantia eſt ὕστερον μετὰ ταῦτα, ſed ea Graecis haud inſolita.

636. 6. Poſt τὸν λόγον excidiſſe ſuſpicor μάλιστα δὲ. ſcil. γίγνεται ταῦτα φανερά.

Ibid. ταῦτα] malim καὶ ταῦτα. facile potuit καὶ elidi in concurſu cum extrema ſyllaba vocabuli εἴρηκε.

7. φιλόχορος δὲ etc.] Multum abit haec Philochori traditio a Diodorea p. 439. tomi ſecundi.

8. περί τε τῆς φυγῆς τῶν καταλυσάντων] ſic correxi ad mentem Sylburgii vulgatam περί τε τῆς αὐτῆς τῶν καλεσάντων.

11. ὁ κατελθὼν] aut detrahendus eſt articulus, aut interponendum Πολιορκητὴς: nam de eo hic agitur.

12. τὰ πρὸς τὴν Μυνυχίαν] id eſt τὰ πρὸς πολιορκίαν τῆς Μυνυχίας.

13. ἀπέδωκε τῷ δήμῳ] quid? num αὐτήν? facillimum foret hoc ſubaudire. verum quid proderat populo arx diruta? num ergo τὴν ἐλευθερίαν addi debet, aut τὴν πολιτείαν?

637. 1. ταῦτα μὲν ἓν τῆς ὀγδόης] In margine Bodleiani teſtatur Hudſonus haec legi: ταῦτα μὲν ἓν ἐπὶ τῆς ὀγδόης. perinde eſt, vtrum optes. eadem eſt in vtraque lectione ſententia. ἐπὶ tantundem valet, atque ἐν. vel leg. ἐκ. Subauditur in vulgata ἱστορίας τῆ φιλοχόρυ ῥῆσίς ἐστι.

3. τυδὶ διελθόντος] ſic dedi arbitratu meo pro vulgari τῆ διελθόντος. Paulo poſt [verſu 7.] malim μὴ ἐᾶν ἀναβαίνειν.

9. ἐν τῷ ἱερῷ] Num ἓν τῷ αὐτῷ ἱερῷ? Sed cur in templo Mineruae Poliadis ſolummodo, non item in reliqua vrbe, fuiſſet ſtella de die viſa. Num legendum ἐν τῷ Γεραιστῷ: vt a Geraeſto portentum hoc Athenas fuerit nunciatum: An Ἱερῷ maiore prima litera eſt exarandum, vt ſignificet portum celebrem in Ponto?

638. 3. καὶ μὴ] malim τῶν interponi: et ſic quoque pag. 639. 10. καὶ τὸς μή.

6. καὶ καλεῖν] interpone γέροντας.

8. ἓκ ἔχομεν] poteſt ferri. videtur tamen potius addendum eſſe εἰπεῖν, vel ſimile quid.

11. φησι] malim φήσῃ in coniunct. aor. 1.

12. ἀφέληται] Sylburgius ἀφελεῖται rectius legi coniicit. non improbabiliter id quidem. videtur tamen vulgata quoque defendi quodammodo poſſe, ſubaudiendo, id quod in talibus ſubaudiri debet, ὅρα μὴ —— *vereor, ne — vide, ne —— neſcio, an — ei ereptu-rus ſit orationes multas*, quae eius reuera ſunt. Pro αὖ lege ἂν αὐτὸν.

639. 1. εὑρίσκομεν] malim aut εὑρίσκοιμεν, aut εὑρίσκωμεν.

Ibid. Articulum τὰς, [qui in vulgatis ante φερομένας legitur] ſententiae et linguae rationi officientem, arbitratu meo expunxi.

2. Pro ὅσινας εἴθισαι dedi de meo ὅσιν, ὡς εἴθισαι, ſcil. γίγνεσθαι. orationes falſo ei contributas in numero eorum, quae reuera eius ſunt, vt ſolet fieri, non in Dinarcho ſolum, ſed in aliis quoque omnibus oratoribus.

3. τὰς ἐπ' Ἀναξικράτας] correxi τὰς ἀπ' Ἀναξικρ. ad mentem Sylburgii.

6. τέλεον] aduerbialiter, pro τελέως, ὅλως, ὁλοσχερῶς. Ad ἠπόρων ſubauditur Ἀθήνησι. *non enim profecto ipſis ibi, Athenis, deerant prorſus orationes*, h. e. oratores, qui orationibus conſcribendis mercedes mereri vellent.

11. δυσόρισον poteſt ferri,

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ſubaudiendo χρῆμα, vel τι. malim tamen, vt melius et conuenientius, δυσόρισος, in maſculino.

639. 12. ἔσχεν] num ἔχει? verum non ſatis intelligo, qui dicatur Dinarchus neque vulgare quicquam, aut cum aliis commune, neque proprium ipſi, habuiſſe. Paulo poſt [verſu vlt.] legendum ἔχοι.

640. 1. περὶ Μνησικλέους] num κατὰ Μνησ.

3. Ὑπερείδου] malim in adiectiuo Ὑπερειδείου: vt modo praeceſſit [verſu 1.] Λυσιακῶ, et ſtatim inſequitur [verſu 8.] Δημοσθενικῶ.

5. τῶν Λυσιακῶν] ſubaudi οἰκονομιῶν et κατασκευῶν.

13. αὐτῷ] Quanquam fateor, αὐτῶ [quod Sylburgius praetulit] planius eſſe, altero tamen haud offendor, quod ita eſt elegans et exquiſitum, vt tamen vſu ſatis tritum ſit. Poſſit quoque legi αὐτῶν.

vlt. Pro προσφέροι, quod inſolentius dictum videtur, malim προσνέμοι.

641. 1. Δεινάρχῳ λόγῳ] addendum videtur φαίη εἶναι, vel ſimile quid. *Si, quae ab Hyperide profectae nonnullis viſae ſunt orationes, eas fidenter aiat Dinarchi eſſe, nil curans titulos librorum, Hyperidi eas tribuentium.* Aut pro λόγους ſubiice λέγοι.

3. τούτῳ τῷ ἀνδρὶ διαβεβαιοῖτο εἶναι] ſubaudi, ſi quas inueniat in codicibus quibuſdam Demoſtheni tributas orationes, quas eius eſſe certo non conſtet.

7. εἴς τε] ſic correxi ad mentem Sylburgii vulgatam εἰς δὲ.

8. τρόπον] malim τόπον. vid. paulo poſt ad v. 12.

10. παντὸς δὲ λόγου] hic videtur εἰς τἀκριβέστατον κατεσκευασμένου, aut ſimilis ſententia, deeſſe. *praeſtantem orationi cuique ſummae cum ornatus et politurae diligentia conſcriptae.*

12. πραγματικὸν τρόπον] affert Hudſonus e margine Bodleiani ἴσως πρ. τόπον. quod non diſplicet.

13. pro δὲ priori malim γὰρ.

14. πιστοῦται δ'] Sylburgio auctore δ' interpoſui.

642. 1. ἅπαντα μιμησάμενος] num ἁπάντων ἅπαντα μιμησάμενος. *qui omnes eo ſuperauit, quod nullam non laudem nullius non oratoris imitatione referre contendit.* ὑπερβαλλόμενος μιμησάμενος et ἐκλεξάμενος idem eſt, atque ſi dixiſſet ὑπερβαλλόμενος ἐν τῷ μιμήσασθαι καὶ ἐκλέξασθαι.

642. 4.

642. 4. καὶ τῇ συνθέσει] articulum de meo addidi, quo vulgatae carent.

6. ὅτε ὅμοιος] addendum videtur ἑαυτῷ, aut τούτων τῶν ἀνδρῶν τινι. *horum oratorum cuiquam.* Aut ἐν [quod proxime ſequitur] delendum.

7. ὅτε δὴ ὅτινος] Sylburgii emendationem ὅτ' ἰδίᾳ τινὸς recipere nullus dubitaui.

8. ἢ τοῦτον τὸν τρόπον] Paret, hic nonnulla ad ſententiam deeſſe. e. c. ὥσ' οὐκ ἄλλως δυνατὸν τὸν Δείναρχον ἀνευρίσκειν, ἢ τοῦτον τὸν τρόπον. ſcil. ὃν εἶπον, τῷ ἐξελέγχειν τὴν ἀνωμαλίαν καὶ ἀνομοιότητα αὐτοῦ. *quo fit, vt alio nullo modo, quam hoc, quem demonſtraui, Dinarchus indagari et ex inuolucris quaſi ſuis euolui poſſit, ſi ſcilicet eius inconſtantia et diſſimilitudo ſecum notetur.*

Ibid. πολὺ γὰρ ἐμφαίνει — διαφόρων] pro poſtrema voce teſtatur Hudſonus in Bodleiano eſſe διαφορᾶν: quod ſi praefertur, erit pro prima, πολύ, legendum πολλήν: ſin autem πολὺ ſeruamus, erit in extremo ſententiae legendum τὸ διαφέρον, quod ad ſententiam idem erit. Inter πολλὴν διαφορᾶν et πολὺ τὸ διαφέρον nihil intereſt. Reliqua ſic ferme videntur conſtituenda eſſe: μιμησίς τε καὶ αὐτὸ τὸ ὥσπερεὶ τῶν λόγων ἀρχέτυπον, aut μιμητής τε καὶ αὐτὸς ὁ ὥσπερεὶ τῶν λόγων ἀρχέτυπος. *multum differentiae prodit imitator ab ipſo primigenio dictionis creatore et quaſi cuſore.* ſeu *multum intereſt inter opus imitando aſſimulatum et aliud primigenium.*

10. μαθητῶν] ita legendum cenſet Sylburgius, pro vulgari μαθημάτων, cui obſecutus ſum.

11. Poſt Ἰσοκράτους addendum eſt, ſiue literis expreſſis, ſiue tacita mente, ἐστὶν ἰδεῖν. *vt cernere eſt in Iſocratis diſcipulis, ipſoque Iſocrate.*

12. Legendum videtur: ἔγνωσαν δή τινες ἐπιγραφόμενοι μὲν Λυσίᾳ εἶναι λόγοι, ὄντες δὲ Δεινάρχου. *Sunto ergo orationes, quae, cum Lyſiae nomine inſcriptae circumferantur, reapſe Dinarchi ſint.*

pen. τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ] Lyſiae puta.

643. 3. Poſt Λυσίᾳ videtur εἶναι deeſſe.

Ibid. In Sylburgii auctoritate fui, τὸ χάριεν cum articulo, qui a vulgatis abeſt, exhibens.

Ibid. ὅμοιον] ſubaudi aut ἑαυτῷ διὰ πάντων, aut τῇ Λυσιακῇ χάριτι, vel ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἀναμφισβητήτως Λυσίᾳ ὄσι. *In his dubiis orationibus, verius ſint, Lyſiaene, an Dinarchi,*

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

si non eadem floreat gratia, qua nitent orationes eae, quas certo constet Lysiae esse. Pro proximo καὶ [v. 4.] malim μήτε.

643. 5. μήτε τὸ τῆς ἀληθείας] articulum τὸ, quo vulgatae carent, de meo addidi.

7. τὸ ἰσχυρὸν] num ἰσχνὸν?

9. ἔχῃ] subaudi τὰ γεγραμμένα, περὶ ὧν ἀμφισβητεῖται, ὅτου ἐστί. vel *teneat*, pro *cernat*.

Ibid. μέγιστα] Vulgatam tuebor, [contra Sylburgium scilicet, μάλιστα pro μέγιστα legendum esse asserentem] idem dicentem, atque αἱ μέγισται ἰδιότητες.

10. ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὸς] Hyperidis puta.

11. κἂν τἄλλα dedi de meo pro vulgari καὶ τὰ ἄλλα. *etiamsi reliqua omnia.*

14. ὑπολαμβάνωμεν dedi, in coniunctiuo, per ω, pro vulgari ὑπολαμβάνομεν.

vlt. νοερὸν] insolentia vocabuli huiusmodi in rebus me mouet, vt de σφοδρὸν suspicer.

644. 2. Δημοσθένης] num ἐν τοῖς Δημοσθένους? vt p. 643. 12.

3. ἐὰν δ' ἐλλίπῃ dedi de meo pro vulgari ἐὰν δὲ λίπῃ.

5. τῆς διαφορᾶς bene si habet hoc loco, accipi debet pro τῆς ἐξοχῆς καὶ ὑπερβολῆς τῶν ἀρχαίων πρὸς τὰς νεωτέρας. *praestantiae veterum prae iuniotibus.*

10. εἰπεῖν; ὅτι] interponendum videtur πλὴν. *quid tu possis aliud dicere, quam hoc?*

13. ἔλθωσι] pro ἔλθῃ. vid. hoc de schemate, neutra pluralia cum tertiis personis verborum item in plurali numero, non singulari, componendi, indices nostros in Lysiam, Isaeum, et alios.

Ibid. πρόσεσίν τι ὅμως] mediam voculam periculo meo expunxi.

16. καὶ τῶν] malim καὶ τὰ τῶν. subaudi ἔργα.

645. 5. οἱ δὲ dedi de meo pro vulgari οἵ τε.

vlt. Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους] Non video, qui haec differant. Isocratem imitantur, qui laudes eius imitantur. Num ergo leg. καὶ τὰς ἀπ' Ἰσοκράτους.

646. 2. Bene habet vulgata lectio ἀναλυθεῖς. non ingenui, non naturam fideliter reddentes, sed affectati, naturae simplicitatem artis fuco obruentes.

646. 2. ὅτοι] malim τοιοῦτοι.

3. Ψάωνα] nullus dubitaui, nomen hoc ignotius notiori Πλάτωνα, quod est in vulgatis, sufficere, auctore Ruhnkenio in Historia critica oratorum Graecorum p. 143. edit. nostrae.

4. προχειρισάμενοι dedi secundum Sylburgium, pro vulgari περιχειρισάμενοι.

647. 3. περὶ ταύτην dedi de meo pro vulgari περὶ αὐτήν.

4. καὶ τῷ καιρῷ πρέποντι] articulus non cum proximo καιρῷ cohaeret, sed cum postremo vocabulo, tantundemque est, atque si articulum geminans dixisset καὶ τῷ τῷ καιρῷ πρέποντι, vel καὶ τῷ πρέποντι τῷ καιρῷ. et nescio profecto, an articulus hoc loco geminandus sit, aut legendum τῷ τῶν καιρῶν πρέπαντι.

6. κοινοτέρῳ] num κοινοτέρως? vt circumsita καθόλου, [v. 5.] et ὡς ἐπιτοπολύ [v. 7.]

11. τῆς μορφῆς] subaudi τῆς ἀμφοῖν ὁμοίας.

14. διάγνωσιν τρέψαμαι] videtur νῦν, aut νῦν ἤδη, interponendum esse.

15. προσέχομι μόνον] scil. τεκμήριον τοῦ εἶναι αὐτὸς Δεινάρχου.

16. τὰ τῶ ἐλέγχου καὶ τὰ τῆς αἰτίας διηκριβωμένα idem est, ad morem dicendi Thucydideum adumbratum, atque ἡ διακρίβωσις τοῦ τ' ἐλέγχου καὶ τῆς αἰτίας.

648. pen. Θεόμνητος] vid. Corsini Fast. Attic. Tom. IV. p. 30.

Ibid. Ἀρχίδας] vid. eundem Corsinum l. c. p. 32.

649. 3. τὰς συγγραφεῖς] Legendum videtur τοῦ συγγράφειν ἄρξασθαι.

651. 9. et 10. Περὶ τῆ Γεωφανίᾳ] In vulgatis est primo loco Τεωφανίᾳ, in posteriore Τεωφάνᾳ. vtrumque vitium correxi.

652. 4. Τυρρήνικος] sic correxi, auctore Valesio, vulgatam Πυρηνικός.

5. Ἔτι κατὰ Διονυσίᾳ] Ecquis nouit, an non sic distinguendum et legendum sit: Ἅπαντα συμβήσεσθαι εἰκὸς ἐστι. *Consentaneum est, fore, vt nihil non rerum contingat.* Erit hoc exordium τῆ Τυρρήνικῆ λόγου. Tum succedit nouus titulus: Κατὰ Διονυσίου.

8. Κατ' Ἀγασικλέους] sic correxi vulgatam κατὰ Πισικλέους; quanquam de Pasicle quoque suspicari non sit alienum.

vlt. Κατὰ Θεοκρίνου ἔνδειξις· τοῦ πατρὸς]

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

πατρὸς] sic correxi ad mentem Sylburgii vulgatarum interpunctionem. [quae vulgatae non post ἐνδειξις, sed post θεσκρίνω, interpungunt.]

653. 1. Κατὰ Στεφάνου — ὦ ἄνδρες] Pro ἰασανόμων correxi, vt volebat Sylburgius, παρανόμων. pro ὑπάρχει forte legendum est ὑπὲρ Ἀρχείου, vel Ἀρχίου. A vocabulo τῷ νόμῳ incipere orationem, nullum dubium penes me superest.

4. πρὸς Φοίνικας] num Φοινικᾶ? *Phoenix* nomen est ex historia oratorum Atticorum satis notum.

6. Πρῶτον] imo vero πρῶτος in nominatiuo et masculino, ob insequens ὁ ὕστερος. [v. 7.]

7. ὁ ὕστερος] interposui δ' de meo.

654. 2. Γνωδίου] In editione Hudsoni legitur Γνωσίου, nescio, casune, an consilio. Mihi videtur κατ' Ἀγνωνίδου legendum esse. Quo de Agnone, vel Agnonide, vid. Ruhnkenii hist. crit. orat. Graec. p. 89.

655. 2. δείξομεν] num ἐδείξαμεν?

9. In re perobscura et suspicionsa si licet coniecturae indulgere, suspicer, scriptum olim fuisse: ἀπογραψαμένου τὸν Νικοδίκου υἱὸν: vt oratio ipsa incipiat a verbo Ἀποψηφισάμενον.

vlt. ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς] Legi quoque possit, vocabulis transpositis, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

656. 4. ἑλῶν] ita Valesium ad Harpocrat. p. 124. emendasse vulgatam ἔχων, indicauit Hudsonus: et sic ego quoque correxi, vt fieri oportebat.

7. Vocabulum δεδηλώκαμεν, quod vulgatae inter ὀνόματος et λόγος inserunt, expunxi.

11. Μενεκλῆς] rectius libri Demosthenici Μενεκλεῖ. vid. p. 998. 13. edit. nostrae, quanquam profecto Μενεκλῆς ad ἐζη subaudiri debet.

pen. ὅτι δὲ οὗτος ὁ Μενεκλῆς] *eundem esse Dinarchum Meneclem cum Demosthenico.* breuiuscule dictum, nisi si quid deest.

657. 5. τῆς ἀκμῆς] Coniectura viri docti in margine Bodleiani praeponit πρὸ: recte, postulante id sententia. possit tamen etiam πρεσβύτερα excidisse.

658. 1. φαίνεται vncis inclusi, vt delendum.

2. Εὐδανέμων] Possit quoque legi [scil. praeter Sylburgii coniecturam Εὐωνυμέων] ἀγοραιόμων, vel ἀστυνόμων.

658. 11.

658. 11. τὰς Αἰτωλὰς] non insscite quidem admonuit, quisquis fuit, vir doctus in margine Bodleiani, sibi videri satius esse, vt τῶν Αἰτωλῶν legatur, metuens ille, vt videtur, ne essent, qui accusatiuum cum δεομένων iungerent in constructione; quod qui facerent, hi profecto turpiter laberentur, atque proderent, se nescire, δεῖσθαί τινος, non δεῖσθαί τινα, dici. Verumtamen supernacaneus erat ille metus, modo interponeretur, quod interposui, comma pone δεομένων: quo facto, paret, τὰς Αἰτωλὰς cum βοηθεῖν cohaerere. Consulto hanc constructionem praetulit Dionysius alteri h. l. qui, si τῶν Αἰτωλῶν cum δεομένων composuisset, metuendum cerneret esse, ne lectores quidam, festinatione ruentes, sic acciperent, quasi Aetoli ipsi rogarent; quod secus erat.

vlt. συναγωνίζεσθαι dedi pro simplici ἀγωνίζεσθαι, quod in vulgatis est.

Ibid. ἐδ' αὐτὸς Ἀθήνηθε λόγους καταλαμβάνειν, οἷόν τε ἐστί.] Locus mendosissimus, et sine melioribus libris insanabilis. Interim, ne verba sensu cassa sic prorsus otiose natent, comminiscemur aliquod fulcrum, cui mens tantisper inniratur. Quid si Dionysius sic reliquerit: ἐδ' αὖ τὰς Ἀθήνηθεν [scil. φυγάδας] Αἰτωλὰς παραλαμβάνειν οἷόν τε. *et rursus abhorret exsules Athenienses sibi copias Aetolicas adsciscere.* Opponit inter se Dinarchum cum exsulibus, negatque, consentaneum fuisse, vt aut Dinarchus hanc orationem scriberet, aut exsules auxilia ab Aetolis arcesserent.

659. 4. ὅτι τὰς δωρεὰς ἔγραψεν αἰτῶν Δημοσθένης] Locus sic videtur integrandus: ὅτι ψήφισμα αὐτῷ [Diphilo puta] τὰς τιμὰς ἔγραψεν αἰτῶν Δημοσθένης. primum argumentum, e quo Dionysius ait se colligere, hanc orationem non a Dinarcho, sed ab ipso Demosthene, scriptam esse, proponit hoc; quod e testimonio Dinarchi constet, a Demosthene scriptam fuisse rogationem de decernendis Diphilo honoribus. Locus Dinarchi est p. 95. 34. edit. Stephani, seu nostrae, p. 33. antep. πρόσικα τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν, καὶ τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀναθησομένην εἰκόνα.

6. τέλει λόγου] interposui articulum τῷ de meo.

7. οὕτω γράφειν ἐνόησαν] particula οὕτω gemino modo potest accipi: altero isthoc, vt aequipolleat istis, ἁπλῶς, vel μόνον, vel οὐδὲν ἄλλο ἢ. Demosthenem aliud nihil facere, quam vt decretum scriberet in gratiam Diphili, orationem autem, qua decretum istud ratum fieret, et ad effectum perducere-

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

ceretur, Diphilo denegare, patique, Diphilum eam ab alio auferre. Altero hoc, vt ὅτω cum εὐνοοῦντα copuletur in conſtructione. Demoſthenem, tanto motum Diphili ſtudio, atque erga eum voluntatis propenſione.

695. 9. Ἑρμίᾳ ἐμπορίᾳ ἐπιμελητῇ] ſic correxi vulgatam εἰ μία ἐμπορίᾳ ἔστι μελέτη, vt volebat par egregium virorum doctorum, Sylburgius et Valeſius.

vlt. περὶ tantundem hic valet, atque ὑπέρ: vt modo [verſu 10.] περὶ τῶν κατηγορηθέντων. quanquam vtique ὑπὲρ vtroque loco praeſtabat.

660. 1. Δήλῳ θυσίας] imo vero Δήμῳ ὑσίας. *de faculratibus Demi. Demus* eſt nomen proprium viri.

2. καὶ prius, vt vitioſe redundans, vncis incluſi.

5. ὁ λέγων] Meneſaechmus is eſt.

7. πολλάκις αὐτὸς, ὡς ἔν —] Dedi de meo, tranſpoſitis vocabulis, πολλάκις, (ὡς αὐτὸς ἐν — μηνύσει) etc.

8. Pro περὶ ἁπάντων mihi videtur legendum περὶ τῶν Ἀρχαλείων. *de pecuniis Harpalicis.* vid. Ruhnkenii hiſtor. critic. oratorum Graecorum, pag. 77.

9. ἦν ἀδύνατος] fort. ὅτως eſt interponendum, ob inſequens ὥσε: quanquam ſubaudiri quoque poteſt, et debet adeo, ſi omittatur.

10. ἐνδῶναι] correxi ἐκδῶναι, ſecundum marginem Bodleiani, quanquam dudum ante, quam Hudſonianam inſpicerem, mihi quoque idem in mentem venerat. Et eiuſmodi emendatio ecquemnam tandem fugiat?

11. θαυμάζειν dedi de meo, pro vitio vulgatarum θαυμάζω.

vlt. τῶν Δεινάρχῳ χαρακτήρων] malim τῷ Δεινάρχείῳ χαρακτῆρος.

661. 1. Σταφύλῳ dedi de meo, pro vulgari Ταφύλῳ. vid. Parthenii narrat. pag. 345. et Galeum ad illum locum, pag. 122.

3. ἀρχαϊκὸς] num ἀρχαιολογικὸς? *verſans in tradendis antiquarum rerum memoriis.*

4. περιτρέχων] num περιέχων?

Ibid. Λέρῳ] num Ὠλεάρῳ? Olearus eſt inſula Delo aſſita, non ignobilis.

6. ἐν τοῖς Περγαμηνοῖς πίναξι] Hi pinaces ſunt indices librorum cuiuſque generis, et auctorum, in quibus conſignata eſſent

eſſent et auctorum nomina, et operum ab ipſis editorum, iuxta genus literarum, quo quique excelluiſſent. Vt erant e. c. tabulae oratorum, tabulae lyricorum, comicorum, tragicorum, et ſic porro. Pergameni appellati ſunt illi, qui editi fuiſſent Pergami, conſcripti e bibliothecae Pergamenae theſauris.

662. 4. Hudſonus ſignificat, ſibi videri, initium orationis pro Parmenonte coërceri his duobus vocabulis, καὶ παραγεγενημένος: deinde legendum eſſe ὁ ὕστερος: hunc eſſe titulum nouae orationis ab illa priore diuerſae, eiuſque initium eſſe: Ἄνδρες δικασταὶ, ἔγωγε — Mihi quidem iſta ſunt admodum improbabilia.

vlt. Ἀριστοφῶντος θυγατέρες] malim cum articulo, ſiue ſic: αἱ Ἀριστοφῶντος θυγατέρες: ſiue ſic: Ἀριστοφῶντος αἱ θυγατέρες.

663. 4. Ἐτιήτῃ] Fort. leg. Εὐίππῳ.

8. Ἀπολογία ὕβρεως. Ἐπιχάρει πρὸς Φιλωτάδην] videtur ſic eſſe diſtinguendum: Ἀπολογία ὕβρεως Ἐπιχάρει. *defenſio Epicharis, qua negatur ab eo data fuiſſe contumelia.* Tum titulus nouae orationis: Πρὸς Φιλωτάδην.

vlt. περὶ καρπῶν χωρίῳ] Hudſon annotauit, Valeſium ad Harpocrat. voc. Καρπῇ δίκη correxiſſe περὶ χωρίου, καρπῇ. non male id quidem, verumtamen non video, quid magnum obſtet, cur vulgata non idem poſſit dicere. Neceſſe non eſt, vt vbique locorum dictio fori Attici inculcetur.

Ibid. Ἐπὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες] ſic correxi vitium vulgatarum: ἐπὶ τοῦπίσω, ἄνδρες.

664. 4. Βιώτην] num βοώνην, aut Βοιωτόν?

6. ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀγάθων] videntur haec verba orationis prima eſſe, aut leg. ἥπερ.

9. Videtur ſic eſſe diſtinguendum: Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες, Καλλιππος. Tum nouae titulus orationis: Ὑπὲρ υἱοποιήτου, vel, ſi mauis, duobus vocabulis, ὑπὲρ υἱοῦ ποιητοῦ, *de neſcio quo, in filium adoptato.*

665. 6. ὃ ἂν ὁ λόγος] Sententia ſubiicit ὃ δ' ὅτος ἂν ὁ λόγος Δεινάρχου [vel τοῦ ῥήτορος] ἂν εἴη.

8. τῷ ὑστέρῳ ἔτει εἰσιένατ τὸν ἀγῶνα] ſic correxi de meo vulgatam τῷ ὑστέρῳ ἐπεισιένατ τὸν Ἀγάθωνα. *anno poſt litis actionem occoeptam eſſe.*

pen. εἰς Ἀθηναίων] interpoſui Πύλας, auctore Sylburgio.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

665. vlt. Θεμήδε] Num Εὐδήμε?] Quod si probatur, pro τρισκαιδέκατον legendum erit simpliciter δέκατον.

666. 5. πολλοῖς] Fort. leg. οὐδὲ πολλοῖς.

7. ἐν τῇ Δημοσθένες γραφῇ] Num ἐν τῇ περὶ Δημοσθένες γραφῇ, aut συγγραφῇ?

Ibid. Ἀθηνάδῃ] Hoc nomen mihi suspectum est, ignotum certe.

13. Bene si habent ista, σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐπὶ τούτου τοῦ ἄρχοντος, deerit ἐφ' οὗ φαίνεται Δείναρχος. [aut ὁ ῥήτωρ.] Sin autem pro σὺν τοῖς ἄλλοις legendum sit ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, tum porro conueniat legere: Ἐπὶ τούτου τοῦ ἄρχοντος φαίνεται Δείναρχος οὐδέπω —

667. 4. τοῦ πλησίον] num τὰ interponendum est?

10. τῆς τῶν] sic correxi de meo vulgatam πιστῶς.

pen. λόγον. εἴρηται] interposui de meo ἡλικίας. *est extra aetatem orationum a Dinarcho scriptarum.*

668. 1. ἐφ' ᾗ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν ἑάλω] Atqui alii Timotheum absolutum aiunt e iudicio discessisse.

EX OFFICINA SAALBACHIA.

Università di Venezia
BIBLIOTECA DI ARCHEOLOGIA
Inv. Nr. 5015 DIP
Collocazione

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.

An evaluation version of novaPDF was used to create this PDF file.
Purchase a license to generate PDF files without this notice.